

Minh
Hiền
Khê

Tường vi đếm đầu tiên *

Nansubooks

vh

Nhà xuất bản
Văn học

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

Quyển 1

Quyển 2

Quyển 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Sớm đầu Xuân.

Mười giờ sáng.

“Két...!”

Cánh cổng sắt nặng nề rít lên tiếng sắt hoen gỉ, một khe hở từ từ mở ra, ánh mặt trời lạnh lẽo chiếu lên người thiếu nữ đang chầm chậm đi ra. Cô ngẩng đầu, đôi mắt đen láy, làn da dường như rất lâu không được tiếp xúc với ánh nắng, trắng xanh gần như trong suốt.

“02857, được ra ngoài rồi hãy sống thật tốt đấy nhé, đừng bao giờ trở lại đây nữa!”

Cánh cổng sắt lại nặng nề khép lại sau lưng.

Bầu trời màu chì nặng trĩu, âm u, từng trận gió thổi qua kéo theo khí trời lạnh buốt, cành cây cơ hồ chỉ còn màu đen trơ trụi, thỉnh thoảng mới thấy vài chồi xanh mới nhú. Sau đó, là sự tĩnh lặng trống rỗng đến mênh mang, ngoài cô ra, nơi này vắng ngắt không một bóng người.

Hai tay ôm chặt chiếc túi da cũ.

Còn nhớ sáu năm trước, khi mười bốn tuổi cô bị áp giải đến trại này, cảnh tượng lúc đó thật náo nhiệt, bao nhiêu phóng viên đổ xô đến, những ánh đèn

flash sáng chói như tia chớp nhằm thẳng vào cô, cố chụp hình cô với đôi tay bị còng phía trước.

Nhưng bây giờ, cuối cùng cô cũng được tự do.

Mái tóc đen buộc gọn phía sau, vầng trán đầy đặn, sáng trắng mịn màng, duy có nơi gần chân tóc thấp thoáng một vết sẹo dài trắng trắng.

Đôi môi mím lại như một dòng kẻ lạnh lùng.

Cô thì thầm với chính mình...

Dạ Anh.

Cuối cùng mi cũng được tự do.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Ngày Hai mươi sáu tháng Hai.

Đêm đã khuya, bên ngoài cửa sổ bóng tối bao trùm vạn vật, mưa rơi lất phất.

Trong phòng rất tối.

Chỉ bật một ngọn đèn bàn.

Gió đêm mang theo làn mưa thổi tung rèm cửa, khiến bản vẽ vừa hoàn thành để trên bàn chốc chốc lại lật qua lật lại. Là một phác họa màu, hình ảnh một cô gái trẻ lạnh lùng và kiêu sa như hiện ra chỉ bằng vài nét cọ. Chiếc váy đỏ sẫm, các đường nét vô cùng đơn giản, chỉ có phần vai với chùm nét vạch hơi cứng giống như tạo hình trong kiến trúc, cơ hồ khiến cả bức họa như hằn lên một vẻ dữ dội.

Chỉ có chiếc túi da đã cũ dựa vào cửa sổ.

Không có ai ngồi trước bàn.

Lưỡi kéo sắc nhọn, nhẹ lia từng nhát, các mẫu tin trên những số báo mới nhất được cắt gọn gàng rơi xuống, sau đó được phân loại cẩn thận dán vào cuốn sổ. Trên giường có khoảng bảy, tám cuốn sổ dán báo như vậy đang xếp chồng lên nhau, ngón tay nhẹ nhàng lướt lên đó và lôi ra một cuốn dày nhất.

Trên màn hình ti vi, hình ảnh liên tục thay đổi.

Là một show trình diễn thời trang được tổ chức tại Milan, những người mẫu xinh đẹp trong các bộ trang phục cực kỳ ấn tượng đang bước đi trên bục hình chữ T. Ánh sáng loang loáng thay đổi kỳ ảo, cảnh trí huy hoàng rạng rỡ, ngồi bên dưới là vô số minh tinh, người mẫu và những nhân vật nổi tiếng. Ánh đèn flash sáng chói như một biển sao, âm nhạc tuyệt vời, rộn rã, hình ảnh và ánh sáng chao đảo, lộng lẫy, huyền ảo như trong mộng.

Lại lật một trang.

Cuốn sổ dày đó chứa đựng mọi nội dung liên quan đến một chàng trai trẻ. Trong phòng, ánh sáng mờ mờ, ngón tay bỗng dừng lại trên một trang, là ảnh chụp chàng trai tại một buổi dạ tiệc.

Bức ảnh.

Chàng trai trẻ mỉm cười nâng ly với một cô gái xinh đẹp, thanh tao như đoá bách hợp dưới ánh trăng. Thân hình cao lớn của anh lơ đãng tỳ vào bệ cửa sổ, bên ngoài là khu vườn tường vi rất lớn đang nở rộ, tưởng như có thể ngửi thấy hương thơm của đêm. Do đứng lẫn khuất trong bóng tối, nên không nhìn rõ vẻ mặt mà chỉ thấy anh hơi cúi đầu, lắng nghe cô gái nói, còn cô gái ngược lên nhìn anh, ánh mắt sáng ngời, êm dịu như ánh sao.

Ngón tay trầm tư dừng lại rất lâu ở trang ảnh đó.

Đặt cuốn sổ dán báo xuống.

Lại lấy ra một cuốn mỏng nhất trong mấy quyển còn lại, chỉ có hai trang, ánh mắt một lần nữa lướt trên mấy dòng chữ thừa thớt.

Đó vẫn là mẫu tin trên báo có liên quan đến chàng trai.

Trong nội dung ít ỏi đó, ngoài tên anh ta, hầu như không có thêm bất cứ thông tin nào khác.

Nhưng...

Ngón tay vẫn dừng lại rất lâu trên mảnh báo ấy.

“Mặc dù cuộc khủng hoảng tài chính toàn cầu đang hoành hành dữ dội, nhưng tập đoàn Tạ thị với nền tảng vững chắc và thực lực hùng hậu, đã nhân cơ hội ra sức mở rộng kinh doanh. Cổ phiếu của tập đoàn trên thị trường chứng khoán trong nước và New York cũng tăng liên tiếp trong mười lăm ngày qua. Theo thông tin mới nhất thì giá mỗi cổ phiếu trong nước đang ở mức một trăm tám mươi nhân dân tệ khi kết thúc phiên giao dịch.” Chương trình thời trang trên ti vi không biết kết thúc từ khi nào, đã chuyển sang chuyên mục thông tin tài chính.

Đặt cuốn sổ xuống.

Nhìn lên màn hình ti vi.

“Hôm nay tập đoàn Công thương nghiệp Tạ thị sẽ chính thức ký kết mua lại thương hiệu thời trang cao cấp hàng đầu thế giới Brila và LC. Sau khi mua lại, tập đoàn Tạ thị không chỉ tiếp tục củng cố ngôi vị số một châu Á, mà thực lực tổng thể của tập đoàn cũng sẽ lọt vào top ba tập đoàn đứng đầu thế giới.”

Trên màn hình ti vi là cảnh một tòa nhà năm mươi tầng, mang kiến trúc đặc thù của thành phố cùng logo nổi bật với hàng chữ nổi màu da cam “Tập đoàn Công thương nghiệp Tạ thị”, một đám phóng viên chen chúc vây kín phía trước toà nhà.

Phóng viên tay cầm micro nói trước ống kính:

“Tập đoàn Tạ thị tuyên bố, bước phát triển trọng tâm tiếp theo là biến

thương hiệu của mình thành thương hiệu hàng đầu thế giới, có khả năng tạo ra trào lưu thời trang quốc tế chứ không phải chạy theo các hãng thời trang châu Âu...”

Mưa ngoài cửa sổ mỗi lúc một lớn.

Suy nghĩ đắn đo hồi lâu, cuối cùng cô đứng dậy, đi đến bàn làm việc.

Gió thổi tung rèm cửa, nước mưa hắt vào phòng. Một ánh chớp trắng lóa xẹt qua, tia sét xé toạc bầu trời đêm, khiến trong phòng sáng như ban ngày, chiếu sáng cả vầng trán cô gái cùng vết sẹo dài nơi mép tóc hằn lên rõ rệt. Từng loạt tiếng sấm nổ “đùng đùng” vang lên, nhưng cô vẫn ngồi bất động, dưới ánh đèn âm thầm, bóng cô trải dài, nghiêng nghiêng lập lờ trên mặt đất.

Cầm bút lên.

Cô ký vào góc dưới bên phải bản phác thảo hai chữ:

“Diệp Anh.”

Tròn sáu năm, bị giam giữ ở nơi cách biệt với thế giới bên ngoài.

Cô không muốn chờ đợi thêm nữa.

Vặn nhỏ đèn bàn, rồi đặt gấp một vé máy bay đi Paris. Nước mưa hắt vào khiến căn phòng càng ẩm ướt và lạnh lẽo.

Ngày mùng Hai tháng Ba.

Cô đến Paris.

Tràn ngập thành phố này là bầu không khí tươi sáng và lãng mạn, dù từ lúc xuống máy bay đến giờ, mưa không tạnh, nhưng không khí vẫn luôn ngập mùi nước hoa. Sau khi mua một chiếc ô lớn, cô đặt giá vẽ trước cửa khách

sạn Bốn Mùa, rồi từng nét, từng nét cọ đưa khách sạn trong mưa vào bức tranh.

Khách sạn Bốn Mùa tại Paris.

Cô đã xem giới thiệu trên tạp chí, nó được bình chọn là khách sạn sang trọng nhất thế giới, nhưng ngoài cảm giác cổ kính lâu đời thì hầu như nó không có điểm gì nổi bật. Cô vừa nghĩ vãn vợ vừa chú ý tới một chiếc xe hơi sang trọng đang lướt đến, dừng bánh trước tiền sảnh khách sạn.

Đúng là khách sạn sang trọng nhất thế giới.

Xe hơi ra vào đều là của những hãng nổi tiếng.

Khách ra vào cũng phong thái khác thường, toàn những nhân vật thượng lưu giàu có.

Gần một giờ trưa, cuối cùng cô cũng đợi được thứ cô đang mong chờ.

Từ trong mưa, một chiếc Lincoln Limousine màu đen lao đến, từ từ dừng lại trước đại sảnh. Giám đốc khách sạn đích thân ra đón, và nhiều nhân vật trong giới thượng lưu có vẻ cũng đã đến từ lâu, đang đợi trong đại sảnh. Người gác cửa cung kính mở cửa xe.

Từ xa.

Nhìn qua cạnh trên của giá vẽ, cô chỉ có thể thấy lưng người đó.

Trong màn sương như khói, người đó mặc chiếc áo khoác len màu đen, cổ quàng khăn màu xám, trông có vẻ hơi gầy, nhưng dáng cao, khí chất trầm lạnh như một nét cọ trong tranh thủy mặc, linh hoạt và mạnh mẽ.

Một người đàn ông trung niên có lẽ là quản gia đứng phía sau người đó.

Cô muốn nhìn lâu hơn nữa.

Nhưng người đó đã được đám người vây quanh đưa vào khách sạn.

Ngày mùng Năm tháng Ba.

Cô đã tiếp cận được anh.

Mấy ngày qua, trời lúc mưa lúc tạnh, còn hôm nay trời đã tạnh hẳn, mặt trời cũng ló dạng. Chập tối, cô nhìn thấy người đàn ông trẻ đó một mình từ khách sạn đi ra, anh ngồi xe lăn đi trên đường phố ngập màu hoàng hôn.

Đây là cơ hội cô gần anh nhất.

Những lần trước, anh thường lên xe ngay từ cửa khách sạn, đến khi trở về lại ngồi xe đến tận cửa lớn. Cô để ý thấy xe của anh không phải là chiếc Lincoln Limousine hôm trước nữa, mà là một chiếc Bentley màu đen vừa dài vừa rộng và có đường lên xuống dành cho xe lăn.

Rõ ràng, sức khỏe của anh rất xấu.

Ngoài những dịp quan trọng ra thì anh thường đi lại bằng xe lăn điện. Còn hai ngày vừa rồi, trời mưa rả rích không ngừng, không khí lạnh buốt, cô cũng có thể nhận ra sắc mặt ngày càng xanh xao của anh. Hầu như mỗi khi anh ra khỏi đại sảnh khách sạn, cô đều nghe thấy từng trận ho gần nhẹ nhàng nhưng dai dẳng.

Lúc này.

Chính thời điểm mà anh từ đường phố ánh hoàng hôn quay về khách sạn.

Cô vội nhặt mấy thứ bên cạnh giá vẽ, rồi chạy đến, chặn xe lăn của anh, trong ánh hoàng hôn mỏng manh, cô như quỳ trước xe của anh mỉm cười,

chìa tay và nói:

“Hi, xin chào, tôi là Diệp Anh.”

Ngồi trên xe lăn là chàng trai khoảng hai lăm, hai sáu tuổi, mặc chiếc áo da lạc đà màu đen, quàng chiếc khăn chất liệu tơ tằm kẻ ô nhỏ đen trắng, quần cao quá cằm, trên đùi phủ một tấm mền dày.

Có vẻ ít khi giao tiếp với người ngoài, nên nét mặt anh trầm lạnh xa cách, tĩnh lặng vời vợi, nhưng cả khuôn mặt lại như tỏa sáng, toát ra khí chất vô cùng cuốn hút, giống như mùi hương dành dành độc đáo mà thanh khiết.

Xe lăn dừng lại.

Ngẩng đầu, anh lướt nhìn cô.

Bàn tay chìa ra bề bàng không được đón nhận, nhưng nụ cười của Diệp Anh vẫn ngọt ngào, như không mấy bận tâm. Cô đưa tập tranh trong tay cho anh, nói:

“Đây là những bản vẽ của tôi, anh có muốn xem một chút không?”

Trong chiếc túi giấy màu da cam, có khoảng hai mươi bản vẽ phác thảo, là những bức vẽ cô dành riêng cho anh.

Anh không nhận.

“Nếu cô muốn làm nhà thiết kế”, ngồi trên xe lăn, nét mặt anh ta rất bình lặng, “... có thể gửi thiết kế đến bộ phận nhân sự của tập đoàn”. Đây là lần đầu tiên cô được nghe giọng nói của anh, một giọng nói vô cùng dễ nghe, trầm hơn một chút so với tưởng tượng của cô, nhưng không hề có cảm giác yếu đuối.

“Nhưng, tôi không muốn đi lên từ vị trí thấp nhất”, cô nhìn anh mỉm cười,

nụ cười vẫn ngọt ngào, đôi mắt đen lóe sáng như hạt mưa trong đêm mờ tối, “Tôi hy vọng anh sẽ thích”.

Anh dường như không hứng thú nói chuyện với cô thêm nữa, bèn di chuyển xe lăn vòng qua cô.

“Vây, ít nhất có thể xem những bức tranh tôi vẽ anh không?”, cô chặn anh lại, nắm lấy tay vịn xe lăn, lần này anh khó có thể từ chối. Cô đặt mấy phác họa lên đầu gối anh, nhìn anh mỉm cười đầy hy vọng.

Trán anh nhăn lại.

Những ngón tay xanh xao cuối cùng cũng cầm tập phác họa.

Các bức vẽ đều có anh, là cảnh trong mưa anh mặc áo khoác nỉ màu đen đi vào khách sạn, màn đêm đang buông xuống, anh ngồi trên xe lăn như đang dùng tay che miệng ho. Cô đặt bức họa đó lên trên cùng, là một bản phác thảo đen trắng, anh ngồi trên xe lăn như chìm trong ánh hoàng hôn rực đỏ, chói chang đến nhức mắt, nhưng lại tỏa ra khí chất lạnh lạnh dị thường.

“Anh biết không? Anh rất đẹp.”

Quỳ một đầu gối xuống trước xe lăn, Diệp Anh nghiêng đầu nhìn anh, đôi mắt đen trong sáng như hạt mưa long lanh trong đêm, còn nụ cười của vô cùng ngọt ngào nhưng lại không giống thần sắc nơi đáy mắt.

Thì ra anh ta đẹp đến thế.

Trong những mẫu báo cô thu thập được, không hề có bức ảnh chụp chính diện anh ta, duy chỉ có một bức chụp khuôn mặt nhìn nghiêng hơi tối do bị bóng người khác che khuất tại một show trình diễn thời trang. Lúc này, khi quan sát ở khoảng cách gần, cô có thể cảm nhận được vẻ lãnh đạm và xa cách của anh, cơ hồ anh là người cấm dục, nhưng gương mặt rất mực thanh tú

tuyệt đẹp, đôi môi hơi nhạt, ánh mắt bị hàng mi che phủ, những ngón tay thanh thoát, vẻ đẹp hơi chút xanh xao, khiến cô không thể không say mê ngắm nhìn.

“Nhưng tại sao anh lại ngồi xe lăn? Sức khoẻ không tốt ư?”

Ánh mắt hướng vào tấm mền trên đầu gối anh, giọng nói nhẹ nhàng của cô ẩn chút tiếc nuối. Anh dường như không nghe thấy, dừng dừng xem hết mấy bức họa, rồi trả lại cho cô.

“Anh có thích chúng không?”

Nhìn hai người giống như bạn cũ, cô vẫn quỳ một gối xuống trước mặt anh, thấp hơn một chút, ngẩng đầu hỏi vẻ lo lắng.

“Vẽ quá vội.”

Đó là câu trả lời của anh.

“VẬY, anh có thích không?”

Cô căng thẳng nhìn anh, hỏi lại lần nữa.

“Cô không được đào tạo chuyên về hội họa”, điều khiển chiếc xe lăn vòng qua cô, anh nhẹ nhàng nói rồi cầm những bức tranh đặt trở lại bên giá vẽ.

“Nếu không thích, anh có thể nói thẳng với tôi”, cô mỉm cười lãnh đạm, “Phải chăng được đào tạo chuyên nghiệp là tiêu chuẩn để đánh giá một bức tranh?”.

Anh khởi động xe lăn chuẩn bị rời đi.

“Đợi một chút!”, cô gọi anh từ phía sau.

Anh từ từ quay người.

Trong ánh hoàng hôn, cô nói về bức bối:

“Tôi ở đây chờ đợi anh cũng đã mấy ngày rồi, vậy mà anh lại thờ ơ với tôi như vậy.”

Ngừng một lát, lấy bình tĩnh, cô lại mỉm cười, nói:

“Thôi được, hy vọng anh có thể tiếp tục cho tôi cơ hội, để anh dần dần thích tôi.”

Những ngày sau đó, mỗi buổi sáng, cô đều đem bức vẽ mới nhất của mình đến trước khách sạn Bốn Mùa, nhờ nhân viên phục vụ chuyển đến người đàn ông trẻ lịch lãm ngồi xe lăn đó.

Cô không biết liệu anh có xem.

Có thể những bức vẽ đó không được chuyển đến tay anh, có thể tất cả đã bị quản gia của anh ném vào sọt rác.

Nhưng, đó là tất cả cơ hội của cô.

Đêm khuya.

Trên sân thượng của khách sạn.

Đầu gối vẫn phủ tấm mền mỏng, không khí mát mẻ, Việt Tuyên ngồi trầm ngâm, ngẩng nhìn vài ngôi sao lác đác trên bầu trời.

Anh nhìn rất lâu lên bầu trời tối như mực đó.

Khuôn mặt xanh xao của anh vẫn mang vẻ đẹp thanh tú êm đềm, đáy mắt trống rỗng tựa như không còn một chút sức sống nào, cảm giác tất thảy đều

hư vô, không gì có thể thu hút sự chú ý của anh.

“Nhị thiếu gia, là điện thoại của thiếu gia.”

Quản gia cung kính cầm chiếc điện thoại đang rung đến bên cạnh.

Việt Tuyên vẫn yên lặng nhìn như bị thôi miên vào bầu trời đêm.

Lão quản gia hiểu ý, bèn đặt điện thoại lên chiếc bàn tròn bên cạnh rồi lặng lẽ lui ra. Chiếc điện thoại rung lên từng hồi, sau đó yên một lúc rồi lại bắt đầu rung như có người đang liên tiếp gọi đến.

Việt Tuyên khẽ cau mày.

Cúi nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình, cuối cùng anh cũng cầm lên, vừa ấn nút đã thấy một giọng nói phẫn khởi:

“Nhị thiếu gia?”

Là Tạ Bình.

Việt Tuyên nhắm mắt, những việc muốn lãng quên lại đang ùa về trong tâm trí. Ngực đã thấm lạnh, anh đưa bàn xanh xao che miệng và bắt đầu ho nhẹ.

“Nhị thiếu gia, thiếu gia đừng ở lại Paris nữa!”, giọng Tạ Bình đầy lo âu, “Nếu thiếu gia nhất định muốn ở lại Paris, ít nhất cũng để cho tôi hoặc Tạ Phổ ở bên cạnh chứ. Gần đây, chỗ Đại thiếu gia bắt đầu có những tin đồn...”.

Gió đêm lạnh buốt.

Từ sân thượng, Việt Tuyên nhìn ra xa, thấy trên quảng trường trước khách sạn, chiếc giá vẽ đơn độc vẫn dựng đó. Dưới ánh đèn mờ, cô gái lạ kia đang ngồi sau giá vẽ, hì hục say sưa vẽ thứ gì đó.

“... Sâm tiểu thư cũng đang tìm thiếu gia...”, Tạ Bình hơi do dự, cân nhắc cẩn thận rồi nói tiếp, “Hay là thiếu gia thử nghe tiểu thư giải thích xem sao...”.

“Tất cả các người đều phải ở bên Mỹ, không ai được phép đến đây, mọi việc do Đại thiếu gia quyết định”, Việt Tuyên cau mày, lạnh nhạt nói, “Cứ thế đi, tôi cần nghỉ ngơi”.

Tắt điện thoại.

Màn đêm trở lại yên tĩnh.

Việt Tuyên nhắm mắt ho một thôi dài, nổi mết mõi,

Ngày mừng Chín tháng Ba.

Cơ hội của cô cuối cùng cũng đến.

Hôm đó trời mưa như trút nước.

Rõ ràng là đang chiều, vậy mà trận mưa xối xả khiến bầu trời tối sập như đêm. Chiếc ô trên tay cô bị gió thổi chao đảo, hoàn toàn không thể chống chọi được sức mạnh của gió mưa, khiến cả người bị ngấm nước mưa ướt sũng, run lên cầm cập vì lạnh. Nhưng điều khiến cô sợ nhất là những bức vẽ và hộp đồ nghề cô ôm trong tay cũng đã bị ướt.

Chết tiệt.

Cô bị ướt cũng không sao.

Nhưng hộp đồ nghề và bức vẽ đang ôm khư khư trong tay này là tài sản quý báu nhất của cô.

Vậy nên đúng lúc chiếc xe Bentley màu đen dài rộng từ khách sạn Bốn

Mùa lướt ra, cô gắng hết sức níu giữ chiếc ô, trong cơn mưa xối xả, ôm chặt bức tranh và hộp dụng cụ vẽ, lao đến trước mũi xe, hét to:

“Dừng lại!”

Chiếc Bentley phanh gấp, qua lớp kính có thể trông thấy người lái xe quay đầu về phía sau như hỏi ý kiến. Còn cô cũng vòng đến cửa xe, gõ mạnh vào cửa kính mà hét lên với người ngồi trong:

“Làm ơn cho tôi vào trú mưa, tôi không có nơi nào để đi!”

Vài phút trôi qua.

Cánh cửa xe trước mặt bật mở.

Trong tiếng mưa xen lẫn tiếng sấm sét ầm ì, anh ngồi trên xe lăn, khuôn mặt xanh xao, đang ho khù khụ.

Không chần chừ một giây, cô ôm giá vẽ, giấy và hộp đồ nghề bước lên xe, rồi chợt nhận ra, chiếc xe được thiết kế rất đặc biệt. Không những có thể cố định hai bánh xe lăn, mà không gian bên trong cũng vô cùng rộng rãi. Ngoài chiếc xe lăn, còn có ba chiếc ghế bọc nhung màu xanh rất thư thái giống như ghế sofa.

Cô vừa đóng cửa xe, vừa nói:

“Cảm ơn.”

Những thứ cô ôm trong tay ngấm đầy nước, làm tấm thảm nhung màu xanh trong xe bị ướt một mảng lớn, cô vội vàng sắp xếp tất cả món đồ nghề vào góc xe, nói về áy náy:

“Xin lỗi.”

Thấy anh nhắm mắt, hai tay đặt trên tay vịn xe lăn, không để ý đến cô. Diệp Anh thoáng do dự, rồi lấy trong tập tranh một bức vẽ hơi ảm, chìa trước mặt anh.

“Anh xem, đây là bức vẽ tôi vừa hoàn thành.”

Trong tranh, anh ngồi lặng lẽ trên sân thượng khách sạn, bầu trời đêm trên đầu lác đác vài ngôi sao, những ánh sao đang tỏa ánh sáng lên người anh.

Không khí đầy mùi nhựa thông.

Chân mày anh khẽ nhíu.

Vừa ngả đầu lên thành xe lăn, anh lại bắt đầu ho. Mới đầu chỉ là húng hắng mấy tiếng nhẹ nhẹ, sau đó càng lúc càng lớn, rồi từng cơn, từng cơn dồn dập khiến khuôn mặt xanh xao của anh trở nên đỏ bừng.

“Anh sao vậy?”

Cô đưa tay định giúp anh, nhưng ngay lập tức cánh tay của người bên cạnh giơ ra ngăn lại.

“Thưa cô, xin cô đừng lại gần Nhị thiếu gia.”

Sau khi chặn cô lại, quản gia lấy một tấm chăn đắp lên người anh. Nhìn anh ho càng lúc càng dữ dội, hơi thở cũng bắt đầu nặng nhọc, khò khè, quản gia ngồi bên, lấy ra bình xịt, lo lắng hỏi:

“Nhị thiếu gia, có dùng thuốc không?”

Anh nhắm mắt, xua xua tay, sau cơn ho tiếng nói như bị nghẹn lại, ngực phập phồng. Mười mấy phút sau, cuối cùng cơn ho cũng dịu xuống.

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn xối xả như trút nước.

Chiếc Bentley một mình trên đường, lướt êm ru trong mưa.

Ngồi trong xe, anh có vẻ đã khá hơn một chút, chỉ có khuôn mặt vẫn xanh xao, đôi mắt vẫn khép chặt. Diệp Anh để ý thấy anh mặc một bộ lễ phục màu đen được cắt khéo léo, chất liệu cao cấp nổi tiếng, bên trong là áo sơ mi màu ngọc trai trắng ngà, cà vạt đen, càng làm nổi bật sắc mặt trắng xanh của anh, nhưng cũng toát lên vẻ đẹp khác thường.

Giống như vị quý tộc ẩn cư trong lâu đài.

Vườn tường vi trong đêm, từng mảnh, từng mảnh lớn đỏ tươi nở rộ, không có ánh trăng sao, chỉ có làn da trắng nhợt nhạt là thứ ánh sáng duy nhất.

Dáng vẻ nghiêm lạnh vô cùng.

Nhưng lại như tỏa ra ánh sáng.

Có lẽ do sắc hồng hai bên má chưa phai, có lẽ do ngực anh vẫn phập phồng thở gấp, cũng có lẽ do đôi tay xanh gầy của anh kiên cường nắm chặt thành xe lăn.

“Nhị thiếu gia, tình trạng sức khỏe của thiếu gia không được tốt, bữa tiệc tối nay có nhất thiết phải tham gia không?”, quản gia lo ngại nói.

Anh nhắm mắt lắc đầu.

“Nhị thiếu gia...”, quản gia lại do dự, “Hay để tôi đẩy xe đưa thiếu gia đi, nếu thấy khó chịu, có thể lập tức...”.

“Không cần.”

Anh cau mày, khẽ ho vài tiếng, rồi từ từ mở mắt.

Tập tranh trên tay cô bị ngấm ít nước mưa, khiến màu xanh trên đó chỗ

đậm chỗ nhạt. Ở góc bên phải phía trên bức vẽ, in hình một đóa tường vi nhỏ, màu sáng bạc, giống đóa hoa đang nở trong đêm.

“Anh bị hen phải không?”

Nghe tiếng ho có tiếng rít nhẹ, yếu ớt, Diệp Anh thầm nghĩ, hay là cứ hỏi thẳng.

Không khí trong xe đột nhiên ngưng lại, quản gia đăm đăm nhìn cô với ánh mắt lạ lùng. Ngồi trên xe lăn, anh mím chặt môi, ánh mắt di chuyển từ tập tranh lên mặt cô.

“Thời tiết như thế này, rất không thích hợp với người hen ra ngoài. Vì thế bữa tiệc anh tham gia, nhất định là rất quan trọng.” Cơ hồ không nhận ra hiệu ứng câu nói lúc trước của mình, cô vừa lấy bức tranh đặt trở lại giá vẽ, vừa nói: “Nếu là bữa tiệc quan trọng mà ngồi trên xe lăn cùng với quản gia đi vào thì không thích hợp cho lắm”.

Mưa lớn tấp vào cửa kính.

Đôi trông đen sâu thẳm, nụ cười như ánh trăng, cô nói với anh:

“Hay là, để tôi đưa anh đi.”

Lão quản gia không dám tin vào tai mình, ngạc nhiên nhìn cô, thấy cô vẫn mỉm cười rạng rỡ, dường như đề nghị được nêu ra rất tự nhiên, hợp lý. Ông lại nhìn Việt Tuyên, thấy anh cũng im lặng nhìn cô.

Xưa nay ông luôn không hiểu Nhị thiếu gia thật sự nghĩ gì, lần này cũng vậy.

Ít nhất ông cho rằng, Nhị thiếu gia không bao giờ đồng ý để một cô gái lạ tham dự bữa tiệc này. Nhị thiếu gia im lặng, không trả lời.

“Mẹ tôi trước đây cũng bị hen, tôi đã chăm sóc bà nhiều năm, lúc nào bà cũng mang theo Sanbutamol, còn anh?”

“Thuốc của Nhị thiếu gia cũng là Sanbutamol”, nhìn Nhị thiếu gia vẫn im lặng, lão quản gia lấy ra lọ thuốc xịt, đưa cho cô, nói: “Nhị thiếu gia không được phép uống rượu và ăn hải sản”.

“Vâng, tôi biết.”

Chăm chú đọc hướng dẫn sử dụng trên lọ thuốc, cô cẩn thận đóng nắp hộp, suy nghĩ giây lát, nhìn anh như cười như không, hỏi:

“VẬY, tôi cũng gọi anh là ‘Nhị thiếu gia’ nhé?”

“Tạ Việt Tuyên.”

“Chào anh, Việt Tuyên”, cô cười dịu dàng, chìa bàn tay về phía anh, nhắc lại lần nữa, “Em là Diệp Anh”.

Anh không để ý bàn tay cô chìa ra, mà mắt lướt qua người cô. Bắt gặp ánh mắt của anh, cô cúi đầu, phát hiện mình mặc quần dài vải bông, quàng chiếc khăn dày, lại bị ngấm nước mưa ướt hết, hoàn toàn không thể dự tiệc với trang phục như vậy.

Mưa càng lúc càng to hơn.

Chiếc Bentley dừng ở cổng Galeries Lagayette.

Đây là trung tâm mua sắm nổi tiếng của Paris.

Trong cửa hàng thời trang cao cấp Janin thoảng mùi nước hoa tao nhã và quyến rũ, người bán hàng – một phụ nữ tóc vàng, mắt xanh cầm ra tất cả các kiểu dáng mới nhất, Việt Tuyên ngồi trên xe lăn chọn một bộ váy lễ phục màu xám bạc đưa cho cô.

Kiểu dáng rất đơn giản.

Chất liệu cao cấp.

Phần trên hoàn toàn hở vai, lộ ra chiếc hõm cổ tuyệt mỹ, phần thân dài ôm sát hiện lên những đường cong nuột nà quyến rũ, dường như phảng phất mùi hương kín đáo của cơ thể. Nhưng cô không có nữ trang, nên phần cổ có vẻ trống trải.

“Có thể cho tôi bông hoa này không?”

Trong bình hoa thủy tinh của cửa hiệu, có cắm mấy nhành bách hợp, hương thơm thanh dịu và nhẹ nhàng. Diệp Anh dùng tiếng Pháp hỏi người bán hàng, người đó liền rút một nhành bách hợp trắng muốt ân cần đưa cho cô.

Đứng trước gương.

Cô xoa mái tóc.

Mái tóc dài đen mượt lóng lánh như dải lụa satanh, lóe ra một đường sáng trên không khiến các nhân viên ngây người, nhìn không chớp mắt. Nhành bách hợp trắng muốt quấn lỏng, ôm gọn mái tóc đen óng của cô, buông lơ lửng xuống bờ vai, giống như nữ thần mùa Xuân trong buổi sớm tinh sương, đẹp tinh khôi, thanh thoát lung linh hơn mọi đồ trang sức đắt tiền nhất trên đời.

“Đẹp không?”

Cô mỉm cười, nhìn sang bên.

“Đi thôi.”

Viết Tuyên nhẹ nhàng nói rồi lái chiếc xe lăn về phía lối ra.

Vẫn không thích sao...

Diệp Anh nheo mắt, ngón tay vuốt nhẹ cánh hoa bách hợp, đứng trước gương nhìn kỹ mình trong bộ váy mới. Lúc Việt Tuyên vừa ra khỏi cửa, cô nói với nhân viên bán hàng:

“Làm ơn cho tôi mượn chiếc kéo và kim chỉ.”

Chiếc Bentley màu đen lướt êm ru trong cơn mưa nặng hạt.

Dùng khăn quàng che đôi chân trần, Diệp Anh gấp bộ lễ phục đặt lên đùi, nhanh nhẹn dùng kéo, kim chỉ sửa lại chiếc váy. Lão quản gia bồn chồn nhìn Việt Tuyên, thấy anh dường như không mấy may sốt ruột mà ngồi trên chiếc xe lăn tư lự nhìn cơn mưa như trút bên ngoài.

Chiếc Bentley từ từ dừng bánh trước cửa đại sảnh khách sạn trong ánh đèn huy hoàng rạng rỡ.

Nhân viên khách sạn cung kính mở cửa xe.

Cánh tay trắng xanh xao cố dùng sức, Việt Tuyên định đứng lên khỏi xe lăn, đôi tay mát lạnh của cô đã giữ lấy khuỷu tay anh.

“Cẩn thận.”

Diệp Anh ra khỏi chiếc Bentley, sau đó cúi xuống thận trọng đỡ Việt Tuyên ra, động tác mau lẹ thành thạo giống như đã phục vụ anh nhiều năm. Đôi mắt đen thẳm, long lanh, mỉm cười với anh, nhành bách hợp trắng muốt lẫn trong suối tóc, lộng lẫy tỏa hương.

Phòng tiệc sáng rực, lộng lẫy.

Những chùm đèn pha lê cực lớn lóng lánh, huy hoàng.

Bộ đồ ăn bằng bạc cao cấp phát quang lóng lánh, đĩa sứ trắng muốt, ánh sáng nóng ấm lóa mắt, các món ăn trang trí đủ sắc màu, tinh vi cầu kỳ. Đội ngũ nam nhân viên phục vụ ai nấy đều khôi ngô, mặt mày rạng rỡ đi lại trong phòng, quan khách mặc trang phục sang trọng, tay cầm ly vang đỏ, khe khẽ nói cười.

Phía trước phòng tiệc có một chiếc bục cao, ở đó có đặt micro bằng bạc, bên trên là tấm biển mang dòng chữ “Lễ kỷ niệm Brila tròn sáu mươi năm” được viền bằng hoa tươi.

Đây là bữa tiệc thượng lưu của giới thời trang Paris.

Theo sau Việt Tuyên, Diệp Anh dè dặt đưa mắt nhìn từng vị khách đi đến chào anh, rất nhiều người trong số họ là những nhà thiết kế lớn, nổi tiếng. Một số người cô từng thấy qua các bài phỏng vấn trên tạp chí thời trang, có thể nhận ra họ, còn một số khác cô phải lắng nghe câu chuyện họ trao đổi với Việt Tuyên mới có thể đoán ra họ là ai.

Giống như lúc này, là một quý bà vận chiếc váy lụa tơ tằm hoa chìm màu đen trắng.

Thân hình đầy đặn, mái tóc xoăn màu nâu, mắt xanh lơ, đuôi mắt có những vết chân chim, bà ta thì thầm nói chuyện với Việt Tuyên, bất giác cười to, ánh mắt trong sáng và quyến rũ, toàn thân toát lên vẻ đẹp hoài cổ lãng mạn.

Đó chính là nữ hoàng Veka.

Nữ hoàng Veka là một huyền thoại thời trang quốc tế, mới hai mươi ba tuổi bà đã một tay sáng lập vương quốc Veka và trong vòng hơn bốn mươi năm, vương quốc Veka luôn giữ vị trí hàng đầu trong những thương hiệu thời trang sang trọng nhất thế giới.

“Tạ, lần đầu tiên tôi thấy cậu đi cùng một cô gái đến dự tiệc, vị này là...?”

Nghe thấy nữ hoàng Veka nhắc tới mình, Diệp Anh gật đầu mỉm cười với bà. Việt Tuyên nghiêng đầu, ánh mắt lãnh đạm nhìn cô, bằng giọng vô cùng êm ái nói với phu nhân Veka:

“Cô ấy...”

“Tạ...!”

Cô thấy một người đàn ông trung niên vừa bước vào phòng tiệc đã tiến thẳng đến bên Việt Tuyên, người nặng nề ôm lấy anh như một con gấu. Người đàn ông có vẻ là người Mỹ, thân hình cao to, béo mập, trên mặt có những vết đỏ, dấu hiệu thường xuyên tắm nắng. Ông ta vừa vui vẻ vỗ vai chào Việt Tuyên, vừa tò mò nhìn cô từ đầu tới chân, sau đó mỉm cười nói:

“Chúa ơi, thật khó tin, Tạ cũng có người yêu!”

Cô nhìn Việt Tuyên.

Việt Tuyên không nhìn cô, chỉ lặng lẽ vòng khuỷu tay phải, chìa về phía cô. Cô ngăn người, vội khoác tay anh như phản xạ.

Vừa khoác tay anh.

Cô đã cảm thấy vô số ánh mắt trong phòng tiệc nhìn vào cánh tay cô, hàm ý của mỗi ánh mắt đó không giống nhau. Nữ hoàng Veka phe phẩy chiếc quạt thơm trong tay, khẽ mỉm cười, còn người đàn ông Mỹ lúc đầu hơi ngẩn ra, sau đó cười ha hả, nói:

“Tạ, chẳng lẽ anh định chưa đánh đã chuẩn?”

Chưa đánh đã chuẩn...

Suy nghĩ ý nghĩa câu nói này, trong đầu Diệp Anh lập tức soát lại toàn bộ tư liệu cô đã thu thập, đột nhiên một ánh mắt sắc chiều vào cô.

“Vị tiểu thư này, bộ váy trên người cô, từ đâu mà có?”

Một người đàn ông tóc bạc đi đến trước mặt cô, ông ta có vẻ là người Đức, khoảng ngoài sáu mươi tuổi, mái tóc bạc được chải hất về sau gáy một cách công phu, đôi mắt xám, vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh lùng nhìn cô.

Diệp Anh nhú mày.

Mỉm cười nói: “Có gì không ổn sao ạ?”.

“James, ông hồ đồ rồi, chiếc váy này do chính ông thiết kế, chẳng phải kiểu đầm dạ hội mới nhất do Janin tung ra mùa này sao! Cô gái này mặc rất đẹp, lần sau nên thuyết phục cô ấy làm người mẫu cho ông”, người đàn ông Mỹ cười nói.

“Xin hỏi, chiếc đầm này có phải là cô mua ở Janin không?”, người đàn ông Đức – James chăm chú nhìn cô từ trên xuống dưới, sắc mặt không vui.

“Phải”, Diệp Anh trả lời.

“Váy là cô không vừa ý, nên mới sửa như thế này?”, đôi mắt lạnh lùng nhìn xuống phần chân váy. Phần đó vốn là một đường viền mềm mại buông thõng theo cơ thể, giờ bị sửa thành hình nụ hoa, tạo cảm giác mạnh mẽ, cứng rắn.

Cô lại nhìn Việt Tuyên.

Khuôn mặt anh vẫn thản nhiên, không có bất kỳ biểu cảm nào.

“Tôi cảm thấy như thế này đẹp hơn”, cô mỉm cười trả lời.

“Không hiểu gì! Như thế này hoàn toàn làm mất phong cách của Janin, là coi thường Janin!”, James giận dữ.

“Nhưng đó là phong cách của tôi.”

Cô mỉm cười thản nhiên, dường như đó chỉ là vấn đề nhỏ không đáng kể, chỉ có sở thích của cô mới là quan trọng.

“Thời trang là để phục vụ khách hàng, chứ không phải yêu cầu khách hàng phối hợp thiết kế thời trang, không phải sao?”, cô cười, nói tiếp: “Bất luận thế nào, đây cũng là một chiếc váy rất đẹp, tôi rất ngưỡng mộ thiết kế của ngài”.

“Quả thực rất đẹp.”

Nữ hoàng Veka phe phẩy chiếc quạt, mỉm cười nói:

“James, rất lâu về trước, tôi từng nói với ông, ông quá coi thường phụ nữ, trang phục thiết kế thường quá mềm mại, đáng yêu và thiếu sự mạnh mẽ. Ông xem, chiếc váy này sau khi sửa lại, kiểu dáng đẹp hơn rất nhiều, trong vẻ đẹp mềm mại lại có nét cứng cáp và sức mạnh vươn lên, còn để lộ đôi chân rất đẹp của cô gái. Tất nhiên, dùng hoa bách hợp làm trang sức cũng là một điểm nhấn, cô gái này sử dụng phụ trang kết hợp hết sức độc đáo.”

Sắc mặt James đột ngột thay đổi.

Mặt răn đanh, sau khi gật đầu chào nữ hoàng Veka và Việt Tuyên, ông ta lách qua đám đông, đi đến phía khác của phòng tiệc.

“Đừng để ý, James là người bảo thủ”, nữ hoàng Veka nháy mắt, rồi giơ tay vuốt ve đường chân váy của cô, nói giọng ôn hòa: “Nếu có cơ hội, có thể giới thiệu người thiết kế thời trang của cô cho tôi không, chiếc váy này sửa lại rất đẹp”.

“Cảm ơn bà, chiếc váy này do tôi tự sửa, tôi tên là Diệp Anh.”

Diệp Anh chìa tay ra.

“Ồ?”, nữ hoàng Veka gấp chiếc quạt trong tay, khẽ liếc Việt Tuyên, đoạn bắt tay cô, “Diệp, rất hân hạnh được làm quen với cô”.

Ánh đèn tối dần.

Một luồng ánh sáng trắng chiếu lên bục cao trên sân khấu.

Việt Tuyên với bộ lễ phục màu đen đứng trong luồng ánh sáng trắng đỏ, vẻ trang nghiêm, khí chất trầm lạnh, dù sắc mặt có phần nhợt nhạt, nhưng giọng nói trầm ấm, âm sắc rõ ràng, mang một vẻ xa gần có chừng mực, khiến toàn thể quan khách trong phòng đều im lặng lắng nghe bài phát biểu của anh.

Brila là thương hiệu cao cấp hàng đầu thế giới có lịch sử sáu mươi năm, được tập đoàn Tạ thị châu Á mua lại, đã tạo được ảnh hưởng lớn trong ngành công nghiệp thời trang quốc tế. Lễ kỷ niệm tròn sáu mươi năm thành lập lần này cũng là lần đầu tiên Tạ thị công khai xuất hiện tại Paris kể từ khi tiếp quản Brila.

Ban đầu trong giới làm ăn có tin đồn, bữa tiệc chiêu đãi sẽ do Đại công tử của tập đoàn Tạ thị đích thân chủ trì.

Chưa từng nghĩ đó lại là Nhị công tử.

Chiếc micro bạc để cao.

Chàng trai trẻ trầm lạnh khác thường.

Trong ánh sáng trắng chói mắt, dáng tao nhã lãnh đạm mà kiêu hãnh, ánh mắt tĩnh lặng như nước giếng sâu, vừa khiến người ta khao khát tiếp cận, lại

xa vời như ngăn sông cách núi.

Trong khi phát biểu, Việt Tuyên khẽ ho một tiếng.

Diệp Anh ngay tức khắc nhìn lên.

Dường như anh không có gì bất thường, chỉ có màu môi tái hơn một chút, tiếp tục lấy lại vẻ điềm tĩnh để hoàn thành bài phát biểu. Cô rất khâm phục anh, thực ra trước khi phát biểu, cô đã nhận ra tình hình sức khỏe của Nhị thiếu gia họ Tạ này rất xấu, anh di chuyển mỗi lúc thêm nặng nề, những cơn ho trong lồng ngực càng lúc càng khó kiểm soát.

Phòng tiệc tràn ngập tiếng vỗ tay.

Việt Tuyên đi xuống bục.

Cô bước tới đón anh, vừa khoác tay anh, liền cảm thấy dường như cơ thể anh đang toát mồ hôi lạnh, bất chợt khiến cô rùng mình. Tim giật thót, cô ngẩng đầu nhìn anh, thấy sắc mặt anh đã tái nhợt, trán ướt, dăm dấp mồ hôi.

Cô lấy chiếc khăn tay trong túi xách.

Lúc đưa khăn, ngón tay cô vô tình chạm vào lòng bàn tay anh, cũng ướt dầm mồ hôi và lạnh ngắt, như bị ngâm trong nước giếng giữa đêm đông.

Tiếp theo là phát biểu của Tổng giám đốc thương hiệu Brila.

Đứng bên cạnh bục, Diệp Anh mỉm cười khoác cánh tay Việt Tuyên, âm thầm dùng sức lực để đỡ anh. Dù anh đã cố kiềm chế để không phát ra tiếng ho, nhưng cô vẫn nhận ra cơ thể anh mỗi lúc thêm lạnh, hơi thở cũng gấp gáp hơn.

“Có cần ra ngoài một lát không?”

Cảm thấy ánh mắt xung quanh đang đổ dồn lại, cô khẽ hỏi.

“Không cần.”

Anh lấy khăn che miệng ho nhẹ mấy tiếng, bình tĩnh nói.

Sau khi kết thúc bài phát biểu của nữ hoàng Veka với tư cách là một khách mời đặc biệt, bữa tiệc chính thức bắt đầu.

Nghệ sĩ dương cầm nổi tiếng – Richard chơi đàn piano, mùi rượu vang tràn ngập trong không khí, khắp phòng tiệc các vị khách đã ngà ngà say, cười nói tán chuyện râm ran, từ chủ đề thời trang mới nhất, đến chuyện bếp núc vật vãnh của giới làm ăn, không thiếu chuyện gì.

Việt Tuyên đương nhiên là tâm điểm của bữa tiệc.

Liên tục có khách đến chào hỏi anh, theo phép lịch sự, hầu như mỗi vị khách đều nâng ly chúc mừng, còn anh cũng không thể từ chối. Mặc dù mỗi lần chỉ nhấp một chút, nhưng tích tiểu thành đại, cô để ý thấy anh đã uống đến ba ly.

“Em không muốn anh uống nhiều rượu như vậy”, nắm chặt cánh tay anh, má Diệp Anh đỏ bừng, nụ cười ngọt lịm, đồng tử nhỏ xíu lung linh như ánh sao, cô hơi say dựa vào người anh, ghé sát tai anh, giọng nhẹ nhàng dịu dàng nhưng cũng đủ lớn để mấy vị khách xung quanh có thể nghe thấy, “Thời gian còn lại của anh tối nay, là thuộc về em...”.

Hầu hết khách mời đều là người Pháp.

Người Pháp vốn tự nhiên và lãng mạn, những cảnh như vậy chẳng có gì lạ, vậy là họ nhìn nhau cười ha hả, không hề phật ý, trái lại càng cảm thấy thân thiện đối với chàng trai trẻ phương Đông trầm lạnh này.

Sau đó, Diệp Anh uống đỡ tất cả rượu cho anh.

Liên tục nhận, liên tục uống.

Dứt khoát kéo anh khỏi bàn tiệc.

Mưa vẫn rơi.

Ra khỏi phòng tiệc, một cơn gió lạnh thốc tới, hơi rượu trong cơ thể ngã ngà say đột nhiên bay hết, Diệp Anh rùng mình, bất giác Việt Tuyên bước chậm lại, sau đó cô nghe thấy tiếng ho dữ dội của anh. Ho như trời long đất lở, ho đến không thở được, má đỏ lựng, tiếng ho như xé rách lồng ngực, ho rũ rượi như sắp bật máu.

“Nhị thiếu gia!”

Chiếc Bentley màu đen dừng lại, lão quản gia từ trong xe vội lao đến đỡ anh. Người gác cửa cũng bối rối không biết làm thế nào, chạy lại hỏi có cần gọi xe cấp cứu hay không, Việt Tuyên xua tay, cố gắng vịn vào cánh tay cô và quản gia bước lên xe.

Lái xe hoảng hốt khởi động chiếc Bentley màu đen.

Nằm trên chiếc ghế rộng trong xe, sau trận ho dữ dội, cơn ho của Việt Tuyên vẫn không có dấu hiệu giảm bớt, rồi lại một trận kịch phát, anh bất ngờ mở mắt, giữ chặt thành ghế, không thở được, tiếng ho bật ra từng tràng như muốn xé toang lồng ngực!

“Nhị thiếu gia, thuốc đây!”

Quản gia hoảng sợ lấy ra lọ thuốc xịt, nhưng toàn thân Việt Tuyên đã cứng đờ, gần như chỉ hít vào mà không thở ra được, sắc mặt tím dần, hàm răng nghiến chặt, không thể xịt thuốc vào được.

“Để tôi.”

Diệp Anh cau mày, giật lọ thuốc xịt trong tay quần gia, tay trái giữ hàm Việt Tuyên, dùng lực bóp thật mạnh, miệng anh tức thì há ra.

“Hít vào!”

Cô hét lớn, tay phải nhét đầu bình thuốc xịt vào miệng anh, đẩy sâu vào cổ họng, xịt liên tiếp, cô lại hét:

“Hít vào!”

Cứ thế mấy lần, thuốc đã vào trong cổ, cơn ngạt dần dần được đẩy lùi, mặc dù vẫn còn tiếng rít khò khè, nhưng không còn nguy hiểm nữa.

Cô thở phào.

Quỳ một chân trước mặt Việt Tuyên, cô dang tay ôm anh, để đầu anh gác vào vai cô, hai tay nhẹ nhàng vỗ lưng cho anh. Ngày trước, mỗi khi mẹ phát bệnh, cô làm thế này có thể khiến cho bà hồi phục nhanh hơn.

Một lát sau, anh đẩy cô ra.

Hơi thở dần dần đều hơn, anh yếu ớt nhìn màn đêm bên ngoài, cơn mưa thưa dần, quần gia không nói gì, lặng lẽ đắp tấm mền lên đùi anh.

Chiếc Bentley màu đen từ từ dừng lại trước cửa đại sảnh khách sạn Bốn Mùa.

Do dự một chút.

Thấy anh không có ý đuổi cô, trong khi bên ngoài trời vẫn tiếp tục mưa, cô liền chai mặt, cầm dụng cụ vẽ, đi theo sau xe lăn của anh cùng vào khách sạn.

Ồ! Khách sạn Bốn Mùa Paris quả không hổ danh là một trong những khách sạn cao cấp, sang trọng nhất thế giới.

Khác với vẻ đơn giản, cổ kính bên ngoài, vừa bước vào đại sảnh, cô lập tức lóa mắt vì ánh sáng. Bên trong rộng thênh thang, vô cùng tráng lệ, lộng lẫy mà tao nhã, cổ kính mà trang nghiêm nhưng vẫn vô cùng lãng mạn, giống như bước vào cung điện trong mơ. Nếu không phải đang đi theo Nhị thiếu gia, cô thực rất muốn lấy máy ảnh bấm thỏa thích, tất cả đều quá tuyệt vời, ngay cả những bức họa trên tường hai hành lang, hay pho tượng ở một góc đại sảnh.

Căn Việt Tuyên ở là phòng tổng thống.

Cô vốn đã nghĩ đến điều đó.

Nhưng khi thật sự nhìn thấy căn phòng tổng thống, cô vẫn bàng hoàng sửng người.

Thu xếp mọi thứ trong phòng xong xuôi, lão quản gia lặng lẽ lui ra. Sau khi ngắm nghía tán thưởng nội thất căn phòng sang trọng đó, cô ngoái đầu nhìn thấy Nhị thiếu gia đang ngồi trên chiếc đi văng lớn, lơ đãng nhìn cô.

“Căn phòng tuyệt quá, em có thể chụp ảnh không?”

Không nghe thấy câu trả lời của anh, coi như anh đã đồng ý, cô lôi chiếc máy ảnh trong túi ra, hướng vào mỗi góc và mỗi vật dụng cô thích. Xoẹt! Xoẹt! Ấn lia lịa. Tiếc là máy ảnh này chỉ là máy thẻ thông thường, màu sắc ảnh chụp kém xa so với cảnh thật.

Di chuyển ống kính.

Trong ống ngắm, trên màn hình tinh thể lỏng, sự pha trộn của ánh sáng, bộ đi văng cổ hoa lệ bọc nhung lụa vàng thêu hoa dày đặc, màu trầm tuyệt

đẹp. Cánh hoa nổi tinh xảo, sống động như thật, như âm thầm tỏa hương, nhưng lại có hơi hướng của mực nát và hoang phế, vốn trái ngược với khí chất thanh cao vời vợi của vị chủ nhân, nhưng cơ hồ lại tạo nên một chỉnh thể hoàn mỹ.

Ánh mắt anh thờ ơ.

Đột nhiên cô rất muốn hướng vào anh chụp nhanh một kiểu, để xem liệu anh có còn thờ ơ nữa hay không. Nhưng rồi cuối cùng cô từ bỏ ý định, ngoan ngoãn ngồi đối diện với anh.

“Tại sao em có cảm giác”, cô ngồi xuống đi văng, cười nói: “Anh giống như một người sắp chết, hoặc là đã từng chết một lần vậy?”.

Anh dừng dừng nhìn cô.

“Đúng, chính là ánh mắt đó, ngay cả khi em nói khiếm nhã như vậy, dường như nó cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Là do sức khỏe của anh chẳng? Do bệnh hen quá nặng, sống quá khổ sở, nên anh không muốn sống nữa chẳng?”, cố ý khiêu khích, thấy anh không mảy may phản ứng, cô thở dài, cúi đầu mân mê chiếc máy ảnh, xem lại những bức hình vừa chụp, “Anh xem, căn phòng sao mà đẹp thế, chỉ cần giờ máy chụp đại một kiểu cũng đẹp thế này”.

Xích lại gần, cô đưa máy ảnh cho anh xem.

Nhấn nút di chuyển từng bức ảnh.

Mỗi tấm đều đẹp như tĩnh vật trong tranh sơn mài.

“Tuyệt quá, thế giới có biết bao người suốt cuộc đời cũng không được bước chân vào khách sạn như thế, vào trong căn phòng hoa lệ thế này, nếu anh không biết trân trọng thì thật đáng tiếc”, nhìn anh, cô lắc đầu, “Hơn nữa,

anh lại đẹp trai như vậy”.

Ngồi trên đi văng, cô hơi vươn về phía trước, ngón tay khẽ chạm vào mặt anh.

“Anh biết không? Anh thật sự rất đẹp.”

Ngón tay từ lòng mày, nhẹ nhàng trượt xuống má, cô xuýt xoa nói: “Em cảm thấy, nếu cứ nhìn anh thế này, có lẽ em sẽ yêu anh mất...”.

Anh cau mày.

Hơi né về sau.

“A, cuối cùng cũng có phản ứng rồi”, cô bật cười. Điểm sáng nhỏ xíu trong đồng tử lấp lánh, cô nhướn người xích lại gần anh hơn, giọng ngọt như mật: “Đột nhiên em rất tò mò, nếu em hôn anh, anh sẽ thế nào nhỉ? Liệu có phải vẫn lạnh lùng, thờ ơ như thế?”.

Nói rồi, cô từ từ nhích đến môi anh.

Thật chậm thật chậm.

Chỉ cần anh với tay là có thể đẩy cô ra.

Môi anh nhột nhột và lạnh ngắt, mang hơi lạnh của đêm. Thật ra cô chỉ muốn khuấy động khiến trái tim hờ hững của anh trở nên nổi giận, muốn trêu đùa anh một chút, dù làm anh tức giận, còn hơn nhìn anh đứng đờ với tất cả như thế này. Nhưng, càng nhích lại gần, luồng khí lạnh như băng trên cơ thể anh cơ hồ càng mãnh liệt, hơn nữa, môi anh dường như kiên định lạnh lẽo đến mức như chưa từng nhuộm dục vọng.

Sự lạnh lùng kiên định đó khiến mắt cô nheo lại.

Cô hôn anh.

Hôn rất mạnh.

Lặp đi lặp lại, cô hôn thật mạnh lên môi anh, hơi thở nóng dần, gấp dần, vòng tay ra sau, nhẹ nhàng ôm gáy anh, rồi lại hôn thật mạnh, cơ hồ muốn hít hết hơi lạnh trên đôi môi ấy, cứ thế hôn mãi, rất lâu, cuối cùng cô thở dài.

“Xin lỗi.”

Cô buông anh ra, có một chút thất vọng.

Mặc dù không cam lòng, nhưng cuối cùng cô cũng thừa nhận thất bại của mình. Thực ra, nhìn anh ở khoảng cách gần như thế, đôi mắt anh vẫn trong như nước suối đầu nguồn, không gợn sóng. Dường như nụ hôn ấy không có bất kì tác động nào đến anh, trái lại nó phản chiếu vẻ bề bàng trong mắt cô.

Một trận ho.

Về một mối, giọng trầm khàn, anh nói:

“Hình như trước đây tôi từng gặp cô rồi.”

Vẫn dựa vào vai anh, cô khẽ nhướn mày, nụ cười như hoa mùa Xuân, ánh mắt như thấm hương thơm của hoa, nói: “Em cũng vậy, em đã gặp anh rất nhiều trong giấc mơ, chỉ có điều, trong mơ hình dáng anh không rõ thế này, chỉ có đôi mắt rõ ràng nhất, trong sáng và phẳng lặng, giống hệt bây giờ”.

“Vậy, chúng ta có duyên định mệnh, phải không? Hay là chúng ta có duyên nợ từ kiếp trước, kiếp này nhất định phải gặp nhau?”, cô cười khúc khích, ngẩng đầu, trông như đóa hoa tường vi bừng nở, “Thực ra, em không nên nản lòng mới phải, xét cho cùng, vừa rồi anh đã cho phép em hôn anh rồi đấy thôi”.

Ánh mắt lướt chậm chậm khắp gương mặt đang mỉm cười của cô, Việt
Tuyên nhắm mắt một cách mệt mỏi, nói:

“Rốt cuộc cô thực sự muốn gì?”

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Trên bãi biển.

Trời và biển hòa một màu, xanh như ngọc bích.

Đây là một bãi biển tư nhân.

Bờ cát vàng trải dài, hàng dừa xanh bát ngát, từng vạt lớn hoa tươi nở rộ, tấm lụa trắng lất phất bay theo gió, không khí tỏa hương thơm của tinh dầu hoa hồng, đằng xa có tiếng hót của một loài chim biển nào đó. Những ngón tay mềm mại di chuyển chậm chậm trên làn da trắng mượt, người trị liệu ôn tồn nói:

“Tạ phu nhân, gần đây khí sắc của phu nhân rất tốt, mịn màng hồng hào, không thua kém làn da của các cô tuổi đôi mươi, phu nhân thật khiến người ta ghen tỵ.”

Nằm trên giường massage, Tạ Hoa Lăng gãi đầu lên cánh tay.

Đã hơn năm mươi tuổi, nhưng trên mặt bà vẫn không hề có nếp nhăn, da toàn thân cũng cơ hồ không có bất kỳ dấu hiệu lão hóa nào. Gió biển mát dịu ù ù bên tai, ánh nắng trải dài trên bãi cát, cây xanh và hoa tươi, nghĩ đến những việc hài lòng lần lượt ghé thăm trong mấy ngày gần đây, bà cảm thấy cuộc sống dường như chưa bao giờ viên mãn đến vậy.

Phía xa, Thẩm Vệ nhìn tập tư liệu trong tay, lại nghe người đứng cùng đó

nói nhỏ mấy câu, gật đầu, thong thả đi đến chòi massage:

“Phu nhân, có tin của Nhị thiếu gia.”

“Đem lại đây.”

Tạ Hoa Lăng không chút ngại ngùng, vội với tay ra lấy, bức màn mỏng trắng muốt bao quanh chòi massage dập dờn ẩn hiện, bộ ngực đầy đặn, sung mãn của bà hơi lộ ra. Trong tập tài liệu có một trang viết chi tiết về lịch trình mấy ngày gần đây của Nhị thiếu gia, bà đọc lướt một lần, lập tức cau mày.

Đọc lại lần nữa, trong tập báo cáo còn có mấy bức ảnh.

Gần như tất cả đều chụp trong các buổi công diễn thời trang ở Paris.

Ánh đèn loang loáng, huyền ảo.

Luôn có một cô gái đứng cạnh anh. Trong hầu hết các buổi trình diễn thời trang, hai người luôn ngồi cạnh nhau, không rời một bước.

* * *

Ngày Mười tám tháng Ba.

Mọi thứ tiến triển có vẻ thuận lợi hơn cô mong đợi.

Paris.

Buổi trưa, mặt trời tỏa nắng ấm áp.

Những chùm nước vọt lên từ đài phun long lanh tuôn trào. Trên quảng trường trung tâm, từng bầy chim bồ câu ào ào vỗ cánh bay lên, rồi lại sà xuống. Trên ghế băng, Việt Tuyên mặc một chiếc áo len dày màu đen, đôi mắt khép hờ, hàng mi thanh thấu như một nét vẽ rú trên gương mặt tuần tú

như đang ngủ.

Ở phía đầu kia của ghế băng.

Diệp Anh đang chăm chú vẽ, ánh mặt trời vàng hoe ảm áp, những con bồ câu trắng béo mẫm đi qua đi lại, một bức tranh thanh bình và yên tĩnh. Mỉm cười, cô vẽ thêm một hình người vào đó, anh mặc áo khoác nỉ màu be, bên trong là áo sơ mi màu tro nhạt, ngồi khụy một chân trước đàn bồ câu, cảnh tượng quá đôi đầm ấm.

Lần này cô vẽ tranh màu nước.

“Trước đây đúng là em đã sai.”

Vẽ xong nét cuối cùng, cô quay sang mỉm cười nhìn anh. Việt Tuyên mở mắt, thờ ơ nhìn phác họa trong tay cô.

“Ngay cả khi có thiết kế tốt, nếu lựa chọn không đúng chất liệu vải, cũng rất khó có được hiệu quả hoàn mỹ. Tranh sơn dầu không hợp với anh, loại phù hợp nhất với khí chất của anh phải là tranh thủy mặc, khoáng đạt, mạnh mẽ, nhìn có vẻ đơn giản nhưng vô cùng hàm súc.”

Cô tán dương.

Thấy mặt anh vẫn thờ ơ, cô hơi bực mình, nhưng không nản lòng mà mỉm cười chìa bức vẽ trong tay đến trước mắt anh:

“Tiếc là trình độ vẽ tranh thủy mặc của em quá nông cạn, nhưng màu nước xem ra cũng không tồi, hơn nữa lại rất tươi trẻ giàu sức sống. Anh có thích trang phục trong bức vẽ này không? Em nghĩ anh có thể thử mặc một màu gì đó khác ngoài màu tối, mặc dù anh mặc màu tối rất đẹp.”

Phía trên tập tranh có in một đóa tường vi nhỏ màu bạc, ánh mắt Việt

Tuyên dừng lại trên đó vài giây, rồi đẩy bức tranh ra.

“Về thôi.”

Âm thanh phát ra đều đều không cảm xúc, anh chuẩn bị đứng dậy khỏi ghế băng.

“Này!”

Nắm tay anh kéo lại, Diệp Anh giữ chặt, khiến anh không thể đi được. Gắng hết sức, cương quyết giữ chặt, cuối cùng anh cũng từ từ ngồi trở lại trên ghế.

“Tạ thiếu gia, anh như thế này quả rất dễ thương...”, vẫn giữ tay, cô ghé sát gần, mặt tươi cười, nói vào tai anh, “Cho dù anh không thích em, cũng đừng thể hiện quá rõ như vậy, anh còn không cả muốn nghe em nói ư”.

Việt Tuyên nhú mày.

Tiếng nói của cô vẫn vang bên tai, giọng ngọt ngào ấm nóng, thoảng mùi hương thơm, như mời gọi, lại như ngây thơ đến vô tư.

“Nhưng thật ra, rõ ràng anh không ghét em đến vậy”, cô cười, thì thầm bên tai: “Anh bị bệnh hen, không thể tiếp xúc với mùi nhựa thông, nhưng lần đầu tiên gặp em, cả người em đầy mùi nhựa thông, anh cũng không đẩy em ra. Hôm trời mưa, anh cũng không từ chối, để em lên xe”.

“Buổi tối hôm em hôn anh, anh cũng không...”

Vẫn nắm tay anh, hơi thở rất gần, đôi đồng tử đen láy nhìn anh, cơ hồ mắt cô chỉ nhìn thấy duy nhất một mình anh.

“... Nhưng em không hiểu, tại sao anh lại tỏ ra lạnh lùng đến vậy, tại sao mắt anh trông mệt mỏi đến vậy, tại sao trong đó tuyệt nhiên không một chút

ham muốn, không có ánh sáng, không có hứng thú với tất cả đến vậy...”

Việt Tuyên thản nhiên, nói:

“Diệp tiểu thư, nếu cô không thể giữ đúng chừng mực, thì điều tôi đồng ý với cô đạo trước, kết thúc ở đây.”

Ồ, phải, cô đã đồng ý với anh.

Anh đưa cô đến tham dự những show thời trang lớn của tuần lễ thời trang Paris với điều kiện cô phải biết chừng mực, không được làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh, phá vỡ sự riêng tư của anh.

Mấy ngày gần đây, được theo anh tham dự show thời trang của một vài nhãn hiệu hàng đầu, cô cảm thấy như rơi vào núi vàng núi bạc trong chuyện cổ tích. Có rất nhiều thiết kế xuất sắc, rất nhiều ý tưởng độc đáo, kỳ diệu của các thiên tài, khiến cô được mở mang tầm mắt rất nhiều.

Xem trực tiếp những bộ sưu tập thời trang hoàn toàn khác hẳn xem trên tạp chí và truyền hình. Chất liệu vải, kiểu dáng thiết kế và xúc cảm khi các người mẫu đi ra, tuyệt đối không đơn giản chỉ dựa vào tưởng tượng có thể cảm nhận được.

Mặc dù lúc nhỏ cô đã từng...

Nhưng giờ đây có thể được cảm nhận mọi thứ ở khoảng cách gần nhất, tất cả đều do anh mang lại.

Buổi tối trời mưa đó, cô không ngờ anh có thể dễ dàng đồng ý lời đề nghị của cô, cũng không ngờ anh sẽ giữ cô lại, bảo cô vào ở trong khách sạn Bốn Mùa, hưởng thụ cuộc sống xa hoa này. Số tiền chuẩn bị cho chuyến đi Paris đã cạn kiệt, mấy ngày trước đó cô đã phải ngủ trong công viên.

Có lần, cô thầm dự đoán những tình huống có thể xảy ra, cả tốt nhất và xấu nhất. Nhưng bước tiến triển trước mắt đã vượt xa dự đoán lạc quan nhất cô từng nghĩ đến.

Lẽ nào anh thật sự quan tâm đến đến cô?

Cô thầm suy đoán.

Nếu không, với tính cách thờ ơ như vậy, sao anh có thể dễ dàng để cô đến gần, thậm chí khi cô cố tình hôn anh trắng trợn như vậy, anh cũng không đẩy cô ra.

Đương nhiên cô hy vọng anh có thể thích cô.

Như thế kế hoạch sau này của cô càng dễ thực hiện.

Có điều, cô cười, tự giễu mình.

Dù cô cố làm ra vẻ si tình nhưng cũng không dám làm những điều như đã nghĩ. Ánh mắt anh nhìn cô như thể tuyệt nhiên không bận tâm, không bận tâm cô từng hôn anh, cũng không bận tâm cô đang nắm tay anh, anh tuyệt nhiên không chút bận lòng.

Có lẽ anh vì cô gái đó.

Cô gái như đóa hoa bách hợp, cô gái khi đối diện với những người đàn ông khác, đáy mắt như có ánh sao dịu dàng.

Nhưng không hề gì.

Chỉ cần sự việc tiến triển theo hướng cô dự tính, chỉ cần cô từng bước, từng bước tiếp cận, vậy là quá tốt rồi.

“Anh không để ý sao? Vị khách du lịch vừa rồi, người đàn ông đó trông

như tay săn ảnh, mấy ngày nay anh ta đều đi theo chúng ta, thậm chí ngay bây giờ, nhìn kìa, người ở phía trước chếch bên phải mấy cô bé học sinh ấy, anh ta không chụp cảnh chim bồ câu, mà là đang chụp anh đấy.” Vẫn nắm tay Việt Tuyên, Diệp Anh hơi nhích ra một chút, dựa lưng vào ghế băng, đôi mắt đen như màu đêm, liếc xéo về phía anh cười bẽn lẽn, “Ăn lộc của anh, em đương nhiên phải chia sẻ khó khăn với anh chứ. Anh muốn diễn cảnh thân mật với em, vậy cần phải làm giống hơn một chút”.

Việt Tuyên khẽ ho nhẹ mấy tiếng, ánh mắt mệt mỏi.

“Tay anh lạnh quá.”

Đã ủ lâu như vậy, tay anh vẫn lạnh, cô dứt khoát nắm tay anh, dùng tay mình ủ ấm cho chúng, cười cười nói:

“Có thể thấy cuộc sống trong gia đình giàu sang quyền quý cũng không thoải mái gì, đi đâu cũng có người theo dõi ghi chép, rõ ràng có ít nhất hai người đi theo anh, chẳng trách anh mệt mỏi đến vậy.”

Đêm khuya.

Chiếc du thuyền sang trọng lướt vun vút, nước rẽ ra từ phía đuôi thuyền tung lên những con sóng bạc trắng xóa. Không trăng không sao, qua ánh đèn trong ca bin tỏa sáng, chỉ nhìn thấy phần lưng của người đàn ông trẻ. Anh ta nhìn đắm đắm mặt biển phía trước, nét mặt hoàn toàn không cảm xúc. Chiếc du thuyền chạy hết công suất, gió biển lồng lộng ào vào qua cửa sổ, ca bin lạnh buốt.

Điện thoại di động báo có tin nhắn.

Màn hình lóe sáng.

Chiếc điện thoại này có rất ít người biết số.

Thuyền trưởng thay anh ta tiếp tục lái tàu, người đàn ông trẻ ra khỏi cabin. Tay dựa lan can, mặt hướng ra biển đêm bao la, gió mặn nồng thông thốc làm mái tóc rối bù, khuôn mặt anh ta khuất trong bóng tối. Rất lâu sau, người đàn ông trầm giọng gọi:

“Tạ Phong.”

“Dạ.”

Một thanh niên rất điển trai lặng lẽ xuất hiện bên cạnh anh, hơi cúi đầu, vẻ mặt có phần bối rối, nói:

“Nhị thiếu gia gần đây thái độ rất khác lạ, thường xuyên xuất hiện trước công chúng. Ngoài quản gia Triệu, trước giờ vẫn đảm trách trông nom trang viên ở Paris, thì bên cạnh Nhị thiếu gia không còn ai khác, đã xác định Tạ Bình, Tạ Phổ đúng là hiện đều đang ở New York.”

“Cô ta là ai?”

Mấy bức ảnh gửi đến qua điện thoại, là ảnh chụp Việt Tuyên và cô gái thời gian vừa rồi. Trên ghế băng ở công viên, cô gái mỉm cười nghiêng người về phía Nhị thiếu gia, môi cô ta rất gần môi anh, hơn nữa Nhị thiếu gia họ Tạ đã thật sự để cho cô gái nắm tay mình.

“Cô ta tên là Diệp Anh, hai mươi hai tuổi, đã nộp lý lịch cá nhân và tập phác thảo thiết kế cho công ty, trong này là thông tin về cô ta”, Tạ Phong lấy ra bản lý lịch và một tập bản vẽ thiết kế khá dày.

Người đàn ông trẻ lật xem tập thiết kế.

Những tờ giấy trong tay anh bị gió thổi rung lên phần phật.

“Đại thiếu gia, tôi cảm thấy...”, Tạ Phong khẽ cắn môi, vẻ dằn đo, “Nhị

thiếu gia hình như có ý cầu hoà với thiếu gia”.

“Ờ.”

Anh ném trả bản thiết kế cho Tạ Phong.

“Nhưng...”, Tạ Phong tiếp tục căn môi, giọng bức xúc, “Nhị thiếu gia xưa nay vẫn vậy, trông có vẻ nhàn hạ bất cần, nhưng thực tế tâm địa ác độc hơn bất cứ ai, thiếu gia nhất định không được mềm lòng. Nhị thiếu gia cặp kè với cô Diệp Anh đó, rất có thể là một bước lùi để tiến, Sâm tiểu thư đó...”.

“Cậu nhiều lời quá.”

Anh ta lạnh lùng nói, lát sau gọi:

“Tạ Thanh, tháng này ông thay thế Tạ Phong.”

“Vâng, Đại thiếu gia.”

Một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi từ trong bóng tối bước đến, Tạ Phong mắt ngấn nước lui ra, mặt đầy ảm ức.

Mặt biển đêm khuya sâu thẳm, đen kịt.

Dựa vào lan can bao quanh du thuyền, cầm điện thoại trong tay rồi phóng to dần hình ảnh trên màn hình di động. Áp sát Việt Tuyên, nụ cười của cô gái ngọt ngào và quyến rũ, dường như chỉ cách một hơi thở, là có thể hôn lên má Việt Tuyên.

Khuôn mặt cô gái được phóng to hơn.

Ánh sáng từ chiếc di động phản chiếu lên gương mặt rất đẹp của người đàn ông trẻ, anh chăm chú nhìn cô gái trên màn hình di động, nhìn vào đôi mắt như tỏa sáng của cô, con người đen màu đêm. Cau mày, ánh mắt anh ta

càng lúc càng tối sẫm.

Ngày Hai mươi mốt tháng Ba.

Lại kết thúc nhanh như vậy.

Chiếc Bentley tăng tốc trên đường.

Buổi trình diễn thời trang chiều nay diễn ra ở ngoại ô Paris, thời gian hơi gấp, xe cộ trên đường không nhiều, nên có thể phóng nhanh hơn bình thường.

Trong xe hơi lắc lư.

Sắc mặt Việt Tuyên nhợt nhạt, anh chụm tay che miệng.

“Khó chịu chỗ nào sao? Muốn ho? Ngực khó thở, phải không?”

Diệp Anh hơi lo lắng.

Mấy ngày gần đây, cô đã quen với thái độ lạnh nhạt của anh, nhưng cũng nhận ra bất luận cô hành động bừa bãi thế nào, anh đều không thật sự muốn đuổi cô đi, vì thế cô quyết định coi anh như con hổ giấy.

“Muốn ho thì ho đi, trong này chỉ có mình em, không lo bị ai chê cười anh là người ốm yếu đâu”, vừa vui vẻ nói đùa, cô vừa nhẹ nhàng vỗ lưng anh. Hôm nay Triệu quân gia không đi cùng, nhưng trước khi hai người xuất phát ông đã dặn đi dặn lại, bảo cô chú ý chăm sóc Nhị thiếu gia.

“Tôi hơi say xe.”

Bàn tay vỗ lưng kiểu đó, khiến cảm giác khó chịu trong ngực anh càng tăng, giọng Việt Tuyên mệt mỏi nói, anh cau mày, môi mím chặt, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Thì ra là say xe, không phải là ho, tay ngừng vỗ, cô gượng gạo rút tay lại.

“Người ngồi xe quanh năm như anh, vậy mà vẫn có thể say xe”, cô liếc anh một cái, lấy một quả cam từ trong tủ lạnh trên xe ra, nhanh nhẹn bổ, bóc một múi nhỏ đưa cho anh, “Ngậm thôi, đừng nuốt, múi cam sẽ làm anh thấy dễ chịu hơn”.

Thấy anh cuối cùng cũng từ từ mở miệng, ngậm múi cam, cô mỉm cười hài lòng, sau đó mở tấm cách âm nói với tài xế phía trước:

“Anh tài, phiền anh lái chậm một chút.”

Nhưng...

Tốc độ chiếc xe không chậm lại, trái lại còn nhanh hơn trước, vội vã lượn mấy đường vòng cung khá nguy hiểm trên đường!

“Anh tài xế!”

Diệp Anh kinh ngạc, nắm chặt tay vịn trong chiếc xe đang lắc lư.

“Nhị thiếu gia, phanh xe... phanh xe hình như có vấn đề!”, tài xế hoảng loạn ngoái lại, trán vã mồ hôi, sắc mặt nhợt nhạt, “Hôm qua vẫn còn tốt... Sao có thể?! Sao có thể?!”

“Rầm...!”

Chiếc Bentley màu đen đập mạnh vào giải phân cách, lúc chiếc xe bay khỏi mặt đường, giống như cảnh phim quay chậm, cả thế giới là biển ánh sáng chói mắt!

Sau đó là bóng tối.

Bóng tối thăm thăm, thăm thăm, mênh mông...

Tối đến nỗi không biết đâu là điểm cuối...

Cửa sổ bị chèn chặt bằng những thanh gỗ, trong không khí có mùi hôi thối mục nát, co rúm trong góc tường, cô không dám khóc, không dám giãy giụa...

“Bộp...!”

Một vật nặng giáng chí mạng lên đầu, chất lỏng có mùi tanh chảy dọc xuống má, khiến cô đau đớn muốn ói mửa, cổ lúi sâu vào góc tường tối lạnh. Mãi cho đến khi trong phòng không còn vật gì có thể dùng để đánh, cô lại bị kéo ra ngoài, bị những ngón tay phần nộ, điên cuồng cào cấu!

“... Dạ Anh!”

“... Mà là Dạ Anh! Kẻ đáng nguyên rủa! Tất cả đều tại mà! Sao mà không chết đi...!”

“... Lúc đẻ ra mà, tao đã biết mà là đứa trẻ độc ác! Mà sẽ mang đến tai ương thảm họa! Mà sẽ mang chết chóc đến nhà này! Sao mà không chết đi...!”

Bóng tối quay cuồng, không một tia sáng, tối như đầm sâu ma quỷ, những ngón tay điên loạn cào cấu thân thể cô, đau đến nỗi cuối cùng cô cũng bật khóc, tiếng khóc của cô như càng kích động, khiến cơn cuồng nộ trút lên thân thể cô càng trở nên điên loạn, hãi hùng!

“... Mà chết đi!”

“... Dạ Anh, mà chết đi!”

Lời chửi bới, nguyên rủa như cơn mưa bất tận, đánh, đấm, cào, cấu kèm tiếng cười điên dại... Căn phòng tối om, ẩm mốc, lạnh lẽo... vài tia nắng yếu

ớt từ cửa sổ lọt vào qua kẽ nứt trên tấm gỗ đóng đinh lổn nhổn, khắp phòng bụi bay mù mịt...

Cô tưởng mình đã thoát ra được...

Nhưng...

Bóng tối vẫn thế... Cơn đau vẫn thế... Thì ra đây là cơn mơ... Cô không lớn lên... Cô vẫn là đứa trẻ... vẫn là đứa trẻ co ro trong căn phòng tối thui, bị đánh đập giày vò đến mấy cũng không dám khóc...

Dạ Anh, mày chết đi!

Mày chết đi...

Bụi xoáy lốc quay cuồng trong ánh sáng.

Mỗi lúc một sáng.

Mỗi lúc càng sáng hơn, sáng đến nỗi mắt như bị vật nhọn chích vào!

“...”

Trong ánh sáng lóa mắt, một khuôn mặt trương to trước mắt cô, phải mất một lúc cô mới lơ mơ nhìn thấy, đó là một nữ y tá tóc vàng, mắt xanh lơ. Con người chuyển động một cách khó khăn, chắc chắn đây là phòng bệnh, chuyện gì đã xảy ra? Cô nhanh chóng lục tìm trong đầu, như cuốn băng tua nhanh rồi dừng lại ở thời điểm chiếc Bently màu đen bay ra khỏi đường.

Thì ra cô vẫn chưa chết...

Ồn trời.

Diệp Anh từ từ nhắm mắt.

Ba tháng sau.

Một sớm mùa hè, khung cửa sổ lớn, rộng đến sát đất, kính thủy tinh trong suốt. Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu lên đám lá thường xuân xanh biếc, những điểm sáng nháy nhót, lóng lánh, từng khóm tường vi màu hồng phấn nở rộ, tươi thắm ngọt ngào, đẹp say lòng người như một biển hoa rực rỡ.

Trong không khí cơ hồ trôi nổi toàn mùi hoa.

Chỉ cách một bức tường kính, cuộc sống tươi đẹp rực ánh mặt trời dường như chỉ cần vươn tay là với được.

Rời ánh mắt khỏi biển hoa tường vi bên ngoài.

Diệp Anh cúi đầu, dùng miếng gạc thấm nước, nhẹ nhàng lau đôi môi nhợt nhạt, khô nẻ. Hết sức gượng nhẹ, từng tý, từng tý làm ướt môi Việt Tuyên, những chỗ khô nứt, cô dùng miếng gạc ẩm lau đi lau lại.

Đã ba tháng rồi.

Như một cơn ác mộng.

Trong vụ tai nạn ấy, cô bị gãy chân phải, não chấn động nhẹ và mấy vết thương phần mềm. Bác sĩ nói, với một vụ tai nạn xe hơi nghiêm trọng như thế mà cô chỉ bị chấn thương ở mức độ đó, thật sự là một phép màu.

Về sau cô mới biết, lái xe đã chết tại chỗ.

Còn Việt Tuyên...

Khẽ khàng dùng miếng gạc ẩm lau đôi môi nhợt nhạt, khô nẻ ấy, Diệp Anh yên lặng nhìn Việt Tuyên nằm trên giường bệnh, lòng bồn loạn bao cảm xúc.

Đã có lúc cô tưởng anh sẽ chết.

Trong vụ tai nạn, lá lách, phổi và dạ dày của anh đều bị ảnh hưởng lớn, cộng thêm thể trạng anh vốn đã yếu, nhiều bệnh, lại bị hen nặng, sau khi nhập viện anh đã trải qua bốn lần phẫu thuật lớn nhỏ, liên tục lâm vào tình trạng nguy kịch, đã qua bảy, tám lần cấp cứu.

Hơn nữa, xương ngực của anh bị gãy.

Cô đã hỏi bác sĩ, được biết Việt Tuyên có thể phải sống cuộc sống thực vật, cũng rất khó thoát khỏi tình trạng bại liệt.

“Khạc, khạc...”

Tiếng ho khan cố nén vang lên, Diệp Anh vội nhìn, thấy hàng mi trên khuôn mặt gầy nhợt nhạt của Việt Tuyên rung rung, anh nhìn lên trần nhà, lông mày khẽ nhíu, mắt phảng phất đau đớn, vẫn là ánh mắt thờ ơ ấy.

“Có phải lại bị đau không?”

Cô ái ngại hỏi.

Tạ Bình từ đầu vẫn đứng im trong góc phòng quan sát liên bước nhanh đến, cúi người, vẻ mặt lo âu, vội hỏi: “Nhị thiếu gia, tôi đi gọi bác sĩ!”.

Mồ hôi lạnh túa trên trán Việt Tuyên.

“...”

Cơ chân bắt đầu co rút từng cơn, mặt Việt Tuyên đau đớn tái mét, anh gắng sức nghiêng răng, cố nén tiếng rên đang dâng trào trong cổ, khó nhọc lắc đầu, ngăn Tạ Bình. Diệp Anh lập tức dùng khăn ẩm xoa đôi chân run rẩy của anh, hy vọng có thể giúp anh giảm cơn đau.

...

...

“Nếu tiếp tục được điều trị thích hợp, trong hai năm tới anh sẽ không chết, nhưng hai năm tiếp theo, tôi không dám bảo đảm”, lần đầu tiên khi Việt Tuyên mới tỉnh lại, Coase, một bác sĩ thiên tài từ Mỹ bay đến Pháp, trong ánh mắt lóe lên cái nhìn bất an, nói thẳng với anh, “Hơn nữa, xương ngực anh bị gãy, cột sống bị tổn thương, thời gian hồi phục sẽ rất lâu, 80% khả năng bại liệt vĩnh viễn”.

Việt Tuyên nhìn ông ta, ánh mắt lãnh đạm.

“Anh sẽ rất đau đớn, đau đớn về thể xác như thế này hầu như không ai có thể chịu đựng được và sau hai năm, anh vẫn có thể sẽ chết. Vì thế, nếu bây giờ anh muốn tự sát, tôi cho rằng là một lựa chọn sáng suốt.” Nói xong mấy lời đó, như một đứa trẻ xấu xa, ác ý, bác sĩ Coase đắc ý bước ra khỏi phòng bệnh.

Mặc dù khâm phục tài năng của ông bác sĩ này, nhưng Diệp Anh hết sức kinh hãi khi thấy ông ta có thể thản nhiên nói ra những lời như vậy trước mặt bệnh nhân.

...

“Đó là cơn đau ở trung khu thần kinh”, trong khoảng thời gian phục hồi, khi Việt Tuyên rơi vào những cơn đau dữ dội, Michelle – một bác sĩ chữa chính khác, lắc đầu nói: “Quá nửa số bệnh nhân bị tổn thương cột sống sẽ xuất hiện những cơn đau ở trung khu thần kinh, Tà tiên sinh có vẻ là một trong những trường hợp đau dữ dội nhất”.

...

...

Ba tháng đó, tranh thủ thời gian khi Việt Tuyên ngủ, Diệp Anh gần như đã tìm kiếm khắp nơi tất cả tư liệu liên quan, biết rằng những cơn đau ở trung khu thần kinh là rất khó điều trị, ngay cả dùng thuốc giảm đau thì hiệu quả cũng không như mong muốn, hơn nữa bản thân quá trình điều trị có thể gây ra những phản ứng bất lợi đối với sức khỏe bệnh nhân.

Biện pháp hữu hiệu và thỏa đáng nhất là tăng cường vận động và vật lý trị liệu.

Vì thế cô bắt đầu theo các y tá học hỏi, thông qua xoa bóp cải thiện tuần hoàn máu, thư giãn cơ bắp, loại bỏ cơn co rút cơ chân của anh. Và cô bắt đầu học một số kỹ thuật, giúp chân anh có thể vận động, bác sĩ chuyên khoa phục hồi chức năng chữa trị cho Việt Tuyên nói với cô, càng sớm tiến hành tập luyện phục hồi chức năng, càng giúp bệnh nhân sớm hồi phục sức khỏe.

“Ôi...”

Tiếng kêu đau đớn không thể kiềm chế được nữa liền bật ra, những ngón tay nhợt nhạt bám chặt ga giường, toàn thân Việt Tuyên ướt đầm mồ hôi, ánh mắt mệt mỏi. Diệp Anh cắn chặt môi, cố gắng xoa bóp mạnh hai chân cho anh.

Cuối cùng.

Dần dần từng chút.

Cơn đau dai dẳng cũng qua.

Diệp Anh thở phào, dùng khăn ẩm lau mồ hôi trên trán và cổ Việt Tuyên, cô đang cân nhắc, có nên để anh nghỉ một chút, rồi mới thay quần áo khác cho anh hay không thì ở cửa bỗng có tiếng động.

Tạ Bình đi đến.

Anh hỏi người giúp việc điều gì đó, rồi quay trở lại, cúi xuống Việt Tuyên đang nằm thiêm thiếp, khẽ nói: “Nhị thiếu gia, Sâm tiểu thư đến”.

Ngón tay Diệp Anh khẽ run, sau đó tiếp tục dùng khăn bông lau cho Việt Tuyên.

“... Nếu thiếu gia không muốn gặp”, Tạ Bình dè dặt, “Tôi có thể đề nghị Sâm tiểu thư lần khác đến”.

“Để cô ấy vào.”

Vẫn nhắm mắt, Việt Tuyên trả lời như nói mơ.

Vậy là...

Khi cánh cửa phòng màu trắng theo phong cách châu Âu cổ điển từ từ mở ra.

Diệp Anh nhìn thấy Sâm Minh Mỹ.

Ánh mặt trời buổi sáng hắt qua cửa kính, trải chan hòa trên nền. Ngoài cửa sổ là những thảm tường vi rực rỡ, mùi hoa như trôi nổi khắp phòng, trong sáng, thanh khiết, thơm nức, như giai nhân đang thong thả bước vào. Chiếc váy dài màu da tuyết đẹp, trên cổ sợi dây chuyền kim cương lóng lánh phát quang, đôi mắt sáng và hàm răng trắng bóng, xinh đẹp như từ sân khấu kịch bước ra.

Cô bước vội đến trước giường Việt Tuyên.

“Tuyên...”

Run rẩy gọi khẽ gọi một câu, như không nhìn thấy những người khác

trong phòng, Sâm Minh Mỹ ngồi bên mép giường, cúi đầu nhìn Việt Tuyên nằm yên như đang ngủ.

“Tuyên, bây giờ em mới đến thăm anh, anh có trách em không?”

Sâm Minh Mỹ nhẹ nhàng cầm tay Việt Tuyên, chăm chú nhìn anh, tư thế đẹp như tranh, hồi lâu sau, giọng đầy áy náy, khàn khàn, lại tiếp:

“Có điều, em không biết, nên đối diện với anh thế nào...”

Đứng ở góc phòng, Diệp Anh cúi đầu, liếc thấy biểu hiện của Tạ Bình bên cạnh. Tạ Bình và Tạ Phổ là cánh tay phải và cánh tay trái của Việt Tuyên, tuổi cũng tương đương Việt Tuyên. Tạ Bình dung mạo bình thường, chủ yếu lo liệu đối nội, Tạ Phổ ngoại hình đẹp, thanh nhã phụ trách đối ngoại.

Cô có thể nhận ra.

Tạ Bình không thích Sâm tiểu thư.

Sau đó, lại liếc nhìn Tạ Hoa Lăng vừa bước vào. Tạ Hoa Lăng là mẹ Việt Tuyên, tuổi ngoài năm mươi, bà vận chiếc váy liền, tươi màu, cổ đeo chuỗi ngọc trai sáng, làn da trắng mịn màng, phong thái khác thường, thời trẻ chắc hẳn cũng là một mỹ nhân.

Tạ Hoa Lăng nhìn Sâm Minh Mỹ từ xa, ánh mắt phức tạp.

Diệp Anh cup mắt nhìn xuống.

Bên giường, Sâm Minh Mỹ vẫn dụi dằm nói với Việt Tuyên rất nhiều, còn Việt Tuyên vẫn như đang ngủ, không có bất kỳ phản ứng nào. Cuối cùng, Sâm Minh Mỹ thở dài, đứng lên, tiến về phía Tạ Hoa Lăng đang đứng gần cửa, khẽ ra hiệu, hai người cùng đi ra.

Hoa tường vi ngoài cửa sổ đẹp rực rỡ.

Ánh nắng trong veo.

Diệp Anh cẩn thận đặt ống hút vào miệng Việt Tuyên.

Lượng nước uống mỗi ngày của anh cần kiểm soát chặt chẽ.

Cửa phòng không đóng, bên ngoài là phòng chờ bài trí rất mực sang trọng, tiếng nói của Tạ Hoa Lăng và Sâm Minh Mỹ chốc chốc lại vọng vào, từ chỗ của cô, thậm chí có thể trông thấy hai người đang uống trà.

“Người anh thích, chính là cô ta phải không?”

Sau khi Tạ Bình ra ngoài nghe điện thoại, Diệp Anh nhướn mi, nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Việt Tuyên, hiếu kỳ hỏi:

“Vậy, sao vừa rồi không nói chuyện với cô ấy?”

Việt Tuyên chau mày.

Anh từ từ mở mắt, ánh mắt dừng dừng, lạnh lùng nhìn cô.

“Anh không muốn nói với em chuyện đó, phải không?”

Diệp Anh cười như hoa tường vi nở rức rờ ngoài cửa sổ, cô giơ tay, âu yếm vuốt ve hai hàng lông mày của anh, nói tiếp:

“Được, anh đã không muốn nói, thì thôi vậy.”

Việt Tuyên lặng lẽ nhìn cô.

Ánh mắt anh rất sâu, đưa hình ảnh của cô vào sâu tận đáy đồng tử, một lúc lâu sau mới một mỗi nhắm lại.

“Nhưng, hình như cuộc chuyện trò của họ không được hòa hợp cho lắm.”

Diệp Anh vừa massage hai chân mới bị chuột rút của Việt Tuyên, vừa hơi ngoái đầu, qua cửa phòng hé mở, nhìn hai người đang nói chuyện trong phòng chờ.

Cách một cánh cửa.

Tấm thảm trắng muốt, chòm đèn pha lê màu tím, bộ đi vắng bọc nhung kiểu cung đình, nền đen viền trắng, bộ đồ uống trà kiểu Anh màu cô ban, những chiếc thìa nhỏ bằng bạc sáng loáng, trong không khí mùi hương trà vẫn vít.

Đặt lại tách trà lên trên bàn.

Tạ Hoa Lăng ngồi thẳng người, cảm hơi hắt lên giận dữ, nhìn cô gái mà bà đã biết từ lúc cô còn nhỏ đến bây giờ, chậm rãi nói:

“Minh Mỹ, cô khiến ta quá thất vọng.”

“Cháu rất xin lỗi.”

Trên đi vắng bọc nhung đen, Sâm Minh Mỹ cúi đầu.

“Cô, bây giờ sức khỏe của Tuyên vẫn chưa hồi phục, cháu cũng cảm thấy hiện giờ không phải lúc nói chuyện đó, nhưng, không thể tiếp tục như thế này được nữa...”

“Không thể cứ tiếp tục như thế này là sao?”, Tạ Hoa Lăng nhướn mày, lòng như bị rắn độc cắn, “Việt Tuyên bị tai nạn nghiêm trọng như vậy, thiếu chút nữa đã mất mạng. Cô là vị hôn thê của nó, không những không lập tức trở về chăm sóc nó, lại ngày ngày cặp kè với Đại thiếu gia, gây ra bao tin đồn nhảm nhí. Đúng, ta cũng nghĩ, cô không nên tiếp tục như thế nữa!”.

“Cô...”

Sắc mặt Sâm Minh Mỹ hết đỏ lại tái, khẽ hít một hơi, tháo chiếc nhẫn kim cương lóng lánh trên ngón tay, đặt xuống bàn, nói:

“Xin lỗi cô, cháu biết cháu rất có lỗi với Tuyên, cũng không dám cầu xin cô tha thứ. Nhưng, cháu vẫn hy vọng, có thể huỷ bỏ hôn ước với Tuyên.”

Cách một cánh cửa.

Vẫn đang xoa bóp hai chân Việt Tuyên, tay Diệp Anh vô tình dừng lại, bất giác liếc nhìn anh.

Như bị một cái tát, sắc mặt Tạ Hoa Lăng tối sầm.

Chăm chăm nhìn Sâm Minh Mỹ.

Rất nhanh, Tạ Hoa Lăng từ từ thả lỏng cơ thể, nhắc tách trà lên, khuấy đều bằng chiếc thìa bạc nhỏ, không khí thoảng mùi trà, bà chậm rãi nói:

“Minh Mỹ, cô đúng là rất ngốc.”

Nhấp một ngụm trà, Tạ Hoa Lăng nói tiếp:

“Đại thiếu gia bảo cô làm vậy, đúng không? Vào lúc này, cô đến đây nói những lời như thế, khoan hãy nói Việt Tuyên và tôi sẽ nhìn cô thế nào, Lão thái gia sẽ nhìn cô thế nào, một khi tin đồn ra ngoài, thiên hạ sẽ đánh giá cô thế nào, cô không hình dung được, phải không? Sao cô có thể làm chuyện ngốc nghếch đến vậy.”

“Cô ngốc quá, cô tưởng Đại thiếu gia yêu cô thật sao?”, Tạ Hoa Lăng thương xót nhìn Sâm Minh Mỹ, “Chỉ cần hấn thích cô một chút, hấn sẽ không khuyến khích cô huỷ hôn vào lúc này, hấn chỉ định lợi dụng cô để chứng tỏ hấn ‘đã thắng’, nhưng lại đẩy cô vào đường cùng”.

“Tất cả đều là quyết định của bản thân cháu, hoàn toàn không liên quan

đến Xán”, Sâm Minh Mỹ hơi cau mày, “Cô à, cháu biết cô có thành kiến với Xán ngay từ khi Xán còn nhỏ, nhưng cô nói anh ấy như vậy là không công bằng”.

“Ha ha.”

Tạ Hoa Lăng nhướn mày, tay vẫn quấy chiếc thìa bạc trong cốc.

“Đã vậy, tôi cũng cho cô biết, từ khi cô bí mật qua lại với Đại thiếu gia, cô đã không xứng đáng với Tuyên, chỉ vì nể mặt cha cô, tôi mới không làm cho cô xấu hổ. Cô tưởng rằng, Tuyên không thể thiếu cô sao? Năm xưa, nếu không phải tôi ép Tuyên đính hôn với cô, chỉ dựa vào bản thân cô, cũng xứng đáng ở bên Tuyên ư?”

Mặt Sâm Minh Mỹ cứng đờ.

Hai tay đan vào nhau.

“Trên thực tế, Tuyên chưa bao giờ thích cô”, Tạ Hoa Lăng lại nhấp một ngụm trà, vô tình đưa mắt về phía cánh cửa khép hờ cách đó không xa, thông thả nói, “Rất nhiều cô gái thích Tuyên, nếu cô từ bỏ vị trí đó, tôi cũng rất vui. À, phải rồi, hiện có một cô gái, từ lúc Tuyên xảy ra tai nạn, suốt ngày đêm đi theo chăm sóc Tuyên, chính tôi cũng bị cô ấy chinh phục rồi”.

Tạ Hoa Lăng liếc nhìn Sâm Minh Mỹ.

Thấy cô mặc dù vẫn ngồi yên, nhưng mười ngón tay đan chặt hơi run.

“Cô có muốn gặp cô ấy không?”

Đứng dậy khỏi đi văng, Tạ Hoa Lăng bước về phía cửa phòng thông với phòng Việt Tuyên, sau đó bà đứng lại, ngoái đầu, lia mắt về phía Sâm Minh Mỹ vẫn ngồi trên đi văng.

Sâm Minh Mỹ đành đi theo.

Bên ngoài cửa sổ rộng mở, ánh nắng trong như thủy tinh nhảy nhót trên biển tường vì đang tỏa hương. Trong phòng sáng choang như tráng men, Việt Tuyên lặng lẽ nằm trên giường, gò má nhợt nhạt, hàng mi đen thẫm rủ bóng, trông vừa thanh lạnh, vừa như pha lẫn sắc màu kỳ dị nào đó.

Bên mép giường.

Một cô gái trẻ đang nhẹ nhàng xoa bóp chân cho anh.

Chỉ có thể thấy phía sau cô gái.

Trầm tĩnh, mảnh mai, xinh đẹp.

Mái tóc dài đến eo, đen bóng như dải ánh sáng.

Dường như không nhận ra tiếng bước chân ngoài cửa, cô gái vẫn hoàn toàn chuyên tâm vào công việc, những ngón tay thon mảnh xinh đẹp khéo léo xoa bóp cho Việt Tuyên, dường như mọi chuyện trên đời đều không thể khiến cô phân tâm.

Đứng cạnh cửa phòng, Sâm Minh Mỹ mím môi.

Cố gắng gạt đi cảm giác không vui bất chợt nhen lên trong lòng.

“A Anh.”

Tạ Hoa Lăng lên tiếng.

Cô gái hình như ngạc nhiên, vội nhìn Việt Tuyên trên giường xem anh có bị đánh thức, khẽ thở phào, rồi mới nhẹ nhàng đứng lên, cung kính đi về phía cửa.

“Phu nhân.”

Cô gái hơi cúi đầu.

Mái tóc đen như thác nước, nổi bật khuôn mặt trắng như ngọc, hàng mi dài rủ bóng, vừa lặng lẽ khiêm nhường, nhưng vẫn đầy vẻ tự tôn.

“A Anh à, hôm qua các bác sĩ lại khen cô đấy, họ bảo cô chăm sóc Tuyên rất chu đáo, cho nên Tuyên mới có thể phục hồi nhanh như vậy”, Tạ Hoa Lăng mỉm cười âu yếm nhìn cô gái đứng trước mặt, “Cô có chắc cô chưa từng học nghiệp vụ y tá không?”.

“Vâng, cháu chưa từng học.”

Cô gái trẻ có vẻ bất an, mặt bẽn lễn, rất dễ thương.

“Ồ, phải, ta nhớ ra rồi, cô mới tốt nghiệp đại học năm nay”, hình như nhớ ra điều gì, Tạ Hoa Lăng lại hỏi, “Cô học chuyên ngành gì nhỉ?”.

“Thiết kế thời trang, thưa bà.”

“Thật trùng hợp, Sâm tiểu thư cũng là chuyên gia thiết kế thời trang”, Tạ Hoa Lăng cười nói, “A Anh à, Sâm tiểu thư là tiền bối của cô, sau này có cơ hội, cô có thể nhờ cô ấy chỉ bảo thêm”.

Cô gái khẽ ngước mi.

Sâm Minh Mỹ sửng sốt.

Cô ta lại có một đôi mắt đẹp đến vậy, đen thẳm như đầm sâu, long lánh như sóng nước, như ánh sao, như sóng gợn, đẹp như hoa tường vi, hoa tường vi trong đêm, hoa tường vi thấm sương đêm.

Đôi tròng đen đến vậy.

Dường như có sức hút như xoáy nước, Sâm Minh Mỹ cảm thấy mình không ngừng bị hút vào, hút vào, cảm giác như nghẹt thở.

“Sâm tiểu thư.”

Đến khi cô gái bước tới, nhẹ nhàng cúi đầu chào cô, Sâm Minh Mỹ mới sức tỉnh.

Thấy vẻ thất thần của Sâm Minh Mỹ, Tạ Hoa Lăng nhướn mày cười, nói với cô gái: “A Anh này, tôi nghĩ Sâm tiểu thư đây đang thấy rất khó hiểu, bởi vì cô học thiết kế thời trang, tại sao lại chấp nhận vất vả ngày đêm chăm sóc Việt Tuyên đến vậy? Trong một tháng đầu lúc ở bệnh viện bên Pháp, không có ai trả cô bất kỳ khoản thù lao nào”.

Sâm Minh Mỹ mắt mở.

“Cháu...”, hai má cô gái thoáng ửng hồng, cô nói khẽ, giọng bất an, “Chỉ cần phụ nhân cho phép cháu ở lại đây chăm sóc Nhị thiếu gia, là cháu đã rất biết ơn rồi... Cháu không cần bất cứ khoản tiền thù lao nào... Cháu chỉ muốn... chỉ muốn Nhị thiếu gia nhanh chóng hồi phục...”.

“Nếu Tuyên suốt đời như vậy thì sao?”, Sâm Minh Mỹ khẽ nói.

Cô gái kinh ngạc nhìn lên.

“Minh Mỹ!”

Giọng Tạ Hoa Lăng đột nhiên gay gắt.

“Xin lỗi, cô đừng giận”, Sâm Minh Mỹ nhìn cô gái có tên A Anh, “Bây giờ có quá nhiều người muốn từ chim sẻ biến thành phượng hoàng, cháu sợ cô bị đánh lừa. Rốt cuộc cô ta đối với Tuyên là thật lòng, hay là có dự tính gì, cô chưa hẳn có thể biết được”.

“Minh Mỹ”, Tạ Hoa Lăng giận dữ rồi bật cười, “Không phải cô gái nào, cũng như cô đâu”.

Căn phòng tràn ngập ánh mặt trời.

Trên giường, Việt Tuyên vẫn nằm yên như đang ngủ.

“Nếu Tuyên mãi mãi chỉ có thể nằm trên giường như thế, không cho cô bất cứ danh phận nào, cũng không cho cô một xu, cô vẫn tiếp tục chăm sóc Tuyên”, Sâm Minh Mỹ như không thấy thái độ của Tạ Hoa Lăng, mắt chăm chú nhìn Diệp Anh, chậm rãi nói, “... Vậy thì, tôi vô cùng khâm phục cô”.

Màn đêm buông xuống.

Không có trăng, sao thưa thớt.

Hoa tường vi nở rộ ngoài cửa sổ như phủ một lớp voan mỏng tối màu, sắc hoa âm u, ma quái.

Diệp Anh lặng lẽ đứng trước cửa sổ rộng đến sát đất.

Màn đêm bao trùm toàn bộ cơ thể, gương mặt ẩn trong bóng tối, im lìm như pho tượng trong đêm, chỉ có đôi bàn tay được ánh sao chiếu rọi, trắng đến phát sáng.

“Nhị thiếu gia...”

Báo cáo với Việt Tuyên đang nằm trên giường những vụ việc xảy ra gần nhất, Tạ Phổ vừa cất lời, mắt nhìn về phía Diệp Anh, khuôn mặt điển nhã của anh ta đầy băn khoăn.

“Sao?”

Sắc mặt vẫn tai tái, Việt Tuyên lơ đãng hỏi.

“...”

Bắt gặp ánh mắt Tạ Bình ngược nhìn, Tạ Phổ dừng lại, nụ cười ôn hòa nói: “Mấy ngày không gặp. Sức khỏe thiếu gia phục hồi rất tốt, có lẽ là do công của tiểu thư Diệp Anh. Chưa biết chừng lần sau đến, có thể thấy thiếu gia ngồi dậy cũng nên”.

Việt Tuyên hờ hững liếc nhìn anh ta.

Nụ cười của Tạ Phổ vẫn tự nhiên như mây bay gió thoảng.

“Dự án Brila tiến triển chậm.”

Trên giường, Việt Tuyên lạnh lùng lên tiếng.

“Phải”, Tạ Phổ gấp tập tư liệu, giải thích, “Đại thiếu gia hy vọng nhận được dự án này nhưng phu nhân không đồng ý, thái độ của Lão thái gia cũng không rõ ràng. Sáng qua, sau khi Đại thiếu gia từ Mỹ tham dự cuộc họp trực tuyến, lúc ra về rất không vui”.

Ho khẽ một hồi.

Việt Tuyên mệt mỏi nhắm mắt.

Những âm thanh phía sau loáng thoáng vọng đến, lắng nghe, Diệp Anh cũng dần trở nên thẫn thờ. Nhìn những thảm tường vi ngoài cửa sổ, chúng vừa nở đêm qua, chỉ mới qua một ngày mà đã nở rộ như vậy.

Còn cô...

Đã bao lâu rồi.

Hơn ba tháng rồi.

Những cánh tường vi trong đêm, thâm u như màu máu, máu ngập trời, không thể mở mắt, cả thế giới phun đầy một thứ máu tanh tanh nóng hổi.

Có tiếng bước chân đi đến.

Khi Diệp Anh giật mình sức tỉnh quay đầu nhìn ra thì Tạ Bình và Tạ Phổ đã đi đến gần cô, cô cúi đầu, lễ phép lùi về sau một bước.

Tạ Bình tiếp tục đi thẳng.

Người thứ hai dừng lại trước mặt cô.

“Diệp tiểu thư.”

Giọng nói hòa nhã dễ nghe, Tạ Phổ chìa bàn tay về phía cô, Diệp Anh hơi do dự, cũng chìa tay nắm tay anh ta.

Đây không phải là lần đầu tiên cô gặp Tạ Phổ.

Tạ Phổ dáng cao, dung mạo tú nhã, đẹp như tranh vẽ, trông tựa văn nhân trong sách cổ, gặp một lần khó quên. Chỉ có điều, những lần trước, do bên ngoài có quá nhiều việc nên mỗi lần Tạ Phổ gặp Nhị thiếu gia chỉ đảo qua một lát rồi lại vội vàng đi, hoàn toàn không để ý đến cô.

“Từ nay về sau, vẫn phải phiền cô tiếp tục chuyên tâm chăm sóc Nhị thiếu gia.”

Tạ Phổ khẽ lắc tay cô, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, nhưng đáy mắt rất sâu, ánh lên cái nhìn phức tạp.

“Vâng, tôi hiểu.”

Ngẩng đầu nhìn anh ta, Diệp Anh không thể đoán được, là do ảo giác của cô, hay là hai chữ “chuyên tâm” được anh ta nhấn mạnh.

Tạ Phổ lại mỉm cười với cô.

Bước ra ngoài.

Trong căn phòng tĩnh mịch, Diệp Anh cau mày không nghĩ về Tạ Phổ nữa, cô bước nhẹ trở lại bên giường bệnh, thấy Việt Tuyên vẫn mệt mỏi nhắm mắt, sắc mặt xanh xao, môi trắng nhợt hòa lẫn với màu gối. Lần nào cũng vậy, anh gắng chịu đựng đau đớn, tập trung tinh thần lắng nghe và xử lý công việc của tập đoàn, nhưng khi Tạ Bình và Tạ Phổ vừa đi khỏi, mọi sức lực trong cơ thể anh dường như cũng bị lấy đi hết.

“Anh ăn một chút nhé?”

Biết Việt Tuyên vẫn chưa ngủ, Diệp Anh lấy chiếc bình giữ nhiệt ở đầu giường, mở nắp, mùi súp gà thơm phức bay ra, khiến người ta thèm nhỏ nước miếng.

“Vừa nói nhiều như vậy, tiêu hao bao nhiêu năng lượng nên bồi bổ một chút mới được.” Cô điều chỉnh chốt giường, nâng nửa người anh cao lên một chút, sau đó cô múc một thìa canh gà, thổi cho nguội, mỉm cười nói: “Anh không thích ăn đồ có dầu mỡ, em đã bảo bác Đồng vớt hết mỡ trong canh đi rồi, rất thanh đạm, cũng rất thơm, anh nếm thử xem?”.

Chiếc thìa kề bên môi Việt Tuyên.

Anh vẫn thờ ơ nhắm mắt.

“Thử một chút, đi!”, cô cười, hàng lông mày cong cong, “Món canh gà này là bí quyết gia truyền của em đấy”.

Hàng mi từ từ nâng lên.

Việt Tuyên nhìn cô, mặt không cảm xúc.

“Khi còn nhỏ em bị ốm, cũng không muốn ăn thứ gì”, cô lại thổi một thìa canh, thận trọng bón cho anh, “Ba lại hầm canh gà cho em, mấy quả táo tàu, vài vị thuốc đông y, hầm trong mấy giờ, sau đó hớt bỏ hết mỡ, vậy là em húp soạt một cái hết cả một bát to”.

Từng thìa, từng thìa.

Cô bón hết cho anh một bát nhỏ.

“Ồ, vậy là cũng khá rồi.”

Hài lòng đặt bát xuống, Diệp Anh ấn chuông cạnh giường, gần như ngay lập tức, có tiếng trả lời của cô giúp việc đứng ngoài cửa, cô vào phòng nhanh chóng thu dọn. Ngồi dựa trên chõng gối cao, khí sắc Việt Tuyên khá hơn nhiều so với lúc trước, môi không còn trắng như tờ giấy nữa.

Ánh mắt anh thờ ơ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, những thảm tường vi giống như một biển hoa.

“Ai đã trồng những hoa đó?”

Theo ánh mắt anh, nhìn ra ngoài, được một lát, Diệp Anh lấy làm lạ hỏi. Không nhận được câu trả lời, cô cũng không thất vọng, mỉm cười, lại hỏi:

“Hay là, em nên hỏi, ai thích hoa tường vi đến vậy?”

Mặc dù sau khi từ Pháp về nhà họ Tạ, từng giờ từng phút cô đều ở gần bên Việt Tuyên, rất ít khi ra khỏi cửa phòng. Nhưng đứng bên cửa sổ, trong vườn nổi bật nhất là hoa, hầu hết đều là tường vi, rất nhiều loại tường vi.

“Là Sâm tiểu thư phải không?”

Cô ngậm ngừng hỏi, quan sát sắc mặt anh.

Việt Tuyên vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt vẫn thờ ơ.

Như hoàn toàn không nghe cô nói.

“Lạnh nhạt như vậy”, đột nhiên trở nên thất vọng, Diệp Anh thở dài, “Trước vụ tai nạn, anh đã vậy, sau vụ tai nạn, anh vẫn thế. Có lúc, em muốn chui vào trong lớp vỏ bọc của anh, kéo linh hồn anh ra để xem, có phải thật sự anh thờ ơ với tất cả”.

Việt Tuyên vẫn đứng đờ.

“Được thôi, vậy anh cứ tiếp tục ở trong thế giới của anh.” Diệp Anh đi lấy một chậu nước ấm, nhúng khăn mặt, “Phải lau người cho anh rồi”.

Mỗi ngày, cô đều lau người cho anh ít nhất một lần, để tránh bị hoại tử.

Hoa hòa tường vi trong sắc đêm.

Diệp Anh dùng khăn bông mềm, nhẹ nhàng lau người cho anh. Nằm trên giường mấy tháng, cơ thể Việt Tuyên gầy và xanh hơn, màu da gần như trong suốt, cô không dám lau mạnh, khẽ khàng lau bằng khăn ẩm, nhưng kỳ lạ thay làn da Việt Tuyên như phát sáng.

Cô ngẩn người.

Nhanh chóng tỉnh tâm, gạt bỏ ý nghĩ.

Lau xong cổ, cánh tay và nửa người trên, cô nhẹ nhàng nhấc tấm chăn mỏng trên bụng anh lên, cầm khăn bông lụa vào trong.

Một bàn tay đột nhiên ngăn cô lại.

Bàn tay ấy trắng xanh, lạnh ngắt, cố sức giữ tay cô, không để cô lụa tay vào trong.

Diệp Anh ngạc nhiên.

Hết sức ngạc nhiên, nhìn chăm chăm bàn tay ấy mấy giây, rồi mới sức tỉnh hướng về phía anh, sững sốt nói: “Tay anh có thể cử động rồi?”

“Ừ.”

Việt Tuyên đáp lại một tiếng, ngoảnh mặt đi.

“VẬY mà anh không nói!”, cô sung sướng, nhìn anh mà nhẹ trách. Lật bàn bàn tay đó ra, nắm chặt lấy nó, “Bác sĩ bảo anh tiến bộ rất nhanh, em vẫn cứ sợ họ nói vậy là an ủi mọi người, không ngờ, bây giờ tay anh đã hồi phục đến mức có thể nắm được rồi!”.

Việt Tuyên rút tay lại.

“A, tay cũng có lực rồi, rút mạnh thế!”, Diệp Anh càng phấn khởi, cười sáng bừng đôi mắt, nhìn anh mệt mỏi như muốn ngủ, cô lại hỏi trêu, “VẬY, anh vừa nắm tay em, chỉ là để cho thấy sức mạnh của tay anh sao?”.

Màn đêm nhàn nhạt.

Hương tường vi bông bênh ngoài cửa sổ.

“Nếu không trả lời, em sẽ lau tiếp cho anh đấy”, Diệp Anh mặt tỉnh bơ, lại nhấc tấm chăn trên bụng anh, tay cầm khăn chuẩn bị lau.

Việt Tuyên nhăn mày.

Lại đưa tay ra giữ tay cô.

“Không cần.”

Giọng anh lạnh nhạt, nhưng hai tai ửng đỏ lộ vẻ bối rối.

“Anh muốn tự lau phải không?”

Mắt Diệp Anh như cười, đặt chiếc khăn vào tay anh, thấy anh cố gắng cầm lấy, nhưng những ngón tay vừa phục hồi, vẫn còn run rẩy, chiếc khăn mấy lần tuột ra.

Việt Tuyên lúng túng, buồn rầu nhắm mắt.

“Nếu không...”, cầm chiếc khăn, nhúng vào chậu nước ấm, cô nói, “Em gọi y tá đến giúp anh?”.

Việt Tuyên nhăn mày.

“Không gọi y tá, gọi người giúp việc nhé?”, cô lại đề nghị, đợi mấy giây, lại tiếp, “Nếu anh không phản đối, em sẽ gọi người giúp”. Nói xong, cô đặt tay lên nút chuông.

Việt Tuyên đột ngột mở mắt!

Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt lạnh giá, nét mặt càn bằng giá. Diệp Anh vẫn mỉm cười nhìn anh, đôi tròng đen ánh, như có hương thơm, sáng ngời, vô cùng đáng yêu. Ngón tay từ trên nút chuông rút trở về, cô lại vắt bớt nước ở khăn bông, ánh mắt cười cười nói:

“Anh chỉ chấp nhận một mình em, đúng không?”

Trừ những ngày trong trạng thái hôn mê sâu, từ khi Việt Tuyên tỉnh lại, anh chỉ cho một mình cô chạm vào người. Thỉnh thoảng nói chuyện với những người giúp việc nhà họ Tạ, Diệp Anh phần nào biết được, Việt Tuyên là người vô cùng ưa sạch sẽ. Trước vụ tai nạn, ngay cả khi sức khỏe không tốt, công việc vệ sinh cá nhân như tắm, lau người, thay quần áo, anh cũng không bao giờ để bất kỳ ai giúp mình.

Hoa tường vi ngoài cửa sổ.

Nhuộm ánh sao sắc đẹp mê hồn.

Dưới lớp chăn mỏng, chiếc khăn ấm trong tay cô lau hết phần bụng, hai chân, rồi thận trọng lật người anh, lau vùng lưng và hông.

Bầu không khí trong phòng, không hiểu sao.

Có một vẻ đầm ấm vẫn vương, mơ hồ.

Giống như mùi hoa âm thầm ngoài cửa sổ, rõ ràng không thấy, nhưng từng sợi từng sợi vô hình thấm vào không khí.

“Những lời Sâm Minh Mỹ nói hôm nay, anh đều nghe thấy”, đổi chiếc khăn khác, nhẹ nhàng lau chân phải của anh, Diệp Anh lơ đãng nói, “Sâm tiểu thư cũng quá tàn nhẫn, nếu muốn từ hôn, cũng nên chờ đến khi sức khỏe anh hồi phục”.

“Anh có hận cô ấy không?”

Hơi nước ấm làm các ngón chân anh chuyển sang màu hồng nhạt, óng ánh như ngọc, thanh tú đáng yêu, tâm trí cô không khỏi bị phân tán, lập tức nhìn đi chỗ khác.

Việt Tuyên dừng dừng năm xuống.

Sắc mặt không biểu cảm.

“Có điều, em rất cảm ơn cô ấy.”

Cuối cùng toàn thân anh cũng được lau sạch sẽ, Diệp Anh bê chậu nước và khăn bông vào nhà tắm, rửa sạch tay rồi trở lại bên giường anh.

“Nếu cô ấy không rời xa anh thì làm sao em có cơ hội chăm sóc anh.” Nét mặt dịu dàng, ân cần kéo chăn đắp lên vai anh, “Thực ra, lần trước cố tình hôn anh, lòng em vẫn có chút không yên”.

“Bây giờ thì không rồi.”

Cô cúi đầu chăm chú nhìn, ánh mắt dừng lại trên đôi môi nhợt nhạt của anh.

“Nếu cô ấy đã từ bỏ anh, vậy thì...”, trong đêm đầu tiên tường vi nở hoa, Diệp Anh cúi đầu, khẽ khàng hôn lên đôi môi mát lạnh nhợt nhạt của Việt Tuyên, “... bắt đầu từ bây giờ, anh là của em”.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Hoa viên nhà họ Tạ.

Bên bể bơi.

Có một lầu bát giác màu trắng.

Trên đỉnh lầu, dây tường vi bò tràn lan. Trong ánh mặt trời lấp lóa giữa thảm lá xanh ngắt, hoa tường vi trắng nở rộn ràng, từng cụm từng cụm đua nhau nở, thanh khiết tuyệt vời, trông xa như dòng thác hoa tuôn chảy.

Hoa nở xòe che lấp cả lá.

Trong lầu mát rượi.

Diệp Anh ngồi trên ghế đá, tỷ mẩn gọt vỏ táo. Gió từng cơn mang theo hương tường vi thối tới, lúc này, cô cảm thấy thế giới vô cùng tĩnh mịch. Bỏ táo thành từng miếng nhỏ, dùng đĩa bạc xiên một miếng kề sát môi Việt Tuyên, ánh mắt dịu dàng nhìn anh nói:

“Ăn một chút nhé?”

Việt Tuyên ngồi lặng lẽ trên xe lăn.

Sức khỏe của anh hồi phục nhanh hơn so với dự đoán của tất cả mọi người, chỉ trong thời gian ngắn, chưa đầy một tháng, mặc dù từ dưới vùng

ngực trở xuống vẫn bị tê liệt, nhưng cổ và hai tay anh đã có thể cử động, thậm chí thỉnh thoảng còn ngồi dậy được.

Hôm nay là lần đầu tiên anh ra khỏi phòng kể từ sau vụ tai nạn.

Đôi môi vẫn hơi nhợt nhạt.

Ánh mắt dời khỏi mặt hồ bơi, Việt Tuyên từ từ quay sang nhìn Diệp Anh. Cô ngoan ngoãn như một con mèo, ngồi áp bên anh, cô cười, hàng lông mày cong cong, ánh mắt long lánh, trên tay cầm miếng táo, như nhất định đợi anh ăn bằng được.

Anh hé môi.

Chậm rãi ăn, rồi lại ăn thêm vài miếng nữa.

“Anh thế này là tốt rồi.”

Diệp Anh cười như một con mèo mãn nguyện, nhào người về phía trước, hết sức nhẹ nhàng, áp má lên đầu gối phủ tấm chăn mỏng, mắt sáng ngời nhìn anh:

“Thấy anh khoẻ dần từng chút giống như một kỳ tích, em vui lắm, niềm vui như muốn tràn ra ngoài, chưa bao giờ em vui như vậy. Anh giống như một cây cổ thụ trăm năm, cho dù buồn bã, tiêu điều đến mấy, khi gió xuân tới, sức sống ẩn trong cành lá lại trỗi dậy kiên cường.”

Ánh mắt cô tươi cười.

Hướng vào anh.

Má mềm mại dụi nhẹ lên đầu gối anh.

“Có liên quan đến em không?” Ánh mắt dịu dàng, má vẫn áp lên đầu gối

anh, bàn tay cô lén nắm mấy ngón tay lạnh lạnh của anh. “Em không thể hoang đường cho rằng, em chính là làn gió xuân ấy, rằng vì có em, nên anh mới bình phục nhanh như vậy.”

Mắt Việt Tuyên vẫn thờ ơ.

Lặng lẽ nhìn bể bơi trước mặt.

Dường như không nghe thấy cô đang nói.

“Anh...”

Trong hương thơm của tường vi trắng đang tràn ngập, Diệp Anh khẽ thở dài. Nhưng cô không thất vọng, bởi những ngón tay anh vẫn nắm trong bàn tay cô, ngón tay trắng xanh giá lạnh, nhưng được ánh mặt trời xuyên qua bức rèm lốm đốm nhảy nhót trên những ngón tay khiến nó trông như được khắc bằng ngọc lạnh.

Mân mê chúng.

Hàng mi cô hơi khép.

“Em rất hy vọng, anh có thể thích em.”

Cúi đầu, khẽ hôn lên những ngón tay lạnh giá của anh, hàng mi đen láy rung rung, cô nói khẽ: “Như vậy, có lẽ anh sẽ đồng ý giúp em, thực hiện mơ ước bấy lâu của em”.

Mặt nước bể bơi gợn sóng lấp lánh.

Trong lầu bát giác phủ đầy tường vi hoa trắng.

Việt Tuyên khẽ nhú mào.

Cơn mệt mỏi thấu trời đang nhấn chìm anh, lạnh lẽo như sóng nước đầm sâu giữa đêm khuya, anh rút tay khỏi bờ môi ấm áp ấy.

Lòng bàn tay trống rỗng.

Diệp Anh ngây người giây lát, mắt nhìn Việt Tuyên, một lúc lâu, khóe môi khẽ nhếch, hiện ra nụ cười cay đắng: “Anh xem, từ trước tới giờ chưa bao giờ em giấu giếm điều gì. Từ khi bắt đầu tiếp cận anh, em đã biết anh là ai, cũng ngay từ đầu, em đã nói với anh, mơ ước của em”.

“Em hy vọng có thể thành công.”

Cô cắn môi, chăm chú nhìn anh:

“Em hy vọng anh có thể cho em một cơ hội thành công, em muốn trở thành nhà thiết kế thời trang, em không muốn âm thầm đi lên từ vị trí thấp nhất, em muốn vừa bắt đầu đã có thể được ở một vị trí cao. Em muốn đi đường tắt, có thể anh cho rằng, em rất quá đáng, nhưng...”

Cô ngừng lại.

“... Nhưng em có tư cách làm như vậy.”

Khuôn mặt Việt Tuyên gầy gò, xanh xao.

Trong hương thơm của hoa tường vi trắng tỏa ngát bốn bề, anh lặng lẽ nhìn bề bơi trước mặt, nắng chiều còn gay gắt, mặt bề bơi gợn sóng vàng xôn xao.

“Diệp tiểu thư, ngày mai tôi sẽ thu xếp cho cô rời khỏi đây.”

Một lúc lâu, Việt Tuyên lãnh đạm nói, hơi thở của anh vẫn còn yếu, nhưng giọng nói kiên quyết.

“Thời gian cô chăm sóc tôi, Tạ Bình sẽ đưa cô khoản thù lao thỏa đáng. Còn chuyện cô có đủ tư cách trở thành nhà thiết kế thời trang hay không, mời cô gửi tác phẩm và lý lịch cá nhân đến tập đoàn.”

Khàn giọng ho một hồi.

Việt Tuyên mệt mỏi nhắm mắt.

“Diệp tiểu thư, làm ơn đưa tôi về phòng.”

“Anh giận rồi ư?”, Diệp Anh bỗng sợ hãi, không cười nữa, “Vì em đã nói như vậy, nên anh muốn đuổi em đi sao? Em hiểu rồi, anh cho là em lợi dụng anh, phải không? Anh cho rằng, từ khi anh bị thương, suốt ngày đêm em ở bên anh, chính là để lợi dụng anh, chính là để đưa ra yêu cầu vừa rồi với anh, phải không?”.

Cảm giác nghẹt thở tăng dần trong lồng ngực.

Việt Tuyên nắm chặt tay vịn xe lăn.

“Đúng thế, khi mới tiếp cận anh, em thực sự có mục đích khác. Nhưng...”, ngực cô khẽ đập phồng, “... nhưng, bây giờ thì khác”.

“Anh đã cứu em.”

Tâm trí cô trở lại khoảnh khắc biến ánh sáng trắng đang bao trùm, chiếc xe va mạnh vào giải phân cách giữa đường, bóng tối loạng choạng trùm lên tất cả, chính anh đã cố che chắn cho cô, vòng hai tay ôm cô thật chặt. Khoảnh khắc như cơn ác mộng ấy, sát bên mũi cô là hơi thở lạnh giá của anh.

“Vì thế, em chỉ bị thương nhẹ, còn anh bị nặng như vậy.”

Diệp Anh cười đau khổ.

“Em thực sự không muốn nhắc tới điều đó. Chỉ sợ anh nghĩ, em muốn trả ơn, nên mới ở bên anh.”

Ngón tay nắm chặt xe lăn, Việt Tuyên chau mày, hít thở.

“Lý do ở lại bên cạnh anh có rất nhiều”, ánh mắt buồn bã, cô nói khẽ: “Chẳng lẽ anh không tin, em thật sự thích anh. Mặc dù em biết, người anh thích là Sâm tiểu thư, nhưng em vẫn thích anh. Em thích anh, muốn ở lại bên anh, suốt đời ở bên anh. Cũng vì thích anh, em không muốn mình đơn thuần chỉ như một người giúp việc bên cạnh anh”.

“Em hy vọng có một ngày, em có thể xuất sắc như Sâm tiểu thư, để anh tự hào vì em.”

“Em muốn đủ tư cách để mãi mãi ở bên anh”, giọng cô nhỏ dần, “Em muốn được tỏa sáng, muốn trở nên mạnh mẽ, có thể tỏa sáng đủ khiến anh thích em, đủ để mãi mãi bảo vệ anh, cho đến ngày cuối cùng anh thích em”.

Hoa tường vi trắng đẹp rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Trong lầu bát giác bên bể bơi.

Diệp Anh quỳ một chân trước mặt Việt Tuyên.

Nét mặt có phần day dứt, ánh mắt cô như nước đầm sâu đêm xuân, mênh mang và dịu dàng, nhìn anh nói: “Xin lỗi, em sai rồi. Nếu anh thích tình trạng như bây giờ, từ nay về sau em sẽ không nói lại những lời đó nữa”.

Việt Tuyên nhắm mắt không nói.

Trông anh có phần mệt mỏi, môi nhợt nhạt hơi mím. Cô nhẹ nhàng nhướn người, áp má vào lòng bàn tay lạnh ngắt của anh, nũng nịu dụi mãi lên đó như con mèo ngoan ngoãn. Thấy anh không cự tuyệt, cô thầm thở phào, rồi

lại âm thầm thở dài.

Bầu không khí trở nên tĩnh mịch.

Ánh nắng chiều chiếu sáng con đường trong hoa viên.

Mặt đường lát đá trứng ngỗng.

Những hòn đá hình trứng ngỗng trơn nhẵn các màu, trắng, xám, đen ghép lại, chỗ sâu chỗ nông. Bên đường một khóm tường vi dại hoa đỏ thắm, nở rộ giữa phiến lá xanh.

Vẫn để má trong tay Việt Tuyên.

Diệp Anh vô hình thần thờ.

Nhất định có người nào đó rất yêu hoa tường vi.

Trong biệt thự nhà họ Tạ, tường vi nở rộ khắp nơi. Tường vi dại đỏ thắm hoàn toàn không có nét đẹp đặc biệt, cánh hoa đơn không đủ diễm lệ, có vẻ yếu ớt so với hoa viên tuyệt đẹp nhà họ Tạ, nó thậm chí còn có phần không tương xứng.

Chính vào lúc cô đang thần thờ lặng nhìn tường vi dại.

Phía cuối con đường trong hoa viên.

Một chiếc xe hơi dài màu đen tiến lại.

Tường vi dại không đủ đẹp, nhưng nở rộ đầy cành, kiên cường tràn trề sức sống, dung đưa tỏa hương trong gió chiều.

Ánh mặt trời chiếu lên chiếc xe hơi màu đen.

Phản chiếu bóng hoa tường vi đại hai bên đường.

Khuôn hình nhập nhòa như hình ảnh trong phim cổ trang, cô lặng lẽ nhìn, không đứng dậy, má vẫn áp vào lòng bàn tay Việt Tuyên. Chiếc xe dừng lại trước lầu bát giác phủ tường vi trắng, cánh cửa xe màu đen mở ra, ngược ánh mặt trời chói mắt, một chàng trai tuấn tú, rạng ngời đến lóa mắt, anh ta từ từ bước lại, trong phút chốc cơ hồ ánh sáng của thế giới đều bị lu mờ.

Nhìn bóng người đi ngược chiều ánh sáng.

Cô hơi nheo mắt.

Nhập nhòa như cảnh phim ngày xưa.

Rất lâu trước đây, vào đêm đầu tiên tường vi nở rộ, gai đâm vào ngón tay cô, cô dùng máu đỏ quét lên cánh hoa. Cánh hoa đỏ thắm mang vẻ đẹp ma quái và khi ấy cô nhìn thấy chàng thiếu niên đó nằm dưới bụi tường vi.

Dường như anh ta được phù phép ra từ máu chảy ra nơi ngón tay cô.

“Tiểu Tuyên.”

Dưới đám dây tường vi đại hoa trắng, thân hình người ấy như tỏa sáng, nụ cười trên môi, dáng cao đứng thẳng, chậm chậm cúi xuống với cử chỉ xã giao, hơi gượng gạo ôm lấy Việt Tuyên ngồi trên xe lăn.

“Rất vui thấy em bình phục nhanh như vậy.”

Rời khỏi bàn tay Việt Tuyên.

Diệp Anh lễ phép cúi đầu, định lùi xa khỏi Nhị thiếu gia một chút, chợt phát hiện, Việt Tuyên đã nắm cánh tay cô, giữ lại.

Thoáng do dự.

Hơi nướn mi, cô thấy Việt Tuyên đang chăm chú nhìn người đàn ông ôm anh, người đàn ông ấy cũng đang nhìn Việt Tuyên vẻ dò xét, ánh mắt bắn khoản.

Dường như nhận ra ánh mắt của cô.

Người đàn ông đó nhìn về phía cô.

Dưới nhà bát giác phủ tường vi trắng đang nở rộ, đầu tiên, thấy Việt Tuyên và cô nắm tay nhau, ánh mắt dừng lại ở đó mấy giây, rồi dần dần di chuyển lên trên, anh nhìn cô.

Làn da cô trắng tựa cánh tường vi.

Hàng mi đen nháy lần che đôi mắt.

Mái tóc dài sáng như tấm lụa đen, giấu đi trán và hai bên má, khuôn mặt cô cúi xuống, ở góc khuất ấy, nó giống như mặt đầm sâu đêm khuya, chỉ có thể trông thấy sóng gợn lăn tăn ánh bạc mà không thể thấy được vẻ đẹp của nước đầm trong xanh.

Thời gian như ngưng đọng.

Diệp Anh đứng bất động, cô có thể cảm nhận được cái nhìn chăm chú kéo dài của người đàn ông ấy, cô kiềm chế không ngẩng đầu. Nhưng sao thời gian dài như một thế kỷ, hay là do trong lồng ngực đang có gì đó cuộn trào, cũng có thể là do hương tường vi quá nồng nàn.

Cô ngược nhìn anh ta.

Đại thiếu gia nhà họ Tạ.

Việt Xán.

Người chèo lái tập đoàn Tạ thị như lời đồn đại của thiên hạ.

Sáng chói như dòng thác hoa tường vi trắng, Việt Xán thân hình cao lớn, đứng thẳng trước mặt cô, cơ hồ tỏa ra một cảm giác đè nén mạnh mẽ, sự hiện diện của anh ta khiến bất kỳ ai cũng phải chú ý.

Làn da nâu.

Một khuôn mặt đầy nam tính, như được đúc bằng thép, nhưng lại mềm mại như có ngọn lửa tiềm ẩn đang tỏa sáng bên trong, một vẻ đẹp rạng ngời, nhưng cũng có sức sát thương ghê gớm. Cơ hồ anh ta có thể dễ dàng hủy diệt đối phương, cũng có thể dễ dàng khiến đối phương bùng cháy.

Đó là một sự tồn tại nguy hiểm.

Nguy hiểm và xa lạ.

Rất lâu, rất lâu trước đây, đã từng có một chàng thiếu niên hung hãn và hoang dại, ngông cuồng nắm tay cô, chạy như điên trên phố trong đêm. Đêm đó trời mưa, cô được anh ôm vào lòng, nhưng lòng lại thầm lo hoa tường vi liệu có bị nước mưa xối dập nát hay không.

“Đi theo anh!”

Chàng thiếu niên ánh mắt mãnh liệt nhìn cô.

“Anh đã lo xong mọi việc, em chỉ cần đi theo anh!”

Trong đêm mưa đen thẳm, chàng thiếu niên ấy cuồng loạn hôn vào tóc, hôn lên hai má cô.

Còn người đàn ông trước mặt.

Là người xa lạ.

Diệp Anh cup mắt.

“Anh, anh đã về.”

Giọng Việt Tuyên rất nhẹ, ánh mắt cũng phẳng lặng hầu như không biểu cảm, nhưng khóe môi hé cười như đóa tường vi trắng ưu nhã sau lưng anh.

Ánh mắt Việt Xán cũng rời khỏi Diệp Anh.

Anh ta cười nhạt nói với Việt Tuyên vài câu.

Lúc đó, trong xe có một người ngập ngừng bước ra.

Là Sâm Minh Mỹ.

Hôm nay Sâm Minh Mỹ trang điểm vô cùng trang nhã, mặc một chiếc váy dài màu be xếp nếp như kiểu nữ thần Hy Lạp, làn da mềm mịn đến say lòng.

Nhìn thấy Việt Tuyên trong nhà bát giác, Sâm Minh Mỹ hơi bối rối, Việt Xán mỉm cười ngoái đầu, chìa tay về phía cô.

“Nghe nói, em và Minh Mỹ đã huỷ hôn.”

Nắm tay Sâm Minh Mỹ, Việt Xán và cô ta đứng bên nhau như cặp văn nhân trong bức tranh cổ xưa, ánh mắt anh ta nhìn xoáy vào cậu em trai ngồi trên xe lăn, giọng nói có vẻ áy náy:

“Tiểu Tuyên, xin lỗi.”

Việt Tuyên cười nhạt.

Nhẹ giọng nói:

“Anh à, sau này Minh Mỹ nhờ anh chăm sóc.”

Sắc mặt Sâm Minh Mỹ đỏ ửng.

Việt Xán ôm vai, hôn nhẹ vào má cô, mỉm cười nói: “Em yên tâm, anh sẽ làm cô ấy được hạnh phúc”.

Việt Tuyên gật đầu.

Anh buông tay Diệp Anh, khẽ nói:

“Tôi mệt rồi, về thôi.”

Diệp Anh trả lời một tiếng, cô đứng dậy, cơ hồ như hoàn toàn không quan tâm đến bất kì điều gì khác.

Đại thiếu gia đã chính thức tiếp quản dự án Brila và sẽ mời Sâm tiểu thư đảm nhiệm chức vụ Giám đốc thiết kế khu vực châu Á. Ngày mai sẽ tuyên bố trong hội đồng quản trị”, đứng bên giường Việt Tuyên, Tạ Phổ cúi đầu đọc báo cáo thu thập, “Chuyện này do đích thân Lão thái gia quyết định, mấy ngày trước, Sâm tiểu thư vừa từ Thụy Sĩ bay về. Tạ phu nhân rất tức giận, gọi điện ra nước ngoài nói chuyện với Lão thái gia hơn nửa tiếng đồng hồ...”.

Việt Tuyên dựa người trên chõng gối cao.

Mặt nhợt nhạt hơn sắc hoa trắng trong vườn, anh lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ như đang suy nghĩ điều gì, lại hình như chỉ là trạng thái mệt mỏi.

Diệp Anh xoa bóp hai chân cho anh.

Các cơ hai chi dưới của anh hơi cứng và thỉnh thoảng giật nhẹ, đó là biểu hiện cơ thể anh mệt mỏi. Cô nhìn anh, rồi lại cúi đầu, phủ chiếc khăn ấm lên chân anh.

“Ngoài ra, chiều nay Tạ phu nhân đã nhận được báo cáo điều tra liên quan

đến tai nạn xe hơi của thiếu gia”, rút một tập giấy trong kẹp tài liệu trên tay ra, Tạ Phổ nhướn mày, “Đây là bản phôi tờ báo cáo điều tra tôi lấy được, nội dung chủ yếu ám chỉ, Đại thiếu gia nhất định có liên quan đến vụ tai nạn”.

Mặt Tạ Bình đanh lạnh.

Giật tập tài liệu trong tay Tạ Phổ, Tạ Bình lật xem từng trang, càng xem sắc mặt càng tối sầm, tay nổi gân xanh.

“Nhị thiếu gia!”

Tạ Bình giận dữ không thể kìm nén.

“Không thể là anh ấy.”

Nhìn hoa tường vi màu hồng phấn bên ngoài cửa sổ rộng sát đất, ánh mắt Việt Tuyên băng lạnh, trống rỗng, khẽ lắc đầu, giọng rất nhẹ:

“Không thể là anh ấy.”

“Nhị thiếu gia!”, Tạ Bình cố gắng trấn áp cơn giận, trầm giọng nói, “Tôi biết thiếu gia luôn ghi nhớ Đại thiếu gia là anh trai của thiếu gia, cho nên thiếu gia luôn nhường bộ mọi chuyện. Nhưng, cánh tay Đại thiếu gia ngày càng vươn dài, khẩu khí ngày càng lớn, tham vọng của anh ta không phải thiếu gia cứ tiếp tục nhường nhịn, bao dung là có thể thỏa mãn. Lần thiếu gia đi Pháp này, đã là có ý cầu hòa với anh ta, nhưng anh ta vẫn tiếp tục dồn ép, còn muốn lấy cả tính mạng của thiếu gia. Quân gia ở Paris và lái xe đã gây ra vụ tai nạn, đều là do Đại thiếu gia bí mật điều đến từ hai năm trước, chuyện này thiếu gia cũng biết rõ!”.

“A Bình.”

Khẽ ho, ngực Việt Tuyên hơi phập phồng, cơn đau cũng từ chân lan lên,

anh gắng giơ tay, ngăn không cho Tạ Bình nói tiếp.

Tạ phổ và Tạ Bình đưa mắt nhìn nhau.

Tạ Bình im lặng.

Tạ Phổ mỉm cười, nụ cười thoang thoảng, mềm mại như làn gió xuân, anh nói:

“Tạ phu nhân đã phái người đem báo cáo điều tra đến chỗ Lão thái gia bên Thụy Sỹ, nếu Đại thiếu gia bị nghi oan, tin rằng Lão thái gia sẽ tiếp tục điều tra, giải oan cho Đại thiếu gia.”

“Ra ngoài đi.”

Tựa trên gối trắng như tuyết, Việt Tuyên vừa ho, vừa mệt mỏi nói.

Sắc mặt dửng dưng không có bất kỳ biểu hiện nào, nhưng dưới lớp chăn mỏng, mồ hôi lạnh từ lúc nào đã toát ra đầy người anh. Hai tay nắm chặt ga giường, kiềm chế những cơn đau, cơn co giật như những cơn lốc đang ủa tới.

Tạ Phổ và Tạ Bình lui ra ngoài.

Ngay sau khi cửa phòng đóng lại.

Việt Tuyên không thể chịu đựng thêm nữa, anh đau đến nỗi hai mắt đờ dại, cơn đau dữ dội lan khắp toàn thân, dội lên từng đợt thấm vào xương tủy. Mặc dù Diệp Anh đã nhiều lần chứng kiến anh đau như vậy, nhưng lúc này vẫn thấy hoảng sợ, cô vội đứng lên, định ấn chuông gọi khẩn cấp, nhưng bàn tay lạnh giá và ẩm ướt giữ cô lại.

Lòng bàn tay ấy đầy mồ hôi lạnh.

Lạnh như nước hồ đóng băng trong đêm đại hàn.

“Một lát... sẽ qua thôi...”

Khuôn mặt trắng bệch, Việt Tuyên nắm tay cô, cố nói. Người anh run từng trận, mồ hôi thấm ướt gối và ga giường, hơi thở càng ngày càng gấp, dần trở thành những tiếng rít đáng sợ.

Bàn tay lạnh giá vẫn nắm chặt tay cô.

Đắn đo một lúc, Diệp Anh ngồi trở lại bên giường.

Cô dùng khăn bông lau mồ hôi cho anh, cố gắng để anh thoải mái, dễ chịu hơn. Đúng, cơn đau như vậy không có cách nào loại bỏ, chỉ có thể đợi cho nó hết cơn hoành hành sẽ tự tiêu tan.

Cuối cùng cơn đau cũng bắt đầu dịu dần.

Cô nâng anh dậy, ngồi dựa lên chông gối cao, để hơi thở dồn trong ngực dễ thoát ra hơn. Lạnh toát, mồ hôi lạnh vẫn đọng trên cơ thể đau đớn của anh, hơi thở cũng lạnh tựa nước giếng khơi, cô ôm rồi vỗ nhẹ nhẹ lên lưng anh, tiếng thở rít cũng giảm dần.

Tường vi màu hồng phấn vẫn âm thầm nở rộ bên ngoài cửa sổ.

Việt Tuyên mệt mỏi thiếp đi.

Trải qua cơn đau đớn giày vò, môi anh càng tái nhợt, khô nẻ, hai má ửng hồng, đậm hơn một chút so với sắc tường vi hồng phấn.

Diệp Anh lặng lẽ nhìn anh.

Rất lâu.

Cô bất giác cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi anh. Mặc cho khô nứt, tái nhợt, nhưng môi anh vẫn mềm mại và mát như nước giếng đêm xuân. Lúc

anh bị cơn đau giày vò, cô đã ước ao có thể thay anh chịu đựng cơn đau ấy.

Bởi vì anh đã che chắn cho cô trong vụ tai nạn?

Những đau đớn này lẽ ra cô phải gánh chịu.

Trái tim thất lại.

Đến bên cửa sổ, nhìn những đóa tường vi màu hồng phấn tinh khiết, ngọt ngào ngoài cửa sổ, xinh đẹp như một thiếu nữ tuổi trăng tròn, ánh mắt cô bỗng dần trở nên sắc lạnh. Sờ tay lên trán, chỗ có vết sẹo dài hơi lồi, đậm đen sâu thẳm, tường vi đêm đầu tiên nở hoa, sắc đỏ ngập tràn như máu, ngón tay khẽ chạm lên vết thương ấy, trái tim cô đã hoàn toàn giá lạnh.

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Anh càng chú ý, cẩn trọng trong mỗi lời nói, bước đi.

Đại thiếu gia chỉ thoáng xuất hiện, Diệp Anh không gặp lại anh ta hay Sâm Minh Mỹ lần nào nữa. Thời gian Tạ Hoa Lăng đến thăm Việt Tuyên cũng ngày càng ít đi, mỗi lần xuất hiện, mặt bà luôn nặng nề u ám như chứa chất nỗi lo âu không thể kiềm chế.

Dường như có chuyện gì đó đang xảy ra.

Nhưng Diệp Anh hoàn toàn không được biết.

Thấy sức khỏe Việt Tuyên đang dần hồi phục, Tạ Phổ không lược thuật tin tức như trước nữa, mà trực tiếp đưa những nội dung liên quan cho Việt Tuyên đọc. Tường vi màu hồng phấn ngoài cửa sổ vẫn đang nở rộ, bất luận đọc tài liệu như thế nào, nét mặt Việt Tuyên vẫn không có biểu hiện gì, cũng không lộ ra bất kỳ manh mối nào.

Chập tối hôm ấy.

Sau khi Tạ Phổ đi ra, Việt Tuyên nói với Diệp Anh...

Anh chuẩn bị cùng ăn tối với người nhà.

Phòng ăn màu trắng.

Rèm cửa màu tím lộng lẫy theo kiểu cung điện, đèn treo pha lê hình ngọn nến, bàn ăn dài, trong những chiếc bình gốm cắm đầy hoa hồng trắng đẹp lung linh, rực rỡ, những chiếc ly đế dài trong suốt tựa pha lê, dao đĩa bằng bạc, bát đĩa sứ trắng muốt với những đường viền màu cốm cô ban.

Khi Diệp Anh đẩy xe lăn đưa Việt Tuyên vào.

Bên bàn ăn, bà chủ Tạ Hoa Lăng, Đại thiếu gia Việt Xán và Sâm Minh Mỹ hình như đã ngồi đợi được một lúc, thấy Việt Tuyên tới, Việt Xán đứng dậy đón.

“Để tôi.”

Trên người tỏa ra một mùi hương đậm, giống như mùi thuốc lá xen lẫn mùi hoa, Việt Xán đón chiếc xe của Việt Tuyên từ tay Diệp Anh, Diệp Anh cúi đầu, nhẹ nhàng lui ra đứng cùng những người giúp việc trong phòng ăn. Vừa hỏi thăm sức khỏe Việt Tuyên, Việt Xán vừa đưa anh đến bên bàn ăn.

“Diệp tiểu thư.”

Quay đầu lại, thấy Diệp Anh đứng lẫn với những gia nhân, Việt Xán cau mày, đi đến kéo chiếc ghế bên cạnh Việt Tuyên, mỉm cười:

“Diệp tiểu thư khách khí rồi, mời cô ngồi xuống đây.”

Diệp Anh liếc nhìn Việt Tuyên.

Rồi mới nhẹ nhàng đi đến.

Việt Xán vẫn đứng đợi, lịch thiệp kéo ghế cho cô, đến khi cô đã yên vị, mới trở về chỗ của mình.

“Tiểu Tuyên có thể hồi phục nhanh như vậy, công lao của Diệp tiểu thư quả thật rất lớn”, nâng ly rượu pha lê, Việt Xán hướng về phía Diệp Anh, “Ly rượu này, xin uống vì cô”.

Nhấm một chút rượu vang choáng đỏ như màu hồng ngọc.

Việt Xán mỉm cười chăm chú nhìn cô, ánh mắt nồng nàn như thấm hương rượu bồ đào.

“Hừm!”

Tạ Hoa Lăng đằng hắng một tiếng, liếc nhìn Việt Xán và Sâm Minh Mỹ, giọng mỉa mai:

“Đại thiếu gia, Minh Mỹ vẫn ngồi bên anh, anh lại ngang nhiên sẵn đón A Anh như vậy, không sợ làm tổn thương Minh Mỹ sao?”

“Ha ha ha ha.”

Tay trái vòng nhẹ qua lưng ghế của Sâm Minh Mỹ, Việt Xán cười to, nét mặt vừa thách thức vừa có phần ác ý, liếc nhìn Tạ Hoa Lăng nói: “Phu nhân, chẳng lẽ phu nhân lại lo sợ, tất cả những người ở bên Tiểu Tuyên, đều sẽ thích con sao?”.

“Đúng là trơ trẽn, trơ trẽn đến mức khiến người ta sồn da gà!”, Tạ Hoa Lăng ném mạnh chiếc khăn ăn xuống bàn, “Con hoang vẫn là đồ con hoang, người giống hệt con mẹ dê tiện của người, không bừa bãi phóng túng thì không yên!”.

“Đúng, mẹ tôi không giống bà.”

Việt Xán tiếp tục cười.

Mắt vẫn tia đỏ.

“Chỉ tiếc là, mẹ tôi không còn sống nữa, cha cũng đã qua đời. Chỉ có bà, bà vẫn sống đàng hoàng thoải mái như vậy.”

“Anh.”

Trên xe lăn, Việt Tuyên lặng lẽ lên tiếng.

Việt Xán nhìn Việt Tuyên, nụ cười dần tắt, hướng về anh giờ cao ly rượu. Sắc mặt Tạ Hoa Lăng từ đỏ bừng chuyển sang tái nhợt, rồi lại đỏ bừng, miễn cưỡng ăn vài miếng, rồi đột nhiên đứng dậy, rời khỏi bàn tiệc.

Không khí trong phòng bỗng trở nên yên tĩnh khác thường.

Diệp Anh để ý thấy Việt Tuyên chỉ uống mấy ngụm canh, ăn vài miếng sa lát, không ăn nhiều như mọi khi.

“Diệp tiểu thư.”

Một lúc sau, Sâm Minh Mỹ đặt dao đĩa xuống, nhìn về phía Diệp Anh.

Để chén súp đầy trước mặt Việt Tuyên, Diệp Anh nhìn cô trả lời: “Sâm tiểu thư, cứ gọi tôi là A Anh là được rồi”.

“A Anh”, như nhớ ra cái tên ấy, Sâm Minh Mỹ khẽ mỉm cười, “A Anh à, tôi muốn xin lỗi cô. Lần trước những lời tôi nói với cô, mong cô đừng để bụng. Lúc đó, tôi sợ cô có mục đích nào đó, định lợi dụng thời cơ tiếp cận Tuyên, vì thế mới cố ý nói như vậy, để thăm dò cô”.

Diệp Anh hơi bối rối.

“Bây giờ, Tuyên mỗi ngày một khoẻ hơn, tôi cũng như Xán, thâm tâm rất cảm ơn cô”, ngược nhìn Việt Xán mỉm cười, Sâm Minh Mỹ tiếp tục nói về chân thành, “Mong cô luôn ở bên Tuyên, giúp Tuyên hoàn toàn hồi phục sớm nhất có thể”.

“Vâng, Sâm tiểu thư, tôi sẽ...”

“Minh Mỹ!”

Tiếng Việt Tuyên cắt ngang đối thoại của hai người, Sâm Minh Mỹ ngạc nhiên ngóai lại, thấy anh đang chăm chú nhìn mình.

Cô ngẩn người.

Trong lòng như có tiếng vọng nào đó, Sâm Minh Mỹ thoáng thất thần, lại mỉm cười lễ độ: “Sao? Tuyên, anh nói đi”.

“Tại sao?”

Sau bữa tối, đưa Việt Tuyên về phòng, Diệp Anh không kìm được, quỳ một chân trước xe, ngẩng mặt nhìn anh, vẻ lo âu:

“Chẳng phải anh không thích hay sao? Những lời em nói hôm đó, khiến anh không hài lòng, thậm chí anh còn muốn đuổi em đi. Em đã biết sai rồi, không dám có ý nghĩ như vậy nữa. Chỉ cần có thể ở bên anh, giúp anh sớm bình phục là em đã mãn nguyện rồi. Tại sao, đột nhiên anh lại đề nghị Sâm tiểu thư cho em đi theo làm thiết kế thời trang?”

Việt Tuyên vẫn im lặng.

Ánh mắt anh lặng lẽ dừng lại trên mặt cô mấy giây, sau đó lại hướng ra ngoài cửa sổ, trong màn đêm, từng thảm, từng thảm tường vi hồng phấn đang nở rộ.

“Chúng còn có thể nở bao lâu nữa?”

Tiếng nói êm nhẹ thoảng như ánh trăng trên những cánh tường vi, Việt Tuyên hỏi cô.

Diệp Anh nhìn theo ánh mắt anh.

Trong biển hoa tường vi rực màu hồng phấn, có vài bông đã úa, một vài nụ hoa đang hé, cô ngập ngừng giây lát, trả lời:

“Kỳ hoa nở có lẽ vẫn còn khoảng hai tuần nữa.”

“Cô đi đi.”

Hoa tường vi hồng phấn thấm đẫm ánh trăng, tuyệt đẹp, ngọt ngào như mộng ảo, như dị thường, cánh hoa phơn phớt ngấm sương đêm, kiều diễm đến say lòng, Việt Tuyên chớp mắt, vẻ mặt dừng dừng:

“Từ đầu đến giờ, đây là điều cô mong muốn nhất. Tôi chỉ hy vọng, cô có thể biết thế nào là đủ mà dừng lại.”

Diệp Anh thoáng hoảng sợ.

Ánh mắt tối đen, trong đầu chợt lóe lên câu anh từng nói, “Hình như trước đây tôi đã gặp cô”. Lẽ nào, anh thật sự đã từng gặp cô? Không, không thể nào. Cho dù đã từng gặp ở đâu đó, nhưng rất cuộc nhiều năm như vậy, cũng chưa hẳn anh sẽ nhận ra cô.

“VẬY...”

Cô cắn môi, ngẩng đầu, lo lắng hỏi:

“Anh định đuổi em đi sao?”

Việt Tuyên âm thầm nhìn cô.

“Đúng, em là người có trái tim sắt đá, em muốn thành công, muốn dùng sự thành công ấy để tỏa sáng, để có thể đường hoàng đứng bên anh”, cô vươn thẳng người, hướng gần đến môi anh, “... nhưng tất cả những điều đó so với anh, đều không quan trọng. Nếu em làm sai điều gì, em mong anh hãy cho em biết, mà đừng đuổi em đi...”.

Trán Việt Tuyên càng nhăn.

Anh nghiêng đầu né tránh môi cô đang áp lại gần.

Cô đã nhắm mắt.

Dang hai tay, vòng qua đầu anh. Do xương sống cổ anh bị thương, cô không dám dùng sức, nhưng vòng tay cô xiết dần, khiến anh không cách nào lẩn tránh. Cô như người, hôn lên môi anh, như dòng suối mát trong lành, vừa đặt môi lên đôi môi ấy, cảm giác xao động bất an bỗng xâm chiếm lòng cô, cô đã bị khuất phục bởi dòng suối tinh mát ấy.

“Em thích anh.”

Cô hôn anh, đầu óc dần trở nên trống rỗng, đôi môi ấy mát lạnh tựa nước suối nguồn, khiến cô như lạc vào cõi mê, hôn dồn dập, liên tiếp. Hơi thở gấp gáp, trái tim đang thôi thúc mỗi lúc càng gấp, cô muốn hôn cho đôi môi ấy nóng lên, và như chỉ cần làm chúng nóng lên thì nơi tận cùng trái tim như một hố sâu đen thẳm của anh, sẽ không còn trống rỗng, khó chịu như vậy nữa.

“Việt Tuyên, cho dù em đã làm sai điều gì, anh cũng đừng đuổi em đi...”

Môi vẫn đặt trên môi anh, đôi mắt đen lóng lánh, cô vừa cố tiếp tục hôn anh vừa run run thì thầm khẩn cầu.

Hương về thăm tường vi hồng phấn điểm lệ trong đêm.

Tiếng thở dài của Việt Tuyên cũng bị môi cô chặn lại, anh từ từ nhắm mắt, để mặc cho cô hôn, môi cô mỗi lúc càng tham lam, càng nóng bỏng. Và cũng từ lúc nào, bàn tay anh đã luồn vào mái tóc dài đen như dòng thác của cô, nhẹ nhàng ve vuốt.

* *

*

Đêm.

Càng lúc càng khuya.

Việt Tuyên đã dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Bên giường, nhìn vẻ mặt nhợt nhạt tỉnh lặng đang say ngủ của anh, lòng Diệp Anh xao động bao cảm xúc. Dường như anh luôn nhìn thấu tâm can cô cũng như đang âm thầm bảo vệ cô, nhưng cô lại không thể tìm ra lý do khiến anh làm như vậy.

Ngón tay vô thức mân mê trên trán.

Vết sẹo dài hơi lồi bồng khiến trái tim cô chìm xuống.

Y tá trực ca đêm đã đến, Diệp Anh rời khỏi phòng. Cô lục ngăn kéo tủ trong phòng khách, tìm chiếc giá vẽ sơn màu lá cây của mình. Lâu lắm rồi không động đến nó, thối nhẹ lớp bụi bám trên, bông tường vi khắc trên góc giá, lóng lánh màu ngân bạc vẫn như phẳng phất mùi nước hoa Paris.

Mấy tháng liền không động đến giá, bút.

Cô do dự giây lát, đặt giá vẽ xuống, chỉ cầm theo bút và tập giấy, đóng

cửa phòng, đi về phía hoa viên.

Đêm khuya.

Hoa viên nhà họ Tạ.

Như phủ màn sương mỏng.

Cô đi trên con đường trải đá cuội, hai bên là tường vi đại đang từng bừng nở hoa. Mùi hương nồng nàn kỳ lạ, từng bông hoa đang nhả múa, vừa kiêu ngạo vừa hoang dã tựa nhe nanh múa vuốt trong đêm đen u tối, cánh hoa đỏ như màu máu, cơ hồ giống cảnh tượng nhiều năm trước, cậu thiếu niên ấy điên cuồng, hung dữ cắn vào vai cô, làm rỉ ra những giọt máu tươi như cánh hoa tường vi.

Không có bất kỳ dấu hiệu báo trước...

Một luồng khí nguy hiểm táp đến, khiến gáy cô nóng bừng, thoáng run, còn chưa kịp quay đầu, cả người cô đã bị ôm chặt cứng bởi một vòng tay ấm áp!

Hơi thở nóng ran phả vào cổ!

Tay áo sơ mi xắn cao, lỏng lẻo, cánh tay ấy là của một người đàn ông, hai tay người ấy quấn chặt, xiết cứng eo cô, với một sức mạnh khủng khiếp, như muốn nghiền đứt vòng eo mảnh mai đó!

Hương tường vi nồng nàn.

Pha lẫn mùi đất hăng hăng.

Và mùi khói thuốc nồng nặc.

Người ấy xiết chặt đến nỗi cô không thể thở, tiếng nói sát bên tai, hơi trầm

nhưng quyết liệt: “Lẽ nào em thật sự cho rằng, anh có thể không nhận ra em sao?”.

Trong giọng nói ấy có sức mạnh của giông bão, hơi thở nóng hầm hập, kề sát tai cô, khiến cô không sao xua được cảm giác nôn nao trong lòng. Thoảng chốc, thời gian như quay trở lại đêm mưa ngày ấy, trong màn mưa lạnh buốt, nhưng hơi thở và da thịt họ đều nóng ran như lửa đốt.

Nhè nhẹ thở một hơi.

Gió đêm thấm đẫm hương tường vi, cô dựa người vào cánh tay anh, không hề chống cự, để mặc cho hơi thở nóng ấm và nguy hiểm ấy bao lấy toàn thân.

“Nhận ra rồi thì sao?”

Quay mặt lại nhìn anh ta, hàng mi dài như chiếc bàn chải lông vũ, con ngươi đen thẳm, cô nói khẽ:

“Vả lại, bằng ấy năm rồi, anh vẫn có thể nhận ra em, Việt Xán thiếu gia, em rất cảm động.”

Vòng tay càng xiết chặt!

Diệp Anh đau tái mặt.

“Tại sao em có thể ở đây?” Giọng nói trầm trầm, u uẩn, vòng tay nóng ấm, Việt Xán nhìn cô đăm đăm, tay vẫn ôm riết cô, “Tại sao tên em lại là ‘Diệp Anh’? Có phải em đến đây là để tìm anh? Nhưng tại sao lại ở bên Việt Tuyên?”. Anh tưởng rằng anh đã quên được cô, chuyện ngày xưa chỉ là thoáng qua tựa phù vân của một thời thơ trẻ và anh cũng không còn là cậu thiếu niên hỗn hển ghì chặt cô bên khóm tường vi ngày nào nữa.

Quãng thời gian sáu năm, trái tim anh đã trở nên rắn lạnh.

Hơn nữa, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cô qua ảnh chụp điện thoại, cho dù vẻ ngoài của cô đã có chút đổi thay, nhưng anh vẫn nhận ra.

Cô ấy đã trở lại.

Nỗi đau rộp đất kín trời, mỗi hận chất chứa, ngút ngàn, anh đã khiến cô rơi vào vực thăm, từ đó chính anh cũng neo lại ở nơi đen tối nhất của vực thăm ấy.

“Em đến là để tìm anh.”

Cơ thể mềm mại dựa vào ngực Việt Xán, gương mặt xinh đẹp, đau đáu nhìn anh:

“Dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng mỗi giờ, mỗi phút em đều nhớ anh. Chỉ có điều, bây giờ anh như áng mây xa vời tận tầng không, đâu phải người bình thường để em có thể tùy ý nương dựa, em đành tiếp cận Nhị thiếu gia trước, để chờ cơ hội đến bên anh.”

Việt Xán chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt bất chợt thất thần, nhưng chỉ thoáng qua, anh cười khẽ mấy tiếng, ánh mắt lại trở nên sắc lạnh. Anh từ từ áp lại gần như mang theo mỗi họa nguy hiểm, hôn lên má cô. Sống lưng cô đột nhiên cứng đờ, vẫn đứng im, vẫn đau đáu nhìn anh với ánh mắt da diết, như chan chứa tình cảm êm đềm.

“Bây giờ anh đang hoài nghi, phải chăng anh đã nhận nhầm người”, in môi lên má cô rất lâu, Việt Xán gần như thì thầm, “Nhiệt tình như vậy, nhưng lại đang nói dối, vậy làm sao có thể biết anh là bông tường vi bé nhỏ nhưng đầy gai?”.

Gió đêm se lạnh.

Cô khẽ cười, không né tránh, cũng không nói lại, cơ hồ bất luận anh làm gì, cô cũng nghe theo. Ôm tấm thân mát rượi, mềm mại của cô, bờ vai tuyệt đẹp đang hiện lên trước mặt Việt Xán, trên làn da trắng sữa, vết cắn cũ của một người khác vẫn mờ mờ in dấu. Anh nhìn vết cắn đó, trong mắt như có ngọn lửa bùng bùng cháy.

Đẩy mạnh cô ra!

Việt Xán bước đến trước bụi tường vi đại, ngón tay khẽ vuốt những cánh hoa đỏ thắm, trong giọng nói chứa đựng sự tàn nhẫn, cố gắng kiềm chế:

“Em định làm gì, anh biết rất rõ.”

Diệp Anh khẽ mỉm cười:

“Đúng, không giấu được anh.”

“Nếu anh không ở đây, em muốn làm gì anh đều không can thiệp, thậm chí anh có thể sẽ giúp em”, ngón tay gạt nhẹ giọt sương đọng trên cánh tường vi, giọt nước lấp lánh ươn ướt ngón tay anh, “... nhưng Tạ thị, không phải là bàn đạp của em”.

“Nhà họ Tạ đã mắc nợ em, không phải sao?”, nét mặt cô dừng dừng.

Im lặng một lát, Việt Xán nói:

“Sâm Minh Mỹ sẽ là vị hôn thê của anh.”

Diệp Anh cười:

“Xin chúc mừng.”

“Vì thế, anh không muốn thấy em chà đạp cô ấy”, vân vê đầu ngón tay ướt hơi sương, Việt Xán nói, nét mặt không biểu cảm.

Cô lại cười:

“Sâm tiểu thư không phải là kẻ thù của em, tại sao em phải chà đạp cô ấy?”

Việt Xán nhú mày.

“Mà anh cũng không phải là kẻ thù của em”, trong màn đêm, mùi hương hoa tường vi ngào ngạt, cô bước đến, cầm tay anh, đặt lên trên trán mình, “Mặc dù anh đã thất hứa với em, Xán...”.

Đầu ngón tay anh vẫn còn lưu mùi hương tường vi.

Những ngón tay mát lạnh.

Cô cầm những ngón tay ấy đặt lên vết sẹo dài dưới chân tóc nơi góc trán. Ngẩng đầu, đôi mắt đen thăm ngược nhìn anh:

“Hồi đó, em vẫn một mực đợi anh, nhưng anh không bao giờ đến, hoa tường vi ngoài cửa sổ đã nở hết, anh vẫn không đến. Anh nhìn xem, vết sẹo dài như vậy. Đêm hôm ấy, em đã bị ông ta đẩy ngã vào cạnh bàn, chảy rất nhiều, rất nhiều máu, máu tươi tràn xuống khiến em không thể nào mở mắt, đến tận lúc đó, em vẫn mong anh đến.”

Vết sẹo ấy hơi lồi và rất dài.

Hai đồng tử trong mắt Việt Xán tối sầm, ngón tay khẽ run, cô vẫn giữ chặt anh, không để anh nhích ra, dù chỉ một chút!

“Em đã hận anh, Xán à.”

Lòng nặng trĩu, cô nói như than thở:

“Hai năm đầu ở trong đó, em hận anh, hận anh vô cùng”, đôi mắt đen tĩnh lặng như giếng sâu, cô nhìn thẳng vào mắt anh, “... nhưng, Xán, em không muốn trở thành kẻ thù của anh, em cũng không muốn anh trở thành kẻ thù của em. Em cần Tạ gia, em cần ai đó giúp đỡ”.

“Giúp em vào tập đoàn Tạ thị?”

“Đúng.”

“Nếu em trực tiếp đến tìm anh, anh không thể không giúp em.” Trong đầu bỗng hiện ra cảnh tượng cô dựa vào người Việt Tuyên, Việt Xán chớp mắt, giật mạnh tay khỏi tay cô, “Bây giờ em đã chọn Nhị thiếu gia, không phải sao?”.

“Đó là bởi vì, bên cạnh anh đã có Sâm tiểu thư”, cô thở dài, “Em nghĩ, đã có Sâm tiểu thư, anh sẽ không còn nhớ em là ai. Vì thế, em không dám tin anh lần nữa”.

“Ha ha ha ha!”

Việt Xán bật cười to, cười điên dại như hoàn toàn không bận tâm có thể có người đi qua hoa viên lúc đó, cười như cậu thiếu niên nông cuồng, bất kham sáu năm về trước. Anh cười trong mấy phút rồi ánh mắt rời khỏi mặt cô, nói về giễu cợt:

“Được, anh có thể giả bộ không nhận ra em, cũng không ngăn đường em. Nhưng em phải cho anh biết, rốt cuộc em và Tuyên có quan hệ gì.”

“Sao?”

“Em thích Tuyên? Hay chỉ lợi dụng cậu ta?”, Việt Xán hỏi thẳng.

“Còn anh?”, cô cười nhạt, “Anh thích Sâm tiểu thư chứ?”.

Việt Xán cau mày.

“Tình cảm của anh đối với Sâm tiểu thư thế nào...”, Diệp Anh nhìn anh, “... thì tình cảm của em đối với Nhị thiếu gia cũng như thế”.

Ánh mắt cô...

Cơ hồ như đều do anh quyết định.

Việt Xán chăm chú nhìn cô hồi lâu, đồng tử in hình đôi mắt đen láy, phẳng lặng như mặt hồ của cô. Ánh mắt anh càng lúc càng tối sẫm, cuối cùng anh đột ngột quay người bỏ đi, thậm chí không nói lời tạm biệt. Diệp Anh nhìn theo bóng anh mỗi lúc một xa, khi bóng đó hoàn toàn biến mất, cô mới khẽ thở phào.

Rõ ràng anh ta vẫn nhận ra cô.

Xán...

Cậu thiếu niên cuồng nhiệt như con ngựa hoang bất kham của ngày xưa, bây giờ lại trở thành mối nguy hiểm ngáng đường cô rồi sao? Ngồi trên chiếc ghế dài cạnh con đường trong hoa viên, Diệp Anh tư lự rất lâu, cô nín thở lấy lại cân bằng trong lòng, khi mở kẹp giấy, bắt đầu vẽ, cô chợt nhìn thấy, bên khóm tường vi dại...

Hoa tường vi đỏ thắm nghiêng mình trong gió.

Những phiến lá xanh non.

Trên mặt đất chỗ bụi hoa vừa bị đào xới, một chiếc xẻng dài, một bình tưới nước và một bình phun thuốc vẫn còn dính đất bị ai đó bỏ quên. Gió đêm hòa lẫn mùi hăng hăng của đất, giống hệt mùi vừa rồi trên cơ thể Việt Xán.

Hai ngày sau.

Buổi sáng.

Toà nhà của tập đoàn Tạ thị cao hơn năm mươi tầng với biểu tượng màu da cam nổi bật, tọa lạc ở khu trung tâm sầm uất nhất thành phố. Bề ngoài tòa nhà lắp kính màu nâu nhạt, rất hài hòa với cảnh quan xung quanh, dưới ánh mặt trời, trông như một cung điện thủy tinh trong suốt, long lanh.

Diệp Anh đứng bên dưới.

Ngẩng đầu nhìn lên.

Cả tòa nhà như chọc thẳng lên bầu trời xanh ngắt, những đám mây trắng in hình lên tường kính màu nâu nhạt. Cô lặng lẽ nhìn mấy phút, rồi ngoái lại, thấy tài xế nhà họ Tạ – người đã đưa cô đến đây vẫn cung kính đứng nguyên chỗ cũ.

“Diệp tiểu thư, bất cứ lúc nào cần dùng xe, xin cứ gọi điện cho tôi.” Cúi chào cô, người lái xe khởi động chiếc Bentley màu đen từ từ rời đi.

Đã chín giờ hai mươi phút sáng.

Cô gái ở quầy lễ tân nét mặt tươi cười, lật cuốn sổ bên cạnh, rồi niềm nở nói với Diệp Anh: “Đúng rồi, Diệp tiểu thư, Tạ phu nhân hẹn cô lúc chín giờ ba mươi phút, tại văn phòng Phó tổng tầng 46, cô có thể đi thẳng lên bằng cầu thang máy thứ hai bên phải”.

Cô quẹt thẻ thiết bị bảo mật cạnh thang máy.

“Tinh!”

Cửa thang máy màu be bật mở.

Diệp Anh bước vào, ấn số 46, phát hiện trong thang máy này không hề có nút bấm cho các tầng từ 45 trở xuống. Ngay lúc ấy, lại một tiếng “Tinh” nữa, cửa thang máy mở ra, mùi hoa hồng xộc tới.

“Diệp tiểu thư phải không?”

Bước trên tấm thảm nhung màu hồng phấn, một cô gái với mái tóc ngắn rất xinh đẹp ra đón Diệp Anh, giọng nói ôn hòa: “Xin chào, tôi là Sandy, trợ lý đặc biệt của Tạ phu nhân. Tạ phu nhân nói, Diệp tiểu thư không cần phải đợi, xin mời vào trong”.

Dẫn Diệp Anh đi qua rất nhiều phòng làm việc, đến căn phòng cuối cùng, Sandy gõ cửa hai tiếng, rồi dẫn cô vào phòng.

Hương hoa hồng nồng nàn, giống như đang rơi vào biển hoa hồng. Toàn bộ căn phòng màu hồng phấn, trong những chiếc bình bằng pha lê đủ kiểu cắm đầy hoa hồng màu phớt đỏ, hoàn toàn không giống văn phòng làm việc, mà giống khuê phòng thơm ngát, mơ mộng và lãng mạn của các thiếu nữ tuổi trăng tròn.

Bàn làm việc là một chiếc bàn kiểu phương Tây cổ điển, chạm hoa văn màu trắng sữa.

Phía sau bàn không có ai.

Diệp Anh thấy Tạ Hoa Lăng trên chiếc tràng kỷ bên cửa sổ.

Bà ngả mình trên đó, đôi mắt khép mơ màng, mình mặc chiếc váy màu cam, cổ đeo dây chuyền ngọc trai, làn da trắng mịn màng. Bên cạnh là một cô gái có vẻ là nhân viên massage đang bôi tinh dầu hoa hồng lên cánh tay Tạ Hoa Lăng, nhẹ nhàng xoa bóp.

Đèn trần bằng gỗ trầm hương tinh xảo sang trọng, tỏa ra mười mấy nhánh,

mỗi nhánh đều phát sáng ấm áp.

“Tạ phu nhân.”

Diệp Anh lên tiếng, tiến lại phía đó.

Tạ Hoa Lăng cơ hồ không nghe thấy, vẫn tiếp tục mơ màng, lơ đãng nghe nhân viên massage giới thiệu các phương pháp chăm sóc da mới nhất. Có vẻ như đã quá quen với cảnh đó nên Sandy lui ra ngoài trước. Gần hai mươi phút trôi qua, cô gái cũng hoàn tất công việc massage cho Tạ Hoa Lăng, lúc đó bà mới uể oải ngồi dậy.

Cầm chiếc ly thủy tinh ở ghế bên cạnh, Tạ Hoa Lăng nhấp vài ngụm nước, rồi ngược mắt nhìn Diệp Anh vẫn đứng phía trước, nói:

“A Anh, cô đã khiến ta rất thất vọng.”

“Tạ phu nhân...”

“Ta tưởng rằng, cô chân thành, chăm sóc chu đáo cho Tuyên mà không tính toán”, Tạ Hoa Lăng nói giọng châm biếm, “... nào ngờ, cô là người có dã tâm”.

“Cộc! Cộc.”

Cánh cửa văn phòng mở ra, tiếng Sandy từ ngoài vọng vào:

“Tạ phu nhân, Sâm tiểu thư đã đến.”

“Bảo chờ một chút.”

Giọng Tạ Hoa Lăng có phần lạnh nhạt, ánh mắt bà vẫn không rời khỏi Diệp Anh, một lúc lâu sau, nói tiếp giọng lạnh tanh:

“Theo ta, cô nên tiếp tục an phận ở bên Tuyên, bất cứ thứ gì ta đều có thể cho cô, nếu cô không an phận, ta nhất quyết đuổi thẳng cho khuất mắt! Tuyên bảo cô đến công ty, là do cô đề nghị, đúng không? Ngay từ đầu tiếp cận Tuyên, cô đã có ý đồ như vậy. Hừ, cô diễn khá lắm, gần như đã thực sự lừa được ta.”

Diệp Anh ngập ngừng.

Không nói.

“Muốn nói gì, nói đi!”, Tạ Hoa Lăng xẵng giọng.

“Vâng, phu nhân...”, Diệp Anh có phần sững sốt nói: “Nếu phu nhân cho rằng như thế là không thỏa đáng, thì bây giờ cháu sẽ quay về, tiếp tục chăm sóc Nhị thiếu gia. Cháu cũng nghĩ, sức khỏe của Nhị thiếu gia mới là quan trọng nhất, những việc khác, đợi khi Nhị thiếu gia đã hoàn toàn bình phục...”.

“Đủ rồi!”

Tạ Hoa Lăng cau mày, đi lại vài bước rồi dừng trước mặt cô:

“Cô như thế này, vào công ty có thể làm được gì! Cô có thể hơn được Minh Mỹ sao? Thật không hiểu Tuyên nghĩ gì!”

Nhắm mắt, Tạ Hoa Lăng cố kiềm chế, nói vẻ bất lực:

“Tuyên đã tín nhiệm cô, ta cũng đành tin vậy. Nhưng cô hãy nhớ, lĩnh vực chủ lực của tập đoàn Tạ thị là thiết kế thời trang và marketing, trước giờ vẫn do Tuyên quản lý, không thể để rơi vào tay người ngoài! Ta muốn cô, trước khi sức khỏe Tuyên hồi phục, thay Tuyên giữ mọi thứ cho nó. Bây giờ Minh Mỹ không còn là vị hôn thê của Tuyên nữa, vậy, cô nhất định phải thay thế vị trí của Minh Mỹ!”

“... Vâng, phu nhân.”

Diệp Anh trả lời.

Lắc lắc đầu, Tạ Hoa Lăng ngao ngán thở dài:

“Thôi, cô chỉ cần nhớ kỹ, ở vị trí của cô, không được phép phạm sai lầm, không được sa bẫy, kiên trì cho đến khi Tuyên có thể quay trở lại.”

Sâm Minh Mỹ cuối cùng cũng được phép vào phòng, Tạ Hoa Lăng ngồi nghiêm chỉnh sau bàn làm việc, lật xem tài liệu.

Mặc chiếc váy sắc sỡ theo phong cách Bohemian, bên ngoài khoác chiếc áo vest ngắn, tay lỡ màu đen, chuỗi hạt pha lê đen nháy trên cổ, sandal cao gót màu đen, toàn thân Sâm Minh Mỹ như chỉ có hàm răng trắng bóng, rạng ngời tỏa sáng.

Cô mỉm cười nói:

“Cô, cô tìm cháu ạ?”

Tạ Hoa Lăng nhăn mày:

“Trong công ty, không nên xưng hô như vậy.”

“Vâng, thưa phó tổng giám đốc.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười.

“Ta gọi cô đến là vì A Anh”, Tạ Hoa Lăng cầm lên một tờ giấy, “Đây là quyết định bổ nhiệm nhân sự ta ký hôm qua, đã thông báo đến các bộ phận, A Anh sẽ là phó phòng thiết kế trực tiếp dưới quyền cô. Ta nhớ cô từng nói, cô sẽ quan tâm giúp đỡ A Anh, để cô ấy theo cô học hỏi, vậy thì từ nay, ta sẽ giao A Anh cho cô”.

Bàn tay cầm tờ quyết định, cơ thể chợt cứng lại, Sâm Minh Mỹ liếc nhanh Diệp Anh đang đứng yên bên cạnh.

“Nhưng, phó tổng giám đốc, cháu cần báo cáo một việc”, Sâm Minh Mỹ suy nghĩ giây lát, nói, “Thực ra vị trí phó phòng thiết kế đã chọn được người từ tuần trước, và cũng đã gửi báo cáo lên phòng nhân sự của tập đoàn”.

“Nhưng ta đã từ chối.”

“...”, Sâm Minh Mỹ dừng lại, “Cháu tin tưởng năng lực của Diệp tiểu thư, cũng đã hứa với Tuyên để Diệp tiểu thư vào công ty, làm việc như một nhà thiết kế. Nhưng chỉ dựa vào mối quan hệ mà bổ nhiệm ngay Diệp tiểu thư làm phó phòng thiết kế, e là khó thuyết phục được mọi người”.

“Khó thuyết phục được mọi người?”, Tạ Hoa Lăng vừa ngấm ngấm ngón tay đầy đặn, trắng như tuyết của mình, vừa chậm rãi nói, “Vị hôn thê tương lai của Nhị thiếu gia nhà họ Tạ, phu nhân chủ tịch tập đoàn tương lai, chỉ giữ một chức phó phòng đơn thuần, cũng khó thuyết phục mọi người sao? Vậy Minh Mỹ, năm ngoái, cô làm thế nào để thuyết phục mọi người?”.

Phòng thiết kế của Sâm Minh Mỹ ở tầng 32, diện tích gần hai trăm mét vuông, trang trí chủ yếu là gam màu vàng, phong cách thời thượng, đơn giản nhưng đẹp mắt. Sát tường có mười mấy chiếc giá treo, trên mỗi giá, treo đầy những kiểu trang phục mới nhất của các thương hiệu lớn. Ngoài ra trong một chiếc tủ tường khác chứa đầy các kiểu giày thời thượng và phụ trang các loại.

Sâm Minh Mỹ để Diệp Anh ngồi đợi trên ghế sofa.

Điện thoại bàn và di động liên tục đổ chuông, Sâm Minh Mỹ nhận rất nhiều cuộc gọi, cũng gọi đi rất nhiều. Thư ký chốc chốc lại gửi đến những văn kiện cần ký, bên ngoài khách xếp hàng hẹn gặp cũng càng lúc càng đông, Sâm Minh Mỹ bận rộn đến mức không có cả thời gian uống tách cà phê.

Gần một giờ sau.

Sâm Minh Mỹ đặt điện thoại xuống, ký nốt tài liệu, đứng dậy đi về phía Diệp Anh ngồi trên sofa, tỏ ý xin lỗi nói: “Rất xin lỗi, để cô đợi lâu như vậy. Tôi đã từ chối những cuộc hẹn sau rồi, bây giờ sẽ đưa cô đi gặp các đồng nghiệp ở phòng thiết kế”.

“À.”

Sâm Minh Mỹ vỗ một cái vào trán, nói:

“Thật không may, vì quyết định bổ nhiệm quá đột ngột, ở đây tôi không có sơ yếu lý lịch của cô.”

“Tôi có mang đến đây.”

Diệp Anh mỉm cười, cúi đầu lấy trong túi xách đeo bên mình hai chiếc túi giấy, một đựng lý lịch cá nhân, một đựng mấy bản thiết kế.

“Tốt quá.”

Sâm Minh Mỹ cầm bản lý lịch của cô, vừa giở xem vừa bước ra ngoài.

Toàn bộ tầng này đều là của phòng thiết kế thời trang.

“A Anh, cô cần chuẩn bị sẵn tâm lý.” Sải bước đi phía trước, Sâm Minh Mỹ dường như không để ý đến ánh mắt từ bốn phía đang chiếu vào hai người, chỉ hơi nhăn trán nhìn sơ yếu lý lịch của Diệp Anh, nói: “Bộ phận thiết kế của Tạ thị là nơi hội tụ những nhà thiết kế hàng đầu của tập đoàn trong và ngoài nước, mỗi người đều dựa vào tài năng của mình để tự khẳng định và nâng cao bản thân. Lúc đầu tôi muốn cô đi lên từ trợ lý thiết kế, để mọi người dần dần chấp nhận cô”.

Sàn hành lang bằng đá cẩm thạch màu trắng ngà.

Đi qua hàng loạt phòng thiết kế.

Hầu như các cửa chớp đều mở.

Những ánh mắt bên trong hướng ra.

Nhắm vào người Diệp Anh.

“Bây giờ cô trực tiếp nhảy vào vị trí này, chắc chắn sẽ khó thuyết phục được mọi người”, Sâm Minh Mỹ lại lật bản lý lịch, vừa đi vừa nói, “Tôi sẽ gắng giúp cô, có điều cuối cùng các nhà thiết kế có phục cô hay không, vẫn phải dựa vào năng lực của chính cô”.

“Vâng.”

“Người trước tiên cô cần gặp là những nhà thiết kế chủ chốt của bộ phận thiết kế, cách nhìn nhận của họ với cô sẽ ảnh hưởng đến đánh giá của cả phòng thiết kế.” Gập bản lý lịch, đi đến cuối hành lang trước cánh cửa cuối cùng, Sâm Minh Mỹ giơ tay đẩy cửa.

Ánh sáng chói lóa.

Năng chiếu thẳng, tràn ngập khắp phòng.

Diệp Anh nhận ra, nơi này nhất định là một phân xưởng cắt may nhỏ, từ các loại vải, nguyên liệu đến bản vẽ, phấn, thước, kéo, các công cụ chế bản, mô hình, rồi các loại chỉ, khuy, máy khâu, tất cả đều có.

Bên trong còn có mười mấy người.

Vài người trong số đó vừa nhìn đã có thể biết là nhà thiết kế.

Một chàng trai hippie tóc vàng, mắt xanh, tai, mũi, môi đều đeo khuyên.

Một phụ nữ trung tuổi, khí chất điềm đạm, mặc chiếc váy ngắn màu đen tinh tế được làm thủ công, đính đầy hạt lóng lánh. Một cô gái trẻ có vẻ nhút nhát đang đứng ngây nhìn bản thiết kế trong tay mới vẽ được một nửa. Ngoài ra có vài người đang nói cười với nhau, nghe thấy tiếng nói mới ngoảnh nhìn ra, trong đó có một phụ nữ trẻ khuôn mặt đẹp đến ngỡ ngàng, nhưng ánh mắt nhìn cô không chút thân thiện.

Còn mấy người khác, trông có vẻ là thợ chế bản.

Người phụ nữ gần cô nhất, dáng to béo, trên tay là một cuộn chỉ dày, ngón tay đeo chiếc đê khâu bằng sắt, có lẽ là thợ may cao cấp.

Từ ánh mắt họ nhìn cô.

Diệp Anh biết.

Đây không phải là cuộc gặp mặt đơn thuần, mà là một buổi đánh giá thẩm định về cô.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

“Vị này là Diệp tiểu thư, tốt nghiệp...”

Sâm Minh Mỹ cười nhạt hướng về mọi người giới thiệu, cúi đầu nhìn lướt bản lý lịch trong tay, nhú mày ghi nhớ nói:

“...Học viện Thiết kế Thời trangWadge,Canada.”

Căn phòng vụt yên lặng.

Các nhà thiết kế nhìn nhau vẻ kỳ lạ, Học viện Thiết kế Thời trangWadge,Canada ư? Có học viện đó sao, quả là chưa từng nghe nói.

“Từ hôm nay, Diệp Anh tiểu thư sẽ là phó giám đốc bộ phận thiết kế, đây là phác thảo thiết kế của cô ấy, mọi người có thể truyền nhau cùng xem.”
Sâm Minh Mỹ ném tập tài liệu trong tay cho người phụ nữ trung niên dáng vẻ diễm đạm ngồi bên phải. Chị ta giở xem vài trang một cách chăm chú, ánh mắt lạ lùng, dăm dăm nhìn Diệp Anh đang đứng cạnh Sâm Minh Mỹ, rồi chuyển cho chàng trai hippie người đeo dây khuyên.

Bản thiết kế vô cùng xuất sắc.

Kết cấu như một tiểu thuyết.

Nhưng...

Chàng trai hippie lật mấy trang, nhếch mép cười giấu cợt, ném cho nữ thiết kế trẻ đang ngây người nhìn bản thiết kế của mình. Người đó lơ đãng lật lướt vài trang, thuận tay đưa cho mỹ nhân ngồi bên phải.

“Vị này là Bối Quỳnh An, George và Tracy”, Sâm Minh Mỹ hướng về phía Diệp Anh giới thiệu từng người trong phòng, nhà thiết kế trung tuổi Bối Quỳnh An bắt tay Diệp Anh, chàng trai hippie George nhìn Diệp Anh từ đầu tới chân, nữ thiết kế trẻ có dáng vụng về – Tracy căng thẳng gật đầu chào Diệp Anh. “Helen, Michael, Jason, đều là những nhà thiết kế vô cùng xuất sắc của công ty. Còn nữa, đây là A Lâm – thợ chế bản, tiếp theo là Jenny – thợ may cao cấp rất xuất sắc”.

Diệp Anh mỉm cười hướng về mỗi người hoặc đưa tay bắt hoặc tỏ ý chào.

Nhưng thái độ lịch thiệp của cô, hoàn toàn không được bất kỳ ai đón nhận.

“Diệp tiểu thư, cô có chắc đây thiết kế của cô?” Ánh mắt thâm trầm của Helen – nữ thiết kế, mỹ nhân có khuôn mặt đẹp đến ngờ ngàng, chăm chú nhìn Diệp Anh hỏi.

Diệp Anh cười nhạt, ngoái lại:

“Đúng, tôi khẳng định.”

“Phác thảo thiết kế rất đẹp, vừa phóng khoáng mạnh mẽ lại đầy sáng tạo”, khước môi Helen nhếch cười châm biếm, “Nhưng, cô có biết sự khác nhau giữa bản thiết kế thời trang và tác phẩm mỹ thuật không?”.

Trong phòng bật lên mấy tiếng cười nho nhỏ.

Lúc này mọi người đang truyền tay nhau xem tập phác thảo.

“Helen, đối với một nhà thiết kế đã tốt nghiệp Học viện Thiết kế Thời trang Wadsworth, Canada, câu hỏi của cô quá thâm sâu rồi.”

Dựa người vào chiếc bàn dài rộng, George khoanh tay nói.

Một trận cười rộ lên.

Sâm Minh Mỹ khẽ liếc Diệp Anh.

Nếu không có Diệp Anh đột ngột chen vào, một nhà thiết kế cao cấp họ Tu sẽ được đề bạt làm phó giám đốc Bộ phận thiết kế, mà Helen yêu đơn phương anh ta điên cuồng, chuyện này mọi người trong công ty đều biết. Mặc dù Minh Mỹ đã hứa với Tuyên là sẽ giúp Diệp Anh hòa nhập, nhưng trong giới thiết kế thời trang, chỉ dựa vào quan hệ gia đình thì không thể khiến họ nể phục được.

“Để cho ra đời một sản phẩm thời trang, cần trải qua quá trình từ mặt phẳng đến hình khối. Khi đã có bản vẽ thiết kế, có lẽ cô nghĩ vẽ ra được ắt là có thể biến nó thành sản phẩm, thực ra từ bản thiết kế trên giấy đến sản phẩm cuối cùng, cần tuân thủ quy trình cắt may khoa học hết sức nghiêm ngặt.”

Như đang lên lớp giảng bài, Bối Quỳnh An giải thích cho Diệp Anh:

“Cũng giống xây một ngôi nhà, ý tưởng của kiến trúc sư cho dù bay bổng đến đâu, đều cần tuân thủ nghiêm ngặt nguyên lý về cấu trúc và cơ học, nếu không ngôi nhà không thể xây dựng một cách an toàn. Cũng như kiến trúc, thiết kế thời trang tuy có không gian tự do hơn nhiều, nhưng cũng cần có đủ khả năng để cắt ra được, để biến nó từ bản vẽ thành sản phẩm, nếu không dù cô có vẽ đẹp thế nào cũng chỉ là tòa lâu đài trên không, chỉ là một trò cười mà thôi.”

“Bây giờ không hiếm những nhà thiết kế tầm thường như vậy”, Helen cười khẩy, “Ra sức ba hoa tán dương thiết kế của mình, lừa gạt được khách

hàng, nhưng thực chất chỉ là mớ giấy lộn. Ví như mấy phác thảo này, đẹp thì đẹp đấy...”.

Tiện tay giở một trang.

Đó là một bộ đầm lễ phục màu đỏ.

Kiểu dáng toát lên một vẻ đẹp mạnh mẽ, tất cả chỉ có một đường cắt, thân là mảnh vải liền, đường khâu ở sau lưng, một đường cắt rất đơn giản, phần vải thừa ra xếp chồng lên thành một đóa hoa e ấp đến mê hồn, cùng với nét đẹp khỏe khoắn của tổng thể tạo nên sự tương phản quyến rũ diệu kỳ.

Cơ hồ như bước đi trong thế giới sắt thép của những con người lạnh lùng.

Nhưng nội tâm vẫn đẹp mềm mại.

“Jenny, em nghĩ kiểu này có thể may được không?”, Helen lại cười khẩy, đưa bản phác thảo cho thợ chế bản Jenny.

Jenny người hơi mập, đón lấy, xem kỹ một lúc, rồi lắc đầu chau mày:

“Cái này gần như là không thể.”

Có mấy người bật cười khúc khích. Jenny tiếp tục chau mày nghiên cứu, quay đầu sang A Lâm một thợ chế bản khác, trao đổi ý kiến.

“Thiết kế như vậy chỉ là một thứ rác rưởi”, trong mắt của Helen hiện rõ sự đen tối, mỹ nhân này dường như có tâm hồn của quỷ dữ, “Hừ, Diệp Anh tiểu thư, tôi không cần biết có phải do cô hầu hạ một người thực vật mà được chen chân vào công ty này hay không, nhưng muốn nhảy lên cây biến thành phượng hoàng, cô chỉ dựa vào chút khả năng này, e vẫn còn xa lắm”.

Người thực vật!

Mấy tiếng ho khê vang lên.

Mọi người trong phòng không hện mà cùng nhau phản ứng, ai nấy đều tỏ ra vô cùng bối rối

Thông tin Nhị thiếu gia bị bại liệt mặc dù không thấy xuất hiện trên các phương tiện truyền thông, nhưng trong nội bộ tập đoàn luôn có một mạng lưới thông tin ngầm. Cô Diệp tiểu thư này có thể được vào đây là do tự bán mình cho Nhị thiếu gia cả đời nằm liệt giường, cũng là điều mọi người đều biết. Nhưng chuyện này Helen lại nói toạc ra trước toàn bộ người trong phòng như vậy, suy cho cùng rất không nên.

Ánh mắt Diệp Anh lạnh lùng.

Sâm Minh Mỹ từ đầu vẫn yên lặng đứng ngoài cuộc, cũng lập tức cứng người, giọng nói vừa tức giận vừa như nghiêm khắc cảnh cáo: “Helen...”.

“Nói như vậy, có nghĩa là tất cả mọi người đều không hiểu bản thiết kế này nên cắt may thế nào, phải không?” Ánh mặt trời tràn ngập trong phòng đến chói mắt, Diệp Anh cười nhạt, ánh mắt thăm dò lướt qua từng khuôn mặt, sau đó nhìn vào mặt Helen, chậm rãi nói: “Mặc dù hôm nay là buổi gặp gỡ đầu tiên của tôi, có thể hơi thất lễ, nhưng tôi rất vui lòng cho cô thấy phương pháp thi công bản vẽ đó”.

Giọng điệu ấy!

Khiến tất cả mọi người trong phòng đều sửng sốt.

“Cái gì?”

Helen không tin vào tai mình, cô gái đến từ một trường đại học trái phép chưa từng nghe tên, lại chỉ dựa vào nịnh bợ Nhị thiếu gia bại liệt để chen chân vào đây, mới vừa rồi đã cười nhạo cô và tất cả những nhà thiết kế ngồi

đây sao?

“Hừ, được, vậy hãy cho chúng tôi chiêm ngưỡng tác phẩm nghệ thuật của cô theo mẫu thiết kế này đi!” Sau phút kinh ngạc, Helen cũng bật cười, ánh mắt tối sầm, chăm chăm hướng vào Diệp Anh.

Hàng chục xấp vải chất đồng ở mé cửa sổ bên phải phòng chế tác.

Trong đó có bảy, tám súc vải đỏ.

Mỗi loại chất liệu khác nhau.

Diệp Anh bước lại gần, như chạm vào làn da của người yêu, đầu ngón tay lướt nhẹ trên các súc vải, sau đó, rút một tấm.

Helen lạnh lùng nhếch mép.

Sâm Minh Mỹ đứng bên cửa sổ, chăm chú nhìn Diệp Anh ôm tấm vải đi đến bàn làm việc. Đối với một tác phẩm thời trang, lựa chọn sai chất liệu, cũng giống như đầu bếp chọn sai nguyên liệu, bất luận nấu thế nào cũng rất khó tạo nên hương vị như ý.

Vì thế, cô đã hình thành thói quen thận trọng, tự tay lựa chọn chất liệu rất công phu.

Nhất định phải trải rộng tấm vải, nhìn dưới ánh sáng mặt trời, rồi lại nhìn dưới ánh đèn, dùng ngón tay vê nhẹ, để cảm giác về độ dày, tính co giãn và độ thẳng của chất liệu.

Vậy mà Diệp Anh chỉ cần một ngón tay chạm lên mỗi súc vải, thời gian dừng lại không quá hai giây.

Đi đến trước một chiếc bàn rộng.

Một tay Diệp Anh mở rộng tấm vải màu đỏ sẫm đưa ra trước ánh mặt trời rũ mạnh, ánh sáng thấu qua lần vải, óng đỏ như rượu bồ đào lâu năm, ánh sáng dập dờn như sóng, như tấm vải mềm óng mượt, có độ dày vừa phải.

Màu sắc hoàn toàn giống màu trong bản thiết kế.

Đó là một loại tơ chính gốc được làm bóng bằng công nghệ Đức.

Thợ chế bản Jenny và A Lâm nhìn nhau, rồi lại nhìn Diệp Anh đứng trước tấm vải trải rộng, chăm chú trầm tư đến gần một phút, sau đó thấy cô cầm một miếng phấn bắt đầu vẽ.

Phía bên phải chiếc bàn làm việc, có một cái kệ, trên đó để ngay ngắn rất nhiều bản vẽ, thước dây, thước thẳng, ê ke, cần dùng trong cắt vẽ.

Vẽ trên vải và vẽ thiết kế trên giấy không giống nhau, mặt giấy phẳng và cứng, vải lại mềm và nhiều chất liệu. Mỗi khi nhận bản thiết kế thời trang, giống như những nhà chế bản cao cấp khác, Jenny và A Lâm đều tiến hành nghiên cứu thử nghiệm, trước hết thử nhiều lần trên ma nơ canh, sau đó lựa chọn các loại thước thẳng, ê ke phù hợp, rồi mới cẩn thận tiến hành kẻ vẽ trên vải, nếu chỉ đơn giản dùng tay để kẻ, sẽ dễ xảy ra lỗi, hơn nữa ngay đường kẻ nếu chênh lệch một vài phân, hiệu quả khi cắt ra cũng có thể bị giảm đáng kể.

Vừa rồi, sở dĩ Jenny cho rằng bản thiết kế này không thể thực hiện được là vì nó được thiết kế theo kiểu chỉ có một đường cắt, không cắt rời từng mảnh lắp ráp theo kiểu thông thường, vì vậy cần có khả năng phán đoán vô cùng chuẩn xác đến mức gần như thiên tài mới có thể làm được. Mặc dù bây giờ Jenny đã là thợ chế bản nổi tiếng trong nghề, nhưng vẫn cảm thấy rất khó thực hiện theo bản thiết kế đó.

Phấn vẽ màu trắng.

Lựa chọn mấy điểm, đánh dấu lên đó, Diệp Anh không dùng bất kỳ loại

thước nào, cầm lên một chiếc kéo sắc.

“Xoẹt.”

Ánh kéo lóe lên, một đường kéo trơn tru, thành thực, lướt đi như nước chảy, tay đưa thoăn thoắt, dứt khoát không chút đắn đo, căn phòng lập tức trở nên im phăng phắc, chỉ có tiếng kéo lướt xoèn xoẹt.

Những ánh mắt nhìn nhau.

Tấm vải đã cắt xong một nửa.

Là những người chế bản chuyên nghiệp có thâm niên, Jenny và A Lâm kinh ngạc đứng bật dậy, từ đường cắt ấy, họ đã có thể nhìn ra hình dạng chiếc váy!

Tựa mình trên ghế, cạnh chiếc bàn dài khác, George ung dung khoanh tay ngồi, nhưng khi Diệp Anh vừa cắt xong George ngay lập tức nhìn với thần thái kinh ngạc.

Sắc mặt Helen biến đổi.

Mặc dù đường cắt chưa hoàn thành, nhưng đã có thể nhận ra hình dạng cuối cùng của chiếc váy, Jenny và A Lâm kinh ngạc đi tới đi lui sau lưng Diệp Anh, vẻ thất thần như không thể nào tin nổi.

“Xoẹt.”

Cắt xong mấy phân vải cuối cùng, Diệp Anh đặt kéo xuống, tay khẽ giữ một cái, mảnh vải óng đỏ như rượu bồ đào tung bay trên chiếc bàn rộng. Đó là đường cắt kết thúc, cũng là một đường cắt hoàn mỹ, đường cắt gọn ghẽ trơn tru tinh tế, không có bất kỳ sợi vải tua rua.

Cầm đến bên một ma nơ canh.

Diệp Anh thoăn thoắt quần miếng vải vừa cắt lên đó. Mảnh tơ óng đỏ, bắt đầu từ vai, đến ngực, đến eo, chuyển sang phía sau, quần qua lưng, đến phần hông thì để buông rủ, đôi tay thoăn thoắt, cô dùng những chiếc ghim khéo léo ghim lại.

“Ôi, Chúa ơi!”

Jenny gần như không thể không chạm tay vào, đó đích thực là một tác phẩm nghệ thuật, từng ly từng ly đều được cắt chuẩn xác hoàn mỹ, giống như lớp da thứ hai và hơn thế đó lại là một đường cắt liền.

Diệp Anh cài những chiếc ghim cuối cùng cố định tại eo và hông ma nơ canh.

Đường eo thon.

Phần thừa ra rủ xuống, chỉ cần xếp chồng lên nhau tạo thành một đóa hoa lụa tinh mỹ.

Không khí im ắng.

Diệp Anh quay người, mỉm cười, ánh mắt một lần nữa lướt qua tất cả mọi người trong phòng, hỏi: “Công đoạn khâu may còn lại, có cần tôi tiếp tục làm nữa không?”.

Sắc mặt mọi người đều lộ vẻ bối rối.

“Ồ”, Sâm Minh Mỹ lên tiếng phá vỡ bầu không khí, “A Anh à, tôi đưa cô đến phòng làm việc của cô, từ ngày mai, cô có thể chính thức làm việc rồi”.

Chạng vạng tối.

Trên đường trở về Tạ gia.

Chiếc Bentley màu đen lướt êm ru.

Lặng lẽ nhìn ra ngoài qua ô cửa kính, mặt Diệp Anh không có bất kỳ cảm xúc nào, đôi mắt đen thăm tựa hồ sâu, loang loáng hình ảnh tấp nập hai bên đường.

Đèn đỏ ở ngã tư bật sáng, chiếc Bentley dừng lại, một cơn gió thoảng qua, trong không khí thoảng mùi thơm tuyệt vời của bánh nướng.

Mắt cô mở to.

Ở góc tây nam con đường, đi tiếp về trước khoảng năm mét có một cửa hiệu bánh Tây, ngoài cửa treo lá cờ hai màu đỏ trắng, trên có thêu một bông tường vi, trong tủ kính sáng loáng đựng đầy các loại bánh ngọt vô cùng hấp dẫn.

“Phiền anh, dừng lại một lát.”

Diệp Anh nói với tài xế.

Chiếc xe từ từ áp sát vỉa hè.

Đẩy cửa kính hiệu bánh, tiếng chuông gió lạnh lạnh ngân nga, mùi các loại bánh trang trí rất tinh tế, kiểu dáng vô cùng đẹp mắt, ngào ngạt bốc lên.

Đột nhiên ngẩng đầu.

Trong chiếc tủ nằm có nắp kính phía trước, giữa những chiếc giá nhiều tầng, xếp đầy bánh ngọt màu sắc vô cùng hấp dẫn, có một chiếc bàn tròn nhỏ nhô hẳn lên, trên mặt bàn xếp đầy những chiếc bánh vừa lấy ra khỏi lò nướng.

Cô kẹp một chiếc đặt vào khay.

Nghĩ một lát.

Lại lấy thêm cái nữa.

“Chị à, bánh đậu đỏ chị vừa chọn chính là loại bánh đặc biệt của nhà hàng chúng tôi, chúng tôi đã làm hơn hai mươi năm nay đấy ạ”, một cô gái trẻ đeo tạp dề, tuổi chừng mười bảy, mười tám miệng cười tươi tắn giới thiệu với cô, “Đó cũng là loại bánh được rất nhiều khách quen ưa chuộng, hy vọng chị sẽ thích”.

Nụ cười ấy như tắm ánh nắng xuân.

Chân chất, trong veo.

Diệp Anh không nén nổi, cũng mỉm cười với cô.

Trong lúc đợi trả tiền, bức rèm cửa phòng bên chột vén lên, một phụ nữ trung niên to béo, có vẻ là thợ làm bánh vừa bước ra vừa nói: “Tiểu Nguyên à, sắp hết bơ rồi, nhớ đi mua nhé”.

“Con biết rồi.”

Cô gái trẻ Tiểu Nguyên khéo léo bỏ hai chiếc bánh đậu đỏ vào túi giấy, đưa cho Diệp Anh, vẫn nụ cười tươi tắn nói: “Cảm ơn, rất mong lần sau chị lại đến”.

Tiếng chuông gió lại ngân nga.

Nhìn theo bóng Diệp Anh đi xa ngoài cửa, Tiểu Nguyên cười cười nói với mẹ: “Chị ấy đẹp quá, nếu con đẹp bằng nửa chị ấy, không, chỉ cần bằng một phần ba thôi, thì con đã sung sướng lắm rồi”. Nói xong, ngoái lại, thấy mẹ cũng đứng ngẩn nhìn ra ngoài cửa như thôi miên, “Mẹ, sao mẹ nhìn ngây ra thế!”.

Người phụ nữ ngơ ngẩn một lát, rồi lắc lắc đầu, nói:

“Có thể mẹ nhìn nhầm.”

*

* *

Khi trở về Tạ gia, trời đã chạng vạng.

Xuống xe, Diệp Anh vội băng qua hoa viên, qua lầu hóng mát phủ đầy hoa tường vi trắng, đến thẳng phòng Việt Tuyên ở góc cuối cùng phía Đông. Đến gần, thấy hai y tá đặc biệt và tất cả người giúp việc đều đứng ngoài cửa, cô cau mày.

“May quá, Diệp tiểu thư đã về.”

Như trông thấy vị cứu tinh, hai y tá đặc biệt và mấy người giúp việc mừng rơn.

“Mọi người đều ở đây, vậy ai chăm sóc Nhị thiếu gia?” Diệp Anh kiểm chế, cố nói giọng ôn hòa.

“Diệp tiểu thư...”

Hai y tá và những người giúp việc tỏ ra lúng túng, sau đó là June – y tá đặc biệt giải thích, Nhị thiếu gia không cho bất cứ ai vào phòng, anh nói nếu sức khỏe có gì bất thường hoặc cơn đau phát tác, sẽ ấn chuông gọi. Bọn họ cũng cảm thấy không ổn, nhưng Tạ Bình tiên sinh cũng không thuyết phục được Nhị thiếu gia, ngoài việc đem bữa trưa vào phòng, bọn họ chỉ có thể tuân lệnh đứng ngoài cửa, không dám rời nửa bước, lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Sịch.”

Diệp Anh đẩy cánh cửa phòng.

Bên trong yên ắng, ánh hoàng hôn ủa qua cửa sổ mở toang đỏ rực tràn lan khắp phòng, bước trên tấm thảm mềm, cô tiến lại gần không một tiếng động. Việt Tuyên quay lại, thấy cô đi tới, không nói gì, lại ngoảnh nhìn tường vì ngoài cửa sổ.

Cẩn thận nâng giường cao lên một chút.

Diệp Anh thận trọng xốc anh nằm tựa lên chông gối cao, sau đó, cúi xuống, nhẹ nhàng nắm bàn tay mát lạnh của anh, ánh mắt ân cần:

“Sao anh không để bọn họ chăm sóc?”

Việt Tuyên vẫn im lặng.

“Em muốn anh chỉ là của riêng em, em cũng không muốn người khác đến gần anh”, cọ đôi má mềm ấm vào bàn tay anh, “Nhưng, anh ở một mình, em không yên tâm. Xoa bóp phần chân vẫn là em, không để họ chạm vào anh. Nhưng khi em không ở đây, hãy cho một y tá ở lại trong phòng giúp anh, được không?”.

Nói xong, cô âu yếm khẽ hôn tay anh, ngồi bên mép giường bắt đầu xoa bóp chân cho anh. Từ sáng, vẫn nằm tới bây giờ, cơ chân anh đã bắt đầu co cứng, cô phải dùng sức khá mạnh, mới dần dần khiến chúng mềm trở lại.

Vừa xoa bóp chân cho anh, cô vừa kể lại chuyện xảy ra ở công ty. Khi nghe kể mẹ mình đồng ý để cô làm phó giám đốc bộ phận thiết kế, Việt Tuyên khẽ chau mày, nghe nói thái độ hoài nghi của mọi người ở phòng thiết kế, anh lại không có bất kỳ phản ứng nào.

“Cô ấy tên là Helen, một nhà thiết kế...”, Diệp Anh day mắt cá chân cho

anh, dừng lại một chút, hàng mi rậm che giấu vẻ lạnh lùng, cô không nhắc đến chuyện “người thực vật”, “... không tin thiết kế ấy có thể thực hiện được, vì thế em làm luôn cho cô ta xem”.

Mô tả một cách sinh động, xong xuôi.

Cô đặc ý nhìn anh, tươi cười: “Thế nào, có phải em quá phô trương? Họ không cần phải thích một phó giám đốc không bằng cấp, lại thiếu khiêm tốn. Nhưng em không cần họ thích em, chỉ cần anh thích em, thế là đủ”. Cô xoa tay cho nóng lên, rồi nắm chặt bàn chân anh, liên tục như vậy cho đến khi những ngón chân lạnh toát như ngọc đá, dần nóng lên rồi chuyển thành màu hồng nhạt.

Hoàn thành công việc massage, người cô toát mồ hôi. Rửa sạch tay, cô lại quay về ngồi cạnh mép giường, mỉm cười nói:

“Bây giờ, em muốn cho anh xem một trò ảo thuật!”

Mười ngón tay thon thả hương trước mặt anh, có mùi thơm của cơ thể lẫn mùi mồ hôi còn sót lại, đột nhiên mắt cô sáng lên, chăm chú nhìn anh nói:

“Xem này, trên ngực anh giấu một món quà bí ẩn!”

Việt Tuyên cúi nhìn, trên ngực anh có vật gì nhô lên dưới lớp mền, anh không thể không mỉm cười, ngược mắt nhìn nét mặt cô hớn hở đặc ý như đứa trẻ đánh lừa được người lớn, môi anh hơi mấp máy. Cố gắng lật lớp chăn, nhìn thấy chiếc hộp giấy của hiệu bánh Tây.

“Bánh đậu đỏ thơm ngon tinh khiết đây!”

Mở hộp giấy, Diệp Anh lấy ra một chiếc bánh. Bánh vàng ươm, mịn màng, bóng màu bơ, thơm phức, vô cùng hấp dẫn. Cô bẻ đôi chiếc bánh, để lộ lớp nhân đậu đỏ bên trong, đưa đến sát miệng anh, trang trọng như hiến

dâng một vật quý giá, mắt long lanh:

“Anh ném thử đi.”

Bánh vẫn còn nóng, bên trong là lớp nhân đậu đỏ, đưa lên miệng, cắn một miếng, mềm như sáp, không quá ngọt thơm phưng phức, tinh khiết giản dị, tự nhiên, như đến từ một nơi ấm áp nhất, Việt Tuyên tiếp tục ăn.

“Cái này phần anh, em ăn cái khác.”

Để chiếc bánh vào tay anh, cô lấy trong hộp một chiếc nữa, chạm vào chiếc bánh trong tay anh như là cụng ly, miệng mỉm cười:

“Cheers1!”

Ngoài cửa sổ tường vi nở rộ màu hồng phấn rực sáng.

Ráng trời lúc chiều tà vẫn sán lạn.

Trong phòng thoang thoang mùi thơm đậu đỏ, nhìn anh chậm rãi ăn từng miếng, cô cười rồi cũng cắn từng miếng nhỏ.

Khi Việt Xán gõ cửa, cửa mở ra thì thấy cảnh hai người cùng ăn bánh. Anh ngạc nhiên nhướn mày, đường hoàng bước tới, đồng dục nói:

“Hai kẻ háu ăn này, món gì ngon thế?”

Ngón tay Diệp Anh chợt cứng lại, vô thức vội thu lại chỗ bánh đang ăn dở. Ánh mắt Việt Xán dừng lại trên chiếc hộp giấy có tên hiệu bánh. Trên nền bì cứng hai màu đỏ trắng, ở giữa là bông hoa tường vi màu hồng phấn.

Đồng tử trong mắt Việt Xán lập tức co lại.

Anh lập tức nhìn về phía Diệp Anh!

Diệp Anh cúi đầu, mái tóc đen như dải sa tanh, sống mũi thẳng gọn như ngọc tạc, hàng mi dài đen mượt, tay cô nắm chiếc bánh, bên trong có những hạt đậu đỏ trông như những giọt máu đông.

“Đó là bánh đậu đỏ”, Việt Tuyên nhìn Việt Xán đứng sững bên cạnh giường như pho tượng, “Anh có muốn ăn một chút không?”.

“Không.”

Việt Xán từ từ di chuyển ánh mắt, sâu trong mắt vẫn mang vẻ u ám không thể che giấu, anh nói với Việt Tuyên: “Tuần sau ông nội về nước tổ chức mừng thọ, ông muốn biết với tình trạng hiện nay, liệu em có thể tham dự tiệc mừng thọ được không”.

“Em sẽ cố gắng”, Việt Tuyên trả lời.

“Tùy, sức khỏe của em vẫn là trên hết.” Việt Xán gật đầu rồi nói tiếp: “Không quấy rầy hai người nữa, buổi tối anh còn có chút việc”. Nói xong, sai chân bước nhanh ra ngoài.

Bữa tối theo kiểu Pháp, Việt Xán và Sâm Minh Mỹ ngồi ăn, tâm trạng dường như đều bất an.

Cánh hoa hồng đông cứng trong lớp đá long lanh, Sâm Minh Mỹ dùng đĩa nhẹ nhàng chọc vào lớp băng cứng. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Việt Tuyên là lúc cô bốn tuổi, cha đưa cô đến biệt thự nhà họ Tạ. Khi ấy Tạ lão thái gia rất thích cô, thường bế cô vào lòng, cho rất nhiều đồ chơi và bánh kẹo ngon. Qua cửa sổ mở rộng, cô cũng đã nhìn thấy một cậu bé trong vườn.

Đang là mùa đông, khu vườn phủ một lớp tuyết mỏng.

Cậu bé ngồi một mình trước giá, chăm chú vẽ, trông cậu ấy có vẻ vô cùng lạnh lùng xa cách nhưng khuôn mặt đẹp như một hoàng tử trong chuyện cổ

tích.

Cô chạy ra.

Chạy đến bên cậu bé. Cô muốn biết rốt cuộc cậu đang vẽ gì, sao lại chăm chú thế. Cô chạy đến bên cạnh mà cậu bé vẫn không hay biết. Cô định ghé lại xem, cậu bé đã quay đầu, dừng dừng liếc nhìn cô.

Đến bây giờ cô vẫn nhớ ánh mắt đó.

Không nghiêm khắc.

Chỉ là rất dừng dừng, rất dừng dừng, dừng dừng đến mức như ngọn núi có một dòng sông ngăn cách, dừng dừng đến mức cơ hồ sự có mặt của cô ở đó là phi lý.

Thấm thoát đã bằng ấy năm trôi qua.

Giữa cô và Việt Tuyên trước sau vẫn là khoảng cách sông núi như vậy, dẫu đứng cạnh anh với tư cách là vị hôn thê, cô cũng không thể thực sự gần gũi anh. Cô những tưởng cuộc đời mình sẽ trôi qua như vậy, cho đến khi Việt Xán xuất hiện.

Nếu Việt Tuyên là con suối lạnh giữa rừng sâu.

Thì Việt Xán là ngọn lửa ngùn ngụt, có thể thiêu trụi tất cả. Cô biết sự nguy hiểm của anh. Tất cả người thân đều cảnh báo cô như vậy. Nhưng đó là một ngọn lửa hừng hực, cô bị thiêu cháy không thể thoát ra, mỗi tế bào trong cơ thể đều cam tâm tình nguyện rơi vào sự nguy hiểm mà người đàn ông đó có thể đem đến.

Tuy nhiên, khi Việt Tuyên bị tai nạn xe chưa phục hồi, việc hủy hôn với anh khiến lòng cô trước sau vẫn không yên. Việt Tuyên nhờ cô đưa Diệp Anh

vào tập đoàn và cô đã hết lòng giúp đỡ mặc dù cô không thích cô gái này. Phải, cô không thích cô gái tên Diệp Anh này.

Đôi mắt đen thẳm như đêm sâu.

Hun hút không nhìn thấy đáy.

Một đôi mắt đẹp như vậy.

“Cạch.”

Khi chiếc đĩa vạch ra một vết rạn trên lớp đá cứng trong suốt thì những việc xảy ra trong ngày lại hiện lên trong đầu cô.

Quá kỳ lạ.

Từ nhỏ cô đã theo cha, biết rất nhiều người trong giới thiết kế thời trang và từ khi vào nghề đến nay, cũng từng gặp không ít những nhà thiết kế thiên tài có khả năng trời phú đáng kinh ngạc, nhưng chưa từng thấy ai như Diệp Anh. Thiết kế cần tài năng và trí tưởng tượng, nhưng cắt trang phục theo mẫu thiết kế lại cần thời gian và kinh nghiệm tích lũy dần từng năm.

Trên chiếc bàn cắt rộng.

Chất liệu tơ tằm trơn tuột như màu rượu nho phản chiếu ánh mặt trời.

Chiếc kéo đưa thoăn thoắt trơn tru, thậm chí không cần sử dụng bất kỳ công cụ và mô hình, chỉ cần ước lượng bằng mắt là có thể cắt ra những đường cong mềm mại trên vải, là chuyện không thể.

Hoàn toàn không thể.

Sâm Minh Mỹ chau mày ngẫm nghĩ, những cục đá trước mặt tan dần, cánh hoa hồng đóng băng trong đó dần lộ ra, đột nhiên, khẽ chớp mi, cô đã

nghĩ ra.

Diệp Anh chủ định đến đây.

Đoán biết có thể sẽ bị nghi ngờ, nên Diệp Anh đã lén tập luyện từ lâu, đến mức mỗi đường cắt đều in trong vỏ não, cho nên mới có thể cắt chuẩn xác, khiến người khác kinh ngạc như vậy!

Chủ định đến đây...

Thăm lặp lại câu đó trong đầu.

Sâm Minh Mỹ mỉm cười, rồi cắt một lát cá hồi cho vào miệng thông thả nhai, cô không sợ những người có dã tâm. Chỉ có trong môi trường tiềm ẩn nhiều nguy cơ, đầu óc cô mới có thể luôn duy trì ở trạng thái tốt nhất.

Ngẩng đầu.

Nhìn Việt Xán.

Người đàn ông đang ngồi thụt vào chiếc ghế bành màu xanh đen có thành cao, tay cầm ly rượu trong suốt chỉ còn một ít. Xung quanh rất nhiều ánh mắt người đẹp vô tình, hữu ý liếc về phía anh, nhưng anh hoàn toàn không để tâm, tay khẽ lắc rượu vodka trong đáy ly, ngửa cổ uống cạn.

“Xán, anh đang nghĩ gì vậy?”

Dừng chiếc đĩa trong tay, Sâm Minh Mỹ tò mò hỏi.

“Anh đang nghĩ...”, khóe miệng Việt Xán hơi nhếch, mắt nhìn sâu vào đáy mắt cô, nói: “Điều gì khiến công chúa của anh tối nay trầm tư thế, ngay món quà anh đã kỳ công chuẩn bị dành tặng, công chúa cũng không nhận ra”.

“Món quà?”

Sâm Minh Mỹ không hiểu, nhìn theo ánh mắt anh, phát hiện trên bàn có một hộp nữ trang bằng nhung màu xanh thẫm, tinh xảo. Cô nín thở mở ra, ánh sáng bên trong lóe ra chói mắt, đó là chiếc nhẫn kim cương phớt hồng, trong veo tuyệt đẹp.

“Đây là...”

Sung sướng, tim cô bỗng đập rộn ràng.

“Đó chỉ là món quà.”

Đeo nhẫn cho cô, Việt Xán nắm tay rồi nhẹ nhàng hôn những ngón tay, đôi môi nóng bỏng như ẩn chứa nguy hiểm, anh thầm thì:

“Đợi đến khi anh có cả vương quốc, anh sẽ cầu xin em trở thành hoàng hậu của anh.”

“Sẽ như vậy”, Sâm Minh Mỹ cũng nhẹ nhàng nắm tay anh, “Tuần sau ông về nước rồi, Tạ phu nhân chắc sẽ không thể phản đối quyền lực của anh”.

Các nghệ sỹ dương cầm chơi những giai điệu tuyệt vời.

Ánh nến dịu dàng lung linh huyền ảo.

Hoa hồng trắng đọng sương, Sâm Minh Mỹ mặc chiếc váy dài màu trắng sữa, ánh nến hồng ấm áp phản chiếu càng thêm lung linh dịu dàng như nước. Cô vừa thưởng thức kem hoa hồng vừa thấy buồn cười chuyện xảy ra ở công ty, nhất là chuyện Diệp Anh tốt nghiệp cái gọi là Học viện Thiết kế Thời trang Wadge, Canada.

“Cô ta là một người có dã tâm rất lớn, thậm chí không cần che giấu. Xán, anh nói xem chúng ta có nên nhắc nhở Tuyên không?”, Minh Mỹ cau mày

hỏi.

Việt Xán cười, dùng dao cắt bít tết, nói:

“Em tưởng Việt Tuyên không biết ư?”

Sâm Minh Mỹ ngậy người, lắc đầu:

“Em không biết Việt Tuyên đang nghĩ gì, tại sao anh ấy cho phép một người như vậy đến gần. Lẽ nào...”, Sâm Minh Mỹ suy nghĩ, lẽ nào bởi cô và Xán yêu nhau nên Tuyên mới chọn bữa một người khác...

Cô không dám nghĩ tiếp, vội chuyển chủ đề rồi lại cắt một lát nhỏ cá hồi, để vào đĩa của Việt Xán:

“Anh nếm món này đi, ngon lắm.”

Nhìn biểu hiện trên mặt cô, Việt Xán ngồi im, xiên miếng cá cô để trong đĩa, đưa vào miệng. Cá hồi vẫn nóng, thơm ngon tuyệt vời, đầu bếp họ Vương từng giới thiệu, đây là loại cá vừa bắt lên từ biển Island liền được chở thẳng bằng đường hàng không đến đây.

Mùi vị bùng nổ trên đầu lưỡi.

Anh lại sức nhớ tới mùi đậu đỏ.

...

...

Đó là một đêm chớm hạ bảy năm về trước.

Một trận mưa rào bất chợt trút xuống buộc anh phải trú vào một hiệu bánh Tây bên đường. Trong cửa hiệu ngào ngạt mùi bánh nướng thơm phức quyến

rũ, đứng trước những ngăn bánh nướng cùng các loại bánh châu Âu, khi ấy anh chợt phát hiện mình quên mang ví tiền.

Chuông gió ở cửa ngân vang lạnh lạnh. Một cô gái bước vào.

Cô che chiếc ô lớn màu đen, nước vẫn nhỏ ròn ròn dọc theo viền ô.

Như một đóa tường vi đen trong đêm mưa.

Mái tóc cùng đôi mắt đều mang một màu đen láy, màn đen u trầm tựa cái hố sâu thăm thẳm hút người ta vào đó. Nhưng làn da lại trắng một cách bất thường, bàn tay nắm cán ô gần như trong suốt.

Cơ hồ có thể nhìn thấy khớp xương ngón tay.

Nhưng, cô rất đẹp.

Một vẻ đẹp huyền bí nhưng vô cùng dữ dội.

Giống như lớn lên ở nơi tối tăm không có ánh mặt trời, một vẻ đẹp lạnh lẽo. Thu chiếc ô lại, cô gái đi đến đứng bên phải anh, cách cánh tay anh chỉ mấy centimet. Khí lạnh của nước mưa ẩm ướt tỏa ra quanh cô, anh có thể nhìn thấy màu môi nhợt nhạt, hàng mi đen dày đặc biệt như dệt bằng tơ đen của cô.

Mở nắp chiếc khay nhựa trước mặt anh.

Cô gái cặp hai chiếc bánh hình bầu dục như không nhìn thấy anh, rồi lạnh lùng đi đến chỗ trả tiền. Một phụ nữ trung niên béo đậm bỏ chiếc bánh vào hộp giấy đưa cho cô, nhiệt tình nói chuyện, còn cô chỉ ậm ừ vài tiếng.

Chiếc bánh đó được cô gái bẻ đôi, một âm thanh rất nhỏ vang lên và sau đó, trong không khí bỗng tỏa ra mùi đậu đỏ ngọt lịm, giống như mùi đậu đỏ ngày trước mẹ hầm. Cô gái thong thả, chăm chú ăn từng miếng, cảm giác như

trên đời không còn chuyện gì quan trọng hơn việc ăn chiếc bánh đó.

Sau đêm ấy, anh nhớ tên nhà hàng.

Bên ngoài hiệu bánh Tây đó treo một lá cờ, trên dưới có hai ô vuông hai màu trắng đỏ, giữa thêu một bông hoa tường vi màu hồng phấn, gọi là “Hiệu bánh Tường Vi”. Loại bánh nổi tiếng nhất của cửa hiệu này chính là bánh đậu đỏ.

Về sau, có nhiều lần anh đưa cô đến hiệu bánh đó.

Lần nào cô cũng mua hai chiếc.

Một chiếc mang về, một chiếc cô ăn.

Cô không hề nói với anh, chiếc bánh mang về cho ai và anh cũng không hỏi, thực ra lần đầu tiên anh gặp cô trong hiệu bánh này, chứ không phải nơi khóm tường vi đại màu hồng phấn.

...

...

Bảy năm trôi qua.

Cô vẫn giữ thói quen mua hai chiếc bánh đậu đỏ, một chiếc mình ăn, một chiếc mang về cho em trai anh...

Việt Tuyên.

“Không ngon sao?”

Sâm Minh Mỹ ngạc nhiên nhìn biểu hiện trên mặt anh.

“Cá hơi nguội.”

Dùng khăn ăn lau miệng, Việt Xán lại tự rót một ly whisky cho mình rồi thông thả uống, tiếp tục cười đùa, đến khi Sâm Minh Mỹ đột nhiên nhìn thấy một người.

“Thái Na!”

Sâm Minh Mỹ kêu khẽ.

Việt Xán ngoái đầu.

Trong phòng ăn trang nhã, quả nhiên xuất hiện một người cơ hồ đang cô đơn lạc lõng, toàn thân bó chặt trong áo da màu đen, cơ thể to cao tráng kiện, tóc cứng, cắt ngắn, trên mặt mang một vẻ dữ dằn, nếu không có bộ ngực cao đầy thì rất khó nhận ra đó là một phụ nữ.

Thái Na.

Là con gái độc nhất của Thái Thiết – trùm bang xã hội đen lớn nhất thành phố, cơ nghiệp tai tiếng nhà họ Thái cuối cùng cũng dần ra đi. Nhưng cô với tư cách là người thừa kế duy nhất, vẫn giữ bộ dạng rất anh hùng. Năm mười sáu tuổi, Thái Na do tụ tập ấu dâm gây chết người và bị bắt, nhưng chỉ bị xử nhẹ, cải tạo năm năm trong trại quản giáo thiếu niên. Sau khi ra khỏi trại, Thái Na tiếp quản cơ nghiệp không mấy minh bạch của gia tộc.

Thực khách trong nhà hàng có không ít người biết lai lịch Thái Na, nên họ lần lượt tránh ánh mắt của cô ta.

Tay Thái Na dắt theo một cô gái nhỏ nhắn, đi vào góc tối của phòng ăn. Rồi từ chỗ vắng ra những tiếng rên rỉ, nhân viên phục vụ tỏ vẻ bối rối, nhưng biết thân phận của vị khách đặc biệt nên không dám vào can ngăn.

Nhìn về hướng ấy, ánh mắt Sâm Minh Mỹ hơi lóe lên. Cô bỏ chiếc đĩa trong tay xuống bàn, đứng dậy nói với Việt Xán: “Xin lỗi, em đến chào cô ấy một tiếng”.

Nói xong, đi về phía Thái Na.

Còn chưa đến nơi, chợt một người đàn ông vận áo đen bước ra từ trong bóng tối, mặt lạnh như thép ngăn cô lại. Ở đó Thái Na đang hành hạ cô bé, ngẩng đầu nhìn ra.

Ám lạnh tàn khốc như mắt dã thú.

Ánh mắt Thái Na như mắt đàn ông, dạn dĩ quét một lượt trên cơ thể Sâm Minh Mỹ từ mặt xuống ngực, rồi thắt lưng, sau đó mới chậm rãi vẫy tay ra lệnh, người đàn ông áo đen lập tức lui vào trong.

“Sâm tiểu thư, đã lâu không gặp.”

Buông cô gái xinh xắn trong tay ra, Thái Na dang hai tay ngồi dựa vào thành đi văng, liếc xéo Sâm Minh Mỹ xinh đẹp cao quý như nữ thần, nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm, cô luôn tránh tôi như tránh rắn độc, sao hôm nay lại hạ cố đến nói chuyện với tôi?”.

“Tôi có chút việc muốn nhờ cô giúp.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười, ngồi xuống cạnh cô ta.

“Ồ.” Trong ánh đèn mờ, Thái Na cơ hồ đang rất hào hứng, cô ta khoan thai giơ tay, bàn tay như vô tình chạm vào vai Sâm Minh Mỹ, “Rất vui lòng, xưa nay tôi vẫn thích Sâm tiểu thư, việc cô nhờ nhất định tôi sẽ giúp”.

Các nhân viên phòng thiết kế tập đoàn Tạ thị dần dần đã tiếp nhận Diệp Anh. Hơn nữa, sau hôm đó Diệp Anh luôn giữ thái độ im lặng, hàng ngày chỉ

ngồi trong phòng làm việc, miệt mài vẽ thiết kế, không chuyện trò với bất cứ ai khiến họ dường như cũng quên đi sự tồn tại của cô.

Một nguyên nhân khác, đó là việc Helen bị sa thải.

Quyết định sa thải Helen trực tiếp truyền đi từ văn phòng tổng giám đốc. Có người nói, do Tạ phu nhân sau khi nghe thấy mấy chữ “người thực vật” đã nổi cơn thịnh nộ, lập tức ra lệnh phòng nhân sự sa thải Helen. Có người lại nói là do Nhị thiếu gia đích thân đề nghị, bởi Helen đã xúc phạm bạn gái anh ta. Nhưng đa số ý kiến nghiêng về hướng cho rằng, Diệp Anh đã thông báo với văn phòng tổng giám đốc mọi hành vi lời nói của Helen và việc sa thải Helen là để dẫn dắt những người khác.

Dù bất luận các thành viên trong phòng thiết kế có thực lòng chấp nhận Diệp Anh làm phó giám đốc bộ phận thiết kế hay không thì sự tồn tại của cô cũng đã là hiện thực không cần tranh cãi.

Ngày thứ tư, sau khi vào bộ phận thiết kế, Diệp Anh lựa chọn hai nhà thiết kế làm trợ lý cho mình. Một người là chàng hippie George, tai mũi lưỡi đều bấm lỗ. Một người là Tracy – cô gái ngây ngô, ít nói suốt ngày vùi đầu vào những bản vẽ, chẳng hiểu gì về nhân tình thế sự.

“Tại sao lại là tôi?”

Mắt vẽ một đường chì đen đậm, tóc nhuộm vàng chóa, George nổi giận lôi đình đứng trước bàn làm việc của Diệp Anh.

“Bởi vì thiết kế của anh sáng tạo nhất, xuất sắc nhất.” Trên bàn là tập bản vẽ dày, đó đều là những tác phẩm của George từ khi vào công ty đến nay, Diệp Anh cười lật từng trang, “Hơn nữa, anh là người kiêu ngạo nhất, không phải sao?”.

“Không sai! Cho nên tôi không thể theo cô!”

“Nhưng nếu anh đã công nhận năng lực thiết kế của tôi hơn anh, vậy thì nên sùng bái tôi đi.” Đứng dậy khỏi ghế, Diệp Anh nheo mắt, cười khúc khích nhìn anh ta, “Anh sẽ trở thành thần dân trung thành nhất của tôi, trợ lý trung thành nhất của tôi”.

“Chỉ dựa vào cô sao?!”

“Anh cam tâm mãi mãi chỉ là một chiếc áo trong dây chuyền thiết kế ư?”, Diệp Anh đăm đăm nhìn anh ta, “Lẽ nào anh không muốn có một ngày anh sẽ đứng trên bục chữ T, để những nhà thiết kế nổi tiếng thế giới thưởng thức bộ sưu tập do anh sáng tạo sao?”.

Sắc mặt George thay đổi:

“Bây giờ tôi cũng đang thiết kế bộ sưu tập riêng của tôi!”

Diệp Anh cười uyển chuyển, nói: “Đúng, nhưng những thiết kế đó chỉ là dùng để pha trộn với tác phẩm của những nhà thiết kế khác, được trưng bày trong tủ kính các cửa hàng bách hóa. À, đúng rồi, còn được ghi tên trên những nhãn mác khác nhau của tập đoàn Tạ thị nữa chứ”.

Mặt George đỏ lựng.

Tổ tiên của tập đoàn Tạ thị khởi nghiệp từ ngành dệt may. Mặc dù hiện nay Tạ thị chiếm hầu hết phần lớn sản nghiệp, tiền bạc và những thực nghiệp khác, nhưng sản xuất thời trang theo phong cách truyền thống vẫn rất được coi trọng. Thời trang của Tạ thị gồm bảy tám loại sản phẩm lớn nhỏ, nhằm vào những đối tượng khách hàng khác nhau, lượng tiêu thụ luôn đứng đầu toàn quốc.

Nhưng...

Khi sản phẩm đưa ra thị trường quốc tế, lại hầu như không có bất kỳ ảnh

hưởng nào.

Tạ thị có thực lực tài chính hùng hậu. Và dù đã mua lại một số sản phẩm mũi nhọn hàng đầu quốc tế, trong đó không thiếu hãng thời trang cao cấp, nhưng để duy trì tầm ảnh hưởng của những sản phẩm mũi nhọn đó trên thị trường quốc tế thì toàn bộ thiết kế đó vẫn do đội ngũ thiết kế cũ đảm nhiệm, còn các nhà thiết kế trong nước rất khó chen chân vào.

Trong giới thời trang quốc tế, các nhà thiết kế trong nước luôn có khoảng cách rất lớn so với các đồng nghiệp nước ngoài. Mười mấy năm trước, ngoài bậc thầy Mạc Côn được tôn vinh là “thiên tài thiết kế”, liên tục tổ chức triển lãm thời trang tại Milan và Paris, chấn động giới thời trang quốc tế và tạo nên những phản hồi đáng kinh ngạc trong giới ra thì sau vụ tự vẫn đầy bi kịch của ông, thời trang trong nước hoàn toàn yên ắng. Những năm gần đây chỉ có bậc thầy Sâm Lạc Lãng có khả năng giữ vị trí nhất định trong giới thời trang quốc tế.

Dù Sâm Minh Mỹ – con gái độc nhất, cũng là đệ tử duy nhất của Sâm Lạc Lãng đại sư, là nhà thiết kế trẻ xuất sắc nhất trong nước hiện nay, cũng chỉ thỉnh thoảng công bố vài tác phẩm trong triển lãm thời trang của cha, sức ảnh hưởng còn rất hạn chế.

“Nếu như thế có thể làm anh thỏa mãn thì anh đi được rồi”, Diệp Anh cười, giọng tỉnh khô, cơ hồ như đã nhìn thấu tâm can anh ta, “Lúc đi nhớ đóng cửa giúp tôi”.

“Cô là kẻ leo mép!”, George phản nộ, “Tại sao tôi phải tin cô, cô có gì chứ!”.

Diệp Anh vẫn nhìn anh ta cười.

George tức giận hầm hầm bước vội ra, “Uỳnh”, cánh cửa bị đập mạnh, cả

phòng như rung lên.

Chiều hôm đó, sau khi nhận được thông báo, Tracy đã chuyển đồ đến phòng thiết kế của Diệp Anh. Lau dọn sạch sẽ bàn làm việc mới, sắp xếp giấy tờ tư liệu, đặt từng chiếc bút vẽ ngay ngắn vào ngăn kéo, mọi việc xong xuôi. Ngồi ngây suốt nửa tiếng, Tracy mới bần khoản hỏi:

“Diệp tiểu thư, tôi phải làm gì?”

Trên thực tế, Diệp Anh – tân phó giám đốc bộ phận thiết kế không có bất kỳ công việc nào giao cho cho hai trợ lý riêng làm. Vậy là chiều hôm đó George ngoạ đầu trên sofa ngủ còn Tracy gục đầu ngủ gật trên bàn làm việc, đến khi Tiểu Ni – trợ lý của Sâm Minh Mỹ đến gõ cửa văn phòng, thông báo sau khi hết giờ làm việc sẽ có bữa tiệc chào mừng Diệp Anh.

Ánh hoàng hôn phủ lên những khóm tường vi hồng phấn bên ngoài cửa sổ.

Khi Tạ Phổ báo cáo xong tình hình nội bộ của tập đoàn, Việt Tuyên vẫn ngồi yên lặng bên cửa sổ, nhìn con đường vắng trong vườn hoa.

“Nhị thiếu gia, chúc mừng thiếu gia.”

Tạ Phổ gấp tập tài liệu, mỉm cười nhã nhặn, liếc nhìn chiếc giường đột nhiên xuất hiện trong phòng. Từ bao giờ, Tuyên bắt đầu không chỉ cho phép người khác chạm vào người anh, thậm chí còn có thể bằng lòng cho người khác ngủ trong phòng anh.

Tạ Phổ đã hiểu.

Do Diệp Anh tiểu thư vào làm ở bộ phận thiết kế, ban ngày hầu như không có thời gian ở bên chăm sóc Việt Tuyên, cho nên mấy ngày trước cô đã thay đổi thời gian ở bên Tuyên từ ban ngày sang ban đêm, giúp anh xoa

bóp đến khuya, có lúc mệt quá, gục đầu vào mép giường anh ngủ. Việt Tuyên bảo cô về nghỉ, cô không chịu. Về sau, trong phòng Việt Tuyên có thêm chiếc giường dành cho cô.

Việt Tuyên lơ đãng nhìn Tạ Phổ.

Ngồi trên xe lăn nửa tiếng đồng hồ, cơ thể anh mệt mỏi đau nhức, sắc mặt càng tái. Không để ý nụ cười mỉm đầy ẩn ý của Tạ Phổ, anh lạnh lùng nói:

“Thứ hai tuần tới, tôi phải tham dự cuộc họp hội đồng quản trị.”

“Nhưng sức khỏe thiếu gia...”

“Trong thời gian ngắn, chắc không sao”, ho nhẹ mấy tiếng, Việt Tuyên đưa tay kéo cao tấm mền phủ đầu gối. Trên con đường nhỏ trong vườn hoa ngoài cửa sổ vẫn không một bóng người, “Hơn nữa, ban quản trị cũng đã quen với bộ dạng của tôi rồi”.

Tạ Phổ nghĩ một lát, gật đầu nói: “Được”.

Nếu không làm như thế sẽ khiến quan hệ giữa Đại thiếu gia và Tạ phu nhân tiếp tục căng thẳng, lại thêm Lão thái gia sắp về nước, tình hình sẽ ngày càng khó kiểm soát.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại di động ở đầu giường.

Hàng mi Tạ Phổ lay nhẹ, cơ hồ khó nhận ra. Số máy của chiếc điện thoại đó, Việt Tuyên chỉ cho rất ít người, ngay cả Tạ phu nhân cũng không có. Chuông vẫn reo. Khi cầm đưa cho Việt Tuyên, Tạ Phổ kín đáo liếc qua màn hình.

Không có tên người gọi.

Thay bằng tên người gọi, màn hình hiển thị một bông tường vi vẽ tay, chỉ

phác vài nét, bông hoa rất đẹp, sinh động như thật.

Trước đây anh đã nhìn thấy.

Các ý nghĩ đan xen chợt lướt nhanh trong đầu Tạ Phổ nhưng nhất thời anh không nghĩ ra, cơ hồ nó thuộc về miền ký ức xa xôi của ngày xưa.

“Được.”

Việt Tuyên lắng nghe âm thanh truyền ra từ chiếc điện thoại di động. Bên ngoài cửa sổ, tường vi hồng phấn nhuộm ánh hoàng hôn, vô cùng dịu dàng, từng cánh hoa xinh đẹp như đang thầm thì nói.

“Được, tôi biết rồi.”

Hàng mi Việt Tuyên rũ bóng.

Đứng cạnh xe lăn, Tạ Phổ có thể nhìn thấy khuôn mặt cúi thấp của Tuyên, xanh xao, đẹp tảo nhả. Trong ống nghe, truyền đến giọng nữ dịu dàng như nhuộm ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ.

“Không cần về vội”, kéo tấm mền kẻ ô màu xanh phủ trên đầu gối, Việt Tuyên hạ giọng nói: “Tôi rất tốt... yên tâm đi đi”.

Trong chiếc xe Bentley màu đen, cuộc gọi đã kết thúc. Diệp Anh nhìn máy di động trong tay, rồi cất vào túi xách. George từ hàng ghế trước, ngoái đầu, giễu cợt: “Gọi xong điện thoại cho người tình rồi hả? Giọng ngọt như thế, cổ tình diễn phải không?”.

Diệp Anh giật mình, bất an nhìn George, lắp bắp nói:

“Cậu... cậu...”

“Sợ gì chứ, đồ nhát gan”, George phớt lờ, hừ một tiếng, “Cho dù bị sa thải

như Helen, cũng có rất nhiều công ty tranh nhau mời tôi. Nhưng, Diệp tiểu thư, chỉ vì vài câu nói của Helen mà cô loại bỏ cô ấy, e là quá hẹp hòi. Cô ấy chỉ nói sự thật, không phải sao? Nếu không phải là do quan hệ với Nhị thiếu gia, sao cô có thể vừa vào công ty đã được bổ nhiệm làm phó giám đốc bộ phận thiết kế?”.

“Sao? Tôi sa thải Helen ư?”

Diệp Anh nhướn mày, cười ngất nói.

George ngây người.

Tracy cũng ngây người.

“Diệp tiểu thư, chúng tôi hiểu lầm cô đúng không?”, Tracy ngờ ngẩn nói, “Cô đừng để bụng, công ty có những lời đồn kỳ lạ, trong đó cũng có rất nhiều chuyện không đúng”.

“Cứ coi là tôi đi, thì đã sao.”

Diệp Anh liếc Tracy, cười khẩy, nói:

“Đã biết tôi như thế, cần gì phải nói thẳng vào mặt nhau những lời khó nghe như vậy, cô ta nên tự giác xin thôi việc mới phải. Mặc dù thêm một người như cô ta, cũng chẳng ảnh hưởng đến tôi, nhưng cô ta ra đi, không khí sẽ càng yên tĩnh hơn, cũng là điều tốt.”

Tracy lộ vẻ băn khoăn.

Diệp Anh vỗ nhẹ tay cô, nói:

“Tôi không quan tâm những lời đồn đâu, sau này cô cũng đừng quan tâm, tập trung tinh lực vào công việc thiết kế đi.”

Tracy gật đầu.

“Tôi thật không hiểu”, George nhìn Diệp Anh như nhìn một quái vật, “Với khả năng của cô, hoàn toàn có thể từng bước đi lên, hà tất phải dựa vào đàn ông”.

Diệp Anh cười, không nói.

Từng bước đi lên, bắt đầu từ trợ lý thiết kế, chịu đựng hết năm này sang năm khác, hy vọng có một cơ hội thể hiện bản thân, gắng sức vươn lên ư?

Sáu năm trước, cô đâu có thể suy nghĩ như vậy.

Bây giờ...

Không, cô sẽ không lãng phí thời gian cho những chuyện đó nữa.

Buổi tiệc chào mừng Diệp Anh, đa số các đồng sự đều đến dự. Đầu tiên là dùng bữa tối ở khách sạn năm sao, không khí nóng dần theo từng ly từng ly rượu hồng. Sau bữa tối, mọi người đổi địa điểm đến một nhà hàng mở cửa thâu đêm. Ở đó Sâm Minh Mỹ đã đặt một phòng sang trọng nhất, rộng rãi nhất, diện tích hơn trăm mét vuông.

Ánh đèn quay cuồng, rực rỡ.

Âm nhạc đình tai đồn dập.

Trên bục có chuyên viên pha rượu, chăm chú pha từng ly whisky.

Diệp Anh cũng nhảy vào đám đông khiêu vũ như mọi người, nhảy vài điệu, người toát mồ hôi. Trong ánh sáng quay cuồng, cô trở về quầy, gọi một ly martini, chậm chậm uống. Rồi các nhà thiết kế khác cũng lần lượt đến ngồi bên cô, vui vẻ chuyện trò như bạn lâu năm, không có bất kỳ khoảng cách nào.

Đến khi tiếp chuyện hết lượt các nhà thiết kế.

Cô đã uống cạn năm ly martini.

Trong người hơi nóng, hơi men chệnh choáng, Diệp Anh đưa mắt nhìn ra, thấy Tracy đang thần thờ một mình ngồi góc đi vắng, trong tay là ly nước hoa quả, có vẻ không biết làm gì. Cô cầm ly martini, thông thả đi đến, ngồi bên cạnh.

Tracy ngượng ngịu cười với cô.

Cô hướng về Tracy nâng ly, nhưng không nói gì.

George đã uống hơi nhiều, anh ta độc chiếm micro, hát hết bài này đến bài khác. Lại thêm một số trợ lý thiết kế mới đứng ngoài cổ vũ kích động, George cởi phăng áo sơ mi, lộ ra vòng eo gầy rắn chắc. Trong ánh sáng chao đảo, chiếc khuyên ở quần vú và rốn lóng lánh phát sáng, anh ta uốn éo lắc người như có một sức gợi dục ma quái.

Không khí trong vũ trường lên tới đỉnh điểm.

Sâm Minh Mỹ đi đến, ngồi cạnh Diệp Anh.

“A Anh, đã quen hết chưa”, trong tay là ly Puerto Viejo (rượu vang Chile), Sâm Minh Mỹ mỉm cười nói với Diệp Anh: “Nếu có bất cứ chuyện gì đều có thể đến tìm tôi, tôi rất vui lòng giúp cô”.

“Cảm ơn.”

Diệp Anh mỉm cười, nâng ly với cô, sau đó nói:

“Nghe nói công ty chuẩn bị khai thác thị trường may đo thời trang nữ cao cấp, không biết tôi có cơ hội tham gia?”

Sâm Minh Mỹ thông thả nhấp một ngụm Puerto Viejo.

“Cô có hứng thú không?”

Cô mỉm cười nhìn Diệp Anh.

“Tôi rất hứng thú”, Diệp Anh mỉm cười.

“Được rồi, tôi sẽ thu xếp.”

Ngón tay Minh Mỹ nhẹ nhàng lần theo gờ ly rượu.

Trong tiếng nhạc ồn ào, cửa phòng lại mở, sự xuất hiện bất ngờ của Việt Xán đẩy không khí vũ trường lên đỉnh điểm. Đèn bảy màu quay cuồng loang loáng, thân hình cao lớn, khuôn mặt sáng ngời với những đường nét cứng cáp, vừa tuấn tú vừa quyến rũ mê hồn. Chiếc áo vest đen may thủ công, phối với quần bò màu xanh sẫm, cặp chân dài mê ly cùng nụ cười trên môi đầy cám dỗ.

“Đại thiếu gia.”

Mọi người tới tấp chào anh, mấy nữ thiết kế trẻ vô tình, hữu ý vừa nhảy vừa tiến lại gần anh.

Việt Xán gần như nhận ra từng người.

Sau phút hàn huyên nói cười với đám đông, anh nhắc một ly Bloody Mary[1] ở quầy, bước đến chỗ Minh Mỹ.

“Chẳng phải buổi tối anh phải tiếp khách sao?”

Ngồi dịch sang bên nhường chỗ cho anh ta, Sâm Minh Mỹ mỉm cười quan tâm hỏi. Việt Xán tựa vào thành đi văng, ngón tay xoa huyệt thái dương, nói:

“Công việc xong rồi.”

“Uống quá nhiều phải không? Có phải bị đau đầu không?”, Sâm Minh Mỹ lo lắng hỏi, chỉ có những lúc uống quá nhiều, Xán mới dùng Bloody Mary.

“Không.”

Tay trái để trên vai Sâm Minh Mỹ, Việt Xán in một cái hôn lên tóc cô, ghé tai nói nhỏ điều gì đó, khiến má cô đỏ bừng, bật cười. Không giống như hình ảnh công chúa thường ngày, lúc này Sâm Minh Mỹ tỏ ra vô cùng hoạt bát.

Lơ đãng nhìn hai người thân mật như xung quanh không có ai, Diệp Anh chợt hiểu ra tại sao Sâm Minh Mỹ bỏ Việt Tuyên và lựa chọn Việt Xán. Việt Tuyên giống như vị thần xa rời mọi vui buồn nơi thế tục, còn Việt Xán tuy nguy hiểm nhưng sôi nổi nồng nhiệt, có thể dễ dàng khiến phụ nữ mất hết lý trí.

Lông mi rủ thấp.

Men theo ánh nhìn là ly Bloody Mary Việt Xán đặt trên bàn.

Đặc như máu.

Cơ hồ dậy mùi tanh.

Lại như nước cốt hoa tường vi đại đỏ chói.

Rất nhiều năm trước, sau khi hết giờ tự học buổi tối cô thường đi qua một vườn hoa đầu phố để về nhà, vườn đó trồng rất nhiều tường vi đại đỏ chói. Đêm mùa hạ, dù trời có mưa nhỏ nhưng hoa tường vi vẫn nở rộ như lửa, hương nồng nàn như nhe nanh múa vuốt.

Tay cầm cán ô to màu đen, dưới màn mưa cô giơ tay chạm vào dây tường

vi.

Gai đâm vào tay.

Đầu ngón tay rỉ máu, hòa lẫn với nước mưa, đau nhói lạnh lạnh cô đưa lên miệng mút đầu ngón tay có máu. Mùi tanh lan trong miệng, sau đó, cạnh khóm hoa tường vi cô nhìn thấy một thiếu niên nằm khuất sau đám lá.

Cậu thiếu niên ngất lịm.

Mặt mày thâm tím, sưng phù, mi mắt khép chặt như đã chết, hai hàng lông mày chau lại, khuôn mặt cau có đầy nộ khí. Chiếc áo phong đen bị rách mấy miếng, quần bò rách toạc, lộ ra vết thương sưng vù, giày chỉ còn một chiếc.

Mưa rơi lên người.

Nhiễm hơi lạnh khiến sắc môi cậu nhợt nhạt, mi khép chặt, tóc đen ướt bết lại, cổ và cánh tay cũng trắng bệch.

Cô yên lặng nhìn cậu ta.

Cúi người, chống chiếc ô trên đất, che đầu và nửa người cho cậu ta. Mưa mỗi lúc một dày, cô đứng dậy, cầm chiếc túi vải bạt đội lên đầu che mưa định ra về.

Một bàn tay nóng hằm hập bỗng chộp lấy cổ tay cô!

Lạnh là vì nước mưa trên tay.

Còn nóng hằm hập là nhiệt độ của cơ thể.

Cô kinh ngạc ngoái đầu...

Cậu thiếu niên đó xiết chặt tay, hai mắt chăm chăm nhìn cô, đáy mắt đỏ

au như người bị sốt cao. Trong màn mưa lạnh thấu xương, đôi mắt cậu ta hoang dại rực lửa, đưa ánh nhìn như muốn xuyên thấu người cô, giọng khàn đặc:

“... Là em à.”

“... Tôi đã tìm thấy em.”

“Bỏ ra!”

Không muốn giằng co với người bị thương, cô lạnh lùng nói, cố gắng giật tay khỏi tay cậu ta. Cậu thiếu niên lại càng xiết chặt hơn rồi giật mạnh tay khiến cô ngã sấp xuống mặt đất nhào nhoét bên cạnh khóm tường vi. Bộ đồng phục học sinh dính đầy đất, lần này cô phần nộ thật sự, vùng tay đánh cậu ta, trúng đúng vào chỗ bị thương!

Nằm ngửa lên trời trên nền đất nhão, cậu thiếu niên nghiêng răng đau đớn, nhưng lại bật cười ha hả: “Tưởng em là bông tường vi lạnh lùng, hóa ra chỉ là con mèo hoang có bộ vuốt sắc”.

Tiếng cười làm ngực cậu ta rung lên, tay vẫn nắm chặt tay cô, hơi thở dốc, nóng bỏng phập phù bên tai cô. Trong lúc vật lộn trên nền đất nhão bê bối, gai tường vi cào lên mặt lên cổ họ. Trong mùi đất ngai ngái lẫn mùi máu tanh tanh, khi cô bị cậu thiếu niên đè xuống đất, trời đã tạnh mưa.

Mây vằn vữa trên bầu trời xanh đen màu mực.

Lóe ra vài ngôi sao.

Những vì sao đẹp như ngọc bích.

Lâu lắm không nhìn lên trời, cô lặng yên nằm trên nền đất nham nhở hoa tường vi dại, quên việc giãy giụa tìm cách thoát ra. Cậu thiếu niên cũng dần

thả lỏng tay, cậu ta lật người, nắm sát cô, yên lặng một lát, rồi cũng nhìn lên bầu trời chỉ có mấy ngôi sao, hỏi:

“Làm thế nào mới có thể gặp được em?”

Cô mặc cậu ta.

Đến khi cơ thể đột nhiên cảm nhận được một luồng khí nguy hiểm đang ập tới, cô mới cảnh giác quay đầu lại. Cậu thiếu niên thô bạo chồm về phía cô, cả người lại đề lên rồi đưa một tay sờ vào ngực cô!

Đầu cô bỗng vọng lên tiếng nổ ầm vang.

Như có vô số máu tươi vọt ra trước mắt, trong lúc hoảng loạn cô bất chợt vớ được chiếc hộp bút trong túi xách, rồi cố gắng dùng hết sức bình sinh đập vào đầu cậu ta.

Khi cô tỉnh lại.

Nhận rồi.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Đêm đã khuya, bữa tiệc chào mừng của phòng thiết kế cũng kết thúc. Đứng trước cửa nhà hàng, Diệp Anh vẫy tay tạm biệt các đồng nghiệp đã chén choáng say, chiếc Bentley màu đen dài rộng chậm chậm lượn sát đến bên cô. Khi lái xe mở cửa, một chiếc Porsche màu tím cũng đồng thời lướt đến trước mặt cô.

Cửa kính từ từ hạ xuống.

Người ngồi ghế sau sát cửa sổ là Sâm Minh Mỹ, nụ cười ưu nhã trên môi, vẫy tay với cô. Diệp Anh mỉm cười vẫy lại, mắt nhìn theo chiếc xe phóng ra xa.

Cửa kính từ từ nâng lên.

Trong chiếc Porsche, Sâm Minh Mỹ che miệng khẽ ngáp, nhắm mắt dựa vào người Việt Xán. Những ngón tay Việt Xán lơ đãng vuốt vai cô, lát sau, anh ngoái đầu, nhìn về sau qua lớp kính xe.

Trong màn đêm thoảng hơi sương.

Ánh đèn đường lơ mờ.

Đám người ồn ào đã giải tán hết, trước cửa nhà hàng chỉ còn một thanh niên đứng trực, không thấy người đó đâu nữa. Chiếc Bentley màu đen có lẽ đang trên đường về biệt thự nhà họ Tạ.

Cảnh vật lướt nhanh bên ngoài xe.

Loang loáng như ảo ảnh.

Việt Xán dần dần nhớ lại, những năm tháng thơ ấu nông trường đó, anh từng hằng ngày ngồi chờ trước cổng trường nữ sinh. Đó là ngôi trường nữ sinh có chế độ quản lý hà khắc và máy móc, vẫn còn tuân thủ những quy định đã bị các trường khác bỏ từ lâu, cho nên số lượng học sinh ít dần, chỉ còn một vài học sinh nên bị các trường khác trong thành phố gọi đùa là đám “tu sĩ”.

...

...

Bởi cô gái học ở trường đó.

Vì thế ngày ngày anh đều chờ bên ngoài cổng trường, chỉ để nhìn thấy cô.

Những mong một thứ có thể bén rễ, nảy mầm.

Vốn chỉ muốn gặp lại cô, sau rồi lại muốn nhìn cô nhiều hơn, nên khi đến ngôi trường đó, hầu như ngày nào cũng có thể nhìn thấy cô, nhưng cậu lại không thể chịu được thái độ hờ hững lạnh như băng của cô.

Vì thế khi thấy cô một lần nữa không thèm để ý đến cậu, mặt lạnh bước qua, cậu tức tối chộp cánh tay cô, đẩy vào bức tường đá trong ngõ, nghiêng răng mà nói:

“Cô làm bộ gì chứ!”

Bị kẹp cứng giữa hai cánh tay cậu ta, mắt cô lạnh như nước giếng khơi giữa đêm hè, trắng đen nổi bật. Vẻ khinh khỉnh đó khiến cơn thịnh nộ của cậu bùng lên như lửa gặp gió. Đang không biết nên làm thế nào, cô lạnh lùng hỏi:

“Anh định tỏ tình với tôi sao?”.

Cậu tức tối nghĩ rằng, nếu là con báo, cậu sẽ cắn ngay vào cổ cô ta để máu tươi phun ra. Rõ ràng người bị kẹp chặt, không thể cử động được là cô, nhưng tại sao người chịu cảnh thảm hại như bị lột trần trước đám đông lại là cậu!

“Thế thì sao!”

Cậu chỉ có thể dùng thái độ ngang ngược của mình để xua đi cảm giác nóng rần rật đến tận vành tai.

“Anh thích tôi bao nhiêu?”

Mặt cô ta vẫn thản nhiên, đôi tròng mắt đen thăm lặng lẽ quan sát cậu.

“Tôi...”

Dưới bàn tay cậu lúc này là đôi vai mảnh, gầy hơi lạnh của cô. Cậu chỉ cần hơi dùng sức một chút là có thể vò nát nó, nhưng khoảnh khắc đó cậu chỉ còn nghe thấy tiếng máu đang sôi réo trong cơ thể mình.

“Anh có thể chết vì tôi không?”

Dường như câu hỏi đó đã được dùng để làm khó bao người. Tròng mắt cô đen thăm lạnh lẽo, làn da trắng như tuyết cũng được phản chiếu lên bức tường đá thành một vệt hoang lạnh.

“Chỉ cần anh có thể chết vì tôi”, cậu thô bạo hôn cô, ép cô vào tường đá lạnh. Đó là nụ hôn đầu đời của cậu, hơi vụng về lóng ngóng, chỉ biết ép môi vào bờ môi hơi lạnh của cô. Nhưng bản năng thôi thúc khiến cái hôn nóng dần, nóng dần, rồi bùng ran, cậu dữ dằn nói bên môi cô: “Thế thì, tôi cũng có thể vì em”.

...

...

Màn đêm như sương mù.

Sâm Minh Mỹ ngủ gục trên vai anh. Việt Xán nhẹ nhàng giơ tay, hạ tấm kính cửa sổ. Bất chợt gió lạnh tràn vào khiến Sâm Minh Mỹ hơi co người, anh nhìn ra màn đêm đen như sương mù bên ngoài.

Vậy thì, tôi cũng có thể vì em.

Trong chiếc xe Porsche, Việt Xán hít một hơi dài, khẽ nhếch mép.

Mặc dù lúc tắm đã thay quần áo nhưng Tạ Bình vẫn ngửi thấy mùi rượu từ người Diệp Anh. Ánh mắt không hài lòng nhìn, mà bảo với cô rằng, một tiếng trước Việt Tuyên lại lên cơn đau khiến người co giật, anh ấy vừa bình phục nên giờ ngủ thiếp đi rồi.

Trong phòng ánh lên một ngọn đèn nhỏ.

Sau khi Tạ Bình rời khỏi, Diệp Anh ngồi bên mép giường Việt Tuyên, lặng lẽ ngắm anh. Ngũ quan thanh tú rõ nét, hàng mi khép hờ, làn da xanh xao, đôi môi nhợt nhạt, cứ nhìn anh như vậy, luôn khiến tâm trạng cô có thể trở nên ôn hòa và tĩnh lặng.

Nắm tay anh.

Cơn mệt mỏi ập tới, cô gục xuống mép giường rồi dần ngủ thiếp đi.

Càng lúc càng tối om.

Cửa sổ bị che kín bằng những tấm ván gỗ, ánh sáng chỉ có thể lọt qua các kẽ hở, những hạt bụi li ti bay lượn trong tia sáng đó. Cô bò đến bên cửa

phòng đã bị khóa, ra sức kêu gào, gắng sức đẩy thật mạnh, máu tươi trào ra dưới ngón tay, cổ họng khô nẻ, nhưng...

Không một tiếng động.

Im lìm như một cảnh phim câm.

Cô xông đến trước cửa sổ khép chặt, dùng những ngón tay đầy máu lay tấm ván cửa, móng tay đau rụng rời, ánh sáng vừa rồi đột nhiên biến thành màu đêm đen đặc. Nhưng cô sắp thoát ra được, cô biết, cô có thể thoát ra, có người ở bên ngoài đang đợi để cứu cô.

Máu tươi phun ra.

Cuối cùng đã đỡ hết những tấm ván cửa.

Bên ngoài cửa sổ, từng vạt lớn tường vi nở rộ. Đó là tường vi đêm đầu tiên, đẹp đến mức khiến cô thoáng giật mình, khiến trái tim cô xao động, run run. Đột nhiên nhớ ra, như mình đã quên điều gì đó, nỗi sợ hãi chụp lấy toàn thân, cô quay phắt đầu lại, bỗng nhìn thấy một vũng máu lớn.

Mẹ.

Mẹ đang nằm trong vũng máu.

Mà ngoài cửa sổ, không có ai đến cứu cô, cũng chẳng có bất kỳ bông tường vi nào hết, chỉ là máu đỏ, là một vực thẳm chứa đầy máu đỏ như đang đợi chìm cô xuống.

“Không thoát được đâu.”

Trong vũng máu, người mẹ đã chết bỗng từ từ mở mắt, nói với cô:

“Mày hại chết nó, mày không thoát được đâu. Diệp Anh, người mày đầy

tội lỗi, đừng trách ai, chỉ có mày là đứa đáng bị nguyên rủa...”

Kinh hoàng!

Ngực phun đầy máu, ngập đất ngập trời, hơi thở hỗn hển, máu đông nhớp nhúa ngọt ngọt, lồng ngực căng phồng như rơi xuống vực thẳm. Cô sợ hãi, giãy giụa, không phải, không phải, cô muốn khóc, cô nắm chặt tay mẹ, không phải...

A!

Diệp Anh kinh hãi sức tỉnh.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên cổ, hơi thở hỗn hển, cô chợt nhận ra mình đang nắm chặt tay Việt Tuyên. Ngẩng đầu lên nhìn, hóa ra Việt Tuyên đã thức, đang lặng lẽ nhìn cô.

“Có lẽ em bị ngộ độc rồi, vừa gặp ác mộng.”

Cô cười cười, nói lời xin lỗi, rồi đặt tay anh vào trong tấm chăn mỏng. Nhìn thấy mắt anh không có vẻ buồn ngủ, cô mang đến một cốc nước, nói:

“Anh uống chút nước không?”

“... Được.”

Ngồi dậy uống mấy ngụm nước, Việt Tuyên hỏi:

“Buổi tiệc có vui không?”

“À, cũng vậy thôi”, cô đưa cốc nước, cười vợ vãn, “Em uống chút rượu, Tạ Bình ngửi thấy mùi rượu hình như không hài lòng lắm”.

Môi Việt Tuyên hơi nhếch.

“Anh cười phải không?”, Diệp Anh kinh ngạc ghé lại gần, “Thật khó thấy. Mà anh cười rất đẹp, chẳng trách tiết kiệm nụ cười thế”.

Nhìn cô cố tình pha trò như trẻ con, môi anh lại nhếch lên, giờ tay nắm lấy tay cô.

Lúc này Diệp Anh thực sự sửng sốt.

“A Anh.”

Đây là lần đầu tiên Việt Tuyên gọi tên cô, giọng êm đềm như ánh trăng ngoài cửa sổ, thấy cô ngây người, anh thở nhẹ một hơi, nói:

“A Anh, sao không về giường của cô mà ngủ?”

“Giường của em?”, Diệp Anh ngoái đầu nhìn chiếc giường mới kê thêm trong phòng. “Nó cách xa quá, cứ gục xuống giường anh thế này, có thể nghe thấy hơi thở của anh, em sẽ ngủ ngon hơn.”

“Cô sẽ gặp ác mộng.”

“Chỉ hơi bị ngoạ cổ thôi mà”, cô giải thích.

Việt Tuyên lắc đầu.

“A! Thực ra em có cách này”, mắt cô bỗng sáng lên, “Nếu anh đồng ý thì để em ngủ cùng giường với anh, như vậy em sẽ ngủ ngon hơn, lại không bị ngoạ cổ nữa”.

“Thế nào, cách hay đấy chứ!”

Nhìn người anh cứng đờ, cô được đà lấn tới, sóng mắt lóng lánh, nụ cười gian xảo nài nỉ:

“Thôi nào, Nhị thiếu gia, cho em ngủ cùng giường với anh đi, được không?”

Đêm khuya.

Ánh trăng tĩnh lặng.

Tường vi hồng phấn ngoài cửa sổ nhuộm sương đêm.

“Được.”

Khi nghe thấy câu trả lời của Việt Tuyên, Diệp Anh cơ hồ không dám tin vào tai mình. Mãi đến khi cô đã thực sự nằm bên anh, cùng gối chiếc gối dài của anh, cùng đắp tấm chăn mỏng với anh, cảm nhận được hơi ấm từ anh, lắng nghe được hơi thở của anh...

“Tại sao?”

Xoay người lại, nhìn khuôn mặt Việt Tuyên trên chiếc gối trắng muốt chỉ cách mặt mình một hơi thở, Diệp Anh băn khoăn. Từ trước đến giờ anh luôn trầm tư xa cách, sao đột nhiên lại cho phép cô đến gần như thế.

“Đã nghĩ thông một số chuyện.”

Việt Tuyên lặng lẽ nói, hàng mi đen che khuất ánh mắt anh.

“A! Tốt quá!”, cô cười khe khẽ, ôm cánh tay anh, ghé mặt lại gần, “Có nghĩa là, anh đã quyết định chấp nhận em phải không?”.

Việt Tuyên “Ừ” một tiếng.

“Vậy ngày mai đổi cái giường rộng hơn nhé”, cô nhắm mắt, khẽ khàng dựa vào cánh tay anh, thầm thì “Em sợ là em sẽ chen phần giường của anh”.

*

* *

Lão thái gia từ Thụy Sỹ về nước là một sự kiện lớn của Tạ thị.

Mấy năm trước, Lão thái gia đã trao công việc của tập đoàn cho Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia. Đại thiếu gia đảm nhiệm chức tổng giám đốc điều hành của tập đoàn, Nhị thiếu gia tạm thời giữ cương vị chủ tịch hội đồng quản trị của tập đoàn, còn ông ẩn cư ở nước ngoài như con chim hạc hoang dã. Nhưng sau khi Nhị thiếu gia bị tai nạn, việc phân định quyền lực của tập đoàn có một số thay đổi.

Mảng thời trang vốn do Nhị thiếu gia điều hành đã do Đại thiếu gia tiếp quản, lại thêm Sâm Minh Mỹ được Lão thái gia rất mực sủng ái cũng quay sang đầu quân cho Đại thiếu gia, vì vậy Đại thiếu gia trong thời gian ngắn đã nắm quyền độc tôn. Cuộc tranh đấu giữa Tạ Hoa Lăng và Đại thiếu gia cũng ngày càng quyết liệt.

Nội bộ tập đoàn đua nhau dự đoán, chuyển về nước lần này của Lão thái gia sẽ có ảnh hưởng lớn đến việc phân bổ quyền lực trong nội bộ gia tộc.

Sáng thứ Hai.

Trong cuộc họp thường lệ của phòng thiết kế, Sâm Minh Mỹ tuyên bố, tập đoàn quyết định tiến quân vào thị trường thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ và chính thức đi vào lĩnh vực mũi nhọn của giới thời trang cao cấp.

Các nhà thiết kế vừa ngạc nhiên vừa phấn khởi.

Đây là dự án mà họ hy vọng từ lâu.

Thời trang cao cấp dành cho nữ vốn là lĩnh vực đỉnh cao của thị trường

thiết kế thời trang, những bộ trang phục sang trọng hoàn mỹ độc nhất vô nhị sẽ không sản xuất hàng loạt theo kiểu công nghiệp mà được may đo riêng cho mỗi quý bà. Có thể thoải mái sử dụng những phụ trang quý hiếm, sang trọng và đắt tiền như tơ lụa, thạch anh, kim cương, ngọc trai. Việc đó sẽ khiến các nhà thiết kế có thể phát huy tài năng sáng tạo và trí tưởng tượng của mình, khiến họ có cơ hội đứng trên bục chữ T để giới thiệu tác phẩm trước công chúng.

“Hiện nay, thị trường trong nước đã có các hãng thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ có tiếng như Giang Nam Xuân, Aly’s, Phong Cách, T&P”, Sâm Minh Mỹ lật tập tài liệu trong tay, “Nhưng nhìn chung, tổng thị phần của họ cũng không lớn lắm. Mục đích chúng ta tạo ra thương hiệu thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ là lấy đó làm bàn đạp tạo nên tầm ảnh hưởng của tập đoàn Tạ thị đối với giới thời trang quốc tế”.

Các nhà thiết kế phấn khởi thì thầm bàn tán.

Trong giới thời trang quốc tế, bục chữ T một thời gian dài bị các nhà thiết kế của Pháp, Italia, Mỹ chiếm giữ, còn các nhà thiết kế trong nước rất ít có cơ hội lộ diện.

“Do tập đoàn rất coi trọng dự án này, cho nên tôi sẽ đích thân điều hành”, Sâm Minh Mỹ liếc nhìn các nhà thiết kế trong phòng, “Tôi sẽ là người thiết kế số một của dự án này, thương hiệu này tạm thời lấy tên là...”.

Diệp Anh ngẩng đầu.

Sâm Minh Mỹ mỉm cười nói:

“Sâm.”

Hàng mi Diệp Anh động đậy, mắt hơi cúi nhìn xuống.

“Ngoài ra, Liêu Tu và Quỳnh An cũng nằm trong ban thiết kế, danh sách những người phối hợp trong các khâu chế bản, thi công, mấy ngày nữa sẽ công bố”, Sâm Minh Mỹ hơi ngáp ngừng, lại tiếp, “Còn công việc thông thường khác của phòng thiết kế sẽ do...”.

Ánh mắt dừng lại trên người Diệp Anh.

Rồi lại chuyển dịch.

Dừng trên người Jason, một thiết kế gia đứng tuổi.

“.... Jason phụ trách”. Sâm Minh Mỹ nâng cốc cafe bằng gốm trơn, nhấp một ngụm, rất lịch thiệp nói với Diệp Anh, “A Anh, dù cô mới vào tập đoàn không lâu. Nhưng nếu có thể, mong cô giúp đỡ giúp Jason”.

Kết thúc cuộc họp, trở về phòng thiết kế của Diệp Anh.

“Đây chính là cơ hội mà cô đã hứa?”, gân cổ, phần nộ nhìn Diệp Anh, George giận run người, cánh mũi phập phồng, “Mỗi ngày theo cô, đến ngồi ở đây đã vô vị đến mức meo, tôi đúng là điên nên mới tin lời cô!”, nói xong anh ta quay đầu, đóng sập cửa!

Hai ngày sau đó, George không đi làm.

Tracy hằng ngày ngoài những lúc cầm cúi vẽ phác thảo, lại ngây người nhìn Diệp Anh, trong khi các nhóm thiết kế khác bận rộn đến mức không có lúc rảnh nói chuyện, chỉ có ở đây dường như bị quên lãng. Hôm nay, Diệp Anh cũng ra về từ sớm.

Trở về Tạ gia, Diệp Anh tắm rồi thay quần áo cho Việt Tuyên, lấy khăn bông lau khô tóc cho anh, lại giúp anh mặc lễ phục dành cho buổi tiệc tối. Bộ lễ phục màu đen, sơ mi trắng màu ngọc trai, cổ quàng khăn tơ màu xám nhạt. Ngồi trên xe lăn, khuôn mặt Việt Tuyên rạng ngời mà thanh tú, tuần nhã mà

trầm lặng.

“Thế này được chưa?”

Chạm vào tay anh, thấy hơi lạnh, Diệp Anh vẫn chưa yên tâm. Tuy dạo này sức khỏe Việt Tuyên phục hồi rất tốt, mỗi ngày có thể ngồi xe lăn khoảng một giờ, nhưng bữa tiệc mừng thọ lão thái gia hôm nay đông người lại ồn ào.

“Được rồi.”

Việt Tuyên nắm tay cô, ngược lên nói:

“Cùng đi với tôi.”

“...”

Diệp Anh ngây người, sau khi Tạ lão thái gia về nước, ông còn đi gặp gỡ bạn bè cũ chưa vội về nhà ngay. Bữa tiệc mừng thọ tối nay cũng là lần đầu tiên Lão thái gia trở về biệt thự họ Tạ sau một thời gian dài ẩn cư ở nước ngoài.

“Tôi muốn chính thức giới thiệu em với ông nội.”

Việt Tuyên nắm tay cô, nhẹ nhàng nói.

Tối đó, trước biệt thự họ Tạ, nườm nượp các loại xe hơi cao cấp, những nhân vật nổi tiếng các giới đều có mặt, rất nhiều người ở nước ngoài cũng cử người thân đến chúc thọ Lão thái gia. Tạ Hoa Lăng trong bộ trang phục truyền thống màu nâu lộng lẫy, đeo bộ trang sức ngọc phỉ thúy quý giá, miệng tươi cười theo sát bên cha, không rời nửa bước.

Phòng tiệc được bài trí theo kiểu Đông Tây kết hợp. Trên bức tường phía sau sân khấu nhỏ là một chữ “Thọ” cực lớn, sáng rực ánh vàng do một nhà thư pháp nổi tiếng tự tay viết tặng. Những màn trình diễn tuyệt hảo của các

vũ sư điều luyện khiến không khí bữa tiệc càng thêm từng bừng náo nhiệt.

“Tạ công, chúc ông sống lâu trăm tuổi, phúc như Đông hải, ha ha ha!”

Giọng của Thái Thiết, kẻ đứng đầu băng đảng xã hội đen mấy chục năm, vang như chuông. Hôm nay ông ta vận com lê thẳng nếp, nhưng những đường sẫm nhằng nhịt trên cổ trái vẫn khiến ông ta vô cùng lạc lõng so với khung cảnh bữa tiệc này.

“A Thiết, dạo này làm ăn vẫn tốt chứ?”, Tà lão thái gia Tà Hạc Phố tóc bạc trắng nhưng sắc diện hồng hào, tinh thần vẫn minh mẫn sáng láng, “Còn nhớ năm xưa tên tiểu tử người còn kẻ sủng vào đầu ta, bây giờ được như thế này người cũng quá giỏi rồi đấy!”.

“Ha ha ha, lúc đó tôi còn trẻ không hiểu biết gì”, Thái Thiết cười, lại nói tiếp, “Tạ công, đây là cô con gái bất tài của tôi, nó vẫn còn kém hiểu biết hơn tôi năm xưa, sau này nhờ Lão thái gia chỉ giáo cho”. Sau lưng ông ta là Thái Na người bó chặt trong bộ đồ đen, tóc ngắn dựng ngược, mặt mờ ám.

“Mau chào ông đi!”

Thái Thiết đập tay vào gáy Thái Na!

Thái Na nghiêng đầu né, mắt liếc nhanh nhìn cha, mặt không biểu cảm nhìn Tà Hạc Phố, nói:

“Chào Tạ công!”

Tà Hạc Phố vuốt râu cười, nói với Thái Thiết: “Quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử”.

“Tạ công”, lúc này, Dương Thận tổng giám đốc khu đại Trung Hoa của tập đoàn Hoàn Vũ dẫn theo một chàng trai trẻ, khôi ngô đẹp trai đến mức

khiến nhiều quan khách không khỏi đưa mắt nhìn, đi đến trước mặt lão thái gia. “Xin giới thiệu với Tạ công, đây là Khổng Diễn Đình, tiểu công tử của nhà Khổng công. Diễn Đình trước đây chủ yếu phụ trách nghiệp vụ của Hoàn Vũ ở Mỹ và Nhật, hiện vừa được điều về thành phố này, tối nay Diễn Đình đến mừng thọ lão thái gia.”

“Chúc Tạ công phúc như Đông hải, thọ tỷ Nam sơn.”

Khổng Diễn Đình mỉm cười nhã nhặn, đôi mắt đào hoa nhưng trong sáng, đẹp như trăng mùa thu, hai tay anh ta bưng một cái hộp gấm hẹp dài, lễ phép nói:

“Đây là quà của cha cháu chúc thọ Tạ công. Cha cháu nói, năm nay dù ông bị ốm chỉ nằm trên giường, nhưng luôn nhớ về tháng ngày xưa kia bốn ba cùng Tạ công, mong Tạ công nếu có dịp qua Hungary nhất định ghé chơi ít ngày.”

“Tốt, tốt.”

Tạ Hạc Phố tròng mấn nhìn Khổng Diễn Đình. Năm xưa, lần tực huyền của Khổng công, khiến Khổng công tuy tuổi đã cao lại có thêm người nối dõi. Cùng với sự trưởng thành của Khổng Diễn Đình, cuộc đấu trong nội bộ tập đoàn Hoàn Vũ vô cùng quyết liệt. Mấy người con lớn của Khổng công đều từng thỉnh cầu ông đứng ra hòa giải, nhưng ông chưa bao giờ gặp Khổng Diễn Đình, vị công tử đã gây sóng gió trong Khổng tộc.

Tạ Hoa Lăng nhận cái hộp thay cha, hé mở ra, bên trong là một miếng ngọc như ý bằng bạch ngọc dương chi[1], trơn nhẵn, cổ kính, đơn giản mà tinh xảo. Bà cũng có chút am hiểu về đồ cổ, biết đó là ngự phẩm từ thời nhà Đường.

Đi theo lão thái gia dung quang rạng ngời hàn huyên cùng tân khách.

Tâm trạng Tạ Hoa Lăng cũng vô cùng phấn khởi.

Mãi đến khi Việt Xán dắt tay Sâm Minh Mỹ bước vào phòng tiệc.

“Ông!”

Chiếc váy tơ dài tươi thắm màu hoa hồng, bờ vai mảnh dẻ, trước ngực có những nếp gấp bông rủi lãng mạn như nữ thần Hy Lạp, Sâm Minh Mỹ xinh đẹp, cao quý, thanh tao như cánh hoa hồng, mắt cười tựa ánh sao, bước nhanh tới, sà vào lòng Tạ Hạc Phố.

“Cháu ngoan...”

Tạ Hạc Phố cười lớn, nhẹ nhàng vỗ lưng Sâm Minh Mỹ, mọi tân khách xung quanh đều nhận ra sự sủng ái của Tạ công đối với cô.

“Đó là tiểu thư Sâm Minh Mỹ.”

Bên cạnh, Dương Thận nói nhỏ với Không Diễn Đình.

“Ồ”, Không Diễn Đình mỉm cười, khẽ lắc ly rượu, đôi mắt đẹp đa tình liếc nhìn Sâm Minh Mỹ đang nép sát vào Tạ Hạc Phố như đứa cháu ruột, “Cũng từng nghe nói Tạ công sủng ái cô ta, còn hơn cả hai đứa cháu nội của mình”.

Được biết, năm xưa Sâm Lạc Lăng nhận được sự ủng hộ hết lòng của Tạ thị, cùng việc có thể ra nhập giới thời trang quốc tế cũng có liên quan tới chuyện cô con gái Sâm Minh Mỹ – người được Tạ Hạc Phố sủng ái đặc biệt.

“Hiện nay cô ta làm ở phòng thiết kế của tập đoàn Tạ thị, phụ trách thiết kế chính của dự án thời trang và nữ trang cao cấp mới thành lập. Với danh tiếng của cô ta trong giới thời trang và địa vị trong giới người đẹp, dự án của cô ta sẽ là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của chúng ta”, Dương Thận nói.

Không Diễn Đình nghi hoặc mỉm cười, mắt lại liếc về phía đó, nhìn thấy

một người đàn ông cao lớn tuấn tú, nhưng lại có cảm giác vô cùng nguy hiểm đứng bên cạnh Sâm Minh Mỹ, hỏi Dương Thận:

“Anh ta chắc là Nhị thiếu gia Tạ Việt Tuyên?”

Xem ra không ốm yếu bệnh tật như lời đồn, trái lại trông như vua sư tử khát máu và tàn nhẫn nhất trên thảo nguyên.

“Đó là Đại thiếu gia, Tạ Việt Xán”, Dương Thận ngừng lại, “Nghe nói Sâm tiểu thư đã hủy hôn với Nhị thiếu gia và sắp đính hôn với Đại thiếu gia”.

“Ồ, thú vị thật”, Khổng Diễm Đình nheo mắt cười, “Xem ra gia đình Tạ công cũng khá ồn ào”.

“Ông, chúc ông mạnh khỏe.”

Mình vận lễ phục màu đen, dưới ánh đèn pha lê sáng rực huy hoàng, làm nổi bật thân hình cao lớn của Việt Xán, ngũ quan đậm, sắc nét, lộ ra vẻ đẹp ngang tàng. Anh mỉm cười đưa món quà trên tay, đó là cái hộp gấm màu tím, thân nổi vân lông lánh.

Tạ Hoa Lăng cười khẩy, không đón nhận.

“Ông”, Sâm Minh Mỹ nũng nịu chìa ra chiếc hộp gấm, “Đây là quà anh Xán tự tay lựa chọn cho ông, biết ông thích sưu tầm tàu thuốc, anh ấy đã bỏ thời gian đúng một năm thu thập đấy”.

“Xán rất có lòng.”

Tạ Hạc Phố vuốt râu, nói với Việt Xán:

“Thời gian này sức khỏe của Tuyên không tốt, cháu vất vả rồi.”

Tạ Hoa Lăng lại cười khẩy, nói: “Quả rất có lòng, không chỉ có lòng cướp

đi bao phần việc trong tay Việt Tuyên, ngay cô dâu cha đã chọn cho Tuyên cũng cướp mất. Vụ tai nạn này của Tuyên quả rất đúng lúc với Đại thiếu gia”.

“Hoa Lăng!”

Tạ Hạc Phố khẽ trách, Tạ Hoa Lăng giễu cợt hừ một tiếng.

“Ông”, Sâm Minh Mỹ cắn môi, nhìn Tạ Hạc Phố, nói vẻ cầu khẩn, “Về chuyện hôn ước, xin ông đừng trách anh Xán, là cháu... là cháu thích anh Xán. Việt Tuyên đã nói, anh ấy tha thứ cho chúng cháu, anh ấy chúc phúc cho cháu và Xán”.

Khi Việt Tuyên ngồi trên xe lăn đẩy vào phòng tiệc với ánh đèn lồng lầy, ánh mắt của mọi quan khách đều dồn lại. Đây là lần đầu tiên Nhị thiếu gia nhà họ Tạ xuất hiện sau vụ tai nạn xe hơi. Nhìn dáng ngồi thẳng, vẻ mặt điềm tĩnh của Việt Tuyên trên chiếc xe đang từ từ tiến đến trước Tạ Hạc Phố, những lời đồn anh sẽ trở thành người thực vật, hoặc bại liệt suốt đời cũng tự nhiên chấm dứt.

Người đẩy xe là một cô gái trẻ xinh đẹp.

Chiếc váy thời trang buổi tối màu xám, bờ vai trần mảnh dẻ, làn da mịn trắng muốt, mái tóc đen dài đẹp như dải sa tanh, buông lơ thấp thoáng che khuất rìa má. Cùng sống mũi và chiếc cằm thanh tú, hàng mi dài đen mượt tựa nhung, tròng mắt đen thẳm, cổ thon mảnh, dáng điệu uyển chuyển vẫn khiến người ta không khỏi liếc nhìn.

“Cô ta là ai?”

Khổng Diễn Đình hứng thú hỏi.

“Là hộ lý đặc biệt của Nhị thiếu gia, mới vào tập đoàn Tạ thị, cùng phòng thiết kế với Sâm tiểu thư, giữ chức phó phòng”, Dương Thận nghĩ một lát, “Tên là Diệp Anh”.

“Cô ta chỉ là hộ lý đặc biệt của Nhị thiếu gia thôi ư?”

Khi nhìn thấy chiếc xe lăn đẩy đến trước mặt Tạ Hạc Phố, Tạ Tuyên ngoái đầu nhìn cô gái xinh đẹp, nhẹ nhàng nắm tay cô, rồi mới nói với Tạ công. Không Diễn Đình nhấp một ngụm rượu, càng hứng thú hỏi.

“Nghe nói, Diệp tiểu thư có thể vào thẳng phòng thiết kế là do Tạ phu nhân đã chấm cô ta làm vị hôn thê của Nhị thiếu gia.”

Dương Thận cũng nhận ra vẻ thân mật rất tinh tế giữa Tạ Việt Tuyên và cô gái, thầm ngạc nhiên. Trước đây, có đôi lần ông ta cũng nhìn thấy Nhị thiếu gia và Sâm Minh Mỹ bên nhau, trông họ rất lịch thiệp nhưng không có vẻ thân mật.

Từ phía xa.

Thái Na cũng quay đầu lại.

Ánh mắt lướt qua mấy vòng quan khách, dừng trên mặt Việt Tuyên đúng lúc Diệp Anh dịu dàng nhìn anh. Thái Na nheo mắt, quan sát hồi lâu như để nhận diện, đáy mắt lóe ra một tia sắc lạnh.

“Thưa ông, cô ấy là Diệp Anh.”

Sau khi đưa quà mừng thọ, Việt Tuyên vẫn nắm tay Diệp Anh, giới thiệu với Tạ Hạc Phố, giọng nói của anh ấm áp và êm ái lạ thường.

“Cháu thích cô ấy.”

Như trái bom cảm từ từ rơi xuống, Sâm Minh Mỹ bỗng thấy rối bời.

Việt Tuyên đã có thể yêu người khác, cô và Việt Xán sẽ cảm thấy thư thái và nhẹ nhõm rất nhiều. Nhưng, bao nhiêu năm, cô luôn bị Việt Tuyên tạo một khoảng cách xa vời, còn Diệp Anh mới xuất hiện vài tháng đã được anh thừa nhận trước mọi người, anh thích cô ta.

Tâm trạng của Tạ Hoa Lăng cũng trở nên phức tạp.

Về chuyện Diệp Anh ân cần chăm sóc Việt Tuyên, giúp Tuyên phục hồi sức khỏe, bà rất cảm kích. Nếu suốt đời Tuyên phải nằm trên giường, cô vẫn đồng ý tiếp tục chăm sóc anh, bà cũng bằng lòng bù đắp thỏa đáng cho cô. Nhưng xem ra khi sức khỏe Tuyên sắp phục hồi hoàn toàn, tất cả mọi thứ lại đang thay đổi hoàn toàn.

“Ha ha”, Tạ Hạc Phố vuốt râu cười, ánh mắt hiền từ nhìn Diệp Anh, “Ừ, ta đã nghe Hoa Lăng nói, A Anh là cô bé ngoan”.

“Xin chào Tạ gia gia!”

Diệp Anh cúi đầu chào Tạ Hạc Phố.

“Được rồi, được rồi, cháu cứ gọi ta là ông như mấy đứa là được”, Tạ Hạc Phố cười xởi lởi, vẻ sung sướng, “Hôm nào mời cháu ăn cơm, để ta cảm ơn cháu đã chăm sóc cho Tuyên thời gian vừa qua”.

Bình thần liếc nhìn Việt Tuyên và Diệp Anh vẫn tay trong tay, Việt Xán ghé tai nói nhỏ với Sâm Minh Mỹ rồi hai người rời khỏi đó trước. Các tân khách lục tục đến chúc thọ Tạ Hạc Phố, Diệp Anh cũng tạm thời đưa Việt Tuyên rời đi.

“Anh mệt rồi, về phòng thôi.”

Ra khỏi phòng tiệc, Diệp Anh nhìn sắc mặt Việt Tuyên có vẻ hơi mệt.

“Ở lại thêm nửa giờ nữa, ông còn phát biểu nữa.” Việt Tuyên đưa mắt nhìn vườn hoa trong đêm, “Anh muốn ra ngoài dạo một lát”.

Diệp Anh do dự.

Qua ô cửa kính ngoài hành lang kéo dài đến sát đất, có thể nhìn thấy ánh trăng trải vàng trong vườn hoa, gió rung rung cánh lá. Cô cúi xuống đắp lại tấm mền mỏng trên gối anh, nói: “Chỉ một lát thôi đấy”.

Việt Tuyên dịu giọng:

“Được.”

Ánh trăng tĩnh lặng êm đềm tỏa trên lối đi lát đá hình trứng ngỗng. Bánh xe phát ra những tiếng động nhẹ, lá cây ken dày xào xạc chen nhau trong gió đêm hè, hòa với mùi hoai hoải của đất và mùi thơm của hoa, không khí thoải mái, rất dễ chịu.

Đi gần đến một bụi cây.

Cũng có vài vị khách ra ngoài hóng mát, người phục vụ bê khay rượu đến, trong gió đêm, thoáng vắng đến tiếng nói cười.

Biết Việt Tuyên thích yên tĩnh, Diệp Anh bèn chọn một con đường nhỏ khuất nẻo và tĩnh mịch. Phía nhà bát giác có những dây tường vi trắng buông rủ, trước bể bơi phía xa xa không có bóng người, cô đẩy Việt Tuyên đến đó. Dưới ánh trăng, tường vi đại bên đường nở rộ, đỏ rực, cành lá dày chắn hết tầm nhìn. Trong không khí tĩnh mịch, đột nhiên vẳng ra những tiếng thở hỗn hển xen lẫn tiếng rên ư ử, khiến người ta phải đỏ mặt, trái tim bất giác đập nhanh.

Tiếng rên đó ở ngay phía trước, Diệp Anh đành ho nhẹ, đánh tiếng.

Một thiếu nữ mặt đỏ lựng, cuống quýt từ phía khóm hoa bật dậy, không dám ngược nhìn, vừa phúi bụi trên váy vừa vội vã chạy về phía phòng tiệc rực sáng ánh đèn. Diệp Anh vừa gặp cô ta trong phòng tiệc, đó là cháu gái của một đại gia bất động sản họ Thẩm.

Bên khóm tường vi, lại một bóng người nữa đứng lên.

Áo đen bó sát, cao to lực lưỡng, bộ ngực đồ sộ nhô cao, vừa nhìn đã biết là phụ nữ, nhưng tóc lại ngắn dựng đứng, như một gã đàn ông hung hãn, đó chính là Thái Na. Mắt Thái Na hiện lên những tia dữ dằn, đầu tiên quét lên Việt Tuyên ngồi trên xe lăn, sau đó dừng trên người Diệp Anh.

Tường vi đại đỏ tựa máu tươi.

Tay Diệp Anh nắm chặt thành xe lăn, đẩy Việt Tuyên tiếp tục đi về phía trước như không nhìn thấy Thái Na.

“Gặp người cũ không chào một tiếng sao?”

Giọng rít lên lạnh lùng, Thái Na khoanh tay đứng chắn ngang đường, mắt cô ta táo tợn lướt từ mái tóc, khuôn mặt, chiếc váy dài màu xám lộ bờ vai trắng như cẩm thạch, đến đôi giày cao gót màu thủy ngân dưới chân, cuối cùng âm thầm soi vào mặt Diệp Anh.

“Tôi không quen cô.”

Diệp Anh cau mày trả lời.

“Ha!”, Thái Na cười gằn, vừa bước đến bên Diệp Anh vừa lạnh lùng nói, “Không ngờ gặp lại cô ở đây, chà chà, trang điểm như một thực nữ xinh đẹp. Cục cưng, cô bản lĩnh thật đấy”.

Những âm thanh rờn rợn ngay sát tai cô.

Lạnh như thép.

...

Trong bóng tối, một khuôn mặt to lớn, hung dữ ép lại gần, chiếc giường sắt lạnh cứng, những cú đấm như mưa nhằm vào người cô. Ngực, bụng cuộn lên, đau như bị xé, bàn tay cứng, lạnh tựa sắt thép ấn vai xuống rồi thì thầm vào tai cô...

...

“Thái tiểu thư.”

Trong xe lăn, giọng Việt Tuyên không cao, nhưng sự nghiêm khắc và uy lực hiện rõ sâu nơi đáy mắt, khiến Thái Na suýt ngừng thở. Vậy là Diệp Anh nhân cơ hội đẩy xe đi qua.

“Anh ta có biết cô là ai không?”

Sau lưng, giọng Thái Na châm chọc:

“Anh ta có biết cô từ đâu ra không? Cô có dám cho anh ta xem hình xăm trên eo cô không. Cô dám nói với anh ta tại sao có hình xăm đó không?”

Ngón tay Diệp Anh lạnh ngắt.

Không ngoái đầu, tiếp tục đẩy xe đưa Việt Tuyên đi.

Nhìn bóng Diệp Anh khuất dần, Thái Na cười khẩy, quay đầu nhìn về bụi cây phía xa. Chỗ đó có một cô gái bước ra, váy dài đỏ, vân hoa, xinh đẹp kiêu diễm, dây chuyền kim cương lóng lánh. Dưới ánh trăng, Sâm Minh Mỹ tay cầm ly rượu nâng cao tươi cười hướng về Thái Na.

Cô ta là kẻ điên.”

Trong bể bơi, sóng nước xanh trong vắt nhuộm ánh trắng lấp láy, bên nhà bát giác với những dây tường vi đại nở đầy hoa trắng từ trên mái buông rủ như rèm, Diệp Anh bình tĩnh lại, nói với Việt Tuyên:

“Em biết cô ta là Thái Na. Ba ngày trước, cô ta đã đến phòng thiết kế, nói là cô ta đang điều tra em, còn nói rất nhiều điều kinh khủng. Em đã đuổi cô ta đi, bởi ánh mắt cô ta làm em khó chịu, và cả những lời nói của cô ta nữa, em hoàn toàn không hiểu cô ta nói gì.”

“Ừ.”

Việt Tuyên nhìn mặt hồ.

Nhìn khuôn mặt bình thản không gợn sóng của anh, Diệp Anh cắn môi, cầm tay anh đặt lên eo mình nói: “Nếu không tin, anh có thể xem, trên eo em rốt cuộc có hình xăm hay không!”.

“A Anh!”, Việt Tuyên đặt tay lên tay cô, “Anh sẽ chỉ nghe những gì chính em nói với anh”.

Hoa tường vi trắng dịu dàng như ánh trăng.

Tay anh ấm áp đặt lên tay cô, đó là một câu nói lẽ ra khiến cô cảm động, nhưng trong làn gió hè thoáng mang hơi lạnh lúc này lại khiến lòng cô hoang mang, những xúc cảm trôi nổi.

“Anh không quan tâm, đúng không?”

Vùng khỏi tay anh, Diệp Anh cười đau khổ, nói:

“Anh không quan tâm em là ai, không quan tâm em từ đâu đến, không quan tâm những lời nói của Thái Na. Em hiểu rồi, anh cho phép em đến gần anh, chỉ bởi em xuất hiện đúng lúc.”

Việt Tuyên nhìn cô.

“Mọi người đều cho rằng, Nhị thiếu gia nhà họ Tạ tính khí lạnh lùng”, môi cô khẽ nhếch, “Thì ra, anh lại trọng tình như vậy. Anh cố ý để mọi người nghĩ rằng anh có tình cảm với em, cho nên không quan tâm chuyện Sâm Minh Mỹ hủy hôn, cũng không quan tâm Đại thiếu gia cướp vị hôn thê của mình”.

“Anh muốn tác thành cho họ, đúng không? Mặc dù không biết, rốt cuộc anh vì Sâm tiểu thư hay vì Đại thiếu gia, hay là vì cả hai.”

Cô âm thầm nói tiếp:

“Nhưng em rất cảm động khi anh là người lương thiện như vậy. Chỉ có điều anh nên nói trước với em mới phải, như thế em sẽ phối hợp với anh tốt hơn, cũng không nhằm tưởng anh đã chấp nhận em, nhằm tưởng là...”

Cô nhắm mắt.

“... Anh thích em.”

Nhà bát giác dưới trăng.

Hoa tường vi trắng muốt lặng lẽ tỏa hương, Việt Tuyên nắm bàn tay buông thông của cô, kéo lại gần. Nhìn khuôn mặt trắng ngần hơn cánh hoa tường vi của cô, đáy mắt anh tối sẫm, đặc quánh, khẽ thở dài:

“Anh phải làm thế nào em mới tin?”

Ánh trăng lốm đốm giữa tán hoa.

Việt Tuyên hôn cô.

Vốn chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, môi anh hơi lạnh khẽ chạm vào môi cô,

cô bất ngờ vội vàng đón nhận, tưởng chừng như một giây sau anh sẽ rời ngay. Nhưng môi anh đã dừng rất lâu, lặng lẽ, không chà sát, không có hòa trộn day chuyển, chỉ lặng lẽ áp môi như vậy, đôi môi nóng dần.

Cô không kìm được, mi mắt run run.

Ngước nhìn anh.

Hôn cô giữa khung cảnh mùi hoa thanh thanh nhạt nhạt, đáy mắt anh trong veo như dãy núi phía xa hơi nheo lại, trong đồng tử in hình mặt cô, má anh phớt hồng, vành tai hơi đỏ. Anh giơ ngón tay, bối rối che mắt cô, sau đó như một cậu bé vụng về, thận trọng hôn sâu.

Đầu lưỡi anh ấm áp.

Một mùi thanh khiết.

Một thứ gì tinh khôi khiến những sợi tơ bao quanh tim cô lay động, phảng phất như hơi thở dài nhẹ nhàng, cô vòng tay ôm cổ anh, hít lấy hơi thở thơm như hương tường vi của anh. Hơi thở gấp dần, nhịp tim dồn dập không biết là của ai, anh ôm cô mỗi lúc càng chặt, tất cả như không thể kiềm chế, hơi nóng càng tăng, run rẩy càng mạnh. Đón nụ hôn của anh, cô cũng hôn đáp trả, như mạch nước nguồn, cô mút môi anh, khuấy đảo trong miệng anh, ép sâu vào anh mỗi lúc càng nóng ran. Cô không thể khống chế hơi thở của mình, cơ thể như có thứ gì đó không ngừng cuộn dâng, trào ra, trào ra!

Mặt đỏ lựng, anh bỗng đẩy cô ra!

Ngực phập phồng, cơ hồ như anh đang cố kiềm chế thứ gì đó, rồi lại cơ hồ cuối cùng không thể kiềm chế, anh giang hai tay xiết chặt cô, hỗn hển gối đầu lên vai cô. Bờ vai trần lồ lồ dưới trăng, trăng ngần sáng lóa, khiến anh không kiềm chế được, nhắm mắt hôn lên đó.

Cảm giác đau từ bờ vai truyền đến.

Lan tới ngực.

Ôm riết mái đầu đen nhánh tóc anh, cảm thụ hơi thở và nhiệt độ không bình thường của anh, cô đột nhiên hốt hoảng.

Mặt bẽ bơi nhuộm ánh trắng vẫn chao đảo sóng vàng.

Không biết bao lâu.

Hai người cứ ôm nhau như vậy. Trong tĩnh mịch có vị ngọt ngào dai dẳng, cũng có chút thẳng thốt thoáng qua, cơ hồ có điều gì đã thay đổi từ lúc đó. Sự tĩnh lặng thần tiên của đêm hè, từ mái lầu bát giác những dây tường vi nở đầy hoa trắng buông lơ, vươn ra, tầng tầng lớp lớp như biển hoa trắng muốt.

“Nhị thiếu gia.”

Bóng Tạ Bình xuất hiện trên con đường nhỏ dẫn đến lầu bát giác.

“Lão thái gia chuẩn bị phát biểu.”

Trở về phòng tiệc, tất cả tân khách đã tụ tập đông đủ trong phòng, Tạ Hoa Lăng, Việt Xán và Sâm Minh Mỹ đã đứng trên sân khấu nhỏ phía sau chiếc bục cao để micro. Diệp Anh đưa Việt Tuyên đến, Tạ Hoa Lăng đứng nhích sang bên, để Việt Tuyên ở giữa bà và Việt Xán.

Dưới ánh sáng lóng lánh của chùm đèn.

Tạ Hạc Phổ sắc diện hồng hào đi đến trước micro.

Diệp Anh lùi xuống vị trí của tân khách phía dưới. Trong khi Tạ Hạc Phổ phát biểu, ánh mắt cô chậm chậm lướt qua những người có mặt, không thấy bóng Thái Na. Hình như có người đang chờ đợi ánh mắt cô, khi mắt cô lướt

tới, một người đàn ông trẻ đứng bên mé phải phòng tiệc, dung mạo cực kỳ khôi ngô, nổi bật trong đám quan khách, anh ta mỉm cười hướng về cô nâng ly rượu trong tay.

Cô thoáng ngây người, cũng gật đầu đáp lễ.

Nhưng cô biết chắc mình chưa từng gặp người này.

Cuối bài phát biểu, Tạ Hạc Phổ vuốt râu cười mãn nguyện, nói với tân khách: “Tôi đã già rồi, ước nguyện lớn nhất là nhìn thấy thế hệ cháu con thành gia lập nghiệp, sớm có chắt bế, cho nên...”.

Dự cảm được những lời sắp nói sẽ là gì, Diệp Anh chậm chậm nhìn về phía người đó. Ở khoảng cách xa như vậy, dưới ánh đèn sáng chói, người đó đứng trên sân khấu nhỏ phía sau Tạ Hạc Phổ, dường như cũng đang nhìn cô. Ký ức thời thơ ấu như màn sương đêm phủ trên cánh tường vi đã sớm tiêu tan không tỳ vết.

“Ngày Mười hai tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ cho Việt Tuyên và Minh Mỹ, rất mong lúc đó quý vị hạ cố đến dự, mừng cho hai trẻ và gia đình chúng tôi”. Trước micro, Tạ Hạc Phổ cười rạng rỡ, dung quang chói ngời, cơ hồ hoàn toàn không nhận ra vẻ ngạc nhiên và tiếng xì xầm tức thì dội lên của tân khách.

Khúc mắc giữa hai anh em họ Tạ với thiên kim tiểu thư họ Sâm, mặc dù là bí mật của Tạ gia, nhưng bên ngoài cũng biết ít nhiều. Đặc biệt sau khi Nhị thiếu gia bị trọng thương trong vụ tai nạn xe hơi, suýt bại liệt, Sâm Minh Mỹ hủy hôn với Nhị thiếu gia, còn ngày ngày cặp kè với Đại thiếu gia, là chuyện hầu như ai cũng biết. Vừa rồi cũng là Đại thiếu gia sánh vai cùng Sâm Minh Mỹ đi đến chúc thọ Tạ công, sao có thể hôn lễ tổ chức tháng sau lại là Nhị thiếu gia và Sâm Minh Mỹ được?

Không ít quan khách tưởng mình nghe nhầm. Nhưng biểu hiện trên mặt của Tạ phu nhân, Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia và Sâm Minh Mỹ cũng một vẻ ngạc nhiên như vậy.

Tạ Hạc Phố tươi cười quay lại vẫy tay, ra hiệu cho Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ bước ra.

Sâm Minh Mỹ đứng yên, mặt bối rối nhìn Việt Xán bên cạnh, Việt Xán nháy mắt ra hiệu, cô mới ngập ngừng đi về phía Tạ Hạc Phố. Ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên cau mày, ánh mắt như đang tìm kiếm người nào bên dưới, nhưng Tạ Hoa Lăng đã đẩy anh tới bên Tạ Hạc Phố.

“Ha ha, ngoan lắm.”

Kéo tay Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ lại gần nhau, Tạ Hạc Phố cười mãn nguyện.

Khi Việt Tuyên ngồi trên xe lăn đẩy vào phòng tiệc với ánh đèn lồng lầy, ánh mắt của mọi quan khách đều dồn lại. Đây là lần đầu tiên Nhị thiếu gia nhà họ Tạ xuất hiện sau vụ tai nạn xe hơi. Nhìn dáng ngồi thẳng, vẻ mặt điềm tĩnh của Việt Tuyên trên chiếc xe đang từ từ tiến đến trước Tạ Hạc Phố, những lời đồn anh sẽ trở thành người thực vật, hoặc bại liệt suốt đời cũng tự nhiên chấm dứt.

Người đẩy xe là một cô gái trẻ xinh đẹp.

Chiếc váy thời trang buổi tối màu xám, bờ vai trần mảnh dẻ, làn da mịn trắng muốt, mái tóc đen dài đẹp như dải sa tanh, buông lơi thấp thoáng che khuất rìa má. Cùng sống mũi và chiếc cằm thanh tú, hàng mi dài đen mượt tựa nhung, tròng mắt đen thẳm, cổ thon mảnh, dáng điệu uyển chuyển vẫn khiến người ta không khỏi liếc nhìn.

“Cô ta là ai?”

Khổng Diễn Đình hứng thú hỏi.

“Là hộ lý đặc biệt của Nhị thiếu gia, mới vào tập đoàn Tạ thị, cùng phòng thiết kế với Sâm tiểu thư, giữ chức phó phòng”, Dương Thận nghĩ một lát, “Tên là Diệp Anh”.

“Cô ta chỉ là hộ lý đặc biệt của Nhị thiếu gia thôi ư?”

Khi nhìn thấy chiếc xe lăn đẩy đến trước mặt Tạ Hạc Phố, Tạ Tuyên ngoái đầu nhìn cô gái xinh đẹp, nhẹ nhàng nắm tay cô, rồi mới nói với Tạ công. Khổng Diễn Đình nhấp một ngụm rượu, càng hứng thú hỏi.

“Nghe nói, Diệp tiểu thư có thể vào thẳng phòng thiết kế là do Tạ phu nhân đã chấm cô ta làm vị hôn thê của Nhị thiếu gia.”

Dương Thận cũng nhận ra vẻ thân mật rất tinh tế giữa Tạ Việt Tuyên và cô gái, thầm ngạc nhiên. Trước đây, có đôi lần ông ta cũng nhìn thấy Nhị thiếu gia và Sâm Minh Mỹ bên nhau, trông họ rất lịch thiệp nhưng không có vẻ thân mật.

Từ phía xa.

Thái Na cũng quay đầu lại.

Ánh mắt lướt qua mấy vòng quan khách, dừng trên mặt Việt Tuyên đúng lúc Diệp Anh dịu dàng nhìn anh. Thái Na nheo mắt, quan sát hồi lâu như để nhận diện, đáy mắt lóe ra một tia sắc lạnh.

“Thưa ông, cô ấy là Diệp Anh.”

Sau khi đưa quà mừng thọ, Việt Tuyên vẫn nắm tay Diệp Anh, giới thiệu với Tạ Hạc Phố, giọng nói của anh ấm áp và êm ái lạ thường.

“Cháu thích cô ấy.”

Như trái bom cam từ từ rơi xuống, Sâm Minh Mỹ bỗng thấy rối bời.

Việt Tuyên đã có thể yêu người khác, cô và Việt Xán sẽ cảm thấy thư thái và nhẹ nhõm rất nhiều. Nhưng, bao nhiêu năm, cô luôn bị Việt Tuyên tạo một khoảng cách xa vời, còn Diệp Anh mới xuất hiện vài tháng đã được anh thừa nhận trước mọi người, anh thích cô ta.

Tâm trạng của Tạ Hoa Lăng cũng trở nên phức tạp.

Về chuyện Diệp Anh ân cần chăm sóc Việt Tuyên, giúp Tuyên phục hồi sức khỏe, bà rất cảm kích. Nếu suốt đời Tuyên phải nằm trên giường, cô vẫn đồng ý tiếp tục chăm sóc anh, bà cũng bằng lòng bù đắp thỏa đáng cho cô. Nhưng xem ra khi sức khỏe Tuyên sắp phục hồi hoàn toàn, tất cả mọi thứ lại đang thay đổi hoàn toàn.

“Ha ha”, Tạ Hạc Phố vuốt râu cười, ánh mắt hiền từ nhìn Diệp Anh, “Ừ, ta đã nghe Hoa Lăng nói, A Anh là cô bé ngoan”.

“Xin chào Tạ gia gia!”

Diệp Anh cúi đầu chào Tạ Hạc Phố.

“Được rồi, được rồi, cháu cứ gọi ta là ông như mấy đứa là được”, Tạ Hạc Phố cười xởi lởi, vẻ sung sướng, “Hôm nào mời cháu ăn cơm, để ta cảm ơn cháu đã chăm sóc cho Tuyên thời gian vừa qua”.

Bình thần liếc nhìn Việt Tuyên và Diệp Anh vẫn tay trong tay, Việt Xán ghé tai nói nhỏ với Sâm Minh Mỹ rồi hai người rời khỏi đó trước. Các tân khách lục tục đến chúc thọ Tạ Hạc Phố, Diệp Anh cũng tạm thời đưa Việt Tuyên rời đi.

“Anh mệt rồi, về phòng thôi.”

Ra khỏi phòng tiệc, Diệp Anh nhìn sắc mặt Việt Tuyên có vẻ hơi mệt.

“Ở lại thêm nửa giờ nữa, ông còn phát biểu nữa.” Việt Tuyên đưa mắt nhìn vườn hoa trong đêm, “Anh muốn ra ngoài dạo một lát”.

Diệp Anh do dự.

Qua ô cửa kính ngoài hành lang kéo dài đến sát đất, có thể nhìn thấy ánh trăng trải vàng trong vườn hoa, gió rung rung cánh lá. Cô cúi xuống đắp lại tấm mền mỏng trên gối anh, nói: “Chỉ một lát thôi đấy”.

Việt Tuyên dịu giọng:

“Được.”

Ánh trăng tĩnh lặng êm đềm tỏa trên lối đi lát đá hình trứng ngỗng. Bánh xe phát ra những tiếng động nhẹ, lá cây ken dày xào xạc chen nhau trong gió đêm hè, hòa với mùi hoai hoải của đất và mùi thơm của hoa, không khí thoải mái, rất dễ chịu.

Đi gần đến một bụi cây.

Cũng có vài vị khách ra ngoài hóng mát, người phục vụ bê khay rượu đến, trong gió đêm, thoáng vắng đến tiếng nói cười.

Biết Việt Tuyên thích yên tĩnh, Diệp Anh bèn chọn một con đường nhỏ khuất nẻo và tĩnh mịch. Phía nhà bát giác có những dây tường vi trắng buông rủ, trước bể bơi phía xa xa không có bóng người, cô đẩy Việt Tuyên đến đó. Dưới ánh trăng, tường vi đại bên đường nở rộ, đỏ rực, cành lá dày chắn hết tầm nhìn. Trong không khí tĩnh mịch, đột nhiên vẳng ra những tiếng thở hỗn hển xen lẫn tiếng rên ư ử, khiến người ta phải đỏ mặt, trái tim bất giác đập nhanh.

Tiếng rên đó ở ngay phía trước, Diệp Anh đành ho nhẹ, đánh tiếng.

Một thiếu nữ mặt đỏ lựng, cuống quýt từ phía khóm hoa bật dậy, không dám ngược nhìn, vừa phúi bụi trên váy vừa vội vã chạy về phía phòng tiệc rực sáng ánh đèn. Diệp Anh vừa gặp cô ta trong phòng tiệc, đó là cháu gái của một đại gia bất động sản họ Thẩm.

Bên khóm tường vi, lại một bóng người nữa đứng lên.

Áo đen bó sát, cao to lực lưỡng, bộ ngực đồ sộ nhô cao, vừa nhìn đã biết là phụ nữ, nhưng tóc lại ngắn dựng đứng, như một gã đàn ông hung hãn, đó chính là Thái Na. Mắt Thái Na hiện lên những tia dữ dằn, đầu tiên quét lên Việt Tuyên ngồi trên xe lăn, sau đó dừng trên người Diệp Anh.

Tường vi đại đỏ tựa máu tươi.

Tay Diệp Anh nắm chặt thành xe lăn, đẩy Việt Tuyên tiếp tục đi về phía trước như không nhìn thấy Thái Na.

“Gặp người cũ không chào một tiếng sao?”

Giọng rít lên lạnh lùng, Thái Na khoanh tay đứng chắn ngang đường, mắt cô ta táo tợn lướt từ mái tóc, khuôn mặt, chiếc váy dài màu xám lộ bờ vai trắng như cẩm thạch, đến đôi giày cao gót màu thủy ngân dưới chân, cuối cùng âm thầm soi vào mặt Diệp Anh.

“Tôi không quen cô.”

Diệp Anh cau mày trả lời.

“Ha!”, Thái Na cười gằn, vừa bước đến bên Diệp Anh vừa lạnh lùng nói, “Không ngờ gặp lại cô ở đây, chà chà, trang điểm như một thực nữ xinh đẹp. Cục cưng, cô bản lĩnh thật đấy”.

Những âm thanh rờn rợn ngay sát tai cô.

Lạnh như thép.

...

Trong bóng tối, một khuôn mặt to lớn, hung dữ ép lại gần, chiếc giường sắt lạnh cứng, những cú đâm như mưa nhằm vào người cô. Ngực, bụng cuộn lên, đau như bị xé, bàn tay cứng, lạnh tựa sắt thép ấn vai xuống rồi thì thầm vào tai cô...

...

“Thái tiểu thư.”

Trong xe lăn, giọng Việt Tuyên không cao, nhưng sự nghiêm khắc và uy lực hiện rõ sâu nơi đáy mắt, khiến Thái Na suýt ngừng thở. Vậy là Diệp Anh nhân cơ hội đẩy xe đi qua.

“Anh ta có biết cô là ai không?”

Sau lưng, giọng Thái Na châm chọc:

“Anh ta có biết cô từ đâu ra không? Cô có dám cho anh ta xem hình xăm trên eo cô không. Cô dám nói với anh ta tại sao có hình xăm đó không?”

Ngón tay Diệp Anh lạnh ngắt.

Không ngoái đầu, tiếp tục đẩy xe đưa Việt Tuyên đi.

Nhìn bóng Diệp Anh khuất dần, Thái Na cười khẩy, quay đầu nhìn về bụi cây phía xa. Chỗ đó có một cô gái bước ra, váy dài đỏ, vân hoa, xinh đẹp kiêu diễm, dây chuyền kim cương lóng lánh. Dưới ánh trăng, Sâm Minh Mỹ tay cầm ly rượu nâng cao tươi cười hướng về Thái Na.

Cô ta là kẻ điên.”

Trong bể bơi, sóng nước xanh trong vắt nhuộm ánh trắng lấp láy, bên nhà bát giác với những dây tường vi đại nở đầy hoa trắng từ trên mái buông rủ như rèm, Diệp Anh bình tĩnh lại, nói với Việt Tuyên:

“Em biết cô ta là Thái Na. Ba ngày trước, cô ta đã đến phòng thiết kế, nói là cô ta đang điều tra em, còn nói rất nhiều điều kinh khủng. Em đã đuổi cô ta đi, bởi ánh mắt cô ta làm em khó chịu, và cả những lời nói của cô ta nữa, em hoàn toàn không hiểu cô ta nói gì.”

“Ừ.”

Việt Tuyên nhìn mặt hồ.

Nhìn khuôn mặt bình thản không gợn sóng của anh, Diệp Anh cắn môi, cầm tay anh đặt lên eo mình nói: “Nếu không tin, anh có thể xem, trên eo em rốt cuộc có hình xăm hay không!”.

“A Anh!”, Việt Tuyên đặt tay lên tay cô, “Anh sẽ chỉ nghe những gì chính em nói với anh”.

Hoa tường vi trắng dịu dàng như ánh trăng.

Tay anh ấm áp đặt lên tay cô, đó là một câu nói lẽ ra khiến cô cảm động, nhưng trong làn gió hè thoáng mang hơi lạnh lúc này lại khiến lòng cô hoang mang, những xúc cảm trôi nổi.

“Anh không quan tâm, đúng không?”

Vùng khỏi tay anh, Diệp Anh cười đau khổ, nói:

“Anh không quan tâm em là ai, không quan tâm em từ đâu đến, không quan tâm những lời nói của Thái Na. Em hiểu rồi, anh cho phép em đến gần

anh, chỉ bởi em xuất hiện đúng lúc.”

Việt Tuyên nhìn cô.

“Mọi người đều cho rằng, Nhị thiếu gia nhà họ Tạ tính khí lạnh lùng”, môi cô khẽ nhếch, “Thì ra, anh lại trọng tình như vậy. Anh cố ý để mọi người nghĩ rằng anh có tình cảm với em, cho nên không quan tâm chuyện Sâm Minh Mỹ hủy hôn, cũng không quan tâm Đại thiếu gia cướp vị hôn thê của mình”.

“Anh muốn tác thành cho họ, đúng không? Mặc dù không biết, rốt cuộc anh vì Sâm tiểu thư hay vì Đại thiếu gia, hay là vì cả hai.”

Cô âm thầm nói tiếp:

“Nhưng em rất cảm động khi anh là người lương thiện như vậy. Chỉ có điều anh nên nói trước với em mới phải, như thế em sẽ phối hợp với anh tốt hơn, cũng không nhằm tưởng anh đã chấp nhận em, nhằm tưởng là...”

Cô nhắm mắt.

“... Anh thích em.”

Nhà bát giác dưới trăng.

Hoa tường vi trắng muốt lặng lẽ tỏa hương, Việt Tuyên nắm bàn tay buông thõng của cô, kéo lại gần. Nhìn khuôn mặt trắng ngần hơn cánh hoa tường vi của cô, đáy mắt anh tối sẫm, đặc quánh, khẽ thở dài:

“Anh phải làm thế nào em mới tin?”

Ánh trăng lốm đốm giữa tán hoa.

Việt Tuyên hôn cô.

Vốn chỉ là một nụ hôn nhẹ nhàng, môi anh hơi lạnh khẽ chạm vào môi cô, cô bất ngờ vội vàng đón nhận, tưởng chừng như một giây sau anh sẽ rời ngay. Nhưng môi anh đã dừng rất lâu, lặng lẽ, không chà sát, không có hòa trộn day chuyển, chỉ lặng lẽ áp môi như vậy, đôi môi nóng dần.

Cô không kìm được, mi mắt run run.

Ngước nhìn anh.

Hôn cô giữa khung cảnh mùi hoa thanh thanh nhạt nhạt, đáy mắt anh trong veo như dãy núi phía xa hơi nheo lại, trong đồng tử in hình mặt cô, má anh phớt hồng, vành tai hơi đỏ. Anh giơ ngón tay, búi rối che mắt cô, sau đó như một cậu bé vụng về, thận trọng hôn sâu.

Đầu lưỡi anh ấm áp.

Một mùi thanh khiết.

Một thứ gì tinh khôi khiến những sợi tơ bao quanh tim cô lay động, phảng phất như hơi thở dài nhẹ nhẹ, cô vòng tay ôm cổ anh, hít lấy hơi thở thơm như hương tường vi của anh. Hơi thở gấp dần, nhịp tim dồn dập không biết là của ai, anh ôm cô mỗi lúc càng chặt, tất cả như không thể kiềm chế, hơi nóng càng tăng, run rẩy càng mạnh. Đón nụ hôn của anh, cô cũng hôn đáp trả, như mạch nước nguồn, cô mút môi anh, khuấy đảo trong miệng anh, ép sâu vào anh mỗi lúc càng nóng ran. Cô không thể khống chế hơi thở của mình, cơ thể như có thứ gì đó không ngừng cuộn dâng, trào ra, trào ra!

Mặt đỏ lựng, anh bỗng đẩy cô ra!

Ngực phập phồng, cơ hồ như anh đang cố kiềm chế thứ gì đó, rồi lại cơ hồ cuối cùng không thể kiềm chế, anh giang hai tay xiết chặt cô, hôn hên gối đầu lên vai cô. Bờ vai trần lờ lờ dưới trăng, trăng ngần sáng lóa, khiến anh không kiềm chế được, nhắm mắt hôn lên đó.

Cảm giác đau từ bờ vai truyền đến.

Lan tới ngực.

Ôm riết mái đầu đen nhánh tóc anh, cảm thụ hơi thở và nhiệt độ không bình thường của anh, cô đột nhiên hốt hoảng.

Mặt bẽ bơi nhuộm ánh trắng vẩn chao đảo sóng vàng.

Không biết bao lâu.

Hai người cứ ôm nhau như vậy. Trong tĩnh mịch có vị ngọt ngào dai dẳng, cũng có chút thẳng thốt thoáng qua, cơ hồ có điều gì đã thay đổi từ lúc đó. Sự tĩnh lặng thần tiên của đêm hè, từ mái lầu bát giác những dây tường vi nở đầy hoa trắng buông lơ lửng, vươn ra, tầng tầng lớp lớp như biển hoa trắng muốt.

“Nhị thiếu gia.”

Bóng Tạ Bình xuất hiện trên con đường nhỏ dẫn đến lầu bát giác.

“Lão thái gia chuẩn bị phát biểu.”

Trở về phòng tiệc, tất cả tân khách đã tụ tập đông đủ trong phòng, Tạ Hoa Lăng, Việt Xán và Sâm Minh Mỹ đã đứng trên sân khấu nhỏ phía sau chiếc bục cao để micro. Diệp Anh đưa Việt Tuyên đến, Tạ Hoa Lăng đứng nhích sang bên, để Việt Tuyên ở giữa bà và Việt Xán.

Dưới ánh sáng lóng lánh của chùm đèn.

Tạ Hạc Phổ sắc diện hồng hào đi đến trước micro.

Diệp Anh lùi xuống vị trí của tân khách phía dưới. Trong khi Tạ Hạc Phổ phát biểu, ánh mắt cô chậm chậm lướt qua những người có mặt, không thấy bóng Thái Na. Hình như có người đang chờ đợi ánh mắt cô, khi mắt cô lướt

tới, một người đàn ông trẻ đứng bên mé phải phòng tiệc, dung mạo cực kỳ khôi ngô, nổi bật trong đám quan khách, anh ta mỉm cười hướng về cô nâng ly rượu trong tay.

Cô thoáng ngây người, cũng gật đầu đáp lễ.

Nhưng cô biết chắc mình chưa từng gặp người này.

Cuối bài phát biểu, Tạ Hạc Phổ vuốt râu cười mãn nguyện, nói với tân khách: “Tôi đã già rồi, ước nguyện lớn nhất là nhìn thấy thế hệ cháu con thành gia lập nghiệp, sớm có chỗ ở, cho nên...”.

Dự cảm được những lời sắp nói sẽ là gì, Diệp Anh chậm chậm nhìn về phía người đó. Ở khoảng cách xa như vậy, dưới ánh đèn sáng chói, người đó đứng trên sân khấu nhỏ phía sau Tạ Hạc Phổ, dường như cũng đang nhìn cô. Ký ức thời thơ ấu như màn sương đêm phủ trên cánh tường vì đã sớm tiêu tan không tỳ vết.

“Ngày Mười hai tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ cho Việt Tuyên và Minh Mỹ, rất mong lúc đó quý vị hạ cố đến dự, mừng cho hai trẻ và gia đình chúng tôi”. Trước micro, Tạ Hạc Phổ cười rạng rỡ, dung quang chói ngời, cơ hồ hoàn toàn không nhận ra vẻ ngạc nhiên và tiếng xì xào tức thì dội lên của tân khách.

Khúc mắc giữa hai anh em họ Tạ với thiên kim tiểu thư họ Sâm, mặc dù là bí mật của Tạ gia, nhưng bên ngoài cũng biết ít nhiều. Đặc biệt sau khi Nhị thiếu gia bị trọng thương trong vụ tai nạn xe hơi, suýt bại liệt, Sâm Minh Mỹ hủy hôn với Nhị thiếu gia, còn ngày ngày cặp kè

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Đêm tối như mực.

Ánh trăng bị đám mây dày che lấp.

Ngoài cửa sổ phòng nghỉ, từng thảm lớn hoa tường vi vàng lặng lẽ nở. Nhìn nét mặt Việt Xán vụt trở nên trống rỗng, Diệp Anh bỗng thấy vui.

Cô nói tiếp:

“Tôi thích anh ấy, anh ấy cảm nhận được điều đó, cho nên...”

Việt Xán hùng hổ chồm về phía cô!

Như con thú khát máu, anh ta dùng môi vít chặt môi cô, sức mạnh đó lớn như thế, hung mãnh như vậy, khiến máu tanh bỗng trào ra lan trong miệng cô, đôi môi trở nên sưng! Cố ngửa mặt ra sau, muốn thoát khỏi đôi môi anh ta, nhưng nó vẫn vít cứng môi cô, quyết liệt bám riết, ép cô vào một góc đi vắng, tham lam và hung hãn ngẫu nhiên môi cô!

Cơn thịnh nộ của anh!

Mối hận thù của anh!

Anh trợn mắt, thô bạo hôn cô, đôi môi day, ép dừ dội trên môi cô. Cái hôn tanh mùi máu như làm vỡ nứt, kích thích thứ gì đó trong người. Những ký ức

bao phen dày vò anh lúc đêm khuya, những ký ức mặc cho anh cố quên thế nào vẫn như chất độc ngấm vào cơ thể, khiến anh đau, khiến anh hận, khiến anh dẫu đập nát bản thân cũng không có cách nào...

Bị anh hôn như cào xé như vậy, cô đột nhiên mở mắt, không giãy dụa, cơ hồ như không thèm quan tâm và cơn thịnh nộ của anh có vẻ cũng không ảnh hưởng đến cô.

“Hãy nhìn tôi!”

Hơi rời môi cô, Việt Xán hét lên!

“...”

Hai môi bị hôn đỏ mọng như hoa tường vi đỏ chói, mắt cô di chuyển về phía anh, đồng tử đen thẫm, cảm giác như cô không muốn quan tâm, cũng hoàn toàn không quan tâm.

Việt Xán nhớ ra dáng vẻ đó của cô.

Trong ký ức xa xăm, khi còn là một cô gái nhỏ, cô cũng từng nhìn cậu thiếu niên là anh như thế, dửng dưng, lạnh lùng, không buồn giải thích.

...

...

Khi ấy, mỗi ngày anh đều đứng trước cổng trường chờ cô tan học, rồi cuối cùng cô cũng chấp nhận sự theo đuổi của anh. Như những mối tình học trò khác, anh và cô thường hẹn gặp nhau, đi xem phim, ăn quà vặt bên đường, và hầu như ngày nào sau giờ tự học buổi tối anh cũng đưa cô về nhà, cùng đi bộ qua vườn hoa nhỏ đầu đường nở đầy tường vi đại đỏ chói.

Cô thích đến tiệm bánh Tường Vi lần đầu tiên anh gặp cô.

Mỗi lần đến đó, cô đều mua hai chiếc bánh đậu đỏ, một chiếc gói mang về, một chiếc cô ăn, có lúc cũng bẻ cho anh mấy miếng. Có lẽ ở nhà cô có người rất thích ăn bánh đậu đỏ, đó là cảm nhận duy nhất của anh về hoàn cảnh gia đình cô hồi đó.

Cô chưa bao giờ nói bất cứ chuyện gì về bản thân.

Mỗi lần chỉ cho phép anh đưa đến trước ngõ nhỏ đầu tiên chệch phía đông vườn hoa đó.

Hồi ấy, như mọi thiếu niên chớm yêu, anh yêu say mê, nóng lòng muốn biết tất cả về cô nhưng lại sợ làm cô giận. Dù anh từng nắm tay cô, từng hôn cô, ôm cô, nhưng trước sau cô vẫn có vẻ xa cách và có cảm giác như luôn sẵn sàng bỏ anh bất cứ lúc nào.

Cảm giác đó khiến anh vô cùng bất an.

Mãi đến một hôm giữa hè, đột nhiên thấy cô mặc chiếc áo dài tay, cúc cài đến tận cổ, môi dưới bị rách, hai môi sưng vù tấy đỏ nhìn rất hãi hùng. Trong lòng bỗng nảy sinh bao suy đoán đáng sợ, anh đuổi theo hỏi đã xảy ra chuyện gì. Nhưng trước sau, mặt cô vẫn lạnh tanh, thậm chí còn hất tay, đi thẳng, bỏ anh lại đằng sau.

Anh nổi giận.

Trong đêm, anh ép cô vào bức tường trong ngõ, phần nộ cởi chiếc khuy áo cài khít trên cổ cô. Trên bức tường bám đầy rêu xanh ẩm ướt, mặt cô xanh xao, hàng mi đen mướt, đồng tử đen láy, cổ áo được lật ra, suốt từ cổ đến vai đầy đặc những vết máu tụ.

“Cái gì thế này?!”

Chàng thiếu niên kinh hoàng kêu lên!

“Không nhận ra sao?”

Ánh mắt lạnh đăm, dựa người vào bức tường rêu xanh, môi cô cong lên giễu cợt, lại giơ tay cởi thêm cúc áo, lồ lộ, trên ngực thiếu nữ như ngọc tạc cũng đầy những vết máu tụ như thế.

“Đây là những dấu hôn”, nheo mắt nhìn anh, cô thờ ơ giải thích, đáy mắt đen sâu như vực thẳm, “Dấu hôn chính là... bị người ta hôn rất mạnh xong, để lại dấu vết”.

“Em...!”

Cơ phần nộ bùng phát không thể kìm nén, anh đâm mạnh vào bức tường sau lưng cô! Rêu xanh ẩm ướt, các khớp ngón tay đau muốn vỡ tung, hỏa khí ngàn ngút thiêu đốt lý trí anh, lòng vừa đau thắt vừa kinh hãi! Giây phút đó anh thực muốn cắn đứt cổ cô, xem máu chảy ra rốt cuộc là màu gì, tại sao cô có thể nói ra những lời như chọc thủng màng nhĩ như vậy!

“Không chịu nổi hả?”

Cô cười châm biếm, như đã sớm đoán biết.

“Là kẻ nào?!”

Cố kìm nộ khí, anh ép chặt cô vào tường!

“Anh đi đi!”

Cô mệt mỏi rời mắt, ánh trăng chênh chếch đổ dài trong ngõ, dù đang là đêm hè nhưng loáng thoáng như sương mùa đông.

“Anh hỏi em, kẻ nào làm chuyện đó!”

Nắm chặt vai cô, giọng anh hung hãn nói dần từng chữ!

“Anh đi đi, A Xán”, mi mắt sụp xuống, cô khẽ nói, “Em không phải là kiểu con gái như anh tưởng, em như đóa tường vi nhuộm máu, vĩnh viễn không thể là màu trắng tinh khiết”.

Gió đêm thổi qua.

Mang theo mùi hương tường vi thoang thoảng phía xa.

Chàng thiếu niên nhìn cô.

“Anh thích em.”

Giọng hơi khàn, anh buông vai cô, cười đau khổ nói:

“Anh chưa bao giờ nghĩ em là người thế nào, lần đầu nhìn thấy em, anh đã thích.”

Hàng mi cô run run.

“Em sẽ kéo anh cùng xuống địa ngục”, cô lạnh nhạt nói, “Bởi vì thế giới của tôi là hắc ám, tôi là con cú sinh ra trong đêm đen tối nhất”.

“Được.”

Anh chỉ nói một chữ.

“Mà, anh không chê tôi bẩn sao?”, nhướn mày, đôi mắt đen thẳm lại lóe sáng kiên cường, “Tôi đã không còn là...”.

Anh hôn cô.

Không cho cô bất kỳ cơ hội nào để nói, anh điên cuồng hôn cô, nhắm

nghiền mắt, những vết máu tụ như nhảy múa trước mặt. Bị môi cậu mút chặt, môi cô nóng dần, hơi thở gấp dần, thậm chí cô quờ lưỡi vào miệng anh, vẫn có sợi khí tanh tanh, người run bần bật, cô ôm riết lưng anh, run run hôn anh.

Cái hôn mỗi lúc càng không thể kiềm chế.

Chàng thiếu niên lúc đó, cơ thể căng tràn khí huyết, sôi sục như sắp bùng nổ, bức tường rêu ẩm ướt không thể làm dịu cái nóng rần rật trong người, ghì chặt cơ thể mềm mềm thơm thơm của cô, không biết từ lúc nào hai người đã lăn ra tảng đá xanh trong ngõ.

Phía xa pháo hoa bùng nổ trên không.

Những tia sáng màu tím huy hoàng sáng rực bầu trời, mặc dù cơ thể non trẻ của anh nóng bỏng sôi lên như sắp bốc cháy, nhưng anh nghiêng răng, người run run hơi buông cô ra. Nằm trong lòng anh, mặt cô đỏ ửng từ từ mở mắt, trong đôi mắt đen thẳm có làn sương mong manh như ánh sao, dâng lên như sóng, lóng lánh hơn pháo hoa.

“Hãy để em quên những cái đó.”

Khẽ nói vào tai anh, bàn tay mang hơi lạnh của cô luồn trong áo phông, vuốt ve làn da nóng bỏng của anh. Đó là giọt nước cuối cùng tràn ly, cơ thể chàng thiếu niên đã không thể kiềm chế, mút chặt môi cô, anh thở hổn hển, đem ngọn lửa rừng rực trong người cô truyền hết sang cơ thể anh!

Pháo hoa phía xa lại vọt liên tiếp lên tầng không.

Trong ngõ vắng, ánh trăng chênh chếch chiếu lên hai bóng người đang quấn lấy nhau, hơi thở nóng bỏng và gấp gáp, non trẻ và không quy tắc. Màn đêm hòa trong ánh sáng rực của pháo hoa, mỗi lúc càng lộng lẫy, càng dày đặc.

Ngọt ngào, tuyệt diệu đến nát lòng.

Đến điểm giới hạn cuối cùng trùng trùng điệp điệp như sắp bùng nổ, trong hơi thở hỗn hển và cuồng loạn không thể kiềm chế của cơ thể, cuối cùng đã tìm thấy lòng thương cảm dịu dàng mà ấm áp.

Khi những quả pháo hoa cuối cùng đẹp nhất liên tiếp vọt lên không!

Chàng thiếu niên khẽ rên một tiếng ghì cứng cơ thể cô, cắn lên bờ vai trắng lóa của cô, làm rỉ ra những giọt máu li ti, để lại dấu ấn của riêng mình.

...

...

Còn bây giờ.

Ở cùng một nơi, cũng có một dấu hôn.

Trong phòng nghỉ, Việt Xán ngồi ngây nhìn bờ vai phải của Diệp Anh, trên làn da trắng lóa, dấu hôn đó không đậm.

Anh biết đó là do ai để lại.

Trước nhà bát giác phủ dây tường vi trắng, bên bể bơi cô quỳ trước mặt Việt Tuyên, Việt Tuyên cúi người hôn cô, cái hôn rất dài, rất dài, dài đến mức như biến thành một khuôn hình ngưng đọng.

“Anh sẽ mở cho em một tài khoản, có thể rút tiền ở trong và ngoài nước, sau này sẽ tiếp tục định kỳ chuyển khoản cho em”, Việt Xán lơ đãng nói, cơ hồ như người vừa điên cuồng hôn cô không phải là anh, “Anh đã liên hệ với một hãng thời trang ở Ý, em có thể vào thẳng bộ phận thiết kế ở đó, vài năm nữa anh sẽ tài trợ vốn để em ra mắt bộ thiết kế riêng của mình”.

Diệp Anh nhìn anh ta.

“Những chuyện khác, nếu em muốn làm, anh cũng sẽ giúp”, Việt Xán day huyệt thái dương, làm dịu cơn đau đầu bất chợt, “Coi như anh cầu xin em, hãy rời khỏi Tạ gia”.

“Anh nhân từ quá, em rất cảm ơn”, Diệp Anh mỉm cười, “Nhưng nếu anh thực sự muốn giúp em, hãy để em tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp. Hơn nữa, em muốn trực tiếp phụ trách dự án này, chứ không phải là Sâm Minh Mỹ”.

Đồng tử Việt Xán co lại, nhìn cô, nói:

“Em không hiểu ý anh sao?”

“Em hiểu. Chỉ có điều, giống như anh không thể ăn cơm thay em, mặc quần áo thay em, không thể thay em vào trại cải tạo sáu năm, những việc bây giờ em muốn làm, anh không thể làm thay.”

“Trường Vi.”

“Em tên là Diệp Anh”, cô sửa, rồi trầm ngâm giây lát, nói tiếp, “Thực ra nghĩ lại, những điều anh nói không sai. Có thật Nhị thiếu gia sẽ thích em, có thật sự giúp em không? So với Sâm Minh Mỹ, hầu như em chẳng có gì cho anh ấy”.

Việt Xán dăm dăm nhìn cô.

“Cho nên, em nhất định phải có tính toán cho riêng mình”, cô cười đau khổ, “Coi như anh giúp em, hãy để em phụ trách dự án đó, em sẽ làm rất tốt. Cho dù có ngày bị đuổi khỏi Tạ gia, cũng xem là đã có chút kinh nghiệm. Nếu không, chức phó phòng thiết kế hiện nay của em chỉ là hư vị, nếu Nhị thiếu gia kết hôn với Sâm Minh Mỹ, em sẽ rất khó có chỗ đứng ở đây”.

“Ha ha”, Việt Xán cười lớn nhưng thần sắc vẫn bất động, “Em thay đổi thật rồi, có thể điềm nhiên nói ra những điều đó. Em nghĩ tôi sẽ bị mắc lừa sao? Em rắp tâm muốn lấn át Sâm Minh Mỹ, em đã nghĩ chưa, để em phụ trách dự án này, tôi biết nói thế nào với Sâm Minh Mỹ? Cô ấy đã ấp ủ dự án đó hơn một năm rồi”.

“Em tin là anh có cách.”

Diệp Anh cười nhạt.

“Không thể”, Việt Xán cau mày, từ chối thẳng thừng, “Tôi nói lại lần nữa, em hãy rời khỏi Tạ gia, đi ngay ngày mai! Nếu không...”.

“Sao?”

“Khi Tạ gia biết rốt cuộc em là ai, em cũng chỉ có một lựa chọn là ra đi.”

“Anh uy hiếp em?”, cô cười.

“Nếu như vậy có tác dụng”, mắt Việt Xán sa sầm.

“Ha ha”, cô mỉm cười lắc đầu, ánh mắt lóng lánh nhìn anh, “Anh tưởng rằng chỉ anh mới có thể uy hiếp em? A Xán, nếu Sâm Minh Mỹ biết, lần đầu tiên trong trắng của anh đã trao cho em, chính anh bố trí cho em đến Tạ gia, và dù anh với cô ta tình sâu ý nồng nhưng sâu trong lòng anh...”.

Những ngón tay mảnh dẻ chỉ vào ngực anh, cô cười ngọt ngào: ”... Sâu trong lòng anh, một tình yêu sâu sắc, không thể nào quên, chỉ có mỗi tình đầu là em, anh nghĩ, cô ấy vẫn còn say mê anh, tin tưởng anh như bây giờ sao?”.

Việt Xán nhìn cô rất lâu.

Sau sáu năm xa cách, lần đầu tiên anh nhìn cô kỹ như vậy. Mái tóc đen dài, đôi mắt đen thẳm, ngoài một vết sẹo trắng trắng thấp thoáng, dung mạo

cô hầu như không mấy thay đổi. Nhưng, cô thiếu nữ cô đơn, kiêu ngạo, lạnh như băng của ngày xưa, lúc này đang cười tươi thắm, hai mắt long lánh, miệng nói những lời uy hiếp anh vậy mà thần sắc lại dịu dàng vô hại.

“Cô ấy sẽ không tin anh.”

Việt Xán nhắm mắt không nhìn cô nữa.

“Có muốn thử không?”, cô mỉm cười di chuyển ánh mắt, dừng lại trên bộ ngực hơi phập phồng của anh, “Cô ấy đã nhìn thấy nốt ruồi son trên ngực anh chưa? Nốt ruồi đẹp mê hồn như một dấu son, cô ấy có biết thực ra còn một nốt nữa, ở một nơi kín đáo hơn nữa trên người anh...”.

“Đủ rồi!”

Đường gân nổi trên mu bàn tay đang giật giật, trong giọng của Việt Xán như có hỏa khí bị đè nén sắp bùng phát.

“Sao em lại trở nên như thế!”

Sự phẫn nộ và thất vọng bộc lộ trong giọng nói đó khiến nụ cười của Diệp Anh dần dần tan biến, cô nắm chặt bàn tay, ngồi lì sâu trong đi văng bọc nhung đỏ. Bên ngoài màn đêm tối tăm, cô thu lại vẻ dửng dưng trên mặt, đôi mắt lạnh lùng nhìn anh nói:

“Chính anh đã khiến tôi thay đổi, không phải sao?”

Việt Xán trợn mắt nhìn cô.

“Muốn sinh tồn, muốn đạt được điều mình muốn, phải học cách thỏa hiệp, phải học cách không từ thủ đoạn, đó là cuộc sống tăm tối sáu năm ấy đã dạy tôi”, cô lạnh lùng chậm rãi nói, “Mà sáu năm đó, có một phần được anh ban cho, không phải sao?”.

“...”

Cảm giác đau đớn bức bối dâng lên trong lồng ngực, Việt Xán tránh ánh mắt cô, giọng khàn khàn:

“Phải, anh biết. Em hãy tin anh, anh sẽ giúp em đạt được điều em muốn, sẽ không kém một phen một tấc nếu em tự làm, tất cả những người từng làm hại em, anh đều sẽ...”

“Anh tưởng tôi vẫn còn tin anh sao?!”

Diệp Anh trợn mắt, cơ hồ như nghe thấy tiếng cười của trời cao lồng lộng. Cảm giác mọi thứ thật hoang đường, thật nực cười! Nhưng từng mảng, từng mảng của bức tranh quá khứ tanh máu lóe qua đầu, khiến cô chẳng tài nào cười nổi.

“A Xán, đến tận hôm nay mà anh vẫn bảo em hãy tin anh”, hai tròng mắt đen như vực sâu, lạnh lùng ngưng trên mặt anh, “Anh còn nhớ không, em đã từng tin anh. Còn anh, đáp trả em thế nào!”.

...

...

Hồi đó, sự xuất hiện của A Xán giống như ánh sao yếu ớt trong màn đêm đen kịt. Chàng thiếu niên ngang tàng đó chẳng dịu dàng, anh thích đánh nhau, trên mặt, trên người luôn xuất hiện những vết thâm tím, anh thường ghì cô quá chặt, đến nỗi các khớp xương toàn thân cô đau điếng.

A Xán thích cô.

Thích đến phát điên.

Hồi đó, cô chẳng biết mình có thích anh ta không, nhưng sự si mê điên dại

của anh đối với cô, cô đều cảm nhận được, tức là cô chưa hoàn toàn vô cảm, tình cảm của cô vẫn đang tồn tại. Trong những năm tháng quá khứ, cô dần dần tê liệt với những thứ bẩn thỉu, nhưng những vết dơ dáy lại một lần nữa trở về và nó đang quá quá sức chịu đựng của cô.

A Xán phản nộ.

Nhìn thấy những vết roi xuất hiện trên người cô, rồi thỉnh thoảng lại có những dấu hôn bẩn thỉu, A Xán phản nộ, găm rít truy hỏi, rốt cuộc cô sống trong một gia đình thế nào, tại sao không báo cảnh sát, tại sao không bỏ trốn, tại sao cô không chịu nói gì.

A Xán cũng từng theo dõi cô.

Nhưng cô biết, chỉ cần đi vào con ngõ đó, bọn tay chân của người đó sẽ khiến anh ta không thể tiến thêm một bước.

Do sự im lặng của cô, nên A Xán đã hận cô.

Còn nhớ có lần cả tháng trời không thấy A Xán đến tìm. Đến khi xuất hiện trước mặt cô, anh lại nói, anh phải đi. A Xán nói, anh phải ra nước ngoài với người ta, sẽ không trở về nữa.

Cô lẳng lặng quay đi.

“Hãy đi theo anh!”

Trong đêm mưa tối đen, A Xán ôm cô từ phía sau, hai cánh tay chàng thiếu niên có sức mạnh hung hãn của núi lửa, khiến bụng và ngực cô bị anh ép đau điếng.

“Trường Vi, hãy theo anh chạy trốn khỏi đây!”, trong màn mưa lạnh, giọng nói của A Xán mang nỗi đau nóng bỏng, anh ghì chặt cô, “Quá khứ của em,

em không muốn nói thì anh có thể không hỏi, nhưng phải đi theo anh! Chúng mình cùng rời khỏi đây!”.

Đó là lúc quen A Xán khoảng hơn nửa năm.

Đêm mưa đầu hạ, những nụ tường vi đại đỏ chói đang đung đưa theo làn mưa, trong hốt hoảng cô nhớ ra khóm tường vi trắng trờng trước cửa sổ nhà mình, hình như cũng có hai nụ hoa.

“Em có nghe anh nói không?!”

Bờ vai truyền đến cảm giác đau dữ nhức, A Xán cắn mạnh vai cô, cô ngoái đầu nhìn lại thấy những giọt máu nhỏ ứa trên da thịt, đó là nơi anh thích cắn nhất.

“Em nhất định phải đi theo anh! Nếu không...”, A Xán nghiến răng, ánh mắt hung hãn bức ép cô, “Nếu không anh sẽ giết em! Anh thề, anh nói là làm!”.

Màn đêm đen kịt, mưa như trút nước.

Chiếc ô đen trong tay cô đã bị gió cuốn bay, nước mưa lạnh vẫn không ngừng tuôn xuống, bộ đồng phục ướt đầm, mỏng manh như tờ giấy. Cơ thể A Xán nóng rần rật ép vào lưng cô, giống như một trận sốt cao kịch phát. Giọng cô trở nên nghèn nghẹn hòa lẫn nước mưa đầy trời trước tiếng hét đầy vẻ phẫn nộ như bức ép của anh.

“... Nếu đi, em nhất định phải mang theo một người.”

Từ đêm đó, A Xán bắt đầu giúp cô vạch kế hoạch bỏ trốn, làm thế nào tránh được đám tay chân của người đó, làm thế nào để chạy trốn thuận lợi, đón cô ở đâu và sau khi chạy trốn làm thế nào nhanh chóng ra nước ngoài. Anh cũng giúp cô chuẩn bị giấy chứng nhận, hộ chiếu và các loại giấy tờ tùy

thân khác có thể dùng đến.

Mỗi khâu đều bàn bạc rất tỉ mỉ với cô.

Thậm chí họ cũng đã tính đến tình huống nếu mẹ cô cố tình không chịu đi, sẽ cưỡng bức đưa bà đi thế nào. Cuối cùng, thời gian hai người dự định khởi sự là sáu giờ tối, là thời gian người đó uống nhiều nhất trong ngày, là thời gian người đó ít khả năng xuất hiện nhất.

Mọi việc tiến hành theo kế hoạch.

Chỉ có điều mẹ cô như nhận ra điều gì đó, tính tình càng trở nên cáu bẳn dữ tợn, ngày nào cũng chòng chọc nhìn cô, ánh mắt nghi ngờ, rồi chửi bới, rút roi trên tường đánh cô. Cô vẫn lặng thinh, có lẽ, có lẽ lần này thực sự có thể, càng gần tới ngày bỏ trốn, cô càng không thể chớp mắt, suốt đêm không ngủ.

Tường vi ngoài cửa sổ vẫn dần dần lớn lên.

Đến hôm đó.

Là một đêm mùa hạ, ngoài trời lác đác hạt mưa, nhiệt độ xuống rất nhanh. Đồng hồ trên tường trong phòng nhích từng giây từng phút, mẹ đã ngủ, cô lấy hành lý đã chuẩn bị sẵn trong tủ, lại kiểm tra thuốc của mẹ lần nữa rồi ngược nhìn đồng hồ...

Mưa nhỏ từ cửa sổ hắt vào.

Nụ tường vi trắng muốt trong đêm se se sẽ nở, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng cánh hoa từ từ hé dần, chính là những đóa tường vi đêm đầu tiên của mùa hè năm đó. Nước mưa long lanh đọng trên cánh tường vi trắng muốt vừa nở. Không gian tĩnh mịch yên ắng khiến bầu không khí có vẻ bất an, máu trong vành tai réo rần rật, cô căng thẳng nhìn đồng hồ...

Tích tắc.

Kim đồng hồ nhích dần.

Đúng tám giờ.

“Đêm đó tường vi tự tay em trồng đã nở, đêm đó em bỏ thuốc ngủ vào thức ăn của mẹ”, ngời thụt trong đi vắng nhưng đỏ thắm như máu đông, neho mắt nhìn Việt Xán, mắt Diệp Anh sâu như vực thẳm, “Đêm đó, em đã giết người, em đâm bốn nhát dao vào ngực ông ta!”.

“Nhưng...”

Môi hơi nhếch, cười lạnh lùng nhìn sắc mặt đột nhiên trắng bệch của Việt Xán.

“... A Xán, đêm đó anh ở đâu?”

“Anh vẫn còn dám bảo tôi tin anh”, ánh đèn pha lê chiếu lên vết sẹo dài trắng trắng ở góc trán, cô cười nhạt báng, “A Xán, em không muốn hận anh, nếu trách chỉ trách em hồi đó đã tin nhầm người”.

Môi Việt Xán cũng trở nên trắng nhợt.

Anh trầm ngâm nhìn cô.

Đáy mắt dâng lên thứ gì dữ dội đang cào cấu, đau đớn, rất lâu sau, giọng anh khàn đặc vang lên.

“Anh rất xin lỗi.”

“Không cần, em cũng không muốn nhận”, mỉm cười tự giễu, cô nói: “Nếu anh cảm thấy thực sự có chút gì gọi là có lỗi với em, thì hãy giúp em, đừng ép em trở thành kẻ thù của anh”.

Trong phòng tĩnh lặng không một tiếng động.

Ánh mắt dừng lại ở vết răng trên vai cô, Việt Xán cứng đờ người, thở dài nói: “Vậy ai là đồng minh của em? Việt Tuyên ư? Chuyện năm xưa em biết được bao nhiêu, nếu không phải...”.

“Nhị thiếu gia, Sâm tiểu thư.”

Ngoài cửa vọng lại tiếng Tạ Phong trợ lý của Việt Xán, sau đó là tiếng chân bước và tiếng bánh xe lăn đến gần, cửa phòng mở ra, Sâm Minh Mỹ mặc chiếc váy dài đỏ, đẩy Việt Tuyên đi vào.

Việt Tuyên nhìn hai người trong phòng.

Diệp Anh đứng cạnh cửa sổ, Việt Xán ngồi trên đi văng màu đỏ tươi, cách nhau mấy mét, cảm giác như hai người không hề nói chuyện, nhưng không khí trong phòng cơ hồ trở nên căng thẳng vô cùng.

Việt Tuyên cúi đầu.

Nhìn Việt Tuyên mặc dù thần sắc bình thường nhưng mặt lại lộ vẻ mệt mỏi. Diệp Anh không ở lại lâu, cô chào Sâm Minh Mỹ, rồi ánh mắt lướt qua Việt Xán vẫn ngồi trên đi văng, sau đó đẩy Việt Tuyên đi ra.

“Cha, cha tuyên bố chuyện lớn như vậy, sao không nói trước với con một câu?”, trong thư phòng, Tạ Hoa Lăng nôn nóng đi lại lại, cố nhẫn nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được nói với Tạ Hạc Phố, “Dù sao con vẫn là mẹ của Việt Tuyên!”.

“Con nên nhớ, ban đầu Minh Mỹ chính là người con lựa chọn cho Tuyên.”

Tay vuốt râu, Tạ Hạc Phố đã thay bộ đồ ở nhà, suốt buổi lễ mừng thọ tinh

thần ông luôn vui vẻ minh mẫn, giờ đây sắc mặt lại trở nên trầm tư.

“Chính cha cũng nói đó là lúc đầu! Con bé Minh Mỹ một lòng si mê thằng con hoang Việt Xán, khi Việt Tuyên bị tai nạn suýt bại liệt, nó lại ngang nhiên hủy hôn với Tuyên!”, Tạ Hoa Lăng giận đến tức ngực, “Loại con gái như vậy sao có thể xứng với Tuyên?”.

“Con muốn Diệp Anh là con dâu chẳng?”

Tạ Hạc Phổ ngồi trước bàn viết, từ trong đồng lớn quà mừng thọ lấy ra một chiếc bình hoa thời Nguyên, chăm chú ngắm nghía.

Tạ Hoa Lăng cứng người, nói:

“Có bao nhiêu tiểu thư danh giá, cứ lựa chọn thoải mái, nhất định tìm được người tốt.”

Dùng kính phóng đại để xem kỹ hoa văn trên chiếc bình hoa, Tạ Hạc Phổ trầm ngâm: “Minh Mỹ cũng khiến cha hơi thất vọng, cha rất hiểu tâm trạng của con”.

Tạ Hoa Lăng ngó người.

Xưa nay ông luôn nghiêm khắc với đứa con gái độc nhất của mình, nhưng lại quá cưng chiều đứa con gái nhà họ Sâm, hai chữ “thất vọng” thật khó tin từ miệng cha nói về cô ta.

“Có điều, thằng Xán này, đứa con gái nào chẳng mê nó?”, Tạ Hạc Phổ vuốt râu cười, “Con bé Minh Mỹ cũng chỉ nhất thời mê muội, có thể tha thứ”.

“Cha!”

“Hơn nữa, Minh Mỹ dù gì vẫn là chính con chứng kiến nó lớn lên từ nhỏ, biết gốc biết rễ, tính khí thế nào cũng không lạ gì, còn hơn những người lai

lịch bất minh”, Tạ Hạc Phố nhìn con gái ý tứ sâu xa, “Con cũng đừng quá câu nệ, bọn trẻ mà, làm gì có đứa nào không phạm sai lầm, có phạm sai lầm mới biết cái gì là đúng, mới biết trân trọng”.

Nghe những lời diễm đạm nhưng thâm ý sâu xa của cha, mặt Tạ Hoa Lăng biến sắc không ngừng.

Bên ngoài cửa sổ, màn đêm đen kịt.

Đèn trong vườn hoa lặng lẽ tỏa sáng.

“Nhưng...”

Tạ Hoa Lăng vẫn không cam lòng.

“Mấy hôm trước, Lạc Lăng đã gọi điện cho cha, đó cũng là ý của ông ấy”, Tạ Hạc Phố xoay chiếc bình hoa để nhìn giá tiền dưới đế, “Ông ta nói, ông ta hiểu con gái mình nhất, nói là con bé Minh Mỹ vẫn thích Tuyên nhất, chỉ có điều tính Tuyên lạnh lùng, nó mới nhất thời bị Xán mê hoặc. Hy vọng chúng ta có thể cho Minh Mỹ một cơ hội”.

Tạ Hoa Lăng mấp má môi định nói, nhưng lại kiềm chế.

“Lạc Lăng còn nói, ông ta cũng sẽ gọi điện cho con, thay Minh Mỹ xin lỗi con”, đặt bình hoa trở lại hộp gỗ, hầu như không để ý về mặt bất chợt đỏ ửng của con gái. Tạ Hạc Phố lại thuận tay cầm lên một chiếc hộp gỗ màu tím, vô cùng tinh xảo, bên trong đựng sáu tẩu thuốc.

“... Cho dù con có thể tha thứ cho Minh Mỹ”, một lát sau, Tạ Hoa Lăng chau mày, “Nhưng bản thân nó cũng chưa chắc đồng ý, đạo đó nó mặt dày, nhất định đòi hủy hôn với Tuyên, bây giờ đâu dễ dàng từ bỏ đồ con hoang kia để lấy Tuyên”.

Chiếc tàu trắng men màu sắc rất đẹp, Tạ Hạc Phổ hài lòng ngắm nghía, gật gù: “Minh Mỹ đúng là đứa hiếu biết”.

Tạ Hoa Lãng mặt cau có, bà không lạc quan như cha, nhưng so với Minh Mỹ, một người bao dung nhẫn nại như Diệp Anh mà bà có trong tay càng không thể chấp nhận.

“Cha, chắc cha đã xem báo cáo điều tra vụ tai nạn của Tuyên!”, nói đến đây, hỏa khí của Tạ Hoa Lãng lại bùng phát, “Vụ tai nạn là có tay chân của Việt Xán nhúng vào, không còn nghi ngờ gì nữa! Con không hiểu tại sao cha vẫn để mặc nó! Tại sao vẫn chưa đuổi cổ nó đi!”.

“Đuổi nó đi, lấy ai điều hành Tạ thị”, Tạ Hạc Phổ nhìn con gái, “Con ư? Cha cũng từng để con làm, kết quả thế nào?”.

Tạ Hoa Lãng cứng miệng.

“Hay là con định để Tuyên tiếp quản toàn bộ, con thấy sức khỏe của nó có kham nổi không?”, nhìn con gái ấu trĩ như vậy, giọng nói của Tạ Hạc Phổ có chút bức bối.

“Có thể tìm một giám đốc chuyên nghiệp lại ưu tú, chỉ cần trả thù lao thật cao, lo gì không tìm được người giỏi!”, Tạ Hoa Lãng rõ ràng đã từng nghĩ đến vấn đề đó, “Hơn nữa, cha cũng có thể đứng ra, đợi khi sức khỏe Tuyên tốt hơn...”.

“Mấy năm Xán tiếp quản công ty, nghiệp vụ mở rộng gấp năm lần, lợi nhuận tăng bảy lần”, Tạ Hạc Phổ ngắt lời bà, “Tìm đâu ra giám đốc chuyên nghiệp nào khá hơn nó? Cha già rồi, giang sơn này cha không lo được nữa”.

“Nhưng Xán lòng lang dạ sói! Trong thâm tâm vẫn ngấm ngầm ôm hận với Tạ thị, nó ở lại đây không phải để phát triển Tạ thị, mà là để hủy hoại Tạ thị, là để báo thù!”, Tạ Hoa Lãng càng phần nộ, “Cha, cha nuôi ong tay áo

rồi! Nhất định phải đuổi Việt Xán trước khi thế lực của nó bành trướng hơn nữa, buộc nó phải rút khỏi Tạ thị! Và lại, nó có tư cách gì mang họ Tạ, nó vốn không phải là người của Tạ gia, nó chỉ là đứa con hoang của Việt Triệu Huy với con đàn bà đê tiện đó, không hề có một giọt máu của Tạ gia!”.

Màn đêm vẫn như vậy.

Trong phòng đã thay một chiếc giường đôi cực rộng, đủ để hai người có thể xoay mình thoải mái, không ảnh hưởng đến nhau. Rót trà cho Việt Tuyên, nhìn anh uống, Diệp Anh giúp anh thay áo, lau người cho anh. Khi cô định massage toàn thân cho anh, sau suốt buổi tối phải chịu đựng không khí ồn ào của bữa tiệc...

Việt Tuyên từ chối.

“Ngủ đi.”

Giọng anh bình thường, nhưng không hiểu sao lại có gì lạnh giá xa cách. Sau đó, trong tấm chăn mỏng anh từ từ xoay người, quay lưng về phía cô, cơ hồ như đã ngủ.

Nhẹ nhàng nằm xuống bên Việt Tuyên, kéo tấm chăn mỏng lên người, Diệp Anh nhìn trần nhà trong bóng tối. Lâu lắm rồi không như thế, anh đột nhiên lạnh nhạt giống như cô là người lạ.

Là do tin về hôn lễ vừa công bố trong tiệc mừng thọ sao?

Cô thầm suy nghĩ.

Sâm Minh Mỹ đã nói chuyện gì với anh. Cô ta một lần nữa cầu xin anh từ bỏ hôn ước, hay chuyện gì khác? Hay là tình cảm của anh đối với Sâm Minh Mỹ sâu sắc hơn cô tưởng, hay là anh muốn cô nhận ra mà tự nguyện rút lui. Quả thực nếu tháng sau anh kết hôn với Sâm Minh Mỹ thì sự hiện diện của

cô đúng là không hợp lý.

Trên trần nhà thấp thoáng in bóng tường vi ngoài cửa sổ.

Cô nhắm mắt.

Đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Cho dù kế hoạch chu toàn đến mấy, cũng sẽ gặp những tình huống ngoài dự liệu. Cô không ngờ Tạ lão thái gia lại tuyên bố hôn lễ của Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ. Cô không thể phán đoán sự tiếp nhận và yêu thích bất ngờ của Việt Tuyên đối với mình, rốt cuộc có mấy phần thật, còn Việt Xán...

Việt Xán...

Nhắm chặt mắt, những chuyện trong quá khứ cù từng mảng từng mảng lướt qua đầu, tường vi đêm đầu tiên nở rộ ngoài cửa sổ, cánh hoa trắng muốt, mùi máu tanh ngập trời, như mơ như ảo. Máu tanh đỏ lôm như biển máu nhấn chìm tất cả, không nhìn thấy gì hết, chỉ có một con dao trong tay!

Một con dao.

Một con dao.

Mùi máu tanh bắn lên mặt cô, hơi nóng, cũng bắn lên môi cô....

Run run.

Mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa, mở mắt, trên trần nhà vẫn thấp thoáng bóng tường vi, Diệp Anh biết mình lại gặp ác mộng. Cô thở sâu một hơi, lòng hoang mang, nằm ngửa nhìn trần nhà, mãi mà thấy người vẫn chưa hết run.

Cô kinh hãi ngoái đầu...

Trên chiếc gối trắng muốt bên cạnh, Việt Tuyên sắc mặt trắng như sáp, cơ rút đang từ từ phát tác, anh nắm chặt nắm đấm, mồ hôi thấm ướt ga giường, run run từng cơn, lồng ngực phát ra những tiếng “khè khè” kinh hoàng, môi tím ngắt.

Màn đêm đen kịt.

Như không nhận ra bất cứ điều gì.

“Đuổi Xán khỏi Tạ thị?”, Tạ Hạc Phổ nhìn con gái, ánh mắt bắn khoăn, “Hoa Lãng, cho dù bản thân con quên, nhưng sự thực con cũng từng nhận lời Triệu Huy trước khi anh ta qua đời, cha cũng chưa quên. Một đời Tạ Hạc Phổ này không hẳn là người tốt, nhưng những gì đã hứa với người sắp chết, cha không thể nuốt lời”.

Tạ Hoa Lãng bối rối.

“Còn chưa nói năm xưa giữa con và Triệu Huy rốt cuộc ai sai nhiều hơn. Cho dù Triệu Huy trăm sai, vạn lỗi với con, nhưng anh ta đã chết thì cũng coi như tạ tội với con rồi”, Tạ Hạc Phổ thở dài.

Việt Triệu Huy nhà nghèo, ngay từ trung học đã do một tay ông giúp đỡ. Sau khi tốt nghiệp trường đại học danh tiếng của Mỹ thì được vào làm việc ở Tạ gia, thể hiện năng lực khai thác quản lý xuất sắc, tuổi còn trẻ đã được đề bạt làm phó tổng giám đốc. Do chỉ có một đứa con gái chẳng có tài cán gì, ông ngẫm suy tính sẽ để Triệu Huy làm giám đốc chuyên nghiệp quản lý toàn bộ Tạ thị, hoặc là nhận anh ta làm con nuôi.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Con gái vừa gặp đã thích Triệu Huy, dứt khoát theo đuổi anh ta bằng được. Thâm tâm ông cũng rất thích người trẻ tuổi tài năng đó, liền dùng một số biện pháp tác thành cuộc hôn nhân này.

Nhưng không ngờ kết cục là một bi kịch.

“Chính con đã hứa với anh ta, coi Việt Xán như con đẻ, đối xử với Việt Xán như Việt Tuyên, có quyền thừa kế như nhau.” Tạ Hoa Lăng lạnh lùng hừ một tiếng, hồi đó lẽ ra bà không nên mềm lòng như vậy, do hối hận và hoảng sợ, nhất thời đã nhận lời hứa với Việt Triệu Huy lúc anh ta lâm chung, “Nhưng, chuyện đó hoàn toàn không thể!”.

“Đứa con hoang của con đàn bà dê tiện, giọt máu hoang của một kẻ không hề có huyết thống với Tạ gia, sao có thể ngang bằng với Tuyên của con! Ấy là chưa nói nó lòng lang dạ sói, mấy lần làm hại Việt Tuyên, lần này lại suýt lấy mạng của Tuyên!”

Tạ Hoa Lăng phẫn nộ.

“Con nhất định phải đuổi nó đi! Con nhất định phải cho nó trắng tay rút khỏi đây như một kẻ nghèo kiết xác! Con phải khiến nó hối hận! Con phải buộc nó quỳ trước mặt con! Cho dù thất hứa với người chết sẽ bị quả báo con cũng dám một mình gánh chịu!”

“Câm mồm!”

Tạ Hạc Phố cau mày mắng, rồi lại thở dài:

“Có lẽ Triệu Huy đã sớm liệu con sẽ làm như thế, cho nên trước đó đã đem toàn bộ cổ phần của nó trong Tạ thị sang tên cho Xán.”

“Cái gì?!", Tạ Hoa Lăng kinh hãi, “Toàn bộ cổ phần sang tên cho Xán, không cho Tuyên một chút nào ư?! Hắn lại thiên vị đứa con hoang như vậy! Cha, tại sao cha không nói với con!”.

Tạ Hạc Phố nhìn con gái.

Tạ Hoa Lăng khinh bỉ nói:

“Cho dù Việt Triệu Huy chuyển hết cổ phần của anh ta cho Việt Xán cũng chẳng đáng là bao, không đáng lo.”

“Tổng cộng là...”, Tạ Hạc Phố nói ra một con số.

Tạ Hoa Lăng mặt biến sắc, kinh hãi kêu lên:

“Sao có thể?! Việt Triệu Huy chẳng qua là kẻ làm thuê cao cấp, lại thêm anh ta được nhận làm con rể rồi lấy thêm được ít cổ phần, tổng cộng cũng không thể nhiều như vậy! Đồ lòng lang dạ sói! Cha con một duộc! Uống cho con vẫn tưởng anh ta thanh cao, thì ra lén nuốt nhiều cổ phần của Tạ thị như thế!”

Bà phần nộ đi đi lại lại.

“Sớm biết thế này, con đã không mềm lòng với Việt Triệu Huy và con đàn bà đẻ tiện đó! Đê tiện, tất cả bọn chúng là lũ đê tiện!”

“Hơn nữa những năm qua, luôn có người âm thầm thu mua cổ phần của Tạ thị”, bỏ chiếc tẩu trong tay xuống, Tạ Hạc Phố đến bên cửa sổ, sắc đêm ánh lên mớ tóc bạc của ông, “Chưa tra ra hành tung của ai, nhưng những cổ phần đã thu mua tổng cộng cũng đủ làm lung lay nền móng của Tạ thị”.

“Cha!”

“Hoa Lăng”, Tạ Hạc Phố thở dài, “Từ nhỏ cha đã quá nuông chiều, khiến con trở nên ngang ngược độc đoán, nhưng bây giờ rốt cuộc con không còn nhỏ nữa, mọi chuyện nên vì lợi ích toàn cục. Tạ thị tồn tại mấy trăm năm là dựa vào đoàn kết một lòng, mặc dù Xán là con riêng của Việt Triệu Huy nhưng dù sao năm xưa con đã thừa nhận nó, những năm qua nó điều hành Tạ thị khá tốt. Tạ thị đến thế hệ Việt Tuyên, nhân lực mỏng, Tuyên sức khỏe lại

kém, nên chung vai góp sức với nó, hơn tạo thêm thù kẻ hận với nó”.

“Nhưng dù con chịu tha cho Việt Xán, nó cũng không tha cho con.”

Tạ Hoa Lãng sắc mặt thê lương.

“Cha, chừng nào cha còn sống, Việt Xán còn có thể yên phận, nhưng nói một câu bất hiếu, một ngày kia nếu cha không còn, con sợ nó sẽ nuốt chửng con và Tuyên.”

“Yên tâm, Tuyên không yếu đuối như con tưởng đâu”, mái tóc bạc trắng ánh màu đêm, Tạ Hạc Phổ thở dài, “Chỉ có điều sức khỏe không tốt, nếu không... haizzz, tóm lại con phải nhớ, không nên chọc tức Xán. Coi như là vì Tuyên, cho nó thêm ít thời gian dưỡng bệnh”.

Đêm khuya dần.

“... Mặc tôi...”

Môi tím lịm, người liên tục co giật, Việt Tuyên nói ngắt quãng. Nhưng cơn đau kịch phát càng khiến anh không thể thở, những tiếng rít từ trong cổ càng nhanh, càng đáng sợ, mái tóc đen dẫm ướt mồ hôi.

Không suy nghĩ nhiều, Diệp Anh vội ấn chuông gọi người. Người đầu tiên xông vào là Tạ Bình, sau đó hai y tá đặc biệt canh chừng 24/24 ngoài cửa cũng đi vào. Mở cửa thông gió, một y tá lấy thuốc, một y tá xoa bóp hai chân co rút của Việt Tuyên. Diệp Anh đỡ anh ngồi dậy, vuốt dọc sống lưng, làm dịu cơn khó thở.

“Khè...”

“Khè...”

Ôm Việt Tuyên từ phía sau, tay cô chạm vào lưng anh đang run lẩy bẩy,

ướt đầm mồ hôi lạnh, cơ hồ sinh mệnh anh như sợi dây đàn, có thể đứt bất cứ lúc nào. Mặt anh trắng bệch, nhưng hai má lại đỏ hồng khác thường, đầu anh mềm oặt ngả trên vai cô, bất giác cô ôm chặt anh, dùng hết sức ôm thật chặt.

“Nhị thiếu gia!”

Tạ Bình luống cuống.

Cơ hồ như một thế kỷ trôi qua.

Cơ đau giảm dần, Việt Tuyên yếu ớt nhắm mắt, người dựa vào vai cô hơi thả lỏng một chút, tiếng thở cũng không còn rít lên, đáng sợ như vừa rồi. Tạ Bình đưa khăn bông, Diệp Anh thận trọng lau mồ hôi trên trán và cổ cho Việt Tuyên.

Thấy tình hình ổn định, hai y tá lui ra. Tạ Bình mặc dù chưa yên tâm nhưng biết Nhị thiếu gia cần yên tĩnh, cũng lặng lẽ nhìn Diệp Anh rời từ từ đi ra.

Người Việt Tuyên rất lạnh.

Diệp Anh đỡ lưng anh, nhẹ nhàng đặt anh trở lại gối. Cô do dự một lát, bởi ga giường, vỏ gối, chăn, áo ngủ đều ướt đầm mồ hôi, sẽ rất khó chịu. Vậy là cô nhẹ nhàng giải thích với anh, lật anh nghiêng sang một bên, thay xong, lại lật thay bên kia.

Gối, ga, chăn tất cả đều khô ráo thơm tho.

Cô mang đến một bộ đồ ngủ sạch sẽ, cúi người chuẩn bị thay cho anh, nhưng phát hiện anh đang lặng lẽ nhìn cô, ánh mắt khó hiểu.

Diệp Anh ngây người.

“Sao thế?”

Một cách vô thức, cô chạm tay lên trán anh, lo lắng vừa rồi ra quá nhiều mồ hôi có thể anh lên cơn sốt. Vừa chạm vào vầng trán lạnh lạnh của anh, Việt Tuyên lại nặng nề quay mặt đi, khiến tay cô bẽ bàng chơi vơi trên không.

“...”

Mắt tối sầm, cô cười nhạt:

“Vừa mới tuyên bố hôn lễ của anh và Sâm Minh Mỹ, là em đã không thể chạm vào anh rồi ư?” Con người mới lúc tối trong vườn hoa, dịu dàng hôn cô, hỏi cô làm thế nào để chứng minh anh thật lòng với cô, hình như hoàn toàn không phải là người đàn ông mặt xanh xao, lạnh băng, ngoảnh mặt năm đó.

“Có phải anh mong em tự nhận ra, để lặng lẽ rời khỏi đây?”, cô hỏi nhỏ.

Đột nhiên ho mấy cái.

Hơi thở vừa bình ổn lại gấp lên, trên gối trắng tinh, hàng mi anh lại run run, ho nhẹ từng tiếng, hai má lại hồng lên bất thường. Anh nhắm mắt, trong phòng hoàn toàn tĩnh mịch, mãi không thấy tiếng cô, giống như cô không còn tồn tại nữa, gió lay rèm cửa sổ, anh lấy tay che miệng ho một lúc, mới từ từ mở mắt.

Trong phòng

không có ai.

Hai mắt anh tối dần.

Tối dần.

Giống như thời khắc đó, mọi sức lực trong người đã rời bỏ anh, ngay cả sức để ho cũng bị rút hết.

“Em chưa đi đâu.”

Diệp Anh từ phía đầu giường đi ra, miệng mỉm cười.

Có gì như trút gánh nặng, khe khẽ thở phào, ngồi bên mép giường, cô cúi người, cười cười nhìn về lúng túng bất ngờ của anh.

“Đã không muốn để em đi, sao vừa rồi lại tỏ ra rất ghét em như thế, khiến em buồn nẫu ruột”, lắc tay anh, cô nhìn anh đăm đăm, ánh mắt tội nghiệp, “Lúc ở vườn hoa vẫn còn tốt thế, sau khi nói chuyện với Sâm Minh Mỹ trở về là thay đổi, hừ, có phải cô ấy nói xấu gì em không!”.

Việt Tuyên không nén được, gượng cười.

“A, vậy là đúng rồi!”, mặt cô tỏ vẻ tủi thân, “Anh đừng nghe cô ấy, cô ấy ghen với em, cô ấy ghen bởi vì, bây giờ anh đã là của em, cô ấy muốn cướp lại cũng không được”.

“A Anh!”

Nhìn cô trêu chọc như trẻ con rất đáng yêu, khóe môi Việt Tuyên hơi nhếch dịu dàng, nhưng rồi lại đăm đăm nhìn cô, ánh mắt dần trở nên mờ lung khó hiểu.

“A Anh.”

Gió đêm mang hơi lạnh, tiếng anh rất nhỏ.

“Sao?”

Cô thôi cười, cũng trịnh trọng nhìn anh.

“Em muốn...”, giọng nặng nề xen lẫn chua chát, ánh mắt Việt Tuyên mông lung nhìn cô, chậm rãi nói: “... tôi kết hôn với Minh Mỹ sao?”.

“Anh nói lại xem.”

Diệp Anh chớp mắt.

“... Em muốn...”, giọng Việt Tuyên khàn tắc, “... tôi kết hôn với...”.

“Anh còn dám nhắc lại lần nữa!”, Diệp Anh nghiêng răng xông đến, hai tay ập lên má anh, vuốt ve, “Anh là của em! Em đã nói với anh từ trước rồi, anh là của em! Từ cái ngày Sâm Minh Mỹ bỏ anh, anh đã là của em! Sống là người của em, chết là ma của em, hiểu không?!”.

“Sao em có thể muốn anh kết hôn với Sâm Minh Mỹ!”

Cô lườm anh tỏ vẻ tức giận.

“Anh đã nói anh thích em, lại còn nói trước mặt bao nhiêu người như vậy, nói thẳng với ông nội anh, cho nên anh không có quyền hối hận! Nếu anh dám bỏ em, đi kết hôn với cô gái khác, em sẽ... em sẽ...”

Việt Tuyên nhìn cô đăm đăm.

Dường như đang nghiên cứu cô nói thật hay đang diễn kịch.

“... Em sẽ cắn chết anh dần dần từng miếng!”, cúi đầu, cô cắn vào môi anh, cắn thô bạo, làm rách môi anh. Anh khẽ rên, một chút máu nóng dính trên môi cô. Ngẩng đầu, cô cười đắc ý, “Sợ chưa? Anh còn dám nhắc lại lần nữa, em sẽ cắn lần nữa cho xem!”.

Môi dính máu anh.

Nụ cười diễm lệ như tường vi đỏ màu máu.

Nhưng lại không nhận ra.

Môi dưới của mình cũng có một vết rách nhỏ, Việt Tuyên khẽ nói: “Anh biết rồi”.

Nếu anh kết hôn với Sâm Minh Mỹ, như vậy, cô ta càng có thể...

Nhưng cô ta từ chối.

Mặc dù không biết sự từ chối của cô ta có mấy phần là thật. Nhưng người thấy mùi hoa tường vi trong gió, nhìn nụ cười diễm lệ kề sát mặt, anh không muốn nghĩ thêm gì nữa.

Đêm hôm đó trôi thật chậm.

Diệp Anh ngáp dài, khi cô cũng chui vào tấm chăn mỏng kim đồng hồ trên tường đã chỉ một giờ đêm. Tắt đèn, trong phòng tối om, chỉ có trần nhà vẫn thấp thoáng dung đưa in hình bóng tường vi ngoài cửa sổ. Cô rất buồn ngủ nhưng không thể nào nhắm mắt.

Việt Tuyên bên cạnh cũng không ngủ được.

Trong lòng có gì chua chát mềm yếu như đang lay động, cô lật người, nhắm mắt thận trọng dịch tới gần gối anh. Mùi cơ thể anh bao bọc cô, cô khẽ cảm nhận, đôi mắt vẫn nhắm, dưới tấm chăn mỏng lén thò một chân quờ quạng.

Trong đêm tối, cô vừa giả bộ ngủ vừa khẽ hỏi:

“... Như thế này có đau không?”

Tiếng nói nhỏ bật ra từ trong cổ, Việt Tuyên vẫn nằm yên, mặc dù trong bóng tối có thể cảm thấy hơi nóng đó tỏa ra từ một bên tai anh, lát sau anh trả lời giọng khàn khàn:

“Không.”

“Có cảm giác không?”

“... Một chút.”

“Cảm giác gì?”

Trong chăn, ngón chân cô se sẽ lần từ dưới lên.

“Vậy, ở đây có cảm giác không?”

“... Có.”

“Còn ở đây?”

“... Có...”

“Ở đây?”

“...”

Đến khi anh đỏ mặt, nặng nề lật người hôn môi cô!

Trong tấm chăn ấm áp, hai người nhẹ nhàng hôn dai dẳng, ép người vào nhau, dần dần ngủ thiếp.

* * *

Cũng màn đêm như thế.

Trong phòng tắm, chùm tia nước trắng bốc hơi nghi ngút chảy lên mắt và làn da màu tiểu mạch lóa lờ. Việt Xán nhắm mắt, mặt không biểu cảm đứng dưới vòi sen, mặc cho dòng nước xối như mưa. Dòng nước lóng lánh từ từ đổ

xuống, từ mi mắt đến cổ, đến ngực...

Gần đến giữa ngực.

Chỗ nốt ruồi son đỏ tươi.

Rất lâu, rất lâu trở về trước.

Cô gái kiêu ngạo và cô đơn đó đã gục trên ngực anh, dùng móng tay gãi nhẹ vào nốt ruồi son đỏ, cô nói rằng nó giống như giọt máu, như giọt máu chảy ra từ tim.

Cô hôn giọt máu đó.

Cô nói, nốt ruồi son này là của cô, cả đời này anh không thể để cô gái nào khác nhìn thấy nó.

Dòng nước ấm chảy suốt toàn thân anh.

Từ vầng ngực chậm chậm qua phần eo gọn săn chắc, Việt Xán đột nhiên nhắm mắt, nước từ từ chảy tới mé trong đùi.

Ở đó còn có một nốt ruồi son nữa.

Bản thân anh cũng không biết nốt ruồi ở đó, mãi đến khi bị cô phát hiện. Lúc đó cô xấu hổ vờ nhắm mắt, sau đó là trấn tĩnh, đồng dục nói, ở vị trí này nó sẽ là nốt ruồi canh giữ cấm cung.

Nước làm ướt hàng mi khép chặt.

Đó là những hồi ức chôn sâu trong lòng anh, và chỉ có trong đêm khuya anh mới lấy ra nhắm nháp từng chút một. Anh không dám nghĩ quá nhiều, chỉ sợ khi nghĩ đến ký ức đó sẽ bị va chạm với những thứ khác, và nó không còn tươi mới như vậy nữa.

Mà những thứ đó anh luôn cất giữ như một kẻ keo kiệt...

...

...

“... Lần đầu tiên trong trắng của anh đã trao em...”

Những ngón tay thon mảnh chỉ vào ngực anh, cô cười đắc ý.

“... Sâu trong lòng anh, yêu sâu sắc, không thể nào quên, chỉ có mỗi tình đầu là em...”

...

Mỉm cười nhìn đi chỗ khác, ánh mắt cô dừng lại trên vầng ngực hơi phập phồng của anh.

“Cô ấy đã nhìn thấy nốt ruồi son ở ngực anh chưa? Nốt ruồi giống như dấu son ấy, nốt ruồi son đẹp mê hồn, cô ấy có biết thực ra còn một nốt ruồi như vậy nữa ở chỗ khác trên người anh không, ở một nơi còn kín đáo hơn...”

...

Lại bị cô lấy ra uy hiếp anh.

Dòng nước như màn mưa, Việt Xán lại ngửa mặt nín thở, sau đó đột nhiên tắt vòi hoa sen, choàng khăn tắm lên người, mở mắt, trong mắt chỉ còn một màu đen băng lạnh.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Sáng sớm mấy hôm sau, Diệp Anh cùng những người giúp việc khác trong nhà họ Tạ cùng lặng lẽ đứng đợi ở một góc khuất trong vườn hoa. Ánh nắng sớm rực rỡ, trên bãi cỏ xanh mướt, dưới những chiếc dù che nắng màu xanh và trên bàn tròn bằng mây sơn trắng, bữa trà sáng và các món điểm tâm tỏa hương. Tạ lão thái gia, Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ đang dùng bữa sáng.

Từ bãi cỏ xanh phía đó văng lại tiếng cười nói hồ hởi của Lão thái gia.

Đứng xa cũng có thể nhìn thấy Lão thái gia âu yếm gấp một miếng bánh sủi cảo nhân tôm cho Minh Mỹ, lại gấp một cái bánh nướng cho Việt Tuyên. Sâm Minh Mỹ nũng nịu lại gấp rất nhiều thứ để lên đĩa của Lão thái gia, hai người vui vẻ vừa ăn vừa nói chuyện.

Trên xe lăn, Việt Tuyên mặc áo sơ mi xanh, chiếc gi lê mỏng màu xanh lơ, trên đầu gối phủ tấm mền kẻ ô màu lam. Trong ánh nắng sớm, trông anh vô cùng điềm tĩnh, an nhiên tự tại, dù không nói gì nhưng cơ hồ vẫn chú ý lắng nghe mọi người.

Bức tranh ba người trông thật hài hòa.

Những ngày tiếp theo cũng đều như thế, ba người cùng ăn sáng. Để cho tiện, Sâm Minh Mỹ thậm chí ở lại luôn biệt thự nhà họ Tạ, phòng cô ngay sát phòng Việt Tuyên.

Ngày đầu tiên, Diệp Anh đẩy xe đưa Việt Tuyên đến cạnh chiếc bàn mây

màu trắng, sau đó lui về đứng đợi ở một chỗ khá xa, để nếu cần tiện chăm sóc Việt Tuyên, nhưng quản gia khách khí bảo cô đứng xa hơn chút nữa, không nên làm ảnh hưởng đến người dùng bữa. Vậy là cô đứng lẫn với những người giúp việc bưng bát đĩa, khăn ăn, chậu nước rửa.

Diệp Anh lặng lẽ đứng yên một chỗ.

Bữa sáng hôm nay trôi qua rất dài, cổ đã khá mỏi, cô hơi nghiêng đầu, tay xoa chỗ mỏi, khóe mắt thoáng thấy một bóng người. Từ chỗ khuất cuối vườn hoa, Việt Xán bước ra, dừng chân nhìn về phía này.

Lão thái gia tuyên bố hôn sự của Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ, lẽ ra Việt Xán phải rất buồn, nhưng mấy ngày nay, không chỉ Sâm Minh Mỹ tỏ ra bình thường, mà thái độ Việt Xán cũng chẳng có gì thay đổi. Diệp Anh cúi đầu ngẫm nghĩ, đến khi có cảm giác nóng ran nhói nhói, như bị ai đó nhìn chòng chọc. Cô quay phắt lại.

Việt Xán!

Đứng bên cửa sổ phòng.

Tay nắm chặt điện thoại di động, Tạ Hoa Lăng cũng nhìn thấy cảnh tượng trên bãi cỏ vườn hoa, nhìn thấy Tuyên ngồi cạnh Sâm Minh Mỹ, vẻ mặt bà đầy băn khoăn.

“Hừ...”

Chiếc điện thoại di động đột ngột rung lên, sau đó là tiếng nhạc chuông – một vũ khúc La tinh vang lên.

Tay run run suýt làm rơi điện thoại. Mấy ngày nay, di động của Tạ Hoa Lăng luôn nạp đầy pin, lúc nào cũng ở trên tay, cả khi ngủ cũng đặt bên gối.

Bây giờ, cuối cùng nó đã rung.

Bà biết ai gọi đến, bởi bà chỉ đặt nhạc chuông đó cho một người...

“Lạc Lãng.”

Nhìn cái tên hiện trên màn hình, Tạ Hoa Lãng không vội nghe, mà nắm chặt chiếc điện thoại trong tay, thầm đếm đến mười mới nhấn nút màu xanh.

“A lô.”

Giọng bà không thể kiềm chế mà run run, cơ hồ như quay trở về hai mươi năm trước, trước mặt người đàn ông tràn đầy ma lực, bà ấu trĩ non nớt, như đứa trẻ bị lột hết vỏ bọc.

“Tiểu Lãng phải không?”

Ánh nắng sớm chan hòa lóa mắt.

Giống như rơi vào thế giới trong kính vạn hoa khiến đầu óc choáng váng, Tạ Hoa Lãng dường như không còn nhìn rõ cảnh vật ngoài cửa sổ, cũng như không nghe rõ giọng nói từ di động vọng ra, quen thuộc như mới hôm qua, khiến con tim bà loạn nhịp.

Không biết từ lúc nào Việt Xán đã đi đến bên Diệp Anh. Thấy anh đi đến, những người giúp việc hiểu ý, tự động tản ra chỗ khác. Anh nhìn Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ ngồi dưới tán ô trên thảm cỏ phía xa, nói với cô:

“Em có cảm thấy hai người họ rất đẹp đôi.”

“Không.”

Diệp Anh liếc xéo anh, kéo dài giọng:

“Tôi lại thấy...”

Cố ý lấp lửng, dừng lại. Việt Xán nhú mày:

“Sao?”

”... Anh với Sâm tiểu thư còn đẹp đôi hơn”, Diệp Anh cười nhu mì như an ủi, nói, “Hy vọng Tạ lão thái gia sớm nghĩ thông, tác thành cho anh và Sâm tiểu thư”.

Người Việt Xán cứng đờ.

“Loại người như cô, chết đến nơi còn không biết!”, giọng anh nhỏ lại, khàn khàn như vọt ra từ cổ họng, “Cô nghĩ đây là đâu, cô nghĩ cô có thể ở lại đây bao lâu nữa, tại sao không chịu đi, chẳng lẽ phải...”.

“Ha ha”, Diệp Anh cúi đầu cười, nói nhẹ nhàng, “Đại thiếu gia, anh đang lo cho tôi sao? Tôi lại tưởng, anh hoàn toàn quên tôi rồi kia”.

Sắc mặt Việt Xán liên tục biến đổi, anh hít sâu một hơi, quay người bước nhanh khỏi chỗ đó!

“Diệp tiểu thư, cô có dự định gì cho tương lai?”

Buổi chiều hôm đó, Tạ lão thái gia hẹn Diệp Anh ở một quán trà kiểu cũ. Sau khi nói rất nhiều những lời tốt đẹp, rằng cô đã chăm sóc Việt Tuyên chu đáo thế nào, cảm ơn cô ra sao, nói vài chuyện linh tinh về cuộc sống, học tập của cô, Tạ lão thái gia cười khà khà vuốt râu, hiền hậu hỏi.

“Cháu muốn tiếp tục chăm sóc Nhị thiếu gia”, Diệp Anh cúi đầu, khẽ nói. Trước mặt là tách trà Ô long thượng phẩm, ngát hương từ từ tỏa khói, “... Đồng thời cháu cũng sẽ dốc hết sức làm tốt công việc tại công ty”.

“Cháu ngoan lắm”, Tạ lão thái gia mỉm cười hài lòng, “Ta nghe Hoa Lăng

nói, cháu là phó giám đốc phòng thiết kế, công việc rất bận rộn. Buổi tối còn phải chăm sóc Tuyên, thật vất vả cho cháu”.

Diệp Anh nhẹ nhàng lắc đầu, cười:

“Không đâu ạ!”

“Trước khi về nước lần này, ta đã mời hai y tá đặc biệt người Thụy Sĩ, họ rất xuất sắc trong việc giúp đỡ người bại liệt phục hồi sức khỏe”, Tạ Hạc Phổ cười xởi lởi, tinh thần phấn chấn, “Sau này sẽ do hai người đó chăm sóc Tuyên, cháu có thể chuyên tâm vào công việc. Đối với người còn trẻ, công việc vẫn là quan trọng nhất, ngay cả với các cô gái cũng vậy, chăm sóc người bệnh vẫn nên để những người có chuyên môn đảm nhiệm”.

Diệp Anh im lặng.

“Hơn nữa, Tuyên và Sâm Minh Mỹ sắp kết hôn, nếu còn giữ cháu ngày ngày ở bên chăm sóc Tuyên, e là người ta chê cười, không hay cho hai người đó và cả cháu nữa”, Tạ Hạc Phổ giọng đôn hậu nói tiếp, “Diệp tiểu thư, cháu xem thế này có được không? Tạ Hoa Lăng sẽ mua một căn hộ gần công ty tặng cháu, một là tiện cho cháu đi làm, hai là để bày tỏ lòng cảm ơn của gia đình chúng ta đối với cháu”.

Quả nhiên là vậy.

Tối qua Tạ Hoa Lăng đã gọi cô đến, vẻ mặt phức tạp nói với cô, mong cô nhanh chóng chuyển đi, để bồi hoàn bà sẽ đăng ký tên cô cho một căn hộ ở khu chung cư cao cấp gần công ty.

So với một dao đâm thẳng của Tạ Hoa Lăng, cách nói của Tạ Hạc Phổ hòa dịu thỏa đáng hơn nhiều.

“Cháu có thể không đi được không?”

Chầm chậm quay đầu, hơi trà bay lên khiến mắt cô mờ mờ ươn ướt.

“Mấy tháng chăm sóc Nhị thiếu gia, cháu đã quen tình trạng sức khỏe và sở thích của Nhị thiếu gia, hai hộ lý đặc biệt ông mời đến chắc chắn là rất tốt, chỉ có điều chưa hẳn Nhị thiếu gia đã chấp nhận.”

“Tuyên là đứa hiếu biết”, Tạ Hạc Phổ thở dài, nói, “Có thể lúc đầu chưa quen, lâu dần nó sẽ chấp nhận”.

“Giống như chấp nhận Sâm tiểu thư sao?”

Hơi trà bay hết, cô khẽ hỏi, cặp mắt trong veo, đôi tròng đen thẫm.

“...”

Tạ Hạc Phổ không nói, lặng lẽ rót thêm trà cho cô.

“Cho dù Sâm tiểu thư đã hủy hôn vào lúc Nhị thiếu gia bị tai nạn, hơn nữa người Sâm tiểu thư thích là Đại thiếu gia, cho dù...”, giọng cô càng nhỏ, “... Cho dù chính miệng Nhị thiếu gia nói với ông, anh ấy thích cháu, ông vẫn kiên quyết để Nhị thiếu gia kết hôn với Sâm tiểu thư sao?”.

Trà nóng từ từ chảy xuống cốc.

Tạ Hạ Phổ sắc mặt không đổi, vẫn vẻ trầm tĩnh từng trải của người già...

“Tạ lão thái gia, ông rất thích Sâm tiểu thư đúng không?”, Diệp Anh bạo dạn, “Ông thích Sâm tiểu thư, muốn để cô ấy trở thành cháu dâu đích tôn của ông. Nhưng ông có nghĩ cho cảm nhận của cô ấy chưa? Nếu không phải rất thích Đại thiếu gia, sao cô ấy có thể bất chấp danh dự bị tổn thương kiên quyết hủy hôn? Lấy một người cô ấy không yêu, Sâm tiểu thư có hạnh phúc không?”.

“Con bé ngốc, nó không biết thế nào mới là tốt nhất”, Tạ Hạ Phổ lắc đầu

thở dài.

“VẬY, ông có biết!”, Diệp Anh ngược mắt, “... Buộc những người yêu nhau không đến được với nhau, ông cho như vậy là tốt nhất sao?”.

Trong phòng trà, Tạ Hạ Phổ chậm chậm rót đầy cốc cho Diệp Anh, cô cúi đầu, giơ tay đón.

“Lý lẽ của Diệp tiểu thư rất sắc sảo.”

Bỏ ấm trà xuống, Tạ Hạ Phổ nheo mắt cười.

“Ta già rồi, mắt lão hóa, nhìn người có lúc không chuẩn. Nhưng Tuyên và Minh Mỹ từ nhỏ đã lớn lên bên nhau, tâm tư của nhau thế nào họ biết rõ nhất.”

“Minh Mỹ đối với Tuyên tình vẫn sâu, chính Tuyên cũng phải khâm phục. Chỉ có điều Tuyên tính khí lạnh lùng, còn Minh Mỹ tính tiểu thư nhõng nhẽo, hay hờn dỗi, nó cố ý cặp kè với Xán để chọc tức Tuyên. Ha ha, con bé Minh Mỹ giờ trò, Tuyên cũng nhân cơ giờ trò, nên trước mặt Minh Mỹ mới nói, nó thích cháu.”

Trà rất nóng, môi Diệp Anh vừa chạm đã bỏng giấy, rụt lại.

“Bọn trẻ chưa hiểu chuyện, đi sai đường, nên ta phải kéo chúng về”, nhắc cốc trà, nhấp một ngụm nhỏ, “Sau lúc tuyên bố hôn ước đó, ta nhìn thấy Minh Mỹ đẩy xe đưa Tuyên đi rất lâu, cuối cùng Tuyên đã nắm tay Minh Mỹ”.

Diệp Anh cúi mặt.

Hai tay áp chặt cốc trà bằng gõm tím.

“Trong toàn bộ chuyện này, những người chúng ta cảm thấy có lỗi nhất,

đó là đối với Xán và cháu”, Tạ Hạc Phổ thở dài, “Diệp tiểu thư, suy nghĩ của cháu ta rất hiểu, ta chỉ muốn biết, có chỗ nào để ta có thể thay mặt nhà họ Tạ cảm ơn và bù đắp cho cháu”.

Diệp Anh suy nghĩ rất lâu, rồi ngẩng đầu, nhìn Tạ Hạc Phổ.

“Dự án thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ do Giám đốc bộ phận thiết kế Sâm Minh Mỹ và Phó giám đốc bộ phận thiết kế Diệp Anh đồng phụ trách, sẽ thành lập hai tổ dự án”, ba ngày sau, trong phiên họp hội đồng quản trị của tập đoàn, trước ánh mắt kinh ngạc của Sâm Minh Mỹ, Tạ Hoa Lăng lướt mắt đến Việt Xán tạm thời thay Việt Tuyên ngồi vào ghế chủ tịch, nói tiếp, “Công ty sẽ lần lượt xuất vốn, để hai tổ dự án độc lập làm việc, nửa năm sau, ai làm tốt hơn, người đó sẽ chính thức toàn quyền phụ trách”.

Khi tin truyền về Bộ phận thiết kế, Tracy vui đến mức sống lưng cứng đờ. Ngồi ngây nửa ngày xúc động, chân tay luống cuống, hỏi Diệp Anh: “VẬY... vậy bây giờ chẳng phải chúng ta nên lập tức bắt tay vào việc thôi? Diệp tiểu thư xin cô giao việc cho tôi, tôi có thể làm được gì không? À, phải rồi, gần đây tôi vẽ được rất nhiều phác thảo. Diệp tiểu thư, cô cứ việc sử dụng!”.

George cũng trở về.

Cánh mũi anh ta lại bấm thêm lỗ mới, đeo một miếng giáp xác cổ màu bạc, đứng đỉnh ngòi xuống ghế, liếc xéo Diệp Anh, vẻ coi thường:

“Nhờ người đàn ông đó của cô chứ gì? Ôi chao, đàn bà lợi hại thật, kiếp sau tôi cũng làm đàn bà chơi.”

“Tôi tưởng kiếp này cậu đã là đàn bà rồi!”, Diệp Anh lạnh nhạt nói.

“Cái gì?!”

“Bụng đầy ăm ức, suốt ngày càu nhàu, thấy khó là chuồn, thấy lợi là đến”,

Diệp Anh cười, “Không phải là đàn bà thì là gì?”.

“Cô...”

George tức run người.

“Đây là sơ đồ thiết kế trang trí cửa hiệu”, cầm bản vẽ trên bàn, Diệp Anh đưa cho Tracy, “Địa chỉ số 12, tòa B cạnh lối vào phía Đông quảng trường Ngân Tọa. Cô phụ trách công việc sửa sang cửa hiệu”.

“Vâng, Diệp tiểu thư.”

Tracy đón bản vẽ, mặt lộ vẻ băn khoăn, đang định hỏi, George cố nén xấu hổ, hỏi:

“Còn tôi? Tôi làm gì?”

Diệp Anh nhìn anh ta đứng một phút, hỏi:

“Anh không bỏ chạy lần nữa chứ?”

“...”, George cứng họng, lúng túng, “Không”.

Trong phòng làm việc của Giám đốc bộ phận thiết kế.

“Cô ta tiếp nhận thật rồi.”

Vừa kinh ngạc vừa tỏ ra không quan tâm, Sâm Minh Mỹ cầm ly cafe lên, vẻ băn khoăn: “Em vốn nghĩ cô ta rất thông minh chứ. Khổ công như vậy tiếp cận Tuyên, bây giờ vì muốn tham gia dự án này lại bằng lòng từ bỏ Tuyên sao?”.

“Vậy thì em đi khuyên cô ta.”

Xán vừa giở tài liệu, vừa thông thả nói.

“Anh đùa gì thế!”

Lờm Việt Xán một cái, Sâm Minh Mỹ nhấp một ngụm cafe, nói: “Em đã biết cô ta tiếp cận Tuyên là muốn có cơ bay lên cây biển thành phượng hoàng, chẳng có lòng tốt nào hết. Bây giờ ông muốn em ở bên Tuyên, chắc là cảm thấy không còn cơ hội nữa, nên cô ta mới xin vào dự án này”.

“Có điều...”

Sâm Minh Mỹ cau mày.

“Nếu cô ta dứt khoát đòi khoản tiền lớn thì dù cô ta sư tử mồm to đến đâu, xét công lao chăm sóc Tuyên, ông và phu nhân cũng sẽ đồng ý, tại sao nhất định muốn chui vào dự án này, gây phiền toái cho em!” Hai năm qua, cô đã đầu tư bao tâm huyết cho dự án này, bây giờ công việc chuẩn bị cũng tạm ổn bỗng dưng lại bị người khác chen vào.

“Ngốc thật!”, Sâm Minh Mỹ cười nhạo, “Cô ta tưởng, cứ vẽ ra kiểu dáng là có thể cắt được, là có tư cách cạnh tranh với em ư? Cô ta đã tâm như vậy đấy”.

“Cô ta không có cơ hội nào ư?”

Chiếc bút dừng lại, Việt Xán không ngẩng đầu, nói.

“Đúng, tuyệt nhiên không có mảy may cơ hội nào!”

Để ly cafe sang bên, Sâm Minh Mỹ trầm ngâm:

“Thị trường thời trang cao cấp dành cho nữ không lớn, một bộ thời trang may đo như vậy rẻ nhất cũng hàng vạn đồng, thậm chí mười mấy vạn đến mấy chục vạn, cho nên đối tượng khách hàng không nhiều, lại toàn thuộc

tầng lớp thượng lưu.”

“Ừ”, Việt Xán gật đầu.

“Mà những quý bà, những người đẹp thượng lưu đều rất sành mắt. Nhìn chung họ thường mua trực tiếp những hãng thời trang có tiếng trên thế giới, thỉnh thoảng có may đo vài bộ thì cũng lựa chọn những hãng cao cấp nhất. Thị trường của dự án này không phải là cạnh tranh với mấy hãng trong nước, mà là trực tiếp cạnh tranh với những hãng thiết kế thời trang hàng đầu thế giới.”

Sâm Minh Mỹ chậm chậm lắc đầu.

“Đã có ảnh hưởng của cha em bao nhiêu năm trong giới thời trang quốc tế và quan hệ rộng rãi của em trong giới thượng lưu, vậy mà em vẫn lo không biết liệu có thành công? Huống hồ Diệp Anh không tên không tuổi, khách hàng cao cấp sẽ không bao giờ chấp nhận cô ta.”

“Em khẳng định cô ta chắc chắn thất bại?”, ký vào bản tài liệu cuối cùng, Việt Xán ngả người vào thành ghế, hỏi.

“...”, Sâm Minh Mỹ thận trọng suy nghĩ lại lần nữa, khẳng định, “Đúng!”.

“Vậy, hà tất phải nỗ lực?”, bước đến bên Sâm Minh Mỹ, Việt Xán cúi đầu hôn má cô, “Nếu lần này khiến cô ta thảm bại, em có thể mãi mãi loại trừ được hậu họa”.

Bị đôi môi nóng ấm của anh chạm vào, người Sâm Minh Mỹ nóng dần. Mặc dù tỏa ra khí chất đàn ông mạnh mẽ nhưng nụ hôn của anh lại mang chút thờ ơ, mơn trớn trên tai và cổ cô, khiến cô không kìm được, rên khe khẽ, nghiêng cổ chìa cho anh khoảng da thịt nhiều hơn, muốn anh hôn mạnh hơn, sâu hơn.

“A...”

Bị bờ môi khiêu khích, dẫn dụ mơn trớn dày đặc, nhưng dường như mỗi cái hôn đều chưa đến độ, Sâm Minh Mỹ rùng mình rên rỉ, quay người ôm lấy anh, ngửa cổ hôn vào môi anh!

“Suyt...”

Anh cười gian xảo né tránh, mắt đăm đăm nhìn cô, nói: “Em là em dâu tương lai của anh, anh không dám động đến em”.

Sâm Minh Mỹ mặt vụt đỏ bừng, tức giận đấm ngực Việt Xán: “Anh đã biết như vậy! Sao còn cố tình khiêu khích em!”.

Nắm tay lại, Việt Xán ghé sát mặt cô, nhướn mày:

“Anh chẳng biết gì hết. Anh chỉ biết em không từ chối đề nghị của ông già, còn biết em ghen với Diệp Anh, bởi vì cô ta gần gũi Việt Tuyên hơn em.”

“Em ghen với cô ta?”

Sâm Minh Mỹ tái mặt.

“Cô ta chỉ là đứa con gái đầy dã tâm, vừa tham lam vừa ngu xuẩn, Tuyên cho cô ta lại gần chẳng qua là...”, nghiêng rằng, cô nói tiếp, “... Chẳng qua là Tuyên hận anh và em, chẳng liên quan gì đến cô ta cả!”.

“Sao?”

Việt Xán nhướn mày, cười cười.

“Minh Mỹ, em không tham lam sao, em muốn có anh, nhưng nhìn thấy cô gái khác bên cạnh Tuyên, lại không chịu nổi. Chẳng lẽ em muốn hai anh em

chúng tôi đánh nhau vì em, em mới hài lòng?”

“Anh nói gì vậy?”

Minh Mỹ tức tái mặt, giật mạnh tay khỏi tay anh.

“Anh mà cũng nói em như vậy! Em một lòng với anh, anh không hiểu sao? Vì anh em đã cãi nhau với cha, đã làm ông không vui, làm bác gái cũng ghét em. Em không thích cô Diệp Anh kia, em ghét tâm địa cô ta, chỉ lo Tuyên bị lừa. Em... em...”

Môi trắng nhợt, cô ngậy người nhìn Việt Xán:

“... Có lúc em rất sợ, luôn cảm thấy, anh không yêu em. Anh chỉ vì không thích bác gái nên cố tình quyến rũ em, anh chỉ muốn cướp em để chộc tức bác gái.”

Giọng cô mỗi lúc càng nhỏ,

“Thậm chí anh chưa hôn em...”

Đây là một tâm bệnh của Minh Mỹ.

Bất luận trong bầu không khí lắng mạn đến đâu, thậm chí cô bất chấp e dè nữ tính, chủ động hôn môi Việt Xán, anh đều nhẹ nhàng lảng tránh, nhiều nhất cũng chỉ hôn má, tai và cổ cô. Việt Xán cơ hồ không ham muốn cơ thể cô, bất luận cô dùng trang phục gợi cảm thế nào, thể hiện ám hiệu ra sao, Việt Xán đều cười cười, tỏ vẻ không hiểu.

Còn cô cũng chưa thực sự động chạm đến cơ thể Xán.

Có lúc ham muốn thôi thúc, cô muốn cởi khuy áo anh, dẫu chỉ vuốt ve lồng ngực anh, anh lại cười gian xảo, nắm tay cô, hôn ngón tay cô, khiến cô không thể tiếp tục.

Cô yêu anh.

Cô biết mình vô cùng si mê anh.

Nhưng, anh cơ hồ như thích cô, cũng lại chỉ như mơn trớn, khiêu khích cô, xem cô rốt cuộc yêu anh đến mức nào.

“Thì ra em quan tâm chuyện đó.”

Miệng hơi nhếch, Việt Xán vuốt ve má cô, giọng khàn khàn như có ma lực cám dỗ, nói: “Nhưng, biết làm thế nào? Anh đã quyết định thủ thân như ngọc, vì một người duy nhất anh yêu”.

“Người duy nhất anh yêu là ai?”

Minh Mỹ vừa hận vừa mừng, đưa mắt lườm Việt Xán.

“Em nói xem.”

Minh Mỹ lao vào lòng anh, Việt Xán tỳ cằm lên đầu cô, giọng dịu dàng, hai mắt lại nhìn ra ánh sáng rực rỡ ngoài cửa sổ, nhắc lại lần nữa...

“Em nói xem?”

Chập tối, tại biệt thự họ Tạ.

“Mười giờ hai mươi phút tối bốn ngày trước, Tạ phu nhân nói chuyện với Diệp tiểu thư ở phòng sách. Bốn giờ chiều ba ngày trước Tạ lão thái gia gặp Diệp tiểu thư tại quán trà ‘Hòa Phong’”, Tạ Bình đọc cuốn sổ ghi chép trong tay, “Chín giờ sáng hôm nay, trong cuộc họp hội đồng quản trị, Tạ phu nhân tuyên bố Diệp tiểu thư tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ. Hai giờ chiều, Tracy trợ lý thiết kế của Diệp tiểu thư cho khởi công sửa chữa cửa hiệu, thiết kế sửa chữa do chính Diệp tiểu thư vẽ”.

“Ừ.”

Ngồi dựa người lên đầu giường, Việt Tuyên điềm nhiên lắng nghe.

“Căn hộ ở trung tâm thành phố đã được sang tên Diệp tiểu thư”, Tạ Bình cau mày, “Xem ra Diệp tiểu thư đã đồng ý với Tạ lão thái gia và Tạ phu nhân, không lâu nữa sẽ chuyển khỏi nhà họ Tạ”.

Việt Tuyên cảm thấy mệt mỏi.

Tường vi đỏ ngoài cửa sổ đã nở từ lâu, trong ánh hoàng hôn, có những cánh hoa đã héo tàn.

“Ngoài ra”, Tạ Bình do dự, “Về mối quan hệ giữa Thái Na và Diệp tiểu thư, tôi cũng tra ra được một ít. Bảy năm trước trong một lần ẩu đả, do đánh chết người, Thái Na bị...”.

“Ai bảo cậu đi điều tra!”

Việt Tuyên ngẩng đầu, ánh mắt nghiêm khắc.

“...”

Tạ Bình vội im bặt.

Từ lúc Nhị thiếu gia bị thương, Tạ Bình luôn bí mật bảo vệ. Trong buổi dạ tiệc mừng thọ hôm đó, đứng ở một chỗ khuất gần hai người, anh đã nghe được những câu Thái Na nói với Diệp Anh ngay trước mặt Nhị thiếu gia, liền lập tức điều tra quan hệ giữa Thái Na và Diệp Anh. Thái độ khác thường của Nhị thiếu gia đối với Diệp Anh, anh đã nhìn thấy hết. Nhưng hơi hướng mờ ám phức tạp toát ra từ con người Diệp Anh khiến anh không yên tâm.

“Từ nay”, Việt Tuyên nghiêm giọng, “Bất kỳ chuyện gì liên quan đến A Anh, cậu không được tự ý điều tra”.

“...”

“Rõ chưa!”

“Nhưng...”, Tạ Bình do dự.

“Nếu không, cậu sẽ bị điều đi Mỹ, không được về nước nữa”, Việt Tuyên nhắm mắt khẽ nói.

“Nhị thiếu gia!”

Tạ Bình sửng sốt, anh biết, Nhị thiếu gia mặc dù bình thường, tính tình xem ra rất ôn hòa, nhưng chuyện gì một khi đã quyết, tuyệt đối không thay đổi.

“VẬY, Nhị thiếu gia, có chuyện tôi nhất định phải nói.”

Sắc mặt lạnh dần, Tạ Bình nói.

Từ nhỏ anh đã được lựa chọn làm vệ sỹ của Nhị thiếu gia. Tất cả những gì đã học, đã được huấn luyện đều là để bảo vệ an toàn cho Nhị thiếu gia. Anh biết trong lòng Nhị thiếu gia, Diệp tiểu thư có vị trí đặc biệt, cho nên sau khi nhận được báo cáo về chuyện đó, anh luôn do dự không biết có nên báo cho Nhị thiếu gia biết hay không?

“Nếu như sau khi nghe báo cáo, thiếu gia vẫn không cho tôi điều tra Diệp tiểu thư, tôi sẽ nghiêm chỉnh chấp hành mệnh lệnh của thiếu gia.”

Tạ Bình nói.

Việt Tuyên cau mày, rất lâu sau, lên tiếng:

“... Nói đi.”

“Buổi tiệc mừng thọ, sau khi thiếu gia và Sâm tiểu thư đi khỏi, chỉ còn Đại thiếu gia và Diệp tiểu thư trong phòng”, Tạ Bình nhìn xuống nền nhà, “Hai người họ đã xảy ra tranh cãi, Đại thiếu gia cưỡng bức hôn Diệp tiểu thư, do khoảng cách quá xa, không thể nghe được hai người nói gì, nhưng người của tôi cũng nghe bập bõm, anh ta nói, Đại thiếu gia và Diệp tiểu thư chắc hẳn từng quen nhau, câu nói rõ nhất có thể chứng minh...”.

“Đủ rồi!”

Một cơn ho bột phát, Việt Tuyên bật ho, đỏ bừng hai má, rất lâu mới dịu đi. Đêm đó cô cười rất tươi, ngoan ngoãn như con mèo nép vào anh ngủ, ngón chân thon nhỏ chà sát hai bắp đùi trắng xanh, hơi lạnh của anh. Chỉ có điều cô không thể nhìn thấy vết rách bị cắn ở môi dưới của cô.

Màu đỏ trên má tan đi.

Mặt anh trở lại một màu, trắng bệch.

“Tôi biết, cậu không cần nói nữa”, Việt Tuyên chậm rãi, hàng mi dài che đi ánh mắt, “Chuyện của Diệp tiểu thư, cô ta tự biết chừng mực, cậu khỏi phải lo”.

“... Vâng.”

Yên lặng một lát, Tạ Bình trả lời.

“Diệp tiểu thư.”

Bên ngoài có tiếng cô y tá, liền sau đó hai tiếng gõ cửa liên tiếp, kiểu gõ cửa của riêng Diệp Anh.

“Mời vào!”

Nặng nề ngồi dậy, Việt Tuyên nhìn ra cửa.

“Hình như không khí có gì không ổn”, hơi nhăn mũi, Diệp Anh nở nụ cười rất đáng yêu đi vào, trong tay cầm túi giấy, nhìn Tạ Bình, lại nhìn Việt Tuyên, “Hai người vừa cãi nhau phải không?”.

“Diệp tiểu thư.”

Tạ Bình chào cô, mặt không biểu cảm đi ra.

“Anh ta không thích em.”

Quay đầu nhìn mãi cánh cửa vừa khép, Diệp Anh khoát một cử chỉ bất lực, sau đó cười như không có chuyện gì xảy ra. Ngồi bên mép giường, cầm tay anh lắc lắc, vui vẻ đùa:

“Nhưng chỉ cần anh thích em là được.”

Việt Tuyên cười nhạt, vẫn để tay cho cô nắm.

“A, anh ta làm anh bức mình thật ư?”, cô nghiêng đầu, lo lắng nhìn anh, “Mặc dù không biết hai người có chuyện gì, nhưng Tạ Bình là người thẳng tính, nói gì sai anh đừng bận tâm, anh ta và Tạ Phổ là những người thật lòng quan tâm đến anh”.

Thấy Việt Tuyên vẫn lặng lẽ không nói, Diệp Anh mỉm cười cầm túi giấy đến, giơ trước mặt anh.

“Nhìn này, xem hôm nay em mua gì nào?”

Đó là một đôi giày khâu thủ công.

Tang giày bằng lụa đen, thêu vân hoa màu bạc, óng ánh. Trang nhũ, tinh xảo, đế gồm nhiều lớp bằng vải gai khâu chần.

Lật một góc chăn mỏng, Diệp Anh cúi đầu, vừa cẩn thận đi giày vào chân cho anh, vừa nói: “Em tìm mãi mới được đây. Nó rất mềm, đế tuy dày, nhưng cũng mềm mại, đi rất dễ chịu, cũng không bị tuột khỏi chân, tiện hơn đi dép lê”.

Kích cỡ vừa khít.

Diệp Anh thở phào, mỉm cười hài lòng, ngẩng đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt Việt Tuyên đang nhìn cô.

“Sao thế?”

Quan tâm nhìn anh, cô khẽ hỏi, ngón tay vẫn dừng lại trên mũi giày anh vừa xỏ chân.

“Không sao.”

Anh cúi đầu, thản nhiên nói.

“Rất dễ chịu.”

Nhìn anh một lát, Diệp Anh nghiêng người, từ từ áp mặt vào trán Việt Tuyên, nũng nịu chà sát, nửa mềm mỏng nửa hờn giận đe dọa:

“Em hiểu rồi, anh giận em. Thôi xin anh, chỗ nào em sai anh nói thẳng với em được không, đừng để em phải đoán.”

Mắt cô đen thẫm.

Chớp mắt là có thể chạm vào mi anh.

“Nếu không nói ra, em sẽ hôn anh đó.”

Vừa giả bộ nghiêm giọng, cô vừa từ từ áp gần môi anh, Việt Tuyên bối

rồi, hơi né ra sau. Nhưng môi cô đã chộp được môi anh! Hai mắt đen lóng lánh, cô vừa ngước nhìn anh vừa chậm chậm thưởng thức môi anh. Việt Tuyên có vẻ hơi bức, lại né ra sau, cô lại đuổi theo, hôn mạnh hơn, mãi đến khi hơi thở hai người trở nên bất thường, cô mới mở mắt, buông anh ra.

“Trừng phạt anh đấy.”

Liếc xéo Việt Tuyên, cô đặc ý hừ một tiếng.

“Bất luận lòng anh có gì bất mãn, bây giờ đã bị em hôn sạch hết rồi, không được chiến tranh lạnh với em nữa. Thôi, bây giờ chúng ta đi tập phục hồi thể lực, anh đi luôn đôi giày này.”

Nói đoạn, cô cười hớn hở, chìa một tay cho anh.

Mặc dù cố giữ bình tĩnh, giữ vẻ thản nhiên, nhưng trong lòng Việt Tuyên vẫn chao đảo, bất ổn, sự phẫn nộ trong mắt anh đã tiêu tan trong giây phút yên lặng vừa rồi. Nhìn cô cười hớn hở và bàn tay bướng bỉnh chìa cho anh, anh im lặng một lát, cuối cùng giơ tay nắm tay cô.

Vậy là, chập tối Việt Xán và Sâm Minh Mỹ trở về biệt thự, nhìn thấy một bức tranh như thế này: Trong ánh hoàng hôn ngập trời, khung cửa sổ rộng sát đất của phòng hồi phục chức năng mở toang, hoàng hôn đỏ ối tràn vào lóng lánh thủy tinh, bóng hai người bên trong như được tráng một lớp men hồng.

Rời chiếc nạng, Việt Tuyên nặng nề thử bước đi một mình.

Người lão đảo.

Diệp Anh bên cạnh thận trọng khê đỡ, cô chăm chú theo dõi mỗi động tác của anh, miệng mấp máy liên tục cổ vũ. Việt Tuyên kiên trì đi mấy bước, đến khi cơ thể không chịu nổi, nghiêng sang bên...

Diệp Anh vội giơ tay đỡ!

Cười như một đứa trẻ, cô ôm lấy Việt Tuyên, vui mừng vì anh có thể tự đi lâu như vậy, dùng khăn bông lau mồ hôi trán cho anh, tay cô gượng nhẹ, còn Việt Tuyên nghiêng đầu nhìn mắt cô, cũng dịu dàng như ánh hoàng hôn.

Đứng ngoài cửa sổ, Sâm Minh Mỹ cắn chặt môi.

Cứng người.

Thậm chí không để ý sắc mặt Việt Xán.

* * *

Thời gian từng ngày trôi qua, cùng lúc cửa hiệu thiết kế thời trang cao cấp của Sâm Minh Mỹ sắp khánh thành, công tác tuyên truyền quảng cáo cũng đã khởi động, Sâm Minh Mỹ hện mấy công ty quảng cáo nổi tiếng nhất bắt đầu vào cuộc, đồng thời liên tục tổ chức các buổi gặp gỡ với khách hàng. Cửa hiệu của Diệp Anh ở gần lối vào phía đông quảng trường mua sắm Ngân Tọa sầm uất nhất khu trung tâm thành phố. Sâm Minh Mỹ mỗi lần đi qua đó, đều nhìn thấy thiết kế trẻ Tracy trợ lý của Diệp Anh cầm bản vẽ hướng dẫn thợ làm việc.

Sâm Minh Mỹ cũng từng dừng lại nhìn ngắm phong cách trang trí của cửa hiệu Diệp Anh.

Đó là phong cách lạnh, cứng.

Đối với phong cách này, Sâm Minh Mỹ không dám mạo hiểm. Khách hàng lựa chọn trang phục thiết kế cao cấp là những quý bà, người đẹp trong giới thượng lưu, người nào cũng thích nổi bật, lộng lẩy, chỉ có dùng thủy tinh, pha lê, để trang trí mới hi vọng có thể thu hút ánh mắt của họ.

Nhưng thực ra Sâm Minh Mỹ không để ý Diệp Anh lựa chọn phong cách trang trí nào.

Điều cô quan tâm là Diệp Anh hình như không hề có ý rời khỏi Tạ gia. Chỉ cần trở về biệt thự nhà họ Tạ là cô ta lập tức bám riết bên cạnh Tuyên, sôi nổi chuyện trò, ân cần tỉ mỉ. Có lúc, ở chỗ vắng cô còn nhìn thấy Diệp Anh quỳ trước xe lăn của Tuyên, lúc cười hơn hớn, lúc gục vào đầu gối Tuyên, hoặc có những cử chỉ rất thân mật.

Buổi tối hôm đó, đợi Việt Tuyên đã đi ngủ, Sâm Minh Mỹ nhờ y tá gọi Diệp Anh ra ngoài. Lúc cửa phòng mở, Sâm Minh Mỹ nhìn thấy bên trong một chiếc giường đôi rất rộng, nghĩ đến lời xầm xì của đám người giúp việc, rằng ban đêm Diệp tiểu thư ngủ chung giường với Nhị thiếu gia, lòng cô bùng lên cơn giận không thể kiềm chế.

“Khi nào cô rời khỏi đây?”

Ra khỏi phòng, Sâm Minh Mỹ lạnh mặt, lập tức hỏi thẳng:

“Sao cơ?”

Diệp Anh bắn khoăn.

“Đừng vờ vịt!”, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng nói, “Tôi là phụ nữ, cái kiểu ngây thơ vô tội giả bộ đó không có tác dụng đâu”.

Diệp Anh cười cười: “Nhưng đúng là tôi không hiểu cô đang nói gì”.

“Cô đã nhận lời ông tôi, nếu được tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp sẽ rời khỏi Tạ gia, rời khỏi Tuyên”, Sâm Minh Mỹ nhìn cô, giọng lạnh tanh, “Bây giờ cửa hiệu của cô đã chuẩn bị xong, cô phải giữ lời hứa với ông tôi”.

“Ồ? Tôi đã nhận lời sao?”, Diệp Anh cười uyển chuyển, mắt liếc đảo, suy nghĩ một lát, giải thích, “Tôi hiểu rồi, có lẽ cô nhầm”.

“Nhầm?”, Sâm Minh Mỹ cau mày.

“Tạ lão thái gia và Tạ phu nhân muốn tôi rời khỏi đây”, Diệp Anh vẫn cười, “Lúc đó tôi trả lời, nếu được tham gia dự án thiết kế, tôi sẽ suy nghĩ”.

“Vậy chẳng phải...”

“Nhưng bây giờ tôi vẫn đang suy nghĩ”, ngắt lời Minh Mỹ, Diệp Anh tiếp tục cười cười, “Cảm thấy vẫn chưa ổn. Dù đã được tham gia dự án này tôi vẫn không muốn rời khỏi đây”.

“Cô...”

Sâm Minh Mỹ nổi đóa.

“Nhìn này, xem hôm nay em mua gì nào?”

Đó là một đôi giày khâu thủ công.

Tang giày bằng lụa đen, thêu vân hoa màu bạc, óng ánh. Trang nhã, tinh xảo, đế gồm nhiều lớp bằng vải gai khâu chần.

“Tôi cũng từng gặp những đứa con gái trơ trẽn, nhưng chưa từng thấy kẻ nào trơ trẽn như cô”, giọng lạnh tanh, phẫn nộ, Sâm Minh Mỹ nói tiếp, “Cô tưởng cô quyết không đi, chúng tôi cũng không làm gì được cô sao?”.

Diệp Anh cúi đầu không nói.

“Ngày mai tôi sẽ bảo ông tuyên bố loại cô khỏi dự án này! Cô đến Tạ gia thế nào thì cũng cút khỏi như thế, một xu một cắc cũng không được!”, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng dồn ép cô.

“Cô nóng lòng muốn đuổi tôi vậy sao?”

Diệp Anh khẽ thở dài:

“Tôi đi thì cô được lợi gì? Người cô yêu là Đại thiếu gia cơ mà? Tôi ở đây, Nhị thiếu gia thích tôi, sẽ không đồng ý hôn sự mà Tạ lão thái gia công bố. Tôi đi rồi, cô và Đại thiếu gia sẽ càng khó khăn, không phải sao?”

Sâm Minh Mỹ cứng người.

“Hay là”, Diệp Anh liếc Sâm Minh Mỹ, “Người cô thích thực ra là Nhị thiếu gia, cho nên mới không chịu nổi tôi”.

“Câm mồm!”

Sâm Minh Mỹ tức giận nhìn quanh, xác định trong vườn hoa không có ai.

“Ha ha”, Diệp Anh lại cười, “Tôi hiểu rồi, thì ra cô là loại đàn bà đó, mặc dù hiện nay cô yêu Đại thiếu gia, nhưng cô vẫn cảm thấy Nhị thiếu gia là của cô, cô cảm thấy cả thế giới này là của cô, đúng không?”.

“Cô...”, trong bóng đêm, Sâm Minh Mỹ mặt trắng bệch, “Có một dạo tôi đã cảm kích cô, tưởng cô là người tốt, thật lòng chăm sóc Tuyên, cũng từng muốn đối tốt với cô”.

“Sao?”

Diệp Anh nhướn mày cười:

“Thì ra, rõ ràng biết tôi muốn làm thiết kế, rõ ràng biết tôi muốn tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp. Nhưng lại để tôi suốt ngày ngồi chơi trong phòng thiết kế, đó là cách cô cảm kích tôi sao?”

“...”, Sâm Minh Mỹ cứng họng, “Tôi muốn cô chuyên tâm chăm sóc

Tuyên”.

“Vậy tôi không đi khỏi đây, ngày nào cũng về chăm sóc Nhị thiếu gia, sao cô lại không hài lòng?”

Diệp Anh cười hồ hởi.

Sâm Minh Mỹ bị dồn không nói được gì.

Sắc mặt liên tục thay đổi, hồi lâu sau mới chậm rãi, lạnh lùng nói: “Được, được, cô quả nhiên là loại bất lương, tôi không nói lại được cô. Có điều, Diệp Anh, nói cho cô biết, nội trong ba ngày cô phải rời khỏi Tạ gia”.

“Nếu không thì sao?”

Sâm Minh Mỹ tái mặt.

“Bây giờ tôi có thể cho cô biết”, Diệp Anh tươi cười, “Tôi sẽ không rời khỏi đây, trừ phi Nhị thiếu gia đi cùng tôi. Dự án thiết kế thời trang cao cấp, tôi đã tham gia, điều này đã tuyên bố trong cuộc họp hội đồng quản trị, tôi cũng sẽ không rút lui”.

“Cô không biết sợ như vậy hả?”, Sâm Minh Mỹ giễu cợt, “Dự án này dù cô không muốn rút lui, tôi cũng khiến cô tâm phục khẩu phục, cô sẽ thảm bại. Còn với Tuyên, cô tưởng sau khi biết ý đồ của cô, sau khi biết cô từ đâu ra, anh ấy sẽ chấp nhận cô chẳng? Còn cho cô ở lại ư?”.

Diệp Anh cứng người, nhìn cô chăm chăm.

“Tôi rất hiếu kỳ, Diệp Anh là tên thật của cô chứ?”, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng nhìn Diệp Anh, “Tôi cũng rất tò mò, cô bị giam trong trại cải tạo trẻ vị thành niên sáu năm, vừa mới ra khỏi trại không lâu, cô tốt nghiệp Học viện Thời trang Wadge, Canada lúc nào nhỉ?”

Trong màn đêm.

Hoa tường vi đỏ đã hết kỳ nở rộ, bắt đầu tàn, cánh hoa đã ngả màu vàng úa, nhưng dưới ánh trăng vẫn đẹp, vẫn kiêu sa, vẫn quyến rũ.

“Chẳng phải miệng lưỡi cô sắc lắm cơ mà, sao không nói đi?”, Sâm Minh Mỹ nhếch mép, nhìn Diệp Anh mặt trắng nhợt, “Một nữ tù bị giam sáu năm, lại còn không biết tự lượng sức. Cô tưởng chỉ cần giả mạo thân phận là có thể đường hoàng vào nhà người khác, múa võ dương oai hay sao? Cô cho rằng, nếu Tuyên biết những chuyện đó, anh ấy lại là người trong sáng như vậy, sẽ cho phép cô, một kẻ bẩn thỉu như thế ở bên anh ấy sao?”.

“Tôi không hiểu cô đang nói gì!”

Ánh mắt Diệp Anh tối sầm, môi tái đi.

“Ha”, Sâm Minh Mỹ cười khẩy, “Cô không biết, nhưng có người biết, Thái Na, cái tên này có lẽ cô không lạ. Cô ta vẫn chưa quên cô, cô ta nói, da cô vừa trơn vừa mềm, trên eo cô có một...”.

“Bốp...”

Một cái tát vào má Sâm Minh Mỹ!

Đau điếng, người loạng choạng, Sâm Minh Mỹ kinh ngạc, ôm má nóng đỏ, nổi giận sôi người: “Cô dám tát tôi!”.

“Cô ngạc nhiên phải không?”, Diệp Anh xoay khớp cổ tay, mắt hơi nheo như cười, “Như cô đã nói, giết người tôi còn dám, tát mấy cái có là gì?”.

Đôi mắt đen sì.

Vọt ra tia lạnh chích thấu vào tận xương.

Sâm Minh Mỹ hốt hoảng, lùi sau một bước, nhìn Diệp Anh toàn thân tỏa ra hơi lạnh, cổ trắn tĩnh nói: “Nếu sau ba ngày, cô vẫn không rời khỏi đây, tôi sẽ nói ra hết mọi chuyện của cô!”.

Diệp Anh nhìn Sâm Minh Mỹ, mặt không biểu cảm.

Thấy Diệp Anh lặng thinh hồi lâu không nói, Sâm Minh Mỹ biết có lẽ cô ta đã sợ, liền cười khinh bỉ mà quay người bỏ đi, gió đêm lành lạnh, má vẫn đau nhói, áp bàn tay vào chỗ đó đó, cảm giác nóng bừng bừng như đang tắt lửa lên.

Nghiến răng.

Ở khoảng cách bảy, tám mét, Sâm Minh Mỹ lại quay người ngoái nhìn, Diệp Anh dưới ánh trăng đẹp một cách kiêu sa, đẹp một cách đáng ghét như tường vi dại, cô nói giọng giễu cợt:

“Tối đó, Tuyên đã nắm tay tôi.”

“Chính trong dạ tiệc mừng thọ ông, Tuyên đã nắm tay tôi, anh ấy nói, anh ấy bằng lòng lấy tôi”, trong vườn hoa đêm hè, Sâm Minh Mỹ thương xót nhìn Diệp Anh, “Cô không ngu ngốc tưởng rằng, Tuyên thích cô thật chứ?”

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9

Một buổi chiều ba ngày sau.

“Diệp tiểu thư, kiểu trang trí này phải chăng hơi lạnh và cứng nhắc.”

Đứng trước cửa hiệu đã sửa chữa hoàn tất, Tracy ngắm nghía khắp lượt, ngây người hỏi. Nếu không phải đã biết nơi đây sẽ là hiệu thiết kế thời trang cao cấp dành cho nữ thì cô sẽ tưởng mình vào nhầm địa chỉ. Phóng mắt nhìn, tường xung quanh ốp đá hoa cương đen tuyền, cột đá trắng kiểu La Mã trông như cung điện lạnh lẽo, đẹp thì rất đẹp, nhưng lạnh và cứng như thế giới của đàn ông.

“Rất tốt.”

Mỗi chi tiết đều đúng như thiết kế, Diệp Anh gật đầu, nói:

“Tracy, cô vất vả quá.”

“Nhưng, Diệp tiểu thư”, đuổi theo Diệp Anh đến cửa, Tracy băn khoăn nói, “Khách hàng của chúng ta là phụ nữ, cô nên xem lại, liệu họ có thích một cửa hiệu trang trí thế này không?”.

Tối qua cô đã đến xem cửa hiệu của Sâm Minh Mỹ, cũng vừa hoàn tất. Phong cách mềm mại, dịu dàng, gam chủ đạo là màu hồng phấn, điển nhã hơi hoài cổ như nàng công chúa xinh đẹp e lệ, rèm cửa sổ gắn đầy những hạt thủy tinh lóng lánh như thế giới mộng ảo, khiến người ta mê đắm.

“Sẽ thích.”

Diệp Anh không ngẩng đầu, đi nhanh khỏi cửa hiệu.

“Diệp tiểu thư, Diệp tiểu thư...”

Chân tay luống cuống gọi mấy câu, cuối cùng Tracy bần thần nhìn bóng Diệp Anh mất hút, lòng vẫn bồn chồn không yên.

“Quả nhiên, rất giống nữ hoàng.”

George uể oải ngã mình vào ghế da màu đen, mình vận sơ mi hoa sắc sỡ, anh ta nghịch nghịch chiếc khuyên mã não dưới môi, lười biếng mỉm cười.

“George!”, Tracy băn khoăn nhìn George, “Trang trí thế này ngộ nhờ khách hàng không đến thì sao?”.

“Cô có thấy cô ta lo lắng tí nào không?”, George ngáp một cái, “Cô ta đã mười phần tự tin như vậy, thì cô thử đợi xem sao”.

“...”

Nhìn đường phố đông đúc bên ngoài cửa kính, Tracy mấp máy môi, vẫn không yên tâm.

Không khí mùa hè, ẩm ướt oi nồng.

“Đây là danh sách các minh tinh và những nhân vật nổi tiếng các giới sẽ đến dự lễ khai trương chính thức”, trợ lý đưa một tờ giấy đánh máy dày đặc những chữ là chữ, lại đưa một tập giấy khác, “Đây là kế hoạch quảng cáo đã chỉnh sửa, mời cô xem”.

Sâm Minh Mỹ cầm lên.

Đọc kỹ một lượt, cô gật đầu rồi đưa cho mấy đồng nghiệp bên cạnh. Bên tai là tiếng tranh luận của các nhà thiết kế thỉnh thoảng vọng tới, Sâm Minh Mỹ ngẩng đầu nhìn sắc trời qua cửa sổ, từng đám mây đen vần vũ trên không, dường như sắp có mưa lớn.

Hôm nay là ngày thứ ba.

Nếu người đàn bà đó vẫn không chịu rời khỏi Tạ gia...

Sâm Minh Mỹ lạnh lùng mím môi.

Khi tài xế mở cửa xe cho Diệp Anh, đã có những hạt mưa đầu tiên rơi trên cánh tay trần trắng muốt của cô, để lại dấu nước tròn, ướt lạnh.

“Diệp tiểu thư, đi đâu đây ạ?”

Trở về vị trí sau vô lăng, lái xe lễ phép hỏi.

Chỉ trong chớp mắt, bầu trời đã tối sầm, không trung dày đặc những sợi mưa đan chéo như những mũi kim sắc lạnh. Diệp Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, mới bốn rưỡi chiều, cô trầm ngâm một lát, nói:

“Đến hiệu bánh Tường Vi.”

Mưa càng lúc càng dày.

Việt Xán đứng dậy khỏi bàn làm việc. Giống như trước giờ, mỗi khi gặp trời mưa, tâm trạng anh trở nên bồn chồn bất an, cơ hồ như có gì dồn ép, đè nén đến mức không thở được. Mưa bão hoặc sấm sét còn dễ chịu hơn, sợ nhất là kiểu mưa nhỏ, dày hạt không âm thanh.

Như đêm nhiều năm trước.

Như triền miên bất tận.

Như những chiếc kim dài.

Dai dẳng đâm vào lòng vốn đã nát bởi, anh tưởng dây thần kinh đó đã tê liệt, đã chết từ lâu, nhưng vẫn lộ ra vết thương choe choét máu tươi, đau tới tận tim gan.

“Đại thiếu gia.”

Gõ cửa văn phòng tổng giám đốc, Tạ Phong – một chàng trai trẻ tuổi rất điển trai, sắc mặt bất thường đi vào. Do dự một lát, rồi bước đến bên Việt Xán báo cáo tình hình vừa được biết.

Việt Xán tái mặt, xằng giọng hỏi:

“Bao giờ?!”

“... Có lẽ là bây giờ.”

Nước mưa đọng làm mờ lớp kính. Diệp Anh dùng ngón tay, vạch lên lớp kính. Ngón tay di qua, di lại trên cửa kính mờ nước, hiện ra một bông hoa tường vi.

...

...

“Đây là tường vi đêm đầu tiên.”

Tay trái ôm cô vào lòng, tay phải cha dùng ngón trỏ vẽ một bông tường vi trên khung kính cửa sổ hiệu bánh Tây Tường Vi. Bên ngoài, trong màn mưa, không khí ẩm ướt, bông hoa tường vi đó sinh động như vừa mới nở.

Lúc nhỏ, cha thường đưa cô đến hiệu bánh đó.

Bởi vì tên cửa hiệu là Tường Vi, cha thậm chí rất vui lòng giúp chủ cửa hàng thiết kế biển hiệu, trên nền hai màu đỏ trắng, giữa là một bông hoa tường vi màu hồng nở xòe. Cha thích ăn bánh đậu đỏ của hiệu bánh đó, cha nói hồi còn nhỏ, đậu đỏ do bà nội hầm cũng mang hương vị này.

Cha nắm tay cô.

Dạy cô vẽ bông hoa tường vi như vậy lên cửa kính.

“Tường vi đêm đầu tiên, mặc dù chưa nở hết, nhưng tươi nhất, thuần khiết nhất”, miệng cha có mùi thuốc lá, râu đen luôn chọc vào má cô ngứa ngứa lại hơi đau, cha nắm bàn tay bé nhỏ của cô, vẽ một bông khác, “Đêm con ra đời, ngoài cửa sổ tường vi hồng nở rộ. Cha cảm thấy bé Tường Vi của cha sau này lớn lên nhất định sẽ tài hoa, trong sáng và tốt bụng, trở thành tác phẩm tuyệt vời nhất của cha.”

...

Lúc đó, cha luôn mua hai cái bánh đậu đỏ, một cái cho cô, một cái ông ăn. Cha thích nhất bánh đậu đỏ, có lúc thức đêm trong phòng thiết kế, mệt chẳng muốn ăn gì, cha cũng ăn hết cái bánh đậu đỏ cô lén chạy đi mua cho ông.

Đó là loại bánh cha thích nhất.

Dẫu trong những năm tháng ô uế, chỉ cần mua một chiếc bánh đậu đỏ để trước ảnh cha, cô có thể bình tĩnh được mấy ngày.

Còn về sau.

Khi sống trong trại cải tạo, đêm khuya không ngủ được, ngồi trên giường, suốt đêm thần thờ suy nghĩ. Lâu như vậy không mua bánh đậu đỏ cho cha, liệu cha có buồn, có cho rằng, cô đã quên ông.

...

...

Hơi nước mưa ẩm dần làm mờ bông tường vi trên kính, Diệp Anh lặng lẽ thở dài, dùng ngón tay xóa đi. Trên đường có nhiều chỗ nước đọng, xe phóng rất nhanh, người đi bộ vội vàng. Cô nhắm mắt mệt mỏi dựa vào cửa xe, nước mưa bên ngoài truyền hơi lạnh buốt.

...

...

“Nếu sau ba ngày, cô vẫn không đi khỏi đây, tôi sẽ nói ra tất cả mọi chuyện của cô!”

...

“Tối đó, Tuyên đã nắm tay tôi.”

Trong vườn hoa đêm hè, Sâm Minh Mỹ tỏ ra thương hại cô, nói:

“Cô sẽ không ngu ngốc tưởng rằng, Tuyên thích cô thật chứ.”

...

...

Ba ngày nay, những lời nói của Sâm Minh Mỹ vẫn vang bên tai.

Ba ngày nay, Sâm Minh Mỹ hầu như không cho cô bất kỳ cơ hội nào đến gần Tuyên, dù ăn cơm, đi dạo, đi tập phục hồi chức năng, Sâm Minh Mỹ đều đích thân ở bên Việt Tuyên. Đến tối cô ta càng không cho phép cô vào phòng anh.

Còn Việt Tuyên...

Việt Tuyên không từ chối Sâm Minh Mỹ.

Chiếc Bentley lao đi trên con đường ngập mưa.

Màn mưa như tấm lưới dệt bằng mũi kim trùm lên tất cả, một màu trắng mênh mang. Từ xa, dòng xe nối nhau di chuyển. Xa hơn nữa, qua một khu phố, lại xa hơn nữa, rồi qua một khu phố khác...

Vòng qua chỗ ngoặt...

Chiếc xe đua màu xám bạc phóng như bay!

Trên đường phố trơn ướt, phá vỡ màn mưa, chiếc cần gạt nước quét liên tục, Việt Xán mặt mày cau có, một tay nắm vô lăng, một tay ấn tìm danh bạ điện thoại. Không có! Không có! Ngoài bức ảnh cô ấu yếm dựa vào người Việt Tuyên ở Paris. Mọi thông tin về cô anh đều không có!

“Diệp tiểu thư đã rời quảng trường Ngân Tọa!”

Trong tai nghe, giọng của Tạ Phong cũng hơi lo lắng.

“Đúng, chính là đi trên chiếc xe đó! Nhưng không ai biết cô ấy đi đâu! Trên đường về Tạ gia cũng không có! Lái xe không liên lạc được! Di động của Diệp tiểu thư tắt máy!”

Đi đâu?

Cô ấy đi đâu?

Lồng ngực cuộn lên như muốn vỡ tung, chiếc cần gạt nước gạt liên tục, Việt Xán nắm chặt vô lăng, nhấn ga chiếc xe đua màu xám bạc vượt qua chiếc xe khác trong màn mưa trắng xóa! Lại vượt qua chiếc nữa! Còi xe rít

suốt dọc đường!

Màn mưa làm mờ các ô cửa kính, biến thành một màu trắng đục.

Nghe tiếng gõ cửa của thuộc hạ, Tạ Bình khẽ khàng đi ra, không dám đánh động Việt Tuyên đang ngủ. Trên chiếc giường rộng thênh thang, Việt Tuyên ngủ không yên, trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở dồn dập, lông mày cau có, như đang bị ác mộng đè nén. Sắc mặt xanh xao, Việt Tuyên trần trỗ thở dốc, đột nhiên cả người chấn động, mở bừng mắt!

“Nhị thiếu gia!”

Vừa ra đến cửa, bắt đầu lắng nghe thuộc hạ báo cáo, Tạ Bình vội ngoái đầu ngó vào phòng.

“A Anh đã về chưa?”

Ngoài cửa sổ, tiếng mưa gõ đều như trống điểm. Việt Tuyên cau mày hỏi, một cơn đau ở ngực âm ỉ co thắt, cơn ác mộng vừa rồi khiến lòng anh nặng trĩu, thấp thỏm bất an như có chuyện không hay sắp xảy ra. Lúc này, anh muốn nhìn thấy cô, lập tức nhìn thấy cô!

Mưa ướt đường trơn.

“Rầm...”

Đột nhiên thân xe chấn động mạnh, người Diệp Anh lập tức nảy lên, đập mạnh vào cửa kính! Cô đau điếng ôm trán, máu tươi theo ngón tay nhỏ xuống, nặng nề mở mắt nhìn ra. Lái xe phía trước, trán toát mồ hôi, hai tay run run nắm chặt vô lăng, cố làm cho xe dừng lại, ngoái đầu kêu lên:

“Tiểu thư, phanh hỏng rồi!”

“Rầm...!”

Còn chưa ngồi vững, lại một cú va mạnh nữa, trán Diệp Anh hầu như va vào đúng vị trí cũ trên kính xe, máu tươi như dồn lại, một dải máu đỏ làm mờ tầm nhìn của cô.

Lại là...

Phanh hỏng ư...

Ý nghĩ nực cười lóe lên trong đầu, cơn đau ở trán và cảm giác choáng váng ở đầu khiến cô nôn nao muốn ói. Cố gắng nhìn ra, thấy một ngã tư đông đúc, đúng lúc đèn đỏ, mấy cái xe dừng ở đó, chiếc Bentley như mất kiểm soát xiêu vẹo lao lên!

“Két...”

Một tiếng rít chói tai, chiếc Bentley mất kiểm soát suýt đâm vào chiếc xe đỗ phía trước! Lại loạn choạng chen qua một chiếc khác! “Bíp...”, “Bíp...!”, tiếng còi xe chói tai xé màn mưa, chiếc xe phía trước kinh hoàng né tránh! Tiếng còi xe, cùng tiếng kêu, tiếng chửi hỗn loạn!

“Rầm...!”

Mặc dù đã thắt dây an toàn, và dù Diệp Anh đã cúi đầu, thu người lại, nhưng lực chạm cực lớn vẫn khiến cả người cô bị hất lên, va mạnh vào thành ghế trước!

Máu chảy đầy mặt, đau đến nỗi máu trong người như đông lại.

“Rẹt...!”

Lại quệt vào chiếc xe đỗ phía trước, chiếc Bentley lao đảo, lao vào ngã tư dòng xe rồng rắn!

Từ phía xa, sắc máu cuối cùng trên môi Việt Xán biến mất!

Mặc dù đoán ra nơi cô định đến, mặc dù đã nhìn thấy chiếc Bentley màu đen, nhưng dòng xe rồng rắn phía trước đã chặn anh ở đây, giương mắt nhìn mọi chuyện xảy ra!

Tay Việt Xán run run đẩy cửa xe.

Thế giới xung quanh như đột nhiên chìm trong yên lặng, trong đám xe hỗn loạn, anh lao về phía chiếc Bentley màu đen! Trong màn mưa trắng xóa mênh mông, chiếc Bentley giống như một con thuyền nhỏ trong bão biển, trong ngã tư dòng xe nườm nượp, vùng vẫy cố tránh chiếc xe đang nhắm vào nó lao tới!

Như một cảnh phim câm đen trắng.

Như một cơn ác mộng không thể nào tỉnh dậy.

Trong mưa, Việt Xán hét lên đau đớn, lao về phía ngã tư!

Nỗi tuyệt vọng xé nát tim anh. Đây chính là cơn ác mộng bao phen, anh điên cuồng lao trong màn mưa dày đặc mênh mông, nhìn thấy đám máu tanh đỏ, anh cơ hồ nhìn thấy đó sẽ là địa ngục, dùng hết sức bình sinh gào thét, muốn ngăn cản, nhưng anh không thể đuổi kịp, không thể ngăn cản, không thể bảo vệ, thậm chí đến máu trên người, anh cũng không thể lau cho cô...

Sáu năm trước, anh bỏ rơi cô.

Chính tay anh đã đẩy cô vào vũng máu tanh, đẩy cô vào địa ngục...

Sáu năm sau, anh chỉ muốn cô bỏ đi thật xa!

Mọi chuyện, anh đều sẽ làm thay cô! Anh chỉ muốn cô có thể sống yên ổn bình an, dẫu ở một đất nước xa xôi, dẫu cô hoàn toàn quên anh. Báo thù là

con ác quỷ, nó sẽ nuốt chửng linh hồn người ta, nó sẽ như đầm lầy ma quỷ càng lún càng sâu. Anh đã ở lại tầng đáy tận cùng nhất không nhìn thấy mặt trời, anh đã không thể vùng vẫy thoát ra, anh chỉ mong cô có thể sung sướng...

“Rẹt...!”

“Rẹt...!”

“Rẹt...!”

Thoát hiểm trong gang tấc, sượt qua chiếc xe từ phía trước lao đến, máu loang đầy mặt Diệp Anh. Trong xe cô liên tiếp bị va đập, đau đớn vô cùng, dùng sức lực cuối cùng ngẩng đầu, cảnh tượng nhìn thấy lại là...

Một chiếc xe tải đã ở cách vài thước!

Thậm chí có thể nhìn thấy đôi mắt mở to kinh hoàng của lái xe.

“Rầm...!”

Ánh sáng trắng bùng phát!

Trước khi bị bóng đêm chết chóc và cơn đau bạo phát nhấn chìm, Diệp Anh thoáng thốt nghĩ tới, đã từng có cánh tay ôm chặt cô, xiết cô vào vòng ngực lạnh lạnh. Đó là một người bị bệnh yếu ớt, bị va đập mạnh hơn cô, nhưng vẫn cố ôm cô thật chặt, thật chặt...

Còn cô...

Hình như vẫn chưa thật sự nói một câu cảm ơn...

“Rầm...!”

Chiếc xe tải cỡ lớn rùng rùng áp đến!

Bên ngoài mưa dày hạt, trong phòng lại ấm áp như mùa xuân.

Ngồi khoanh chân trên chiếu cói của căn phòng kiểu Nhật Bản, Thái Na trao đổi lễ vật với trùm băng đảng Yamaguchi, Nhật Bản. Thấy con gái đã tiếp quản hầu hết các quan hệ trong đường dây, Thái Thiết rất hài lòng.

Di động rung.

Thái Thiết cầm lên, mở cửa rồi đi ra ngoài.

“Biết rồi.”

Nghe xong, Thái Thiết tắt máy. Sau đó lại ấn số khác.

* * *

Khi Việt Tuyên lòng như lửa đốt đến bệnh viện, chiếc xe cứu thương cũng vừa đến, đèn đỏ trên nóc xe quay loang loáng, réo đình tai! Các bác sĩ và y tá đứng đợi vội chạy ra, cửa xe mở, đầu tiên là lái xe mặt đầy máu được khiêng ra, tiếp theo là Diệp Anh mặt trắng bệch như tờ giấy hôn mê bất tỉnh.

Nằm trên băng ca trắng như tuyết.

Hai mắt nhắm nghiền, mặt đầy vết máu, dường như đã được ai đó cẩn thận lau đi, nhưng máu từ những vết thương chi chít vẫn không ngừng chảy ra.

Miệng chụp bình dưỡng khí.

Một cánh tay buông thõng, giống như...

Cố kiềm chế cơn đau tim dội lên, Việt Tuyên nắm chặt tay vịn xe lăn, thử

đến gần chút nữa. Các bác sĩ và y tá nét mặt căng thẳng đẩy chiếc băng ca qua trước mặt anh, đi về phía phòng cấp cứu.

“Nhanh!”

Việt Tuyên sốt ruột giục Tạ Bình đẩy anh đi theo, lúc đó một người từ chiếc xe cứu thương đi ra, chính là Việt Xán!

Môi trắng nhợt, mặt ngây ngây, Việt Xán cơ hồ không nhìn thấy Việt Tuyên, rào bước về phía băng ca đưa Diệp Anh đi vừa mất hút.

Việt Xán như vậy.

Cơ hồ khác hẳn Việt Xán ngày thường.

“Anh.”

Khi Việt Xán như không nhìn thấy, chạy vụt qua, hướng thẳng về phía phòng cấp cứu, Việt Tuyên đã lên tiếng gọi!

“...”

Quay đầu nhìn thấy Việt Tuyên, đáy mắt Việt Xán đột nhiên lóe ra tia sáng sắc lạnh, hung dữ! Nhưng chỉ một tích tắc, mặt lại trầm xuống tiếp tục rào bước về phía phòng cấp cứu, không nói với Việt Tuyên, cũng không giải thích tại sao mình lại xuất hiện trong xe cứu thương của Diệp Anh.

Trong phòng đợi, thời gian dài đằng đẳng.

Từng giây từng phút trôi qua đều như những lưỡi dao sắc chầm chậm rạch lên, bàn tay Việt Tuyên nắm chặt tay vịn càng lúc càng trắng nhợt. Ho một trận dữ dội, anh cúi đầu che miệng, từng trận nổi nhau, làm hai má anh đỏ tươi như máu.

“Nhị thiếu gia.”

Tạ Bình lo lắng bước đến.

Làn hơi từ ngực dâng lên cơ hồ như tắc lại, Việt Tuyên mặt mũi xua tay, nhắm mắt chống lại cơn khó thở. Còn Việt Xán đứng cạnh cửa phòng cấp cứu, nhìn các y tá căng thẳng ra vào, sắc mặt u ám, không nói một câu.

Mười mấy phút sau.

Tạ Phong và Tạ Thanh nhiều năm đi theo Việt Xán cũng đến.

Lại mấy phút nữa trôi qua.

Tạ Phổ kề cận bên Việt Tuyên cũng đến, sau khi nói nhỏ mấy câu với Tạ Bình, anh ta ngẩng lên khẽ gật đầu với Tạ Phong và Tạ Thanh đứng sau Việt Xán.

Cửa phòng cấp cứu cuối cùng cũng mở, bác sĩ đi ra nói:

“Bệnh nhân hiện vẫn hôn mê, khoảng hai tiếng sau sẽ tỉnh. Hiện nay tình trạng coi như ổn định, tính mạng không nguy hiểm lắm, nhưng vùng ngực bị va đập nhiều lần, chấn động não cũng khá nghiêm trọng, cần tiếp tục theo dõi. Đốt sống cổ cũng bị tổn thương, cố gắng để bệnh nhân bất động một thời gian.”

“Cảm ơn bác sĩ.”

Việt Tuyên nói, đúng lúc nhìn thấy Diệp Anh nằm trên băng ca do một y tá đẩy ra.

Trắng nhợt không sắc máu, hôn mê, hàng mi yếu ớt nhắm nghiền, mái tóc đen xòa trên gối trắng toát. Trái tim co thắt, Việt Tuyên khó nhọc điều khiển xe lăn, đi bên cạnh băng ca theo vào phòng bệnh.

“Việt Tuyên, anh muốn nói chuyện với em.”

Đằng sau vang lên giọng nói vô cảm của Việt Xán, Việt Tuyên thoáng sửng người, chiếc xe lăn từ từ dừng bánh.

“Xin em hãy tha cho cô ấy.”

Trong phòng dành cho người nhà bệnh nhân cạnh phòng bệnh, Việt Xán sắc mặt vô cảm nhìn màn mưa vẫn dai dẳng rơi ngoài cửa sổ, giọng anh lạnh lạnh, khó nhọc như bị nghẽn lại.

“Em muốn gì? Hãy nói với anh, anh sẽ cho em”, Việt Xán chậm rãi châm điếu thuốc, “Nhưng em hãy tha cho cô ấy, để cô ấy ra đi!”.

“Anh.”

Trên xe lăn, Việt Tuyên sửng sốt.

“Em muốn kết hôn với Minh Mỹ phải không?”, nhả một làn khói đặc, Việt Xán nói, “Được, anh không tranh với em, anh đảm bảo em có thể cưới được Sâm Minh Mỹ, hoàn thành tâm nguyện của ông”.

Việt Tuyên im lặng không nói.

“Sao, không hài lòng ư, em còn muốn gì nữa?”, Việt Xán nheo mắt, hơi lạnh tụ trong đáy mắt, “Nói anh nghe”.

“Anh...”

Hai tay nắm thành xe lăn, ngực Việt Tuyên dội lên một cơn khó thở.

“Anh ư?”, Việt Xán cười khẩy, “Em đưa cô ấy về Tạ gia, dùng cô ấy để thăm dò anh, dùng cô ấy để uy hiếp anh, em còn gọi anh là anh sao?! Được,

anh thừa nhận, em thắng rồi! Rốt cuộc em muốn gì, nói đi!”.

Hơi thở trong lồng ngực tiếp tục dồn dập, Việt Tuyên nhắm mắt, nặng nhọc nói:

“... Em không.”

“Em không?”, như đang nghe thấy chuyện nực cười nhất, Việt Xán lạnh lùng nhếch mép, ánh mắt băng lạnh nhìn Việt Tuyên, “Lần đầu tiên nhìn cô ấy, em đã biết cô ấy là ai! Cho nên, Nhị thiếu gia trước nay vốn lạnh lùng mới cho phép cô ấy đến gần. Cô ấy lừa em, quyến rũ em, em mới nhân cơ tát nước theo mưa, tương kế tựu kế”.

“Cô ấy ngốc quá, cô ấy cứ tưởng diễn xuất của mình tài đến mức có thể lừa được em”, rít một hơi thuốc dài, Việt Xán chua chát nói, “Cô ấy không hề biết, diễn viên đại tài thực sự chính là em. Nhìn cô ấy bày mưu tính kế làm cái nọ cái kia, cố quyến rũ để em thích cô ấy, chắc em thấy quá nực cười, đúng không?”.

Trong không khí sặc sụa mùi khói thuốc.

Diễn...

Đúng vậy, anh vốn cũng biết...

Đó chỉ là vở diễn...

Sắc mặt tái nhợt, Việt Tuyên cúi đầu ho rũ rượi! Cơn nọ nối tiếp cơn kia, cơ hồ lực phủ ngũ tạng đều như đang trào ra hết, các cơ toàn thân đã run lên gàn như co rút, hai má đỏ lựng!

Cơn đau từ hai chân lan ra!

Co thắt!

Xộc thẳng lên ngực, kết hợp với cơn ho kịch phát.

“Chính cái vẻ đó”, mắt Việt Xán sầm lại, đột nhiên dập tắt điều thuốc trong tay, “Năm xưa, khi còn là cậu bé yếu ớt cô độc, em luôn miệng gọi ‘anh ơi, anh ơi’, xem ra thật đáng thương, khiến anh tưởng em vô hại”.

...

...

Lần đầu tiên nhìn thấy Việt Tuyên là một chiều mùa đông sáu năm trước, ánh mắt cha âu yếm nói với Việt Xán: “Đây là Tiểu Tuyên, là em của con”.

Trên xe lăn, cậu bé xanh xao hơi cúi người, gọi :

“Anh!”

Anh vốn tưởng cậu em không hiểu động. Nhưng về sau mới biết, từ lúc sinh ra, Việt Tuyên đã đau yếu nhiều bệnh, lại bị hen nặng, nên thường ngồi xe lăn đi chơi, tính em trai cũng trầm lặng ít nói, nhưng mỗi lần nhìn anh, ánh mắt luôn hiền hậu, đầy ngưỡng mộ.

Em học ở một trường nổi tiếng, cách ngôi trường hạng ba anh học chỉ một con phố. Vậy là, thỉnh thoảng trước khi có người đến đón sau giờ tự học buổi tối, anh đều đi gặp đưa em trai. Em trai là đứa bé ngoan dễ bảo, mặc dù từ nhỏ đã là con nhà giàu có, có khí chất, cử chỉ tao nhã cao quý, nhưng các món quà vật bên đường, dù là lon bia hay cái chân gà nướng anh cho, nó đều ngoan ngoãn nhận, ăn ngon lành.

Anh rất quý cậu em này.

Cũng thật lòng tiếp nhận cậu.

Đó là quãng thời gian khó tưởng tượng nhất trong cuộc đời Việt Xán. Chỉ có hai mẹ con sống với nhau, anh bị lũ bạn chửi là con hoang. Vậy mà đột nhiên không chỉ có bạn gái, có cha, lại có cả em trai, thế giới bỗng trở nên viên mãn diệu kỳ đến mức không thể viên mãn diệu kỳ hơn, hạnh phúc đến nhanh cơ hồ như không có thật.

...

...

Nếu có thể biết trước mọi việc...

Việt Xán đau khổ nhắm mắt, nếu có thể biết trước sự việc sẽ như thế này, nếu như hồi đó anh chỉ gạt đầu với đứa em đó, không có bất kỳ mối quan hệ thân thiết nào thì tấn bi kịch liệu có xảy ra không?

“... Xin lỗi.”

Ngực phập phồng dữ dội, nhìn Việt Xán cứng đờ đứng bên cửa sổ, đau khổ chông chất, vị tanh từ những cơn ho mà Việt Tuyên cố kiềm chế, cứ thế từ trong họng trào ra, hai má đỏ ửng, môi tím tái, hỗn hển nói:

“Anh, em xin lỗi...”

Cơn ho lan truyền từ ngực thít lấy toàn thân, Việt Tuyên cuối cùng run lên lấy bầy, cơn đau dữ dội làm trán anh ra mồ hôi, lấm tấm dày đặc, tiếng rít xé gan xé phổi cũng vang khắp phòng!

Việt Xán nghe tiếng, vội quay đầu!

Nhìn thấy bộ dạng Việt Tuyên như vậy, Việt Xán nghiêng rằng, đẩy tung cánh cửa sổ cho thoáng khí, sau đó bước vội đến. Tìm trong người Việt Tuyên lấy ra bình thuốc xịt, lạnh lùng bóp hàm răng run run nghiêng chặt của

anh...

“Hít vào!”

Việt Xán lạnh lùng ra lệnh!

Trong run rẩy đau đớn, Việt Tuyên hỗn hển nhìn người anh trước mặt, cảm giác như thời gian đang trở về rất nhiều năm trước. Khi lần đầu tiên anh phát bệnh trước mặt Việt Xán, anh ta cũng hoảng sợ, cũng bóp hàm mà anh đang nghiến chặt như vậy, cũng hét một câu như thế...

“Hít vào!”

Trong mắt Việt Xán mang một vẻ phần nộ tàn khốc.

Thuốc phun vào họng, lọt vào khí quản, sau mấy lần như vậy, cơn khó thở dịu dần, nhưng cơn co rút ở vùng đùi vẫn dày vò Việt Tuyên như ma quỷ, khiến anh đau tái mặt, run lên từng hồi.

Liếc nhìn một cái, Việt Xán lạnh mặt quay người đi về phía cửa.

“Anh...”

Nắm cổ tay anh, Việt Tuyên mặt trắng nhợt, nói đứt quãng:

“Anh... em xin lỗi...”

“Lại dùng khổ nhục kế?”, Việt Xán nhếch mép cười, ánh mắt từ bàn tay nắm cổ tay anh, chậm chậm dời đến khuôn mặt đầm mồ hôi đau đớn của Việt Tuyên, giọng châm biếm, “Xin lỗi, anh đã bị lừa một lần, sẽ không bị em lừa lần thứ hai đâu”.

“Hơn nữa, tại sao phải nói xin lỗi? Là vì cô ấy chẳng?”, Việt Xán lạnh lùng, “Em không làm sai gì hết, nếu em có điểm yếu bị anh nắm được, anh

cũng sẽ không nể tình! Nếu đó là cô gái em từng yêu, anh cũng sẽ để em tận mắt nhìn thấy anh lên giường với cô ta, chứ không phải chỉ nhìn thấy anh hôn cô ta thôi đâu!”.

“...”

Việt Tuyên hai môi động đậy, nhưng không nói ra lời.

“Rốt cuộc”, ánh mắt Việt Xán dồn ép, “Năm xưa chính anh đem điếm yếu này kể cho em nghe, chuyện này không trách em, nếu trách thì trách bản thân anh!”.

Ánh mắt băng lạnh đó, giống như kẻ thù không đợi trời chung với anh, con tim Việt Tuyên mỗi lúc mỗi lạnh, đau đớn mỗi lúc mỗi tăng.

Anh còn nhớ hồi mới quen Việt Xán, trên mặt Việt Xán có vết bầm chưa khỏi hẳn, mái tóc đen hơi xoăn, chiếc áo jacket da hơi cũ, dáng ngồi hơi lệch, dựa vào chiếc ghế màu tím, trong mắt có vẻ ngênh ngang không giấu diếm, một đôi mắt hoang dã bất kham nhìn anh.

Giống như bọn con trai hư hỏng ở trường trung học cách đó một con phố.

Tuy nhiên, dưới vẻ bề ngoài hung hăng đó, người anh đột nhiên xuất hiện này lại có trái tim dịu hiền đặc biệt, sau mấy lần đi với nhau, Việt Tuyên đã dễ dàng tiếp nhận anh.

...

...

Ánh sao lấp lánh, ngồi trên chỗ cao nhất của con dốc, tay anh cầm một lon bia, vừa uống từng ngụm lớn vừa nhìn không chớp mắt ngôi trường nữ sinh đối diện. Đó là lúc tan giờ tự học buổi tối, từng tốp, từng tốp nữ sinh lục tục

đi ra. Khi cô nữ sinh dáng cô đơn, hơi lạnh, xinh đẹp xuất hiện ở cổng trường, mắt Việt Xán đột nhiên sáng lên, toét miệng cười, đứng dậy nói với Việt Tuyên:

“Cô ấy kia rồi.”

Nhét lon bia uống được một nửa vào tay Việt Tuyên, Việt Xán cười lạnh lạnh, đập mạnh vào vai anh:

“Hôm nào sẽ chính thức giới thiệu cô ấy với em.”

Trong gió đêm, vỏ lon bia trong tay lạnh lạnh.

Ở chỗ cao nhất của sườn dốc, từ xa, Việt Tuyên nhìn thấy Việt Xán chạy đến bên cô gái. Cô gái lạnh lùng hất tay anh trai, đi thẳng về phía trước. Anh trai đuổi theo, sốt ruột giơ tay ôm choàng vai cô, sau đó ôm rất chặt, hình như thận trọng nói thầm vào tai cô câu gì.

Cô gái từ từ quay người.

Anh trai cười, cốc đầu vào trán cô, mặc dù ở khoảng cách rất xa, cũng có thể nhận thấy vẻ âu yếm cứng chiều trong ánh mắt, khóe môi của anh trai đối với cô gái đó.

Hình như cảm nhận được ánh mắt từ xa của Việt Tuyên.

Việt Xán ngẩng đầu, nhe răng cười, trong màn đêm vắng Việt Tuyên từ xa. Trong tay anh trai, cô gái cũng nhìn về phía anh.

Gió thổi qua sườn dốc cao cao, cậu ngồi trên xe lăn, bỗng ngậy ra nhìn rất lâu bóng hai người xa dần, rồi biến mất trong ngõ.

...

...

Chuyện cũ từng cảnh từng cảnh cứ hiện lên trong đầu, Việt Tuyên từ từ nhắm mắt. Đột nhiên anh cảm thấy mệt mỏi, cô đơn vô hạn, dờ dãi đến nỗi không còn cảm thấy cơn đau của cơ thể.

“Anh...”

Anh lấp bấp, như nói thầm :

“... Anh mãi mãi không bao giờ tha thứ cho em, đúng không?”

“Những năm qua, cho dù em đã làm bao nhiêu việc, muốn bù đắp...”, hai cánh môi tái trắng, Việt Tuyên đau khổ nói, “Anh đều cảm thấy, em là kẻ thù của anh. Anh muốn tiếp quản bộ phận nào của tập đoàn em đều cho anh, anh muốn gì, em đều cho anh. Em lùi mãi lùi mãi, anh lại cho rằng em đang cố làm ra vẻ...”.

“...”

Việt Xán lạnh lùng ngược mắt.

“Anh muốn có Minh Mỹ, em liền đồng ý hủy hôn với cô ấy, nhưng anh lại cho rằng em lùi để tiến, cố tình khiến cho ông nghi ngờ anh”, Việt Tuyên vừa nói vẻ chán nản, vừa từ từ buông bàn tay nắm tay Việt Xán, “Nếu em không đồng ý, anh sẽ cho là em đang cố ý tranh giành Minh Mỹ với anh”.

“Anh...”

Việt Tuyên khẽ hỏi:

“... Rồi cuộc anh muốn em phải làm thế nào?”

“Việt Tuyên, em cho anh là cái gì?”, Việt Xán cười gằn một tiếng, mắt

lạnh như băng, “Em tưởng vứt cho anh vài khúc xương là anh biến thành con chó, cảm tạ đại ân đại đức của em sao? Nếu cái mà em gọi là làm bao nhiêu việc cho anh, mục đích chỉ để khiến anh mềm lòng, khiến anh từ bỏ, vậy thì anh khuyên em, hãy từ bỏ ý nghĩ đó đi!”.

Đứng lên rồi đưa mắt cúi nhìn, Việt Xán nói trắng ra:

“Em biết rõ thứ anh muốn là gì! Muốn anh tha thứ cho em, đúng không? Vậy thì hãy cho anh, cái anh thực sự muốn! Chứ không phải là những lời nói đạo mạo, tỏ ra yếu đuối, khiến người khác mềm lòng, nhưng sau lưng lại dùng những thủ đoạn bỉ ổi xấu xa!”

Ngây người trên xe lăn, sắc mặt Việt Tuyên trắng như tuyết, anh trầm ngâm rất lâu, rất lâu, giọng khàn đặc nói: “Anh, em xin lỗi... cho dù bà ấy làm không đúng đến đâu... rốt cuộc bà ấy vẫn là mẹ em...”

Hít một hơi, Việt Tuyên ngửa mặt nhìn Việt Xán:

“Ngoài điều đó, mọi thứ anh yêu cầu em đều chấp nhận!”

Mưa nhỏ ngoài cửa sổ, vẫn rơi đều không ngớt.

Bên kia là phòng bệnh của Diệp Anh, Tạ Phổ và Tạ Phong, một người ngồi ở đầu giường, một người đứng tựa vào tường. Đường vạch trên màn hình điện tâm đồ nháy đều đều, Diệp Anh vẫn hôn mê, hai mắt nhắm nghiền, môi không sắc máu.

Quay lưng, Việt Xán cứng đờ, đứng hồi lâu, nói khẽ:

“Vậy hãy để cô ấy ra đi!”

Khi mắt trừng trừng chứng kiến cảnh chiếc xe tải đâm vào chiếc Bentley màu đen, khi anh run rẩy mở cửa, nhìn thấy cô toàn thân đầy máu ngất lịm

trong xe, cảm giác tuyệt vọng như ngày tận thế bỗng ủa đến, và dù thế nào anh cũng không thể chịu đựng thêm một lần nữa.

“Hãy để Diệp Anh rời khỏi Tạ gia, rời xa chỗ này.”

Nói từng câu, từng chữ, Việt Xán nắm chặt nắm đấm, nhìn màn mưa âm u dai dẳng bên ngoài.

“Cô ấy sẽ không đi.”

Mấy tiếng ho cố nén, Việt Tuyên chậm rãi nói:

“Bắt đầu từ lúc tìm thấy em ở Paris, có lẽ cô ấy đã quyết chí. Chưa làm xong những việc muốn làm, cô ấy sẽ không bỏ đi.”

Việt Xán lạnh lùng nói:

“Vậy hãy để cô ấy chẳng có gì hết, không làm được việc gì hết, dứt khoát đuổi ra khỏi Tạ gia!”

“Anh, anh còn yêu cô ấy không?”

Nhìn bóng Việt Xán trầm lặng pha chút giận dữ, giọng Việt Tuyên nhẹ như tiếng mưa ngoài cửa. Nghe thấy câu đó, cơ thể Việt Xán đột nhiên cứng đờ, phảng phất như cả một thế kỷ dài đằng đằng vừa trôi qua, Việt Tuyên mới nghe thấy câu trả lời của anh thì mặt không biểu cảm...

“Không.”

“Vậy sao anh còn quan tâm cô ấy ở đâu?”, che miệng ho, Việt Tuyên mệt mỏi nói, “Cô ấy muốn ở lại Tạ gia, cứ để cô ấy ở lại”.

“Sau đó, để cô ấy đi đến cái chết phải không?”

Việt Xán đột nhiên ngoái đầu, giọng châm biếm:

“Mặc dù sáu năm trôi qua, đối với cô ấy, anh đã không còn bất cứ tình cảm nào nữa, nhưng dù sao năm xưa, anh cũng đã có lỗi với cô ấy. Sáu năm trước, anh giương mắt nhìn cô ấy đi vào chỗ chết, hôm nay lại giương mắt nhìn thấy cô ấy suýt chết, em bảo lòng anh phải sắt đá thế nào để có thể nhìn người mình từng yêu, chết một lần nữa?”

“Cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm nữa.”

Hai chân đau buốt tê dại, Việt Tuyên nặng nề hít một hơi, không khí trong lành ẩm mùi nước mưa, trả lời:

“Sau này em sẽ chăm sóc cô ấy.”

Không tin vào tai mình, Việt Xán nhìn ép anh:

“Em nói gì?!”

“Anh, có thật anh...”, Việt Tuyên lặng lẽ nhìn Việt Xán, hỏi lại lần nữa, “... không yêu cô ấy nữa?”.

Việt Xán lạnh tanh:

“Đúng.”

“Vậy, hãy để em chăm sóc cô ấy”, nén cơn ho, Việt Tuyên nhìn màn mưa dày đặc, trong suốt ngoài cửa, “Em thích cô ấy”.

Mây đen nặng trĩu, âm u vùn vù trên trời.

Trong màn mưa, vạn vật trở nên mơ hồ.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Sâm Minh Mỹ mặt đầy nước mắt quay đầu lại, nhìn thấy người đẩy cửa đi vào là Việt Xán, nổi tử hờn trào lên khiến cô rã rời, người run run, loạng choạng lao về phía anh...

"Xán...!"

Trong tay Việt Xán, Sâm Minh Mỹ tấm tức khóc, run bần bật như con chim nhỏ kinh động, giữa khuôn mặt có năm dấu ngón tay lộ lộ, nước nở:

"Đuổi cô ta đi, đuổi con đàn bà đó đi! Nó là tội phạm vừa ra khỏi nhà tù! Vừa rồi nó suýt nữa... suýt nữa..."

Việt Xán ôm lấy Sâm Minh Mỹ, tay nhẹ nhàng vỗ vào lưng, an ủi. Từ bờ vai rung rung của Sâm Minh Mỹ, anh ngược mắt tối sầm dữ dằn nhìn Diệp Anh !

Sau lưng là bức tường có rất nhiều hoa văn dày, mắt Diệp Anh đen thẫm, sắc môi như máu, cô nhe răng, nhướn miệng cười với anh như vừa làm một việc cực kỳ đắc ý, vẻ khoe khoang cố ý đến chướng mắt. Bên ngoài trời vẫn mưa to, tường vi chỉ còn lại cành và lá bị nước mưa xối, cánh hoa vàng lả tả rơi trên nền đất nhão trong vườn.

"Ngoan nào, em ra trước đi, anh có chuyện muốn nói với cô ta."

An ủi Sâm Minh Mỹ ngồi trong lòng, hai mắt Việt Xán u ám, không rời Diệp Anh.

"Xán..."

Do dự quan sát một chút biểu hiện của Việt Xán, Sâm Minh Mỹ gật đầu, lại hướng cái nhìn lạnh như chích thẳng vào xương, liếc Diệp Anh một cái rồi đi ra.

Mưa vẫn từng trận nổi nhau !

Ầm ầm quất lên những tấm kính cửa sổ rộng đến sát đất.

Bước từng bước, nét mặt Việt Xán dừng dừng đi đến gần Diệp Anh, cô chăm chú nhìn anh, đôi mắt cơ hồ tràn trề hy vọng, không chút sợ hãi giống như đã có một chỗ dựa vững chắc. Anh thông thả đi đến trước cô, cúi đầu, cách mặt cô chỉ năm centimet, nhìn ép cô, giọng hờ hững không chút xao động:

"Em đánh cô ấy."

"Vâng", Diệp Anh cười, "Thế nào, anh định thay cô ấy đánh lại em sao ?"

"Chọc tức cô ấy, đối với em rồi cuộc có lợi gì ?"

"Nhìn thấy anh lo lắng cho cô ấy, chính là mục đích của em", cô cười rạng rỡ như hoa, "Lẽ nào anh không hiểu ? Em chưa quên tình cũ với anh, nên mới cố tình chọc tức cô ta, bắt nạt cô ta".

Việt Xán nhắm mắt lại, cố kìm nộ khí.

"Anh muốn biết nguyên nhân thật sự !"

"Ồ ?", Diệp Anh lại cười cười, "Bởi vì vị hôn thê của anh thực ra là một nhà thiết kế rất tài năng, nếu cô ta bình tĩnh cạnh tranh với em, sẽ mất rất nhiều thời gian. Còn chọc tức cô ta, cô ta sẽ làm những việc ngu xuẩn".

"Em đã nói, cô ấy không phải là kẻ thù của em."

"Anh có tin không ?" Diệp Anh cười khanh khách, "Vậy thì, em nói em chưa quên tình cũ với anh, tại sao anh không tin ? Ha ha, em bắt nạt cô ấy, anh đau lòng phải không ?"

Việt Xán cau mày, nói:

"Năm xưa cô ấy vẫn còn là đứa trẻ, không liên quan tới chuyện gì."

"Thật không ?", cô vẫn cười, nhưng ánh mắt Việt Xán mỗi lúc càng lạnh, "Có lẽ thế. Nhưng em ghét cô ta, không muốn cô ta vui ! Muốn cướp những gì cô ta có ! Thế nào ?"

...

...

"Bác Mạc, cháu xin bác", cô bé mặc váy hoa nhỏ, chải tóc như búp bê Baby cố kìm nước mắt, dánh vẽ tội nghiệp, mắt đỏ hoe nhìn cha cô, "Bác đừng để cho cô đến tìm cha cháu ! Chiều hôm qua, cô đã cởi sạch quần áo, người trần trụi ôm lấy cha cháu, không cho cha cháu đi, mẹ cháu đã nhìn thấy hết ! Mẹ cháu khóc mãi, khóc mãi ! Cha cháu nói, cha cháu không hề thích cô, tại cô cứ bám lấy cha, cầu xin cha...".

Mặt cha trắng nhợt.

Cha nắm cánh tay lạnh ngắt của cô, lúc đó cô mới tám tuổi, cô đau khổ, hét lên với cô bé trông như búp bê Baby: "Cô nói dối ! Mẹ tôi sao có thể thích cha cô được !"

"Thật mà !", khuôn mặt cô bé búp bê Baby đầm nước mắt, "Tôi nghe thấy mẹ cô nói, bà ấy không thích cha cô, nói là cha cô rất thô lỗ, lại thường xuyên

không về nhà. Bà ấy nói, bà ấy thích cha tôi, muốn kết hôn với cha tôi, tôi sẽ là chị của cô, chúng ta sẽ thương yêu nhau...".

"Cô nói láo ! Mẹ tôi thích cha tôi !", cô phần nộ hét lên, cô biết cô bé búp bê Baby này nói dối, "Mẹ tôi không thèm thích ba cô ...!".

"Bác Mạc...", cô bé búp bê Baby khóc thảm thiết, "Cầu xin bác, đừng để cho cô đến tìm ba cháu, ba cháu không thích cô, ba cháu thích mẹ cháu...".

...

Từ hôm đó, thế giới của cô hoàn toàn thay đổi.

...

Thông qua một đứa trẻ khác cô được biết, cô bé búp bê Baby cả tuần ở nội trú và tập múa ba lê trong trường, hầu như không về nhà, những lời nói với cha cô là hoàn toàn bịa đặt. Khi cô tan học về nhà, chưa kịp cởi cặp sách, chạy thẳng vào phòng sách muốn nói với cha ...

"Đoàng !"

Một tiếng nổ trầm trầm từ phía sau, cánh cửa phòng sách vọt ra...

...

"Chẳng phải cô muốn chơi với tôi sao ?", đứng trong ngôi nhà đã không còn thuộc về mẹ con cô nữa, cô bé búp bê khinh khỉnh nhìn phòng múa ngày trước còn lộng lẫy, giờ bừa bãi ngổn ngang, "Bây giờ, cho dù cô quỳ xuống liếm giày của tôi, tôi cũng không chơi với cô !".

...

...

"Rốt cuộc hận thù đã làm em méo mó, hay là con người em trong ý nghĩ ban đầu của anh, chỉ là cảm giác sai lầm", đăm đăm nhìn cô, Việt Xán trầm giọng nói, "Em đã thay đổi trở nên méo mó, kích động và không từ thủ đoạn như thế, không còn biết đến gì hết".

"Không còn biết đến gì hết..."

Diệp Anh chậm chậm nhắc lại, hàng mi rung rung, cười nhạt nói: "Cho dù em đã trở nên méo mó, hay là em vốn là người dễ kích động không từ thủ đoạn, có gì khác đâu ? Đều chẳng liên quan đến anh, không phải sao ?"

"Hãy từ bỏ hận thù !", ánh mắt Việt Xán âm u như giông bão, "Anh đã nói, anh sẽ làm thay em ! Tất cả, hết thảy, anh đều làm thay em !".

"Không."

"Em suýt chết !"

Việt Xán tức giận khẽ rít lên.

"Tóm lại là vẫn chưa chết", nhìn anh, cô cười khinh khỉnh, "Thôi đi, thậm chí anh còn không đến bệnh viện nhìn em một lần, đừng giả bộ quan tâm đến chuyện sống chết của em".

Việt Xán cứng họng.

Anh trợn mắt nhìn cô, nghiến răng nói: "Đúng...! Anh không quan tâm đến chuyện sống chết của em, anh chỉ quan tâm, em đến đây, khuấy đảo khiến nơi này không được yên ! Anh vẫn nói câu đó, bất luận em có thù hận tày trời thế nào cũng không nên dùng Tà gia làm bàn đạp ! Việt Tuyên không nợ em ! Minh Mỹ không nợ em ! Tà gia cũng không nợ em !".

Nhìn cô dần dần yên lặng, Việt Xán nghiến răng, nói tiếp:

"Em muốn báo thù, có thể ! Nhưng hãy dùng bản lĩnh của chính mình để báo thù ! Tà gia không đáng bị hy sinh vì em ! Phải, tôi đã từng có lỗi với em, nhưng Việt Tuyên có chỗ nào có lỗi với em? Em đã nghĩ chưa, nếu Tuyên yêu em thật, nhưng lại phát hiện ra em đang lợi dụng cậu ấy, cậu ấy sẽ cảm thấy thế nào ?!"

"Em không bận tâm, đúng không ?", Việt Xán cười nhạt, "Cậu ấy có bị tổn thương, có đau khổ hay không, em không hề bận tâm, đúng không ?".

Môi Diệp Anh trắng nhợt.

Mím chặt môi, cô bướng bỉnh nhìn trả.

"Nếu anh ấy giúp tôi, lại thích tôi thật, tôi có thể... lấy tình cảm của mình để báo đáp anh ấy."

"Vậy tình cảm của em là gì ? Là một món đồ ? Chỉ cần có người trả đủ tiền, là có thể mua được? Dùng một thứ rẻ tiền như vậy để báo đáp, em cảm thấy người được báo đáp có nên cảm kích ?", Việt Xán lạnh lùng nói, "Hơn nữa, hình như em luôn rất tự tin, em cảm thấy mình đã nắm được Việt Tuyên, đúng không ?".

Ngoài cửa sổ một tia sét xé trời !

Sấm rền vang !

Nước mưa dồn dập tuôn như xối trên kính cửa sổ !

"Việt Tuyên biết em là ai !"

Việt Xán cười khẩy một tiếng, mắt đen như đêm giông.

"Năm xưa, anh đã từng chỉ em cho cậu ấy, cho nên ngay từ đầu, cậu ấy đã biết em là ai ! Việt Tuyên là người sạch sẽ, lạnh lùng, ít ham muốn như núi

bằng, em tưởng dựa vào mấy trò cố tình tiếp cận của em, là có thể quyến rũ được cậu ấy ? Chính vì Tuyên đã sớm biết quan hệ giữa tôi và em, nên mới tương kế tựu kế, đưa em vào nhà họ Tạ. Hôm em xảy ra tai nạn, trong bệnh viện, chính miệng Tuyên thừa nhận, cậu ấy đã biết em là ai !"

Mặt Diệp Anh biến sắc, đờ ra như khúc gỗ.

Cô ngây ngây nhìn anh, đôi mắt như hang động trống rỗng.

"Em thật ngốc !", Việt Xán nói như rên, "Em thử nghĩ xem, thời gian lâu như vậy đã bao giờ Tuyên chính thức giúp em một lần chưa ! Chưa, chưa một lần nào hết ! Em chỉ là công cụ cậu ta dùng để uy hiếp tôi thôi ! Lúc nào Tuyên cũng có thể vạch trần quan hệ trước đây của tôi và em, để buộc tôi từ bỏ Minh Mỹ !".

"Em đi đi."

Ánh mắt sâu thẳm, Việt Xán giọng khàn khàn:

"Coi như tôi cầu xin em, hãy rời khỏi đây. Nếu bản thân em có sức mạnh, hãy dùng sức mạnh của mình để báo thù, nếu bản thân em không có sức mạnh, thì hãy từ bỏ ! Nhưng, đừng làm tổn thương những người không liên quan."

Tiếng sấm dồn dập.

Tường vi bên ngoài oằn mình trong mưa gió.

Diệp Anh ngây như khúc gỗ nhìn Việt Xán, môi mấp máy, nhưng không nói được gì. Bỗng dưng cô không thể suy nghĩ được gì hết, dường như trong đầu đầy ắp, tắc nghẽn, lại cơ hồ đột nhiên bị rút rỗng.

"Lão thái gia, Tạ phu nhân."

Ngoài cửa vọng đến tiếng của Tạ Phong, mấy giây sau, cửa phòng mở ra, Tạ Hạc Phổ, Tạ Hoa Lăng, Sâm Minh Mỹ cùng đi vào, quản gia đi sau, cuối cùng là một người đàn ông giúp việc, tay kéo chiếc va ly to.

"A Anh, cô đã ngồi tù thật sao ?!"

Tạ Hoa Lăng mặt cau cau, đi vào nghiêm giọng hỏi.

"..."

Diệp Anh cau mày, nhìn thấy Sâm Minh Mỹ đang bám vào cánh tay Tạ Hạc Phổ, mắt lạnh lùng, vết dấu tay vẫn hằn rõ trên mặt.

"Nói...!", Tạ Hoa Lăng không kìm được nộ khí, bước về phía cô, "Rốt cuộc cô là ai ! Tại sao cô mò vào Tạ gia ! Tóm lại cô có mục đích gì ! Minh Mỹ đã nhiều lần nói với tôi, cô không đáng tin, không thể tin, cô có dã tâm, tôi lại không tin ! Không ngờ cô lại ... cô lại là một tội phạm ! Học vấn của cô, nhân thân của cô, tất cả đều là dối trá, đúng không !".

Sâm Minh Mỹ lạnh lùng "hừ" một tiếng.

Trên chiếc đi văng đỏ, Việt Xán mặt lạnh tanh nhìn ra ngoài trời mưa.

"... Trước đây tôi ...", cúi mi, Diệp Anh dừng lại, "... đã từng vào trại quản giáo thiếu niên ...".

"Bốp...!"

Lời chưa hết, Tạ Hoa lăng trợn tròn mắt, vung một cái tát!

Cái tát còn vang hơn sấm, chấn động, văng vẳng trong phòng, bất chợt sống lưng Việt Xán cũng cứng đờ.

Một sợi máu rỉ ra từ mép Diệp Anh.

"Cô...", Tạ Hoa Lăng túm lấy cô, giận dữ hét lên, "Đồ kẻ cắp ! Đồ lừa đảo ! Đồ rác rưởi ! Trời ơi ! Vậy mà tôi để cho nó ở trong Tạ gia lâu như vậy ! Trời ơi...! Quân gia ! Báo cảnh sát ! Mau báo cảnh sát ! Thời gian vừa rồi không biết nó đã ăn cắp bao nhiêu đồ trong nhà ! Vừa rồi còn dám đánh Minh Mỹ ! Sao còn đứng ngây ra đấy, quân gia, tôi bảo mau đi báo cảnh sát, ông có nghe thấy không !".

Môi Diệp Anh trắng bệch.

Lấy tay lau vết máu, cô nhếch mép, lòng lạnh ngắt, tê liệt, ngẩng đầu, đôi mắt đen thẳm nhìn Tạ Hoa Lăng.

"Cô, cô nhìn xem", Sâm Minh Mỹ đột nhiên xen vào, "Vừa rồi cô ta đánh con cũng với ánh mắt như vậy, thật đáng sợ, giống như sắp giết người vậy".

Tạ Hoa Lăng kinh ngạc, "Giết người ?".

"Bị giam sáu năm trong trại cải tạo, không thể là tội ăn cắp vặt", Sâm Minh Mỹ ngừng lại, "Có lẽ là tội nặng, rất có thể là... tội giết người".

Tạ Hoa Lăng bất ngờ lùi lại hai bước.

"Tôi nói đúng không ?", Sâm Minh Mỹ nhìn chòng chọc Diệp Anh, "Rốt cuộc cô phạm tội gì ? Có phải tội giết người không ?". Lần trước Thái Na đã nói với cô, chỉ biết Diệp Anh phạm trọng tội, nhưng là trẻ vị thành niên, cho nên toàn bộ hồ sơ đã niêm phong lưu trữ.

"Cô đoán xem !", môi vều lên một cục nhỏ, Diệp Anh cười nhạt, "Sâm tiểu thư thần thông quảng đại, chút việc đó đâu cần tôi phải nói ra".

"Cút...!"

Nhìn thái độ thách thức bất cần như vậy, cơn giận của Tạ Hoa Lăng lại

bùng lên, chỉ tay ra cửa thét lớn:

"Cô lập tức rút khỏi Tạ gia ! Không bao giờ được bén mảng đến đây nữa ...!"

Tim Diệp Anh chùng xuống.

"Vậy còn dự án thời trang cao cấp ?", như đột nhiên nhớ ra, Sâm Minh Mỹ do dự hỏi, "Có để cô ta tiếp tục phụ trách một bộ phận ?".

"Đương nhiên không !", Tạ Hoa Lăng giận dữ, "Bắt đầu từ bây giờ, bất luận là Tạ gia, hay tập đoàn Tạ thị đều không cho phép người đàn bà này lộ mặt đến !"

"Ông..."

Sâm Minh Mỹ nhìn Tạ Hạc Phố như muốn tìm kiếm sự xác nhận.

"Cứ làm theo lời Hoa Lăng đi", Tạ Hạc Phố thở dài, "Phạm quản gia, đồ đạc của cô Diệp đã thu xếp xong chưa ?".

"Thưa, đã xong !", lấy chiếc va ly từ tay người giúp việc, quản gia đưa đến trước mặt Diệp Anh.

"Xin kiểm tra, xem có còn sót gì không."

Một cái va ly đen to đùng.

Trông như một con quái thú có thể nuốt chửng tất cả.

Ngoài cửa sổ một tiếng sấm đình tai, mưa mênh mang một màu trắng xóa, như là thế giới của nước. Diệp Anh chậm chậm nhìn tất cả mọi người, sau đó đón lấy hành lý, cầm lên chiếc ô đen để cạnh đi vắng. Nền thảm mềm dày, bánh xe va ly lăn trên đó êm ru không một tiếng động.

"Tôi đi đây."

Diệp Anh thản nhiên nói, ánh mắt lướt qua Sâm Minh Mỹ đang nhếch mép cười, bàn tay nắm chặt tay kéo va ly, Diệp Anh cũng mỉm cười với Sâm Minh Mỹ, lại gật đầu chào những người khác, cô kéo va ly đi khỏi cửa phòng, dáng tự nhiên, như một người khách cáo từ.

Trên hành lang vắng lặng.

Trái tim mềm mại.

Những người giúp việc đang đi tới vẫn lễ phép cúi chào cô, tiếng sấm ùng ùng, từng tia chớp rạch bầu trời mưa, Diệp Anh lặng lẽ nhìn về phía gian phòng ở cuối hành lang. Ngoài cửa căn phòng đó, mấy y tá và người giúp việc mặt căng thẳng lắng nghe động tĩnh từ bên trong, ai cũng sẵn sàng đợi lệnh.

Nhấc chân.

Cô đi về phía cổng lớn.

Một người đàn ông giúp việc mở cánh cửa sắt nặng nề cho cô, một cơn gió lạnh mang theo nước mưa đột nhiên ào tới, chiếc sơ mi trên người vẫn chưa khô hẳn, giờ lại ướt thêm, cô nghiêng răng, rùng mình.

"Ào...!"

Cơn gió mạnh thốc lật rèm cửa, nước mưa hắt vào người Tạ Phổ đứng cạnh cửa sổ, anh lặng lẽ nhìn ra ngoài. Ánh chớp loang loáng chiếu sáng bầu trời, trong màn mưa mênh mông, bóng trắng đó cố gắng giữ chặt chiếc ô, một tay kéo chiếc va ly to ùng giẫm trên vũng lầy từng bước xa dần.

Trong màn mưa đen kịt.

Bóng áo trắng bị mưa hắt, bị gió đánh loạn choạng, càng đi càng xa, dần dần mất hút.

Tạ Phổ thoát đầu không nhận ra cô.

Bởi vì anh không nhìn thấy mặt cô.

Anh chỉ nhận ra bóng lưng cô.

Mấy năm nay, mỗi lần anh theo lệnh Nhị thiếu gia mang đồ đến trại quân giáo thiếu niên, đều đưa cho người quản giáo chuyển vào. Chỉ có một lần anh nhìn thấy bóng lưng cô từ xa, hình như đang ôm chồng tạp chí hoặc dụng cụ vẽ, bóng lưng quả rất đẹp, nhưng là vẻ đẹp cô đơn, lạnh lùng.

Một tội phạm thiếu niên, lại có dáng vẻ như vậy, một dáng vẻ gần như cao ngạo.

Mỗi lần như vậy, cũng như tối nay anh đều nhìn theo bóng lưng cô gái, nhìn bóng cô đi xa dần, thậm chí đến khi không nhìn thấy nữa.

"..."

Trong giấc ngủ mê man bởi tác dụng của thuốc, hơi thở Việt Tuyên mỗi lúc càng dồn dập, ngực phập phồng càng dữ, môi cũng tím dần, trán toát ra những giọt mồ hôi lớn. Tạ Phổ vội rời cửa sổ đến bên giường, dùng khăn bông lau mồ hôi cho anh. Mười lăm phút trước, bác sĩ đã dùng thuốc giảm đau mới nhất, loại thuốc này có thể gây mê ý thức của bệnh nhân, từ đó giảm nhẹ đau đớn khi tỉnh.

Mồ hôi thấm ướt gối trắng.

Bỗng rên lên một tiếng trong vô thức, hai mắt nhắm nghiền, đầu xoay qua xoay lại trên gối, cơn run của cơ thể mỗi lúc càng đến nhanh, cơ hồ như anh

gặp ác mộng, đang cố gắng giãy dụa tỉnh dậy.

Trong gian phòng phía đông.

Tạ Hoa Lăng vẫn chưa nguôi giận, đi đi lại lại trên thảm, đột nhiên nhắc điện thoại gọi cho người quen làm việc ở sở cảnh sát. Sâm Minh Mỹ đưa Tạ Hạc Phố đến ngồi xuống đi vắng, nhỏ nhẹ nói vấn đề sau khi Diệp Anh rời đi nên hợp nhất bộ phận của Diệp Anh như thế nào.

"Ừ, biết rồi."

Nhận xong điện thoại, Việt Xán nhìn cơn mưa bên ngoài, đứng dậy nói:

"Ông nội, Minh Mỹ, tôi cần đi ra ngoài."

Tạ Hạc Phố gật đầu, Sâm Minh Mỹ lại lo lắng hỏi: "Bên ngoài mưa to như vậy, có chuyện gì không thể để đến mai hay sao ?".

"Xem ra không được."

Cầm lên chiếc áo gió, Việt Xán sải bước dài đi ra, bỗng phía cuối hành lang vang lại những tiếng ồn ào...

"Nhị thiếu gia, thiếu gia không thể đi !"

"Nhị thiếu gia !"

"Mau đi mời Lão thái gia và Tạ phu nhân...!"

Việt Xán ngăn người, đi vội đến đó, nhìn thấy trên hành lang cảnh tượng hỗn loạn, hai y tá đặc biệt và mấy người giúp việc vẻ mặt hoảng hốt cố ngăn chiếc xe lăn của Việt Tuyên. Còn Việt Tuyên mặt trắng như tờ giấy, môi không sắc máu, người đã suy yếu đến độ cơ hồ chỉ có thể gượng gờng ngồi dậy, hai bàn tay lại đang khó nhọc điều khiển xe lăn, đi về phía cổng lớn của

tòa biệt thự.

"Sao thế ?", Việt Xán vội hỏi.

Nhìn thấy anh, đốm lửa trong mắt Việt Tuyên cháy lên, giọng khàn đặc hỏi:

"Cô ấy đâu ?"

"Ai?", Việt Xán cau mày.

Lúc này Tạ Hoa Lăng đã vội vàng bỏ điện thoại xông ra, Sâm Minh Mỹ dìu Tạ Hạc Phổ cũng từ trong phòng đi đến. Tạ Hoa Lăng kinh hãi kêu lên:

"Tuyên, con tỉnh rồi sao ? Bác sĩ nói sẽ ngủ ít nhất hơn một tiếng cơ mà ? Bây giờ con thấy thế nào, còn đau không ? Bên ngoài lạnh lắm, sao con lại ra đây ? Mau, đẩy thiếu gia vào phòng !"

"A Anh đâu ?", Việt Tuyên thở một hơi, nhìn mọi người, hỏi lại, "Cô ấy ở đâu ?".

Mọi người sửng sốt.

Ánh mắt Tạ Hoa Lăng và Sâm Minh Mỹ gặp nhau, Sâm Minh Mỹ mím môi, nói:

"Cô ấy không có ở đây."

"...Cô ấy đi rồi sao ?"

Bật ra một cơn ho, sắc mặt Việt Tuyên càng trắng như tuyết, anh vừa ổn định hơi thở vừa lăn xe ra phía cổng.

"Cô ta không đến nữa đâu !"

Sâm Minh Mỹ cao giọng nói.

Xe lăn từ từ dừng lại, Việt Tuyên xoay lưng về phía cô, cúi người ho, khi cơn họ dịu xuống, giọng anh đã khàn: "...Tôi biết cô ấy đã đến, tôi nghe thấy mọi người nói chuyện... thuốc giảm đau chỉ không chế được một bộ phận chức năng của cơ thể nhưng trí óc tôi vẫn tỉnh táo...".

Sâm Minh Mỹ bỗng bối rối, mặt đỏ bừng.

"Tuyên, Minh Mỹ không nói dối, nó sợ làm cháu đau lòng", vỗ nhẹ cánh tay Sâm Minh Mỹ, Tạ Hạc Phố thở dài, "Cô Diệp đúng là vừa rồi có đến đây".

"Anh đã tỉnh", mắt ngấn lệ, Sâm Minh Mỹ hít sâu một hơi, nói, "Vậy thì có lẽ anh đã nghe thấy, cô ta đánh em, còn dùng những lời lẽ hạ lưu đáng sợ uy hiếp em ! Hơn nữa... hơn nữa cô ta là tù nhân trọng tội ! Chính miệng cô ta đã thừa nhận !".

Ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên nhắm mắt.

"... Đó là trại quản giáo thiếu niên, không phải nhà tù...", bên ngoài trời vẫn đổ mưa, Việt Tuyên sắc mặt càng nhợt nhạt, "...Cho dù cô ấy... đã từng làm sai chuyện gì... hồi đó cô ấy mới chỉ là một đứa trẻ...".

"Nhưng cô ta giấu diếm chuyện đó !", Sâm Minh Mỹ giọng đau khổ, "Dùng lý lịch giả, cô ta chui vào Tạ gia, không có dã tâm thì là gì ? Tuyên, anh đừng bị cô ta đánh lừa! Cô ta chỉ là kẻ khốn nạn, là loại đàn bà đê tiện chỉ biết quyến rũ đàn ông, cô ta không chỉ quyến rũ anh mà còn đang định quyến rũ Xán ! Tuyên, anh tỉnh lại đi được không ?".

Ho từng cơn, Việt Tuyên liếc nhanh cô một cái.

Ánh mắt nhàn nhạt thoáng qua đó giống như một làn tuyết mỏng mùa

đông, hình như không có ẩn ý gì, nhưng lại khiến Sâm Minh Mỹ cứng người, đứng ngây ra, cảm giác cái lạnh buốt như thấm vào xương.

...

...

"Đừng nói những điều đó với người khác."

Trong phòng pha lê trong suốt, vào đêm mừng thọ Tạ Hạc Phổ, Việt Tuyên nhìn cô nói. Khi cô cho anh biết quá khứ tù tội của Diệp Anh, anh không tỏ ra chấn động hay ngạc nhiên, chỉ trầm lặng hồi lâu, rồi yêu cầu cô không nên nói ra chuyện đó.

"Hãy hứa với anh."

Ngồi trên xe lăn, chậm chậm ngẩng đầu, Việt Tuyên kéo tay cô, Sâm Minh Mỹ cắn môi, mắt đang ngấn lệ, không ai tin, đâu là bạn thanh mai trúc mã, đâu cô là vị hôn thê mấy năm của anh, nhưng đây là lần đầu tiên anh chạm vào tay cô.

Tay anh trắng xanh lành lạnh.

Kéo tay cô, là vì một cô gái khác.

Nỗi chua chát chậm chậm xâm chiếm lòng cô, nhưng hơi ấm từ bàn tay hơi lạnh của anh truyền sang tay cô, máu dồn trong động mạch bỗng trào dâng, khiến tim cô căng ứ. Cậu bé trai cô gặp lúc bốn tuổi ngồi vẽ trong vườn hoa, xa vời như ngăn sông cách núi, còn giờ phút này anh nắm tay cô, cô đã cảm nhận được hơi ấm trên thân thể anh.

"Em hứa."

Trong phòng pha lê trong suốt tràn ngập mùi hoa, cô nhìn vào mắt anh gạt

đầu như bị trúng bùa.

...

...

"Tuyên !"

Hoảng sợ gọi một tiếng, nhìn sắc mặt Việt Tuyên trắng toát, Sâm Minh Mỹ mím môi, lại bồn chồn nhìn Việt Xán đứng bên. Việt Xán cơ hồ không để ý đến biểu hiện của cô, đăm đăm nhìn Việt Tuyên vẻ suy tư, ánh mắt u uẩn.

"... Tôi đi đón cô ấy."

Cổ kìm cơn ho đang cuộn lên trong ngực, Việt Tuyên nghe tiếng mưa ngoài trời, lông mày cau có, khó nhọc điều khiển xe lăn.

"Không được đi !"

Tạ Hoa Lăng xẵng giọng, ra lệnh cho hai y tá:

"Mau đưa Nhị thiếu gia về phòng !"

Y tá vội bước đến, định giữ xe của Việt Tuyên, họ thấy rõ Việt Tuyên vẫn đang trong tình trạng cơn đau phát tác, ngay việc ngồi xe lăn cũng hết sức khó nhọc, hoàn toàn không thể ra ngoài trong điều kiện thời tiết thế này.

"... Tạ Phổ."

Miễn cưỡng né tránh hai y tá, Việt Tuyên quay đầu nhìn bóng người đứng cách đó ba mét, gọi. Tạ Phổ tay xoa mũi, đành đi đến, miễn cưỡng, trả lời:

"Vâng, Nhị thiếu gia."

"... Tôi phải đi."

Che miệng ho, sắc mặt Việt Tuyên càng lúc càng trở nên nhợt nhạt, mồ hôi trên trán ngày càng dày, anh lại nhìn màn mưa nhập nhằng sấm chớp bên ngoài, cau mày ra hiệu cho Tạ Phổ giữ hai cô y tá, còn anh điều khiển xe lăn tiếp tục đi.

"Ngăn nó lại ! Không được mở cổng !"

Thấy các y tá và người giúp việc bị Tạ Phổ ngăn lại, Tạ Hoa Lăng tức giận hét gọi thêm người giúp việc đến ngăn cản Việt Tuyên.

"Rất xin lỗi, phu nhân."

Tạ Phổ nói, đoạn giơ tay, từ hành lang và phí cổng suất hiện bảy, tám người đàn ông. Họ lịch sự lễ phép nhưng rất mực kiên quyết ngăn những người giúp việc đang cố cản Nhị thiếu gia, ngay bản thân Tạ Hoa Lăng định chạy ra, cũng bị họ ôn tồn cản lại.

"Tạ Phổ, người làm phản rồi !"

Nhìn thấy cổng lớn đang mở, Tạ Hoa Lăng nổi cơn thịnh nộ.

"Xin lỗi phu nhân, tôi là người của Nhị thiếu gia."

Tạ Phổ mỉm cười lễ độ, lòng cũng hơi áy náy. Những chuyện thế này trước giờ vẫn do Tạ Bình phụ trách, bây giờ Tạ Bình không có ở đây, đương nhiên đổ lên vai anh ta.

"Cha !"

Tạ Hoa Lăng luống cuống cầu cứu Tạ Hạc Phổ. Tạ Hạc Phổ nhìn chiếc xe của Việt Tuyên đi vào màn mưa, lại nhìn Tạ Phổ bối rối gượng cười, ông biết họ là những người được huấn luyện, cho dù ông mở miệng Tạ Phổ cũng chỉ

nghe theo lệnh của Tuyên.

"Haizzz."

Tạ Hạc Phổ lại thở dài, chống ba toong lắc đầu bỏ đi.

Mưa menh mông trắng xóa.

Trên bầu trời đen sì chớp rạch ngang dọc, một tiếng sấm bùng nổ chát chúa làm mặt đất rung chuyển, mưa trùn lên Việt Tuyên yếu ớt đơn bạc trên xe lăn.

"Nếu con dám đi tìm con ấy ! Thì đừng bao giờ trở về nữa !", sau lưng, tiếng hét kiệt sức như xé họng của Tạ Hoa Lăng !

Chiếc Bentley màu đen dài rộng do lái xe cầm ô mở cửa xe, cầu trượt buông xuống, xe của Việt Tuyên từ từ đi lên, Tạ Phổ cũng chui vào.

"Việt Xán ! Đó là em trai mày ! Mày giương mắt nhìn nó đi như thế hả? Sức khỏe của nó như vậy ! Mưa to như thế ! Mày cũng không thèm ngăn nó một câu ! Nếu muốn thì người của mày chắc chắn ngăn được, người của mày đâu rồi !", mắt nhìn chiếc Bentley màu đen biến mất trong mưa, Tạ Hoa Lăng trút cơn giận lên đầu Việt Xán, hét lên the thé, "Mày là đồ con hoang bất nhân ! Mày muốn Tuyên chết, phải không !".

"Cô !"

Không thể nghe tiếp được, Sâm Minh Mỹ đi đến đứng trước Việt Xán.

Như không nghe thấy lời Tạ Hoa Lăng, Việt Xán lẳng lẳng lên chiếc xe đua màu xám bạc đang dừng bên ngoài, cũng biến mất trong màn mưa sầm sập.

Đêm khuya.

Chớp giật sấm rền, mưa ngộp trời không dứt. Mặt đất ngập nước, trên con đường trống rỗng, không hề có xe, cũng không có người, đèn trên đỉnh taxi lóe sáng, xe dừng lại bên đường mưa tấp xối xả, lái xe nhận xong tiền, về quan tâm nói vài câu với cô gái áo trắng đang mở cửa xe. Cánh cửa đóng "Sập" một tiếng, cô gái áo trắng cầm ô đen, quay đi, trong tiếng mưa sầm sập, cô kéo chiếc va ly to, chậm chậm xa dần.

Gió lớn thổi từng trận.

Nước mưa bủa vây tứ phía.

Nắm chắc cán ô ướt át, chiếc ô trong tay nghiêng ngả lắc dữ dội, mặt đầy nước mưa, mắt mờ nhìn không rõ đường. Lại một trận gió mạnh mang theo nước mưa, "phù" một tiếng kéo giật chiếc ô tở về phía sau ! Chiếc ô lật ngửa, biến thành con diều no gió, gió mạnh lồng lộn, trong chớp mắt giạt bay chiếc ô khỏi tay cô !

Trong màn mưa.

Cô vội vàng giơ tay chộp lại, nhưng gió quá mạnh, chiếc ô chập choạng bay là là, lúc đập xuống đường, lúc bay lên, chớp mắt biến mất trong biển mưa sâu hút. Cô ngây người đứng lặng, mặc mưa như roi quất và người, quần áo dán chặt vào thân, lạnh như sa xuống hố băng.

Đứng mãi trong mưa.

Nước mưa trắng xóa mênh mang dìm cả thế giới trong một biển trắng hỗn độn, mi mắt đọng nước mưa, tóc dài bết lại, tay trái vẫn nắm tay kéo va ly, cô đứng thần thờ giữa đường, mặc cho mưa xối, không biết đây là đâu, không biết mình muốn đi đâu, không biết có còn nơi nào để đi.

Tất cả đều đang tiến triển thuận lợi.

Hầu như mọi việc đều diễn biến theo kế hoạch đã định, thậm chí quá thuận lợi, vậy là cô tưởng có thể thuận lợi mãi, càng đi càng cao, đến khi lên đến vô đài, mới phát hiện mình chẳng qua là con rối bị người ta để lên đó, bên dưới chỉ cần rút dây là mình ngã xuống.

Tay trắng.

Không có gì.

Ánh chớp chiếu sáng đôi mắt trống rỗng của cô.

Một tiếng sấm chói tai bùng nổ.

Mưa vẫn không ngớt.

Kéo chiếc va ly to tướng, cô dờ dẫm bước trong mưa, cảnh bên đường chập chờn, nước vọt lên từ bánh xe, váy ướt đầm, cổ chân lấm đất.

...

...

"Cô nhầm rồi, không phải tôi tuyên chiến với cô", Sâm Minh Mỹ lạnh lùng, "Loại rác rưởi nhà tù thải ra như cô hoàn toàn không đáng là đối thủ của tôi, cũng không đáng là đối thủ cạnh tranh của tôi ! Tôi chỉ dùng một ngón tay là có thể nghiền chết cô."

...

Việt Xán tròn mắt nhìn cô, nghiền răng nói:

"Đúng...! Anh không quan tâm đến chuyện sống chết của em, anh chỉ quan tâm, em đến đây, khuấy đảo khiến nơi này không được yên ! Anh vẫn câu nói đó, bất luận em có thù hận tày trời thế nào cũng không nên dùng Tạ

gia làm bàn đạp ! Việt Tuyên không nợ em ! Minh Mỹ không nợ em ! Tạ gia cũng không nợ em !".

...

"Cút...!"

Tạ Hoa Lăng chỉ tay ra cửa thét to:

"Cô lập tức cút khỏi Tạ gia ! Đừng bao giờ bén mảng trở lại...!"

...

...

Trong mưa, cô dờ dãi lê từng bước chân vô định trên đường phố vắng ngắt, mái tóc dài ướt đầm, vón lại, bết vào hai má đầm nước, áo sơ mi ướt sũng, cái lạnh chích vào xương, nhưng lại khiến đầu óc càng tỉnh táo.

Thì ra, cô chỉ dựa vào một mình Việt Tuyên.

Còn người thực sự đùa giỡn cô...

Cũng chính là Việt Tuyên.

...

"Trong đêm tiệc mừng thọ ông, Việt Tuyên đã nắm tay tôi, anh ấy nói, anh ấy muốn cưới tôi", Trong vườn hoa đêm hè, Sâm Minh Mỹ ánh mắt thương hại nhìn cô, "Cô không ngu ngốc đến mức tưởng là, Việt Tuyên thích cô thật chứ."

"Ngay từ đầu Việt Tuyên đã biết em là ai ! Cậu ta là người lạnh lùng ít ham muốn, như núi băng, em tưởng mấy chiêu cổ tình tiếp cận của em, là có

thể quyền rũ được cậu ta ? Bởi vì Việt Tuyên đã biết quan hệ giữa tôi và em, nên mới tương kế tựu kế, đưa em vào Tạ gia ! Hôm em xảy ra tai nạn, trong bệnh viện Tuyên đã thừa nhận, từ lâu cậu ta đã biết em là ai !"

Việt Xán đau khổ rên lên:

"Em nghĩ kỹ xem, thời gian lâu như vậy, đã bao giờ Việt Tuyên thực sự giúp em chưa ! Chưa ! Chưa một lần nào hết! Cậu ta chỉ dùng em để uy hiếp tôi ! Việt Tuyên lúc nào cũng có thể vạch trần quan hệ của tôi và em trước đây, để buộc tôi từ bỏ Sâm Minh Mỹ !"

...

...

Trong màn mưa lạnh giá, nghĩ lại những cú điện thoại anh không nhận, cô nhắm mắt, nước mưa từ mí mắt chảy xuống má. Đi trên con đường trống vắng, bước chân vô định, cô nhếch mép cười nhạt tự giữa mình.

Chiếc Bentley màu đen lướt trong mưa.

Mưa quất vào cửa kính, mặc dù trong xe rất ấm nhưng hơi ẩm ướt khó chịu vẫn hiện hữu, Việt Tuyên nhắm mắt, hai tay bám chặt tay vịn xe lăn, hai chân run run dưới tấm mền, từng cơn đau vẫn không thôi hành hạ anh. Cố gồng mình, anh ho khẽ, tay vẫn nắm, móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay.

Di động đổ chuông...

Việt Tuyên mở mắt !

"Ừ, biết rồi", trong điện thoại, Tạ Phổ nói với Việt Tuyên, "Tạ Bình đã tìm thấy Diệp tiểu thư, có cần đưa cô ấy đến gặp thiếu gia không ?". Sau khi

Diệp Anh bị tai nạn, Nhị thiếu gia đã điều Tạ Bình chuyên bảo vệ an toàn cho cô. Chỉ do tối nay thấy Diệp Anh đến Tạ gia, Tạ Bình cũng đi giải quyết nốt một số công việc, mới không kịp thời bám theo Diệp Anh lúc cô ra khỏi biệt thự họ Tạ.

"Bây giờ cô ấy ở đâu ?" Việt Tuyên nín thở hỏi.

Tạ Phổ nói ra một địa chỉ.

"...", Việt Tuyên trầm ngâm một lát, nhìn màn mưa ngoài cửa, "Vòng qua con phố này là đến".

Tiếng sấm vẫn ầm ầm trong đêm.

Mưa dường như đã ngớt.

Chiếc va ly để trong vũng lầy, sau lưng là bức tường lạnh, lượng mưa tích tụ như đã trút gần hết, chỉ còn như bức rèm mịn giăng giăng, tãi xuống từ mái hiên hẹp, Diệp Anh vòng tay ôm hai vai đắm nước. Lặng lẽ nhìn khóm tường vi đại hoa đỏ tiêu điều phía trước.

Bao nhiêu năm qua.

Vườn hoa đầu đường đó, hình như vẫn không có gì thay đổi.

Còn cô...

Lại vẫn trở về chỗ đó.

Trong màn mưa miên man, cô ngồi chờ dẫn rất lâu, đầu óc một dải trống rỗng. Cô không nghĩ gì hết, nước mưa rơi trên khóm tường vi, những bông hoa đỏ đã qua kỳ, rụng hết, chỉ còn lại lá xanh đen se sẽ run trong mưa.

Dưới khóm hoa trống không.

Không có chàng thanh niên mặt đầy thương tích năm đó, chỉ có đất bị nước mưa xoáy thành vũng.

Hai luồng ánh đèn xe chói mắt quét đến !

Vô thức nhắm mắt, cô ngậy người nhìn luồng sáng đó. Trong màn mưa giăng, cửa chiếc Bentley đen mở ra, cầu trượt từ từ thả xuống, một chiếc xe lăn trượt ra, người đàn ông trẻ rất mực tuấn tú, sắc mặt xanh xao, hai chân khuất dưới tấm mền mỏng kẻ ô, một tay giương chiếc ô lớn, một tay khó nhọc điều khiển xe lăn, trượt trên nền đất nhão, từ từ tiến về phía cô.

Dừng lại trước mặt cô.

Ho nhẹ, sắc mặt xanh xao, giơ tay giương ô...

Che những sợi mưa nhỏ xuống đầu cô.

Chiếc ô rộng ngăn cách với xung quanh, thế giới chỉ có anh và cô.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11

Sâm Minh Mỹ mặt đầy nước mắt quay đầu lại, nhìn thấy người đẩy cửa đi vào là Việt Xán, nổi tử hờn trào lên khiến cô rã rời, người run run, loạng choạng lao về phía anh...

“Xán...!”

Trong tay Việt Xán, Sâm Minh Mỹ tím tấc khóc, run bần bật như con chim nhỏ kinh động, ngửa khuôn mặt có dấu năm ngón tay lộ lộ, nước nở:

“Đuổi cô ta đi, đuổi con đàn bà đó đi! Nó là tội phạm vừa ra khỏi nhà tù! Vừa rồi nó suýt nữa... suýt nữa...”

Việt Xán ôm lấy Sâm Minh Mỹ, tay nhẹ vỗ vào lưng, an ủi. Từ bờ vai rung rung của Sâm Minh Mỹ, anh ngược mắt tối sầm dữ dằn nhìn Diệp Anh!

Sau lưng là bức tường có rất nhiều hoa văn dày, mắt Diệp Anh đen thẫm, sắc môi như máu, cô nhe răng, nhướn miệng cười với anh như vừa làm một việc cực kì đặc ý, vẻ khoe khoang cố ý đến chướng mắt. Bên ngoài trời vẫn mưa to, tường vi chỉ còn lại cành và lá bị nước mưa xối, cánh hoa vàng lả tả rơi trên nền đất nhão trong vườn.

“Ngoan nào, em ra trước đi, anh có chuyện muốn nói với cô ta.”

An ủi Sâm Minh Mỹ ngồi trong lòng, hai mắt Việt Xán u ám, không rời Diệp Anh.

“Xán...”

Do dự quan sát một chút biểu hiện của Việt Xán, Sâm Minh Mỹ gật đầu, lại hướng cái nhìn lạnh như chích thẳng vào xương, liếc Diệp Anh một cái rồi đi ra.

Mưa vẫn từng trận nổi nhau!

Ầm ầm quất lên những tấm kính cửa sổ rộng đến sát đất.

Bước từng bước, nét mặt Việt Xán dừng dừng đi đến gần Diệp Anh, cô chăm chú nhìn anh, đôi mắt cơ hồ tràn trề hi vọng, không chút sợ hãi giống như đã có một chỗ dựa vững chắc. Anh thông thả đi đến trước cô, cúi đầu, cách mặt cô chỉ năm centimet, nhìn ép cô, giọng hờ hững không chút dao động:

“Em đánh cô ấy.”

“Vâng”, Diệp Anh cười, “Thế nào, anh định thay cô ấy đánh lại em sao?”.

“Chọc tức cô ấy, đối với em rồi cuộc có lợi gì?”

“Nhìn thấy anh lo lắng cho cô ấy, chính là mục đích của em”, cô cười rạng rỡ như hoa, “Lẽ nào anh không hiểu? Em chưa quên tình cũ với anh, nên mới cố tình chọc tức cô ta, bắt nạt cô ta”.

Việt Xán nhắm mắt, cố kìm nộ khí.

“Anh muốn biết nguyên nhân thật sự!”

“Ồ?”, Diệp Anh lại cười cười, “Bởi vì, vị hôn thê của anh thực ra là một nhà thiết kế rất tài năng, nếu cô ta bình tĩnh cạnh tranh với em, sẽ mất rất nhiều thời gian. Còn chọc tức cô ta, cô ta sẽ làm những việc ngu xuẩn”.

“Em đã nói, cô ấy không phải là kẻ thù của em.”

“Anh có tin không?”, Diệp Anh cười khanh khách, “VẬY thì, em nói em chưa quên tình cũ với anh, tại sao anh không tin? Ha ha, em bắt nạt cô ấy, anh đau lòng, phải không?”.

Việt Xán cau mày, nói:

“Năm xưa cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ, không liên quan tới chuyện gì.”

“Thật không?”, cô vẫn cười, nhưng ánh mắt Việt Xán mỗi lúc càng lạnh, “Có lẽ thế. Nhưng em ghét cô ta, không muốn cô ta vui! Muốn cướp những gì cô ta có! Thế nào?”.

...

...

“Bác Mạc, cháu xin bác”, cô bé mặc váy hoa nhỏ, chải tóc như búp bê Baby cố kìm nước mắt, dánh vè tội nghiệp, mắt đỏ hoe nhìn cha cô, “Bác đừng để cho cô đến tìm cha cháu! Chiều hôm qua, cô đã cởi sạch quần áo, người trần trụi ôm lấy cha cháu, không cho cha cháu đi, mẹ cháu đã nhìn thấy hết! Mẹ cháu khóc mãi, khóc mãi! Cha cháu nói, cha cháu không hề thích cô, tại cô cứ bám lấy cha, cầu xin cha...”.

Mặt cha trắng nhợt.

Cha nắm cánh tay lạnh ngắt của cô, lúc đó cô mới tám tuổi, cô đau khổ, hét lên với cô bé trông như búp bê Baby: “Cô nói dối! Mẹ tôi sao có thể thích cha cô được!”.

“Thật mà!”, khuôn mặt cô bé búp bê Baby đầm nước mắt, “Tôi nghe thấy mẹ cô nói, bà ấy không thích cha cô, nói là cha cô rất thô lỗ, lại thường xuyên

không về nhà. Bà ấy nói, bà ấy thích cha tôi, muốn kết hôn với cha tôi. Mẹ cô còn nói với tôi... nói với tôi... khi nào bà ấy lấy cha tôi, tôi sẽ là chị của cô, chúng ta sẽ thương yêu nhau...”.

“Cô nói láo! Mẹ tôi thích cha tôi!”, cô phẫn nộ hét lên, cô biết cô bé búp bê Baby này nói dối, “Mẹ tôi không thèm thích ba cô...!”.

“Bác Mạc...”, cô bé búp bê Baby khóc thảm thiết, “Cầu xin bác, đừng để cho cô đến tìm ba cháu, ba cháu không thích cô, ba cháu thích mẹ cháu...”.

...

Từ hôm đó, thế giới của cô hoàn toàn thay đổi.

...

Thông qua một đứa trẻ khác cô được biết, cô bé búp bê Baby cả tuần ở nội trú và tập múa ba lê trong trường, hầu như không về nhà, những lời nói với cha cô là hoàn toàn bịa đặt. Khi cô tan học về nhà, chưa kịp cởi cặp sách, chạy thẳng vào phòng sách muốn nói với cha...

“Đoàng!”

Một tiếng nổ trầm trầm từ phía sau cánh cửa phòng sách vọng ra...

...

“CHẳng phải cô muốn chơi với tôi sao?”, đứng trong ngôi nhà đã không còn thuộc về mẹ con cô nữa, cô bé búp bê Baby khinh khỉnh nhìn phòng múa ngày trước còn lộng lẫy, giờ bừa bãi ngổn ngang, “Bây giờ, cho dù cô quỳ xuống liếm giày của tôi, tôi cũng không chơi với cô!”.

...

...

“Rốt cuộc hận thù đã làm em méo mó, hay là con người em trong ý nghĩ ban đầu của anh, chỉ là cảm giác sai lầm”, dăm dăm nhìn cô, Việt Xán trầm giọng nói, “Em đã thay đổi trở nên méo mó, kích động và không từ thủ đoạn như thế, không còn biết đến gì hết”.

“Không còn biết đến gì hết...”

Diệp Anh chậm chậm nhắc lại, hàng mi rung rung, cười nhạt nói: “Cho dù em đã trở nên méo mó, hay là em vốn là người dễ kích động không từ thủ đoạn, có gì khác đâu? Đều chẳng liên quan đến anh, không phải sao?”.

“Hãy từ bỏ hận thù!”, ánh mắt Việt Xán âm u như giông bão, “Anh đã nói, anh sẽ làm thay em! Tất cả, hết thảy, anh đều làm thay em!”.

“Không.”

“Em suýt chết!”

Việt Xán tức giận khẽ rít lên.

“Tóm lại là vẫn chưa chết”, nhìn anh, cô cười khinh khỉnh, “Thôi đi, thậm chí anh còn không đến bệnh viện nhìn em một lần, đừng giả bộ quan tâm đến chuyện sống chết của em”.

Việt Xán cứng họng.

Anh trợn mắt nhìn cô, nghiến răng nói: “Đúng...! Anh không quan tâm đến chuyện sống chết của em, em đến đây, khuấy đảo khiến nơi này không được yên! Anh vẫn nói câu đó, bất luận em có thù hận tày trời thế nào cũng không nên dùng Tạ gia làm bàn đạp! Việt Tuyên không nợ em! Minh Mỹ không nợ em! Tạ gia không nợ em!”.

Nhìn cô dần dần yên lặng, Việt Xán nghiêng răng, nói tiếp:

“Em muốn báo thù, có thể! Nhưng hãy dùng bản lĩnh của chính mình để báo thù! Tà gia không đáng bị hi sinh vì em! Phải, tôi đã từng có lỗi với em, nhưng Việt Tuyên có chỗ nào có lỗi với em? Em đã nghĩ chưa, nếu Tuyên yêu em thật, nhưng lại phát hiện em đang lợi dụng cậu ấy, cậu ấy sẽ cảm thấy thế nào?!”

“Em không bận tâm, đúng không?”, Việt Xán cười nhạt, “Cậu ấy có bị tổn thương, có đau khổ hay không, em không hề bận tâm, đúng không?”.

Môi Diệp Anh trắng nhợt.

Mím chặt môi, cô bướng bỉnh nhìn trả.

“Nếu anh ấy giúp tôi, lại thích tôi thật, tôi có thể... lấy tình cảm của mình để báo đáp anh ấy.”

“Vậy tình cảm của em là gì? Là một món đồ? Chỉ cần có người trả đủ tiền, là có thể mua được? Dùng một thứ rẻ tiền như vậy để báo đáp, em cảm thấy người được báo đáp có nên cảm kích?”, Việt Xán lạnh lùng nói, “Hơn nữa, hình như em luôn rất tự tin, em cảm thấy mình đã nắm được Việt Tuyên, đúng không?”.

Ngoài cửa sổ một tia sét xé trời!

Sấm rền vang!

Nước mưa dồn dập tuôn như xối trên kính cửa sổ!

“Việt Tuyên biết em là ai!”

Việt Xán cười khẩy một tiếng, mắt đen như đêm giông.

“Năm xưa, anh đã từng chỉ em cho cậu ấy, cho nên ngay từ đầu, cậu ấy đã biết em là ai! Việt Tuyên là người sạch sẽ, lạnh lùng, ít ham muốn như núi băng, em tưởng dựa vào mấy trò cổ tình tiếp cận của em, là có thể quyến rũ được cậu ấy? Chính vì Việt tuyên đã sớm biết quan hệ giữa tôi và em, nên mới tương kế tựu kế, đưa em vào nhà họ Tạ. Hôm em xảy ra tai nạn, trong bệnh viện, chính miệng Việt tuyên thừa nhận, cậu ấy biết em là ai!”

Mặt Diệp Anh biến sắc, đờ ra như khhucs gỗ.

Cô ngây ngây nhìn anh, đôi mắt như hang động trống rỗng.

“Em thật ngốc!”, Việt Xán nói như rên, “Em thử nghĩ xem, thời gian lâu như vậy đã bao giờ Tuyên chính thức giúp em một lần chưa! Chưa, chưa một lần nào hết! em chỉ là công cụ cậu ta dùng để uy hiếp tôi thôi! Lúc nào Tuyên cũng có thể vạch trần quan hệ trước đây của tôi và em, để buộc tôi từ bỏ Sâm Minh Mỹ!”.

“Em đi đi.”

Ánh mắt sâu thẳm, Việt Xán giọng khàn khàn:

“Coi như tôi cầu xin em, hãy rời khỏi đây. Nếu bản thân em có sức mạnh, hãy dùng sức mạnh của mình để báo thù, nếu bản thân em không có sức mạnh, thì hãy từ bỏ! Nhưng, đừng làm tổn thương những người không liên quan.”

Tiếng sấm dồn dập.

Tường vi bên ngoài oằn mình trong mưa gió.

Diệp Anh ngây như khúc gỗ nhìn Việt Xán, môi mấp máy, nhưng không nói được gì. Bỗng dưng cô không thể suy nghĩ được gì hết, dường như trong đầu đầy ắp, tắc nghẽn, lại cơ hồ như đột nhiên bị rút rỗng.

“Lão thái gia, Tạ phu nhân.”

Ngoài cửa vọng đến tiếng của Tạ Phong, mấy giây sau, cửa phòng mở ra, Tạ Hạc Phố, Tạ Hoa Lăng, Sâm Minh Mỹ cùng đi vào, quản gia đi sau, cuối cùng là một người đàn ông giúp việc, tay kéo chiếc va li to.

“A Anh, cô đã ngồi tù thật sao?!”

Tạ Hoa Lăng mặt cau cau, đi vào nghiêm giọng hỏi.

“...”

Diệp Anh cau mày, nhìn thấy Sâm Minh Mỹ đang bám vào cánh tay Tạ Hạc Phố, mắt lạnh lùng, vết dấu tay vẫn hằn rõ trên mặt.

“Nói...!”, Tạ Hoa Lăng không kìm được nộ khí, bước về phía cô, “Rốt cuộc cô là ai! Tại sao cô mò vào Tạ gia! Tóm lại cô có mục đích gì! Minh Mỹ đã nhiều lần nói với tôi, cô không đáng tin, không thể tin, cô có dã tâm, tôi lại không tin! Không thể ngờ cô lại... cô lại là một tội phạm! Học vấn của cô, nhân thân của cô, tất cả đều là dối trá, đừng không!”.

Sâm Minh Mỹ lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Trên chiếc đi văng đỏ, Việt Xán mặt lạnh tanh nhìn ra ngoài trời mưa.

“... Trước đây tôi...”, cúi mi, Diệp Anh dừng lại, “... đã từng vào trại quần giáo thiếu niên...”.

“Bộp...!”

Lời chưa hết, Tạ Hoa Lăng trợn tròn mắt, vung một cái tát!

Cái tát còn vang hơn sấm, chấn động, văng vẳng trong phòng, bất chợt sống lưng Việt Xán cũng cứng đờ.

Một sợi máu rỉ ra từ mép Diệp Anh.

“Cô...”, Tạ Hoa Lăng túm lấy cô, giận dữ hét lên, “Đồ kẻ cắp! Đồ lừa đảo! Đồ rác rưởi! Trời ơi! Vậy mà tôi để cho nó ở trong Tạ gia lâu như vậy! Trời ơi...! Quân gia! Báo cảnh sát! Mau báo cảnh sát! Thời gian vừa rồi còn dám đánh Minh Mỹ! Sao còn đứng ngây ra đấy, quân gia, tôi bảo mau đi báo cảnh sát, ông có nghe thấy không!”.

Một Diệp Anh trắng bệch.

Lấy tay lau vết máu, cô nhếch mép, lòng lạnh ngắt, tê liệt, ngẩng đầu, đôi mắt đen thẳm nhìn Tạ Hoa Lăng.

“Cô, cô nhìn xem”, Sâm Minh Mỹ đột nhiên xen vào, “Vừa rồi cô ta đánh con cũng với ánh mắt như vậy, thật đáng sợ, giống như sắp giết người vậy”.

Tạ Hoa Lăng kinh ngạc, “Giết người?”.

“Bị giam sáu năm trong trại cải tạo, không thể là tội ăn cắp vặt”, Sâm Minh Mỹ ngừng lại, “Có lẽ là tội nặng, rất có thể là... tội giết người”.

Tạ Hoa Lăng bất ngờ lùi lại hai bước.

“Tôi nói đúng không?”, Sâm Minh Mỹ nhìn chòng chọc Diệp Anh, “Rốt cuộc cô phạm tội gì? Có phải tội giết người không?”. Lần trước Thái Na đã nói với cô, chỉ biết Diệp Anh phạm trọng tội, nhưng là trẻ vị thành niên, cho nên toàn bộ hồ sơ đã bị niêm phong lưu trữ.

“Cô đoán xem!”, môi vều lên một cục nhỏ, Diệp Anh cười nhạt, “Sâm tiểu thư thần thông quảng đại, chút việc đó đâu cần tôi phải nói ra”.

“Cút...!”

Nhìn thái độ thách thức bất cần như vậy, cơn giận của Tạ Hoa Lăng lại

bùng lên, chỉ tay ra cửa thết lớn:

“Cô lập tức cắt khỏi Tạ gia! Không bao giờ được bén mảng đến đây nữa...!”

Tim Diệp Anh chìm xuống.

“Vậy còn dự án thời trang cao cấp?”, như đột nhiên nhớ ra, Sâm Minh Mỹ do dự hỏi, “Có để cô ta tiếp tục phụ trách một bộ phận?”.

“Đương nhiên không!”, Tạ Hoa Lăng giận dữ, “Bắt đầu từ bây giờ, bất luận là Tạ gia, hay tập đoàn Tạ thị đều không cho phép người đàn bà này lộ mặt đến!”.

“Ông...”

Sâm Minh Mỹ nhìn Tạ Hạc Phố như muốn tìm kiếm sự xác nhận.

“Cứ làm theo lời Hoa Lăng đi”, Tạ Hạc Phố thở dài, “Phạm quản gia, đồ đạc của cô Diệp đã thu xếp xong chưa?”.

“Thưa, đã xong!”, lấy chiếc va li từ tay người giúp việc, quản gia đưa đến trước mặt Diệp Anh.

“Xin kiểm tra, xem có còn sót gì không.”

Một cái va li đen to đùng.

Trông như một con quái thú có thể nuốt chửng tất cả.

Ngoài cửa sổ một tiếng sấm đình tai, mưa menh mang một màu trắng xoá, như là thế giới của nước. Diệp Anh chậm chậm nhìn tất cả mọi người, sau đó đón lấy hành lí, cầm lên chiếc ô đen để cạnh đi vắng. Nền thảm mềm dày, bánh xe va li lăn trên đó êm ru không một tiếng động.

“Tôi đi đây.”

Diệp Anh thản nhiên nói, ánh mắt lướt qua Sâm Minh Mỹ đang nhếch mép cười, bàn tay nắm chặt kéo va li, Diệp Anh cũng mỉm cười với Sâm Minh Mỹ, lại gật đầu chào những người khác, cô kéo va li đi khỏi cửa phòng, dáng tự nhiên, như một người khách cáo từ.

Trên hành lang vắng lặng.

Trái tim mềm mại.

Những người giúp việc đang đi tới vẫn lễ phép cúi chào cô, tiếng sấm ùng ùng, từngt ia chớp rạch bầu trời mưa, Diệp Anh lặng lẽ nhìn về phía gian phòng ở cuối hành lang. Ngoài cửa căn phòng đó, mấy y tá và người giúp việc mặt căng thẳng lắng nghe động tĩnh từ bên trong, ai cũng sẵn sàng đợi lệnh.

Nhấc chân.

Cô đi về phía cổng lớn.

Một người đàn ông giúp việc mở cánh cửa sắt nặng nề cho cô, một cơn gió lạnh mang theo nước mưa đột nhiên ào tới, chiếc áo sơ mi trên người vẫn chưa khô hẳn, giờ lại ướt thêm, cô nghiêng răng, rùng mình.

“Ào...!”

Cơn gió mạnh thốc vào thổi lật rèm cửa, nước mưa hắt vào người Tạ Phổ đứng cạnh cửa sổ, anh lặng lẽ nhìn ra ngoài. Ánh chớp loang loáng chiếu sáng bầu trời, trong màn mưa mênh mông, bóng trắng đó cố gắng giữ chặt chiếc ô, một tay kéo chiếc va li to ùng giẫm trên vũng lầy từng bước xa dần.

Trong màn mưa đen kịt.

Bóng áo trắng bị mưa hắt, bị gió đánh loạn choạng, càng đi càng xa, dần dần mất hút.

Tạ Phổ thoát đầu không nhận ra cô.

Bởi vì anh không nhìn thấy mặt cô.

Anh chỉ nhận ra bóng lưng cô.

Mấy năm nay, mỗi lần anh theo lệnh Nhị thiếu gia mang đồ đến trại quân giáo thiếu niên, đều đưa cho người quản giáo chuyển vào. Chỉ có một lần anh nhìn thấy bóng lưng cô từ xa, hình như đang ôm chồng tạp chí hoặc dụng cụ cê, bóng lưng quả rất đẹp, nhưng là vẻ đẹp cô đơn, lạnh lùng.

Một tội phạm thiếu niên, lại có dáng vẻ như vậy, một dáng vẻ gần như cao ngạo.

Mỗi lần như vậy, cũng như tối nay anh đều nhìn theo bóng lưng cô gái, nhìn bóng cô đi xa dần, thậm chí đến khi không nhìn thấy nữa.

“...”

Trong giấc ngủ mê man bởi tác dụng của thuốc, hơi thở Việt Tuyên mỗi lúc càng dồn dập, ngực phập phồng càng dữ, môi cũng tím dần, trán toát ra những giọt mồ hôi lớn. Tạ Phổ vội rời cửa sổ đến bên giường, dùng khăn bông ẩm lau mồ hôi cho anh. Mười lăm phút trước, bác sĩ đã dùng thuốc giảm đau mới nhất, loại thuốc này có thể gây mê ý thức của bệnh nhân, từ đó giảm nhẹ đau đớn khi tỉnh.

Mồ hôi thấm ướt gối trắng.

Bỗng rên lên một tiếng trong vô thức, hai mắt nhắm nghiền, đầu xoay qua xoay lại trên gối, cơn run của cơ thể mỗi lúc càng đến nhanh, cơ hồ như anh

gặp ác mộng, đang cố gắng giãy dụa tỉnh dậy.

“Ừ, biết rồi.”

Nhận xong điện thoại, Việt Xán nhìn cơn mưa bên ngoài, đứng dậy nói:

“Ông nội, Minh Mỹ, tôi cần đi ra ngoài.”

Tạ Hạc Phố gật đầu, Sâm Minh Mỹ lại lo lắng hỏi: “Bên ngoài mưa to như vậy, có chuyện gì không thể để đến mai hay sao?”.

“Xem ra không được.”

Cầm lên chiếc áo gió, Việt Xán sải bước dài đi ra, bỗng phía cuối hành lang vẳng lại những tiếng ồn ào...

“Nhị thiếu gia, thiếu gia không thể đi!”

“Nhị thiếu gia!”

“Mau đi mời Lão thái gia và Tạ phu nhân...!”

Việt Xán ngẩn người, đi vội đến đó, nhìn thấy trên hành lang cảnh tượng hỗn loạn, hai y tá đặc biệt và mấy người giúp việc mặt hoảng hốt cố ngăn chiếc xe lăn của Việt Tuyên. Còn Việt Tuyên mặt trắng như tờ giấy, môi không sắc máu, người đã suy yếu đến độ cơ hồ chỉ có thể gắng gượng ngồi dậy, hai bàn tay lại đang khó nhọc điều khiển xe lăn, đi về phía cổng lớn của toà biệt thự.

“Sao thế?”, Việt Xán vội hỏi.

Nhìn thấy anh, đốm lửa trong mắt Việt Tuyên cháy lên, giọng khàn đặc hỏi:

“Cô ấy đâu?”

“Ai?”, Việt Xán cau mày.

Lúc này Tạ Hoa Lăng đã vội vàng bỏ điện thoại xông ra, Sâm Minh Mỹ dìu Tạ Hạc Phố cũng từ trong phòng đi đến. Tạ Hoa Lăng kinh hãi kêu lên:

“Tuyên, con tỉnh rồi sao? Bác sĩ đã nói sẽ ngủ ít nhất hơn một tiếng cơ mà? Bây giờ con thấy thế nào, còn đau không? Bên ngoài lạnh lắm, sao con lại ra đây? Mau, đẩy thiếu gia vào phòng!”

“A Anh đâu?”, Việt Tuyên thở một hơi, nhìn mọi người, hỏi lại, “Cô ấy ở đâu?”.

Mọi người sửng sốt.

Ánh mắt Tạ Hoa Lăng và Sâm Minh Mỹ gặp nhau, Sâm Minh Mỹ mím môi, nói:

“Cô ấy không có ở đây.”

“...Cô ấy đi rồi sao?”

Bật ra một cơn ho, sắc mặt Việt Tuyên càng trắng như tuyết, anh vừa ổn định hơi thở vừa lăn xe ra phía cổng.

“Cô ta không đến nữa đâu!”

Sâm Minh Mỹ cao giọng nói.

Xe lăn từ từ dừng lại, Việt Tuyên xoay lưng về phía cô, cúi người ho, khi cơn họ dịu xuống, giọng anh đã khàn: “...Tôi biết cô ấy đã đến, tôi nghe thấy mọi người nói chuyện... thuốc giảm đau chỉ khống chế được một bộ phận chức năng của cơ thể nhưng trí óc tôi vẫn tỉnh táo...”.

Sâm Minh Mỹ bỗng bối rối, mặt đỏ bừng.

“Tuyên, Minh Mỹ không nói dối, nó sợ làm cháu đau lòng”, vỗ nhẹ cánh tay Sâm Minh Mỹ, Tạ Hạc Phố thở dài, “Cô Diệp đúng là vừa rồi có đến đây”.

“Anh đã tỉnh”, mắt ngấn lệ, Sâm Minh Mỹ hít sâu một hơi, nói, “Vậy thì có lẽ anh đã nghe thấy, cô ta đánh em, còn dùng những lời lẽ hạ lưu đáng sợ uy hiếp em ! Hơn nữa... hơn nữa cô ta là tù nhân trọng tội ! Chính miệng cô ta đã thừa nhận !”.

Ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên nhắm mắt.

“... Đó là trại quản giáo thiếu niên, không phải nhà tù...”, bên ngoài trời vẫn đổ mưa, Việt Tuyên sắc mặt càng nhợt nhạt, “...Cho dù cô ấy... đã từng làm sai chuyện gì... hồi đó cô ấy mới chỉ là một đứa trẻ...”.

“Nhưng cô ta giấu diếm chuyện đó !”, Sâm Minh Mỹ giọng đau khổ, “Dùng lý lịch giả, cô ta chui vào Tạ gia, không có dã tâm thì là gì ? Tuyên, anh đừng bị cô ta đánh lừa! Cô ta chỉ là kẻ khốn nạn, là loại đàn bà đê tiện chỉ biết quyến rũ đàn ông, cô ta không chỉ quyến rũ anh mà còn đang định quyến rũ Xán ! Tuyên, anh tỉnh lại đi được không ?”.

Ho từng cơn, Việt Tuyên liếc nhanh cô một cái.

Ánh mắt nhàn nhạt thoáng qua đó giống như một làn tuyết mỏng mùa đông, hình như không có ẩn ý gì, nhưng lại khiến Sâm Minh Mỹ cứng người, đứng ngây ra, cảm giác cái lạnh buốt như thấm vào xương.

...

...

“Đừng nói những điều đó với người khác.”

Trong phòng pha lê trong suốt, vào đêm mừng thọ Tạ Hạc Phố, Việt Tuyên nhìn cô nói. Khi cô cho anh biết quá khứ tù tội của Diệp Anh, anh không tỏ ra chấn động hay ngạc nhiên, chỉ trầm lặng hồi lâu, rồi yêu cầu cô không nên nói ra chuyện đó.

“Hãy hứa với anh.”

Ngồi trên xe lăn, chậm chậm ngẩng đầu, Việt Tuyên kéo tay cô, Sâm Minh Mỹ cắn môi, mắt đang ngấn lệ, không ai tin, đâu là bạn thanh mai trúc mã, đâu cô là vị hôn thê mấy năm của anh, nhưng đây là lần đầu tiên anh chạm vào tay cô.

Tay anh trắng xanh lành lạnh.

Kéo tay cô, là vì một cô gái khác.

Nỗi chua chát chậm chậm xâm chiếm lòng cô, nhưng hơi ấm từ bàn tay hơi lạnh của anh truyền sang tay cô, máu dồn trong động mạch bỗng trào dâng, khiến tim cô căng ứ. Cậu bé trai cô gặp lúc bốn tuổi ngồi vẽ trong vườn hoa, xa vời như ngăn sông cách núi, còn giờ phút này anh nắm tay cô, cô đã cảm nhận được hơi ấm trên thân thể anh.

“Em hứa.”

Trong phòng pha lê trong suốt tràn ngập mùi hoa, cô nhìn vào mắt anh gật đầu như bị trúng bùa.

...

...

“Tuyên !”

Hoảng sợ gọi một tiếng, nhìn sắc mặt Việt Tuyên trắng toát, Sâm Minh Mỹ mím môi, lại bồn chồn nhìn Việt Xán đứng bên. Việt Xán cơ hồ không để ý đến biểu hiện của cô, đăm đăm nhìn Việt Tuyên vẻ suy tư, ánh mắt u uẩn.

“... Tôi đi đón cô ấy.”

Cổ kìm cơn ho đang cuộn lên trong ngực, Việt Tuyên nghe tiếng mưa ngoài trời, lông mày cau có, khó nhọc điều khiển xe lăn.

“Không được đi !”

Tạ Hoa Lăng xẵng giọng, ra lệnh cho hai y tá:

“Mau đưa Nhị thiếu gia về phòng !”

Y tá vội bước đến, định giữ xe của Việt Tuyên, họ thấy rõ Việt Tuyên vẫn đang trong tình trạng cơn đau phát tác, ngay việc ngồi xe lăn cũng hết sức khó nhọc, hoàn toàn không thể ra ngoài trong điều kiện thời tiết thế này.

“... Tạ Phổ.”

Miễn cưỡng né tránh hai y tá, Việt Tuyên quay đầu nhìn bóng người đứng cách đó ba mét, gọi. Tạ Phổ tay xoa mũi, đành đi đến, miễn cưỡng, trả lời:

“Vâng, Nhị thiếu gia.”

“... Tôi phải đi.”

Che miệng ho, sắc mặt Việt Tuyên càng lúc càng trở nên nhợt nhạt, mồ hôi trên trán ngày càng dày, anh lại nhìn màn mưa nhập nhằng sấm chớp bên ngoài, cau mày ra hiệu cho Tạ Phổ giữ hai cô y tá, còn anh điều khiển xe lăn tiếp tục đi.

“Ngăn nó lại ! Không được mở cổng !”

Thấy các y tá và người giúp việc bị Tạ Phổ ngăn lại, Tạ Hoa Lăng tức giận hét gọi thêm người giúp việc đến ngăn cản Việt Tuyên.

“Rất xin lỗi, phu nhân.”

Tạ Phổ nói, đoạn giơ tay, từ hành lang và phí cổng suất hiện bảy, tám người đàn ông. Họ lịch sự lễ phép nhưng rất mực kiên quyết ngăn những người giúp việc đang cố cản Nhị thiếu gia, ngay bản thân Tạ Hoa Lăng định chạy ra, cũng bị họ ôn tồn cản lại.

“Tạ Phổ, ngươi làm phản rồi !”

Nhìn thấy cổng lớn đang mở, Tạ Hoa Lăng nổi cơn thịnh nộ.

“Xin lỗi phu nhân, tôi là người của Nhị thiếu gia.”

Tạ Phổ mỉm cười lễ độ, lòng cũng hơi áy náy. Những chuyện thế này trước giờ vẫn do Tạ Bình phụ trách, bây giờ Tạ Bình không có ở đây, đương nhiên đổ lên vai anh ta.

“Cha !”

Tạ Hoa Lăng luống cuống cầu cứu Tạ Hạc Phổ. Tạ Hạc Phổ nhìn chiếc xe của Việt Tuyên đi vào màn mưa, lại nhìn Tạ Phổ bối rối gượng cười, ông biết họ là những người được huấn luyện, cho dù ông mở miệng Tạ Phổ cũng chỉ nghe theo lệnh của Tuyên.

“Haizzz.”

Tạ Hạc Phổ lại thở dài, chống ba toong lắc đầu bỏ đi.

Mưa menh mông trắng xóa.

Trên bầu trời đen sì chớp rạch ngang dọc, một tiếng sấm bùng nổ chát chúa làm mặt đất rung chuyển, mưa trùn lên Việt Tuyên yếu ớt đơn bạc trên xe lăn.

“Nếu con dám đi tìm con ấy ! Thì đừng bao giờ trở về nữa !”, sau lưng, tiếng hét kiệt sức như xé họng của Tạ Hoa Lăng !

Chiếc Bentley màu đen dài rộng do lái xe cầm ô mở cửa xe, cầu trượt buông xuống, xe của Việt Tuyên từ từ đi lên, Tạ Phổ cũng chui vào.

“Việt Xán ! Đó là em trai mày ! Mày giương mắt nhìn nó đi như thế hả? Sức khỏe của nó như vậy ! Mưa to như thế ! Mày cũng không thềm ngăn nó một câu ! Nếu muốn thì người của mày chắc chắn ngăn được, người của mày đâu rồi !”, mắt nhìn chiếc Bentley màu đen biến mất trong mưa, Tạ Hoa Lăng trút cơn giận lên đầu Việt Xán, hét lên the thé, “Mày là đồ con hoang bất nhân ! Mày muốn Tuyên chết, phải không !”.

“Cô !”

Không thể nghe tiếp được, Sâm Minh Mỹ đi đến đứng trước Việt Xán.

Như không nghe thấy lời Tạ Hoa Lăng, Việt Xán lẳng lẳng lên chiếc xe đua màu xám bạc đang dừng bên ngoài, cũng biến mất trong màn mưa sầm sập.

Đêm khuya.

Chớp giật sấm rền, mưa ngợp trời không dứt. Mặt đất ngập nước, trên con đường trống rỗng, không hề có xe, cũng không có người, đèn trên đỉnh taxi lóe sáng, xe dừng lại bên đường mưa táp xối xả, lái xe nhận xong tiền, vẻ quan tâm nói vài câu với cô gái áo trắng đang mở cửa xe. Cánh cửa đóng

“Sập” một tiếng, cô gái áo trắng cầm ô đen, quay đi, trong tiếng mưa sầm sập, cô kéo chiếc va ly to, chậm chậm xa dần.

Gió lớn thổi từng trận.

Nước mưa bủa vây tứ phía.

Nắm chắc cán ô ướt át, chiếc ô trong tay nghiêng ngả lắc dữ dội, mặt đầy nước mưa, mắt mờ nhìn không rõ đường. Lại một trận gió mạnh mang theo nước mưa, “phù” một tiếng kéo giật chiếc ô tở về phía sau ! Chiếc ô lật ngửa, biến thành con diều no gió, gió mạnh lồng lộn, trong chớp mắt giật bay chiếc ô khỏi tay cô !

Trong màn mưa.

Cô vội vàng giơ tay chộp lại, nhưng gió quá mạnh, chiếc ô chập choạng bay là là, lúc đập xuống đường, lúc bay lên, chớp mắt biến mất trong biển mưa sâu hút. Cô ngây người đứng lặng, mặc mưa như roi quất và người, quần áo dán chặt vào thân, lạnh như sa xuống hố băng.

Đứng mãi trong mưa.

Nước mưa trắng xóa mênh mang dìm cả thế giới trong một biển trắng hỗn độn, mi mắt đọng nước mưa, tóc dài bết lại, tay trái vẫn nắm tay kéo va ly, cô đứng thần thờ giữa đường, mặc cho mưa xối, không biết đây là đâu, không biết mình muốn đi đâu, không biết có còn nơi nào để đi.

Tất cả đều đang tiến triển thuận lợi.

Hầu như mọi việc đều diễn biến theo kế hoạch đã định, thậm chí quá thuận lợi, vậy là cô tưởng có thể thuận lợi mãi, càng đi càng cao, đến khi lên đến vô đài, mới phát hiện mình chẳng qua là con rối bị người ta để lên đó, bên dưới chỉ cần rút dây là mình ngã xuống.

Tay trắng.

Không có gì.

Ánh chớp chiếu sáng đôi mắt trống rỗng của cô.

Một tiếng sấm chói tai bùng nổ.

Mưa vẫn không ngớt.

Kéo chiếc va ly to tướng, cô dờ dẫm bước trong mưa, cảnh bên đường chập chờn, nước vọt lên từ bánh xe, váy ướt đầm, cổ chân lấm đất.

...

...

“Cô nhầm rồi, không phải tôi tuyên chiến với cô”, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng, “Loại rác rưởi nhà tù thải ra như cô hoàn toàn không đáng là đối thủ của tôi, cũng không đáng là đối thủ cạnh tranh của tôi ! Tôi chỉ dùng một ngón tay là có thể nghiền chết cô.”

...

Việt Xán trợn mắt nhìn cô, nghiền răng nói:

“Đúng...! Anh không quan tâm đến chuyện sống chết của em, anh chỉ quan tâm, em đến đây, khuấy đảo khiến nơi này không được yên ! Anh vẫn câu nói đó, bất luận em có thù hận tày trời thế nào cũng không nên dùng Tà gia làm bàn đạp ! Việt Tuyên không nợ em ! Minh Mỹ không nợ em ! Tà gia cũng không nợ em !”.

...

“Cút...!”

Tạ Hoa Lăng chỉ tay ra cửa thét to:

“Cô lập tức cút khỏi Tạ gia ! Đừng bao giờ bén mảng trở lại...!”

...

...

Trong mưa, cô đỡ dần lê từng bước chân vô định trên đường phố vắng ngắt, mái tóc dài ướt đầm, vón lại, bết vào hai má đầm nước, áo sơ mi ướt sũng, cái lạnh chích vào xương, nhưng lại khiến đầu óc càng tỉnh táo.

Thì ra, cô chỉ dựa vào một mình Việt Tuyên.

Còn người thực sự dựa giỡn cô...

Cũng chính là Việt Tuyên.

...

“Trong đêm tiệc mừng thọ ông, Việt Tuyên đã nắm tay tôi, anh ấy nói, anh ấy muốn cưới tôi”, Trong vườn hoa đêm hè, Sâm Minh Mỹ ánh mắt thương hại nhìn cô, “Cô không ngu ngốc đến mức tưởng là, Việt Tuyên thích cô thật chứ.”

...

“Ngay từ đầu Việt Tuyên đã biết em là ai ! Cậu ta là người lạnh lùng ít ham muốn, như núi băng, em tưởng mấy chiêu cố tình tiếp cận của em, là có thể quyến rũ được cậu ta ? Bởi vì Việt Tuyên đã biết quan hệ giữa tôi và em, nên mới tương kế tựu kế, đưa em vào Tạ gia ! Hôm em xảy ra tai nạn, trong bệnh viện Tuyên đã thừa nhận, từ lâu cậu ta đã biết em là ai !”

Việt Xán đau khổ rên lên:

“Em nghĩ kỹ xem, thời gian lâu như vậy, đã bao giờ Việt Tuyên thực sự giúp em chưa ! Chưa ! Chưa một lần nào hết! Cậu ta chỉ dùng em để uy hiếp tôi ! Việt Tuyên lúc nào cũng có thể vạch trần quan hệ của tôi và em trước đây, để buộc tôi từ bỏ Sâm Minh Mỹ !”

...

...

Trong màn mưa lạnh giá, nghĩ lại những cú điện thoại anh không nhận, cô nhắm mắt, nước mưa từ mí mắt chảy xuống má. Đi trên con đường trống vắng, bước chân vô định, cô nhếch mép cười nhạt tự giữa mình.

Chiếc Bentley màu đen lướt trong mưa.

Mưa quất vào cửa kính, mặc dù trong xe rất ấm nhưng hơi ẩm ướt khó chịu vẫn hiện hữu, Việt Tuyên nhắm mắt, hai tay bám chặt tay vịn xe lăn, hai chân run run dưới tấm mền, từng cơn đau vẫn không thôi hành hạ anh. Cố gồng mình, anh ho khẽ, tay vẫn nắm, móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay.

Di động đổ chuông...

Việt Tuyên mở mắt !

“Ừ, biết rồi”, trong điện thoại, Tạ Phổ nói với Việt Tuyên, “Tạ Bình đã tìm thấy Diệp tiểu thư, có cần đưa cô ấy đến gặp thiếu gia không ?”. Sau khi Diệp Anh bị tai nạn, Nhị thiếu gia đã điều Tạ Bình chuyên bảo vệ an toàn cho cô. Chỉ do tối nay thấy Diệp Anh đến Tạ gia, Tạ Bình cũng đi giải quyết nốt một số công việc, mới không kịp thời bám theo Diệp Anh lúc cô ra khỏi biệt

thự họ Tạ.

“Bây giờ cô ấy ở đâu ?” Việt Tuyên nín thở hỏi.

Tạ Phổ nói ra một địa chỉ.

“...”, Việt Tuyên trầm ngâm một lát, nhìn màn mưa ngoài cửa, “Vòng qua con phố này là đến”.

Tiếng sấm vẫn âm âm trong đêm.

Mưa dường như đã ngớt.

Chiếc va ly để trong vũng lầy, sau lưng là bức tường lạnh, lượng mưa tích tụ như đã trút gần hết, chỉ còn như bức rèm mịn giăng giăng, tãi xuống từ mái hiên hẹp, Diệp Anh vòng tay ôm hai vai đắm nước. Lặng lẽ nhìn khóm tường vi dại hoa đỏ tiêu điều phía trước.

Bao nhiêu năm qua.

Vườn hoa đầu đường đó, hình như vẫn không có gì thay đổi.

Còn cô...

Lại vẫn trở về chỗ đó.

Trong màn mưa miên man, cô ngồi chờ đợi rất lâu, đầu óc một dải trống rỗng. Cô không nghĩ gì hết, nước mưa rơi trên khóm tường vi, những bông hoa đỏ đã qua kỳ, rụng hết, chỉ còn lại lá xanh đen se sẽ run trong mưa.

Dưới khóm hoa trống không.

Không có chàng thanh niên mặt đầy thương tích năm đó, chỉ có đất bị nước mưa xoáy thành vũng.

Hai luồng ánh đèn xe chói mắt quét đến !

Vô thức nhắm mắt, cô ngây người nhìn luồng sáng đó. Trong màn mưa giăng, cửa chiếc Bentley đen mở ra, cầu trượt từ từ thả xuống, một chiếc xe lăn trượt ra, người đàn ông trẻ rất mực tuấn tú, sắc mặt xanh xao, hai chân khuất dưới tấm mền mỏng kẻ ô, một tay giương chiếc ô lớn, một tay khó nhọc điều khiển xe lăn, trượt trên nền đất nhão, từ từ tiến về phía cô.

Dừng lại trước mặt cô.

Ho nhẹ, sắc mặt xanh xao, giơ tay giương ô...

Che những sợi mưa nhỏ xuống đầu cô.

Chiếc ô rộng ngăn cách với xung quanh, thế giới chỉ có anh và cô.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12

Mưa đều đều nhỏ trên tán ô, cô lặng lẽ nhìn anh, đôi mắt đen, sắc lạnh. Nhìn chiếc sơ mi ướt đầm của cô, Việt Tuyên cau mày, một tay tiếp tục che ô, một tay lấy tấm mền trên đầu gối khoác lên vai cô.

Hơi ẩm bao trùm toàn thân.

Nhếch mép, cười khẩy, cô trở tay giật tấm mền, quăng vào vũng nước ! Nheo mắt nhìn sang anh, giọng giễu cợt:

“Vẫn còn định diễn trò nữa sao ?”

“...”

Nhìn tấm mền ngấm nước, Việt Tuyên trầm tư.

“Rất xin lỗi, tôi diễn mệt rồi”, mắt đen thăm nhìn anh “Phiền anh đi đi, tôi đến chỗ này trước, tôi muốn yên tĩnh một mình.”

Việt Tuyên vẫn im lặng.

Một lát sau, anh từ từ giơ tay, trên má trắng như tuyết của cô vẫn còn lờ mờ dấu ngón tay, môi vẫn hơi sưng. Ngón tay anh hơi run, khẽ khàng chạm vào mặt cô.

Cô ngoảng phắt sang bên, né tránh, giận dữ bật cười:

“Đủ rồi ! Anh không cần phải làm trò như vậy ! Từ lâu anh đã biết tôi là ai, không phải sao ? Ngay từ đầu anh đã biết tôi là ai ! Anh biết lai lịch con người tôi, biết ý đồ của tôi ! Biết mọi toan tính của tôi, những việc tôi cố làm, anh đều biết tỏng ! Đúng không ?!”

Thân người khẽ lắc, Việt Tuyên ho một trận, mặt càng trắng nhợt, nước mưa theo mép ô chảy xuống, lưng áo anh ngấm nước. Cô nghiêng rặng, nhất quyết không mềm lòng, cái nhìn bức ép hướng vào, khẽ hét:

“Trả lời tôi đi !”

Bàn tay trắng nhợt nắm cán ô.

Che mưa cho cô, Việt Tuyên cố kìm cơn ho đang cuộn lên trong ngực, mắt thăm thăm nhìn cô rất lâu, giọng khàn tắc như bị ép ra:

“...Đúng, tôi biết em là ai.”

Một tia chớp rạch ngang trời.

Chiếu sáng khuôn mặt cùng làn da trắng như trong suốt và đôi tròng đen thăm, nổi hằn tụ lại nơi đáy mắt, sau một cái chớp mi, lại trở nên tĩnh lặng dị thường.

“Rất thú vị”, cô cười nhạt, nụ cười lạnh lùng, bất chấp, “Nhìn tôi ngày ngày khổ công biểu diễn trước mặt anh, như một con rối...”

Môi lại hiện lên nụ cười châm biếm.

“Ồ không, anh không rồi việc đến vậy, anh chỉ dùng tôi để đối phó với Việt Xán. Anh để tôi deixin thân thiết như vậy, diễn như thật, như là có tình, chỉ là muốn thử anh ta, xem anh ta có ghen, xem anh ta có còn chút dư tình nào với tôi hay không. Đáng tiếc, tôi đã làm anh thất vọng, từ lâu anh ta đã

không bận tâm mọi chuyện của quá khứ, đó chỉ là tình cảm ấu trĩ thừa bé con, vậy mà anh định dùng tôi để ép anh ta, ha ha”, chuỗi cười dài, dai dẳng như cơn mưa.

“A Anh...”, Việt Tuyên giọng khàn đặc.

“Anh đã biết tên tôi không phải là Diệp Anh.”

Nụ cười của cô trống rỗng, lặng lẽ nhìn Việt Tuyên trên xe lăn, cô nhận ra, cơn đau vẫn đang hoành hành khiến tay anh gần như không thể nắm vững cái ô, mất tấm mền ấm áp, hai chân anh run lên từng trận. Tuy nhiên, nhìn anh đau đớn, lòng cô lại trào lên niềm đắc ý tàn nhẫn.

“...A Anh”

Nỗi đau nhen lên nơi đáy mắt, Việt Tuyên lại khẽ gọi lần nữa.

“Tôi đã nói rồi ! Tôi không phải là A Anh nào hết ! Anh không hiểu sao ?” Hỏa khí bùng cháy thiêu đốt, cô biết tất cả chỉ là giả dối, là trò lừa bịp của anh, là trò lừa bịp của cô, cô cũng không thể chịu đựng hơn nữa bộ dạng thanh nhã như mây bay gió thoảng của anh !

“Tôi là Dạ Anh ! Là đứa trẻ sinh ra trong đêm u tối nhất, là kẻ hủy diệt !”, lời nói của mẹ bao lần văng vẳng bên tai, cô nhìn anh chòng chọc, “Còn nhớ không ? Anh vừa gặp tôi là xảy ra tai nạn ! Nếu không muốn chết, anh hãy rút đi, tránh xa tôi ra ! Hơn nữa...”

Ánh mắt đen sẫm băng lạnh.

“...Tôi ghét diễn lắm rồi ! Tôi không muốn diễn với anh nữa, cũng không muốn anh diễn với tôi ! Cho nên hãy rút xa tôi ra ! Đừng để cho tôi nhìn thấy anh nữa ! Rút...!” Giật chiếc ô trong tay anh, ném mạnh ra mưa, nhìn anh trên xe lăn chớp mắt đã bị ngấm mưa ướt hết, lòng cô trào lên niềm sung

sướng tàn nhẫn, mọi nỗi nhục nhã và tổn thương nhà được ở Tạ gia lúc trước, cô trả tất cho anh.

“... Xin lỗi.”

Trong màn mưa lay rây, môi Việt Tuyên trắng bệch:

“Tôi nghĩ rằng, em lấy tên mới, là muốn quên quá khứ, làm lại từ đầu, rằng em không muốn bị người ngoài nhận ra em là ai, cho nên ...”

“Anh lại đang diễn rồi”, ngắt lời anh, cô cười chưa chút, “Có phải anh vẫn muốn tôi tưởng rằng, không phải anh đang giả bộ, rằng anh thật lòng thích tôi !”

Trong đêm tối, mưa giăng miên man.

“... Tôi không diễn.”

Mái tóc đen đã ngấm nước mưa, Việt Tuyên rung mình, ho khan, mặt đã ửng hồng.

“... Tôi thích em.”

Hàng mi rung động cô nhìn anh chòng chọc.

“... Còn nhớ không... lúc em còn nhỏ tôi đã nhìn thấy em...”

Giọng nói như thấm nỗi thống khổ, sau đó là cơn ho dồn dập, Việt Tuyên ho rũ rượi, tay bịt miệng, cơn ho như bật phối ra ngoài. Đúng, rất lâu trở về trước, anh đã nhìn thấy cô.

Bảy năm trước, trên con dốc cao đó, ánh mắt anh trai sáng tỏa sáng, môi cười rạng rỡ hơn ánh sao trời, nhìn cô nữ sinh từ trường đi ra, nói với cậu thiếu niên ngồi trên xe lăn, đó là bạn gái của anh.

Điều anh trai không biết là...

Lần đầu tiên anh quên cô, còn trước cả anh trai.

...

...

Lúc tám tuổi, cha đưa anh đến dự một buổi tiệc sinh nhật, nhân vật chính là cô con gái độc nhất của người bạn thân của cha, cô bé đó mặc chiếc váy trắng rất đẹp, được các bạn nhỏ ngưỡng mộ vây quanh, dường như cô là ngôi sao sáng nhất, rạng ngời nhất.

Tiệc còn chưa bắt đầu, anh đã rời căn phòng huyền ảo lặng lẽ đợi ở một góc khuất trong vườn hoa, chờ cha đưa về. Câu chuyện trao đổi giữa cha với bác sĩ lúc ban ngày anh đều nghe thấy hết, bác sĩ nói với cha, anh có khuynh hướng mắc chứng tự kỷ, khuyên cha mẹ năng đưa anh ra ngoài chơi. Vì vậy cha ép anh đến những chỗ như thế này.

Tiếng ồn ào từ phía ánh đèn sáng choang văng đến.

Trong vườn hoa đó, trồng rất nhiều tường vi trắng, đang nở rộ như một biển hoa, dưới ánh trăng tĩnh lặng, êm đềm cơ hồ có thể nghe thấy tiếng hoa nở, từng cánh từng cánh, từng bông từng bông, xinh đẹp, trang nhã lóng lánh, nước hương.

Anh lặng lẽ nhìn.

Cả thế giới tĩnh lặng, chỉ còn anh và hoa tường vi trắng muốt.

“Cậu là ai ?”

Đột nhiên một giọng lạnh lạnh vang lên bên cạnh. Khi cậu bé tám tuổi là anh lúc đó ngoái đầu lại, trong đêm đầu hạ, chiếc váy xòe trắng muốt, mái tóc

đen dài như búp bê, cô bé xinh đẹp nhìn anh, khuôn mặt cô trắng ngần như tường vi trắng mới nở, cặp mắt đen láy, thăm thăm như đầm sâu gợn sóng, cái nhìn kiêu ngạo như đang dò xét đối phương, không hợp với lứa tuổi.

Không trả lời cô bé.

Anh tiếp tục nhìn khóm tường vi.

“Cho này.”

Để một đĩa bánh ngọt trông rất đẹp mắt bên cạnh anh, cô bé hình như không có hứng thú hỏi tiếp. Hai đứa ngồi trên tảng đá to, nhìn biển tường vi trắng đang tiếp tục nở hoa, mùi hương nhàn nhạt lan tỏa trong đêm, cô bé cất giọng trong veo nói với anh:

“Đây là tường vi đêm đầu tiên.”

Có tiếng động sột soạt, khi anh ngoái đầu, thấy cô bé đang dùng một cái que vẽ gì lên mặt đất cạnh khóm hoa. Tay thoăn thoắt vạch trên đất thắm mùi tường vi, thoáng chốc dưới chiếc que đã hiện ra một bông tường vi, sống động như thật, dưới ánh trăng bông hoa đó cơ hồ phát ra ánh sáng màu ngân bạc.

Anh không nén nổi ngạc nhiên, ngược nhìn cô.

Cô vẫn chăm chú vẽ không để ý xung quanh, xong một bông, lại vẽ bông khác, khi mặt đất cũng nở ra một biển tường vi. Anh nhìn rất lâu biển hoa đó, nhìn ngây người, khi anh ngẩng đầu, muốn để cô tiếp tục vẽ, mới phát hiện cô đã chạy đâu mất từ lúc nào.

Gió đêm đầu hạ nhẹ nhẹ mơn man.

Cả khu vườn chỉ còn hương tường vi thoang thoảng, và đĩa bánh trên tảng

đá.

...

...

Về sau, cha cô bé đó tự sát, công ty phá sản, chuyển đến một tòa biệt thự phong cách lãng mạn như cung điện của Pháp, anh không gặp lại cô bé đó nữa, chỉ mỗi lần nhìn thấy hoa tường vi, trong đầu lại hiện lên bông tường vi lóng lánh ánh bạc cô vẽ trên đất.

Anh tưởng mình đã quên khuôn mặt cô.

Mãi đến một ngày bảy năm trước.

Trong vòng tay anh trai, cô bé nhìn anh từ xa.

Đôi tròn đen thẳm.

Như đầm sâu hun hút, nhìn không thấy đáy, đen thẳm thẳm, như xôn xao gợn sóng, lại như một xoáy nước đen thui có thể cuốn băng tất cả, nổi bật trên khuôn mặt xinh đẹp trắng như tuyết của cô, trong đêm tối, giống như bông tường vi đóng băng, cánh trắng nhụy đen.

Thì ra...

Anh vẫn luôn nhớ tới cô.

Cho dù thời niên thiếu hay bây giờ. Mà mỗi lần xuất hiện trong tầm mắt anh, cô đều mang những thân phận khác nhau. Duy nhất không khác, là đôi mắt đen thẳm như xoáy nước đó.

“Anh thích tôi ? Ha ha ha ?”, trong màn mưa giăng, Diệp Anh cúi người, “Hồi nhỏ anh từng gặp tôi ? Lẽ nào anh định nói, từ nhỏ anh đã thích tôi, vẫn

thích đến bây giờ, cho nên biết tôi đang lừa anh, anh vẫn thích ?!”.

“...”

Việt Tuyên im lặng nhìn cô.

“Chẳng lẽ anh muốn tôi tin anh là kẻ si tình?”, cô cười nghiêng ngả, lấy cùi tay lau nước mắt, liếc xéo anh, “Thật đáng tiếc, Nhị thiếu gia, tôi không thích anh. Từ đầu đến cuối tôi đều lợi dụng anh. Gặp gỡ ở Paris, là do tôi tra được lịch trình của anh, mỗi câu tôi nói đều cố tình làm cho anh thích tôi, cử chỉ dịu dàng với anh, sự chu đáo tỉ mỉ với anh, cũng hoàn toàn là do tôi ngụy tạo, bao gồm cả vừa rồi, tôi có tình bỏ đi trong mưa to gió lớn, cũng là cố tình đánh vào tình cảm của anh, khiến anh phải thương xót tôi”.

Ghé khuôn mặt đáng yêu sát mặt anh, cô nói vào tai anh, vẻ khiêu khích:

“Nhị thiếu gia si tình của tôi, vậy bây giờ anh còn thích tôi không?”

Hơi ấm từ miệng cô vẫn vút.

Ánh mắt Việt Tuyên mờ dần, hàng lông mày chau lại, né đầu ra xa.

“Ha ha ha, không chịu nổi rồi chứ gì ! Vậy mà anh còn dám nói anh thích tôi !”, mắt lóe ra tia dữ tợn, nụ cười tươi thắm mà lạnh băng, “Nếu thích tôi thật thì khi tôi nằm viện tại sao anh không đến thăm tôi một lần ?! Tôi gọi cho anh bao nhiêu cú điện thoại, anh không một lần nhắc máy ! Không một lần gọi lại cho tôi ! Anh thấy tôi ngu xuẩn thế nào, mới tin là anh thích tôi ?!”.

“...”

Anh vẫn im lặng, bàn tay nắm chặt tay vịn xe lăn. Môi mím thành đường thẳng, cô cứng người đứng lên, không muốn nhìn con người xanh xao ướ

nước của anh, lạnh lùng nói: “Từ nay, tôi đi đường tôi, anh đi đường anh. Những gì trước đây tôi có lỗi với anh, mong anh rộng lượng bỏ qua, không so đo với tôi. Tạm biệt”.

Mưa đã tạnh.

Sắc đêm âm đạm.

Cô gơ tay kéo chiếc va ly, bước đi trong vũng nước, một bàn tay lạnh ngắt, trắng bệch lại nắm tay cô, bàn tay đó lạnh đến nỗi khiến cô rùng mình.

“...Hãy cho tôi biết...”

Giọng khàn đặc, bàn tay đó nắm chặt cô một cách vô thức.

“... Em còn yêu anh ấy không ?... Nếu... nếu anh ấy vẫn yêu em, em có muốn trở về bên anh ấy không ...?”

“Nếu câu trả lời của tôi là có, phải, tôi yêu anh ấy, tôi muốn trở về bên anh ấy”, hiểu ý của anh, cô hướn mày cười nhạt, “Anh định thế nào ? Anh sẽ giúp tôi ? Sẽ giúp tôi chia rẽ anh ta với Sâm Minh Mỹ ?”.

Màn đêm đen.

Những ngón tay trắng nhợt từ từ...

Từ từ...

Buông cô ra.

“Nếu câu trả lời là không, không phải, tôi không muốn, tôi đã hoàn toàn không còn tình cảm với anh ta, thì anh sẽ thế nào ?”, nheo mắt, lạnh lùng nhìn anh, “Lẽ nào anh vẫn cam lòng để cho tôi lợi dụng ?”.

Trên xe lăn, hơi thở của Việt Tuyên nghèn nghẹn.

Làn hơi mỏng nơi đáy mắt dường như nghẽn lại, bàn tay anh rời khỏi tay cô, hình như có một chấn động mạnh nào đó khiến tim cô thoáng giật mình, như bị vật gì giáng mạnh, đầu óc đột nhiên trống rỗng, kinh ngạc nhìn anh, nhìn anh, nhìn thẳng vào đáy mắt anh !

Đó không phải là sự thật.

Không.

Sao có thể là sự thật...

Nhìn anh đắm đắm...

Cô dần dần kinh ngạc, nín thở, giống như người đi đến đường cùng, đột nhiên nhìn thấy khe núi mở ra, không thể không ngoái đầu, mà trong khoảnh khắc lại phát hiện mình lạc vào hang núi đầy ắp châu báu !

“Lẽ nào...”

Cô căng thẳng nhìn anh, nghi hoặc hỏi:

“Vừa rồi anh lẩn tránh tôi, là bởi vì... anh cảm thấy tôi vẫn còn tình cảm với Đại thiếu gia ? Anh tưởng tôi vẫn thích anh ấy ? Anh tưởng tôi muốn ở bên anh ấy ?” Trong đầu lập tức hiện ra cảnh đêm mừng thọ Tạ Hạc Phố, anh hỏi cô, có thật muốn anh kết hôn với Sâm Minh Mỹ, như vậy cô có thể...

Có thể ở bên Việt Xán.

Đúng không ?

Lúc đó, anh chưa nói hết, chính là câu này sao ?

“...Em... còn yêu anh ấy không ?”

Hình như nhất định phải có được câu trả lời, trong mắt Việt Tuyên có một ngọn lửa kiên định, đăm đăm nhìn cô, hỏi lại lần nữa, cô không trả lời ngay, suy nghĩ một lát, mới chầm chậm đáp:

“Không.”

“...”

Việt Tuyên nhìn cô rất lâu, dần dần trong mắt anh dâng lên một thứ khiến cô càng lúc càng hoảng sợ. Cả người cứng đờ, thần thờ đứng lặng. Cô là người nhẫn tâm. Nhưng khi thật sự nhìn thấy cuối cùng anh đã hoàn toàn bộc lộ tình cảm của mình, thẳng thắn như vậy, trong sáng như vậy, thâm sâu đau đớn như máu thịt, có thể mặc cô thao túng, mặc cô sắp đặt, từ đó có thể mặc cô chà đạp, giày vò, gây tổn thương.

Cô lại hoảng sợ.

Lùi một bước, “soạt” những tia nước từ vũng nước bắn lên, cô vội chớp lấy tay kéo va ly, nhanh chóng lao đi, muốn chạy trốn khỏi đây ! Gió đêm lạnh lùa từng cơn, ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên cũng không ngăn cô, chỉ buồn bã nhắm mắt.

Kéo hành lý đi được mấy bước, đêm đen mênh mông, Diệp Anh đột nhiên phát hiện mình không có nơi nào để đi. Cô lại ngoái đầu, trợn mắt nhìn anh, nói:

“Anh biết tôi chỉ lợi dụng anh, đúng không ?!”

“...Đúng.”

“Anh biết không phải tôi thích anh thật, đúng không ?!”

“...Đúng.”

“...Tôi từng giết người, từng vào trái cải tạo, tôi đã từng bị những phạm nhân cùng tuổi xâm phạm, trên eo tôi từng có một vết sẹo, là do kẻ kia khắc tên cô ta lên đó. Còn nữa, từ năm mười ba tuổi, thân thể tôi đã không còn sạch sẽ”, ngực phập phồng dữ dội, ánh mắt đen rực lửa cô nói, “Bây giờ đã biết tất cả, anh còn thích tôi không ?”

Giọng Việt Tuyên trầm khàn, đau đớn, “...Còn.”

“Hơn nữa, tôi ghét anh !”, quay lại đứng trước mặt Việt Tuyên, cúi người xuống, lạnh lùng, “Tôi ghét anh sạch tinh như vậy ! Tôi muốn làm cho anh bẩn ! Biến anh thành bẩn thỉu như tôi !”. Nói xong cô ấn mạnh môi vào môi anh, nghiền răng cắn rách môi anh, mùi máu tanh tanh lan trong miệng hai người !

Cái hôn này không hề dịu dàng, không hề âu yếm, thô bạo lạnh lùng, thậm chí sục lưỡi vào miệng anh, như một kẻ cưỡng bức hắc ám, lưỡi hung bạo quấy đảo ! Cô đang chờ anh ghét ! Chờ anh cự tuyệt ! Cô phải để anh biết, cô không phải là Diệp Anh dịu dàng. Như thế này mới là con người thật của cô !

Mắt anh vẫn chăm chăm nhìn cô.

Sắc mặt xanh xao.

Nhưng dịu dàng nhẫn nại mặc cho cô giày vò, bị cô làm đau, anh giơ tay, ôm lưng cô. Môi anh dần bị nhiễm máu tanh tanh nhưng vẫn sạch tinh khôi, vẫn trong vắt như nước nguồn trên núi.

Hôn sâu hơn nữa, cuồng nhiệt như lửa sục sôi trong cơ thể, càng lúc càng nóng bỏng, không thể nào dập tắt được, ôm ghì, như người đang thèm khát, cô ngấu nghiền hôn anh, hôn mãi, sau đó kéo giật, ôm anh lăn vào vũng lầy !

“Ha ha, thế là anh bắn rồi !”

Lăn lộn trong vũng lầy, nhìn chiếc sơ mi trắng muốt của anh lấm đất bê bết, nhìn khuôn mặt thanh tú xanh xao của anh dính đất, cô bật cười khanh khách, lật người gục lên người anh, hai mắt sáng quắc nhìn anh, khiêu khích:

“Nhị thiếu gia, bây giờ anh cũng bắn như tôi rồi.”

Bị cô đè lên, nằm ngửa trong vũng đất nhão nước mưa, giống như nằm trên bãi cỏ mùa xuân, Việt Tuyên giọng êm đềm:

“Ừ.”

“Như thế này anh cũng không nổi giận ?”, cô nheo mắt.

Vẫn giọng êm đềm.

“Không.”

Cô nhìn anh rất lâu, dò xét từng phân từng tấc, cuối cùng, nhìn sâu vào đôi mắt luôn ôn hòa tĩnh lặng, xa xăm, trên mặt cô vẫn còn vẻ cười cợt, chậm chậm cúi đầu. Ghé sát mắt anh, như thực hiện một nghi thức nào đó, cô hôn hai cái, bên phải, bên trái hai mí mắt mỏng, âm ỉm của anh, khẽ nói:

“Được, vậy chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Gió xua tản mạn từng đám mây đen.

Mấy ngôi sao ló dạng, từng ngôi, từng ngôi, nhấp nháy, nhấp nháy.

Ở một chỗ không xa, chiếc Bentley màu đen vẫn đỗ ở đó. Xa hơn chút nữa, chiếc xe đua màu xám cũng dừng bánh rất lâu, nhưng cơ hồ không ai phát hiện.

Từng trận gió lướt qua khóm tường vi hoa dại đã rụng hết, Diệp Anh tựa vào cánh tay Việt Tuyên, nhìn những ngôi sao nhấp nháy trên không, cô ưỡn oải nhắm mắt, mặc dù đêm khuya lạnh, cũng không muốn động đậy, cơn mệt mỏi ập đến, dần dần thiếp đi.

“A Anh...”

Giọng nói êm đềm vang bên tai.

“Sao ?”

Ngáp một cái, cô lẩm nhẩm, mắt vẫn nhắm.

“...Xin lỗi”, cúi đầu ho nhẹ, cố gắng để cô có chỗ dựa dễ chịu, Việt Tuyên nhắm mắt, giọng khàn khàn, “Có lẽ anh phải ngủ một lát....”.

Nói xong, mặt tái nhợt, anh ngất đi.

Trong đêm mưa rì rào, dưới đám tường vi đỏ nở rộ nơi vườn hoa giữa phố, cậu thiếu niên điên cuồng, ép cô xuống, hai cơ thể quần đảo trong vũng lầy. Thở hổn hển, da thịt nóng rần rật, non nớt và không quy tắc như đến điểm cùng cực trùng trùng điệp điệp sắp bùng nổ. Trong màn ánh sáng mờ ảo quả pháo hoa cuối cùng đẹp nhất vọt lên không, cậu rên một tiếng, ghì chặt tấm thân non nớt, cắn vào bờ vai cô, làm rỉ ra những giọt máu như hạt ngọc !

Xung quanh sương mù lan tràn dày đặc...

Hai người vẫn lẫn lộn trong vũng lầy, rồi anh bỗng lui ra ở một chỗ rất xa, chỉ có thể từ xa đứng nhìn, nhưng không thể chạm vào cô !

Sương mù dày đặc.

Cậu thiếu niên điên cuồng giãy dụa, cố sức hét thật to, không, cô nhầm rồi ! Đó không phải là anh, người cô hôn không phải là anh ! Anh ở đây ! Người được cô hôn cuồng nhiệt, không phải anh !

Một tia chớp bùng nổ trong đêm !

Trên nền đất vườn hoa trong mưa, người được cô cuồng nhiệt, lại là em trai anh, là Việt Tuyên cậu thiếu niên xanh xao, lạnh như núi băng...

...

...

Lồng ngực chấn động dữ dội, ngồi trên đi văng đỏ, một góc trán dày đặc mồ hôi lạnh, cơ thể Việt Xán cứng đờ như chết, mở mắt ! Bóng cây rung rinh, bên ngoài cửa sổ là màn đêm đen thẫm.

Là một cơn ác mộng.

Nhưng cơn ác mộng lại quá chân thật, vầng ngực phập phồng, hơi thở hỗn hển, nỗi sợ hãi túm chặt lấy anh, Việt Xán thần thờ nhìn màn đêm ngoài cửa sổ, mãi vẫn không thể trấn tĩnh trở lại.

“Anh ở đây à.”

Cánh cửa phòng đẩy ra, nhìn thấy Việt Xán, Sâm Minh Mỹ thở phào. Cô đã tìm khắp phòng sách, phòng ngủ không thấy anh, di động cũng tắt, không ngờ anh ngồi ngây một mình ở đây.

Mấy hôm nay, do chuyện của Việt Tuyên và Diệp Anh khiến không khí của Tạ Gia vô cùng căng thẳng, bức bối. Tối hôm đó, Việt Tuyên bất chấp mưa gió đuổi theo, đi tìm Diệp Anh, kết quả bệnh tình càng trở nên nặng hơn, đến nỗi ngất xỉu phải đưa vào bệnh viện cấp cứu. Cũng trong thời gian đó

Việt Tuyên mấy lần nguy cấp, Tạ lão thái gia, Tạ Hoa Lăng và cô đều đến bệnh viện. Tạ Hoa Lăng phần nộ đi tìm Diệp Anh, bị thuộc hạ của Tạ Bình ngăn lại ngoài phòng bệnh, không thể đến gần Diệp Anh.

Việt Tuyên lại dám công khai tỏ thái độ bảo vệ cô ta như vậy.

“Ông và Tạ phu nhân đang tìm anh.”

Trong đi vắng màu đỏ, Sâm Minh Mỹ nhìn thấy Việt Xán đang ngồi ngây thất thần, dường như anh không nhận ra cô đang đến gần, hai mắt tối âm u, sắc mặt vẻ xanh xao như người ốm.

“Xán, anh ốm sao ?”

Sâm Minh Mỹ lo lắng, sờ tay vào trán anh.

“Không.”

Né tránh tay cô, ánh mắt Việt Xán lặng lẽ rời khỏi màn đêm ngoài cửa sổ, nhìn cô hỏi:

“Tìm anh có việc gì ?”

“Đương nhiên là việc của Diệp Anh”, Sâm Minh Mỹ cười gượng, chậm chậm thu tay về, cố che giấu nỗi bất an, “Thái độ của Tuyên có vẻ rất kiên quyết, đã chuẩn bị một căn hộ khác đứng tên cô ta, Tạ Bình đang chuyển đồ ở đây đến đó”.

“Vậy sao !”

Việt Xán lơ đãng nói, trong đầu lại hiện ra cơn ác mộng vừa rồi, anh nhắm mắt, hình dung lại cảnh đêm mưa vừa rồi, anh ngồi trong xe, cách màn mưa trắng xóa nhìn thấy tất cả.

Đó là vườn hoa của anh và cô, tường vi đại hoa đỏ của anh và cô, giờ đây cô lại hôn Việt Tuyên ở chính nơi đó. Toàn thân như lửa đốt, người bải hoải rã rời, từ đêm đó, anh cũng sốt liên miên, cô lại luôn ở bệnh viện với Việt Tuyên..

Việt Tuyên...

Từ giây phút chính miệng Việt Tuyên nói ra là thích cô, anh đã không tin, anh tưởng đó chỉ là một chiêu khác của cậu em. Mãi đến khi trong trận mưa lớn đó, nhìn thấy Việt Tuyên dùng bàn tay xanh xao che ô cho cô, dùng ánh mắt như vậy nhìn cô...

Cuối cùng anh đã hiểu...

Việt Tuyên không nói dối, cậu ta hoàn toàn nghiêm túc.

“Xán, càng ngày em càng cảm thấy, Diệp Anh quá âm hiểm thủ đoạn !”, Sâm Minh Mỹ cau mày, liên tục đi lại trên thảm, “Anh xem, thời điểm cô ta bị tai nạn sao mà khéo ! Em vừa cảnh báo cô ta, nếu ba ngày sau, cô ta không rời khỏi Tạ gia, em sẽ nói ra quá khứ tù tội của cô ta, sau đó đúng ngày thứ ba thì cô ta sẽ bị tai nạn !”.

“Mà cái đó đâu có gì đáng gọi là tai nạn, thoát nhìn có vẻ rất nghiêm trọng, nhưng thực tế lại chẳng có vết thương nào đáng kể ! Chỉ là làm cho bản thân trở nên đáng thương một chút khiến Việt Tuyên càng thêm mềm lòng ! Em nói ra quá khứ bẩn thỉu của cô ta, trái lại hình như chính em lại trở thành kẻ giầu đồ bìm leo !”

“Sau đó, cô ta lại lựa chọn đúng đêm mưa gió đến đây, khi bị đuổi đi, trong đêm mưa to gió lớn như thế tỏ ra tội nghiệp đáng thương, bơ vơ không nơi nương tựa, Tuyên sao có thể nhẫn tâm không đuổi theo cô ta !”

Nghiến răng, Sâm Minh Mỹ đứng trên thảm, bứt dứt rên rỉ:

“Tại sao Tuyên lại bị con đàn bà răn rết đó mê hoặc chứ ? Anh ấy mười mười biết rõ cô ta hoàn toàn giả dối, cô ta tìm Tuyên chắc chắn có ý đồ, chắc chắn muốn Tuyên giúp cô ta việc gì !”

Màn đêm ngoài cửa sổ vẫn đen thui yên ắng, Việt Xán lặng lẽ nghe Sâm Minh Mỹ nói. Sâm Minh Mỹ đã uy hiếp như vậy, cô ấy vẫn không chịu buông tay. Cơn mệt mỏi từ trong xương cốt càng tăng, trong tích tắc anh nhắm mắt, giấc mộng hình như lại trở về, chỉ có điều giấc mộng lần này, cơ hồ như khiến lòng anh đã nhen mỗi hận.

Chừng đó năm...

Chỉ có trong giấc mơ ban đêm, anh mới có thể trở về khóm tường vi đại hoa đỏ lần đầu gặp cô, trở về phút giây cô dùng chiếc ô lớn che mưa cho anh. Cơ hồ đêm đêm anh đều mong mơ đến đoạn đó, còn cô, lại đập nát tan tành chút niềm vui anh chỉ lưu trong mơ đó.

Cũng màn đêm như vậy.

Trong bệnh viện những ngọn đèn vẫn sáng.

Trong phòng dùng cho bệnh nhân VIP, Diệp Anh nhẹ nhàng đỡ Việt Tuyên nằm xuống, đắp tấm chăn mỏng cho anh, giơ tay định tắt đèn, Việt Tuyên lại nắm tay cô, hỏi:

“Lúc nằm viện, em gọi điện tìm anh, là có việc gì ?”

Diệp Anh ngây người, lắc đầu, nói:

“Không có gì, em chỉ muốn biết tại sao anh không đến thăm em.”

Việt Tuyên nhìn cô, ôn tồn hỏi:

“Vì chuyện của ‘MK’ phải không ?”

“... Không.”

Diệp Anh cúi đầu, nói dối.

Trận mưa to đêm đó, khiến Việt Tuyên ngất lịm phải đưa vào bệnh viện, sốt cao cộng viêm phổi, hai lần bệnh tình diễn biến càng nguy cấp. Trong mấy đêm dài đó, nhìn Việt Tuyên hôn mê trên giường, cô thỉnh thoảng lại nhớ đến những lời Việt Xán nói ...

...

“Em ngốc quá ! Em nghĩ lại xem, thời gian lâu như vậy, đã bao giờ Việt Tuyên chính thức giúp em chưa ! Chưa, chưa một lần ! Em chỉ là cộng cụ cậu ta dùng để uy hiếp anh ! Cậu ta sẵn sàng vạch trần quan hệ trước đây của anh và em, để buộc anh từ bỏ Minh Mỹ !”

...

Không,

Không phải anh chưa từng giúp cô.

Lúc ở Paris, chính Việt Tuyên đã giữ cô lại, cho cô ở trong khách sạn, không phải lang thang ngoài đường. Lúc xảy ra tai nạn Việt Tuyên đã giữ chặt cô, còn bản thân anh bị trọng thương, suýt bại liệt. Trở về nước, cũng là Việt Tuyên một lần nữa giữ cô lại, biết rõ cô có mục đích khác, nhưng vẫn để cô ở bên cạnh.

Lần này, khi cô đã hoàn toàn gục ngã.

Vẫn là Việt Tuyên.

Cho cô một không gian để hít thở.

Nhìn cô, ánh mắt Việt Tuyên càng ấm áp:

“Anh có thể.”

“...?”, Diệp Anh ngây người.

“Chỉ bị cảm thôi, sức khỏe anh không có vấn đề gì lớn”, cơ hồ nhìn thấy vẻ lo âu của cô, ánh mắt anh dịu dịu, ấm áp, “Anh biết, MK hiện đang khó khăn, cần một khách hàng có thân phận và địa vị cao quý phá vỡ cục diện đó. Em thấy ai thích hợp, anh có thể cùng em đến gặp họ, ra nước ngoài cũng được, Tạ Bình sẽ thu xếp mọi việc”.

Hàng mi lay động, Diệp Anh lắc đầu:

“Không, không cần.”

Thì ra, tâm tư của cô, anh rất hiểu. Đúng là lúc đó cô liên tục gọi điện cho anh, chính là vì chuyện này. Hồi còn ở Paris, cô đã tiếp xúc với bạn bè của anh trong giới thượng lưu, bất kỳ một đại diện thời trang quốc tế nào chịu xuất hiện đều sẽ là vinh dự lớn đối với MK. Nếu trước đây, được anh chủ động yêu cầu giúp đỡ, cô sẽ lập tức nhận lời.

Còn bây giờ...

Sau khi bình tĩnh lại từ trong đêm mưa suy sụp, hỗn loạn đó, cô đột nhiên không biết nên đối diện với Việt Tuyên như thế nào.

Khi còn đeo mặt nạ, cô có thể không bận tâm gì hết, chẳng nào đó cũng không phải là cô, chỉ cần cô đóng tốt vai cô gái có tên Diệp Anh không có thật trên đời. Cô có thể dịu dàng, mơn trớn, nũng nịu làm trò trước mặt anh, thậm chí khiêu khích anh, bởi vì đó không phải là cô, dùng cái tên Diệp Anh đó có thể xóa bỏ mọi mặc cảm tội ác.

Trái tim cô là một tảng hóa thạch.

Nhưng.

Đột nhiên phát hiện, đối với Việt Tuyên cô luôn trần trụi. Mọi chuyện anh đều biết, nhưng anh lại bao dung tất cả. Khi anh đem tất cả tình cảm của mình đặt vào tay cô, khi cô tưởng bản thân mình đã chết từ lâu, cô bỗng hoảng sợ phát hiện ra, anh lại... lại thích cô thật, thích con người ẩn náu sau chiếc mặt nạ, đột nhiên cô không biết nên đối diện với anh thế nào.

Cô không đáng được bất kỳ ai thích.

Cô bản thủ.

Cô sống trong bóng tối, bị người ta phỉ nhổ, cô đã bản tới mức đòi bỏ bầu đầy người, cô bản tới mức chính bản thân cô cũng thấy buồn nôn.

“Hãy lấy anh.”

Nhìn cô trầm tư rất lâu, cảm thấy cô đang ép mình chui vào lớp vỏ dày, Việt Tuyên nhẹ nhàng nắm tay cô, nói:

“A Anh, lấy anh được không ?”

Hàng mi lay động, cô nhìn anh, ánh mắt kỳ lạ.

“Anh nói gì ?”

“Anh không quên, đêm mưa hôm đó em đã nhận lời anh, sau này chúng ta sẽ bên nhau”, nhìn cô, giọng Việt Tuyên dịu dàng, “Lấy anh, chúng ta có thể mãi mãi, thực sự bên nhau”.

Cô mím môi, nói:

“Anh điên rồi sao ?”

“Nếu điên mới có thể cầu hôn em, vậy thì cứ coi như anh điên đi”, mỉm cười, Việt Tuyên dựa vào chồng gối trắng muốt đầu giường, giọng êm như tiếng gió thoảng, “Tháng sau, chúng mình đính hôn, được không ?”.

Cô nín lặng, một lúc lâu sau mới nói:

“Không được.”

“A Anh...”

Tay co lại, Việt Tuyên nặng nề cúi xuống, đang định nói gì, cô lại rút mạnh tay về, ánh mắt lạnh tanh, ngắt lời anh:

“Đủ rồi ! Anh và tôi đều biết đó là chuyện không thể ! Anh muốn tôi từ bỏ, đúng không ? Anh tưởng tôi được hưởng cuộc sống dư dả, lấy được người nhà giàu là có thể quên hết phải không ? Tôi cảm kích tất cả những gì anh làm cho tôi, cũng cảm kích anh đã nói những lời đó với tôi, nhưng, việc tôi muốn làm, tôi nhất định làm đến cùng !”

Sắc mặt mờ ám, cô hít một hơi, nói:

“Nếu sức khỏe anh đã không có vấn đề gì lớn, ngày mai tôi có thể rời khỏi đây. Anh yên tâm, sau này tôi sẽ không đến quấy quả Tạ gia đâu, tôi sẽ dựa vào sức mình để làm điều tôi muốn. Nhưng muốn tôi dừng tay, là không thể. Những lời này cũng xin anh nói lại với A Xán !”

Nói xong cô đứng lên.

Bên ngoài vẫn là màn đêm đen thẫm, trong lòng cô cơ hồ như có gì đó đang giằng co day dứt, dù đau xé ruột nhưng lại cảm thấy nhẹ nhõm chưa từng có. Cúi đầu, cô cười thầm, vốn dĩ đã nên như vậy, chính là do cô tham

lam ích kỷ, muốn đi đường tắt, lại khiến bản thân rơi vào vũng bùn, A Xán nói không sai, đó chỉ là chuyện của cô, không liên quan đến Tạ gia.

“Đừng đi !”

Bàn tay xanh xao, từ sau lưng nắm cánh tay cô, một trận ho kịch liệt, cô thử thoát khỏi tay anh, nhưng anh cương quyết nắm chặt, cơn ho càng dữ, ho như trời long đất lở, lồng ngực rít từng cơn, cuối cùng cô không nhịn nổi ngoái lại nhìn.

“Tôi đi gọi bác sĩ !”

Việt Tuyên oằn mình ho, cô vội đỡ anh, mặt anh nhợt nhạt, khó nhọc kéo cô vào lòng !

“... Đợi đã.”

Việt Tuyên khẽ nói.

Đầu bị ép vào ngực anh, tiếng ho và tiếng thở rít xen lẫn như sấm bên tai, âm thanh đó vô cùng đáng sợ, khiến cô hoảng hốt không dám động đậy nữa. Cảm giác như một thế kỷ đã trôi qua, tiếng rít trong ngực đã dịu đi, anh vẫn ôm riết cô, như sợ cô đi mất.

“A Anh, nghe anh nói...”

Âm thanh tắc lại trong ngực, xa xăm như cách cả trời rộng sông dài, từng lời truyền đến tai cô. Bị anh ôm chặt, trong mùi hương tinh khiết xa xăm, có hơi ấm nhàn nhạt, cô thử vùng ra, lại từ từ nhắm mắt, nghe anh nói.

“...Đúng, anh mong em có thể từ bỏ, có thể từ bỏ hận thù, sống bình yên hạnh phúc.”

Lưng cô cứng đờ.

Môi tái nhợt, Việt Tuyên tiếp tục:

“Nhưng, anh biết em không từ bỏ được, không phải là lỗi của em, nếu anh là em, nếu anh gặp những chuyện như thế, thù hận cũng sẽ thiêu đốt anh. A Anh, nếu em nhất định muốn báo thù, anh sẽ giúp em.”

Nằm trong lòng anh, cô cứng người, ngược mắt nhìn.

“Nếu báo thù là điều em nhất định phải làm, chỉ có báo thù mới có thể khiến lòng em bình tĩnh trở lại, vậy thì, ít nhất hãy cho anh ở bên em, để anh giúp đỡ em”, Việt Tuyên chăm chăm nhìn cô, “Chỉ có điều, anh hy vọng một ngày em có thể nhận ra, báo thù không phải là điều quan trọng duy nhất”.

Màn đêm tĩnh mịch.

Từng ngọn đèn bên trong bệnh viện vẫn sáng.

Cũng màn đêm như vậy.

Đứng bên cửa sổ mở rộng, Sâm Minh Mỹ bấm danh bạ điện thoại, đến khi màn hình hiện lên hai chữ “Thái Na”. Mặt lóe lên tia sắc lạnh, cô ấn vào nút xanh...

Đối với hạng người như Diệp Anh, không thể cho bất cứ cơ hội ngóc đầu. Nhất định phải phơi bày quá khứ của Diệp Anh trước thiên hạ, khiến cô ta triệt để không còn chỗ đứng, dù trong giới thời trang, hay ở Tạ gia !

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13

Bắt đầu từ hôm đó, Sâm Minh Mỹ rất chú tâm theo dõi báo chí và tin thời sự hàng ngày. Tuy nhiên ngày ngày qua đi, các tin thời sự đầu bảng vẫn khác nhau, nhưng trước sau vẫn không thấy xuất hiện cái tin giật gân như cô dự đoán. Đến sáng ngày thứ năm, cuối cùng không kìm nén nổi nữa, Sâm Minh Mỹ đang định gọi điện cho Thái Na, thì thấy trợ lý của mình mặt thất sắc đi vào, để mấy tờ tạp chí và báo mới nhất lên bàn...

“Nữ hoàng thời trang quốc tế Veka bất ngờ xuất hiện ở ‘MK’ “!

“Sau năm năm vắng bóng, nữ hoàng Veka đã quay trở lại, rất tán thưởng nhà thiết kế trẻ Diệp Anh !”

“Nữ hoàng thời trang quốc tế Veka lần đầu tiên tổ chức biểu diễn thời trang ở nước ta và nhà thiết kế trẻ tuổi Diệp Anh được mời hợp tác !”

“Phỏng vấn Diệp Anh – nhà thiết kế châu Á đầu tiên được nữ hoàng thời trang quốc tế Veka khen ngợi !”

Nhìn thấy trên các báo, tạp chí khác nhau, ở vị trí nổi bật nhất toàn bộ đều là ảnh chụp nữ hoàng Veka và Diệp Anh thân thiết sánh vai ở những góc độ khác nhau trong cửa hiệu thời trang MK.

Mặt Sâm Minh Mỹ tái mét.

Đọc những tin tường thuật cụ thể, đều cùng một nội dung, nữ hoàng Veka

nhiều năm nắm giữ ngôi vị độc tôn hàng đầu của giới thời trang quốc tế, do mẫn mộ tài năng của nhà thiết kế trẻ Diệp Anh nên rất nhiệt tình cổ vũ cô sáng lập nhãn hiệu thời trang cao cấp MK dành cho nữ của mình, không chỉ đích thân trở thành khách hàng đầu tiên của nhãn hiệu này, mà hôm qua, khi nhãn hiệu mới ra đời, nữ hoàng đã bay đến chúc mừng !

Còn nhà thiết kế trẻ tài năng Diệp Anh, để cảm tạ thịnh tình của nữ hoàng Veka, lúc khai trương cửa hàng đã từ chối hầu hết khách hàng đổ xô đến, đợi sau khi nữ hoàng Veka bước vào cửa hiệu đầu tiên mới chính thức nhận các đơn hàng !

“Chuyện này là thế nào ?!”

Trong phòng họp, Sâm Minh Mỹ mặt mày sa sầm, lạnh như băng tuyết, sự kiện quá đột ngột, không hề có bất kỳ dấu hiệu dự báo nào ! Nhất cử nhất động của Diệp Anh cô đều rõ như lòng bàn tay, gần đây Diệp Anh không có cuộc tiếp xúc nào với nhân sỹ các giới, sao có thể có quan hệ với nữ hoàng Veka được !

Mọi người đều biết, nữ hoàng Veka vốn không thích các nhà thiết kế châu Á lắm. Ngoài Mạc Côn từng được gọi thiên tài thiết kế mang phong cách kỳ quái. Veka cho rằng, tác phẩm của các nhà thiết kế châu Á hầu như thiếu tính sáng tạo. Ngay đến cha cô, nhà thiết kế Sâm Lạc Lãng lừng danh trong giới thời trang quốc tế, năm ngoái cũng bị nữ hoàng Veka có ý chê là sáo mòn, lặp lại thiết kế cũ, khiến ông rất bối rối.

Tại sao nữ hoàng Veka lại đột nhiên thích Diệp Anh ?! Hơn nữa còn mời Diệp Anh hợp tác trên sàn diễn thời trang cao cấp nhất đó ?!

“Buổi trình diễn thời trang sẽ diễn ra sau ba ngày nữa”, đọc những mẫu tin trên, Quỳnh An đưa mắt nhìn các đồng nghiệp, “Hay là, chúng ta cũng mời nữ hoàng Veka đến thăm quan ‘Sâm’. Nếu thiết kế của ‘Sâm’ được sự

khẳng định của Veka thì đó sẽ là sự lãng xê lớn đối với chúng ta”.

“...”

Hít một hơi, Sâm Minh Mỹ kiềm chế nộ khí. Không, điều cô muốn không phải là “cũng” lãng xê cho “Sâm”, mà là triệt để hạ gục MK ! Đã từng chứng kiến MK hầu như chỉ còn thoi thóp. Sao lúc này bỗng dưng cá đang được muối nằm trong chum lại nhảy ra ?!

“Muốn triệt để hạ gục MK ?”

Trong cửa hiệu cafe nhập nhoạng ánh hoàng hôn, Thái Na mỉm cười âm mưu, nói với Sâm Minh Mỹ đang có vẻ rất nôn nóng:

“Chuyện này có gì khó, tôi cho bọn đàn em phóng mồi lửa, nhân đêm khuya đốt trụ cửa hiệu MK, cái bà Veka gì đó coi như đến cũng bằng không. Minh Mỹ, cô cứ nghĩ đi, tối nay tôi sẽ giúp cô.”

Sâm Minh Mỹ kinh ngạc.

“Đốt cửa hiệu ?”

“Ha ha ha, cô sợ rồi hả, đúng là đại tiểu thư nhỏ non”, châm điều thuốc, Thái Na liếc nhìn Sâm Minh Mỹ sắc mặt liên tục thay đổi, “Tôi đợi điện thoại của cô, yên tâm, đảm bảo làm sạch sẽ”.

Trong ba ngày đó, Sâm Minh Mỹ đi khắp nơi để tìm các mối quan hệ, không có ai thân thiết với nữ hoàng Veka tới mức có thể khuyên bà thay đổi suy nghĩ, cô đã tìm cách gặp Veka một lần, nhưng cũng không thành.

Đêm khuya ngày thứ ba.

Từ một góc phố cách quảng trường Ngân Tọa không xa, Sâm Minh Mỹ ngồi trong xe lặng lẽ nhìn cửa hiệu MK phía xa, trong lòng chột nổi sóng dữ

dội, cô nghĩ đến cách đơn giản nhất mà Thái Na nói, nhưng, có thật sự phải làm như thế ?

Mặt trời từ từ mọc, lại từ từ lặn.

Màn đêm buông xuống.

Sự kiện chấn động giới thời trang sẽ diễn ra đúng thời gian đã định tại khách sạn năm sao sang trọng nhất thành phố. Chuyên gia cao cấp của giới thời trang quốc tế ngự trị trên đỉnh vinh quang suốt ba mươi năm, liên tục dẫn dắt trào lưu thời trang quốc tế... là Veka, nữ hàng của vương quốc Veka nhận hiệu thời trang cao cấp lừng danh, sau năm năm xa cách, lần đầu đích thân mang theo những người mẫu quốc tế dưới quyền đến để tổ chức một buổi trình diễn thời trang !

Đây là sự kiện thời trang chấn động nhất trong nước thời gian qua.

Tân khách có thể nhận được giấy mời đến dự tối nay đều là tổng biên tập các tạp chí thời trang xuyên quốc gia nổi tiếng, các siêu sao, siêu mẫu, các nhân vật có tiếng của giới thượng lưu, những quý bà lộng lẫy, hoạt động sôi nổi trong giới thời thượng, và bạn bè cũ của nữ hoàng từ các nước bay đến.

Đây là buổi đại lễ thời trang hoành tráng.

Trên tấm thảm đỏ dẫn lên bục trình diễn, hào quang rực rỡ, vô số phóng viên đua nhau chụp ảnh. Họ chen chúc trong khu vực dành cho giới truyền thông, hò hét gọi tên những người mẫu, minh tinh, yêu cầu phô bày các tư thế mê hồn nhất, ánh đèn flash liên tục chớp lóe, sáng lóa, chụp trùng như sóng biển.

Những nhân vật thời thượng của các giới cũng có mặt, khiến khán phòng

liên tiếp ào lên từng trận.

Khi Sâm Minh Mỹ tiểu thư, nhà thiết kế trẻ tuổi vang danh nhất trong nước khoác tay Đại thiếu gia Việt Xán nhà họ Tạ trứ danh tươi cười khoan thai đi vào, ống kính phóng viên tới tập chĩa vào cặp tài tử giai nhân nổi tiếng đó.

Trong thời đại toàn dân giải trí, tin tức về chuyện bếp núc của giới nhà giàu, doanh nhân, tốc độ lan truyền không thua kém tin thời sự giật gân của làng giải trí. Trong lễ mừng thọ Lão thái gia của Tạ thị tháng trước, Lão thái gia đã chính thức tuyên bố trước đông đảo quan khách, hôn lễ của Nhị thiếu gia nhà họ Tạ và Sâm Minh Mỹ sắp cử hành. Vậy mà chỉ trong thời gian một tháng, không những không thấy tăm hơi hôn lễ đâu, còn Đại thiếu gia và Sâm Minh Mỹ đang trở thành tâm điểm bàn tán của dư luận thì vẫn ngang nhiên cặp kè trước bàn dân thiên hạ, không chút e dè.

Trong ánh đèn lóa mắt.

Tạ Việt Xán vận lễ phục màu đen sang trọng. Dáng cao to, ngũ quan như tạc, làn da nâu nhạt, trên mặt có nét nghiêm khắc dữ dằn nhưng đôi mắt như ẩn giấu ánh sao, nụ cười trên môi là sự pha trộn kỳ lạ giữa ngang tàng phóng túng và êm dịu dằm thắm khiến cho các nữ phóng viên thất điên bát đảo.

Sánh bên anh là Sâm Minh Mỹ xinh đẹp trong chiếc váy dài ánh tuyết màu hoa đào, họa tiết theo phong cách lãng mạn hoài cổ, nổi bật làn da trắng mịn, thanh lịch, ngọt ngào, cô dịu dàng mỉm cười, khoan thai khoác tay Tạ Việt Xán.

Vào đến giữa đại sảnh, Việt Xán bị các nhân vật tầm cỡ trong giới doanh nhân vây quanh, Sâm Minh Mỹ cũng bị các quý bà, người đẹp chào đón. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nụ cười ở khóe miệng, không thể duy trì mãi, Sâm Minh Mỹ vừa tiếp chuyện các quý bà vừa thấp thỏm lia ánh mắt

khắp phòng tìm kiếm Diệp Anh.

Có lẽ đó chỉ là kịch bản quảng cáo của Diệp Anh.

Nữ hoàng Veka kiêu ngạo ngất trời, rất hiếm khi phục tài người khác, sao có thể mời một nhà thiết kế không tên tuổi cùng tham gia trình diễn tác phẩm được chứ ?!

Đó nhất định chỉ là kịch bản lòe bịp giới truyền thông do Diệp Anh dựng nên.

Là sự ngu xuẩn, hoang tưởng của Diệp Anh !

Nắm chặt chiếc ví da rằn màu hồng trong tay, Sâm Minh Mỹ lạnh lùng suy nghĩ, ánh mắt lia tìm lần cuối, trong đại sảnh, vẫn không thấy bóng dáng Diệp Anh. Một bản nhạc lãng mạn từ từ tấu lên, tất cả quan khách ngồi ở hai bên, phía dưới bục trình diễn, làn khói nhân tạo phụt lên, khiến khán phòng tràn ngập khói trắng bồng bênh như trong mộng, ánh đèn màu rực rỡ quay đảo chệnh choáng. Buổi trình diễn thời trang sắp bắt đầu, Sâm Minh Mỹ đột nhiên cảm thấy toàn thân run lên, bên dưới sát rìa bục chữ T, cô nhìn thấy hai người...

George và Tracy.

Cả hai đều trong trang phục đại lễ, ngồi ở vị trí dành cho khách VIP dãy đầu tiên, hai người đang khe khẽ trao đổi, mặt hớn hờ, vẻ chờ đợi nhìn về phía cuối bục chữ T.

Cổ họng cơ hồ như bị bóp nghẹt, trong lòng Sâm Minh Mỹ dấy lên một dự cảm chẳng lành, lúc đó âm nhạc đột nhiên dừng bật !

Cuối bục chữ T hoa lệ, một luồng ánh sáng trắng từ trên cao chiếu xuống !

Âm nhạc lại vang !

Ánh sáng lấp lóa như biển sao !

“Rào ...!”

Tiếng vỗ tay rộ lên !

Từ trong luồng sáng lấp lóa, người mẫu đầu tiên đi ra, một cô gái trẻ tóc vàng hoe, mắt xanh biếc, xinh đẹp tuyệt vời, mặc chiếc váy trắng thuần khiết. Bộ trang phục phảng phất kiểu váy xòe của tiểu thư quý tộc thế kỷ XIX trong các bộ phim cổ điển Âu Mỹ, lộ vai, vạt váy ngắn, vân chìm hoa trắng, những hạt kim cương lóng lánh, giống như một cánh đồng ngập tràn ánh nắng, giản dị thuần khiết lại hoa lệ ngọt ngào.

Đẹp như một làn ánh sáng trắng tinh khiết !

Khán phòng chấn động tiếng vỗ tay, ánh đèn màu quay cuồng điên đảo, buổi trình diễn lập tức đi vào cao trào !

Lòng bàn tay vừa lạnh vừa ướt.

Môi khô, ngồi giữa những vị khách hưng khởi xúc động bên dưới, những ngón tay Sâm Minh Mỹ càng trở nên cứng đờ, nắm chặt chiếc ví da rắn. Chiếc váy xòe này cô biết, chính là một trong ba chiếc váy được trưng bày trong tủ kính của MK. Trong đầu như có gì choang choảng đang vỡ ra, cổ họng càng khô khốc bỏng rát, đến nỗi không thể nhìn rõ loạt người mẫu đi ra tiếp sau đó, tiếng vỗ tay càng trở nên nồng nhiệt hoan hỉ cũng chỉ khiến cô càng thêm bồn chồn, lo lắng.

“Sao thế ?”

Cảm thấy sự bất thường của cô, Việt Xán nhượng mảy.

“...”

Âm ừ qua loa, nét mặt Sâm Minh Mỹ càng rắn đanh. Trong luồng ánh sáng tràn đầy mộng ảo đó, cô nắm chặt chiếc ví da rắn. Chiếc ví lạnh băng trơn tuột, ngón tay Sâm Minh Mỹ run run lục tìm di động trong ví. Trên bục, từng tốp người mẫu liên tiếp nối nhau tràn ra như nước chảy, vô cùng ấn tượng, trên màn hình nhỏ màu xanh hiện lên hai chữ “Thái Na”, cô cúi đầu, ấn vào nút gọi.

“Rào...!”

Lại một tràng pháo tay như bão táp vừa đổ bộ, không khí trên sàn đạt tới đỉnh điểm, sau chiếc váy trắng ngấn mở màn, các tác phẩm sau đó là bộ sưu tập thời trang in hoa mang đậm dấu ấn phong cách nữ hoàng Veka... lãng mạn và nồng nhiệt. Trang phục in hoa đủ các chất liệu, có áo ngoài, váy dài các kiểu, thậm chí áo bơi, trang phục cưỡi ngựa, như một bữa đại tiệc của thời trang in hoa, như một luồng ánh sáng chiếu xuyên lịch sử từ cổ điển đến hiện đại.

Bộ thời trang cuối cùng lại do chính nữ hoàng Veka đích thân thể hiện !

Những tràng pháo tay nổ vang như sấm.

Trên bục chữ T sáng rực, ánh đèn flash của báo giới chớp lia lịa, trắng lóa như một biển ánh sáng !

Nữ hoàng Veka với mái tóc bạch kim, phong thái trác việt, khí chất cao quý như nữ hoàng, diện trên người chiếc váy dài hoa đen trắng, từ cuối bục chữ T ung dung bước ra.

Hoa to điểm lệ hai màu đen trắng, từng đám từng đám nở hết mình, nồng nhiệt mà đắm say, lãng mạn mà cổ điển, như tình yêu vĩnh hằng, cuồng nhiệt và bi thương.

Đó là một chiếc váy đẹp đến nao lòng.

Nhưng hoàn toàn khác hẳn phong cách của nữ hoàng Veka, trong vẻ dịu dàng xinh đẹp có những nét tạo hình phóng khoáng và cứng cỏi, có cảm giác cho dù yêu đắm đuối đến đâu, cô gái vẫn có một vẻ cô đơn cao ngạo.

Chiếc váy hoa đen trắng kết thúc buổi trình diễn nhận được những tràng pháo tay kéo dài hồi lâu ! Chiếc váy đó tương xứng tuyệt vời với khí chất của nữ hoàng Veka, vô cùng hài hòa với bức chữ T lộng lẫy hư ảo. Nữ hoàng Veka cười ngây ngất, nồng nhiệt vươn hai tay, gửi đến khán giả những cái hôn gió !

“Quá tuyệt vời !”

Tracy run lên vì xúc động, đương nhiên cô biết, chiếc váy trên người nữ hoàng Veka lúc này chính là chiếc váy dài hoa đen trắng vẫn trưng bày trong tủ kính của MK! Khi phát hiện nữ hoàng Veka đột nhiên xuất hiện trong cửa hiệu của MK, nói chuyện thân mật và chụp ảnh với Diệp tiểu thư, cô đã cảm thấy chuyện quá hoang đường, quá khó tưởng tượng ! Còn bây giờ, trong buổi trình diễn thời trang của nữ hoàng Veka, bộ trang phục mở màn và kết thúc lại do chính MK thiết kế và cắt may !

Bóng nữ hoàng Veka khuất hẳn ở cuối bức chữ T.

Âm nhạc vẫn tiếp tục.

Một phút sau, nữ hoàng Veka lại xuất hiện trở lại trên bục ! Lần này bà đích thân đẩy chiếc xe lăn, bên phải có một cô gái trẻ xinh đẹp khoác tay, trong luồng ánh sáng tỏa xuống, bà đi đến chỗ sáng nhất trên bục, trình trọng giới thiệu với quan khách...

Đây là hai vị khách quý của bà.

Chàng thanh niên trẻ ngồi xe lăn nét mặt trong sáng vô ngần, thần thái an nhiên. Vận lễ phục trắng chất liệu dày, có hoa văn chìm, sơ mi trắng màu ngọc trai, cổ quàng chiếc khăn in hoa đen trắng, cả người anh như phản ra ánh sáng, nhưng xa cách và uy nghiêm như một vị vương tử quý tộc ẩn cư trong lâu đài.

Còn cô gái trẻ khoác tay nữ hoàng Veka.

Chiếc áo tơ lụa trắng muốt, sạch sẽ trang nhã, đường viền ngực gọn sóng mịn màng, hàng khuy nhỏ tinh xảo, bên dưới là chiếc váy đen dài buông rủ, trông thanh thoát, tươi tắn lại hơi cô độc kiêu sa, dáng mảnh mai, mái tóc đen đổ dài như dòng ánh sáng, khuôn mặt trắng ngần, hàng mi dày như dẹt bằng những sợi tơ đen, tròng đen nổi bật, sóng mắt mông lung như nước đầm sâu trong đêm lạnh.

“Là Nhị thiếu gia và Diệp tiểu thư !”

Tracy xúc động kêu lên, tay níu chặt cánh tay George. Trong công ty, cô đã nghe rất nhiều tin đồn về Diệp tiểu thư và Nhị thiếu gia, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hai người cùng xuất hiện.

“Đây là Việt Tuyên bạn cũ của tôi, lần này tôi đến là theo lời mời thịnh tình của anh”, mặt hướng về tân khách và phóng viên đầy khán phòng, nữ hoàng Veka hồ hởi cười giới thiệu. “Còn đây là tiểu thư Diệp Anh, Diệp tiểu thư là thu hoạch lớn nhất của tôi mấy năm gần đây, thiết kế của Diệp tiểu thư đầy sáng tạo và cảm xúc, cho nên mở màn buổi trình diễn này...”

Trong ánh đèn quay chao đảo, chói mắt.

Nhìn cảnh huy hoàng như biển sao trước mặt, nhìn nữ hoàng Veka ung dung nói chuyện với giới truyền thông, nhìn Việt Tuyên ngồi trên xe lăn vẫn thanh lạnh, trầm lặng như hoa dành dành đêm trắng, lòng Diệp Anh như có gì

vỡ ra, chậm chậm chảy tạo nên cơn chấn động êm dịu lạ lùng.

Cơ hồ cảm nhận được ánh mắt cô.

Việt Tuyên cũng ngoái nhìn.

Trong giây phút đó, hai người nhìn nhau.

Mặc dù chỉ là thoáng va chạm của hai ánh mắt.

Nhưng tĩnh lặng.

Cảm giác tựa như trên nền náo nhiệt của âm thanh và ánh sáng, chỉ còn lại hai người, anh và cô.

Cố ép mình di chuyển ánh mắt khỏi hai người đang nhìn nhau trên đó, ở một chỗ không xa bên trái bức chữ T, trong đầu Việt Xán lại vụt hiện cảnh tượng cô lẫn lộn hôn Việt Tuyên trong cái đêm mưa gió ngợp trời đó, khiến hàm dưới anh như bị xiết cứng, ngực dội lên từng trận đau âm ỉ, nôn nao.

Hầu hết phóng viên đều dồn lên phía trước, bức chữ T có vẻ đã biến thành buổi họp báo của nữ hoàng Veka và nhãn hiệu MK mới mẻ. Không chịu được những lời khen của nữ hoàng Veka đối với Diệp Anh và MK, Sâm Minh Mỹ đứng lên, nhấn nút gọi !

“A lô, tôi là Minh Mỹ...”

Đi đến một chỗ vắng trong khán phòng, Sâm Minh Mỹ nghiêng rằng, hạ quyết tâm:

“Chuyện lần trước tôi nói...”

Đêm khuya, trong một căn hộ trên tầng thượng khu chung cư cao cấp ven sông.

Sau khi xuất viện, Việt Tuyên không trở về biệt thự họ Tạ mà đưa Diệp Anh đến căn hộ này. Diện tích gần năm trăm mét vuông, trang trí đơn giản dễ chịu, có hai người giúp việc và một y tá đặc biệt, Tạ Bình cũng sống ở đây. Trong phòng ngủ chính có đầy đủ các thiết bị hỗ trợ, thậm chí còn có cả một phòng phục hồi chức năng riêng.

Việt Tuyên không nói sẽ ở lại đây bao lâu.

Diệp Anh cũng không hỏi.

Ngoài cửa sổ, ánh đèn của vịnh nhà như sao sa, nước sông lặng lẽ trôi trong đêm, trong phòng chỉ có một ngọn đèn bàn tỏa ánh sáng êm ả dịu dàng.

Diệp Anh thu xếp giường ngủ.

Vỗ mền chiếc gối cho Việt Tuyên.

Sau khi buổi trình diễn kết thúc, nữ hoàng Veka lại nhiệt tình mời Việt Tuyên và cô tham dự bữa tiệc mừng sau đó, giới thiệu với cô rất nhiều bạn bè của bà trong giới thời trang. Khi Việt Tuyên và cô trở về đến nhà cũng đã gần mười một giờ đêm. Mặc dù tinh thần Việt Tuyên có vẻ rất tốt, nhưng lúc chạm vào bàn tay lạnh của anh, cô nhận ra sự mệt mỏi đã vượt quá giới hạn của anh.

“Cái gì ?”

Cơ thể thoảng mùi thơm của sữa tắm, Việt Tuyên trong bộ đồ ngủ trắng muốt ngồi trên xe lăn, nghe tiếng nói từ đầu điện thoại bên kia, hàng lông mày đột nhiên cau mạnh, anh xoay lưng lại, bình tĩnh nói nhỏ một câu.

Cuộc đàm thoại kết thúc.

Việt Tuyên nhìn cảnh đêm bên ngoài, tư lự giây lát.

Vừa quay người...

Diệp Anh quỳ một chân bên cạnh xe anh, cười hớn hở nhìn anh, hỏi: “Chuyện gì thế ? Có liên quan đến em không ?” Nếu không, anh đã không quay ngoắt đi như vậy.

“Có chút việc, đã giải quyết rồi”, nhìn vẻ mặt tươi cười của cô, phần nộ trong lòng Việt Tuyên dần tiêu tan. Không muốn để cô lo lắng, anh cúi xuống cười cười, dịu giọng nói: “Em cũng mệt rồi, đi ngủ sớm đi”.

“Vâng.”

Đẩy xe lăn đến bên giường, cô kéo hai cánh tay Việt Tuyên, vòng ôm vai anh, cố dùng sức để nâng anh lên, vừa đỡ vừa ôm anh di chuyển lên giường. Rồi đắp lại chăn cho anh, sau đó với tay kéo rèm cửa sổ và tắt đèn bàn, trong phòng chỉ còn bóng tối lơ mờ, cô cũng chui vào chăn, nhắm mắt nói khẽ:

“Ngủ thôi.”

Mùi hương cơ thể thanh lạnh thoảng nhẹ lẫn với mùi sữa tắm, trong bóng tối, giọng Việt Tuyên hơi ngập ngừng:

“Em... không về phòng riêng sao ?”

Trở mình, Diệp Anh hình như đã sắp ngủ, ngáp một cái nói:

“Không, từ nay em ngủ ở đây.”

“Một mình anh cũng được”, nhìn mái tóc đen xoa trên gối, giọng Việt Tuyên khàn khàn, “...Em không cần phải...”.

“Một ngày trước, không đêm nào em ngủ yên”, cô lại trở mình, áp đến gần anh, “Suốt đêm lo cho anh, thà nằm ở đây, còn có thể ngủ yên một chút”.
Một đêm hôm qua, anh lại lên cơn co giật, không chịu gọi người, đến khi cô bất ngờ trở dậy thì anh đã đau đớn mà ngất đi. Tình trạng sức khỏe như vậy, anh vẫn cùng cô đến dự buổi biểu diễn thời trang.

“A Anh...”

“Anh đang lẩn tránh em”, cô mở mắt, chăm chú nhìn anh, “Trước đây chẳng vẫn như thế đấy thôi, tại sao bây giờ lại không được?”.

Người Việt Tuyên hơi cứng lại.

Trong bóng tối, mặt anh ửng đỏ.

Thấy anh không phản đối, Diệp Anh thở phào, lại nhắm mắt. Trong phòng tĩnh mịch yên ắng, tâm tư của cô một lần nữa quay trở về cảnh tượng buổi trình diễn lúc tối.

Tất cả đều do Việt Tuyên giúp đỡ.

Về sau cô mới biết...

Ngay từ khi cô được tham gia dự án thiết kế thời trang cao cấp, Việt Tuyên đã cho in một số phác thảo của cô rồi cử người đưa đến lầu đài của nữ hoàng Veka ở Paris. Trước khi cô gọi điện định nhờ anh liên hệ giúp đỡ, Việt Tuyên đã nhờ người chụp ngoại cảnh cửa hiệu và trang phục mẫu trong tủ kính của MK, gửi đến nữ hoàng Veka.

Sau đó, anh lại giúp bà tổ chức show diễn này, thậm chí đã thuyết phục được Veka mặc chiếc váy dài hoa đen trắng trong tủ kính.

Cô không biết làm gì để cảm ơn anh.

Trong giới thời trang phù hoa danh lợi, cho dù có thực tài đi chăng nữa nhưng nếu thiếu cơ hội và người nâng đỡ, mà chỉ hoàn toàn dựa vào sức mình mong có được vị thế thì phải trải qua một thời gian khá dài và vất vả.

“Không phải do anh...”

Dường như đoán biết suy nghĩ của cô, giọng Việt Tuyên từ gối bên truyền đến:

“... Như bà Veka đã nói với em, nếu không phải bà ấy thực sự thích thiết kế của em, nhận ra khả năng thiết kế đầy triển vọng của em, cho dù lót tay cho bà món tiền lớn, bà ấy cũng sẽ không đích thân bay đến đây.”

Trên thực tế, ở Paris khi bà Veka xem những thiết kế của Diệp Anh do Việt Tuyên gửi đến, đã lập tức gọi điện cho anh. Bà phấn khởi nói, cuối cùng đã nhìn thấy một nhà thiết kế châu Á tài hoa không kém Mạc Côn năm xưa.

Dưới tấm chăn mỏng.

Bàn tay Diệp Anh sờ soạng, chạm nhẹ vào tay anh. Không nói gì, cũng không định nói chuyện về bà Veka, cô cuộn người áp đến bên anh, nắm tay anh.

“Việt Tuyên...”

“Sao ?”

“... Em không ngủ được”, cô gối đầu lên cánh tay anh, “Em muốn nói chuyện với anh”. Trong bóng tối, Việt Tuyên từ từ quay đầu về phía cô.

“Chưa bao giờ anh hỏi em, về chuyện của em”, hàng mi khép chặt, khẽ lay động, “Tên em là gì, bao nhiêu tuổi, cha mẹ là ai, tại sao phải vào trại quản giáo, bởi vì tất cả những cái đó anh đều đã biết, đúng không ?”.

“A Anh.”

Việt Tuyên ngậy người.

“Anh có biết tại sao em lấy tên là ‘Diệp Anh’ không?”, như đứa trẻ nhỏ, cô nép vào người anh, “Thực ra, đó cũng không hẳn là tên giả, em sinh ra lúc hai giờ đêm, mẹ em nói, đó là lúc trời tối nhất. Sau khi cha em qua đời, mẹ em bị rối loạn thần kinh, bà ấy thường đánh em, oán hận em. Bà bảo vì em nên cha mới chết, vì em là Dạ Anh, là đứa trẻ sinh ra trong đêm đen tối nhất, là kẻ hủy diệt mọi thứ”.

“...”

Việt Tuyên cau mày, “Em không tin. Chẳng phải diễm dữ, lời nguyền gì hết, chẳng qua là lừa bịp”, cô lặng lẽ cười, “Đến khi em giết kẻ đó, bị đưa vào trại quản giáo, mẹ em vì chuyện đó cũng qua đời. Lúc mới vào trại, em rất hận, rất hận, hận là lúc đó không đâm thêm mấy nhát nữa, tại sao kẻ đó vẫn sống được. Sau khi ra khỏi trại, nhất định em phải đâm từng nhát, từng nhát vào ngực kẻ đó, nhất định phải tận mắt nhìn kẻ đó chết, không còn một hơi thở, mới rút dao ra khỏi ngực ông ta”.

Cảm nhận cơn chấn động của Việt Tuyên.

Trên gối trắng như tuyết, cô cười lặng lẽ, nhìn anh nói:

“Về sau, em nghĩ thông suốt rồi. Em không muốn ông ta chết như vậy, em phải tự tay hủy hoại ông ta, em phải làm cho ông ta thân bại danh liệt, em phải để cho ông ta sống, cho ông ta tận mắt nhìn thấy tất cả những gì ông ta dùng thủ đoạn có được, sẽ mất dần từng tí, từng tí một.”

“A Anh, em không cần phải nói với anh những chuyện đó.”

Việt Tuyên nắm chặt bàn tay lạnh ngắt của cô.

“Có người giúp em.”

Mi mắt rung rung, cô vẫn nói tiếp:

“Trong trại quản giáo, có một người hảo tâm tình nguyện giúp những phạm nhân vị thành niên, để chúng em được học những gì mà mình thích. Và em đã lựa chọn thiết kế thời trang. Nhà hảo tâm đó mỗi tháng đều gửi sách báo và tư liệu đến, còn giúp em được vào bộ phận may trang phục của trại.”

Những năm đó cô học miệt mài bất kể ngày đêm, đã có vốn kiến thức hội họa học từ nhỏ, nên việc tự học thiết kế cũng không khó lắm, để tranh thủ thời gian thực tập cắt may, cô đã nhận cắt may quần áo cho các cán bộ quản giáo.

Vừa vào phòng thiết kế của tập đoàn Tạ thị, cô đã khiến các nhà thiết kế kinh ngạc, bởi ngay lập tức cô đã có thể hoàn thành một bộ trang phục theo đúng thiết kế. Chỉ có mình cô biết, hồi ấy trong trại cô đã phải cắt may rất nhiều kiểu quần áo cho những cán bộ quản giáo, và để có thể có nhiều thời gian tự do hơn, nên tốc độ của cô được hình thành và rèn luyện trong áp lực từng năm như vậy.

“Lúc đầu em tưởng em chỉ là một trong những phạm nhân được tài trợ. Dần dần mới nhận ra những người khác họ chỉ được tài trợ học tập bình thường, còn em...”

Cô hơi cau mày, nhớ lại:

“Người hảo tâm đó đã gửi cho em bút, giấy, kẹp, màu và các loại vải để em thực tập, đều là những thứ đắt tiền, tốt nhất. Những tạp chí thời trang mà người đó gửi cho em, là những ấn phẩm vừa xuất bản tại Paris và New York. Theo ý muốn của nhà hảo tâm đó, trại quản giáo đã lắp riêng cho em một đầu video, để em có thể xem băng ghi hình các show diễn thời trang của những

hãng nổi tiếng trong tuần lễ thời trang quốc tế, show trình diễn vừa kết thúc chưa lâu, trong trại em đã có thể được xem bằng. Bởi nước Pháp là trung tâm thời trang quốc tế, nhà hảo tâm đó lại gửi giáo trình tiếng Pháp để em tự học. Anh có tin không, người đó thậm chí mỗi tuần một lần đều cử giáo viên vào trại dạy em luyện phát âm và bổ sung kiến thức.”

Hàng mi rung rung, cô cười nhạt:

“Mỗi tháng em đều viết thư cho nhà hảo tâm đó, báo cáo tình hình của em. Trại trưởng nói, phải làm vậy là để em biết tri ân. Vì vậy nhất định em phải viết.”

Màn đêm thấp thoáng qua rèm cửa, dù rất tối, nhưng vẫn có thể nhận ra cảnh vật bên ngoài.

Việt Tuyên yên lặng nằm nghe.

Bàn tay cô bị anh nắm chặt.

“Em cho rằng nhà hảo tâm có mục đích gì đó, hoặc là muốn sau này khi em ra khỏi trại sẽ yêu cầu em làm gì đó cho họ, nhưng, không có. Sau khi em ra khỏi trại, người đó cũng mất tích luôn, không hề liên lạc lại. Cũng không thư từ nhắn tin, cứ như chưa bao giờ có người đó vậy.”

Ngước mi, đôi mắt đen thăm nhìn anh.

“Em không hiểu, tại sao lại thế?”

Gió lay động rèm cửa.

Việt Tuyên cố mỉm cười, nói:

“Có lẽ là...”

“Là anh, đúng không.”

Đăm đăm nhìn anh, đôi mắt cô đã nhòe ướt, sáng rạng kinh người.

“... Em đã từng tưởng là A Xán. Trên đời này, em đã tưởng chỉ còn một mình A Xán, có thể tận tâm như vậy làm những việc đó vì em mà không cần báo đáp.”

“Nhưng, lại là anh.”

Chầm chậm nhắc lại, cô mỉm cười đau khổ:

“Cho nên, anh không ngạc nhiên. Tại sao em ở trong trại cải tạo sáu năm lại có thể biết thiết kế và cắt may, không ngạc nhiên tại sao em biết nói tiếng Pháp. Bởi vì tất cả anh đều biết hết, bởi vì lúc ở Paris, anh đã biết em là ai.”

“Em...”

Việt Tuyên cũng nằm ngây người, không nhúc nhích.

“Anh nói, em không cần cảm ơn anh. Chuyện MK em không phải cảm ơn anh, chuyện nữ hoàng Veka em không cần cảm ơn anh”, ôm cánh tay nóng ấm của anh, cô ngửa mặt, hàng mi ngấn nước, mắt ướt long lanh nhìn anh, “Vậy, thời gian sáu năm trong trại quản giáo, cũng không cần cảm ơn anh sao?”.

“... Sao em biết?”

Rất lâu, anh khàn giọng hỏi.

“Là do bông hoa tường vi đó.”

Cô nhẹ nhàng trả lời.

“Trong trại quân giáo, em nhận được chiếc kẹp tranh màu đen do nhà hảo tâm gửi vào, trên đó chạm một bông hoa tường vi màu ngân bạc, giống hệ bông hoa hồi nhỏ cha dạy em vẽ. Bởi vì bông tường vi đó, có một dạo em đã ước người giúp em chính là cha em ở thiên đường.”

Lắc đầu, cô nhìn anh đăm đăm, cười:

“Còn tối nay, trên bức chữ T nhìn anh ngồi trên xe lăn, cuối cùng em đã nhớ ra, lúc còn nhỏ em đã từng gặp anh. Trong vườn hoa, hôm sinh nhật em, cậu bé xanh xao cô độc ngồi trên xe lăn chính là anh, đúng không ? Tối đó, tường vi trong vườn vừa nở, em ngồi bên cạnh anh, lấy cành cây vẽ bao nhiêu bông hoa tường vi lên mặt đất.”

Hình ảnh đó, rõ ràng cô đã quên.

Dưới những ánh sáng đèn màu như biển sao, nhìn anh ngồi trên xe lăn, thanh lạnh, trầm lặng như hoa dành dành đêm trắng, trong tích tắc anh ngoái nhìn cô, hình ảnh chìm sâu trong ký ức vụt lóe lên.

Tim như bị bóp nghẹt.

Nhìn cô gần gũi như cách một hơi thở, nhìn cô ánh mắt ngấn nước, nhìn nụ cười trên môi yếu ớt như tường vi trắng mới nở, Việt Tuyên giơ hai tay, hơi run run kéo cô vào lòng.

Trong vườn hoa năm đó.

Dưới ánh trăng êm ả, cơ hồ có thể nghe thấy tiếng cánh hoa bùng hé nở, tường vi trắng như biển hoa đang nở rộ, từng cánh từng cánh, từng bông từng bông, thanh tao lóng lánh, rực rỡ nức hương.

Không chỉ có một mình anh.

Cô bé năm xưa cầm cúi vẽ những bông hoa tường vi, đã trở về bên anh.

“Cảm ơn anh, Việt Tuyên.”

Được ôm chặt trong lòng anh, cô im lặng nhắm mắt, rồi cũng vòng tay ôm anh. Anh không hề biết, nếu không có anh, nếu trong trại quân giáo không có bàn tay anh chìa ra, nếu không có niềm hy vọng để cô nắm chặt, làm sao cô có thể qua được sáu năm ác mộng đó, làm sao nén được mối hận thù thiêu đốt lồng ngực chừng đó năm của cô.

Có bàn tay giúp đỡ của anh.

Cô có thể coi thường những ánh mắt thù địch trong trại, có thể lãnh đạm nhìn Thái Na, có thể lãnh đạm nhìn bất cứ kẻ nào gây ra bất kỳ vết thương nào trên thân thể cô. Cô nhắm mắt, dùng mỗi tắc thời gian để tích lũy sức mạnh cho mình, bởi vì trong những ngày đen tối đó anh đã cho cô hy vọng.

“Không...”

Lòng quặn thắt, Việt Tuyên run run vuốt tóc cô. Anh cảm thấy nước mắt cô, những giọt nước mắt lạnh làm mỗi phân, mỗi tắc da thịt anh đau đớn.

Không, cô sai rồi.

Cô sai rồi.

Nếu không có cô, anh không thể nào gắng gượng trong những năm đó. Anh đã làm tổn thương rất nhiều người, cơ thể nhuốm đầy tội ác, nếu không nhớ còn có cô trong trại đang cần giúp đỡ, có lẽ trận phong hàn mùa đông năm đó đã khiến anh không còn nhìn thấy ánh mặt trời ở dương gian.

“... Xin lỗi.”

Nhưng, anh không muốn nói với cô những điều đó.

Anh muốn ôm cô như vậy, ôm chặt cô như vậy, hong khô nước mắt cho cô, giúp cô làm những việc cô muốn làm. Thậm chí anh không bận tâm, rốt cuộc cô yêu ai, anh chỉ muốn ôm cô như vậy, không nói gì hết, giữ cô trong lòng anh, giữ cô ở bên anh.

“...Xin lỗi, A Anh.”

Anh đau khổ nhắm mắt, hôn lên tóc cô.

Gió lay động bức rèm.

Nước sông chảy lặng lẽ trong đêm, từng ngọn đèn ấm áp, tĩnh mịch.

Đôi mắt và gò má ẩm ướt, lạnh giá được ngực anh dần dần sưởi khô, Diệp Anh hít một hơi dài, ngồi dậy ra khỏi vòng tay anh, đi đến bên cửa sổ.

Trên bầu trời đêm.

Sao trời chỉ chút.

“Việt Tuyên, nếu lời cầu hôn của anh vẫn còn hiệu lực”, trở về giường, gối đầu lên cánh tay anh, cô mỉm cười, giơ tay chỉ ngôi sao sáng nhất trên bầu trời chỉ chút sao, “Em muốn một chiếc nhẫn, một chiếc nhẫn sáng hơn vì sao kia”.

Cũng dưới bầu trời đêm chỉ chút sao.

Chiếc xe đua màu xám bạc đỗ ở một chỗ không xa vườn hoa đầu đường, Việt Xán đứng trầm mặc rất lâu trước khóm tường vi dại. Những bông hoa đỏ chói đã rụng hết, trong gió đêm, chỉ còn lại cành lá xanh đen lay động, trong không khí không còn mùi hoa, chỉ còn lại mùi đất hăng hăng.

Trên cành có những chiếc gai nhọn.

Anh cúi xuống vuốt ve chúng.

Vẫn không thể trấn tĩnh lại được.

Trong lòng anh cũng đang có những chiếc gai nhọn vô hình đâm chích khiến anh không lúc nào được yên ổn, lúc nào cũng mang niềm u uất và bức bối. Anh không sao xua được hình ảnh thoảng qua như một lát cắt nhưng lập thức in vào trí não và từ lúc đó cứ bám riết lấy anh như vậy. Trên bục chữ T sáng như biển sao, ánh mắt hai người nhìn nhau, dường như xung quanh không tồn tại, dường như chỉ còn lại hai người họ.

Có phải anh đã sai...

Anh muốn cô rời khỏi đây, anh muốn cô rời càng xa càng tốt, mọi chuyện để một mình anh hoàn thành. Sáu năm cô bị giam, mặc dù cô không muốn nhìn mặt anh, nhưng cô vẫn ở trong đó, anh vẫn có thể kiểm soát. Nhưng từ khi cô xuất hiện, cơ hồ tất cả đều đổi khác.

Việt Tuyên không còn là Việt Tuyên của ngày trước.

Sâm Minh Mỹ cũng không còn là Sâm Minh Mỹ của ngày trước.

Còn anh, cũng không còn là anh của ngày trước nữa. Dẫu mang một vẻ ngoài băng cứng, nhưng trong lòng lại bắt đầu cuộn trào ngày càng dữ dội những cảm xúc không thể khắc chế.

Anh chỉ muốn cô rời đi.

Chứ không phải muốn đẩy cô đến bên Việt Tuyên.

Những chiếc gai nhọn đâm vào tay.

Mùi máu tanh tanh phả ra !

Cảm giác đau buốt ở đầu ngón tay như kích vào nỗi hận lẫn quất trong lòng anh, làm nó trỗi dậy như đang vùng vẫy. Đúng, anh hận cô, hận cô phá vỡ sự bình thản đã thành thói quen của anh, hận cô xóa hết ký ức đẹp để duy nhất trong lòng anh, hận cô nhìn Việt Tuyên với ánh mắt đau đáu như vậy, hận cô phản bội quá khứ của họ...

Gai tường vi đâm vào ngón tay anh !

Dưới ánh sáng sao trời, Việt Xán đứng lặng rất lâu, đáy mắt dần dần ngưng tụ khí lạnh lẽo của băng giá.

Nhãn hiệu thiết kế thời trang cao cấp MK chỉ sau một đêm đã nổi như sóng cồn !

Nữ hoàng Veka, nhân vật sừng sững trong giới thời trang quốc tế không chỉ trở thành khách hàng đầu tiên của MK, mà còn đích thân làm người mẫu thể hiện tác phẩm do MK sáng tạo trong buổi ra mắt bộ sưu tập thời trang của bà ! Mọi lúc mọi nơi, Veka đều không tiếc lời khen ngợi MK và Diệp Anh, tán dương tài năng thiết kế của Diệp Anh, bà cho rằng nhất định có ngày Diệp Anh sẽ trở thành nhà thiết kế đỉnh cao của châu Á !

Được sự tán dương và khẳng định của Veka, MK lập tức trở thành thương hiệu hot trong giới thời trang.

Các tạp chí, chuyên mục thời trang đua nhau phỏng vấn Diệp Anh, thậm chí kênh thời trang của một số hãng truyền hình nước ngoài cũng đưa tin về Diệp Anh và MK. Những người đẹp quý bà trong giới thượng lưu dường như quên hẳn tin đồn bí hiểm về thân thế Diệp Anh, đua nhau thông qua mọi con đường mong có được giấy mời của MK, điện thoại của cửa hiệu MK cơ hồ

không ngớt đồ chuông.

Trong phòng họp của tập đoàn Tạ thị.

Mười giờ sáng, cuộc họp đặc biệt của hội đồng quản trị.

“Hiện nay, trong khoảng thời gian không đến hai tháng từ khi nhãn hiệu ‘Sâm’ do Sâm Minh Mỹ sáng lập và điều hành đã nhận được bốn mươi sáu đơn hàng”, Tạ Hoa Lăng giở lướt tập tư liệu trong tay, “Hiện tại ‘Sâm’ đang thực hiện chế độ hội viên, đã có hơn một trăm hội viên, tình hình tiến triển rất tốt”.

Sâm Minh Mỹ mỉm cười ngồi vào vị trí.

Trong phòng họp, các ủy viên hội đồng quản trị tới tập gửi cho cô những ánh mắt tán thưởng.

Thời trang là lĩnh vực truyền thống của Tạ thị, nhưng trước giờ tuy cũng mua lại một số thương hiệu quốc tế có tiếng nhưng sản xuất quy mô lớn vẫn là của những nhãn mác trong nước, Tạ thị trước sau vẫn có khoảng cách so với thời trang thịnh hành trên thị trường Âu Mỹ. Bản thân Tạ thị chưa có một nhãn mác nào đứng vững trên thị trường quốc tế và có thể thu hút mạnh mẽ sự chú ý của khách thời trang.

Mấy năm trước, Tạ lão thái gia lộ diện, bằng hình thức trao đổi cổ phần đã mua được công ty thiết kế của Sâm Lạc Lăng – một nhà thiết kế nổi tiếng, hơn nữa do con gái độc nhất của ông là Sâm Minh Mỹ đích thân phụ trách bộ phận thiết kế của tập đoàn Tạ thị, nên dưới sự điều hành của Sâm Minh Mỹ, sản phẩm thời trang của tập đoàn bắt đầu vươn ra thị trường quốc tế.

“Còn MK...”, vẻ dừng dừng, lia ánh mắt đến Diệp Anh ngồi bên trái Sâm Minh Mỹ, giọng Tạ Hoa Lăng lạnh tanh, “... Mặc dù được nữ hoàng Veka trợ giúp, thu hút được chú ý của giới thời trang, nhưng cho đến nay, mới chỉ

có mười đơn hàng. Diệp tiểu thư, cô cần cố gắng hơn”.

Các thành viên trong hội đồng sửng sốt, ai nấy cúi đầu xem tư liệu trong tay. Gần đây danh tiếng của MK nổi như cồn, trở thành hiện tượng của giới thời trang, không ngờ lại chỉ có mười hai đơn hàng.

Bên bàn chủ tịch hình bầu dục.

Việt Xán nhướng mày.

Trang tư liệu trước mắt anh chính là bản so sánh số liệu các hạng mục của “Sâm” và “MK”, trong mục số lượng đơn hàng, “Sâm” đúng là vượt xa “MK”, nhưng...

Ngón tay gõ trên bàn, Việt Xán ngược nhìn bóng người đang ngồi yên lặng. Cô cũng không tỏ thái độ, hàng mi dày che rợp ánh mắt, không giải thích cũng không lo lắng, bình thản đến mức có cảm giác tất cả đều nằm trong dự liệu của cô.

Trái lại, Sâm Minh Mỹ thấy Diệp Anh không có phản ứng gì, cô cau mày ho nhẹ một tiếng.

“Nhưng về doanh thu, ‘MK’ lại vượt ‘Sâm’...”, ngồi cạnh chiếc bàn rộng hình bầu dục, Tạ Phổ thay mặt Việt Tuyên tham dự cuộc họp, nở nụ cười nhã nhặn, “...Tôi phát hiện, hầu như mỗi bộ thời trang do MK thực hiện đều đắt gấp bốn lần so với ‘Sâm’. Giá cao như vậy, có thể tương đương với giá may đo của những hãng cao cấp nhất trên thị trường quốc tế. Trong thời gian ngắn, MK có thể bán được mười hai sản phẩm, cho thấy cục diện mới đã được mở ra”.

Thâm tâm các vị ủy viên hội đồng cũng thấy như vậy.

Trên bảng đối chiếu, có thể nhìn ra “Sâm” có nhiều đơn hàng, nhưng giá

mỗi đơn hàng quá thấp. Lợi nhuận kém xa “MK”.

“Đó chỉ là do hào quang tạm thời của Veka”, Tạ Hoa Lăng sắc mặt không vui, nói, “Khi làn sóng này qua đi. Đầu óc khách hàng tỉnh lại, giá của MK cao như thế, họ sẽ sợ chết khiếm mà bỏ chạy hết ! ‘Sâm’ chủ trương áp dụng giá ưu đãi để thu hút khách trong thời gian khai trương, sau này sẽ dần dần nâng giá, để khách hàng có quá trình chấp nhận, Minh Mỹ làm như vậy ổn thỏa hơn nhiều”.

Vì Diệp Anh mà Tuyên bị ốm nằm viện, cũng vì Diệp Anh mà Tuyên đi khỏi Tạ gia, Tạ Hoa Lăng hận lắm, bà hồi hận lúc đầu đã mắc lừa Diệp Anh không điều tra lai lịch thân phận cô ta, để Diệp Anh dễ dàng tiếp cận Tuyên như thế.

Lại nhìn Tạ Phổ xưa nay dự họp chỉ ngồi nghe không nói, chắc đã được Tuyên gợi ý cũng lên tiếng nói đỡ cho Diệp Anh, Tạ Hoa Lăng càng tức, sầm mặt nói tiếp:

“Hơn nữa, ý tưởng nâng cao hình ảnh của ‘Sâm’, Minh Mỹ đã có kế hoạch rất tốt. Minh Mỹ, nói cho mọi người cùng nghe.”

“Vâng, thưa phó chủ tịch.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười nhu mì, đưa mắt nhìn khắp phòng họp, sau đó dừng lại ở Diệp Anh, mỉm cười: “Sách lược dùng nữ hoàng Veka gây ảnh hưởng đối với công chúng, Diệp tiểu thư làm vô cùng thành công, cho nên chúng tôi cũng định bỏ chút công sức vào công chúng. Sự kiện tiếp theo đặc biệt thu hút giới thời trang, đó là lễ trao giải Quả cầu vàng được tổ chức một năm một lần tại Hollywood”.

Sắc mặt Diệp Anh trầm xuống.

Ngước mắt, nhìn Sâm Minh Mỹ đang dong dạc thuyết trình.

“Giải Quả cầu vàng là một giải thưởng điện ảnh nổi tiếng và quan trọng trên toàn thế giới, hầu như mọi quốc gia đều phát sóng trực tiếp hoặc phát lại, chiếc thảm đỏ mà các ngôi sao bước lên trong lễ trao giải, vốn là chiến trường cạnh tranh của các hãng thời trang lớn nhất thế giới, lần này ‘Sâm’ dự định tham gia.”

Nói xong, Sâm Minh Mỹ ra hiệu cho trợ lý, luồng ánh sáng từ ống kính máy camera chiếu lên màn chiếu trong phòng, hiện ra một bức ảnh.

Cô gái rất đẹp trong bộ đầm lễ phục buổi tối, hoa văn như da báo, thịnh hành nhất trong năm, bó sát thân hình hoàn mỹ gợi cảm, bộ ngực căng tràn mê đắm, mớ tóc dài uốn nhẹ chấm sát vòng eo nhỏ tròn trịa, cả con người vừa hoang dã vừa gợi cảm lại bội phần xinh đẹp.

“Đó là Phan Đình Đình.”

Đứng thẳng người, Sâm Minh Mỹ cười mỉm, giới thiệu với mọi người.

“Phan Đình Đình do tham gia bộ phim “The Sopranos” của đạo diễn David Chase người Mỹ, lần đầu tiên được công chiếu trên kênh truyền hình HBO, và cô ta được đề cử cho giải dành cho nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất giải tại buổi lễ trao giải Quả cầu vàng năm nay, và chắc chắn cô ta sẽ xuất hiện trong lễ trao giải lần này. Nếu Phan Đình Đình mặc trang phục do ‘Sâm’ thiết kế xuất hiện trên thảm đỏ Hollywood, không chỉ hình ảnh của ‘Sâm’ sẽ nâng lên rất nhiều, mà còn giúp ‘Sâm’ chính thức tiến quân vào thị trường thời trang quốc tế !”

“Xin lỗi.”

Lúc đó, Diệp Anh đột nhiên ngắt lời Sâm Minh Mỹ đang tràn trề hưng phấn. Sâm Minh Mỹ hơi ngây người, ngoảnh về phía Diệp Anh, các ủy viên hội đồng quản trị cũng tỏ vẻ ngạc nhiên không kém.

“Chúng tôi hình như cũng trùng ý tưởng với Sâm tiểu thư.”

Diệp Anh khiêm nhường nói:

“Về giải Quả cầu vàng, MK cũng chuẩn bị mời Phan tiểu thư đến thử trang phục, MK muốn mời cô ấy mặc trang phục do MK thiết kế xuất hiện trong lễ trao giải.”

Phòng họp im phăng phắc.

Các thành viên hội đồng quản trị nhìn nhau, Sâm Minh Mỹ mặt cứng đờ, tái mét, Diệp Anh mặc dù thái độ có vẻ khiêm nhường, nhưng dường như tuyệt đối không có ý nhượng bộ. Ngồi trên ghế da màu đen, Việt Xán nhếch mép, chẳng trách vừa rồi cô ta thản nhiên ngồi yên như vậy, thì ra đã chủ ý chờ đợi Sâm Minh Mỹ ở đây.

“Diệp tiểu thư, cô muốn thể hiện sáng kiến, tôi có thể giúp cô”, chờ người trong giây lát, Sâm Minh Mỹ vẫn mỉm cười ý tứ, chỉ có giọng nói mang chút châm biếm, “Nếu không, khi ‘Sâm’ vừa nêu phương án, MK nghe được lập tức tranh giành, sau này ‘Sâm’ còn dám giao lưu với MK nữa không?”

“Sâm tiểu thư cô nhầm rồi.”

Diệp Anh giọng ôn hòa trả lời, vừa ra hiệu cho trợ lý. Trợ lý ôm ra một xấp tài liệu, phát cho từng thành viên trong hội đồng dự họp một bản. Khi mở ra, họ ngạc nhiên phát hiện, đó là bản kế hoạch giống hệt ý tưởng vừa rồi của Sâm Minh Mỹ, bên trong cũng là bức ảnh Phan Đình Đình.

“Bản kế hoạch này chúng tôi đã chuẩn bị dự định trình lên trong cuộc họp hôm nay, nội dung công việc đầu tiên của kế hoạch, MK cũng đã bắt đầu tiến hành. Chỉ có điều, rất xin lỗi, thì ra suy nghĩ của chúng tôi lại trùng với ý tưởng của ‘Sâm’”, Diệp Anh mỉm cười giải thích.

“Trùng ý tưởng ? Khéo vậy sao ?”, Tạ Hoa Lăng sa sầm mặt, tức giận nói, “... Hay là vừa nghe thấy sáng kiến của người khác liền cướp lấy, như thế là ăn cắp !”.

“Chúng tôi tin Sâm tiểu thư sẽ không như thế”, như không hiểu lời Tạ Hoa Lăng, Diệp Anh vẫn mỉm cười trả lời.

Uất ức đến tận tận, nhưng trước thái độ điềm tĩnh của Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ cũng không muốn để mình rơi vào thế yếu. Cố nhẫn nhịn, gắng duy trì nụ cười, cô nói:

“Vậy là cô không chịu từ bỏ, đúng không ?”

Diệp Anh cười, bình tĩnh nói:

“Thiết nghĩ, chắc Sâm tiểu thư cũng không chịu từ bỏ, đã vậy, hãy để ‘MK’ cạnh tranh bình đẳng với ‘Sâm’, cũng may bất luận ai thành công, đối với Tạ thị đều là chuyện tốt. Sâm tiểu thư, cô nghĩ thế nào ?”

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14

“Chắc chắn có người để lộ thông tin !”

Cửa văn phòng vừa đóng, Sâm Minh Mỹ đã uất ức tái mặt, không để ý giữ gìn thái độ thanh lịch vốn có mà hầm hầm phẫn nộ kêu lên: “Em không tin có sự trùng hợp như vậy ! Đúng lúc em quyết định đi tìm Phan Đình Đình, thì cô ta cũng có suy nghĩ tương tự ?! Rốt cuộc cô ta là hạng người nào ?! Cái gì cũng muốn cướp ! Không chỉ ...”.

Nhìn thấy ánh mắt cười cười của Việt Xán, Sâm Minh Mỹ hơi dừng lại, lát sau lại tiếp: “... Không chỉ tìm mọi thủ đoạn mê hoặc Tuyên, lại còn nhúng tay vào dự án thời trang cao cấp này ! Tranh giành thời hạn khai trương, tranh cướp khách hàng ! Cướp ưu thế ! Bây giờ ngay kế hoạch em đã nghiền ngẫm từ lâu, cũng định cướp nốt ! Nhất định em phải tìm ra, kẻ nào đã làm lộ kế hoạch này của em ! Xán, anh biết rất rõ, em đã liên hệ với Phan Đình Đình từ lâu, bây giờ tại sao cô ta lại làm thế ?!”.

“Ờ !”

Lơ đãng giờ tập văn bản cần xử lý trên bàn, Việt Xán vừa nghe vừa chậm rãi nói: “Giải Quả cầu vàng là một sự kiện được chú ý như thế, có những ý tưởng giống nhau cũng là thường tình mà”.

“Anh nói gì ?!”

Sâm Minh Mỹ cơ hồ không tin vào tai mình, môi trắng nhợt, sững sờ nhìn

Việt Xán, tức giận run người, miệng lắp bắp:

“Anh đang bênh vực cô ta, phải không, Xán ?... Vừa rồi trong cuộc họp, Tạ Phổ đứng ra nói đỡ cho cô ta, anh lại không hề nói giúp em một câu. Anh giương mắt nhìn em bị người ta chèn ép, không những không an ủi, mà hình như lại cho em là người hẹp hòi, là em đã nghi oan cho cô ta ?”.

Việt Xán nhìn cô, cau mày:

“Minh Mỹ...”

“Anh luôn như vậy !”, nổi uất ức trào dâng, Sâm Minh Mỹ ngắt lời Việt Xán, nói chậm từng câu, giọng cay đắng:

“Lúc đầu, khi cô ta mới nhúng tay vào dự án này của em, anh hoàn toàn có thể giúp em, lập tức đuổi cổ cô ta ! Nhưng, anh đã không làm như vậy ! Anh còn nói, cô ta không bao giờ là đối thủ của em, em có thể đánh bại cô ta bất cứ lúc nào, khiến em lơ là mất cảnh giác, khiến cô ta từng bước lấn tới, bây giờ tình hình trở nên như thế này đây !”

“...”

Mắt Việt Xán tối sầm.

“Bây giờ, có phải anh lại định nói, ‘không sao, chắc chắn cô ta không thể cướp được Phan Đình Đình, chắc chắn cô ta sẽ thua em’ ! Sau đó em lại thua cô ta lần nữa, cơ hội thể hiện thương hiệu trong giải Quả cầu vàng lần này, một lần nữa em bị cô ta cướp trắng, phải vậy không ?”

Giọng nói mỗi lúc một cao, ngực Sâm Minh Mỹ sôi sục một niềm uất hận và dấy lên nỗi kinh hãi lạ thường ! Cô đột nhiên nhận ra, cô đã sai, khi Diệp Anh chỉ mới là một con kiến, lẽ ra cô nên giẫm chết cô ta, như vậy đâu đến nỗi xảy ra kết cục này, ưu thế của “MK” giờ đây cơ hồ đã vượt qua “Sâm” !

Mà lần nào cũng là do cô ta tin lời Việt Xán, trở nên khinh xuất, lơ là mất cảnh giác !

Đột nhiên...

Trong đầu lóe lên lời nói của Thái Na như bóng gió nhắc nhở, Sâm Minh Mỹ trợn tròn mắt nhìn Việt Xán, sống lưng toát mồ hôi lạnh, người bắt đầu run, miệng lắp bắp:

“Anh cũng bị cô ta mê hoặc rồi, phải không ...?”

Lần đó trong nhà hàng Italia.

Ánh mắt Việt Xán nhìn Diệp Anh ...

Luôn dấy lên trong đầu cô như một cây gai nhức nhối, nó ám ảnh, day dứt, không thể nào lý giải.

“Thái Na đã nói với em, là anh đã ngăn chặn mọi thông tin, là anh đang bảo vệ Diệp Anh, là anh đã không cho giới truyền thông loan tin quá khứ tội của Diệp Anh ! Em vẫn không tin, em cảm thấy, chắc chắn cô ta nhầm, sao anh có thể giúp Diệp Anh...”

Như bị rơi xuống giếng lạnh, Sâm Minh Mỹ kinh hãi xâu chuỗi các sự kiện, nhìn thần sắc Việt Xán lúc này, cô đã hiểu, lời Thái Na nói hoàn toàn là thật, chính Việt Xán đã phá hoại kế hoạch của cô, không cho cô cơ hội cản trở Diệp Anh !

“Anh thích cô ta, anh yêu cô ta rồi đúng không... Tất cả, thực ra, anh đều đang giúp cô ta, hoàn toàn không đứng về phía em ...!”, mồ hôi lạnh toát ra từng lớp, Sâm Minh Mỹ run lẩy bẩy, không thể kiềm chế mà hét lên với Việt Xán !

“Bình tĩnh lại nào !”

Đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi đến bên Sâm Minh Mỹ, Việt Xán không chạm vào cô ngay, mà mấy phút sau, đợi cô dần bình tĩnh trở lại, người đã bớt run, anh mới nói, ánh mắt thoáng giễu cợt:

“Minh Mỹ, em quá mất bình tĩnh rồi !”

Việt Xán một tay ôm vai Sâm Minh Mỹ, cô hất mạnh ra nhưng cánh tay anh cứng như đá, đưa cô ngồi lên đi văng da màu đen được nhập khẩu từ Italia, bên cạnh, lại rót cho cô cốc trà, mặt tươi cười nói:

“Nghe đồn, em sai Thái Na đốt cửa hiệu MK ?”

Sâm Minh Mỹ kinh ngạc, tay cầm cốc nước run rung làm sánh cả trà ra ngoài !

“Anh ...!”

Mặt cô trắng bệch, tim đập thành thịch.

“Em quá khinh xuất !”, Việt Xán thở dài, “Em quan hệ với Thái Na gần gũi như thế, người của Việt Tuyên sao có thể không phát hiện ra. Nhà họ Thái từng gây ra rất nhiều vụ phá phách như thế, Việt Tuyên đương nhiên đã cảnh giác cho người giám sát MK rất chặt nên Thái Na không thể ra tay”.

Nước trà trong cốc bắn mạnh ra ngoài.

“Việt Tuyên đã biết ý đồ của em, cậu ta có thể báo cho Tạ Hoa Lăng và Tạ lão thái gia biết”, nhắc chiếc cốc không ra khỏi tay cô, dùng mấy tờ giấy ăn, Việt Xán lau những giọt nước trà bắn trên người cô, “Mặc dù lão Thái gia rất thích em, nhưng nếu biết chuyện em định đốt cửa hiệu và ý đồ tiết lộ quá khứ đen tối của Diệp Anh, ông sẽ nghĩ về em thế nào ? Diệp Anh dù xấu xa

đến mấy, rốt cuộc cũng là người Việt Tuyên đã gần gũi như vậy, tin xấu ít nhiều cũng ảnh hưởng tới danh tiếng của Tạ gia”.

“...”

Môi Sâm Minh Mỹ trắng nhợt không sắc máu.

“Minh Mỹ, trước nay em vẫn luôn là một tiểu thư danh giá nề nếp, em tài năng lại đầy tự tin”, nhìn khuôn mặt lạnh cứng như hóa thạch của Sâm Minh Mỹ, ánh mắt Việt Xán u ám, dăm dăm hướng vào cô, “Hà tất vì Diệp Anh em phải hạ mình như vậy, em bị ma bắt rồi sao !”.

“...”

Sâm Minh Mỹ nhắm mắt hồi lâu, lát sau mới lên tiếng, giọng hờn tủi chua chát:

“Dự án thiết kế thời trang cao cấp là tâm huyết của em, cũng được cha quan tâm nhất, em không cho phép xảy ra bất kỳ sơ xuất nào, càng không cho phép ai hủy hoại nó. Xán, trước đây em đã đánh giá thấp Diệp Anh, cô ta đã tâm quá lớn, còn về khả năng thiết kế, cô ta...”, ngập ngừng dừng lại, “... Về khả năng thiết kế, cô ta không hề thua kém em. Từ lời lăng xê của nữ hoàng Veka, mặc dù hiện nay cô ta tạm thời chưa khởi sắc, nhưng hình như cô ta cũng không hề tỏ ra sốt ruột, vẫn ung dung ngẩng cao đầu, cô ta thực sự khiến em bắt đầu thấy sợ”.

“Xán...”

Nắm chặt tay Việt Xán, Sâm Minh Mỹ cầu khẩn nhìn anh:

“Xin anh hãy giúp em, xin hãy giúp em, lần này em không thể lại thua cô ta, em nhất định phải thắng, em nhất định phải để Phan Đình Đình chọn em chứ không phải cô ta.”

Tạ Việt Xán nhường mày:

“Em muốn anh giúp thế nào ?”

“Phan Đình Đình ư ?”

Nghe George kể lại chuyện xảy ra trong cuộc họp hội đồng quản trị hôm qua, Tracy sững sốt tròn mắt, ngây ra một lát mới nói: “Sâm tiểu thư đã nghi oan cho Diệp tiểu thư rồi, tuần trước Diệp tiểu thư đã bảo tôi tìm cách liên hệ với Phan Đình Đình, chứ không phải hôm qua nghe Sâm tiểu thư trình bày kế hoạch mới nảy sinh ý nghĩ !”.

“Tôi không thấy cô nhắc đến chuyện đó.”

George cúi đầu sửa móng tay bằng chiếc dũa nhỏ.

“Đó là bởi vì tôi vẫn chưa liên hệ được”, Tracy lúng túng, “Phan Đình Đình rất kiêu, không dễ dàng gặp được người quản lý, mà Diệp tiểu thư còn nhắc tôi, khi thương lượng nhất định không được hạ mình, ảnh hưởng đến hình tượng của ‘MK’ ...”.

Lúc trao đổi qua điện thoại, người quản lý của Phan Đình Đình đã hỏi khéo, nếu Đình Đình dùng trang phục của MK, MK có thể dành cho những tài trợ như thế nào. Cô đã hỏi ý kiến Diệp tiểu thư, câu trả lời của Diệp tiểu thư là không có tài trợ gì hết, nhưng sẽ giảm giá 90% bộ lễ phục được may.

Người quản lý của Phan Đình Đình tức giận cúp máy.

Nghĩ đến đây Tracy bắt đầu lo lắng.

Cô đã có một thời gian dài làm việc với Sâm tiểu thư, biết Sâm tiểu thư rất giỏi trong mối quan hệ xã hội, chỉ ngại Sâm tiểu thư không những tài trợ toàn

bộ trang phục cho Đình Đình mà còn hứa hẹn dành cho nhiều đôi ngộ đặc biệt khác. Như thế, Phan Đình Đình cuối cùng sẽ chọn bộ lễ phục nào để xuất hiện trên thảm đỏ Hollywood vẫn còn rất khó đoán.

“Tôi nghe nói”, George vừa giũa móng tay vừa thông thả góp chuyện, “Sâm tiểu thư đã hẹn được Phan Đình Đình chiều mai đến cửa hiệu ‘Sâm’ để họ lấy số đo và thảo luận kiểu dáng”.

“Hả...”, Tracy sững người, miệng há hốc, nhưng không nghĩ ra được cách nào, vội rút điện thoại:

“Tôi phải báo tin này với Diệp tiểu thư !”

Buổi chiều hôm sau, Diệp Anh đến cửa hiệu MK trên quảng trường Ngân Tọa. Trong hiệu có hai vị khách đang thử bộ trang phục mới hoàn thành.

Một vị là phu nhân của một viên chức cao cấp.

Bộ váy dài lễ phục màu tím sẫm giản dị, đoan trang, ôm khít người, dưới hõm vai gắn một bông hoa lụa tinh xảo làm nổi bật làn da trắng nuột, khiến bà như có khí chất khác thường. Máy cô nhân viên giúp bà mặc trang phục và hai người bạn đi cùng đều ngây người, nhìn không chớp mắt.

Một vị là người đẹp hoạt động khá sôi nổi trong làng giải trí.

Chiếc váy dài, màu sắc tựa tranh sơn mài, lộ vai, theo phong cách Bohemian màu sắc đậm nhạt, bay bổng như lá vàng rơi, lại đẹp sang trọng như vàng ròng lóa mắt, phần eo gắn vụn đá quý tạo hình con bướm, vừa lãng mạn vừa nổi bật thân hình tuyệt vời gợi cảm của nữ chủ nhân.

George ngồi trên ghế cao, vừa chải mái tóc người đẹp thành những lọn nhỏ, vừa gợi ý kiểu tóc, đồ trang sức, giày và ví đi kèm bộ trang phục. Người đẹp tỏ ra vô cùng tâm đắc, hai người nói cười rất hào hứng.

“Tổng phu nhân, Triệu tiểu thư !”

Diệp Anh mỉm cười chào hai vị khách, nhìn những bộ trang phục họ vừa mặc trên người, cô rất hài lòng.

“Hình như là thật rồi !”

Tracy chạy ra đón, đi bên cạnh, nói nhỏ với Diệp Anh về nôn nóng:

“Vừa rồi tôi đến cửa hiệu ‘Sâm’ thăm dò, thấy Sâm tiểu thư, Quỳnh An và Liêu Tu đều có mặt, cửa hiệu không có khách hàng nào khác, chắc là họ đang đợi Phan Đình Đình.”

“Ừ.”

Phản ứng của Diệp Anh rất bình thản, chỉ cười cười ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường.

Bốn giờ mười phút.

Rời mắt khỏi chiếc đồng hồ thủy tinh màu hồng kiểu cổ, Sâm Minh Mỹ lại thảo luận lần nữa với Liêu Tu và Quỳnh An về phong cách thời trang và thị hiếu của Phan Đình Đình, nhưng cô vẫn không yên tâm, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa hiệu.

Một lúc lâu, khi nắng hè đã bớt gay gắt, khách đến quảng trường mua sắm Ngân Tọa mỗi lúc một đông. Các cô gái trẻ trong trang phục thời thượng các kiểu, tốp năm tốp ba đi đến, có người toan rẽ vào cửa hiệu ‘Sâm’ nhưng đều bị ngăn lại ngoài cửa.

Đã quá mười phút.

Sâm Minh Mỹ cầm cốc nước, nhấp một ngụm, các ngôi sao chậm trễ vốn là chuyện thường, dù họ đến muộn cả tiếng đồng hồ cũng không sao. Liếc

nhìn đĩa bánh ngọt và ấm hồng trà Bá Tước bày sẵn chờ đón Phan Đình Đình, chiếc ghế tựa thành cao, bọc nhung hồng kiểu cổ như một nàng công chúa và mấy bản vẽ thiết kế mẫu trang phục đã chuẩn bị xong, Sâm Minh Mỹ dần dần thấy yên lòng.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng ồn ào.

Khách qua đường tới tấp ngoái nhìn.

“Là Phan Đình Đình !”

George đang chải tóc cho người đẹp, ngược nhìn, lập tức nói to với Diệp Anh và Tracy phía sau.

Cuối tuyến phố đi bộ, mấy trợ lý ân cần vây quanh một cô gái đẹp, vận váy dài xếp nếp nhỏ, ánh tuyết màu hoa đào, lưng thắt đai màu vàng, cổ và tay đeo trang sức lóng lánh, ngẩng cao chiếc đầu xinh đẹp kiêu hãnh đang hướng về phía quảng trường Ngân Tọa. Hào quang lấp lóa, quyến rũ và đáng yêu, mặc dù cặp kính đen lớn choán gần hết nửa mặt, nhưng vẫn hiện lên một khuôn mặt trái xoan hoàn mỹ, chiếc cằm nhọn xinh xắn, đôi môi gợi cảm, làn da trắng ngần, mái tóc dài như mây xõa tới thắt lưng... khiến mọi người lập tức nhận ra đó là minh tinh Phan Đình Đình.

Ánh nắng chiều xiên ngang.

Dưới bao ánh mắt đổ dồn của khách qua đường.

Đôi giày cao gót màu hoa đào, phát ra những tiếng cộp cộp trên nền đá lát trên vỉa hè, Phan Đình Đình bước đi, xinh đẹp, kiêu hãnh như xung quanh không có ai.

“Ôi...”

Tracy thất vọng não nề, thâm tâm cô vẫn hy vọng thông tin của George không chính xác, cô cúi mặt, không dám nhìn Diệp Anh bên cạnh, đương nhiên có thể hình dung tâm trạng của Diệp tiểu thư lúc này.

“Mau mở cửa !”, Sâm Minh Mỹ đứng bật dậy, qua lớp kính, cô đã nhìn thấy Phan Đình Đình cùng nhóm trợ lý đang tiến lại gần, thấy Phan Đình Đình sắp đi qua cửa hiệu MK, cô bất giác mỉm cười, không kìm được đặc ý trong lòng.

Hai cô gái mở cửa.

Sâm Minh Mỹ ho nhẹ một tiếng, sửa lại trang phục trên người, cùng với Liêu Tu, Quỳnh An ra cửa đón.

Nhìn thấy Phan Đình Đình mỗi lúc càng tiến lại gần.

Mỗi lúc càng gần.

Trước mặt đã là cửa hiệu may đo cao cấp MK.

Bước chân Phan Đình Đình chợt dừng lại.

Lòng Sâm Minh Mỹ đột nhiên co thắt !

Gỡ chiếc kính đen trên mặt, Phan Đình Đình ngẩng ngó cửa hiệu MK giây lát, cơ hồ như đang do dự. Trước bao ánh mắt tò mò của khách qua đường, một trợ lý bên cạnh nói nhỏ điều gì vào tai Phan Đình Đình, cô gật đầu, hất cằm quay gót, cao ngạo bước vào cửa hiệu MK.

“Sao có thể như vậy ?!”

Đứng trước cửa hiệu “Sâm”, Quỳnh An xưa nay vốn điềm tĩnh, lúc này cũng lộ vẻ hốt hoảng. Đã hẹn với Phan Đình Đình, bốn giờ chiều đến “Sâm”, thảo luận thiết kế, sao bây giờ lại vào MK ?

“Đi xem thế nào !”

Tay run run, Sâm Minh Mỹ cứng người nói với Quỳnh An.

Trợ lý của Phan Đình Đình chìa ra giấy mời, nhân viên bảo vệ lịch sự mở cửa cho cô. Hai anh chàng bảo vệ quá điển trai khiến Phan Đình Đình không kìm lòng được, cũng phải liếc nhìn, rồi mới nhìn vào cửa hiệu. Thấy bên trong cửa hiệu trang trí như cung điện nghệ thuật, Phan Đình Đình ánh mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

“Tại sao cô ta cũng đến đây ?”

Người đẹp họ Thiệu vừa rồi còn rất hào hứng ngắm mình trong gương, liếc mắt thấy Phan Đình Đình đi vào, đột nhiên lạnh mặt, nói vẻ không vui. George nói đùa với người đẹp, theo tin đồn mới nhất anh ta nghe được, sau khi Phan Đình Đình nổi tiếng thì thường xuyên xuất hiện trong các buổi tiệc tùng của giới thượng lưu, một lần do hơi say nên đã ngồi lên đùi anh trai người đẹp này.

“Tổng phu nhân !”

Vừa di chuyển ánh mắt, nhìn thấy Tổng phu nhân – người mà trong các bữa tiệc luôn được tôn sùng như thượng khách, nhưng cũng chỉ vừa lộ diện lại vội vàng bỏ đi, giờ cũng thấy xuất hiện ở cửa hiệu này, Phan Đình Đình cảm thấy rất thú vị, mắt sáng lên, bỏ qua các trợ lý, tươi cười tiến lại gần bắt chuyện.

Tổng phu nhân cũng rất khách khí.

Nói mấy câu xã giao rất lịch thiệp với Phan Đình Đình, sau khi bộ lễ phục được cô nhân viên đóng gói xong, Tổng phu nhân cùng hai người bạn rời khỏi cửa hiệu.

Phan Đình Đình lại nói chuyện với người đẹp họ Thiệu.

Mặc dù người đẹp này tỏ ra không mấy mặn mà, nhưng Phan Đình Đình không chấp nhận, vẫn tươi cười như hoa tán gẫu với cô những chuyện bếp núc của làng giải trí, cuối cùng cũng khiến người đẹp bật cười. Phan Đình Đình lại tán dương chiếc váy màu vàng như tranh sơn mài trên người cô, hỏi định mặc trong dịp nào, lại nói thêm, bất luận xuất hiện ở đâu với bộ trang phục này cô cũng sẽ làm lu mờ xung quanh. Người đẹp nghe vậy có vẻ rất hài lòng, trước lúc ra về còn đưa thiệp mời Phan Đình Đình đến dự tiệc sinh nhật của mình.

Trao tấm thiệp cho trợ lý.

Phan Đình Đình hít một hơi, ngồi vào ghế sofa màu đen, nụ cười biến mất trên môi trở lại lạnh băng, kiêu sa. Máy trợ lý đứng sau lưng, có người đang chải lại tóc cho cô, có người báo cáo lịch làm việc trong ngày, có người liên tục gọi điện thoại, họ tíu tít quanh cô, tôn sùng như nữ hoàng.

“Phan tiểu thư, xin mời uống nước.”

Một nhân viên cửa hiệu ân cần đưa đến cho Phan Đình Đình ly nước chanh pha mật ong.

“Phan tiểu thư, tôi là Tracy – trợ lý thiết kế”, Tracy mỉm cười bên lên, đi đến, “Rất vui được phục vụ cô”. Thấy Phan Đình Đình rẽ vào MK, Tracy phấn khởi, lập tức chạy ra đón, nhưng bị Diệp tiểu thư ngăn lại, đến giờ mới cho cô ra.

“Trợ lý thiết kế ?”

Phan Đình Đình liếc Tracy qua khóe mắt, nôn nóng hỏi:

“Vậy thiết kế chính ở đây là ai ? Là người có tên Diệp Anh phải không ?

Gọi cô ta ra đây. Còn cảnh cao cảnh bổng nổi gì, đâu phải là thương hiệu gì ghê gớm, thủ đoạn làm cao của các người đừng có áp dụng đối với tôi. Mau ! Gọi cô ta ra ! Nếu không, tôi đi đây !”

George thông thả bước đến.

“Diệp tiểu thư đang bận”, Tracy lo lắng nhìn về phía phòng thiết kế, “... Có thể cô phải đợi hai mươi phút”.

“Sao ? Tôi phải đợi ư !”

Phan Đình Đình đột nhiên tức giận, bật dậy khỏi sofa, đi ra phía cửa, vừa đi vừa nói: “Lại còn đóng đánh làm cao ! Nếu không phải do nhà tài trợ lạy lục cầu xin, các vị tưởng tôi sẽ đến cửa hiệu này sao ? Chính các vị cầu xin, nhờ vả, muốn tôi mặc trang phục của các vị xuất hiện trên thảm đỏ, lại còn bày trò làm cao !”.

“Phan tiểu thư, Phan tiểu thư xin đừng bước !”

Tracy hốt hoảng, thấy Phan Đình Đình sắp ra khỏi cửa hiệu, mắt luống cuống, cầu cứu George.

“Tổng phu nhân và Thiệu tiểu thư cũng vậy, không phải chúng tôi cố ý làm mất thời gian của cô”, George lên tiếng, “Khi Tổng phu nhân lần đầu tiên đến đây, đúng lúc Diệp tiểu thư vừa bắt tay vào vẽ thiết kế, Tổng phu nhân cũng phải chờ gần một tiếng”.

Sắc mặt Phan Đình Đình liên tục thay đổi.

“Diệp tiểu thư thường nói, cảm xúc thiết kế là vô cùng quan trọng, chỉ có tôn trọng cảm xúc, hoàn toàn không để bị phân tâm bởi ngoại cảnh mới có thể sáng tạo nên những bộ thời trang thích hợp nhất với từng khách hàng. Tất cả trang phục do MK thiết kế đều được khách hàng sử dụng trong những dịp

quan trọng nhất, khách hàng không quan tâm có phải chờ đợi hay không, chỉ quan tâm sản phẩm có đẹp nhất hay không.”

George mỉm cười giải thích.

Phan Đình Đình trợn mắt nhìn anh ta.

Do dự một hồi, lại quay về ngồi trên ghế sofa.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Phan Đình Đình bỗng nhớ tới hình ảnh Tổng phu nhân và người đẹp họ Thiệu cô vừa gặp ở đây.

Trong những buổi tiệc tùng của giới thượng lưu cô từng vài lần nhìn thấy Tổng phu nhân, bà vốn là người tính cách nghiêm cẩn, dù trang phục luôn rất đẹp và sang trọng, nhưng vẫn gây cảm giác hơi cứng khó gần. Còn bộ lễ phục màu tím hôm nay khiến Tổng phu nhân cơ hồ trở thành người khác hẳn, trông bà không chỉ đẹp đoan trang mà còn có nét dịu dàng thân thiện mơ hồ nào đó, càng làm tôn vẻ sang trọng vốn có. Còn bộ đầm lễ phục màu vàng rực như tranh sơn mài của người đẹp họ Thiệu cũng gây cho cô ấn tượng bất ngờ không kém, cô kinh ngạc nhận ra, quả thực bộ trang phục đó đã tạo cho cô ta khí chất lãng mạn chưa từng có.

Kim đồng hồ nhích từng giây.

Cửa phòng thiết kế mở ra, Phan Đình Đình nghe tiếng động liền ngẩng lên nhìn, thấy một cô gái trẻ vận một chiếc váy rộng màu trắng từ trong đi ra, mái tóc dài đen mượt xoa xuống hai bên má, màu môi hơi nhạt, nước da rất trắng nổi bật đôi mắt đen thẳm như nước đêm sâu gợi sóng trong đêm, đẹp đến nỗi khiến Đình Đình bất giác ngây người.

“Phan tiểu thư !”, cô gái trẻ lơ đãng, gật đầu chào cô, không nói gì, chỉ

nhìn cô bằng đôi mắt đen bình thản. Đôi mắt đó thản nhiên ngắm cô từ đầu xuống chân, từ chiếc váy dài ánh tuyết với rất nhiều nếp gấp trước ngực, chiếc nơ trên cổ, chiếc kẹp tóc gắn thủy tinh lỏng lánh, cặp kính đen đôi màu, sợi dây chuyền trên châu, chiếc vòng tay to bản màu vàng, chiếc ví màu hoa đào, đến đôi giày hồng cao gót dưới chân, tất cả đều bị ánh mắt cô gái trẻ quan sát một cách khắt khe, Đình Đình bỗng cảm giác như ngồi trên bàn chông, bất giác ưỡn thẳng lưng.

“Xin mời đứng lên !”

Cô gái trẻ nói.

Phan Đình Đình do dự một lát miễn cưỡng đứng dậy. Cô ta đi đến trước mặt cô, nét mặt không biểu cảm, tự tay tháo chiếc kẹp có gắn những hạt thủy tinh nhỏ trên đầu cô quăng sang một bên, nhìn cô, hơi cau mày nói:

“Hãy tháo dây chuyền, vòng tay và thắt lưng ra !”

Khẩu khí lãnh đạm đó khiến Phan Đình Đình tức giận. Nhưng uy lực toát ra từ người cô ta giống như một nữ hoàng quyền lực khiến Phan Đình Đình có phần do dự.

Đợi Phan Đình Đình gỡ hết đồ xuống, cô lấy ra từ trong tủ đồ trang sức chiếc thắt lưng da dài và mảnh màu trắng thắt cho Đình Đình, rồi lại lấy một đôi giày cao gót kiểu Ý, màu da chân đi vào cho cô.

“Trên người có quá nhiều điểm nhấn, sẽ làm cho người ta rối mắt, không biết nhìn vào đâu”, nhìn Phan Đình Đình sau khi thay đồ trang sức mới, cô gái trẻ bình thản nói.

Mặc dù trong lòng hơi ấm ức, nhưng ngắm mình trong tấm gương rộng, vẻ hào nhoáng lóa mắt ban đầu được thay thế bằng một vẻ đẹp thanh tao, mới mẻ và quý phái, Phan Đình Đình bối rối ho nhẹ một tiếng, hất hàm hỏi cô gái:

“Cô là Diệp Anh ?”

“Vâng, tôi là Diệp Anh.”

“Chính là cô, cô muốn thiết kế bộ lễ phục để tôi mặc trong lễ trao giải Quả cầu vàng ?”, Phan Đình Đình kiêu ngạo liếc xéo cô.

“Vốn định thế”, Diệp Anh bình thản nói, “Nhưng bây giờ tôi cảm thấy cô phù hợp với hãng khác hơn”.

“Cô...”

Tại Phan Đình Đình đỏ nhừ, đương nhiên cô hiểu hàm ý câu nói của Diệp Anh.

Từ khi gia nhập làng giải trí, cô vẫn được coi như chiếc bình hoa xinh đẹp.

Mặc dù đã tham gia đóng không ít phim, nhưng cô vẫn chỉ làm nền cho những vai nam chính. Hơn nữa, do dung mạo xinh đẹp, liên tục xuất hiện những chuyện tai tiếng, nên trong mắt thiên hạ, tên tuổi của cô gắn liền với những vụ xì căng đan. Nhờ ngoại hình nổi bật cô trở thành người đại diện của vô số sản phẩm, hợp đồng quảng cáo dày đặc, coi như cũng được liệt vào hàng ngũ các sao. Thấy công chúng chỉ nhìn mình mãi là chiếc bình hoa xinh đẹp, cô cũng thấy buồn. Mãi đến đầu năm nay, khi cô được một đạo diễn người Mỹ mời tham gia bộ phim “The Sopranos” với vai cô gái châu Á nghiện ma túy, tuyệt vọng bế tắc, xuất hiện không nhiều. Không ngờ bộ phim lại có tiếng vang như thế, khiến cô bỗng được chú ý, thậm chí còn được đề cử cho vai nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất giải Quả cầu vàng.

Cô nhận được rất nhiều lời khen, nhận thêm nhiều hợp đồng quảng cáo mới, được giới thương nhân săn đón, đâu có chuyện bị lạnh nhạt như ở đây.

“Ý cô là, tôi không xứng đáng là khách hàng của MK ?!”

Phan Đình Đình giận sôi người, mắt trừng trừng nhìn Diệp Anh.

“Đương nhiên không phải”, Diệp Anh lắc đầu nhẹ giọng nói, “Chỉ là tôi cảm thấy Phan tiểu thư là người có chủ kiến. Còn tôi thiết kế trang phục cho khách trước giờ chỉ hoàn toàn dựa vào suy nghĩ riêng của mình không hề thảo luận với khách hàng, e là Phan tiểu thư sẽ khó chấp nhận”.

Phan Đình Đình mấp máy môi.

“Hơn nữa mọi khách hàng của MK đều đặt cọc 30%”, Diệp Anh cười nhạt, “Cô có thể tiếp tục suy nghĩ, nếu không chấp nhận chúng tôi cũng rất thông cảm”.

Chiều mùa hạ.

Khi Phan Đình Đình rời MK đến cửa hiệu “Sâm” đã gần năm giờ. Cô bước nhanh vào trong, không bận tâm đến thái độ niềm nở của các cô phục vụ trong cửa hiệu “Sâm”, lặng lẽ uống nửa cốc hồng trà Bá Tước mới bình tĩnh trở lại.

“Bị đồn tức chết phải không ?”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười.

Từ lần Việt Xán chính thức giới thiệu làm quen với Phan Đình Đình, về sau cô còn hẹn gặp riêng Đình Đình mấy lần, lần nào cũng tặng váy áo, đồ trang sức đắt tiền, lại phải lựa lời đưa đẩy, hai người có vẻ là đôi bạn thân.

“Để tôi đoán xem nhé, có phải Diệp Anh bắt cô chờ đợi ?”, Sâm Minh Mỹ cười khinh kích bác, “Mà thời gian chờ cũng không ít, đúng không ?”. Quỳnh An đứng ngoài cửa hiệu MK nhìn thấy Đình Đình ngồi đợi mãi trên sofa.

“Sao cô biết ?”

Phan Đình Đình ngạc nhiên.

“Đây là trò cũ rích của cô ta !”, Sâm Minh Mỹ nhấp một ngụm trà nói với Đình Đình như kể chuyện cười, “Tôi từng nói đùa với mọi người, Diệp Anh kia có lẽ đã tốt nghiệp khoa tâm lý học tiêu dùng, rất biết cách gợi trí tò mò, bắt người ta đợi chờ. Chính cô ta có lần đã nói ở công ty, phụ nữ bản chất trái khoáy, càng bắt họ chờ đợi, càng tỏ ra lạnh lùng, họ càng thấy hấp dẫn. Chỉ cần đánh trúng tâm lý, trí tò mò bị kích thích đủ độ là khách hàng sẽ ngoan ngoãn như những con thỏ. Sau đó cứ vẽ bừa một kiểu dáng nào đó, làm cho họ một bộ thời trang nào đó, thế là họ sẽ định ninh đó là một tác phẩm nghệ thuật cao siêu !”.

Mặt Phan Đình Đình hết đỏ bừng lại tái nhợt.

Vừa rồi cô đã đưa tiền đặt cọc cho MK, người lấy số đo cho cô lại là cô trợ lý thiết kế Tracy đó, Diệp Anh vẫn chỉ thản nhiên liếc cô một cái rồi đi vào phòng thiết kế, sau đó cũng không thấy xuất hiện nữa.

“Nhưng tại sao cô lại vào MK ?”, Sâm Minh Mỹ giả bộ tò mò hỏi.

“... Có người đã nhờ tôi, bảo cứ vào thử một lần, đăng nào đến lúc tham dự giải dùng trang phục của ai vẫn là quyền của tôi, ai ép được ?”, nói xong Phan Đình Đình liếc nhìn tập thiết kế bên tay trái Sâm Minh Mỹ, đều là những phác thảo màu, người mẫu trong đó có mái tóc mây buông dài, dáng thon mảnh dẻ, chẳng cô thì ai ?

“Thiết kế lễ phục của tôi cô đã hoàn thành rồi ư ?”

Lòng phấn khởi lật giở tập phác thảo, Phan Đình Đình phát hiện trong đó đều là những màu sắc lễ phục ưa thích như đỏ, tím nhạt, hồng phấn, vàng mơ rực rỡ mà cô thường mặc trong các buổi gặp gỡ quan trọng. Kiểu nào cũng

rất đẹp với những phụ trang độc đáo như: kim cương, thủy tinh, trân châu, lông vũ, lông lầy như công chúa trong truyện cổ tích.

Quá tuyệt vời !

Phan Đình Đình càng xem càng thấy hấp dẫn, vui vẻ đặt chiếc cốc trong tay xuống bàn, chỉ chiếc váy dài lễ phục màu hồng phấn nói: “Khoét cổ thấp hơn chút nữa sẽ gợi cảm, hấp dẫn hơn”, Sâm Minh Mỹ mắt sáng lên, phấn khởi, miệng mỉm cười: “Mấy phác thảo này chỉ để cho cô tham khảo, xem có phải là phong cách cô thích hay không”.

“Ờ thích, thích”, Phan Đình Đình cười như mùa xuân tỏa nắng nhìn cô nói, “Minh Mỹ! Cô vẫn là người hiểu tôi nhất, cô biết tôi mặc thế nào là đẹp”.

“Trong một dịp long trọng như lễ trao giải Quả cầu vàng, chỉ đẹp thôi thì chưa đủ, các minh tinh Hollywood ai cũng là những nhan sắc thực sự”, nụ cười biến mất trên môi, Sâm Minh Mỹ nghiêm giọng nói, “Đây là lần đầu tiên cô xuất hiện ở Hollywood, lại với danh phận được chú ý như vậy, nhất định phải khiến mọi người nhớ đến cô, nhớ vẻ đẹp của cô, nhớ tên cô”, Phan Đình Đình ngậy người ngồi nghe.

“Hôm nay tôi sẽ đích thân lấy số đo cho cô”, Sâm Minh Mỹ mỉm cười xua tan bầu không khí căng thẳng, “Sau đó sẽ bàn với nhóm thiết kế, đưa ra phương án thiết kế chính thức, rồi sẽ trao đổi lại với cô, bộ lễ phục như thế nào sẽ là đẹp nhất đối với cô”.

Mắt lấp lánh, Phan Đình Đình cười hỏi:

“Vậy tôi có cần đặt cọc không ?”

“Sao còn nói chuyện đó !”, Sâm Minh Mỹ nheo mắt, “Để cô có thể nổi bật trên thảm đỏ Hollywood khiến thiên hạ biết đến hãng thời trang ‘Sâm’ đã là

một vinh hạnh quá lớn đối với chúng tôi. Chúng tôi phải cảm ơn cô mới phải chứ”.

“VẬY TẤT CẢ NHỜ CÔ.”

Phan Đình Đình mỉm cười hài lòng, sau khi Sâm Minh Mỹ cẩn thận đo kích thước cho cô, lại tán chuyện một hồi rồi mới ra về. Nhìn bóng Phan Đình Đình đi xa dần, Sâm Minh Mỹ quay người nói với Liêu Tu và Quỳnh An:

“Chúng ta hợp thôi !”, mặc dù trong đầu đã có phương án thiết kế, nhưng trí tuệ tập thể vẫn tốt, cô nhất định phải khiến Phan Đình Đình hài lòng về lễ phục này.

Gác lại tất cả các công việc khác, nhóm thiết kế làm việc liên mấy ngày. Sâm Minh Mỹ hầu như đêm nào cũng ở lại phòng thiết kế bàn bạc rất kỹ với hai đồng nghiệp, phương án thiết kế liên tục sửa đổi. Khi trời rạng sáng, phía đường chân trời đã xuất hiện những tia sáng đầu tiên, nhóm thiết kế vẫn còn tranh luận sôi nổi về chất liệu bộ lễ phục.

Buổi sáng.

Ánh nắng vàng tơ trong vắt, tràn ngập phòng thiết kế, Diệp Anh trầm ngâm ngồi trước tờ giấy vẫn trắng nguyên, nhắc bút phác ra vài nét. Tracy ngó vào, nhìn thấy phác thảo ban đầu, lắc đầu lia lịa nói: “Có lẽ Phan Đình Đình không thích màu này”. Diệp Anh cười cười không nói, lại trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cô dùng chần một ngày để hoàn thành bản phác thảo, cho đến khi Việt Tuyên gọi điện hỏi có về nhà ăn tối không.

Buổi chiều mấy ngày sau.

Sâm Minh Mỹ mời Phan Đình Đình đến cửa hiệu “Sâm” duyệt lần cuối, bộ lễ phục cũng đã hoàn thành được một nửa, Phan Đình Đình ngạc nhiên sung sướng, miệng khen không ngớt. Sâm Minh Mỹ giúp cô ướm thử, điều chỉnh kích thước khít với từng đường nét trên cơ thể Đình Đình, giảng giải cho cô hiệu quả sau khi hoàn thành.

Phan Đình Đình tay vuốt ngực áo, vui vẻ đứng trước gương ngắm nghía góp ý một số chi tiết. Sâm Minh Mỹ mỉm cười ghi lại rồi thảo luận với cô phương án chỉnh sửa tối ưu nhất.

Trên đường về đi qua cửa hiệu MK.

Đeo cặp kính đen, cô liếc mắt vào trong, trong đó ngoài một cô nhân viên còn có một chàng trai trẻ, cánh mũi, môi, tai đều đeo khuyên và mấy quý bà, người đẹp họ đang bận trao đổi ghi chép gì đó, không ai biết cô đi qua. Ngẩng cao đầu, Phan Đình Đình lạnh lùng hừ một tiếng rồi cùng mấy trợ lý đi xa dần.

Chiều muộn.

Ánh hoàng hôn xuyên qua cửa kính, chan hòa khắp phòng, hình dạng bộ lễ phục đã hiện ra, Diệp Anh vẽ lên những vị trí thích hợp, sau đó bắt đầu gắn những vụn thủy tinh lên đó. Diệp Anh phụ trách phần ngực, Tracy phụ trách phần vạt. Ngẩng đầu thấy Tracy rút đầu rút cổ chăm chú theo dõi động tác của Diệp Anh, sau đó lặng lẽ gắn từng hạt thủy tinh, Diệp Anh mỉm cười tiếp tục công việc.

Buổi tối vài ngày sau.

Sau khi những thợ thêu cao cấp làm việc liền mấy ngày, phần thêu trên bộ lễ phục đã hoàn tất, tay vuốt ve những đường thêu tinh xảo, Sâm Minh Mỹ vô cùng hài lòng, khi nhìn thấy bộ lễ phục. Những hạt thủy tinh và trân châu đã

đính xong, cả bộ lễ phục sáng rực lung linh khiến bất kỳ ai chỉ nhìn một lần cũng khó quên, Liêu Tu và Quỳnh An cũng nhìn nhau mỉm cười.

Sáng sớm.

Hai mắt Tracy đỏ mọng sau một đêm thức trắng, đính xong hạt thủy tinh cuối cùng vào góc váy, lại cùng Diệp Anh thận trọng mặc cho ma nơ canh. Nhìn bộ lễ phục đã hoàn tất, Tracy sửng sốt há miệng một hồi lâu mới như tỉnh giấc mơ, ngơ ngẩn nhìn Diệp Anh bên cạnh ánh mắt lạ lẫm như lần đầu thấy cô. Ngắm bộ lễ phục loang loáng trong ánh nắng sớm, Diệp Anh lặng lẽ mỉm cười.

Để Tracy về trước, cô thu dọn qua loa phòng thiết kế. Thức trắng một đêm, lúc này tinh thần lại hoàn toàn tỉnh táo, cô tắt đèn, khép cửa phòng đang định ra về, đột nhiên như có linh cảm, quay phắt đầu lại...

Ánh hoàng hôn hắt qua cửa kính, trong phòng có một bóng người cao to, đứng ngược chiều ánh sáng.

“Ôi !”

Bóng người đó cơ hồ ập đến như một trái núi, trùm lên bóng Diệp Anh, trong giây lát, tim cô như nhảy ra khỏi lồng ngực, theo phản xạ, cô lùi lại một bước, tựa lưng vào cánh cửa phòng thiết kế vừa đóng chặt.

“Hừ! Em đang sợ sao ?”

Một giọng trầm khàn quyến rũ và gợi cảm, trong ánh sáng mờ mờ, thấp thoáng nhìn thấy hai vệt râu quai nón xanh rì bên má, người đầy mùi thuốc lá và rượu, cơ hồ cả đêm không ngủ, cả người anh tỏa ra đầy mùi nguy hiểm đáng sợ, ánh mắt vừa giễu cợt vừa băng lạnh.

“Là anh !”, lưng tựa vào cửa phòng, Diệp Anh nặng nề ngoảnh mặt sang

bên, cổ nổi rộng khoảng cách với anh ta, tuy nhiên hơi thở của anh ta vẫn phả vào tai cô, nóng bỏng, từng hơi, từng hơi, nguy hiểm như sắp bùng cháy !

“Anh đến có việc gì ?”, cố gắng kiềm chế xúc động trong lòng. Bất chợt Diệp Anh thấy hồi hận vì cơn xúc động vừa rồi của mình, lại ngoảnh mặt về, nhếch mép cười vẻ bất cần, mắt lóng lánh nhìn anh ta nói:

“Phải chăng Đại thiếu gia đến do thám xem bộ lễ phục của tôi có bằng kiệt tác của Sâm tiểu thư ?”

Việt Xán nhìn cô, ánh mắt kỳ quái.

“Em thức trắng đêm để làm trang phục cho Phan Đình Đình ?”

“Sao lại không ?”, cô cười cười, “Chẳng lẽ tôi ở đây suốt đêm để đợi anh ?”. Sau cái đêm mưa như trút nước đó, đây là lần đầu tiên họ gặp lại nhau trong một không gian chỉ có hai người. Cô vẫn nhớ rõ từng lời anh nói đêm đó.

“Chuyện Phan Đình Đình là em cố ý !”, từ trên cao nhìn xuống, ép cô như dán vào cửa phòng, giữa hai vòng tay mình, Việt Xán chậm rãi nói: “Hoàn toàn không có chuyện trùng lặp ý tưởng nào hết, mà là em biết Minh Mỹ định dùng Phan Đình Đình để tạo ảnh hưởng cho thương hiệu của mình, cố tình tranh giành với cô ấy”.

“Ha! ha!”

Diệp Anh cười, liếc xéo anh.

“VẬY là tôi đã đoán đúng, Đại thiếu gia đến đây là vì chuyện của Phan Đình Đình. Thế nào, Sâm tiểu thư sợ Phan Đình Đình chọn thiết kế của tôi, nên cử anh đến làm thuyết khách phải không ? Không sai, lần đó ở trong nhà hàng, bắt gặp anh và Phan Đình Đình đi với nhau tôi đã đoán được ý đồ của

Sâm tiểu thư, cho nên tôi cũng lập ra một phương án, không ngờ lại phải cạnh tranh với Sâm tiểu thư.”

Mắt Việt Xán tối lại.

“Đau lòng rồi hả?”, mặt Diệp Anh tươi rói, “Thật đáng tiếc, cho dù anh đến làm thuyết khách cũng không được, tôi sẽ không nhường Phan Đình Đình cho Sâm Minh Mỹ. Mục đích của tôi là cướp đi từng thứ trong tay cô ta ! Tôi là một thứ rất cay, rất độc ! Tôi thích làm tổn thương những người vô tội ! Cả con người tôi bây giờ đã trở nên méo mó ! Thế nào ?!”

Sáng sớm trong cửa hiệu.

Sắc mặt Việt Xán ám lạnh, nụ cười của cô lại rặng ngời như ánh nắng ban mai. Nụ cười đầy thách thức, anh phần nộ nghiêng răng, vừa muốn bóp chết cô, lại vừa muốn cứ áp sát cô như thế, hàng mi rung rung, hít mùi hương thơm ấm áp từ cơ thể cô.

“Em đã nhận lời gì với Việt Tuyên?”, nhắm mắt nhắm nạy một lát, giọng Việt Xán thô bạo: “Tối qua, nghe Tạ Phong báo cáo, suốt cả đêm anh không thể nào bình tĩnh, cuối cùng không kìm được, đến thẳng đây hỏi cho ra nhẽ”.

“Sao ?”

Chủ đề chuyển quá nhanh Diệp Anh sửng người.

“Hôm qua Việt Tuyên đã cho gọi mấy người phụ trách cửa hiệu trang sức đến”, Việt Xán hít một hơi thật sâu, nhìn ép cô, “... Nói là muốn chọn nhẫn đính hôn...”

“À”, Diệp Anh chớp mắt, cười: “Thì ra anh đến để hỏi truyện này !”.

“Sao?”, anh phần nộ trợn mắt nhìn cô.

Cô thản nhiên nhìn trả, mắt cười cười, nhẹ nhàng trả lời: “Đúng, tôi đã nhận lời cầu hôn của Việt Tuyên”.

Bàn tay nắm chặt, sắc mặt Việt Xán đột nhiên trắng bệch.

“Tất cả đều tại anh, có lẽ Việt Tuyên muốn tạo cho tôi một bất ngờ, bây giờ lại bị anh phá hỏng”, ánh mắt vẫn cười cười, cô nói, “Nhưng tôi sẽ giả bộ tỏ ra không biết, kéo lại phụ lòng anh ấy”.

“Em nói thật chứ?”, ánh mắt thoáng hốt hoảng, Việt Xán muốn tỏ ra bất cần, nhưng sắc mặt anh vẫn hơi tái.

“Chẳng lẽ anh tưởng chuyện này là đùa?”, Diệp Anh thấy buồn cười, dường như không bận tâm đến cánh tay anh đã xiết chặt vai cô đau điếng, các khớp xương kêu răng rắc, “Chính anh đã nói, tất cả mọi việc tôi làm để báo thù, anh đều không bận tâm cơ mà? Nếu vậy, Việt Tuyên thích tôi, tôi nhận lời cầu hôn của anh ấy sao anh còn gặng hỏi?”.

“Diệp Anh !”, mắt Việt Xán như nẩy lửa.

“Cảm ơn, cuối cùng anh đã gọi tên tôi”, cô nheo mắt, “Nhưng tôi không hiểu tại sao trông anh có vẻ tức giận như vậy?”.

“Cô...”, cố kiềm chế nổi oán hận muốn bẻ gãy cổ cô, ngực phập phồng dữ dội, anh hít sâu, giọng khàn đặc hỏi:

“Em thích anh ta?”

“Ai?”

“Việt Tuyên!”

“À”, cô cười, “Thích”.

Mắt tối sầm Việt Xán kinh ngạc nhìn cô, nộ khí như núi lửa bùng phát toàn thân, mặt tím ngắt, tay nhắm vào cô, vung lên ! Bị Việt Xán ép vào cửa phòng không còn chỗ tránh, cô hốt hoảng nhắm mắt, bên tai một tiếng gió rít, đầu óc trống rỗng, nhưng mặt lại không thấy cảm giác nóng ran đau đớn. Cô đã tưởng có thể thở phào, chợt từ trên đỉnh đầu lan ra cơn đau kịch phát, mười ngón tay anh sục vào tóc cô, giật mạnh, đau rát, cảm giác cả người như sắp nổ tung !

“Á...”, đầu đau như muốn nứt ra, Diệp Anh giãy dụa giữa cánh tay anh: “Đau! Bỏ tôi ra, đau”.

“Cô cũng biết đau sao ?!”, nhìn sắc mặt trắng nhợt đau đớn của cô, ánh mắt Việt Xán nóng đỏ như lửa, hai cánh tay càng điên cuồng xiết chặt cô hơn ! Anh muốn làm cô đau, anh muốn làm cô đau ! Dầu cô đau đớn ngàn vạn lần cũng không bằng một phần nỗi đau lúc này của anh ! Những sợi tóc đen mượt lành lạnh giữa ngón tay, Việt Xán nhìn cô chòng chọc. Cơn giận như nung đốt toàn thân, đột nhiên anh thô bạo áp đến, môi anh chộp lấy môi cô !

Đó là kiểu hôn như dã thú !

Anh cắn môi cô ! Cắn cổ cô ! Cắn vai cô ! Dùng răng nghiền cô ! Cắn cô chảy máu ! Anh phải làm cho cô đau đớn, phải làm cho cô khóc, phải làm cho cô không bao giờ dám làm thế nữa !

Mùi tanh của máu lan trong miệng giống như cơn thịnh nộ và đau đớn ứ đầy lồng ngực đã có chỗ xả. Từ vai cô, môi anh cuồng bạo day mút thẳng lên, lưỡi anh quấy đảo trong miệng cô, mút chặt chiếc lưỡi nóng bỏng của cô, muốn hút cạn mọi nguồn nước trong cơ thể cô, nguy hiểm, cuồng bạo, khát máu như mãnh thú !

Bị hôn như vậy.

Cô đau tê dại.

Bông giã như nham thạch núi lửa. Mái đầu với bộ tóc đen của anh ngay trước ngực cô. Vai, cổ và môi cô bị quần đảo, nhay chà đau rát. Anh như bị đốt cháy, đau đốn, cũng đốt cháy cả cô, đốt cháy cả bầu không khí xung quanh ! Bị ép chặt vào cửa, cơ thể anh dán vào cô nóng hừng hực, trong hơi thở cũng có không khí nóng ran, nhịp thở của cô bắt đầu rối loạn, giống như ngày xưa, giống như đêm tường vi hoa nở rộ, vòng tay cô dần dần quấn lấy cổ anh. Hai cơ thể ép dính vào nhau, run dữ dội và nóng như lò lửa, anh vẫn ép mãi vào cô, thậm chí cô có thể cảm nhận được những biến đổi của mọi cơ quan trên cơ thể anh !

“Là em cố ý...”

Hơi thở dốc hỗn hển, Việt Xán hơi nhích khỏi cô, lý trí dần dần khôi phục, mắt nhìn đôi môi cô đỏ mọng sưng lên với cái nhìn kỳ quái, anh hạ giọng nói:

“Em cố tình nói như vậy để khiêu khích anh, đúng không ? Em tưởng anh sẽ bị mắc lừa, em tưởng...”

Ngón tay vuốt mạnh bờ môi sưng mọng của cô, trong mắt anh lửa hận lại bùng bùng.

“... Em tưởng, em nói vậy anh sẽ sợ ? Sẽ thỏa hiệp ? Sẽ khuất phục ?! Em tưởng anh vẫn thích em ?! Em tưởng nói những lời dối trá như vậy, anh sẽ rối loạn tâm thần, rồi để mặc cho em sắp đặt ?! Diệp Anh, e là em đã tự đánh giá mình quá cao rồi ?”

Ánh nắng sớm chan hòa trong cửa hiệu.

Bên ngoài cửa hiệu, công nhân vệ sinh đã bắt đầu công việc của mình, tiếng chổi soàn soạt lia trên nền đường vẫn còn đọng sương, chỗ đậm chỗ

nhật.

Đối mặt với Việt Xán.

Ngực vẫn phập phồng, hai môi vẫn sưng, hơi nóng vẫn lan tỏa, mắt Diệp Anh đen thẫm như người bị mãnh thú hôn vừa rồi không phải là cô. Cô chăm chú nhìn anh, như thưởng thức biểu hiện của anh lúc này.

“Tôi đâu dám nghĩ như thế, tôi chưa đến nỗi đa tình như vậy !”

Diệp Anh cười nhạt.

“Đương nhiên tôi biết, Đại thiếu gia đã quên sạch quá khứ, chỉ do thấy tôi làm chướng mắt anh, nên mới một mực muốn đuổi tôi đi. Nhưng anh cũng không cần phải bức mình đến vậy, cho dù Việt Tuyên đính hôn với tôi, cũng chưa chắc quay trở về Tạ gia, tôi cũng sẽ không xuất hiện trước mắt anh, để khiến anh nhớ đến nữa...”

“Đủ rồi !”

Việt Xán thô bạo ngắt lời cô.

“Rốt cuộc em muốn thế nào ?”, âm thanh như từ cổ vọt ra, chậm rãi nhưng đầy uy hiếp, “Tại sao em lại cố chấp như thế, tại sao em cứ phải ép anh như vậy, rốt cuộc em muốn gì ?”.

“Tôi muốn gì, anh còn không biết ư “, Diệp Anh giễu cợt, “Đại thiếu gia, anh đã không giúp tôi, cũng không muốn để người khác giúp tôi, trên đời còn đạo lý như vậy sao ?”.

Việt Xán nhìn cô đăm đăm, sắc mặt vô cảm:

“Em chỉ muốn để cậu ta giúp em ? Chứ không phải em thích cậu ta ?”

Diệp Anh không trả lời.

“Được!”, suy nghĩ hồi lâu, với ánh mắt trầm lạnh Việt Xán nói:

“Đã vậy, chúng ta thử đánh cược một phen.”

“Đánh cược ?”

Cô nhìn anh.

“Đánh cược về chuyện của Phan Đình Đình”, cúi đầu nhìn cô, Việt Xán chậm rãi nói, “Khi xuất hiện trong lễ trao giải Quả cầu vàng, nếu Phan Đình Đình không lựa chọn bộ lễ phục do em thiết kế, thì em phải rời khỏi đây, đi thật xa, từ bỏ tất cả”.

“Anh nóng lòng muốn tôi ra đi như vậy sao...”, Diệp Anh giễu cợt nói.

“Nếu Đình Đình lựa chọn thiết kế của em...”, hít một hơi nặng nề, cặp môi nóng bỏng của anh dán vào tóc cô, “... thì anh thừa nhận đã thua”.

Sẽ không ngăn cản cô nữa.

Không tìm cách buộc cô rời bỏ tất cả.

“Anh nghĩ tôi ngốc đến đâu ?”

Nhếch mép, Diệp Anh hỏi.

“Em có cược không ?”

Tiếp tục ép cô vào cửa, Việt Xán nhìn cô trân trối, giọng nhẹ nhàng nhưng đầy nguy hiểm.

“Ừ.”

Bướng bình nhìn trả, Diệp Anh gật đầu:

“Được, mặc dù không cần thiết phải như vậy, nhưng tôi sẽ đánh cược với anh.”

Diệp Anh chìa ngón tay có chiếc nhẫn đính hôn, vẻ khiêu khích nhìn anh, mắt Việt Xán cũng nhìn chòng chọc vào cô, chậm chậm giơ ngón tay ngoắc vào ngón tay cô chìa ra, vụ cá cược coi như có hiệu lực.

Việt Xán khàn giọng nói:

“Em thua chắc rồi.”

“Chưa hẳn”, đẩy ngực anh ta ra. Trong ánh sáng sớm vàng như mật, cô mỉm cười với anh, tươi như ánh nắng xuân, “...Nhưng anh phải nhớ nếu thua, anh hãy giữ lời”.

HẾT

Quyển 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Em muốn một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn ấy phải lấp lánh hơn cả ngôi sao kia!

Ánh nắng đầu thu phơi phới mang trong mình chút hơi lạnh.

Những phiến lá xanh còn sót lại của rừng tường vi bên cửa sổ khẽ đung đưa trong gió chiều. Mặt trời chiếu rọi lên khung cửa kính lấp lánh như pha lê, phản chiếu ánh sáng rực rỡ chói mắt, tựa như ánh sáng của vì sao long lanh nhất.

Bầu trời đêm ngàn sao lấp lánh. “Việt Tuyên, nếu lời cầu hôn của anh vẫn còn hiệu lực”, cô gối đầu lên cánh tay anh, chỉ vào ngôi sao sáng nhất trong hăng hà sa số những ngôi sao trên bầu trời, “Em muốn một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn ấy phải lấp lánh hơn cả ngôi sao kia”.

“Trong gần một tuần, cổ phiếu niêm yết của tập đoàn Tạ thị...” Tạ Phổ đang báo cáo tình hình biến động mới nhất về cổ phiếu của tập đoàn, giọng trầm thấp vang khắp căn phòng. Ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên nhìn ra ngoài cửa sổ. Dáng ngồi thẳng, đôi môi anh thấp thoáng chút hồng nhạt. Chăm chú nhìn vệt nắng rực rỡ trên tấm kính pha lê, đáy mắt anh dường như cũng lóe lên một tia sáng nhỏ nhoi.

“Nhị thiếu gia?”

Báo cáo xong, Tạ Phổ liên hỏi.

Ánh mắt chậm rãi rời khỏi vệt nắng, Việt Tuyên suy nghĩ giây lát, rồi dặn dò Tạ Phổ vài câu. Tạ Phổ đáng vẻ sợ hãi, những cũng không nói gì nhiều, liền rời khỏi phòng.

Trên tay vịn xe lăn, những ngón tay Việt Tuyên thon dài, nhợt nhạt hơi nắm chặt rồi từ từ thả lỏng. Trong lồng ngực khẽ thổn thức một tiếng thở dài, ánh mắt anh dừng lại ở khung ảnh trên bàn làm việc, trong khung ảnh là anh trên chiếc xe lăn và cô đang cười tươi như hoa.

Anh cầm khung ảnh lên.

Ngón tay lạnh giá chạm vào mái tóc dài đen óng như tơ của cô trên ảnh, chính là cảm giác đó, cảm giác mỗi khi anh chạm vào mái tóc đen của cô. Ngày chụp bức ảnh này, nắng vàng long lanh trăm hoa đua nở, cô ôm anh từ phía sau, hai cánh tay vòng qua vai anh, gương mặt dịu dàng, tươi cười rạng rỡ kề sát má anh, đôi mắt cười đen láy tinh nghịch nhìn vào ống kính máy ảnh.

Khóe môi anh cong lên.

Hôm nay là ngày Phan Đình Đình thử lễ phục. Tuy chưa từng nhìn thấy lễ phục do cô thiết kế, nhưng anh tin trong cuộc cạnh tranh với Sâm Minh Mỹ, cô sẽ là người chiến thắng.

“Cô Phan!”

Nắng chiều phủ kín mặt đường, nhóm người của Phan Đình Đình tiến thẳng vào cửa hiệu Sâm, Sâm Minh Mỹ, Liêu Tu và Quỳnh An đã đợi sẵn từ lâu, vội đứng dậy tiếp đón. Nói qua vài câu, Phan Đình Đình liền bắt đầu thử lễ phục, hai trợ lý của cô ta và hai nhân viên nữa của cửa hiệu đưa cô ta bước vào căn phòng thử đồ được trang hoàng lộng lẫy.

Tuy Liêu Tu và Quỳnh An đều là những nhà thiết kế lâu năm, nhưng thời khắc này vẫn không tránh khỏi có chút căng thẳng. Đối với thương hiệu thời trang cao cấp mới Sâm, việc Phan Đình Đình có chọn lễ phục do họ thiết kế để bước trên thảm đỏ lễ trao giải Quả cầu vàng hay không là điều vô cùng quan trọng. Hơn nữa, việc này cũng liên quan đến cuộc cạnh tranh với MK, nếu Phan Đình Đình không chọn Sâm, mà chọn MK...

Đáy mắt Liêu Tu và Quỳnh An đều có chút lo lắng.

Là nhà thiết kế chính của bộ lễ phục này, Sâm Minh Mỹ liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ, liếc nhìn đồng hồ, đã hơn bốn giờ bốn mươi phút.

Lo lắng chờ đợi thêm một lúc, trong dòng người qua lại đông đúc bên ngoài cửa hàng vẫn không thấy bóng dáng người đó, cô bèn lấy điện thoại, chuẩn bị bấm số...

Cửa phòng thử đồ mở ra.

Phan Đình Đình bước ra trong bộ lễ phục màu vàng tươi, yếu điệu thướt tha, giống như một luồng sáng rực rỡ chói lòa, khiến người trong cửa hiệu ngây người rồi hết lời khê ngợi. Ba tấm gương lớn, một ở chính giữa, hai tấm hai bên, Phan Đình Đình thay đổi các tư thế, ngắm nhìn mình trong đó.

Bộ lễ phục giống như phượng bào thời cổ đại.

Chất liệu gấm màu vàng tươi tôn quý.

Cổ xường xám cách điệu, hơi đứng tạo cảm giác thanh cao, để lộ chiếc cổ cao, trắng nõn nà, phần ngực lại được khoét sâu, nửa che nửa bày bộ ngực đầy đặn, khêu gợi. Điểm nhấn lớn nhất của cả bộ lễ phục chính là những đường thêu, từ ngực tới eo, rồi từ hông được thêu đầy phượng hoàng tinh tế, sôi động và đẹp lộng lẫy, mép váy thêu hình những đám mây tầng tầng lớp lớp, ngầm thể hiện đây là hình chú chim phượng hoàng bay cao tận chín tầng

mây.

Trên hoa văn thêu thùa còn được đính kinh cương và ngọc trai, khiến cả bộ lễ phục thêm phần lộng lẫy, xa hoa lạ thường!

“Đại thiếu gia.”

Đúng lúc này, cửa kính được một nhân viên mở ra, người đàn ông tuấn tú bước vào. Sâm Minh Mỹ vội nhìn ra. Người đó mặc vest thời trang màu đen, quần màu lam, khóe môi như đang cười, trên gương mặt điển trai khiến người khác ngất ngây lộ ra vài phần hoang dã bất kham, chính là Việt Xán mà Sâm Minh Mỹ đã đợi cả buổi chiều.

“Xán, anh đến rồi đấy à?”

Sâm Minh Mỹ thở phào nhẹ nhõm.

“Đại thiếu gia!”

Thấy Việt Xán đến, Phan Đình Đình vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, ngay lập tức mắt sáng long lanh, hào hứng nhấc váy lên, xoay một vòng trước mặt anh, yếu điệu nói:

“Đây là lễ phục Minh Mỹ thiết kế cho em, anh thấy đẹp không?”

“Để anh xem”, bước đến trước mặt Phan Đình Đình, Việt Xán quan sát bộ lễ phục màu vàng tươi trên người cô ta một cách thích thú, khóe môi khẽ cười, nhìn Phan Đình Đình chăm chú, nói: “Đẹp vô cùng”.

Phan Đình Đình đỏ mặt, có đôi chút mất tự nhiên quay đầu đi, ngại ngùng vâng vâng vâng.

“Vì đây là bộ lễ phục để bước trên thảm đỏ lễ trao giải Quả cầu vàng nên phải kiêu sa, bắt mắt, lộng lẫy. Do vậy ý tưởng về bộ lễ phục này của tôi đến

từ phượng bào thời cổ đại.”

Coi như không thấy sự tế nhị giữa Việt Xán và Phan Đình Đình, Sâm Minh Mỹ cười nói:

“Đình Đình, đây là lần đầu tiên cô xuất hiện tại Hollywood, tôi e là một số phương tiện truyền thông không biết nhiều về cô. Nếu cô mặc một bộ lễ phục bình thường, thì dù cô có đẹp đến mấy, trong hàng tá minh tinh ngày hôm đó, có thể người ta sẽ chỉ nhìn cô rồi quên ngay. Phượng hoàng và thêu thùa là yếu tố quen thuộc nhất của Trung Quốc đối với người nước ngoài, trong mắt họ, hai nhân tố này vừa thần kỳ vừa đẹp đẽ. Mặc bộ phượng bào này sẽ khiến tất cả mọi người nhớ đến cô. Hơn nữa...”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười nói:

“Tối hôm đó mặc phượng bào, nhất định cô sẽ ẵm giải trở về!”

Phan Đình Đình trong lòng rất vui.

Ngắm mình trong gương, bộ váy dạ hội kiểu phượng bào quả thật đã làm nổi bật vẻ cao sang quyền quý của Phan Đình Đình. Bộ ngực khoét sâu kết hợp với phần eo bó sát càng khiến cô ta quyến rũ vạn phần, tôn nên nét gợi cảm đầy mê hoặc. Hơn nữa, trang phục còn mang theo ý nghĩa cát tường. Phan Đình Đình nhìn bên trái rồi lại ngó bên phải, xoay một vòng ngắm nghía thêm lần nữa, càng ngắm càng ưng ý.

Phan Đình Đình vốn định đặt may lễ phục của một thương hiệu nổi tiếng thế giới. Nhưng các thương hiệu quốc tế đầy uy quyền đó chỉ tập trung vào những minh tinh hàng đầu Hollywood, rất hững hờ với cô ta, mấy bộ lễ phục đưa đến cho cô ta cũng rất đẹp, song chẳng có gì đặc sắc. Trong khi đó bộ phượng bào này được làm thủ công tỉ mỉ, đặc sắc tinh tế, nhìn là có thể thấy Sâm Minh Mỹ đã đổ vào đó bao nhiêu tâm huyết.

Phan Đình Đình mặt mày rạng rỡ, rồi vui vẻ quay vào phòng thử đồ. Thấy nét mặt Phan Đình Đình, Sâm Minh Mỹ ngồi xuống sô pha, thở phào nhẹ nhõm, tự thấy mình hơi căng thẳng quá độ. Bộ lễ phục lộng lẫy như thế, Phan Đình Đình sao có thể không thích được chứ. Đến từ một trường đại học hạng xoàng như Diệp Anh, sao có thể trở thành đối thủ của người cẩn thận tỉ mỉ như mình.

“Xán, cảm ơn anh, anh bận như thế mà vẫn qua đây.”

Nhân lúc Phan Đình Đình đang trong phòng thay đồ, Sâm Minh Mỹ nắm tay trái Việt Xán, ánh mắt dịu dàng, cảm kích. Là cô cầu xin Việt Xán đến đây, tình ý của Phan Đình Đình với Việt Xán ai ai cũng biết, thời khắc quan trọng này lấy lòng Phan Đình Đình một chút cũng chẳng sao.

“Không có gì”, Việt Xán nhếch mày, rút tay khỏi tay cô, rồi lấy trong túi ra hộp thuốc lá. Nhưng anh không có ý định hút thuốc, ngón tay vuốt ve những đóa tường vi được chạm trổ trên nắp hộp, ánh mắt đắm chiêu vô định. Cửa phòng thay đồ khẽ mở. Phan Đình Đình đã thay trang phục bình thường.

“Chúng ta đi ăn mừng chút đi!”, trong khi nhân viên cửa hiệu cẩn thận đặt bộ lễ phục vào chiếc hộp giấy lớn được trang trí tinh tế, Sâm Minh Mỹ vui vẻ đề nghị, cô đã đặt chỗ tại một nhà hàng.

“Uhm”, Phan Đình Đình có chút lưỡng lự: “Tôi còn muốn đến MK một chuyến”.

Ngay lập tức, mặt Sâm Minh Mỹ biến sắc, hỏi: “Đình Đình, cô còn chỗ nào chưa hài lòng về bộ lễ phục này sao?”

“Không! Không! Làm gì có chuyện đó!”, Phan Đình Đình nghiêng đầu cười, giải thích: “Tôi chỉ đến đó cho có thôi, xem qua một chút, cùng lắm là năm phút sẽ ra. MK làm sao mà thiết kế được lễ phục cho ra hồn? Chỉ có điều

bên đó cũng nói đã làm xong rồi, tôi tiện đường ghé qua thôi”. Dù gì tiền đặt cọc cũng đã đưa rồi, cô ta phải đi xem thế nào.

Sâm Minh Mỹ nghĩ một lát rồi gật đầu, nói: “VẬY tôi đi cùng cô nhé, sau khi ra khỏi MK chúng ta đi ăn luôn. Xán, anh cũng đi cùng bọn em được không?”.

Việt Xán chỉ cười không nói.

Đoàn người lại lũ lượt kéo sang MK. Thấy cả đoàn người khí thế bước vào, không chỉ có Phan Đình Đình, người quản lý và các trợ lý của cô ta mà còn cả Sâm Minh Mỹ, Việt Xán, ngay cả Liêu Tu và Quỳnh An cũng đến, Tracy hơi bất ngờ, may mà các nữ nhân viên được đào tạo bài bản đã nhanh nhẹn mời khách ngồi, rồi rót nước. George cũng bước đến chào hỏi.

“Tôi đến xem lễ phục.”

Ngồi trên sofa màu đen, Phan Đình Đình hơi mất kiên nhẫn, đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường.

“Nhanh chút, tôi còn có việc!”

Tracy ngó người đáp một tiếng, rồi vội vã bước đến cửa phòng thiết kế, gõ cửa. Biết là không chỉ có Phan Đình Đình mà còn rất nhiều người khác đến, Diệp Anh đứng dậy, bỏ lại bản thiết kế đang sửa dở, bảo Tracy đi lấy lễ phục còn mình đi ra ngoài.

Trên ghế sofa, Phan Đình Đình mặc váy dài màu vàng lông gà tỏa sáng cả phòng như thường lệ, giống như đây là nguồn ánh sáng của cả cửa tiệm vậy. Nhích sang trái một chút, bóng dáng Việt Xán trên chiếc sofa màu đen tuần tú đến mức gần như lộng lẫy, nhưng vẫn toát ra vẻ nam tính rạng rỡ, khiến Sâm Minh Mỹ ngồi bên cạnh trở thành người vô hình.

Lúc đường nhìn của Diệp Anh lướt qua, Việt Xán hơi nhếch mép, dùng ánh mắt nhắc nhở cô đừng quên thỏa thuận giữa hai người.

“Lễ phục làm xong rồi sao?”

Không biết tại sao khi nhìn thấy Diệp Anh, trong lòng Phan Đình Đình lại lập tức thêm phần bức bối. Hôm nay, Diệp Anh mặc quần kết hợp với áo phông trắng tin mềm mại, bên ngoài khoác thêm chiếc blazer dáng dài màu đen, toàn thân toát lên nét đẹp tuấn tú như đáng nam nhi, lại thêm đôi mắt sáng, hàm răng trắng sáng và làn da trắng nõn như ngọc càng làm nổi bật nét thông minh hơn người trong cô. Từ trước đến nay, Phan Đình Đình luôn tự nhận mình là mỹ nhân số một trong làng giải trí, nhưng mỗi lần đứng trước Diệp Anh, cô ta đều cảm thấy yếu thế.

“Ừm.”

Diệp Anh thờ ơ nói, ánh mắt chỉ hướng về phía Phan Đình Đình, dường như chẳng để ý gì đến sự có mặt của Việt Xán và Sâm Minh Mỹ.

“Mang ra đây cho tôi xem!”

Nghĩ thật kỹ, nhất định Phan Đình Đình phải sỉ nhục Diệp Anh, đảo ngược tình thế một lần! Cô ta rất ưng bộ lễ phục do Sâm Minh Mỹ thiết kế, và sẽ mặc nó bước trên thảm đỏ. Còn Diệp Anh, kiêu căng như thể mình là nữ hoàng vậy, sau khi đặt cọc, bản thiết kế còn chưa cho Phan Đình Đình xem đã bắt tay vào cắt may, đúng là chẳng coi ai ra gì.

Diệp Anh hất hàm về phía Tracy đang đẩy một ma nơ canh ra. Sâm Minh Mỹ lập tức nhìn chăm chú về phía đó. Liêu Tu và Quỳnh An cũng nhìn theo. Họ vẫn còn nhớ những ngày đầu khi mới bước chân vào phòng thiết kế, Diệp Anh đã khiến mọi người sửng sốt bằng việc cắt may một bộ trang phục màu đỏ sẫm, hai bộ trang phục MK trình diễn ở show thời trang Veka Queen cũng

hết sức đặc sắc. Họ cũng muốn biết, lần này, trong cuộc so tài với Sâm về thời trang tại lễ trao giải Quả cầu vàng, Diệp Anh sẽ đưa ra thiết kế như thế nào.

Việt Xán cũng nhìn bộ lễ phục đầy suy tư.

“Chính là bộ này?”

Phan Đình Đình vốn không có ý định mặc thử bộ lễ phục do Diệp Anh thiết kế, mà sẽ soi mói, chê bai, cười nhạo nó, vớt vát lại cho mình chút sĩ diện đã đánh mất ở đây. Ngẩng đầu, Phan Đình Đình kiêu ngạo nhìn về hướng mọi đang nhìn...

Đó là chiếc váy dạ tiệc màu lam sẫm.

Giống như đại dương sâu thẳm.

Cũng giống như bầu trời đêm sâu.

Lại lấp lánh như ánh sáng của những vì tinh tú.

Chiếc váy màu lam sẫm như biển sao lặng lẽ được bày ra giữa cửa tiệm, nổi bật giữa sự tĩnh lặng của cả căn phòng. Sâm Minh Mỹ trân trân nhìn bộ lễ phục, đôi môi nhợt đi.

Trong chốc lát, ánh mắt cũng không thể rời khỏi bộ lễ phục, Phan Đình Đình thay đổi tư thế ngồi, nét mặt phức tạp, ho lớn, gắng gượng giữ chút tôn nghiêm, nói: “Cũng không đến nỗi nào... Có điều cô chưa nghe nói là tôi không thích màu lam sẫm sao?”

Diệp Anh cười nhạt, nói: “Theo tôi, đây là màu hợp với cô nhất. Tuy nhiên nếu cô Phan không thích thì thôi vậy. George, tiễn khách”. Nói rồi, cô ra hiệu cho Tracy cất bộ váy dạ tiệc màu lam sẫm đi, sau đó quay lưng toan

rời bước.

“Đợi chút đã!”, Phan Đình Đình vội vã đứng dậy, không nghĩ được nhiều nữa liên tục hét lên “Tôi mắc! Tôi mắc! Haizzz, chỉ là mắc thử một chút thôi mà...”

Tracy và hai cô nhân viên của cửa hiện đưa Phan Đình Đình vào phòng thử đồ, Diệp Anh ngồi xuống một chiếc ghế tựa màu đen, nét mặt vẫn lạnh lùng, cũng không bắt chuyện với Sâm Minh Mỹ và Việt Xán.

Cuối cùng Sâm Minh Mỹ cũng định thần lại sau cú sốc về bộ lễ phục. Cô nắm chặt hai tay, tự an ủi, bộ đồ nhìn có vẻ rất đẹp nhưng mặc lên chưa chắc đã đẹp. “Cô hiện giờ...”, Sâm Minh Mỹ mặt không chút cảm xúc, hỏi: “... Ở cùng với Tuyên à?”.

“Uhm”, Diệp Anh nhấp một ngụm cà phê.

“Hai người ở chỗ nào?”, Sâm Minh Mỹ truy hỏi một cách không khách sáo. Sau khi Việt Tuyến rời khỏi Tạ gia, thái độ của Tạ Hoa Lăng đã chuyển từ phần nộ sang do dự, Sâm Minh Mỹ lo lắng, sau một thời gian, Tạ Hoa Lăng sẽ vì nhớ con mà thay đổi thái độ. Nhìn cánh cửa phòng thử đồ, Diệp Anh chậm rãi đáp: “Cô có thể đi hỏi Việt Tuyến”.

Bị thái độ của Diệp Anh chọc giận, Sâm Minh Mỹ hít một hơi thật sâu, giả vờ vô tình:

“Thật ngại quá, tôi không biết hôm nay Đình Đình cũng hẹn đến đây, nếu không sẽ để cô ấy đến MK trước rồi đến Sâm sau. Như vậy, không biết chừng cô ấy sẽ mua bộ lễ phục này, dù gì chúng ta cũng đều dưới trướng Tạ thị, cô có thể kiếm thêm một mối hàng cũng tốt.”

Diệp Anh cười nhạt, nói: “Tôi cũng nghĩ vậy, nên mới để cô ấy đến Sâm trước”. Bị lời nói của Diệp Anh làm cho cứng họng, Sâm Minh Mỹ phần nộ

định nói thêm thì cánh cửa phòng thử đồ mở ra, hai cô nhân viên cửa hàng đi trước, theo sau là Tracy và Phan Đình Đình.

Năng chiều trong veo, chói mắt như viên ngọc lưu ly.

Trong tích tắc, cả gian phòng như được phù phép, hoàn toàn ngưng đọng. Giống như lúc ma nơ cạnh khoác lên mình bộ lễ phục được đẩy ra khi này, chỉ có điều lần này, không gian tĩnh lặng đến mức tiếng thở cũng không còn.

Sững sờ.

Tất cả đều ngây người ngăm nhìn.

Chiếc váy lam sẫm làm nổi lên nước da trắng ngần của Phan Đình Đình, cổ chữ V khoét sâu vô cùng táo bạo, sâu đến tận ngực năm centimet, váy dài đến mắt cá chân khiến Phan Đình Đình càng thon thả, yêu kiều hơn.

Bộ lễ phục này nhìn thì không có gì phức tạp, nhưng đường nét và kiểu dáng gọn gàng, thu hút đến lạ thường, vừa mềm mại lại vừa duyên dáng. Do được đính vô số viên kim cương lớn nhỏ màu lam đẹp đẽ, bộ lễ phục lấp lánh như ánh sáng của biển sao, tựa như bản đồ sao trong vũ trụ, thần bí và xa cách. Mép váy cùng phần cổ tay là những đường diềm bằng lụa cực nhỏ như họa tiết cát tường lúc ẩn lúc hiện, hết sức kín đáo nhưng lại mang màu sắc phương Đông vừa bí ẩn vừa cao sang.

Đây là bộ lễ phục vô cùng diễm lệ.

Liêu Tu và Quỳnh An đều rất bất ngờ.

Điều làm hai người sửng sốt không phải vẻ đẹp của chiếc váy, trên đời này thiếu gì chất liệu vải đẹp, thiếu gì những chiếc váy được thiết kế và cắt may khéo léo. Khi hai chiếc váy đều vô cùng đẹp đẽ được bày ra trước mặt, vì gu thẩm mỹ của người xem khác nhau nên rất khó có thể chọn ra chiếc nào

đẹp hơn. Bản thân Phan Đình Đình lại là một mỹ nhân xuất chúng, bất luận mặc gì cũng đẹp. Điều khiến họ bất ngờ là sau khi khoác chiếc váy màu lam sẫm lên người, Phan Đình Đình không còn giống như Phan Đình Đình trước kia nữa!

Trước khi thiết kế lễ phục, Liêu Tu và Quỳnh An đã cùng Sâm Minh Mỹ nghiên cứu kỹ càng khí chất cũng như phong cách của Phan Đình Đình tuy đẹp đấy nhưng khí chất lại hiện rõ vẻ phóng khoáng, dù trang điểm tươi đậm hay nền nã thì cũng như nhau, đều không che giấu nổi nét lả lơi, phong trần từ trong cốt cách.

Chọn thiết kế phượng bào chính là muốn lấy sự long trọng, phú quý lấp đi nét phóng khoáng trong khí chất của Phan Đình Đình. Có điều sau khi mặc bộ lễ phục phượng bào, người Phan Đình Đình có toát lên vài phần đoan trang nhưng cũng lại thêm chút cứng nhắc.

Còn bộ màu lam sẫm này...

Lập tức khiến Phan Đình Đình trở nên trầm tĩnh, dù bộ ngực trắng ngần, khêu gợi lộ ra phân nửa nhưng vẫn cao sang, thẹn thùng, làm người khác muốn nhìn song lại không dám nhìn. Những tia sáng màu xanh trầm mặc như một biển sao thần bí, xa cách, tựa như nữ hoàng đến từ thế giới băng tuyết.

Ingrid Bergman.

Nữ hoàng thời đại phim đen trắng và kịch câm.

Kiều sa, cô độc.

Sửng sốt ngăm nhìn mỹ nữ xinh như ngọc khoác lên mình bộ lễ phục màu lam sẫm trong gương, Phan Đình Đình bỗng nhớ đến mình hồi bé. Khi đó, mình tinh mần ảnh mà Phan Đình Đình thần tượng nhất là Ingrid Bergman, cô ta đã bắt chước sự lạnh lùng của Bergman, mô phỏng sự kiêu ngạo đến cô

độc của Bergman. Nhưng trong làng giải trí, sự khó tính và kiêu căng khiến người ta khó tiến xa được, chỉ có sự nũng nịu và thoải mái mới có chỗ đứng.

Bao lâu rồi...

Phan Đình Đình không còn nhìn ngắm kỹ bản thân mình trong gương.

Sự hoảng hốt vụt qua, Phan Đình Đình che giấu nỗi niềm trong đáy mắt, nét mặt phức tạp hỏi Diệp Anh: “Sao cô biết tôi mặc màu này sẽ đẹp?”

“Tôi là nhà thiết kế.” Diệp Anh mỉm cười, thản nhiên nói: “Cô có thể không nhìn ra mình đẹp nhất ở điểm nào, nhưng tôi thì không được phép”.

Sau đó, Diệp Anh dường như chẳng muốn nói gì thêm, chỉ gật đầu với mọi người trong cửa tiệm rồi quay về phòng thiết kế của mình. Tracy và George ở lại giúp Phan Đình Đình chỉnh sửa lại trang sức cùng kiểu tóc. Cô ta vẫn đang trong trạng thái kinh ngạc, mơ màng.

Từ một hộp giấy màu xanh lam, Tracy lấy ra đôi giày dạ hội kiểu giày múa ba lê cùng chiếc ví dự tiệc bằng sa tanh màu lam sẫm được thiết kế tinh xảo, vài lắc tay to nhỏ các cỡ để kết hợp với bộ lễ phục. George chải tóc cho Phan Đình Đình, vấn thành búi bóng bẩy, nho nhã, rồi tỉ mỉ giảng giải cho thợt trang điểm đi theo Phan Đình Đình những điều trọng tâm cần chú ý về kiểu tóc và trang điểm của cô ta khi tham gia lễ trao giải.

Bên đó là cảnh tượng ồn ào náo nhiệt.

Bên này, Sâm Minh Mỹ nắm chặt hai tay, đôi môi nhợt nhạt.

Trên sân khấu, Việt Xán có thể cảm nhận được sự phấn nộ và bối rối toát ra từ Sâm Minh Mỹ. Từ giây phút Phan Đình Đình bước ra khỏi phòng thử đồ, tất cả mọi người có mặt đều hiểu rằng, chẳng có chút nghi ngờ gì về sự lựa chọn của Phan Đình Đình nữa cả.

Đôi mắt Việt Xán tối sầm.

Giây phút này, anh hiểu rằng không thể ngăn Diệp Anh lại nữa rồi. Bởi vì, Sâm Minh Mỹ hoàn toàn không phải là đối thủ của cô.

“...”

Nhìn Sâm Minh Mỹ, Việt Xán, Liêu Tu và Quỳnh An, mỗi người một sắc thái khác nhau rời khỏi MK, lại nhìn đoàn người của Phan Đình Đình ôm túi lớn, túi nhỏ phụ kiện phấn khích đi về, Tracy vẫn đang kinh ngạc, thần thờ nhìn các nhân viên cửa hiệu thu dọn đồ đạc, trong lòng có thứ gì đó đã bị đảo lộn và phá vỡ.

“Thực ra bộ lễ phục kiểu phượng bào mà Sâm Minh Mỹ thiết kế cũng rất đẹp, đường thêu khéo léo, hợp với vóc dáng của Phan Đình Đình, lại mang nét đặc sắc Phương Đông.” Goerge ngồi trên mặt bàn, vẻ mặt vô cùng phấn khởi. Lúc này, khi Phan Đình Đình thử đồ trong cửa tiệm, anh ta cũng tiện thể ngắm luôn bộ lễ phục mà Sâm thiết kế cho cô ta.

“Có điều những năm gần đây, khi tham dự lễ trao giải quốc tế, các nữ minh tinh hầu như đều mặc những trang phục mang màu sắc phương Đông như xường xám, yếm đào... Tại lễ trao giải Cannes còn có người mặc lễ phục kiểu long bào, đúng là một cặp với bộ phượng bào này!”, George cười lớn, giễu cợt, “Đặc sắc thì có đấy, cũng có thể khiến người khác nhớ đó là ngôi sao đến từ Trung Quốc, nhưng ngoài điều đó ra, ai mà nhớ được đến tên của họ chứ? Tất cả nữ minh tinh Trung Quốc đều mặc bộ đồ ‘đặc sắc’ lại thành ra chẳng có chút ‘đặc sắc’ nào cả. Hơn nữa, vào những dịp như vậy, nếu ăn mặc quá khác biệt lại giống như người đến từ hành tinh khác, làm sao mà hòa nhập với Hollywood được.”

Tracy ngẩn người lắng nghe.

“Mà bộ lễ phục này của Diệp tiểu thư chỉ thêm có một chút yếu tố phương Đông, khiến người khác cảm thấy có chút thần bí nhưng lại không biết thần bí ở chỗ nào. Vừa đậm đà lại không phô trương, có thể hoàn toàn hòa nhập với Hollywood”, George khâm phục đến nỗi hai mắt sáng lấp lánh, “Quan trọng nhất là, bộ lễ phục này không chỉ diễm lệ thôi đâu. Người đẹp như Phan Đình Đình mặc gì cũng rất đẹp, bản thân cô ấy cũng biết điều này. Chỉ là, trước đây, dù Phan Đình Đình có mặc đẹp đến đâu cũng không thể rũ bỏ được nét lẳng lơ, do vậy mới bị người khác cười nhạo là không có khí chất, không có sức hút, khó thành danh được.”

“... Uhm.”

Tracy ngậy người gật đầu nói:

“Đúng vậy, bộ lễ phục Diệp tiểu thư thiết kế đã khiến Phan Đình Đình dường như lột xác hoàn toàn thành một người khác, kiêu sa, cao quý khó mà với tới được. Hóa ra, chỉ một bộ quần áo cũng có thể làm khí chất của một người thay đổi lớn đến vậy...”

“Ha ha ha ha, thảo nào Diệp tiểu thư kiêu căng như vậy, chẳng hề sợ sệt chút nào”, nhìn về phía phòng thiết kế của Diệp Anh, đáy mắt George lóe lên chút gì đó gần như là sùng bái, “Quả nhiên là cô ấy có quyền được làm cao”.

“Có điều...”, Tracy mơ hồ nhìn George nói, nhưng cứ như thể đang nói với chính mình: “Từ lúc nhìn thấy bản thiết kế bộ lễ phục này, đến khi giúp Diệp tiểu thư hoàn thành, tôi đều cảm thấy nó rất đẹp, rất lộng lẫy, nhưng xét về kiểu dáng lại chẳng thấy có gì quá đặc biệt. Tại sao khi Phan Đình Đình khoác lên người lại... như vậy”.

Nói rồi, Tracy có chút hoảng sợ, bất an hỏi: “George, tại sao lại như vậy, tôi đã không thể nhìn ra được nét đặc sắc của một bộ thiết kế, tôi... tôi...”.

“Trước đây cô toàn thiết kế thời trang”, George nhếch mép cười, rung đùi, điệu bộ lôm ca lôm cô: “Thời trang là sản phẩm sản xuất dây chuyền, chú trọng đến cảm giác thiết kế xuất sắc, đủ để nắm bắt sự chú ý của khách hàng. Đồ thời trang nữ đặt may cao cấp tuy cũng đề cao thiết kế và ý tưởng sáng tạo, nhưng càng chú trọng hơn đến việc phục vụ bản thân khách hàng, không phải để thể hiện sự đặc biệt của trang phục, mà để thể hiện nét đẹp của khách hàng”.

“Bộ lễ phục này Diệp tiểu thư thiết kế riêng cho Phan Đình Đình, do vậy khi mặc trên người ma nơ canh, cô không phát hiện thấy quá nhiều nét đặc sắc, chỉ khi Phan Đình Đình khoác nó lên người, cô mới có thể nhìn ra phản ứng hóa học thần kì gần như là ảo thuật ấy! Có điều, Sâm tiểu thư đã nhìn ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, vì thế bộ lễ phục vừa được đẩy ra, mặt cô ta đã lập tức biến sắc. Về mặt thiết kế, sản phẩm của Diệp tiểu thư có vẻ đơn giản, song lại tốn rất nhiều công sức và tỉ mỉ về chi tiết.”

Càng nói càng thích thú, George nhảy khỏi bàn, cầm một chiếc bút và một tờ giấy, nói với Tracy: “Đây, để tôi vẽ cho cô xem”.

Trong chớp mắt, trên mặt giấy trắng hiện ra đường nét phác họa của bộ lễ phục màu xanh lam, George phấn khích giảng giải, dùng bút khoanh tròn những đường nét trên phần vai, phần hông: “Nhìn ra chưa, ở đây, ở đây, Diệp tiểu thư đều đã tạo thêm cảm giác về sức mạnh của độ phồng. Vì sao Phan Đình Đình lại bị người khác cho là lẳng lơ, chính vì cô ta...”. Sau khi kết thúc bài giảng giải tràn đầy nhiệt huyết kéo dài hơn nửa giờ đồng hồ, nhìn vẻ mặt kích động của Tracy, George than vãn một hồi, cuối cùng chốt lại: “Diệp tiểu thư đúng là một thiên tài!”.

“Keng!”

Trong ánh chiều tà nơi căn hộ bên sông, hai chiếc ly pha lê trong suốt va vào nhau phát ra âm thanh vui tai, bó hồng trắng nở rộ tinh khiết, rực rỡ, những món ăn được chuẩn bị tỉ mỉ, thanh đạm, vừa miệng. Diệp Anh mặt mày rạng rỡ nhấp một ngụm rượu trong ly, nói với Việt Tuyên đang ngồi trên xe lăn:

“Ừm, đã lâu rồi không được vui vẻ như thế này!”

Lần trước, được cùng dự tiệc với nữ hoàng Veka, tuy đã làm lu mờ hình ảnh của Sâm Minh Mỹ nhưng vẫn có khoảng cách trên và dưới sân khấu. Còn lần này, có thể ngắm nhìn khuôn mặt bỗng nhiên tái nhợt của Sâm Minh Mỹ ở khoảng cách gần như vậy, tâm trạng Diệp Anh quả thật không tệ chút nào.

Mùi vị của trà thù lại ngọt ngào đến vậy.

Tận mắt chứng kiến sự thất vọng và ghen ghét oán hận của kẻ thù giống như trái cây tự mình gieo trồng cuối cùng đã cho ra nước ép ngọt ngào, cô sẽ từ từ nhắm nháp, tận hưởng.

“Chúc mừng em.”

Nhìn ánh mắt long lanh gần như trẻ thơ của cô, sau khi hai người chạm ly, Việt Tuyên từ từ uống cạn thứ chất lỏng trong ly, tuy đó chỉ là nước lọc ấm cô rót vào. Anh mỉm cười nghe cô kể chi tiết việc Phan Đình Đình thử đồ tại cửa hiệu, dù trước khi cô về, qua Tạ Bình, anh đã biết kết quả của buổi thử đồ rồi, nhưng anh vẫn chú tâm nghe cô kể.

Hiếm khi thấy cô cười thuần khiết như thế.

Cho dù gương mặt tươi cười này bắt nguồn từ sự thất bại của Minh Mỹ, thế thì cũng có sao? Hơn nữa, hôm nay cô ăn ngon miệng hơn thường ngày rất nhiều.

“Một tuần nữa là lễ trao giải, đúng không?”

“Vâng.”

“Phan Đình Đình chắc chắn sẽ mặc bộ lễ phục em thiết kế, không có gì thay đổi nữa, đúng không?”, Việt Tuyên điềm đạm nói.

“...”, Diệp Anh chau mày, “Ý anh là?”.

Bên ngoài, từng bóng điện đã lần lượt được thắp sáng, mặt sông về đêm trong suốt, nhà nhà lên đèn, xe cộ nườm nượp.

“Cô ấy đương nhiên sẽ chọn bộ lễ phục của em!” Lấy khăn lau miệng, đôi mắt Diệp Anh tỏ rõ vẻ chắc chắn. Sau đó, cô nheo mắt, tựa đầu vào chân anh trên xe lăn, thì thầm dò hỏi:

“Có phải anh muốn nhắc nhở gì em không? Sâm Minh Mỹ sẽ không chịu thua như thế đúng không? Hay là anh thấy mẫu của em không đẹp đến mức khiến Phan Đình Đình đưa ra quyết định chắc chắn?”

“Lúc chiều, anh vừa về nhà cũ.” Không trả lời câu hỏi của cô, tay phải Việt Tuyên phủ lên mu bàn tay cô, vuốt ve một vài giây, rồi chậm rãi nói: “Mẹ hy vọng anh quay về”.

Trong bàn tay anh, tay cô khẽ cứng lại:

“Khi nào anh về?”

“Ngày mai.”

“Uhm”, đôi hàng mi đen nhánh của cô cụp xuống.

“Nếu ngày mai em không kịp thì ngày kia chúng ta về.”

“...”

Đôi hàng mi ngay tức khắc mở ra, cô ngạc nhiên nhìn anh chăm chăm, hỏi:

“Em và anh cùng về?”

“Em có đồng ý không?”, Việt Tuyên nhìn cô.

“Họ đồng ý...”

“Đúng vậy.”

Hơi ngạc nhiên, Diệp Anh tâm tư rối bời. Cách đây không lâu, trong lễ mừng thọ, Tà lão gia đã chính miệng tuyên bố hôn sự của Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ, hơn nữa việc cô từng vào trại cải tạo cũng bị phơi bày trước mặt người nhà họ Tà, Tà Hoa Lăng đã phẫn nộ đuổi cô ra khỏi nhà.

Cô cho rằng, Việt Tuyên có thể từ bỏ Tà gia, cùng mình bỏ nhà ra đi đã là chuyện vô cùng khó khăn. Không ngờ nhanh đến vậy, Việt Tuyên đã có thể khiến nhà họ Tà chấp nhận cô, và muốn đưa cô quay lại Tà gia. Bất luận Việt Tuyên dùng cách gì, Diệp Anh đột nhiên ý thức được rằng dường như cô đã luôn đánh giá thấp khả năng của Việt Tuyên.

“Nếu như em không muốn quay về thì sao?”, nhẹ nhàng tựa lên đầu gối anh, cô lặng lẽ thở dài, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn dòng xe cộ tấp nập trong đêm, “Ở đây chỉ có em và anh, yên tĩnh biết mấy”.

Việt Tuyên cúi đầu.

Mái tóc đen óng mượt như tơ, cô như chú mèo lười nhác u sầu, khuôn mặt trắng hồng khẽ cọ vào mũi anh, truyền hơi ấm cho anh. Những ngón tay anh bất giác vuốt ve đôi má cô, ngắm nghĩ rồi nói:

“Nếu em thực sự không muốn quay về...”

“A, không phải, chỉ là em muốn ở lại đây thêm vài ngày nữa.” Cô cười, nắm chặt những ngón tay anh, nũng nịu, “Ngày kia chúng mình về, được không anh?”.

Mặc cho cô đùa nghịch với ngón tay mình, Việt Tuyên dịu dàng nhìn cô, bỗng nhiên hai tai ửng đỏ, thì thầm: “Em muốn một chiếc nhẫn lấp lánh hơn những vì sao đúng không?”.

Cô hơi ngẩn người. Ánh mắt phức tạp liếc qua mặt anh, cô cười, mi khẽ chớp, trả lời: “Nếu như anh tìm thấy”.

Tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng vài ngày sau, khi tận mắt chứng kiến Diệp Anh và Việt Tuyên cùng nhau xuất hiện tại phòng ăn nhà họ Tạ, trái tim Sâm Minh Mỹ như bị ai đó ra sức bóp nghẹt.

Rèm cửa màu tím kiểu cung đình đẹp đẽ xa hoa. Đèn chùm pha lê trắng hình nến rơi xuống bàn ăn dài. Như thế đã được chính thức công nhận là bạn gái Việt Tuyên, Diệp Anh ngồi bên cạnh anh, nhẹ nhàng, tỉ mỉ chăm sóc anh dùng cơm, hai người thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn nhau, thì thầm to nhỏ. Còn Tạ lão thái gia và Tạ Hoa Lăng đều dùng cơm với vẻ tự nhiên, như thể sự việc đêm mưa gió ấy chưa từng xảy ra.

“Còn vài ngày nữa là đến ngày diễn ra lễ trao giải Quả cầu vàng rồi”, dùng thìa bạc múc canh cá màu trắng sữa một cách nho nhã, Sâm Minh Mỹ uống một ngụm, hướng ánh mắt về phía Diệp Anh, mỉm cười nói tiếp, “Xán và tôi định đến Hollywood cổ vũ cho Phan Đình Đình, hai người có muốn đi không?”.

Nghe giọng điệu thoải mái và tự tại kia, Diệp Anh nhìn Sâm Minh Mỹ dò

xét. “Lễ phục làm xong rồi chứ?”, người mở miệng trước lại là Tạ Hoa Lăng. “Vâng ạ, thưa bác gái”, Sâm Minh Mỹ mỉm cười. “Vậy thì nghỉ ngơi một chút đi”, Tạ lão thái gia vẻ mặt tươi cười hiền từ nói, rồi sai người làm mang lên cho Sâm Minh Mỹ một bát tổ yến rất lớn, “Cháu ngoan, gần đây cháu mệt mỏi và gầy đi nhiều rồi, phải tẩm bổ cho lại người”. “Phan Đình Đình chọn lễ phục của cháu à?”, Tạ Hoa Lăng hỏi với vẻ phức tạp. “Lễ trao giải Quả cầu vàng sẽ được tường thuật trực tiếp, đến lúc đó mọi người sẽ đều nhìn thấy”, Sâm Minh Mỹ mỉm cười không trả lời, vẻ mặt lại đầy chắc chắn, rồi nghiêng đầu nhìn sang Việt Xán đang ngồi bên cạnh, “Đợi sau khi lễ trao giải kết thúc, Xán với cháu định tổ chức một buổi tiệc mừng ở Hollywood, mượn cơ để chính thức giới thiệu thương hiệu thời trang nữ cao cấp của chúng ta”.

Canh cá vừa tươi ngon vừa đậm đà.

Ánh mắt lạnh lùng dời khỏi người Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh tiếp tục thưởng thức món canh cá. Mới có hai ngày mà Sâm Minh Mỹ đã tỏ ra là mình đang nắm chắc phần thắng trong tay. Xem ra, khi Việt Tuyên nhắc nhở cô việc của Phan Đình Đình khả năng sẽ có thay đổi chính là ám chỉ điều này.

“Thế nào, Diệp tiểu thư không tán đồng với ý tưởng tổ chức tiệc mừng này sao?”, đuôi mày hơi nhướn, Sâm Minh Mỹ ném cái nhìn về phía Diệp Anh, người vẫn luôn giữ vẻ bình thản, điềm tĩnh từ đầu tới giờ.

“Đây là ý tưởng không tồi”, lấy khăn ăn nhẹ nhàng lau khóe miệng, Diệp Anh mỉm cười, “Bất luận Phan Đình Đình chọn Sâm hay MK, thì đều là thương hiệu của Tạ thị, tổ chức tiệc mừng không thừa đi đâu cả”.

Nhìn dáng vẻ nho nhã, điềm đạm của Diệp Anh phía đối diện, trong lòng Sâm Minh Mỹ vô cùng bức bối. Rõ ràng mình mới là đại tiểu thư xuất thân danh giá, Diệp Anh chẳng qua chỉ là một đứa con gái tù tội tốt nghiệp từ một trường đại học hạng xoàng, vậy mà phong thái lại luôn thanh cao nho nhã,

toát lên khí chất khó diễn tả bằng lời, như thể thân phận hai người đã bị đảo ngược vậy.

Sâm Minh Mỹ vô cùng căm ghét cảm giác này.

Rất lâu trước đây, khi còn nhỏ, cũng từng có người làm cho cô căm ghét như thế. Người đó như một cô công chúa cao sang, bên cạnh người đó, người khác đều biến thành những hạt bụi nhỏ nhoi, vô hình. Vì vậy, khi cô tận tay kéo người đó từ trên mây xuống, rồi giẫm đạp một cách tàn nhẫn, cảm giác mãn nguyện trong lòng khó có thể diễn đạt thành lời.

“Nếu đã như vậy, con và Diệp Anh cũng sẽ đến lễ trao giải”, tiếng nói trầm nhẹ vang lên trong phòng ăn, Việt Tuyên ngồi trên xe lăn, nhẹ nhàng nắm tay Diệp Anh.

“Nhưng sức khỏe của con!”

Tạ Hoa Lăng sợ hãi, lập tức phản đối.

“Con đã khỏe nhiều rồi”, Việt Tuyên an ủi mẹ, “Nhốt mình trong phòng mãi rất buồn, con cũng đang muốn ra ngoài thư giãn”. Giọng anh bình thản, nhẹ nhàng, có sức thuyết phục người khác.

Bên kia, Việt Xán uống ly rượu vang, dường như chẳng hề để ý đến lời qua tiếng lại của mọi người. Rượu đỏ như hồng ngọc, hương thơm thoang thoảng, anh khép hờ đôi mắt từ từ thưởng thức, khóe miệng nở nụ cười dừng dừng, ánh mắt dừng lại trên hai bàn tay đan vào nhau của Việt Tuyên và Diệp Anh.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

Những năm tháng ngọt ngào như mật đó, những đêm đầu hạ trắng sáng vắng vặc đó, những mùa hoa tường vi chưa nở đó.

Đêm tối, đom đóm bay lượn, lấp lánh, lập lòe, ánh sáng đèn đường vàng nhạt, những giọt sương ươn ướt trên cánh hoa tường vi cũng lấp la lấp lánh, tiếng côn trùng lúc xa lúc gần trong vườn hoa trung tâm càng làm cho cảnh vật trở nên vô cùng tĩnh mịch. Cuộc sống như cõi mộng, anh cầm cặp sách cho cô, đi bên cạnh cô, nhưng lại chỉ thấy được khuôn mặt nghiêng nghiêng, trắng hồng của cô. Mái tóc dài, đen nhánh che mất khuôn mặt, chỉ để lộ chóp mũi thanh thoát và hàng mi cong dài của cô.

Không chỉ một lần, anh yêu cầu cô buộc tóc lên.

Ít nhất để anh có thể nhìn thấy cả gương mặt cô.

Cô luôn làm như không nghe thấy, chẳng hề lưu tâm. Nhưng khi anh hung hăng muốn tự mình buộc tóc cho cô, cô lại lạnh lùng lườm anh một cái, khiến anh phải chịu thua.

Thế là, anh đi giật lùi trước mặt cô.

Cơn gió đêm mang trong mình hương hoa tường vi, cuối cùng cũng có thể thấy được gần hết gương mặt cô. Cô dường như không vui, làn da mát lạnh tựa tuyết trắng, đôi mắt đen láy, u sầu như vũng nước sâu thẳm, anh chưa từng nhìn thấy nụ cười thật sự thoải mái nơi cô.

Vườn hoa trung tâm về đêm không có ai khác.

“ ...

Ánh trăng sáng trắng ôm trọn mặt biển sâu

Anh thần thờ ngăm biển, trái tim không biết bay đi đâu

Nghe thấy anh ta đang nói với em

Rằng anh ta thật lòng thích em

Anh không biết nên trốn về đâu

Yêu một người phải chẳng cần hiểu nhau

Anh tưởng rằng em sẽ hiểu mỗi khi anh nhìn em

Bí mật mà anh chôn giấu

Trong mỗi sớm mai

...”

Anh đi giật lùi trước mặt cô, bắt đầu hát cho cô nghe, bắt chước động tác của các ca sĩ thời đó một cách khoa trương, tay gảy cây đàn ghita tưởng tượng, giọng khàn khàn hát Rock, đột nhiên cất giọng nam trung trầm bổng du dương, nồng nàn tha thiết, sau đó lại vừa hát vừa ra sức nhảy những bước trong MV.

“ ...

Nguyễn dùng một cây bút chì đen

Vẽ nên vở kịch sân khấu trăm mặt

Ánh đèn sáng hơn nữa cũng ôm chặt lấy em
Nguyễn đứng trong góc tối cất giọng ca khàn khàn
m thanh lớn hơn nữa cũng đều dành cho em
Xin hãy chăm chú lắng nghe, chẳng cần lên tiếng
Nguyễn dùng một cây bút chì đen
Vẽ nên vở kịch sân khấu trăm mặt
Ánh đèn sáng hơn nữa cũng ôm chặt lấy em
Nguyễn đứng trong góc tối cất giọng ca khàn khàn
Xin hãy thứ tha cho anh chẳng biết đường ăn nói
Nguyễn dùng một cây bút chì đen
Vẽ nên vở kịch sân khấu trăm mặt
Ánh đèn sáng hơn nữa cũng ôm chặt lấy em
Nguyễn đứng trong góc tối cất giọng ca khàn khàn
Tình yêu tron g lòng, chẳng cần lên tiếng
...”

(Chẳng cần lên tiếng – Eason Chen, lời Tiểu Kha)

Anh hát đủ các thể loại.

Càng hát càng hăng, khi anh sắp gây sự chú ý với cảnh sát tuần tra, thì

cuối cùng cũng thấy được nét cười trong đáy mắt cô. Tuy đôi môi cô vẫn mím hững hờ, song nét cười ánh lên trong mắt lại như đóa tường vi nở rộ, đẹp đến nỗi khiến tim anh đập thình thịch như bị điện giật, trong phút chốc có một cảm giác hạnh phúc không biết mình đang ở nơi đâu.

“Rằm.”

Chắc tại phía sau có hòn đá, cũng có thể bởi tim đập liên hồi làm đôi chân loạng choạng, anh đang đi giật lùi thì ngã ngửa, trời đêm ngàn sao lấp lánh, trước mắt anh cũng xuất hiện vô số sao vàng vì cú ngã. Anh đau đến méo miệng, cô ngồi xõm bên cạnh anh, nét cười trong đáy mắt càng nhiều hơn, miệng mấp mí anh ngốc nghếch, nhưng những ngón tay trắng muốt lại xoa xoa chỗ sưng sau gáy anh. Nằm trên đất, bên cạnh rặng tường vi, anh nhìn cô đắm đuối, rồi nắm lấy tay cô, đặt lên môi mình và hôn thật sâu.

Đêm đầy sao, phảng phất hương tường vi, những ngón tay thon dài tao nhã nằm gọn trong lòng bàn tay anh, anh hôn hương thoang thoảng trên đó, còn cả ý cười nhẹ nhàng trong đôi mắt cô, nụ hôn mang hơi ấm của những ngón tay cô, anh của tuổi trẻ không cưỡng lại được, cắn mạnh đầu ngón tay xinh đẹp của cô...

Lưới sắt khung cửa sổ màu đỏ rực đung đưa trong gió.

Ngồi bật dậy trên giường, mồ hôi trên người dần thấm lạnh cơ thể, Việt Xán lòng dạ rối bời ngẫm nhìn những vì sao trên bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, giấc mơ thời tuổi trẻ chân thực đến mức dường như chỉ cách một hơi thở. Anh còn nhớ, từ sau đêm đó, cô đã ngấm cho phép anh luôn được nắm tay cô.

Những năm tháng gần đây không có cô bên cạnh.

Xung quanh anh người đẹp nhiều không đếm xuể, họ đều rất yêu quý và chăm sóc đôi tay tới mức vô cùng mịn màng, mềm mại.

Nhưng anh chỉ luôn nhớ tới đôi bàn tay cô.

Mười ngón tay cô trắng nõn khác thường, dường như không hề hồng hào, nhưng lại tỏa ra hương thơm thoang thoảng tựa hương tường vi mới nở. Ngón tay cô thon dài, mảnh mai, gầy guộc, đẹp như thể mang trong mình sức sống quật cường. Năm bàn tay ấy trong lòng bàn tay mình, có chút cộm tay, do vậy mỗi lần anh đều nắm chặt tay cô, nắm càng chặt càng cảm thấy gần gũi và hạnh phúc như thể máu thịt hai người hòa làm một vậy.

Bàn tay trống vắng.

Cúi đầu nhìn xuống lòng bàn tay hơi nâu của mình, Việt Xán chậm rãi hồi tưởng lại, xúc cảm trong giấc mộng ban này đã dần trở nên mơ hồ. Nhắm mắt lại, trong đầu anh hiện lên hình ảnh cô và Việt Tuyên tay trong tay trong bữa tối, khoe môi liền cong lên đầy băng giá.

Lưới sắt khung cửa sổ màu đỏ rực khẽ lay mình trong gió.

Ánh sao bên ngoài cửa sổ nhuộm màu huyết mờ ảo, rặng tường vi trước cửa, sau khi nở rộ, giờ chỉ còn sót lại những tán lá xào xạc, lay động. Đợi thêm vài tháng nữa, khi mùa đông sang, chúng sẽ chỉ còn trở lại những sợi dây leo đen khô.

Nắm chặt tay, ánh mắt Việt Xán dừng lại trên những phiến lá xanh ngắt đang khẽ rung rinh, trái tim quặn thắt. Nếu như... nếu như tất cả có thể làm lại. Những năm tháng ngọt ngào như mật đó, những đêm đầu hạ trăng sáng vắng vặc đó, những mùa hoa tường vi chưa nở đó.

Những giọt sương long lanh đọng trên phiến lá xanh ngắt, đó là đêm đầu hạ trăng sáng ngời sáu năm về trước, khi những đóa tường vi chưa nở, nhưng những nụ hoa non nớt chỉ chờ một trận gió thổi qua là nở rộ ngập trời những đóa tường vi đại đỏ tươi nồng nhiệt.

Năm ấy, anh đã đưa hộ chiếu cùng vé máy bay của cô và mẹ cho cô. Cô xem qua, rồi cẩn thận bỏ chúng vào ngăn kín trong cặp sách.

“Đây là căn nhà ở nước ngoài của chúng ta, em xem có thích không?”, anh hào hứng lấy ra mấy tấm ảnh cho cô xem, “Mẹ em ở tầng một, anh và em ở tầng hai. Đây sẽ là phòng của em, em xem có thích không? Nếu không thích phong cách này, đến lúc đó sẽ sửa lại thành kiểu em thích!”.

Trong ảnh là một ngôi nhà gỗ nguyên khai hai tầng, có vườn hoa rộng. Phòng của cô bài trí tao nhã, đơn giản, giấy dán tường sọc màu lam trắng, có một cửa sổ gỗ lớn màu trắng. Nhìn bức ảnh, cô hỏi: “Ngoài cửa sổ có thể trồng hoa tường vi được không?”.

“Bồn hoa đã làm xong rồi, cánh cửa sổ cũng thay bằng loại mở phía trong”, anh cười đắc ý, “Anh còn chọn riêng giống tường vi, và đã nhờ người làm vườn ở đó trồng giúp, khi em đến cũng đúng vào mùa hoa nở”.

“Giống hoa tường vi nào và màu gì hả anh?”, cô tò mò hỏi.

“Bí mật, đến lúc đó em sẽ biết”, nắm lấy những ngón tay cô và hôn nhẹ, anh chỉ vào một góc vườn trên bức ảnh, thích thú nói, “Ở chỗ này, anh định làm một căn nhà kính. Chỉ cần điều chỉnh tốt giống cây và nhiệt độ, thì một năm bốn mùa em đều có thể ngắm nhìn hoa tường vi!”.

Cô cười, lườm anh một cái.

Cái lườm khiến trái tim anh loạn nhịp, anh ôm cô vào lòng, không nhận được, hôn liên hồi lên trán cô. Bỗng nhiên, mặt anh đỏ bừng, có chút lúng túng:

“Cái đó...”

“Hử?”

“... Bên nước ngoài, hình như qua mười sáu tuổi là có thể...”, có chút bối rối, mặt chàng thiếu niên đỏ bừng, thì thầm bên tai cô, “... có thể kết hôn rồi, hay là, chúng mình... chúng mình cũng...”. Cô đỏ mặt toan đẩy anh ra. “Được không?”, ôm chặt lấy cô, gò má đỏ ửng của anh kề sát vào gò má đỏ ửng của cô, giọng nồng nhiệt, “Em... em có thích anh không? Nếu thích anh, chúng mình... sau khi ra nước ngoài, kết hôn luôn được không...”.

Trong màn đêm mịt mùng, đôi hàng mi đen nhánh khẽ rung lên, Diệp Anh sợ hãi bừng tỉnh khỏi giấc mơ! Hơi thở gấp gáp, sắc mặt tái nhợt nhìn chăm chăm lên trần nhà. Rèm cửa kín bưng, màn đêm bên ngoài không thể lọt vào, trong phòng, đèn ngủ nhỏ xinh sáng dịu, trần nhà sạch sẽ không chút mạng nhện.

Hơi thở khẽ run.

Cô cứ nghĩ mình đã quên từ lâu.

Những chuyện hoang đường, nực cười đã qua đó, những mảnh vỡ nhuộm máu đó.

Vậy mà, những ký ức cứng đầu vẫn ngự trị trong cô.

Hơi thở dần trở lại bình thường.

Trong ánh sáng dịu của đèn tường, cô lặng lẽ nhìn lên trần nhà cho đến khi cảm nhận được hơi thở ấm áp bên cạnh. Trên chiếc gối trắng muốt, cô chậm rãi nghiêng đầu sang, thấy Việt Tuyên đang say giấc.

Nét mặt anh khi ngủ thật êm đềm.

Tuy các nét trên khuôn mặt vẫn tạo cảm giác xa cách, nhưng anh không chau mày nữa mà giãn ra, khóe môi cũng thả lỏng. Cô nhìn anh, rất lâu, rồi chạm nhẹ vào bàn tay trái ấm nóng của anh trong chăn. Trước đây, bàn tay

anh không ấm áp cũng chẳng lạnh giá, nhưng lại xa cách đến mức dường như không muốn tiếp xúc với bất kỳ ai.

Đang say giấc, ngón tay Việt Tuyên động đậy một cách vô thức, nắm lấy tay cô. Cô giật mình, lập tức rút tay ra khỏi tay anh theo phản xạ tự nhiên! Một giây sau, trong lòng lại vì hành động này mà dấy lên cảm giác hối lỗi. Cô cúi đầu, đặt một nụ hôn lên trán anh, rồi nhẹ nhàng kéo dịch chăn đắp lên cảm cho anh.

Cảm giác dịu êm và áy náy đan xen vào nhau khiến cô thần thờ hồi lâu, không tài nào trở lại nằm cạnh anh được nữa. Cô lấy chiếc áo khoác choàng lên người, rồi nhẹ nhàng đi về phía cửa, xoay nắm cửa bước ra sau đó nhẹ nhàng khép lại, không muốn quấy rầy giấc ngủ của anh.

Bên kia cánh cửa.

Tiếng bước chân cô ngày càng xa, rồi dần dần mất hút.

Dưới tia sáng hắt hiu trong phòng, Việt Tuyên mở mắt, hơi ấm trên ngón tay lạnh dần theo tiếng bước chân ngày càng xa của cô.

Màn đêm tĩnh mịch.

Trời đêm sâu thẳm lấp lánh ánh sao, từng đốm sao sáng tỏ, con đường mòn nhỏ trong vườn cũng dễ đi hơn mọi khi.

Trong đêm tối đầu thu, gió đã mang chút hơi lạnh, Diệp Anh kéo chặt áo khoác, chậm rãi bước đi trong khu vườn tĩnh lặng.

Cuối con đường mòn nhỏ là một bể bơi lộ thiên. Mặt nước nhấp nhóang ánh sao. Trạm nghỉ chân màu trắng, những dây tường vi xanh ngắt vẫn lan ra

khắp nơi, những rặng tường vi trắng đẹp như thác nước đã hoàn toàn không còn tồn tại. Càng đi Diệp Anh càng thấy khu vườn rộng lớn hơn tưởng tượng của cô, có rất nhiều nơi trước đây cô chưa từng đặt chân đến. Khắp nơi trong khu vườn hầu như đều trồng hoa tường vi. Các loại tường vi khác nhau, dưới gốc cây, bên tảng đá, nơi góc tường bám đầy dây leo. Bên cạnh con đường nhỏ, chiếc ghế dài, rất nhiều loại mà cô không biết tên. Dưới ánh sao, cành lá tường vi nhẹ nhàng phát sáng, những phiến lá xanh với vô số răng cửa nhỏ xinh, um tùm sinh sôi, lan rộng.

Diệp Anh lặng lẽ bước đi.

Rẽ qua con đường nhỏ phía trước hồ bơi, trong màn đêm, phía xa xa tựa như cõi mộng trong những câu chuyện cổ tích, sừng sững xuất hiện một căn nhà kính như được làm từ pha lê! Bóng lộn, long lanh, sáng chói, đẹp như giấc mộng. Dưới màn đêm đầy sao, căn nhà kính trong suốt dường như chỉ tồn tại trong mộng tưởng.

Nhìn căn nhà kính, Diệp Anh dừng bước, trong phút chốc, cô mơ màng tưởng rằng mình đang nằm mơ, bên tai thấp thoáng giọng người thanh niên hoang dại hào hứng nói với cô năm nào: “Ở chỗ này, anh định làm một căn nhà kính. Chỉ cần điều chỉnh tốt giống cây và nhiệt độ, thì một năm bốn mùa em đều có thể ngắm nhìn hoa tường vi!”

Bên trong nhà kính tràn đầy mùi bùn đất.

Ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm, Diệp Anh bước vào, nhìn thấy cả một thế giới tường vi, từng khóm, từng khóm tường vi các loại. Trong không khí ẩm áp, ẩm ướt, có một khóm tường vi nhú ra đầy nụ đỏ tươi, như thể sau phút chốc sẽ nở rộ thành một biển hoa rực rỡ.

Trước khóm hoa tường vi đỏ tươi đó.

Một chiếc xẻng nhỏ vừa được dùng để xới đất, mép xẻng còn dính đầy bùn đất, một bình tưới màu cam, mấy bao phân bón và thuốc trừ sâu, Việt Xán đang chăm chú vun xới khóm hoa đó, mái tóc đen rối bời như thể đã ở đây cả đêm không ngủ. Mãi đến khi tiếng bước chân cô đến gần, anh mới đứng thẳng lên bất ngờ quay đầu. Khi nhìn thấy cô, đáy mắt anh lập tức ánh lên tia nhìn phức tạp.

Dưới ánh sáng trong căn nhà kính.

Cô mặc chiếc váy ngủ satin trắng rộng rãi, dài đến mắt cá chân, bên ngoài khoác tạm chiếc áo dệt kim màu đen. Đen là đen sẫm, trắng là trắng tinh, đôi mắt cô cũng đen láy, lạnh nhạt, thờ ơ nhìn anh, vẻ đẹp gần như ma mị.

Cô như vậy làm anh nhớ lại nhiều năm về trước. Lần đầu tiên trông thấy cô tại một cửa hàng điểm tâm kiểu u, tay cô cầm chiếc ô màu đen ướt đầm nước mưa, những ngón tay trắng bệch khác thường, lạnh lùng đi qua trước mặt anh.

“Hoa tường vi ở đây đều do anh trồng?” Khóe môi có ý chế nhạo, Diệp Anh chậm rãi tiến đến gần khóm tường vi kết đầy nụ đỏ. Những nụ hoa chúm chím đỏ tươi chưa nở, không có hương thơm, những chiếc gai nhỏ mềm trên đài hoa đâm vào ngón tay cô. Đây là khóm tường vi dại, khi nở sẽ là những đóa hoa đơn cánh, không đẹp và đầy đặn như loại tường vi lai.

“Sao vẫn chưa ngủ?”, đồng hồ trên tường kính đã điểm ba giờ sáng, Việt Xán chau mày. “Anh cũng chưa ngủ”, Diệp Anh nói rồi ngắt một nụ hoa, gai nhọn trên thân cây đâm vào tay đau buốt, một giọt máu chảy ra, cô chậm rãi ngậm đầu ngón tay vào miệng, ngồi xuống bên cạnh anh, hỏi:

“Sao không ở cùng Sâm Minh Mỹ? Tôi tưởng bây giờ là thời khắc hai người ăn mừng chiến thắng chứ. Hai người không phải đã tìm ra cách giải quyết việc của Phan Đình Đình rồi sao?” Nếu không, lúc ăn tối, Sâm Minh

Mỹ đã chẳng đặc chí đến vậy.

“Lần này cô thua chắc rồi.” Kiểm chế bản thân không nhìn vào ngón tay cô đang ngậm, Việt Xán nhướn mày, nhìn khóm hoa tường vi trước mặt, nói.

“Ồ? Tự tin thế sao?” Ngón tay không còn chảy máu, Diệp Anh mỉm cười, âm mê đài hoa đỏ tươi vừa ngắt đó. “Tiện thể nói cho tôi biết, hai người rốt cuộc đã làm gì để thuyết phục Phan Đình Đình từ bỏ lễ phục của tôi mà chọn lễ phục của Sâm?”

Bên ngoài, màn đêm lạnh lẽo, bên trong nhà kính lại ấm áp như đầu hạ, Việt Xán nhìn nụ hoa sắp nở, thần sắc không có gì thay đổi, trả lời: “Một số việc có thể khiến Phan Đình Đình động lòng”.

Để thắng trong ván bài này, để khiến cô chịu thua mà rời khỏi đây, ngoài việc đồng ý cho Phan Đình Đình làm đại diện một số quảng cáo của tập đoàn Tạ thị với giá cao, anh thậm chí còn đáp ứng Phan Đình Đình việc mà anh từng cho rằng tuyệt đối không thể đáp ứng.

Khi Phan Đình Đình cảm thấy mãn nguyện, nở nụ cười khoái chí, anh đã hiểu rằng, anh sẵn sàng làm bất cứ điều gì chỉ cần cô có thể rời khỏi đây.

“Ừm, thật muốn biết đó là những việc gì?” Dò xét nét mặt Việt Xán, Diệp Anh cười nói, ánh mắt long lanh: “Người phụ nữ có tham vọng lớn như Phan Đình Đình chắc không dễ làm cô ta thỏa mãn nhỉ?”

Việt Xán mặt tối sầm.

“Không lẽ”, chớp chớp mắt, Diệp Anh cười mỉa, “Còn cần Đại thiếu gia dùng mỹ nam kế mới có thể thu phục Phan tiểu thư sao? Theo tôi được biết, từ lâu Phan Đình Đình đã có tình ý sâu đậm với Đại thiếu gia đây, từng vì Đại thiếu gia mà suýt chút nữa từ biệt showbiz”.

Nhìn nét mặt không chút biểu cảm của Việt Xán, cô cười nói: “A, lẽ nào bị tôi nói trúng rồi? Chỉ có điều, nếu Sâm tiểu thư mà biết Đại thiếu gia đây bán sặc cho Phan tiểu thư, không biết có tức giận không nhỉ?”. Dừng lại một chút, cô như đột nhiên hiểu ra điều gì, nói, “À, tôi thật ngốc! Khi thử lễ phục, Sâm tiểu thư đã mời anh đích thân đến giúp, quyến rũ Phan tiểu thư như vậy, chắc đã được Sâm tiểu thư gật đầu đồng ý, đúng không?”

“Quyến rũ...”, khuôn mặt Việt Xán không chút biểu cảm nhắc lại lời cô.

“Anh đã yêu Sâm Minh Mỹ đến mức có thể vì cô ta đi quyến rũ người đàn bà khác, còn Sâm Minh Mỹ cũng dốc lòng tin vào tình yêu của anh dành cho cô ta như vậy, tin rằng, anh sẽ thực sự không động lòng trước Phan Đình Đình.” Siết chặt nụ hoa trên tay, có chút gì đó cười không nổi, Diệp Anh thở dài yếu ớt, “Anh thật sự rất thích, rất thích Sâm Minh Mỹ, đúng không?”

Trong căn nhà kính.

Những nụ tường vi đỏ tươi âm thầm chờ đợi khoảnh khắc bùng nổ.

“Đúng vậy, tôi thích cô ấy.”

Việt Xán nhướng mày, trả lời cô.

“Soạt” gai nhọn trên nụ hoa lại một lần nữa đâm vào ngón tay Diệp Anh, trong nháy mắt một giọt máu chảy ra. Có vẻ lại đâm vào cùng một chỗ, cô đau tới mức hơi chau mày, trái tim cũng như thắt lại, khác với lần trước, lần này gai nhọn đâm sâu vào thịt. “Xán, anh việc gì phải thế.” Ấn đầu ngón tay, nhìn từng giọt máu chảy ra, Diệp Anh cười gượng gạo, nói: “Tôi không tin anh thích cô ta. Anh biết rõ là tôi hận cha cô ta, tôi hận là không thể xé nát cha cô ta ra! Biết rõ tôi hận cô ta và cha cô ta, sao anh có thể thích cô ta cơ chứ?”.

“Tôi với cô thì có quan hệ gì?”, thoáng chút tàn khốc nơi khóe miệng,

Việt Xán nhìn cô mĩa mai: “Cô nghĩ quá nhiều rồi đấy, Diệp Anh. Cô thật sự cho rằng, nếu tôi còn nhớ đến cô, nếu tôi còn quyến luyến quá khứ giữa tôi và cô, mà trong thời gian sáu năm tôi không đi thăm cô lấy một lần, sau khi cô ra ngoài cũng không một lần liên lạc với cô sao?”.

“Tôi qua lại với cô, chẳng qua là vì còn chút thương hại cô thôi. Cô lại được đăng chân lân đăng đầu, muốn làm tổn thương Minh Mỹ, muốn lợi dụng quá khứ giữa tôi và cô để uy hiếp tôi, phá hoại tình cảm giữa tôi và Minh Mỹ.”

Anh cười mĩa mai, ánh mắt lạnh lùng.

“Vì Minh Mỹ, tôi có thể khuyên Phan Đình Đình thay đổi quyết định, có thể đuổi cô ra khỏi nhà họ Tạ! Kể cả cô có kể những chuyện đã qua với Minh Mỹ, cô cho rằng Minh Mỹ sẽ tin rằng hiện giờ tôi vẫn còn tình cảm với cô sao? Diệp Anh, cô tự tin quá đấy, sáu năm trước, tôi còn quá trẻ, chưa hiểu về tình yêu, thấy cô mang vẻ đẹp băng giá nên muốn chinh phục, sau sáu năm, có loại đàn bà nào mà tôi chưa từng gặp cơ chứ! Cô là cái thá gì?”

“Nói hay lắm.” Đầu ngón tay đau như bị kim châm, máu khô dần, Diệp Anh mặt trắng bệch, đôi mắt u tối nhìn anh chăm chăm, giọng nã nê: “Đáng lẽ anh nên nói thế này với tôi sớm hơn, chứ không phải là nói những lời giả dối, nào là tốt cho tôi, nào là muốn tôi từ bỏ việc báo thù, sống một cuộc sống hạnh phúc! Đáng lẽ anh nên để tôi sớm bỏ cuộc! Sáu năm tròn, trong trại cải tạo, nếu tôi bỏ cuộc, là có thể để mặc họ giày xéo tôi, chà đạp tôi, và tôi đã không phải chịu nhiều đau khổ vô ích như thế!”.

Giọng cô u ám lạnh lùng.

“Xán, tôi đã tìm rất nhiều lí do để bao biện cho anh. Đêm đó có lẽ anh bị tai nạn, có lẽ anh bị bệnh nặng, có lẽ anh vướng bận việc gì đó. Tôi đã đợi chính miệng anh nói với tôi! Anh nên sớm nói với tôi những điều này mới

đúng! Nói rằng, anh chẳng có lý do gì hết, nói rằng anh đã hối hận, nói rằng sau này anh sẽ có vô số đàn bà, chẳng cần dính vào đứa phiền phức như tôi!”

Đột nhiên đứng bật dậy, Diệp Anh trân trân nhìn anh, sâu thẳm trong đôi mắt cô có ngọn lửa u tối như ma trời đang đốt cháy rừng rực, chậm rãi nói với anh từng câu:

“Rất tốt. Cảm ơn anh đã cho tôi biết những điều này, để cuối cùng tôi có thể thôi không còn ảo tưởng, để tôi có thể hoàn toàn tỉnh táo tiến hành những việc tôi vốn do dự trước đây!” Cô nắm chặt nụ hoa đỏ tươi trong lòng bàn tay, nỗi đau sâu sắc càng làm môi cô thêm nhợt nhạt, ánh mắt đã có chút điên dại, quay lưng bước đi một cách kiên định.

“Đủ rồi, những mảnh khoe này của cô có thể dừng lại được rồi đấy!”

Giọng âm trầm mà tức giận, Việt Xán túm lấy tay phải cô, nhìn bàn tay cô bị gai nhọn tường vi đâm chi chít. Nghiến răng kèn kẹt, anh vừa phẫn nộ vừa khinh miệt, nói: “Cô cho rằng trò khố nhục kế trẻ con này có tác dụng với tôi sao?! Người đàn bà tự phụ, cô dựa vào đâu để chắc chắn rằng tôi vẫn còn thích cô, không nỡ nhìn cô đau, không nỡ nhìn cô khổ?!”.

“Từ lúc gặp lại cô, hết lần này đến lần khác, lúc thì ám chỉ, lúc thì thể hiện rõ, cô không hề hận tôi, cô vẫn còn tình cảm với tôi, cô ghen tuông khi tôi và Minh Mỹ yêu nhau!”

Việt Xán khinh miệt, chế giễu, càng nắm chặt bàn tay bị thương của cô như cố ý làm cô đau thêm.

“Cô giờ đủ trò, cho rằng tôi sẽ mắc lừa? Sao cô có thể không hận tôi, là tôi khiến cô phải vào trại cải tạo sáu năm! Nếu có người hại tôi như vậy, tôi sẽ chỉ mong người đó chết đi! Sao có thể vẫn còn có thứ tình cảm nhảm nhí là ‘thích’ được cơ chứ! Đóa tường vi nhỏ bé của tôi, cô của sáu năm trước

băng giá, sắc bén đến độ toàn thân đầy gai nhọn, lẽ nào sáu năm sau, cô lại giống như được ánh sáng của Chúa soi sáng, trong lòng chan chứa tình yêu và sự tha thứ đối với tôi, kẻ đã từng làm hại cô?!”

Gương mặt nguy hiểm kề sát mặt cô, Việt Xán hơi nheo mắt, lạnh lùng đến tàn nhẫn:

“Tôi không mắc lừa cô đâu! Xin cô hãy thôi đi! Cô nghe cho rõ đây, cho dù cô hận tôi hay không, yêu tôi hay không, tôi cũng chẳng thêm bận tâm! Tôi chỉ cần cô nhớ rằng, cô đã đồng ý với tôi, chỉ cần cô thua trong chuyện của Phan Đình Đình, thì sẽ ngoan ngoãn cúp khỏi nhà họ Tạ!”

“Ha ha.”

Đối diện với sự tức giận và lạnh lùng đến tàn nhẫn của Việt Xán, Diệp Anh nhếch mép, đôi mắt lạnh băng, cười nhạt, nói: “Rất xin lỗi, tôi sẽ khiến anh thất vọng.”

Dường như trong lòng vô cùng sáng khoái, cô nhìn anh đầy ác ý, nói: “Thỏa thuận đó, không lẽ anh lại ngây thơ đến mức coi là thật sao. Chẳng qua chỉ là một cuộc cạnh tranh nho nhỏ, thắng thì thắng, thua thì thua, có gì đáng nói? Hôm đó, tôi chẳng qua thuận miệng nói, anh lại cho là thật, hạ mình van nài Phan Đình Đình đừng mặc lễ phục của tôi sao? Ha ha, thật muốn biết rốt cuộc anh đã đáp ứng Phan Đình Đình chuyện gì, hy vọng đến lúc đó, anh không hối hận đến hộc máu”.

“Cô...”

Việt Xán hận là không thể bóp nát cô ra:

“Cô là đồ đàn bà bất tín, vô liêm sỉ!”

“Bất tín là tôi học được từ anh đấy.”

Mỉm cười một cách yêu kiều, đáy mắt Diệp Anh vẫn lạnh băng, như thể có đau khổ thêm cũng chẳng ảnh hưởng gì đến mình, “Vô liêm sỉ ư, anh cũng nào có khác gì tôi. Để đuổi tôi ra khỏi nhà họ Tạ, anh thậm chí còn có thể tạo ra vụ tai nạn xe hơi, muốn đẩy tôi vào chỗ chết!”.

“...”

Tròng mắt Việt Xán đột ngột co lại.

“Có cần phải giả bộ thế không?” Cô cười nhạt, nói: “Lúc ở Pháp, anh tạo ra vụ tai nạn xe hơi, làm Việt Tuyên bị thương nặng, làm tôi suýt chút nữa chết cùng. Lần này lại trực tiếp rat ay với tôi. Đại thiếu gia, muốn một người chết, có rất nhiều cách, anh việc gì phải chọn mỗi cách gây tai nạn ô tô?”.

Nét mặt vô cảm, giọng anh ngù ngờ:

“... Cô nghĩ đó là tôi?”

“Có phải anh làm hay không, trong lòng anh biết rõ! Tôi có nghĩ là do anh làm hay không, anh sẽ bận tâm sao? Việt Xán, để tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không rời khỏi nhà họ Tạ, sẽ không từ bỏ bất cứ việc gì tôi muốn làm! Muốn tôi rút khỏi đây, trừ phi anh giết tôi! Bằng không, cho dù có bắt cóc tôi, chỉ cần tôi có thể chạy thoát, tôi vẫn sẽ quay trở lại đây!”

“Tất nhiên, anh không thể đích thân ra tay, có rất nhiều người sẽ đồng ý phục vụ anh.” Khóe môi nhếch lên tự giễu, cô nói, “Tôi sẽ đợi”.

Căn nhà kính sáng rực.

Những nụ hoa đỏ tươi chi chít, những nụ hoa sắp nở lặng im chờ đợi trong hơi ấm của căn nhà kính, có thể trong tích tắc sẽ nở bung như thác hoa, cũng có thể chưa kịp nở đã tàn rụng. Việt Xán lặng lẽ, chăm chú nhìn chúng.

Anh đã đợi ba đêm rồi.

Mỗi đêm, anh đều nghĩ đó sẽ là đêm đầu tiên chúng nở, nhưng đợi đến tận bây giờ vẫn chưa nở.

“Anh có biết tôi hận anh điều gì nhất không?”

Trước cửa nhà kính, giọng cô nhạt nhòa:

“Có lẽ anh đúng, có lẽ trong đáy lòng tôi chỉ có sự thù hận đối với anh, có lẽ tình cảm của tôi đối với anh phức tạp đến mức bản thân tôi cũng chẳng thể biện bạch rõ ràng. Nhưng điều mà tôi hận anh nhất chính là anh không bằng lòng thử một lần.”

“Việt Xán, từ trước đến nay, người có lỗi với tôi là anh. Nếu trong chuyện tình cảm, ngay cả dùng khí để nếm trải và giành giật cũng không còn nữa, thì tất cả đều hoàn toàn chấm hết.”

Năm ngày sau.

Một chiếc máy bay quốc tế từ từ hạ cánh xuống sân bay nước Mỹ.

Phan Đình Đình đeo kính râm lớn, mặc đồ u màu hồng, dáng điệu kiêu diễm, bước vào phòng chờ trong vòng vây bảo vệ, người quản lý và các trợ lý, các phóng viên truyền thông Trung Quốc cùng các nước khác đã đợi ở đó từ lâu, vô số micro và máy quay, đèn flash liên tiếp không ngừng, làm sáng bừng cả một vùng.

Trên màn hình ti vi, qua ống kính có thể nhìn thấy một trong những trợ lý đứng sau Phan Đình Đình đang hết sức cẩn thận ôm một hộp lớn đựng lễ phục, LOGO trên hộp là chữ Sâm theo phong cách thủy mặc.

“Nếu cô không yên tâm, tôi có thể đến giúp cô chỉnh lại bộ lễ phục”, đứng trước rèm buồng trong phòng suite của khách sạn xa hoa bậc nhất Hollywood, Sâm Minh Mỹ mặt mày hớn hờ nói với Phan Đình Đình ở đầu dãy bên kia, sau đó cười lớn, “Ha, ha, ha, đáng người cô đương nhiên vẫn đẹp như vậy. Trong lễ trao giải ngày mai, những minh tinh phương Tây sẽ hiểu ra rằng trước đây họ đã hiểu lầm đáng sợ thế nào về phụ nữ phương Đông!”.

Đoạn tin về Phan Đình Đình trong bản tin kết thúc.

Dù đã kết thúc cuộc gọi, nụ cười vẫn ngự trị trên môi Sâm Minh Mỹ. Đúng lúc đó, Liêu Tu đến nói với cô, tiệc mừng tối mai đã sắp xếp ổn thỏa, Nhị thiếu gia và Diệp Anh cũng đã kiểm tra khâu chuẩn bị cho tiệc mừng.

“Hừm.”

Mắt Sâm Minh Mỹ tối sầm. Việt Tuyên và Diệp Anh cùng cô bay tới Hollywood, ở ngay cạnh phòng cô. Việt Xán phải giải quyết một số việc của tập đoàn, ngày mai mới tới được.

“Liêu Tu, lát nữa cô đến khách sạn Phan Đình Đình ở, lỡ cô ấy có bất kì điều gì không hài lòng về bộ lễ phục hoặc cảm thấy cần chỉnh sửa bất cứ chỗ nào, anh phải báo cho tôi ngay!”, Sâm Minh Mỹ căn môi nói với Liêu Tu.

“Vâng.”

“Cho đến trước lễ trao giải tối mai, anh đều phải ở bên cạnh Phan Đình Đình, nhất định phải chính mắt nhìn thấy Phan Đình Đình mặc bộ lễ phục của Sâm!”

“Vâng.”

Đêm nay, Sâm Minh Mỹ có chút bất an, ở lì trong phòng khách sạn, không bước chân ra ngoài. Liêu Tu có gọi điện thoại đến, nói anh đã giúp

Phan Đình Đình thử lại bộ lễ phục phượng bào lần nữa, không cần phải chỉnh sửa gì về kích cỡ.

Đêm nay, trong giấc ngủ Sâm Minh Mỹ đã mơ rất nhiều.

Cô mơ thấy cha, mơ thấy những mảnh ghép muôn màu muôn vẻ của tuổi thơ, mơ thấy mình đích thân đi đốt cửa tiệm MK của Diệp Anh, mơ thấy bộ lễ phục xanh thẫm như bầu trời sao, mơ thấy nữ hoàng Veka đột nhiên xuất hiện trên sàn catwalk, mơ thấy Phan Đình Đình...

“A!!!”

Sâm Minh Mỹ kinh hãi bừng tỉnh, mồ hôi nhễ nhại.

Sâm Minh Mỹ mắt mở trừng trừng, tim đập liên hồi, không, lần này cô sẽ không thua cuộc, khi Phan Đình Đình bước lên thảm đỏ, Sâm sẽ lập tức trở nên nổi tiếng! Không có ai là đối thủ của cô! Không ai có thể ngăn cản cô đi đến thành công!

Mặt trời lên.

Quỳnh An giúp Sâm Minh Mỹ làm tóc. Cô mời nhà trang điểm chuyên nghiệp trang điểm tỉ mỉ cho mình. Khoảng năm giờ chiều, Việt Xán xuống máy bay rồi đến khách sạn luôn. Nhìn thấy Việt Xán trong bộ lễ phục nhưng màu đen, đẹp trai, lịch lãm như thế, phát ra hào quang, Sâm Minh Mỹ cuối cùng cũng yên tâm.

Màn đêm buông xuống.

Liêu Tu gọi điện đến, Phạm Đình Đình đã mặc lễ phục của Sâm, đang trên đường đến dự lễ trao giải, khoảng bảy giờ tối cô ta sẽ đặt chân lên thảm đỏ.

“Tốt, tốt!”

Trong giọng nói không giấu nổi kích động, Sâm Minh Mỹ thở một hơi dài. Chinh đồn lại dung nhan một lần nữa, Sâm Minh Mỹ thay bộ lễ phục cô đã chuẩn bị kĩ lưỡng, rồi cùng Việt Xán và Quỳnh An đến lễ trao giải.

Địa điểm tổ chức lễ trao giải lộng lẫy như cung điện.

Bên ngoài trải thảm đỏ lấp lánh, đã bắt đầu có một số minh tinh xuất hiện. “Tách! Tách! Tách! Tách!”, các phóng viên truyền thông đến từ khắp nơi trên thế giới, giơ cao máy ảnh, vây kín thảm đỏ. Đây là lễ trao giải điện ảnh toàn cầu diễn ra mỗi năm một lần, là bữa tiệc lớn được vô số đài truyền hình các nước truyền hình trực tiếp, cùng với việc ngày càng nhiều minh tinh đặt giá bước lên thảm đỏ, lễ trao giải dần lên đến cao trào!

Trong hội trường lễ trao giải, các ngôi sao Hollywood vẫn đang chậm chậm tiến vào, giới thời trang quốc tế cơ bản đã có mặt. Họ ăn mặc đẹp đẽ, nói chuyện với những người xung quanh, không khí vừa quen thuộc vừa náo nhiệt.

“Khi nào Phan Đình Đình mới bước vào vậy?”

Nhìn màn hình LED trong hội trường đang tường thuật tình hình sôi động trên thảm đỏ bên ngoài, Sâm Minh Mỹ căng thẳng nói với Việt Xán bên cạnh. Rất khó lấy được thẻ ra vào hội trường lễ trao giải, Quỳnh An và Liêu Tu đành đợi ở ngoài, hai chỗ ngồi còn trống bên trái Việt Xán là của Việt Tuyên và Diệp Anh.

Không phải là không dám đến đấy chứ.

Sâm Minh Mỹ nghĩ một cách mĩa mai, biết rõ Phan Đình Đình sẽ chọn lễ phục của cô, Diệp Anh sẽ kiểm chế tốt tới mức đến chúc mừng cô sao? Đang mừng thầm trong lòng, bỗng nghe tiếng Việt Xán bên cạnh:

“Tuyên.”

Bộ lễ phục màu ghi bạc, áo sơ mi màu trắng ngọc trai, cổ thắt khăn lụa cũng màu ghi trắng, khăn lụa bóng nhật làm toát nên khí chất điềm tĩnh, cao quý, tuy gần gũi nhưng lại khiến người khác không dám ngược lên nhìn của Việt Tuyên. Điều khiến Sâm Minh Mỹ ngạc nhiên nhất là Việt Tuyên không ngồi xe lăn, mà để Diệp Anh dìu một bên.

Diệp Anh cũng mặc bộ váy màu ghi bạc, tóc buộc hờ, trang điểm nhẹ nhàng, đeo đôi hoa tai bằng ngọc trai để phù hợp với trang phục của Việt Tuyên, toàn thân thư thái nhưng vô cùng duyên dáng. Đôi mắt long lanh, cô tươi cười nhìn Việt Xán và Sâm Minh Mỹ. Sau khi đỡ Việt Tuyên ngồi xuống chiếc ghế phía bên trái Việt Xán, cô mới ngồi xuống, nói:

“Đêm nay Sâm tiểu thư thật lộng lẫy.”

Phía đầu thảm đỏ bên ngoài.

Các ngôi sao Hollywood được từng chiếc RV đen chở đến, trong khoảnh khắc cửa xe mở ra, vô vàn ánh đèn flash lóe sáng, tiếng la hét vang trời, ánh sao lấp lánh, rực rỡ vô cùng. Liêu Tu, Quỳnh An, George và Tracy mắc kẹt trong đám đông người hâm mộ, bị dòng người đẩy tới đẩy lui, bốn người đều dán mắt vào chiếc RV đen phía đầu thảm đỏ.

Các ngôi sao Hollywood càng xuất hiện sau càng là những ngôi sao đắt giá.

Phan Đình Đình có lẽ sắp xuất hiện rồi.

Liêu Tu và Quỳnh An rất kích động. Phan Đình Đình xuất hiện càng muộn càng nổi trội, càng gây được sự chú ý với truyền thông các nước, càng có hiệu ứng tuyên truyền cho nhãn hiệu Sâm, tuy nhiên tâm trạng mong ngóng sớm được nhìn thấy Phan Đình Đình mặc lễ phục Sâm cũng rất bức thiết. Về mặt George và Tracy có chút buồn bã. George khẽ mắng nhiếc một

tiếng:

“Dùng thủ đoạn này cơ đấy!”

Rõ ràng bộ lễ phục do Diệp Anh thiết kế thích hợp với Phan Đình Đình nhất, rõ ràng Phan Đình Đình cũng đã chọn bộ lễ phục của Diệp Anh, vậy mà đột nhiên bị Sâm Minh Mỹ phá hoại bằng những thủ đoạn hạ lưu! Nếu không phải Diệp Anh ngăn cản, George điên tiết mấy lần định đến công ty xông vào phòng thiết kế chất vấn Sâm Minh Mỹ cho ra nhẽ, cô ta rốt cuộc có còn chút gì gọi là liêm sỉ và tinh thần cạnh tranh công bằng không.

Dưới ánh sáng huy hoàng nơi hội trường lớn lễ trao giải.

Sâm Minh Mỹ mặc chiếc váy satin màu vàng tươi, thân váy thêu phượng hoàng tinh tế, sống động, bay lượn trong đám mây cát tường mỹ lệ. Chiếc váy này rõ ràng cùng một kiểu với bộ phượng bào, có điều kiểu dáng được giản lược một chút, không có cổ đứng, váy cũng dài trên gối.

“Những nơi như thế này, đương nhiên phải long trọng một chút.”

Sâm Minh Mỹ mỉm cười trả lời cô, ánh mắt đặc ý dầy kiêu ngạo. Mặc cùng một kiểu lễ phục thế này, đợi sau khi Phan Đình Đình đặt chân lên thảm đỏ, tất cả mọi người trong giới thời trang có mặt ở đây đều có thể đoán biết, cô chính là nhà thiết kế bộ phượng bào của Phan Đình Đình!

“Ừm, rất đúng”, Diệp Anh mím môi, tươi cười nói, “Chỉ có điều, nếu Phan Đình Đình phát hiện ra, bộ lễ phục đặt may mà cô ấy tưởng rằng độc nhất vô nhị lại gặp phải kiểu dáng chị em ngay trong lễ trao giải, không biết tâm trạng sẽ ra sao?”.

Sâm Minh Mỹ mặt hơi biến sắc.

Việt Xán và Việt Tuyên dường như không nghe thấy trận khẩu chiến giữa

hai người, vẫn bình thản thì thầm bàn luận một số việc liên quan đến tập đoàn.

“Tâm trạng Phan Đình Đình ra sao tôi không biết”, ngừng lại vài giây, Sâm Minh Mỹ cười nhạt, “Tôi chỉ hy vọng, lát nữa, trong bữa tiệc mừng, Diệp tiểu thư cũng có thể tươi cười niềm nở như thế này, thực tâm chúc mừng thương hiệu Sâm của chúng tôi thắng lợi dễ dàng”.

“Nhất định là thế rồi.”

Diệp Anh cười, nói một cách chân thành.

“Tôi tin là nếu Phan Đình Đình mặc bộ lễ phục của MK bước lên thảm đỏ, Sâm tiểu thư cũng sẽ thật lòng chúc mừng MK.”

“Hừm.”

Các ngón tay nắm chặt chiếc ví cầm tay nhỏ giả cổ màu vàng tươi, Sâm Minh Mỹ ngẩng đầu, ngạo mạn nhìn về phía màn hình lớn đang tường thuật cảnh tượng sôi nổi trên thảm đỏ. Cô chẳng cần nói nhiều như vậy với người đàn bà này, chỉ cần Phan Đình Đình mặc bộ phượng bào tôn quý, lộng lẫy bước ra khỏi xe...

Lễ trao giải điện ảnh lớn được tổ chức mỗi năm một lần.

Thảm đỏ sáng rực, lộng lẫy.

Microphone vang lên giọng khàn khàn, đầy sức hấp dẫn của người dẫn chương trình: “Vị khách tiếp theo sẽ bước lên thảm đỏ là người được đề cử giải Nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất, nữ diễn viên đến từ Trung Quốc, cô Phan Đình Đình...”.

Dòng người đầy náo động.

Liêu Tu và Quỳnh An hồi hộp nín thở, nhìn về phía chiếc RV màu đen đang chậm chậm tiến về phía đầu thảm đỏ. George và Tracy cũng căng thẳng nhìn theo...

Trong hội trường rực rỡ, sáng sủa.

Nhìn những ánh đèn flash lóe lên liên hồi như một biển sáng, nhìn chiếc RV đen từ từ tiến về phía đầu thảm đỏ trên màn hình lớn, nụ cười trên môi tắt dần, ánh mắt Diệp Anh trở nên sâu thẳm, những ngón tay nắm chặt tay vịn ghế ngồi. Bàn tay Việt Tuyên phủ lên mu bàn tay cô, lạnh ngắt và mạnh mẽ. Anh cũng chăm chú nhìn chiếc RV đen mà Phan Đình Đình sắp bước ra trên màn hình lớn.

Bên ngoài xe, ánh đèn flash như một biển sáng.

Bên trong chiếc RV màu đen, Phan Đình Đình căng thẳng tới mức hai má đỏ ửng, tưởng như không thể thở nổi, tay phải ôm chặt lồng ngực, đôi chân có chút run rẩy. Như thể nằm mơ, cuối cùng, Phan Đình Đình thật sự đã đặt chân đến lễ trao giải Quả cầu vàng được chú ý nhất trên toàn thế giới, đây là ước mơ của biết bao ngôi sao nữ trong nước, và một diễn viên luôn bị coi là bình hoa di động lại thực sự được tham gia lễ trao giải này!

Cô ta không biết sau này mình còn có cơ hội như thế này nữa hay không!

Cô tay hi vọng rằng, đêm nay, tất cả mọi người sẽ nhớ đến mình, nhớ đến gương mặt cô ta, nhớ đến con người cô ta, cô ta phải nắm lấy cơ hội này! Vì thế, cô ta không cần những bộ lễ phục mà các hãng lớn vớt cho như bố thí, cô ta cần một bộ lễ phục đẹp nhất, sang nhất! Một bộ lễ phục khiến cả Hollywood không thể lãng quên!

Nhìn bộ lễ phục trên người lúc này, trong lòng Phan Đình Đình vẫn có chút giằng xé.

Khi khoác lên mình bộ lễ phục xanh sẫm như bầu trời sao của Diệp Anh, khìn trong gương thấy mình lạnh lùng quyến rũ, cao quý như Ingrid Bergman, Phan Đình Đình biết rằng đây là bộ váy dạ tiệc đẹp nhất, phù hợp với mình nhất trên đời. Diệp Anh, nhà thiết kế lạnh lùng đó lại có thể làm cô ta hoàn toàn lột xác, khai thác được vẻ đẹp rạng ngời trong cô ta mà chính cô ta cũng cảm thấy lay động.

Nhưng...

Khi Việt Xán đưa ra bộ hợp đồng quảng cáo làm gương mặt đại diện với cát-xê vô cùng hậu hĩnh.

Cô ta đã động lòng. Một buổi tối tại quán bar lộ thiên ven sông, từng đốm sao sáng lấp lánh, mặt sông lấp loáng, Việt Xán dịu dàng ôm lấy đôi vai cô ta. Khi Việt Xán dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô ta chăm chú nói với cô ta rằng, anh cần cô ta giúp đỡ, anh cần cô ta chọn lễ phục của Sâm Minh Mỹ. Anh nhẹ nhàng ôm cô ta vào lòng, hôn lên mái tóc dài của cô ta, dịu dàng hỏi, Đình Đình, giúp anh được không?

Trong xe, Phan Đình Đình run rẩy nhắm mắt. Sẽ không có ai tin rằng cô ta thực lòng yêu người đàn ông bạc tình này. Vẻ đẹp của anh, sự nồng nhiệt của anh, thậm chí cả sự tàn nhẫn bạc bẽo của anh, cô ta đều yêu điên cuồng và sâu đậm. Đã quen với giới showbiz, cô ta chẳng hề bận tâm đến những người đàn bà khác bên cạnh anh, chỉ cần anh cũng thích cô ta, yêu cô ta, cần cô ta. Run rẩy hít một hơi thật sâu. Cánh cửa xe mở ra, Phan Đình Đình chỉnh lại nét mặt, khom lưng bước ra ngoài.

Hội trường rục rờ.

Trên màn hình lớn, cánh cửa chiếc RV đen được một vệ sĩ cao to, tuấn tú mở ra. Trong chốc lát, vô số máy ảnh bắt đầu lóe sáng, trong biển sáng lấp lóa như những tia chớp, Phan Đình Đình trắng trẻo, nõn nà từ từ bước ra khỏi

xe. Kiểm chế sự hồi hộp trong lồng ngực, Sâm Minh Mỹ mỉm cười, gượng gạo ngắm nhìn khoảnh khắc vinh quang tột đỉnh này!

Nụ cười vẫn trên môi, Sâm Minh Mỹ tao nhã nhìn lên màn hình lớn. Thời gian như ngưng đọng, Diệp Anh quay sang, cười với Sâm Minh Mỹ, Sâm Minh Mỹ bất động như tượng đá, sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt, khóe môi vẫn giữ nụ cười kỳ quặc như thể một chiếc mặt nạ vỡ. Đột nhiên, chiếc điện thoại trong ví cầm tay của cô reo lên điên cuồng, từng hồi không ngớt, gay gắt và chói tai.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Diệp Anh, từ giờ trở đi, anh thuộc về em.

Trời đêm đầy sao.

Thảm đỏ lễ trao giải Quả cầu vàng sáng như ban ngày, trong ánh đèn flash lóe lên liên hồi, Phan Đình Đình làn da trắng ngần, dáng người thanh tao, kiêu sa thoát tục. Cô mặc bộ lễ phục cổ chữ V khoét sâu màu xanh thẫm như bầu trời sao, đẹp tựa nữ thần, một nữ thần kiêu diễm lạnh lùng đến từ bầu trời đêm thần bí.

Vô số ánh mắt kinh ngạc.

Phóng viên các nước vốn đang chụp ảnh những ngôi sao lớn khác dường như cũng bị hấp hồn, ngạc nhiên, lần lượt quay đầu nhìn về phía Phan Đình Đình trên thảm đỏ! Bóng dáng cô gái mặc chiếc váy màu xanh thẫm đẹp như thể đến từ bầu trời đêm thần bí, từ vương quốc băng tuyết. Sau khoảnh khắc nghệt thở, tiếng đèn flash rộn lên như bão tố, “tách!”, “tách!”, “tách!”, “tách!”, “tách!”, “tách!”... Các phóng viên truyền thông từ khắp các quốc gia trên thế giới điên cuồng chụp ảnh Phan Đình Đình, biến sáng lấp lánh khiến cả thảm đỏ sáng như ban ngày, những ngôi sao khác xung quanh cũng không được được phải ngoái đầu nhìn, trong giây lát, không khí trên thảm đỏ đã được đẩy lên cao trào!

“... Cô Phan không mặc, không mặc lễ phục của chúng ta!”

Trong hội trường, giọng nói hoảng hốt bất an của Liêu Tu vọng ra từ điện thoại, Sâm Minh Mỹ nhìn chăm chăm màn hình lớn đang tường thuật khung cảnh trên thảm đỏ, tay phải nắm chặt điện thoại. Đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, đôi môi khẽ run rẩy, không thể tin được, vấn đề ở đâu, sao lại như thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nhìn Phan Đình Đình trên màn hình lớn, sắc mặt Việt Xán tối sầm, lúc lâu sau, anh nhếch mép, rướn người về phía trước nói với Diệp Anh: “Chúc mừng cô, Diệp tiểu thư”. Lật bàn tay, nắm lấy tay Việt Tuyên, Diệp Anh mỉm cười nhìn Việt Xán, nói: “Cảm ơn”.

“Bàn tiệc mừng đêm nay, anh và Sâm tiểu thư nhất định phải tham gia đấy nhé.”

“Nhất định rồi”, Việt Xán mỉm cười đáp, “Đây là vinh dự của Tạ thị”. Thẩn thờ cất điện thoại, trong đầu ong ong, Sâm Minh Mỹ nhìn chiếc ví cầm tay nhỏ bằng gấm đi kèm với bộ phượng bào trong tay, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng châm biếm, máu dồn hết lên mặt! Hội trường xôn xao, hình như nghe thấy một cái tên nào đó, Sâm Minh Mỹ dờ dẩn nhìn qua, người đó đang chậm rãi tiến vào hội trường, rất nhiều người vòng trong vòng ngoài như thế vàng trắng được bao quanh, tán tụng bởi vô vàn vì sao. Cô ta đẹp tựa nữ thần với hào quang tỏa sáng khắp nơi. Đó chính là Phan Đình Đình, kẻ đã chơi cô một vở, đang khoát trên mình chiếc váy màu xanh thẫm chứ không phải bộ phượng bào!

Cầm phần tới mức nghiến chặt răng, Sâm Minh Mỹ vụt đứng lên, muốn xông thẳng ra chất vấn cô ta! “Minh Mỹ”, Việt Xán túm lấy tay cô. Sâm Minh Mỹ tức giận giăng tay ra, tay Việt Xán như đai sắt giữ chặt tay cô, cuối cùng, sắc mặt cô trắng bệch tiu ngịu ngồi xuống ghế, nhắm chặt mắt, chẳng còn muốn nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa.

Trái ngược với tâm trạng ê chề, ủ ê của Sâm Minh Mỹ, lễ trao giải đêm nay diễn ra hết sức náo nhiệt, đặc sắc và thuận lợi. Bộ phim điện ảnh Gia tộc hắc đạo do Davey Herbert đạo diễn đã đoạt giải ở bốn hạng mục lớn, trong đó

có giải phim điện ảnh xuất sắc nhất, còn Phan Đình Đình đến từ Trung Quốc cũng bất ngờ đạt giải Quả cầu vàng dành cho nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất!

Dưới ánh đèn tụ quang rực rỡ.

Khoát trên mình bộ lễ phục màu xanh thẫm, Phan Đình Đình bước lên bục nhận giải như nữ thần chiến thắng, xúc động cầm tượng vàng trên tay, máy quay và vệ tinh sẽ truyền hình ảnh cô nhận giải đến với khán giả trên khắp thế giới!

Trên ghế ngồi trong hội trường.

Giống như tất cả các khách mời có mặt tại lễ trao giải, Diệp Anh mỉm cười vỗ tay chúc mừng Phan Đình Đình đoạt giải. Đúng như cô nghĩ, Phan Đình Đình là một người phụ nữ thông minh, biết rõ lựa chọn nào mới là đúng đắn nhất.

Trong trang viên tư nhân cách địa điểm tổ chức lễ trao giải không xa, sau khi lễ trao giải kết thúc, tiệc mừng của Tạ thị được tổ chức long trọng. Đây hết như một yến tiệc nhỏ của giới thời trang, không chỉ có lãnh đạo cao cấp tại Mỹ của Tạ thị, mà gần như tất cả những nhân vật có tiếng trong giới thời trang quốc tế đến tham dự lễ trao giải Quả cầu vàng hôm nay đều tề tựu đông đủ tại đây.

Ánh đèn rực rỡ.

Rượu ngon và người đẹp.

Khách mời quần là áo lượt, nói cười vui vẻ, tay cầm ly champagne, lần lượt nâng ly với Việt Xán, Việt Tuyên và Diệp Anh, chúc mừng thương hiệu thời trang nữ cao cấp MK của Tạ thị chính thức đặt chân lên sàn diễn quốc tế,

lần đầu tiên thử sức mà đã thành công rực rỡ. Các quan khách hết lời khen ngợi bộ lễ phục xanh thẫm Phan Đình Đình mặc vô cùng đẹp, thần bí, cao quý nho nhã, không thua kém lễ phục đặt may của bất cứ thương hiệu thiết kế hàng đầu quốc tế nào.

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn sự khẳng định của ngài.”

“Rất vui vì bà thích phong cách thiết kế của MK.”

Trong tiếng nhạc du dương của buổi tiệc, Diệp Anh vừa tươi cười, điềm tĩnh trò chuyện với các vị khách mời, vừa kín đáo nhìn về phía Việt Tuyên. Đêm nay, Việt Tuyên có chút gì đó khác lạ, khi tham dự lễ trao giải, anh từ chối ngồi xe lăn, kiên quyết tự mình đi lại. Khi lễ trao giải kết thúc, đến bữa tiệc mừng này, anh vẫn cố chấp không chịu ngồi xe lăn, cũng không cho cô dìu nữa.

Lúc này, dưới ánh đèn pha lê rực rỡ, diễm lệ.

Việt Tuyên hòa nhã cười nói với quan khách, dáng người cao ráo, đẹp đẽ, phong thái nho nhã, rất khó nhận ra anh đã từng trải qua một vụ tai nạn ô tô nghiêm trọng, cách đây không lâu mới có thể gượng tự mình đi lại được. Nhìn anh vì kiệt sức mà đôi môi nhợt nhạt, Diệp Anh hơi chau mày, trong lòng lo lắng, nhưng cũng phát hiện ra trên mặt anh có hai quầng đỏ khác thường, đôi mắt sáng long lanh hơn thường ngày.

Đúng lúc cô đang lo lắng...

Trong đám đông khách mời, Việt Tuyên quay đầu nhìn về phía cô, ánh mắt như dòng nước êm dịu, mỉm cười dịu dàng và bình yên với cô. Sau đó, anh đi sang một bên, nói nhỏ với trưởng phòng PR đứng đó vài câu. Trưởng phòng PR cười, gật đầu, giơ tay ra hiệu, Diệp Anh nhìn theo...

Ánh sáng trong bữa tiệc đột nhiên tối lại!

m nhạc cũng im bật.

Tất cả đều ngạc nhiên, đúng lúc các khách mời đang ngơ ngác nhìn quanh trong bóng tối, một chùm sáng trắng như ánh sao chiếu rọi, giọng ca khàn khàn tuyệt đẹp vang lên. Dưới chùm sáng trắng, ca sĩ đột ngột hiện ra. Đó chính là nhóm nhạc tài năng đang rất được yêu thích vừa mới biểu diễn tiết mục cuối cùng trong lễ trao giải, cầm micro bạc, biểu diễn đầy mê hoặc:

“I swear!

By the moon and the stars in the sky

And I swear!

Like the shadow that’s by your side.”

(Anh xin thề

Trước vầng trăng và những vì sao trên trời

Anh xin thề

Sẽ luôn bên em, như hình với bóng.)

Trong tiếng ca lãng mạn và thâm tình, hai hàng ánh sáng trắng như ánh sao chiếu xuống, lại xuất hiện những người phục vụ tuần tú đẩy từng xe hoa tiến vào! Ánh sáng tinh khiết, hoa tường vi trắng tinh khôi, từng chùm tường vi trắng nở rộ xinh đẹp đan cài vào nhau, cánh hoa trắng đến trong suốt, trong nháy mắt, cả gian phòng bữa tiệc biến thành một biển hoa tường vi trắng lãng mạn, thuần khiết, mộng mơ, tươi đẹp như xứ sở thần tiên của Alice!

Đây không phải là chương trình vốn có của buổi tiệc.

Diệp Anh vẫn đang bất ngờ.

Từng chùm hoa.

Từng phiến tường vi trắng đang nở rộ đó.

Đã biến cô trở thành trung tâm của một biển hoa.

Hương hoa thanh nhã. Ánh sáng trắng như ánh sao, Diệp Anh mặc chiếc váy màu ghi bạc, đẹp tựa Nguyệt Thần, như thể đưa con cưng của hoa tường vi. Cô ngây người đứng đó, nhìn người ấy đang từ sâu trong biển hoa tiến lại ngày một gần hơn.

“I see the questions in your eyes. I know what's weighing on your mind. You can be sure I know my part. Cause I'll stand beside you through the years. You'll only cry those happy tears. And though I make mistakes. I'll never break your heart.”

(Anh thấy sự hoài nghi ánh lên trong đôi mắt em. Anh biết điều gì đang đè nặng tâm trí em. Em yên tâm vì anh biết mình đang làm gì. Bởi anh sẽ luôn bên em qua từng năm tháng. Em sẽ chỉ rơi những giọt nước mắt hạnh phúc. Và dù cho đôi lúc có phạm sai lầm, anh cũng sẽ không bao giờ làm em tổn thương.)

Góc tối.

Sâm Minh Mỹ vốn đã có chút hồn siêu phách lạc, trong giây phút này, lại càng kinh ngạc mở to mắt. Lịch trình buổi tiệc mừng hôm nay rõ ràng là do một tay cô sắp đặt, cô nhớ rất rõ là không hề có chi tiết này! Đứng bên cạnh Sâm Minh Mỹ, thấy màn kịch bất ngờ, đôi mắt đột nhiên nheo lại, quai hàm dưới căng ra, sắc mặt Việt Xán ngày càng khó chịu, dần dần xanh lại.

Sâu bên trong biển hoa tường vi trắng.

Một bóng dáng tuấn tú như được biến hóa huyền ảo từ hương hoa thanh nhã, Việt Tuyên mặc bộ lễ phục màu ghi bạc, tay cầm hộp đồ nữ trang màu trắng, dường như đang cố gắng bình ổn lại hơi thở, tiến về trung tâm biển hoa, nơi Diệp Anh đang đứng.

“A...”

Tracy ngơ ngác, há hốc miệng.

George, Liêu Tu, Quỳnh An cũng vô cùng kinh ngạc.

“Bộp! Bộp! Bộp!”

Sau giây phút ngạc nhiên ban đầu, các quan khách có mặt đã ngộ ra cảnh tượng này có ý nghĩa gì, liền phấn khích vỗ tay ào ào, chờ đợi thời khắc lãng mạn hơn nữa!

“For better or worse

Till death do us part

I'll love you with every beat of my heart!”

(Dù là hạnh phúc hay bất hạnh

Cho đến khi cái chết chia lìa chúng ta

Anh sẽ luôn yêu em trong từng nhịp đập trái tim.)

Trong tiếng hát khàn khàn, sâu lắng, Việt Tuyên bước đến trước mặt Diệp Anh. Hai người đứng giữa biển hoa tường vi trắng, vành tai Việt Tuyên ửng đỏ, cúi đầu, từ từ mở nắp hộp nữ trang màu trắng sữa khắc hình hoa tường vi.

Giữa ánh sáng trắng trong.

Khoảnh khắc hộp đồ nữ trang được mở, phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt! Sáng chói như ánh mặt trời tươi đẹp, nhưng lại sâu thẳm tựa bầu trời đêm, long lanh, lấp lánh. Đó là chiếc nhẫn kim cương đen! Những vị khách đứng gần kính ngạc thốt lên, viên kim cương lớn thế này đã rất hiếm, và chiếc nhẫn kim cương đen như vậy thì lại càng hiếm hơn. Được thấy vật phẩm quý hiếm nhường ấy, mọi người ai cũng ca tụng hết lời.

“Không biết đây có phải là chiếc nhẫn sáng hơn cả những vì sao...”

Từ từ nắm lấy tay phải cô, vành tai ửng đỏ, đáy mắt Việt Tuyên thoáng chút lạng lạng, nhìn cô đắm đuối:

“... Em đồng ý nhận nó chứ?”

Trái tim Diệp Anh bỗng thắt dờ dỗi!

Cùng lúc đó, màn cầu hôn của Việt Tuyên giống như một lưỡi dao găm sắc lạnh đâm trúng trái tim Việt Xán! Đôi bàn tay không thể kiềm chế được nắm chặt lại, trái tim quặn thắt đến mức gần như muốn nứt toác, anh không biết Diệp Anh sẽ trả lời thế nào, sự chờ đợi này dài đằng đẵng như hình phạt lăng trì dưới địa ngục.

Giờ phút ấy, Việt Tuyên cũng đã đợi từ rất lâu, rất lâu.

Rất lâu, rất lâu.

Thậm chí khi chưa ý thức được mình đang chờ đợi, thì anh đã bắt đầu đợi rồi. Trong những năm tháng không được nhìn thấy cô, anh đã bắt gặp chiếc nhẫn kim cương này, lấp lánh ánh sáng đen rực rỡ, tựa hồ đôi mắt đen láy xinh đẹp của cô. Hằng đêm, anh lặng lẽ vuốt ve chiếc nhẫn, anh có thể nhìn ngắm nó cả đêm mà không biết tại sao mình lại ngắm nhìn chăm chú như vậy. “... Em bằng lòng chứ?” Kiềm chế cơn ho trong cổ họng, Việt Tuyên nhận ra nỗi căng thẳng và nghẹt thở trong lòng mình. Rất lâu không thấy cô

trả lời, anh từ từ nhìn xuống, chỉ thấy những luồng khí lạnh tỏa ra từ chính cơ thể mình.

“Nếu như anh bằng lòng hỏi em lần thứ ba”, bình tĩnh sau cơn sững sờ, Diệp Anh đã đưa ra quyết định, cô khẽ hít một hơi, “Có lẽ em đồng ý trả lời câu hỏi này của anh”. Ngay sau đó, trong sự tĩnh lặng của cả hội trường, Việt Tuyên đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô, một lần nữa nín thở, khẽ hỏi: “Diệp Anh, em có đồng ý nhận lời cầu hôn của anh không?”

“I'll give you every thing I can. I'll build your dreams with these two hands. We'll hang some memories on the walsl. And when (and when) just the two of us are there. You won't have to ask if still care. 'Cause as the time turns the page. My love won't age at all.”

(Anh nguyện trao em tất cả những gì anh có

Anh sẽ dệt những ước mơ của em bằng chính đôi tay này

Luôn giữ mãi những ký ức ngọt ngào

Và khi chỉ còn hai chúng ta ở đó

Em sẽ không còn hoài nghi về tình yêu anh trao em

Mặc cho thời gian có trôi đi

Tình yêu của anh là mãi mãi.)

“Em đồng ý”, đôi mắt đen láy ươn ướt, khóe môi Diệp Anh lộ rõ nụ cười rạng rỡ. Trong tiếng vỗ tay và hò reo rầm rộ của các khách mời, đáy mắt Việt Tuyên ánh lên nét cười rạng ngời, còn Việt Xán như rơi xuống hố băng sâu thẳm, gương mặt bỗng chốc đanh lại, trắng bệch.

“I swear!

By the moon and the stars in the sky

And I swear!

Like the shadow that's by your side.”

(Anh xin thề

Trước vầng trăng và những vì sao trên trời

Và anh xin thề

Sẽ luôn bên em như hình với bóng.)

“Không thể thế được!”

Cắn chặt môi, nhìn Việt Tuyên trừng trọng đeo chiếc nhẫn kim cương đen lên ngón tay Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ tức giận đến mức muốn nổ tung!

Sao lại như thế được?

Phan Đình Đình đáng lẽ phải mặc bộ lễ phục do cô thiết kế, bữa tiệc này đáng lẽ là bữa tiệc mừng của cô! Cô mới là người mà Tạ lão thái gia muốn Việt Tuyên lấy làm vợ! Từng thứ một, từng thứ một, tất cả đều bị con đàn bà không biết từ đâu ra này cướp hết! Việt Tuyên từng là vị hôn phu của cô, cho dù cô không cần anh nữa, thì cô cũng là người duy nhất xứng với anh trên thế gian này!

“Ông và bác gái đều không có mặt ở đây, đính hôn thế này thật là hoang đường!” Cất cao giọng, trong lúc cả giận, Sâm Minh Mỹ đã chẳng thềm để ý gì đến hình tượng nữa. Cô nhớ rất rõ, trước đây không lâu, trong bữa tiệc mừng thọ, Tạ lão thái gia đã đích thân tuyên bố quan hệ giữa cô và Việt Tuyên.

Trên môi có vết máu do bị cắn, Sâm Minh Mỹ không màng gì nữa, từ trong đám đông quan khách xông thẳng về phía trước, gào lên đầy oán hận:

“Tôi phải nói cho mọi người biết, lễ đính hôn này hoàn toàn không tính!”

Lạnh lùng nhìn hành vi mất hết lý trí của Sâm Minh Mỹ, trái tim Việt Xán lạnh như sắt. Rõ ràng, Việt Tuyên chọn tiến hành lễ đính hôn tại đây là để tránh sự can thiệp của Tạ lão thái gia và Tạ Hoa Lăng, để sự việc thành chuyện đã rồi. Đứa em trai này của anh, tuy nhìn có vẻ hiền lành, điềm đạm nhưng đối với những việc bản thân muốn làm, cậu ta nhất định sẽ không thỏa hiệp.

Anh không ngăn cản Sâm Minh Mỹ.

Anh rất muốn xem xem, Sâm Minh Mỹ thật sự có thể phá đám lễ đính hôn này hay không.

“Sâm tiểu thư.”

Sâm Minh Mỹ đang trong trạng thái điên cuồng, còn chưa xông lên được đến hai bước đã bị Tạ Phổ chặn lại. Tạ Phổ nở nụ cười nhả nhặn, một tay nhẹ nhàng đặt lên vai Sâm Minh Mỹ, làm cô vùng vẫy cũng không thoát ra được. Tươi cười xin lỗi quan khách xung quanh, Tạ Phổ giải thích rằng Sâm Minh Mỹ đã uống say, rồi “đỡ” cô ra ban công phòng tiệc.

Việt Xán cười lạnh.

Đứng trong góc phòng tiệc, Tạ Phong đưa ánh mắt hỏi anh, có cần giúp Sâm Minh Mỹ thoát khỏi sự khống chế của Tạ Phổ không. Việt Xán lạnh lùng lắc đầu, không cho Tạ Phong hành động.

Tiệc mừng đồng thời trở thành bữa tiệc đính hôn, không khí trong phòng càng trở nên náo nhiệt. Đèn pha lê ảo mộng, rực rỡ, những ca sỹ nổi tiếng u

Mỹ được mời đang cất cao tiếng hát, những người phục vụ đưa champagne đi khắp phòng, khách khứa vui vẻ cười nói say sưa, một số khách mời đã ngã ngà say.

Thấy Tạ Phổ đưa Sâm Minh Mỹ đang phát điên ra ngoài phòng tiệc, Diệp Anh lặng lẽ cười.

Cúi đầu nhìn chiếc nhẫn kim cương đen đã được lồng vào ngón tay mình, cô hơi hoảng hốt, liền khoát tay Việt Tuyên, vừa tiếp tục cùng anh trò chuyện cùng quan khách, vừa khéo léo kéo anh rời khỏi phòng tiệc.

Trong khu trang viên tư nhân này có phòng ngủ riêng của Việt Tuyên.

Diệp Anh cẩn thận từng li từng tí đỡ Việt Tuyên ngồi dựa vào giường. Tuy đôi mắt anh vẫn ngời sáng dịu dàng nhưng sắc môi đã nhợt nhạt đến đáng sợ, trên hai hàng lông mày lộ rõ vẻ mệt mỏi, đôi chân cứng đờ, run rẩy. Anh gắng gượng chống tay uống nửa ly nước ấm, dịu dàng nói:

“Đừng lo, anh không sao.”

Xoa bóp chân cho anh, cô ngẩng đầu cười với anh, nói:

“Đừng nói gì nữa, anh mau nghỉ ngơi đi.”

“Ừm, được.”

Anh nhả nhận đáp lời, nhưng lại tiếp tục nhìn cô.

Trong lòng cô rất lo lắng, đêm nay, anh vất vả mấy tiếng đồng hồ liên tục, mệt mỏi quá độ sẽ khiến đôi chân anh co giật, thậm chí còn khiến bệnh hen tái phát. Xoa bóp mãi, cuối cùng bập thịch trên chân anh cũng dần thả lỏng, cô thở phào, quệt mồ hôi lấm tấm trên trán, ngược mắt nhìn anh, thấy anh vẫn đang lặng lẽ nhìn cô chăm chú, ánh nhìn trong đáy mắt khiến trái tim cô lỡ

nhịp.

“Xin lỗi.”

Giọng anh êm đềm như ánh sao ngoài cửa sổ:

“Đêm nay đường đột quá, có làm em sợ không?”

“Ừm, có một chút.”

Giọng cô cũng rất khẽ khàng.

“Em... có thích không?”, trong giọng nói của anh có chút căng thẳng.

“Còn anh?”, cô cười hỏi lại.

“Anh cứ tưởng rằng em sẽ từ chối, lúc đó, anh đã rất sợ”, khẽ thở dài, anh dịu dàng nắm tay cô, “May mà em nhân từ”.

“...” Nghe anh nói ra từ “sợ”, hàng mi Diệp Anh khẽ rung, đột nhiên không dám nhìn anh nữa.

“Anh, anh vẫn nhớ em đã từng tuyên bố với anh như một nữ hoàng rằng anh thuộc về em.”

Hồi tưởng lại cảnh cô hôn anh một cách cuồng nhiệt, hùng hồn tuyên bố quyền sở hữu đó, khóe môi Việt Tuyên thấp thoáng nụ cười, ngón tay lướt nhẹ qua viên kim cương đen trên ngón tay cô, sau đó chậm chậm cúi đầu, rồi như một chàng kỵ sĩ thành kính, anh đặt lên chiếc nhẫn một nụ hôn.

“Diệp Anh, từ giờ trở đi, anh thuộc về em.”

Tiệc rượu trong khu trang viên vẫn đang tiếp diễn.

Đêm mùa thu, gió hiu hiu thổi, bước đi trong hoa viên dẫn đến hội trường lớn tổ chức tiệc rượu, trên người chỉ mặc chiếc váy dạ tiệc màu ghi bạc, Diệp Anh thấy có chút se lạnh. Sau khi Việt Tuyên mệt mỏi ngủ thiếp đi, cô rời khỏi phòng đi ra đây.

Nhìn chiếc nhẫn đính hôn trên ngón tay phải lóe lên ánh sáng thần bí, cô lại một lần nữa hoảng hốt.

Lòng rối như tơ vò.

Sau khi ra khỏi trại cải tạo, cô chưa từng thấy rối loạn như thế. Đúng vậy, đêm mà nữ hoàng Veka đến Trung Quốc ủng hộ cô, cô đã đồng ý Việt Tuyên rằng chỉ cần anh tìm được chiếc nhẫn sáng hơn sao trời, cô sẽ nhận lời cầu hôn của anh.

Có điều, đó chỉ là sự xúc động nhất thời, hoặc là sự cảm kích.

Những ngày gần đây, cô không dám tìm hiểu tình cảm mình dành cho Việt Tuyên rốt cuộc là gì, cũng không dám suy xét tình cảm Việt Tuyên dành cho mình rốt cuộc là thật hay giả. Cô thậm chí còn hy vọng Việt Tuyên chỉ lợi dụng và lừa dối mình. Cô không dám nghĩ, nếu tình cảm Việt Tuyên dành cho mình là thật...

Nếu tình cảm Việt Tuyên dành cho cô là thật...

Trong kế hoạch của cô không có chỗ cho tình yêu và sự mềm lòng, mà chỉ có hận thù, chỉ có băng giá. Cô không nên nhận chiếc nhẫn đính hôn này, cho dù có làm tổn thương sự tôn nghiêm của Việt Tuyên giữa chốn đông người, cho dù có nghe những ca từ đó, có đối diện với ánh mắt say mê đó...

Cô cười đau khổ. Việt Tuyên, người con trai thuần khiết, lương thiện,

ngọt ngào hơn cả hoa tường vi trắng. Nếu như được làm lại, cô sẽ chọn con đường khác chứ không phải cố tình tiếp cận anh, khiến anh phải chịu những tổn thương do cô mang lại.

Viên kim cương đen trên ngón tay lóe lên ánh sáng như hồ sâu, cô bước đi, gương mặt vô cảm, phòng tiệc ngay trước mặt, đã có thể nhìn thấy ánh đèn rực rỡ bên trong, bóng người tấp nập, tiếng nhạc hòa lẫn hương champagne, tỏa ra hơi thở của sự xa hoa hưởng lạc trong đêm tối.

Bất giác khựng lại, cô có chút không hiểu tại sao mình lại quay lại đây. Cô cười đau khổ, có lẽ chỉ vì không dám ở bên cạnh Việt Tuyên, không dám nghĩ về mối quan hệ giữa hai người.

Gió đêm xao động, Diệp Anh bỗng cảm nhận được ánh mắt đầy căm hận từ phía ban công phòng tiệc. Các tế bào trên cơ thể cô dường như cùng lúc nhận ra ánh nhìn này. Cô quay đầu nhìn, thậm chí bằng phẳng tươi tốt, ban công gỗ lộ thiên, trong ánh đèn vàng mờ mờ, bên cạnh cột đèn La Mã, Sâm Minh Mỹ đã ngà ngà say, lớp phấn trang điểm nhạt đi, đôi mắt hơi đỏ, cơ thể lắc lư ngồi bên chiếc bàn tròn màu trắng, uống champagne ừng ực. Ợ lên hơi rượu, Sâm Minh Mỹ nhìn Diệp Anh chăm chăm, liêu xiêu bước đến, nâng ly chỉ còn lại một nửa lên mời cô, nói mơ màng: “Chúc, chúc mừng cô, Diệp tiểu thư”.

“Cảm ơn.” Mùi rượu nồng nặc khó ngửi, Diệp Anh nghiêng đầu tránh, chau mày nói, “Mời cô tiếp tục”, rồi quay người bước đi, không buồn để ý đến Sâm Minh Mỹ.

“Ha, ha, ha, ha! Chỉ có thể thôi à?” Cười ngô nghê, đứng sau Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ càng cười càng không dừng lại được, như thể vừa nhìn thấy chuyện buồn cười nhất trên thế gian, cười đến ứa nước mắt.

“Diệp Anh, tôi đợi cô cả đêm rồi! Cả đêm đấy! Cô xem, tôi phối hợp biết

bao, tôi nhất mực không về, đợi cô đến khoe khoang, đợi cô đến tuyên bố thắng lợi! Sao? Chỉ nói một câu như vậy mà cô đã cảm thấy hả lòng hả dạ rồi à? Cô vất óc suy nghĩ, lao tâm khổ tứ, chẳng phải vì giây phút này được lên mặt với tôi sao?”

Mắt nhìn trừng trừng, Sâm Minh Mỹ lao đến, hai tay giữ chặt bả vai Diệp Anh, hét lên: “Nào, khoe khoang đi! Nói cho tôi nghe, cô định khoe khoang như thế nào? Khoe đi! Khoe đi!”.

Trong màn đêm, tiếng gào thét căm phẫn của Sâm Minh Mỹ sắc nhọn, đã gây sự chú ý của các quan khách khác xung quanh ban công. Rất nhanh, những bóng người áo đen như mây khói xuất hiện, lịch sự mời quan khách xung quanh đến nơi khác, cánh cửa dẫn đến phòng tiệc cũng được đóng lại. Khoảng không gian này giờ đây chỉ còn lại Diệp Anh và Sâm Minh Mỹ.

“Cô uống say rồi.” Diệp Anh chán ngán đẩy Sâm Minh Mỹ ra.

“Ha, ha, ha, ha!” Sâm Minh Mỹ cười lớn, tiếng cười đầy hận thù, khinh miệt, trừng mắt nhìn Diệp Anh, nói, “Cô cũng thấy mất mặt đúng không? Ngay cả khoe khoang với tôi cũng cần không gian yên tĩnh! Được! Được! Bây giờ không còn ai nữa rồi, khoe khoang đi, khoe khoang đi, tuyên bố thắng lợi của cô đi, lên lớp tôi đi, rốt cuộc cô đã đáp ứng điều kiện gì của Phan Đình Đình, khiến con tiện nhân đó phản bội tôi?”.

“Khoe khoang?”

Giật lấy ly champagne đang chao đảo trên tay Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh điềm nhiên cười, nói: “Đánh bại một kẻ hèn mọn như cô cũng đáng để tôi phải khoe khoang sao?”.

“Cô nói cái gì?!”

Sự khinh miệt và giấu cợt trong câu nói đó giống như một quả bom, trong

chốc lát khiến Sâm Minh Mỹ bị đốt cháy, đôi mắt rực lửa, găm lên cắn phẫn, “Nếu không phải cô dùng thủ đoạn vô liêm sỉ nào đó, đêm nay Phan Đình Đình sẽ mặc bộ lễ phục của tôi! Chính miệng cô ta đã đồng ý là sẽ mặc bộ lễ phục của tôi! Diệp Anh, cô là đồ gian manh xảo trá! Cô là đồ không từ thủ đoạn! Là đồ mặt dạn mày dày!”.

“Giả sử cạnh tranh hoàn toàn công bằng, buổi thử đồ hôm đó vừa nhìn đã biết Phan Đình Đình sẽ chọn bộ lễ phục của ai.” Diệp Anh cười nhạt, chậm rãi nói: “Đương nhiên, trên thương trường mà nói, đưa ra những điều kiện hậu hĩnh, để có được người đại diện mặc lễ phục của mình cũng chẳng có gì là không đúng. Cô có thể ra điều kiện với cô ta, đương nhiên tôi cũng có thể. Trước khi chỉ trích thủ đoạn của người khác, xin hãy nghĩ xem ai là người làm như vậy trước”.

“...”

Sâm Minh Mỹ cảm hận đến mức nghiến răng, nghiến lợi, nói:

“Là Việt Tuyên đúng không?! Là cô dụ dỗ anh ấy giúp cô, anh ấy đã bị cô lừa tới mức quay mòng mòng...”

“Những điều kiện đó vốn dĩ không đủ sức để thuyết phục Phan Đình Đình”, không muốn nghe thêm bất cứ lời khó nghe nào về Việt Tuyên phát ra từ miệng Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh cắt ngang lời cô ta, giấu cột: “Tôi chỉ đưa ra những điều kiện giống như của các người thôi, còn các người, không phải có con át chủ bài sao? Sâm tiểu thư, cô cũng chịu chơi thật đây, vì vụ thảm đỏ đêm nay mà cam tâm để Đại thiếu gia mà mình yêu thương nhất đi bán sắc”.

Gương mặt Sâm Minh Mỹ lúc tái xanh, lúc trắng bệch, “Cô... Làm sao cô biết...”.

“Hừ, cô tưởng rằng tôi không biết sao?”, Diệp Anh cười, tiện tay vứt ly rượu ban nãy vào thùng rác, rồi chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế tròn trên ban công lộ thiên, sau đó lại lấy một ly champagne từ tủ thưởng thức, “Việt Xán nói với Phan Đình Đình, anh ta khó lòng quên được tình cũ với cô ấy, chỉ cần cô ấy mặc lễ phục do cô thiết kế tham dự lễ trao giải, thay anh ta trả món nợ tình cảm với cô, thì cô ấy không những nhận được hợp đồng đại diện với mức thù lao hậu hĩnh mà anh ta còn có thể quay về bên cô ấy”.

Sâm Minh Mỹ chờ đợi.

“Là như vậy sao, không nhằm đấy chứ?” Diệp Anh cười nhạt, xoay ly rượu trong tay, “Đây là sự mê hoặc mà Phan Đình Đình không thể nào cưỡng lại được. Vì vậy, Đại thiếu gia và cô đều cho rằng đã nắm chắc phần thắng trong tay, cho dù có người đưa ra điều kiện cao hơn nữa, Phan Đình Đình sẽ đều không động lòng. Cho nên, cô mới huênh hoang, không chút kiêng dè tôi như thế, thậm chí còn sắp đặt cả buổi tiệc mừng này, tuyên bố thắng lợi của cô”.

“Vậy cô...”

Sâm Minh Mỹ nghiêng rằng, không cam tâm, hỏi:

“Vậy cô đã làm gì để cô ta thay đổi ý định?”

“Rất đơn giản.” Nhấp một ngụm champagne, khoác trên mình bộ lễ phục màu ghi bạc, trong bóng đêm, Diệp Anh xinh đẹp, tao nhã như ánh trăng, chậm rãi nói, “Cô đã đánh giá đúng sự si tình của Phan Đình Đình đối với Đại thiếu gia, nhưng lại đáng giá sai về IQ của cô ta”.

“Có thể lẫn lộn trong giới showbiz lâu như vậy, Phan Đình Đình tuyệt nhiên không phải loại đàn bà ngốc nghếch.” Liếc nhìn sắc mặt tái mét của Sâm Minh Mỹ, lời nói của Diệp Anh có chút mỉa mai: “Lời hứa của đàn ông

giống như những hạt cát bên bờ biển, gió thổi cái là bay, chỉ có kẻ ngốc mới tin là thật. Là người phụ nữ thông minh, Phan Đình Đình đương nhiên hiểu, trên đời này, người cô ấy có thể dựa dẫm chỉ có thể là chính bản thân cô ấy mà thôi. Cô ấy phải nắm lấy cơ hội này, mặc bộ lễ phục đẹp dễ nhất, xuất hiện với hình tượng đẹp nhất mới có thể khiến Hollywood nhớ đến mình, khiến các nhà sản xuất và đạo diễn đẳng cấp quốc tế nhớ đến mình. Một khi đã trở thành ngôi sao quốc tế, cô ấy đương nhiên có thể nhận được nhiều cơ hội làm đại diện thương hiệu, sẽ càng có nhiều người đàn ông thậm chí còn ưu tú hơn Đại thiếu gia theo đuổi. Khi tôi nói những lời này với cô ấy, cô nghĩ xem Phan Đình Đình có còn chọn lễ phục của cô nữa không?”.

“Cô...” Chỉ vào mặt Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ tức giận đến mức hơi thở gấp gáp, “Quả nhiên là cô!”.

“Vì vậy, lựa chọn cuối cùng lại quay về bản thân bộ lễ phục”, nho nhã uống ngụm champagne cuối cùng, khoe môi Diệp Anh lộ ra nụ cười thương hại, “Thật ra, bộ lễ phục của cô cũng không đến nỗi nào, tiếc rằng, còn kém xa so với lễ phục tôi thiết kế, nếu không, tiệc mừng đêm nay có lẽ thực sự đã thuộc về cô”.

“Diệp Anh!”

Sự khinh miệt trong lời nói của Diệp Anh đã khiến sắc mặt Sâm Minh Mỹ lập tức trở nên nhợt nhạt, tức giận đến mức giọng run rẩy:

“Cô có nói nữa cũng không thể che giấu nỗi tâm địa độc ác của cô đâu! Là cô đã cố tình! Cô dám không thừa nhận sao?! Ngay từ đầu, đề án thiết kế này của Phan Đình Đình thuộc về tôi, là cô đã nhất quyết muốn tranh giành với tôi! Không! Trước đó, thương hiệu thời trang nữ cao cấp là dự án tôi chuẩn bị rất nhiều năm, cô cũng phải chen chân vào bằng được! Cô còn... Cô còn...”

“Tôi còn cướp mất Việt Tuyên của cô, đúng không?”

Nói thay Sâm Minh Mỹ, nụ cười của Diệp Anh yêu kiều, diễm lệ như đóa tường vi đại đỏ tươi nở rộ trong đêm mưa mùa hạ. Cô cười thầm, nói:

“Cô đồ kị, đúng không? Cô tưởng tôi không biết sao? Cô chọn Đại thiếu gia vì Việt Tuyên không thèm để ý đến cô một chút nào, anh ấy không yêu cô, thậm chí còn chẳng thích cô. Mà anh ấy lại đem lòng yêu một người đàn bà không rõ lại lịch như tôi, thế là cô ghen ghét đến phát điên, lòng tự trọng của cô vỡ vụn! Cô rất ghen tỵ với màn cầu hôn đêm nay, đúng không? Cô rất muốn biến thành tôi, rất muốn thay thế tôi, đúng không...”

“Con đàn bà đê tiện, tao phải giết mày!”

Bị kích động đến độ mất hết lý trí, Sâm Minh Mỹ nhào về phía Diệp Anh, đôi tay vung về phía khuôn mặt xinh đẹp mà cô ta căm ghét! Trong cơn căm phẫn điên cuồng, Sâm Minh Mỹ muốn dùng móng tay cào rách khuôn mặt đó cho máu chảy đầm đìa!

“Cô chết đi! Người Việt Tuyên yêu là tôi! Người Việt Xán yêu là tôi! Người mà tất cả mọi người trên thế giới này yêu đều là tôi! Tôi sẽ khiến người đàn bà đê tiện như cô phải trả giá!”

Nhìn bóng dáng Sâm Minh Mỹ nhào tới, đêm mùa thu, trên ban công lộ thiên, nụ cười trên khóe môi Diệp Anh tắt lịm, từng mảng hồi ức hiện ra trong đầu.

Năm đó, sau khi cha qua đời, công ty phá sản, toàn bộ gia sản bị bán hết, không còn nơi nào để đi, mẹ đưa cô đến nhà họ Sâm, ngôi nhà của chú Sâm “thân thiết, hòa nhã dễ gần” đó. Sự nhậy cảm của trẻ con khiến cô nhanh chóng nhận ra có gì đó khác thường và quý quyết, bầu không khí căng thẳng, hành vi của mẹ càng ngày càng gần như điên dại, trong căn phòng đóng chặt cửa phát ra những âm thanh khiến người ta nôn mửa.

Cô càng ngày càng trầm lặng, nhưng vẫn trở thành cái gai trong mắt một bé gái xinh đẹp như búp bê Barbie. Bé gái xinh đẹp như búp bê đó đã từng bám lấy cô cả ngày, khen ngợi cô, sùng bái cô như những đứa trẻ khác, cố gắng trở thành bạn tốt của cô. Trong những tháng ngày đó, cuối cùng cô cũng hiểu, thì ra một đứa con gái nhìn có vẻ ngọt ngào lại có thể độc ác đến mức ấy.

Vở bài tập của cô bị xé rách. Những bộ quần áo vốn đã ít ỏi của cô bị làm bẩn, cắt nát. Lúc ăn sáng, tóc cô bị hắt sữa lạnh ngắt. Trong chăn của cô bị thả đầy gián. Khi cô nhận được món quà nhỏ của nam sinh đẹp trai lớp bên cạnh, đứa bé đó đã nổi giận lôi đình, liên thủ với mấy đứa con gái khác cắt mái tóc dài của cô thành kiểu tóc lờm chờm như chó gặm...

Cô cầu xin mẹ rời đi, nhưng mẹ cô chỉ thờ ơ. Thế là, cô đành chịu đựng tất cả những điều này, chịu đựng những trò làm nhục và chửi rủa của đứa con gái đó, chịu đựng bàn tay “chú Sâm” mỗi khi vuốt má, làm cô buồn nôn, chịu đựng ánh mắt ngày càng lộ liễu của “chú Sâm”.

...

“Cha tao yêu tao nhất! Mày và mẹ mày đều là đồ tiện nhân! Cút! Tao muốn chúng mày cút ra khỏi nhà tao!” Trong phòng cô, đứa con gái xinh đẹp như búp bê la hét điên cuồng với cô, vứt sách giáo khoa và vở bài tập lên người cô, khuôn mặt độc ác và thù hận, “Nếu không tao sẽ bắt mày phải trả giá! Tao sẽ làm cho mày dơ bẩn hơn cả rác rưởi! Tao sẽ làm cho mày sống không bằng chết...”.

Đêm đó, khi cô gái bé nhỏ đầu đau như búa bổ tỉnh dậy, thấy mình nằm trên một chiếc giường lạ, trong một căn phòng lạ; khi cô kinh hãi thấy người đàn ông nồng nặc mùi rượu nằm bên cạnh mình; khi cô sụp đổ phát hiện ra mình không mảnh vải che thân, toàn thân ô uế và đầy vết tích...

“Cô nhầm rồi.” Lạnh lùng túm lấy đôi tay đang múa may của Sâm Minh Mỹ, vắn mạnh, lập tức nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh nheo mắt, lạnh lùng nhìn cô gái đối diện, nói: “Kẻ phải trả giá là cô!”.

Dơ bẩn hơn rác rưởi.

Đúng thế, bắt đầu từ đêm đó, cô đã dơ bẩn hơn rác rưởi, bẩn đến mức chính cô cũng cảm thấy ghê tởm. Nhưng, cô lại không cảm thấy sống không bằng chết. Cô phải sống tốt!

Phải tận tay khiến cho cha con nhà kia chịu quả báo! Phải làm cho cha con nhà kia trả giá gấp bội! Từ đêm đó, cô đã biết thế nào là địa ngục.

Sau đó, cô từng bước, từng bước tiến vào vực sâu của địa ngục.

Cô sẽ ở nơi sâu nhất của địa ngục chờ đợi hai cha con nhà kia, cô sẽ báo thù và khiến cho hai cha con họ phải chịu đau khổ gấp bội! Cô sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào, cô không bận tâm phải trả giá và hy sinh ra sao. Cô sớm đã trắng tay, tất cả niềm vui của cô là khiến cha con kia rơi vào địa ngục tăm tối, đau khổ nhất! Cho dù cô có phải chết cùng!

“Ừ, ừ...”

Cánh tay bị Diệp Anh kẹp chặt, Sâm Minh Mỹ đau đến chảy nước mắt, phấn son vốn đã có phần nhạt đi, nay lại bị nước mắt làm cho thêm phần bơ phờ, nhếch nhác, đường kẻ mắt bị nhòa thành một mảng đen sì. Sâm Minh Mỹ đau khổ, phần nộ kêu khóc:

“Bỏ tôi ra! Bỏ tôi ra!”

“Khóc cái gì, chỉ có chút bản lĩnh này mà cô đòi giết tôi sao?” Vắn chặt tay Sâm Minh Mỹ hơn nữa, nhìn bộ mặt đau đớn đến tái mét của cô ta, Diệp

Anh lạnh lùng cười mỉa, nói, “Yên tâm, tôi sẽ không giết cô đâu, tôi chỉ từ từ, từ từ hành hạ cô thôi!”.

“Suyt, đừng khóc.”

Trong màn đêm trầm lặng, Diệp Anh nói khẽ, kề sát vào mặt Sâm Minh Mỹ, nói đầy ác ý:

“Đoạt mất Việt Tuyên, đoạt mất dự án thời trang nữ cao cấp, đoạt mất Phan Đình Đình, đó mới chỉ là bắt đầu trò chơi thôi! Xin cô, mạnh mẽ một chút. Tôi còn cần cô tiếp tục chơi với tôi, nhìn tôi làm thế nào tước đoạt tất cả những thứ vốn thuộc về cô, từng thứ, từng thứ một!”

Giọng nói đáng sợ như ác quỷ, Sâm Minh Mỹ vừa sợ vừa tức, run rẩy hét lên:

“Tại sao? Vì sao lại cố tình nhắm vào tôi! Rốt cuộc tôi đã làm gì để cô hận tôi như vậy!”

“Rồi cô sẽ biết.” Ghê tởm thả Sâm Minh Mỹ ra, Diệp Anh lấy khăn giấy trên bàn lau tay, nhõn nhõng ngồi vào chiếc ghế tròn, nho nhã nâng ly với bóng người đang bước đi trên thảm cỏ về phía mình trong màn đêm. Cô biết, tất cả những gì vừa xảy ra giữa cô và Sâm Minh Mỹ, người đó đều đã nhìn thấy và nghe thấy hết.

“Xán!”

Như thế gặp được cứu tinh, Sâm Minh Mỹ òa khóc, lao nhanh về phía Việt Xán, vừa dụi đầu vào ngực anh, vừa khóc đến nỗi toàn thân run rẩy:

“Con đàn bà kia, cô ta vừa mới thú nhận tất cả! Cô ta cố tình nhắm đến em, cố tình chen chân vào dự án thời trang nữ cao cấp, cố tình cướp mất Phan Đình Đình, cố tình đùa giỡn với tình cảm của Việt Tuyên! Anh nghe thấy rồi

đúng không, Xán, anh nghe thấy hết rồi đúng không?”

“Ừm, anh nghe thấy rồi.”

Dưới ánh trăng, đáy mắt lạnh lùng, sâu thẳm, Việt Xán vỗ về Sâm Minh Mỹ vài câu lấy lệ, rồi giao Sâm Minh Mỹ đang khóc lóc ỉ ôi cho Tạ Phong đưa đi, mặt nặng như chì, nói với Diệp Anh:

“Diệp tiểu thư, chúng ta cần nói chuyện một chút.”

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Tia sáng như ảo ảnh đó, nếu không chạm vào, có lẽ sẽ còn mãi mãi.

Tiếng nhạc trong đêm tiệc trầm lắng, du dương vọng đến.

Đây là gian phòng khách nhỏ kín đáo, sô pha màu xanh cô ban kiểu cung đình, bàn trà đẹp đẽ, tinh xảo màu trắng sữa, đèn chùm pha lê xa hoa, rèm cửa nhung cũng lam sẫm dày dặn được kéo chặt kín đáo, thảm trải sàn lông dê màu lam sẫm đẹp đẽ, mềm mại.

Cánh cửa màu trắng sữa bị mở cái “rầm!”.

Sau đó lại “rầm!” một tiếng, cánh cửa bị một sức mạnh đầy phần nộ đóng sầm lại!

Giống như một bao cát, cả người Diệp Anh bị đẩy ngã xuống chiếc ghế sô pha dài! Tuy sô pha rất mềm mại nhưng cô vẫn đau tới mức không nhận được phải rửa thềm một tiếng, trước mắt như thể có sao vàng bay lượn, chỗ cổ tay vừa bị anh kéo đau rát, cô ngỡ rằng chỉ cần anh mạnh tay chút nữa thôi, cổ tay cô sẽ bị gãy luôn.

“Tàn nhẫn thế cơ à?”

Đau đớn bò dậy trên sô pha, Diệp Anh tội nghiệp nắn cổ tay đỏ ran của mình, nghiêng đầu dựa vào lưng ghế sô pha, liếc nhìn Việt Xán đang đứng thẳng như tháp băng trước mặt, âm ức:

“Trong lòng anh, Sâm Minh Mỹ quan trọng thế sao? Tôi chỉ nói cô ta có vài câu mà nhìn bộ dạng anh như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.”

Khuôn mặt anh vẫn lạnh như băng.

Đáy mắt anh lạnh lùng, phức tạp, ánh mắt dán chặt vào cô, nặng trĩu và tàn khốc. Cho dù bị cưỡng ép như vậy, nhưng cô vẫn giữ được nụ cười tội nghiệp trên khóe môi, từng tế bào trên cơ thể lập tức trở nên cảnh giác và sẵn sàng chiến đấu. Ánh mắt anh sắc lạnh như dao, dừng lại ở cổ tay đỏ ran, đau rát của cô, sau đó, tròn mắt co lại, rồi chậm rãi dừng trên ngón tay cô, nơi có viên kim cương đen đang nhấp nháy thứ ánh sáng lạnh lẽo.

“Đẹp không?” Tâm trạng chuyển biến, Diệp Anh nhanh chóng nở nụ cười ngọt ngào, giơ tay phải lên, những ngón tay trái nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn đính hôn bằng kim cương đen, nói: “Tôi đã nói với Tuyên rằng, nếu anh ấy tìm được chiếc nhẫn sáng hơn sao trời, tôi sẽ lấy anh ấy. Không ngờ, trên thế gian này lại thực sự có viên kim cương đẹp nhường này”. Trên ngón tay trắng muốt của cô, viên kim cương lấp lánh ánh sáng như đêm đen, tựa như ngọn lửa thần bí mà mãnh liệt, lại giống như một luồng sáng lạnh lẽo dưới đáy hồ sâu, với thứ ánh sáng u tối.

“Lấy cậu ấy?”, khuôn mặt vô cảm nhắc lại ba từ này, Việt Xán nhìn viên kim cương đen láy như đôi mắt cô, khóe môi lạnh lùng nhếch lên thành một đường gằn như tàn nhẫn, nói: “Nếu như Việt Tuyên biết trái tim cô đang yêu một người đàn ông khác, người mà lòng cô luôn nhớ nhung, yêu sâu đậm và khó lòng quên được lại là một người đàn ông khác, cô cho rằng cậu ấy vẫn bằng lòng lấy cô sao?”.

“Ồ?” Tròn mắt ngạc nhiên, Diệp Anh nhìn anh một cách trong sáng và vô tội, kinh ngạc hỏi: “Có một người đàn ông như thế sao? Sâu trong đáy lòng tôi? Sao tôi không biết nhỉ? Là ai vậy?”.

Việt Xán không tức giận mà mỉm cười.

Ngồi xuống bên cạnh cô trên sofa, anh nghiêng người ghé sát vào cô. Sự nam tính mạnh mẽ phút chốc bùng nổ, theo phản xạ, cô ngã người về sau. Anh như đã thú càn lấn tới, cô bị vây hãm giữa ghế sofa và anh. Anh nhìn cô chăm chăm, ánh mắt lạnh lùng, như cười mà như không, nói:

“Vậy để tôi nhắc cho cô nhớ. Từ khi gặp nhau tại nhà họ Tạ, cô đã hết lần này đến lần khác nghĩ cách dụ dỗ một ai đó, khi tỏ rõ, lúc ám chỉ rằng cô vẫn còn yêu anh ta, cho dù anh ta đã từng làm những việc có lỗi với cô, cô cũng không có cách nào thật sự quên được anh ta. Vài ngày trước, trong một gian nhà kính trồng đầy hoa tường vi, cô đã nói với anh ta...”

“Anh có biết tôi hận anh nhất điều gì không?” Trước cửa căn nhà kính, giọng cô lạnh lẽo vọng vào: “Có lẽ anh đúng, có lẽ tận sâu trong đáy lòng tôi chỉ có sự hận thù đối với anh, có thể tình cảm của tôi đối với anh phức tạp đến mức ngay cả bản thân tôi cũng không có cách nào hiểu rõ. Nhưng điều mà tôi hận anh nhất chính là anh không chịu thử dù chỉ một lần”.

“Việt Xán, từ đầu đến cuối, anh mới là người có lỗi với tôi. Nếu trong chuyện tình cảm, ngay cả dũng khí để ném trái và giành giật cũng không còn, thì tất cả đều sẽ hoàn toàn chấm hết.”

Nhắm chặt mắt, mọi lời nói đều nghẹn lại nơi cổ họng, lồng ngực trào lên cảm giác vừa chua chát vừa đau khổ như muốn phát vỡ, cuốn trôi con đề mà anh ngày đêm đắp lên bằng từng lớp máu lạnh. Đúng thế, anh không dám ném trái, không có dũng khí để ném trái và giành giật!

Cô chỉ đang lừa anh. Cô không thể vẫn còn yêu anh! Sau khi sự thất vọng của anh, hại mẹ cô qua đời, hại cô phải vào trại cải tạo, cô không thể vẫn tiếp tục yêu anh! Trong đôi mắt cô chỉ có sự ngọt ngào giả tạo, đó là thuốc độc được bọc trong đường mật. Có lẽ, anh không sợ chết bởi thuốc độc của cô,

anh chỉ sợ, độc được đen láy, chua chát đó sẽ xói mòn những ngọt ngào quý báu nhất trong ký ức.

Những giọt nước mưa từ chiếc ô đen nhỏ xuống, cô bước và tiệm bánh mỳ, gương mặt nhợt nhạt, lạnh lạnh... Những đóa tường vi đại đỏ tươi trong cơn mưa nhỏ... Mỗi tối anh đều ngồi trên con dốc phía đối diện, chờ cô bước ra khỏi cổng trường... Nụ hôn cuồng nhiệt trong con ngõ sâu, say đắm, quần quýt, từng chùm pháo hoa nổ bung trên nền trời đêm đẹp để lạ thường...

“Tôi đã nói gì với anh ta vậy?”

Ánh mắt ngây thơ vô tội như chú thỏ trắng nhỏ, cô nhìn Việt Xán, như hoàn toàn không thấy vẻ mặt bỗng trở nên đau khổ và trầm lặng cùng giọng nói ghen ngào của anh. Cô nhếch mép, vô tâm hững hờ, nụ cười ngọt ngào:

“Nói tiếp đi, câu chuyện thật là hay.”

Nhìn cô chăm chăm, rất lâu, giọng Việt Xán khàn đặc: “Câu chuyện? Được, đóa tường vi bé nhỏ của tôi, em thấy đây là một câu chuyện chân thực hay bịa đặt?”.

“Hỏi tôi sao?”, cô cười khẩy, “Chắc là bịa đặt, anh chỉ kể để mua vui cho tôi thôi, đúng không?”.

“Bịa đặt...” Việt Xán lẩm bẩm một cách thờ ơ, sắc mặt nhợt đi.

“Vừa nghe đã biết bịa đặt”, cô không nhịn được cười ra nước mắt, “Bị người đó lừa dối, bị người đó làm tổn thương, lại vẫn không thể quên được, vẫn yêu người đó, hử, có kẻ ngốc mới tin”.

“...” Đáy mắt băng giá chết lặng, Việt Xán dờ dẫm nói: “Được lắm, cuối cùng cô cũng thừa nhận, những lời nói đó đều là giả dối, nói ra để lừa gạt người khác...”.

“Không phải anh sớm đã cho là vậy sao?”

Diệp Anh cười nhạt, cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp, áp chặt của anh. Đúng lúc cô gần thoát ra được, bàn tay anh lạnh buốt túm chặt lấy cô.

“Bịch”, anh lôi mạnh cô, rồi lại ra sức kéo cô ngã xuống chiếc ghế!

“Á...”

Cô rên rỉ vì đau, sắc mặt tái nhợt. Đôi vai cô bị ấn mạnh, xương bả vai bị hai tay anh ghì chặt, đau đớn như thể muốn vỡ vụn. Đột nhiên trong lòng dấy lên chút sợ hãi, cô thấy anh đang nhìn xuống, gương mặt nhợt nhạt hơn mặt cô gấp vạn lần.

Hơi thở gấp gáp, anh lạnh lùng phẫn nộ, nhìn sát vào mặt cô, gương mặt hiện rõ nỗi đau khó lòng che giấu, anh nghiêng răng nghiêng lợi:

“Cô đang lừa dối tôi... đúng không... từ đầu đến cuối, tất cả đều là lừa dối!”

Nỗi sợ hãi khi bị người khác ghì chặt đó, thứ sức mạnh thô bạo, chèn ép mang tính đàn ông đó, khiến những hình ảnh đáng sợ, tăm tối của thời niên thiếu tức khắc hiện về trong tâm trí cô! Không kiềm chế nổi, cơ thể trở nên run rẩy, toàn thân như bị từng lớp, từng lớp băng gạc quấn chặt, đầu óc như vỡ tung ra, cô gào lên với anh:

“Nhưng anh cũng đâu có bị lừa, đúng không?!”

“Là anh nói với tôi rằng, anh sớm đã quên tôi là ai! Người mà anh quan tâm chỉ có Sâm Minh Mỹ, anh bảo tôi đừng hòng lấy những chuyện đã qua trong quá khứ để trói buộc anh, anh bảo tôi đừng có mơ tưởng hảo huyền! Vì Sâm Minh Mỹ, hết lần này đến lần khác anh cảnh cáo tôi, ngăn cản tôi, phá hoại tôi! Việt Xán, bây giờ tôi đã đính hôn với Việt Tuyên, anh lại đến và

ngghi ngờ vợ vẫn về những lời tôi nói trước kia có phải là lừa dối anh hay không?!”

Giữa giữa trên ghế sofa, tức giận đến mức hai má đỏ bừng, cô ngửa mặt nhìn anh trừng trừng, đôi mắt u tối, gằn giọng phẫn nộ:

“Lừa anh thì sao? Không lừa anh thì sao?!”

“Đại thiếu gia thân mến, trên thế gian này không phải chỉ có mình anh! Anh trên cao vời vợi, anh không đồng ý giúp tôi, đương nhiên sẽ có người khác bằng lòng giúp đỡ tôi! Anh xem thường tôi quá, anh tưởng tôi không có anh thì không sống được sao?! Đêm nay, tôi có thể đính hôn với Việt Tuyên thì ngày mai tôi cũng có thể lấy anh ấy! Tôi muốn lợi dụng Tạ thị như thế nào, muốn chen ép Sâm Minh Mỹ ra sao, chỉ cần tôi muốn làm gì thì sẽ làm như vậy! Còn anh, Tạ đại thiếu gia, anh không quản được tôi đâu!”

“Cô...”

Nghe cô tuôn ra một tràng, đáy lòng Việt Xán như bị hàng nghìn hàng vạn con ngựa gào thét, giày xéo, đau đến mức hơi thở cũng trở nên khó khăn. Anh hận là không thể bóp chết cô, không thể cắn nát miệng cô! Anh biết, cô đang lừa anh, giống như đang dụ dỗ Việt Tuyên, cô chỉ muốn dụ dỗ và lợi dụng cậu ấy. Có điều, biết rõ những điều này, nhưng chung quy anh vẫn có một chút ảo tưởng, một chút thiết tha mong chờ và hi vọng, giống như trong hang sâu tối tăm vạn trượng nhìn thấy một tia sáng mờ ảo xa vời nơi cửa hang.

“Đồ đàn bà độc ác này...”

Đôi tay run rẩy, đáy mắt Việt Xán trở nên điên cuồng, sự căm hận trong lòng khiến anh định buông tay, để cô đi! Không bao giờ muốn gặp lại cô! Không bao giờ cho cô làm ảnh hưởng đến tâm trạng của anh nữa! Nhưng, sự

cắm hận và nỗi đau tận sâu trong đáy lòng lại khiến anh mạnh tay, mạnh tay hơn nữa. Bàn tay anh nổi đầy gân xanh, đôi vai cô sao mà yếu đuối đến thế.

Cô có biết...

Anh làm sao dám nếm trái...

Nếu không chạm vào tia sáng mờ ảo đó, có lẽ sẽ còn mãi mãi, nhưng chỉ cần đưa tay ra nắm lấy, sau khi tỉnh mộng, chỉ còn lại sự tăm tối tột cùng như vực sâu.

“Diệp tiểu thư.” Bên ngoài cánh cửa màu trắng sữa bỗng vang lên tiếng gõ và giọng nói nho nhã của Tạ Phố: “Diệp tiểu thư, cô có trong đó không?”

Như thế đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mộng, trên ghế sofa, Diệp Anh vô cùng sợ hãi. Đúng lúc cô đang do dự có nên kêu cứu hay không, Việt Xán đã hung hăng cúi đầu, ấn cô xuống ghế sofa, thô bạo và điên cuồng như muốn xả hận. Anh dùng đôi môi mình chặn đứng môi cô, không cho cô phát ra bất kỳ âm thanh nào!

Cô trừng mắt!

Sau đó, cô ra sức giãy giụa, cổ họng phát ra âm thanh khản đặc “ừ”, “ừ”! Những cơn ác mộng theo cô như hình với bóng, căn phòng đen tối thuở nào, sự ô uế và dơ bẩn cô muốn rũ bỏ trong bất lực, cô tưởng rằng mình mạnh mẽ, có khả năng phản kháng. Nhưng dưới sức mạnh như sắt thép của người đàn ông này, cô lại yếu ớt bất lực như một con búp bê vải vụn nát.

“...”

“...”

Rèm nhung dày kín bưng, cô liều mình kháng cự, như con cá sắp chết! Cô

cổ sống cổ chết né tránh đôi môi anh, nhưng không tài nào tránh được. Cô điên cuồng kháng cự, anh cũng điên cuồng không kém! Cô muốn thoát ra! Cô căm ghét cái ôm và nụ hôn của anh! Cảm nhận được điều này, anh hoàn toàn đánh mất chút lý trí cuối cùng còn sót lại!

Anh cuồng bạo hôn cô thật sâu! Tàn nhẫn hôn đôi môi ngọt ngào, gò má ấm áp của cô. Anh như con dã thú điên cuồng chiếm đoạt môi cô. Mùi vị đó tuyệt mỹ nhường nào, hơi thở càng gấp gáp, đôi tay anh càng trở nên nóng rực, ghì chặt lấy thân thể cô một cách mất kiểm soát!

Sáu năm.

Sáu năm tròn.

Anh không được gần gũi cô như thế, cơ thể cô bằng giá mà ngọt ngào như đóa tường vi dại. Sáu năm ấy, làn da anh đã khô cằn như sa mạc! Anh cần cô! Sáu năm dài đằng đẳng, anh không thể chịu đựng thêm những tháng ngày không có cô được nữa. Cơ thể nóng ran như muốn nổ tung, anh cuồng nhiệt hôn lên má, lên cổ, rồi trượt xuống bờ vai cô!

Cơ thể như bị ngọn lửa thiêu đốt, nham thạch nóng cuộn cuộn chỉ chực phun trào! Anh không thể kiểm soát nổi bản thân, hơi thở gấp gáp, bị ngọn lửa thiêu đốt đến mức hai má đỏ bừng. Anh như cậu thanh niên ngượng ngùng hôn lên ngực cô, đường cong lạnh lẽo mà đẹp đẽ, đẹp hơn cả trong hồi ức của anh. Những ngón tay anh bắt đầu run rẩy, muốn lột bỏ bộ lễ phục trên người cô, nhưng đột nhiên lại bắt đầu sợ hãi, như thể tìm lại được thứ gì đó quý giá sau bao ngày xa cách, song trong lòng lại luôn thấp thỏm, lo âu...

Không biết từ bao giờ, đã không còn tiếng gọi cửa bên ngoài nữa.

Rèm cửa nhưng dày kín mít.

Đèn pha lê lạng lẽ rủ xuống.

Khi Việt Xán cô gắng kiểm soát hơi thở, miễn cưỡng ngẩng đầu ra khỏi cơ thể Diệp Anh, đáy mắt anh ánh lên sự ngang ngược bất kham đầy nam tính, hai má lại đỏ bừng, hoang dại, quyến rũ như đóa tường vi dại đỏ thắm đang nở rộ.

Ánh mắt anh nhìn cô mê dại.

Cô đã không còn giấy giụa từ lâu.

Nằm lặng như tờ trên chiếc ghế sô pha màu xanh cô ban, sắc mặt trắng bệch như thể đã chết, mắt nhắm nghiền, chỉ có cơ thể run rẩy từng hồi, cho thấy là cô vẫn còn sống.

Trái tim anh đột nhiên thắt lại.

Khí sắc hồng hào trên má cô nhanh chóng nhạt đi, anh nắm chặt tay, đôi môi khô khốc khẽ động nhưng không phát ra chút âm thanh nào. Rất lâu sau, ngón tay anh ngập ngừng chạm vào khóe mắt cô, hàng mi đen dài, cong vút như một màn sương lạnh, cảm giác ẩm ướt như nước mắt khiến những ngón tay anh như bị thiêu đốt, trái tim sợ hãi, đau đớn dữ dội!

“Tường Vi...”

Giọng nói khàn đặc, anh cẩn thận từng li từng tí nâng cô ngồi dậy trên ghế sô pha. Nhẹ nhàng, định để cô dựa vào lòng mình. Hàng mi lạnh băng giương lên, cô lạnh lùng nhìn anh, đôi mắt u tối, như nhạo báng, như mỉa mai. Cô lạnh lùng, thờ ơ nhìn anh, như thể linh hồn cô bị giam giữ nơi đáy sâu tăm tối khôn cùng.

“... Đừng như vậy.”

Giọng khàn đặc, Việt Xán nhẹ nhàng ôm lấy cô, má kề sát mái tóc dài đen lạnh của cô. Anh nhắm mắt, trái tim đau đớn như bị xé nát thành từng mảnh.

Anh biết rõ cô đã từng trải qua điều gì, những vết thâm ô uế trên người cô, đó là vết thương vĩnh viễn không thể xóa nhòa trong đáy lòng cô, thế mà anh lại...

“Anh xin lỗi...”

Miệng lẩm bẩm, giọng khàn đặc, anh ôm chặt lấy cô.

“Anh xin lỗi... Tha thứ cho anh, Tường Vi...”

Không dám nhìn cô, anh nhắm chặt mắt, dụi mặt vào mái tóc dài của cô, lặp đi lặp lại những lời này bên tai cô. Rất lâu không thấy cô trả lời, đáy lòng anh càng lúc càng tuyệt vọng, như thể thứ cuối cùng mà anh có thể nắm lấy cũng trôi tuột qua kẽ tay như những hạt cát.

“Thôi được, anh chịu thua.”

Giọng nói run rẩy, Việt Xán ôm chặt đầu cô sát vào ngực mình, những tiếng vọng thâm trầm truyền đến bên tai cô lúc gần, lúc xa:

“Đừng đính hôn với Việt Tuyên, hãy quay về bên anh. Tường Vi, chỉ cần em quay về bên anh, em muốn anh làm gì cũng được.”

Bên ngoài cửa sổ, mưa rơi rả rích.

Trên chiếc gối trắng tinh, Việt Tuyên nằm lặng lẽ, tấm chăn mỏng trên người vẫn ở vị trí mà Diệp Anh kéo lên cho anh trước khi rời đi. Tạ Bình báo cáo xong, đóng cửa đi ra, Việt Tuyên lạnh nhạt nhìn màn mưa mềm mịn như tơ bên ngoài cửa sổ.

Tấm rèm nhưng dày màu xanh thẫm được kéo lên.

Từng sợi mưa mềm mịn đan xen trên tấm kính cửa sổ, hơi lạnh ẩm ướt. Mở hờ cánh cửa sổ, không khí trong lành, mát mẻ tràn vào, Diệp Anh hít một hơi thật sâu. Trong phòng tiệc các quý bà quý cô vẫn quần là áo lượt, âm nhạc du dương, cột đèn La Mã trong vườn hắt ra ánh sáng mờ mờ, dưới đèn một bóng người xa xa.

Vẫn lại những lọn tóc dài vừa bị tuột xuống phía sau, Diệp Anh chậm rãi xoay người, nhìn Việt Xán, đáy mắt vẫn ánh lên sự lạnh lùng, lạnh nhạt nói: “Những gì anh nói khi này là thật sao?”.

Nhìn cô như một nữ hoàng lạnh lùng đứng trước làn mưa, tâm trạng Việt Xán lại có chút phức tạp, một lúc lâu sau mới trả lời: “Anh có một điều kiện”.

“Ồ?”

“Rời xa Việt Tuyên, không được qua lại với cậu ta nữa, quay về bên anh.”

“Quả nhiên, Đại thiếu gia rất biết tính toán”, Diệp Anh cười mỉa mai: “Mất đi sự giúp đỡ của Việt Tuyên, tôi chỉ có thể hoàn toàn dựa vào anh, đến lúc đó, chọn giúp đỡ tôi hay ủng hộ Sâm Minh Mỹ đều trong tầm kiểm soát của anh.”

“Trường Vi...”

“Anh tưởng rằng tôi ngốc nghếch như vậy sao?”, ngẩng nhìn màn mưa bụi mịn mù trong màn đêm, Diệp Anh kéo rèm cửa “soạt” một tiếng, “Đại thiếu gia, anh có thể đi được rồi, Sâm Minh Mỹ của anh vẫn đang đợi anh đấy”.

Trong lòng dấy lên ngọn lửa tức giận, Việt Xán bước đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô chăm chú: “Nói như vậy tức là em không chịu rời bỏ Việt Tuyên, em nhất định phải lằng nhằng giữa cậu ấy và anh, đúng không?! Dù

em có muốn làm gì đi nữa, anh đều có thể giúp em! Anh biết mối thù của em với nhà họ Sâm, ngay từ trước khi em ra khỏi trại, anh đã sớm ra tay giúp em rồi! Anh đã vạch ra một kế hoạch hoàn chỉnh, mấy lần muốn em rời đi, một mặt là vì sự an toàn của em, mặt khác bởi không muốn em phá hỏng việc anh đang tiến hành!”.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Được, nếu em nhất định phải tự tay bào thù, anh cũng đồng ý! Nhưng em không thể nhập nhằng giữa anh và Việt Tuyên! Em là của anh! Tường Vi! Dù là sáu năm trước hay bây giờ, em đều là của anh! Từng sợi tóc, từng tấc da thịt, từng hơi thở, tất cả đều là của anh!”

Diệp Anh ngẩng đầu, nhìn lại anh bằng đôi mắt lạnh lùng:

“Anh nhớ nhầm rồi sao, Việt Xán, dù là sáu năm trước, tôi cũng không thuộc về anh, huống hồ là bây giờ. Anh có kế hoạch của anh, tôi cũng có kế hoạch của tôi. Trong kế hoạch của tôi, không thể thiếu Việt Tuyên. Vì vậy, điều kiện của anh, tôi không đồng ý. Anh có thể đi được rồi.”

Nhìn đáy mắt bùng bùng lửa giận của Việt Xán, cô dừng dừng: “Hay là anh muốn như vừa nãy, lại xâm phạm tôi như một kẻ hiếp dâm?”.

“Cô...” Việt Xán phải cố gắng hết sức mới không bóp chặt cô như trước đây, bàn tay nắm chặt kêu răng rắc, anh hít hai hơi thật sâu, rồi mới kiềm chế nói: “Cô rốt cuộc muốn thế nào?”.

Diệp Anh chậm rãi đến bên ghế sofa, ngồi xuống, ngón tay vuốt ve lớp nhung mềm mại, lát sao mới nói: “Hoặc là trở thành đồng bọn của tôi, giúp đỡ tôi vô điều kiện. Hoặc là, trở thành kẻ thù của tôi, chấp nhận số phận”.

Không gian yên ắng một cách kỳ quái. Đúng lúc Diệp Anh cho rằng anh sẽ lặng im đến cùng thì nghe thấy giọng nói khô khốc phía sau: “Nói cho anh

biết...”, giọng nói ngập ngừng, tiếng thở khò khè, sau đó mới tiếp tục: “... em có yêu Việt Tuyên không?”.

Ngón tay cứng đờ trên tay vịn ghế sofa bằng nhung, hàng mi khẽ rung, Diệp Anh biết tầm quan trọng của câu trả lời cho câu hỏi này. Cô muốn đưa ra một câu trả lời thật nhần tâm, nhưng nơi mềm yếu tận sâu trong đáy lòng lại khiến cô không thể nói ra từ đó.

“Đừng yêu cậu ấy!”

Hơi thở nam tính điên cuồng bủa vây lấy cô, bàn tay nâu nâu nắm chặt lấy những ngón tay lạnh giá của cô, Việt Xán nắm rất chặt, cố gắng ôm cô vào tận trong xương máu mình, nhìn cô chăm chăm, mạnh mẽ mà ngang tàng, nói: “Anh có thể đồng ý với em, trước khi hoàn thành việc báo thù đối với nhà họ Sâm, anh sẽ không can thiệp vào bất cứ việc gì của em. Nhưng anh muốn trong đáy lòng em chỉ có một mình anh! Yêu anh, chỉ yêu mình anh thôi!”.

Đôi môi khẽ động, Diệp Anh biết, mình nên đồng ý với điều kiện này, nhưng nơi mềm yếu tận sâu trong đáy lòng ấy lại trào lên cảm giác chua cay khiến giọng cô một lần nữa nghẹn lại nơi cổ họng.

“Em không hiểu hết Việt Tuyên đâu.” Để ý từng biến đổi nhỏ trên nét mặt Diệp Anh, Việt Xán cười cay đắng: “Anh cũng đã từng như em bây giờ, yêu quý cậu ấy, tin tưởng cậu ấy. Cậu ấy là em trai anh, tuy anh ghét mẹ cậu ấy, nhưng anh đã từng nguyện dùng hết sức mạnh của mình để bảo vệ đứa em trai này. Nhưng...”.

Những kí ức đau khổ, mắt Việt Xán ánh lên tia sắc nhọn.

“... Bề ngoài hiền lành như một chú cừu trắng, nhưng trong giờ phút quan trọng, lại có thể tàn nhẫn đâm em một nhát. Sáu năm trước, trong đêm đã hẹn

trước ấy...”

“Mở cửa!”

Bên ngoài cánh cửa màu trắng sữa là tiếng đập cửa rầm rầm, sau đó là giọng say mê của Sâm Minh Mỹ:

“Diệp Anh, cô ra đây cho tôi! Ra đây!”

Tiếng đập cửa, đá cửa rầm rầm, dường như đã gây sự chú ý của rất nhiều người. Mặc kệ những tiếng thì thầm bàn tán xung quanh, Sâm Minh Mỹ say xỉn vẫn kêu là ầm ỹ:

“Ra đây cho tôi. Diệp Anh! Tôi biết cô đang ở trong đó! Đồ đàn bà đê tiện, sao lại phải kéo kín rèm! Cô muốn quyến rũ Việt Xán đúng không! Cô... ra đây... cho tôi.”

“Rầm” một tiếng, cánh cửa mở ra, Sâm Minh Mỹ loạng choạng bước vào, Việt Xán mặt lạnh băng, lại đóng cửa cái “rầm”!

Trong màn đêm, mưa bụi lất phất rơi như một tấm kính màu đen trong suốt, tất cả đều mịt mù trong hơi ẩm như sương. Trong trang viên, khách khứa đã vãn dần, chỉ còn lại ánh đèn rực rỡ và tiếng nhạc tắt dần nơi phòng tiệc. Tay cầm chiếc áo khoác vai mềm nhẹ, Tạ Phổ cười nho nhã, đứng trước cửa phòng khách nhỏ. Khi Diệp Anh bước ra, anh ta ân cần đưa nó cho cô.

Tạ Phổ không giải thích vì sao mình lại có mặt tại đây. Dường như anh ta cũng chẳng bận tâm đến việc Việt Xán và Sâm Minh Mỹ ở lại trong căn phòng đó sẽ xảy ra chuyện gì. Anh ta đi theo bước chân Diệp Anh, nói với cô: “Nhị thiếu gia đã tỉnh rồi”.

Diệp Anh hơi sững người, lặng lẽ kéo chặt áo khoác.

“Anh ấy tìm tôi sao?”

Cuối hành lang, khu vườn xinh đẹp bị làn mưa trong màn đêm bao phủ, Tạ Phổ mở chiếc ô lớn, cẩn thận che đầu cho cô, nói:

“Cẩn thận, trời đang mưa đấy.”

Cùng là một con đường, có điều những viên đá cuội trên con đường mòn nhỏ đã bị mưa làm ướt, trơn trượt khó đi hơn rất nhiều. Diệp Anh từ từ bước đi dưới mái ô của Tạ Phổ, ngẫm nghĩ về tất cả những gì vừa xảy ra. Khi Việt Xán kìm kẹp cưỡng hôn cô, lúc đầu cô đúng là bị nỗi sợ hãi và tuyệt vọng xâm chiếm, nhưng cô đã sống sót sau sáu năm nhơ bẩn trong trại cải tạo thì những điều này có là gì.

Sự yếu đuối và nước mắt quả nhiên là vũ khí sắc bén có thể đánh bại đàn ông.

Cô lạnh lùng nghĩ.

Vốn nghĩ rằng phải tốn công một chút mới có thể hạ gục được trái tim sắt đá của Việt Xán, không ngờ, vài giọt nước mắt đã giúp cô thành công.

Màn mưa mỏng manh, lất phất trong gió đêm.

Đôi môi mím chặt lạnh nhạt, Diệp Anh đang suy xét xem có chỗ nào sơ hở không. Trong đầu hiện ra từng người, từng người một, cô giữ chặt áo khoác lông cừu trên vai. Sâm Minh Mỹ liên tục bị công kích, tâm trí hỗn loạn, không biết bóng đen đằng sau Sâm Minh Mỹ cuối cùng có lộ diện hay không.

Cô...

... vẫn luôn chờ đợi.

Tay nắm chặt dây buộc áo khoác, mưa lạnh lèo lắt tròn trên mái ô rồi nhỏ xuống, mái tóc dài của cô đã hơi ướt, vết sẹo nhỏ dài trên trán trắng bệch. Thờ ơ bước đi, mãi đến khi Tạ Phổ đỡ mình, cô mới phát hiện ra phía trước là những bậc thang.

Tạ Phổ thu ô lại.

Giống như tất cả những nơi Việt Tuyên đã từng ở, hành lang sạch sẽ, yên tĩnh, những người bảo vệ nghiêm trang chờ lệnh, y tá đặc biệt cũng âm thầm chờ ở một nơi không xa bên ngoài, không phát ra bất cứ âm thanh nào. Thấy cô và Tạ Phổ đến, tất cả mọi người đều lặng lẽ cúi chào.

Tạ Bình đứng bên ngoài phòng ngủ, ánh mắt phức tạp nhìn Diệp Anh, rồi khẽ gõ cửa, báo: “Diệp tiểu thư đến rồi”, sau đó, đợi khoảng hai giây mới mở cửa cho Diệp Anh vào.

Trong phòng không bật đèn. Không gian tăm tối. Vừa từ ngoài sáng đi vào, mắt Diệp Anh không thích nghi ngay được, choáng váng mấy giây mới nhìn thấy rèm cửa chầm đật được kéo lên, bóng lưng Việt Tuyên trên xe lăn lạnh lẽo, những vệt mưa mịn mù lạnh buốt đan xen trên mặt kính, giống như bức màn nước vô cùng vô tận.

Cánh cửa sau lưng khép lại, cô khẽ hít một hơi, đôi môi cong lên nở nụ cười, đôi mắt cũng tràn ngập ánh nhìn dịu dàng, cởi bỏ áo khoác đã ẩm ướt vì mưa, sau đó nhanh nhẹn bước đến, “Anh dậy rồi à?”. Dịu dàng ngồi xuống bên xe lăn, Diệp Anh ngẩng đầu nhìn Việt Tuyên, rồi nắm lấy tay anh, bàn tay lạnh lẽo khiến cô khẽ giật mình.

Việt Tuyên chăm chú nhìn màn mưa bên ngoài cửa sổ. Ánh mắt xa xăm, lạnh nhạt như đang nghĩ gì, xa vời như cách trăm sông ngàn núi, anh rút tay

ra khỏi tay cô. Cô sợ hãi, hàng mi khẽ động bất an. Khi mới gặp anh, anh cũng thường xa cách và lạnh nhạt như vậy.

“Tuyên...”

Lòng bàn tay trống rỗng, Diệp Anh sợ hãi. Tạ Phổ đứng ngoài cửa phòng khách, Sâm Minh Mỹ đột nhiên xuất hiện, cả những hình ảnh giữa cô và Việt Xán lúc nãy, lẽ nào tất cả mọi chuyện, Việt Tuyên đã...

Không dám nghĩ thêm nữa, trong lòng chợt dấy lên thứ cảm giác sợ hãi không thể gọi tên! Cô lại nắm chặt tay Việt Tuyên, cố gắng để đôi mắt mình long lanh, cười tươi như hoa, nhẹ nhàng nói:

“Để em đoán nhé, có phải sau khi tỉnh dậy không thấy em, không ngủ được nữa nên ngồi đây đợi em phải không? Như thế không ngoan đâu nhé. Hôm nay anh đã mệt mỏi cả ngày rồi, phải ngủ một giấc thật say mới đúng. Bây giờ em quay lại rồi...”

“Diệp Anh.”

Giọng nói lạnh lùng, mệt mỏi như màn mưa bụi trong đêm sâu, sắc mặt nhợt nhạt, Việt Tuyên nói:

“Rất xin lỗi, anh không làm được.”

“Hả?”, Diệp Anh sợ hãi.

“Anh không làm được, Diệp Anh.” Thất thần nhếch khóe môi, Việt Tuyên nhìn ra ngoài cửa sổ, cố che giấu hơi thở khó khăn trong lòng ngực, “Nếu như trong đáy lòng em vẫn yêu Việt Xán, mà không phải anh, anh cũng không muốn ép em”.

“Tuyên...”

Đầu ngón tay nhột dần, cô nắm chặt tay anh, đầu óc trống rỗng vài giây, thở gấp, khẩn thiết nhìn anh: “Anh hiểu lầm rồi! Đúng là khi này em ở cùng Việt Xán nhưng không phải như anh nghĩ đâu! Vì lễ trao giải lần này em đã đánh bại Sâm Minh Mỹ nên cô ta có chút mất kiểm soát, xung đột với em và bị Việt Xán nhìn thấy. Trong phòng khách, Việt Xán đã cảnh cáo và uy hiếp em, không cho phép em gây sự với Sâm Minh Mỹ nữa! Em không biết anh đã hiểu lầm điều gì, nhưng sao anh có thể nói ra những lời như thế?”.

Cô dường như rất thất vọng:

“Hơn nữa, anh cho người theo dõi em đúng không? Tuyên, anh không tin tưởng em đến mức ấy sao...”

Ánh mắt từ từ rời khỏi màn mưa bên ngoài khung cửa, Việt Tuyên lặng lẽ nhìn cô. Đôi mắt cô sáng như ngọn lửa trong đêm tối, hai má diễm lệ, ửng hồng vì lo lắng. Cô xinh đẹp tựa như đóa tường vi trắng nhuộm màu đỏ tươi vậy.

Rất lâu sau.

Anh với tay, đầu ngón tay lạnh giá chạm vào khuôn mặt xinh đẹp của cô, mấy giây sau, những ngón tay từ từ hướng xuống dưới, đầu ngón tay lạnh giá lướt qua cằm cô, cổ cô, hơi run rẩy, rồi dừng lại ở xương quai xanh, giọng khàn khàn, thâm trầm:

“Anh rất muốn tin em, Diệp Anh.”

Làn da trên xương quai xanh trắng ngần như sứ, trên đó còn vết tích của một nụ hôn đỏ như máu, như thể bị người khác si mê, cuồng dại hôn đi hôn lại rất nhiều lần. Vết hôn nằm ở vị trí cô không thể nhìn thấy được, đỏ tươi đầy thách thức, như lá cờ tuyên chiến ai đó cố tình để lại. Ngón tay đau xót rứt lại, lồng ngực dấy lên sự khó chịu và đau đớn, Việt Tuyên nhắm nghiền

mắt, chua xót nói:

“Chỉ là anh không thể làm một kẻ ngốc. Anh tưởng rằng mình có thể chịu đựng được sự lừa dối của em, tưởng có thể không bận tâm đến mục đích em tiếp cận anh, không bận tâm đến việc em muốn đạt được gì từ anh, cũng tưởng rằng... Anh có thể không bận tâm những lời nói yêu thương của em có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả...”

Lồng ngực càng lúc càng phập phồng dữ dội, nhịp thở trở nên ngắn và dồn dập, hai tay nắm chặt tay vịn xe lăn, gương mặt Việt Tuyên trắng bệch, nét mặt lại dần lạnh lùng, mệt mỏi như thể không chạm tới:

“Bây giờ thì anh biết, anh không làm được. Em ở bên anh ta khiến trái tim anh đau đớn tột cùng, ghen tuông, sẽ khiến anh mất hết lý trí.”

Trầy trật điều khiển xe lăn, Việt Tuyên từ từ rời khỏi cửa sổ. Bên ngoài mưa mù dày đặc, cô vẫn ngồi như vậy, toàn thân lạnh buốt. Giây phút này, cô đột nhiên hoảng hốt! Cô muốn nói với anh, không phải thế, cô không hề lừa dối anh, cô không hề thân mật với Việt Xán, đó chỉ là Việt Xán cưỡng bức cô, người cô yêu là anh, người cô thích là anh, anh đã hiểu lầm cô rồi, anh nghĩ oan cho cô rồi!

Có hàng ngàn cách có thể cứu vãn.

Cô có thể nũng nịu, có thể tủi thân, có thể hùng hồn tranh cãi, thậm chí có thể phản nộ, vì anh thích cô, anh lúc nào cũng tin tưởng cô, vì anh tình nguyện tin cô!

“Việt Tuyên!”

Nỗi sợ hãi xâm chiếm toàn thân, nỗi sợ chưa từng có bao giờ, như thể có thứ gì đó quý giá tuột khỏi tay cô. Chạy lại bên anh, nỗi sợ hãi không thể kìm hãm đó đã khiến cô quỳ thụp xuống bên xe lăn, ngẩng đầu nhìn anh van nài:

“Việt Tuyên, sao anh lại nghĩ rằng...”

“Em đi đi.”

Không giấu được nỗi thất vọng và ngán ngẫm trong nét mặt, sắc môi nhợt nhạt, Việt Tuyên không nhìn cô, chỉ hất tay về hướng cánh cửa.

“Không, em không đi.”

Hít một hơi thật sâu, nắm chặt lấy xe lăn của anh, Diệp Anh gắng nở nụ cười, nói: “Chúng mình vừa mới đính hôn, em không đi đâu hết, em phải ở bên cạnh anh, bên anh cả đời, anh đừng hòng đuổi em đi!”

Viên kim cương đen trên tay cô nhấp nháy chói mắt.

Là tuyên bố vô cùng chắc nịch. Anh là của cô, cô có quyền ở lại bên cạnh anh.

“Nếu thích chiếc nhẫn này, em có thể giữ lại...”, giọng nói yếu ớt và mệt mỏi, ánh mắt Việt Tuyên chỉ lướt qua ngón tay cô rồi quay đi. Bắt đầu không thể kiềm chế được hơi thở trong lồng ngực, hơi thở càng lúc càng gấp gáp, đôi má đỏ bừng, anh nắm chặt xe lăn, những ngón tay trở nên xanh xao.

“Chậm một chút, bình tĩnh!” Nhận ra sự bất ổn của anh, Diệp Anh vô cùng sợ hãi, vội vã đứng dậy, đến vỗ lưng cho anh, bệnh hen suyễn của anh đã không phát tác trong một khoảng thời gian khác dài.

“Rít... Ấc...”

Toàn thân run rẩy, dù đã ra sức kiềm chế, lồng ngực anh vẫn phát ra tiếng khò khè dữ dội, thiếu dưỡng khí, đau đớn đến mức muốn nổ tung, sắc mặt càng lúc càng đỏ, trước mắt tối sầm, cảm giác đau đớn đến ngạt thở khiến cơ thể anh bắt đầu co giật! Cảm giác đau đớn quen thuộc đó... Sự đau đớn và

ngạt thở đeo bám anh triền miên như hình với bóng từ ngày anh chào đời đó... Trong cơn đau đớn dồn dập, anh mơ hồ thấy gương mặt sợ hãi, hoang mang của cô đang hô hoán. Trong cơn choáng váng, anh thấy cô dường như đang cố gắng banh miệng anh ra, cho anh dùng thuốc. Dường khí trong ngực càng lúc càng ít, ngọt ngào và đau đớn như bàn tay ác quỷ, mồ hôi lạnh toát ra từ sống lưng khiến anh dường như quay lại đêm hôm đó... Tường vi trong vườn sắp nở rộ, nhưng lúc đó anh ý thức được rằng, tất cả những người anh yêu... đều sẽ rời xa anh...

“Việt Tuyên!”

Nghe thấy tiếng gọi, Tạ Phổ, Tạ Bình và y tá đặc biệt từ ngoài cửa chạy vào. Tay cầm bình xịt, Diệp Anh lo lắng gọi, cô không thể khiến Việt Tuyên mở to miệng, chẳng có cách nào giúp anh dùng thuốc! Hai hàm răng cắn chặt run rẩy, đôi môi Việt Tuyên đã tím tái, sắc mặt tái mét lại đỏ lên một cách kỳ quái, cả người anh co giật, run rẩy đầy đau đớn. Y tá, Tạ Phổ, Tạ Bình đều vây quanh giúp đỡ nhưng vẫn không cách nào làm anh hít được thuốc!

Trong bóng đen ngọt ngào.

Tất cả mọi âm thanh đều dần dần biến mất... Chỉ còn lại đôi mắt đen láy của cô... Đôi mắt đen láy xinh đẹp dường như có thể nuốt trọn sinh mạng anh...

Từng chùm, từng đóa tường vi trong biển tường vi trắng âm thầm nở rộ, cô gái nhỏ lặng lẽ ngồi bên anh, dùng cành cây vẽ tranh... Trên con dốc đầy sao, xa xa, người thiếu nữ tóc đen, đôi mắt lạnh lùng bước ra khỏi cổng trường, Việt Xán quay đầu nói với anh, nhìn xem, đó chính là cô gái mà anh thích đấy.

Trên xe lăn, chàng trai trẻ là anh lặng thinh, chăm chú nhìn người thiếu nữ xinh đẹp tựa đêm sâu đó.

Anh không nói với Việt Xán...

Đó cũng là...

Người con gái mà anh thích...

Lồng ngực ngọt ngạt muốn nổ tung! Bóng tối nuốt chửng ánh sáng, trong cơn đau đớn dữ dội, bên tai vọng lại giọng nói đầy thù hận của Việt Xán sáu năm về trước.

“Tạ Việt Tuyên, là tao đã mù, nên mới xem mày như em trai! Tín nhiệm mày, tin tưởng mày! Mày là kẻ bỉ ổi, vô liêm sỉ nhất trên đời này! Mày ngụy trang thành kẻ hiền lành, lương thiện nhưng trong lòng còn bẩn thỉu hơn cả những thứ ô uế nhất! Tao sẽ trả lại mày tất cả những gì mày đã làm! Tao sẽ hủy hoại tất cả mọi thứ của mày! Tao sẽ làm cho mày cảm hận sự tồn tại của chính mình!”

Bẩn thỉu hơn cả... những thứ ô uế nhất. Đúng vậy. Bẩn thỉu hơn cả những thứ ô uế nhất. Cơn đau đớn trào lên, nhấn chìm anh, từng hình ảnh, từng khoảnh khắc, từng cảnh tượng, những sự bẩn thỉu lọt vào mắt khiến anh mỗi ngày một trầm lặng. Đêm mưa gió đó, cô hôn anh, ôm anh lăn vào vũng lầy trong mưa, cô nói, anh bây giờ cũng dơ bẩn như cô rồi. Nhưng cô đâu biết rằng, cô đã sai lầm biết nhường nào. Cô không hề dơ bẩn. Cô sạch sẽ như một đoá tường vi trắng mới nở, dù có bị lấm lem bùn đất, bản thân những cánh hoa vẫn thanh tao, tinh khiết. Còn anh mới là kẻ vô cùng nhơ bẩn, ô uế, đôi tay nhuốm đầy tội ác. Cho dù anh có tìm hàng trăm ngàn lý do viện cớ cho bản thân, thì tận sâu trong đáy lòng, anh biết mình đã bán đứng họ, hủy hoại hạnh phúc trong tầm tay họ như thế nào.

“Rít! Ấc!”

Gương mặt tím tái, cơ thể co giật, nỗi đau tột cùng bao trùm lên toàn thân

Việt Tuyên, hàm răng vẫn cắn chặt, như thể không muốn cho bất cứ người nào có cơ hội cứu mình! Các y tá đã vô cùng hoảng loạn, các bác sĩ riêng trong nước không sang Mỹ cùng anh lần này, nên phải mất chút thời gian, bác sĩ bên Mỹ mới đến! “Nhị thiếu gia!” Thấy tình thế nguy kịch Tạ Bình bất chấp xông lên, chuẩn bị cường chế, banh miệng Việt Tuyên ra, xit thuốc dịu cơn hen cho anh.

“Anh làm thế sẽ khiến anh ấy bị thương đấy!” Diệp Anh vội hét lên, lý trí biết rằng có lẽ Tạ Bình làm thế nào đúng, nhưng cố gắng banh ra, Việt Tuyên chắc chắn sẽ rất đau! Cơ thể anh đã chịu biết bao đau khổ rồi, cô không thể nhìn anh chịu đựng thêm dù chỉ là một chút đau đớn! Cô nói to: “Để tôi thử thêm một lần nữa!”. Quên đi tất cả mọi người trong phòng, cô vòng tay ôm lấy Việt Tuyên đang run rẩy, đau đớn trên xe lăn. Tuy không biết tại sao anh thà để mất mạng, vẫn cự tuyệt dùng thuốc, nhưng cô có thể cảm nhận được sự kiệt sức và tuyệt vọng của anh, như thể đã không còn trông mong, không còn lưu luyến điều gì nữa.

Trong lúc cấp bách, cô dùng sức hôn lên môi anh.

Đôi môi anh tím ngắt, vì thiếu đường khí mà cứng đờ, run rẩy, khi hôn lên chẳng hề ngọt ngào mà giống như một cây kim đang đâm nát trái tim cô! Tim đau quặn lại, cô còn nhớ, trong biển hoa tường vi đêm nay, anh đã dùng chiếc nhẫn kim cương sáng hơn sao trời cầu hôn cô, anh hôn lên ngón tay cô, nói với cô rằng, từ giờ trở đi, anh thuộc về cô.

Thế mà chỉ có vài tiếng ngắn ngủi.

Cho dù cô hôn anh, trong đáy mắt anh cũng chẳng hề có chút niềm ham sống nào, như thể anh mặc nhiên đón nhận cái chết, không hề sợ hãi. Lòng đau xót, đôi môi run rẩy, cô hôn anh bằng tất cả tình cảm của mình, cô sợ hãi đến thế, nước mắt chảy xuống khóe môi, mặn mà nóng hổi. Cô tưởng anh lạnh nhạt, tưởng anh hiền lành đến mức không bận tâm đến việc cô tiếp xúc

với đàn ông khác, không ngờ anh lại phản ứng dữ dội đến vậy.

“...Việt Tuyên... Việt Tuyên...”

Nụ hôn đầy nước mắt mặn chát, cô hôn anh nhiều lần, trái tim đau đớn, quặn thắt. Anh là người cô không muốn làm tổn thương nhất, anh vô tội như vậy, trước mặt anh, cô đã cẩn thận thu gài nhọn lại, nhưng vẫn khiến anh bị thương sao?

“Được rồi, mau đứng lên!”

Sau lưng vọng lại tiếng Tạ Phổ, rồi Tạ Phổ nắm chặt vai cô kéo ra, Tạ Bình vội vã phun thuốc vào miệng Việt Tuyên, hét lên gì đó, ấn ngực anh từng hồi. Trước mắt hơi nước mờ màng, bên tai dội lại âm thanh rầm rầm, không biết sau bao lâu, cô mơ hồ thấy cơn hen của Việt Tuyên đã dần được kiểm soát, tuy gò má vẫn chưa hết đỏ, toàn thân vẫn ướt đầm mồ hôi, nhưng đã không còn nguy hiểm...

“Diệp tiêu thư...”

Giọng nói khô khốc, tỏ vẻ không vui, Tạ Bình muốn Diệp Anh rời khỏi căn phòng này, nhưng Tạ Phổ đã ngăn anh ta lại. Tuy bệnh của Nhị thiếu gia phát tác có liên quan đến cô, song cuối cùng cũng nhờ cô mà Nhị thiếu gia mới mềm lòng. Đặt Việt Tuyên nằm lên giường, ánh mắt nhìn Diệp Anh trách móc, Tạ Bình sừng mặt cùng Tạ Phổ rời đi. Gian phòng lại trở nên yên tĩnh.

Cơn mưa đêm bên ngoài cửa sổ vẫn rơi mù mịt.

Có lẽ sẽ mưa cả đêm.

Trên giường, đôi mắt khép hờ lặng lẽ, Việt Tuyên chưa ngủ, cũng không biết anh đang nghĩ gì. Diệp Anh nửa quỳ nửa ngồi bên giường anh, bất động

rất lâu. Cô không dám chạm vào anh, không dám nói gì, trái tim như bị treo lơ lửng nơi giếng sâu tăm tối, đợi phán quyết của anh.

Ngón tay anh thon dài trắng bệch, móng tay sạch sẽ. Anh như thể sống tại vương quốc thuần khiết, mỗi lần ở bên cạnh anh, cô luôn cảm thấy toàn thân mình như bần. Có lẽ, cô nên rời xa anh. Mỗi thù của cô có liên quan gì đến anh? Cụp mắt xuống, Diệp Anh chưa chát nghĩ, bèn tháo chiếc nhẫn kim cương đen ra khỏi tay. Đẹp như ánh sáng những vì sao phía chân trời, chung quy cô không xứng đáng có nó.

“Nếu như thích anh...”, dường như không thấy chiếc nhẫn kim cương đen bị tháo ra khỏi tay cô, Việt Tuyên nhìn vào khoảng không u tối, giọng thâm trầm: “... thì chỉ thích mình anh thôi... Nếu trong lòng em còn có người khác, thì hãy rời xa anh”. Hàng mi run rẩy! Diệp Anh nhìn anh, không dám tin! Sau đó, môi cô khẽ động, lại cắn chặt vào. Cô thần thờ nhìn anh rất lâu, hít một hơi thật dài, lặng lẽ đeo lại chiếc nhẫn trên tay, nghẹn ngào:

“Vâng, em biết rồi.”

Ngập ngừng, cô giấu đi giọt lệ nơi đáy mắt, run rẩy nói:

“Cảm ơn anh.”

Diệp Anh như nhớ ra điều gì, vội vàng đứng dậy, sau đó lấy ra một món đồ từ chiếc túi giấy không có gì bắt mắt, quay lại bên giường anh. Gương mặt có chút lo âu, nắm chặt vật đó trong tay, cô nói với anh:

“Đây là món đồ cha em để lại.”

Đó là chiếc đồng hồ bỏ túi mạ vàng, kiểu dáng dành cho nam, nho nhỏ tinh tế, hình như đã từng là một vật quý giá, sáng bóng do được lau chùi nhiều, trên vỏ chiếc đồng hồ khắc một đóa tường vi mới nở, đẹp đến thần tình, mang đầy linh khí, giống như đóa hoa trên giá vẽ của cô.

“... Em muốn tặng cho anh.”

Cô luyến tiếc lấy tay xoa mặt chiếc đồng hồ quen thuộc, nó đã bên cô rất nhiều năm. Cô từng giấu nó dưới giường, hay giấu trong chậu hoa tường vi bên ngoài cửa sổ, chỉ vì không muốn người khác phát hiện, nhưng khi đêm tối không có người, lại lén lút lấy ra xem.

“... Nó là duy nhất.”

Từ từ nhắc chiếc đồng hồ lên, cô nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay anh, tặng anh thứ mà cô trân trọng nhất. Sau khi công ty của cha cô phá sản, tất cả đồ đạc đều bị bán đi, những đồ trang sức và đồ chơi cha tặng cho cô đều không biết đã lưu lạc nơi nào.

Cô chỉ giữ lại được chiếc đồng hồ này.

Trong những năm tháng tăm tối, nhớ bản đó, chính nó đã giúp cô nhớ tới nụ cười của cha, cho cô nhớ lại mình cũng đã từng được yêu thương như một nàng công chúa nhỏ.

“... Có lẽ cuối cùng em vẫn sẽ làm tổn thương anh, có lẽ em thực sự là một người đàn bà xấu xa”, cô gấp những ngón tay anh lại, để anh nắm chặt lấy chiếc đồng hồ mạ vàng, “nhưng bây giờ, Việt Tuyên, người mà em không muốn làm tổn thương nhất chính là anh. Trong lòng em, cũng chỉ có một người, chính là anh”.

Bên ngoài, mưa càng lúc càng nặng hạt.

Những hạt mưa rơi lộp độp trên cửa kính.

Việt Tuyên nhìn cô chăm chú, như thể đang phân biệt trong lời nói của cô có bao nhiêu phần thật, bao nhiêu phần giả dối. Đột nhiên, bàn tay yếu ớt của anh kéo cô xuống. Cô không chút phòng bị ngã nhào lên người anh. Anh

dùng bàn tay đang nắm chặt chiếc đồng hồ ôm lấy khuôn mặt cô, hôn lên đôi môi cô!

Nụ hôn rất yếu ớt.

Thậm chí còn không được gọi là nụ hôn, chỉ là môi anh chạm lên môi cô, còn cô sợ đè lên người anh nên đã dùng hai khuỷu tay chống lên giường. Nhưng xúc giác lại sâu sắc và nhạy cảm vô cùng, cô có thể cảm nhận được từng đường vân trên môi anh, đôi môi nhợt nhạt, hơi khô. Anh yếu ớt gắng sức hôn cô, cô thậm chí có thể cảm nhận được mùi vị của thuốc còn sót lại trong miệng anh. Đôi môi anh chậm rãi di chuyển trên môi cô, nhẹ như lông vũ, nhưng rõ ràng từng phân, từng tắc lại chạm đến tận đáy lòng cô.

Cô...

Được anh yêu như thế...

Khép mi lại, nước mắt thấm dần vào trái tim khô cạn, chưa bao giờ như giây phút này, cô cảm nhận sâu sắc mình được người khác yêu thương. Hơi lạnh từ cơ thể anh qua đôi môi thấm dần vào lòng cô, từng chút, từng chút một tưới mát trái tim khô cạn bao ngày.

Nụ hôn của anh giản đơn nhường nào.

Không hề kiểu cách.

Thậm chí cũng chẳng có sự kích thích rực lửa.

Cũng giống như tình cảm anh dành cho cô, đơn thuần như sự trường tồn vĩnh cửu. Không biết từ bao giờ, nó đã ở đó, bất luận đến lúc nào, nó vĩnh viễn ở đó.

Trong đêm sâu, nụ hôn giản đơn ấy dần trở thành nụ hôn nồng nàn nhất

trên đời, khiến người ta khó có thể kìm nén được. Từng tế bào trên người cô đều trở nên nhạy cảm, phấn khích khác thường, dấy lên niềm khát khao vô tận. Dường như anh cũng vậy, hai má tái nhợt đã đỏ ửng lên đầy ham muốn, ánh mắt si mê, đôi bàn tay ôm lấy má cô càng lúc càng siết chặt. Anh bắt đầu làm chủ môi cô, nhẹ nhàng nhưng đầy khát khao không thể cưỡng lại.

“Tuyên...”

Hơi thở dồn dập, cô rời anh ra một chút.

Phản ứng cơ thể anh khiến cô hiểu rằng, nếu không dừng nụ hôn này lại, sợ rằng sẽ xảy ra chuyện. Nhưng anh gồng người dậy hôn cô. Anh không thể rời xa cô, không muốn rời xa cô, anh muốn có được cô thêm chút nữa. Anh không biết cô sẽ yêu anh bao lâu, không biết anh còn có thể có được cô bao lâu, thế nên anh rất muốn hiến dâng mình cho cô, khiến cô nhớ đến anh, vĩnh viễn không bao giờ quên anh.

Chiếc đồng hồ bỏ túi tuột khỏi lòng bàn tay anh, rơi xuống bên chiếc gối trắng tinh.

Giống như những đứa trẻ hay ngượng ngùng, anh và cô ôm lấy nhau, vụng về trao nhau nụ hôn. Chiếc chăn mỏng rơi xuống đất, những hạt mưa đập lên ô cửa sổ. Cô áp lên người anh, nhẹ nhàng để anh chiếm trọn mình. Thời khắc hai người hòa làm một, anh khẽ rên lên một tiếng, rồi ngẩng đầu, toàn thân run rẩy, gương mặt trắng bệch nhưng sáng bừng...

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Cô là Dạ Anh(1) – đứa trẻ của đêm, được sinh ra đúng vào thời khắc tà ác, đầy rẫy tội lỗi. Cô độc ác và là khởi nguồn của mọi tai họa.

(1) Trong tiếng Trung, “Dạ” và “Diệp” có âm đọc giống nhau.

Bình minh, tiếng chim hót vang bên ngoài cửa sổ, Diệp Anh mơ màng mở mắt, thấy bên cạnh vẫn là hình bóng êm đềm, sạch sẽ đó. Cô dụi đầu, nép sát vào bờ vai đàn ông đẹp đẽ, một lát sau mới lười biếng đặt một nụ hôn lên vai anh.

“Em ngủ ngon không?”

Trong ánh ban mai, Việt Tuyên hỏi ôn hòa.

Anh quen dậy sớm, nhưng vì cánh tay bị cô ôm chặt, nên đành nằm bên cạnh cô đến giờ. Dịu dàng vuốt mái tóc dài hơi rối của cô, gương mặt vốn trắng bệch của anh ửng lên chút hồng hào.

“Ừm, em đã có một giấc mơ.”

Nhắm mắt, cười đáp, cô giống một cô bé tiếp tục nép sát vào vai anh, không muốn buông ra. Dưới tấm chăn mỏng, đôi chân trần của cô cũng quấn chặt lấy đôi chân thon dài của anh. Trong lòng mãi nguyện như được thứ gì đó lấp đầy, cô không muốn cử động chút nào.

Ngày thứ hai của lễ trao giải, Sâm Minh Mỹ đã về nước.Sau đó hai ngày, Việt Xán cũng về. Còn cô và Việt Tuyên vẫn chần chừ chưa về, mà ở lại trong khu trang viên như chốn đào nguyên tiên cảnh này, không có bất cứ phiền não nào.Cô hạnh phúc đến độ ngỡ mình đang mơ, không muốn tỉnh mộng.

Nhưng George và Tracy gọi hết cuộc điện thoại này đến cuộc điện thoại khác, thúc giục Diệp Anh mau mau về nước.Từ khi khoác lên mình chiếc váy màu lam thẫm do Diệp Anh thiết kế, tỏa sáng rực rỡ, lấn át những bóng hồng khác trên thảm đỏ trao giải Quả cầu vàng, Phan Đình Đình được giới truyền thông các nước trên thế giới bình chọn là một trong những người mặc đẹp nhất lễ trao giải, sau một đêm vang danh toàn cầu, thương hiệu thời trang nữ cao cấp MK cũng trở nên vô cùng nổi tiếng ngay sau đó, được giới thời trang đổ xô tới.

Rất nhiều phu nhân, tiểu thư quyền quý đến MK đặt hàng, cũng có rất nhiều nữ minh tinh hạng A trong nước hi vọng MK có thể thiết kế lễ phục cho họ trong những dịp quan trọng, trong phút chốc, đơn đặt hàng của MK tăng vọt. George và Tracy bận tối mắt tối mũi. Hơn nữa, đa số khách hàng đều yêu cầu phải do Diệp Anh đích thân thiết kế, cho dù giá tăng gấp đôi cũng không bận tâm.

“Chúc mừng cô, Phan tiểu thư.”

Giọng nói vui mừng hân diện của Phan Đình Đình vọng ra từ điện thoại, cô ta nói với Diệp Anh, mình vừa kí được hai dự án phim điện ảnh lớn của Hollywood, tuy không phải là vai nữ chính, nhưng đối với nữ diễn viên Trung Quốc mà nói, nhận được vai diễn nư vậy là việc trước nay chưa từng có.

Diệp Anh vừa đối đáp khách sáo với Phan Đình Đình, vừa lật giở đơn đặt hàng do Tracy sắp xếp. Đơn đặt hàng quá nhiều, sau này phải hạn chế số

lượng mới được, cô nghĩ thầm, lại nghe Phan Đình Đình nói, cô ta định đặt thêm ba bộ trang phục nữa tại MK.

“Được rồi, George sẽ liên lạc lại với cô.”

Kết thúc cuộc gọi, Diệp Anh gọi Tracy và George vào, để hai người phụ trách phần lớn đơn đặt hàng, còn cô chỉ xử lý vài đơn hàng quan trọng nhất. George rất kích động, Tracy cũng không giấu nổi sự phấn khích trên mặt. Hai người không ngờ Diệp Anh lại cho họ thiết kế sớm như vậy.

“Nếu không phải hứng thú với phong cách thiết kế của hai người, sao tôi lại chọn hai người đến đây chứ?”, Diệp Anh mỉm cười nói, ánh mắt dõi theo hai người họ phấn khích ôm tập đơn đặt hàng rời đi. Còn về phần Phan Đình Đình, nếu có thời gian, cô vẫn sẽ thiết kế trang phục cho cô ta, nhưng giờ đây trọng tâm đã không còn là Phan Đình Đình nữa mà là nhóm khách hàng cao cấp hơn.

Hai tháng sau.

Văn phòng làm việc của Sâm Minh Mỹ.

Cầm bản báo cáo kết quả kinh doanh, nhìn chăm chăm vào những con số rất lâu, gương mặt Sâm Minh Mỹ đờ đẫn.

Liêu Tu và Quỳnh An lộ vẻ bất an, hai tháng nay, MK nghiêm nhiên trở thành cái tên rất nổi trong lĩnh vực thời trang nữ cao cấp quốc tế. Trong lễ trao giải âm nhạc danh tiếng tại New York tuần trước, đã có năm ca sỹ nữ nổi tiếng mặc trang phục của MK xuất hiện.

Còn vị trí của Sâm càng ngày càng xấu hổ. Thương hiệu không được công nhận, những khách hàng trước đây vốn nể mặt Sâm Minh Mỹ mà đến cũng

không còn đặt hàng nữa. Trong vòng hai tháng, Sâm chỉ nhận được ba đơn đặt hàng, hơn nữa, ba đơn đặt hàng này đều chiết khấu cho khách hàng rất cao, giá cả không bì lại được chi phí vật liệu và tiền công.

“Sâm tiểu thư.”

Nhìn Quỳnh An một cái, Liêu Tu bối rối:

“Hôm qua Tracy lại gọi tới, hỏi có cần giới thiệu khách hàng cho chúng ta không. Tracy nói, từ khi MK giới hạn mỗi tháng chỉ nhận nhiều nhất hai mươi đơn hàng, đã không thể tiếp nhận một lượng lớn khách hàng, nếu chúng ta cần, cô ấy sẽ...”

“Bộp.”

Sâm Minh Mỹ vứt mạnh bản báo cáo xuống mặt bàn, tức giận nhìn Liêu Tu, gương mặt vốn luôn nho nhã đã có chút hung ác, quát lớn:

“Tôi đã nói với anh rồi! Sâm không cần bố thí! Bọn họ cho rằng mình là cái thá gì! Họ không cần thì vứt cho tôi sao?! Liêu Tu, nếu anh thấy Sâm không có tiền đồ, muốn chuyển sang MK thì đi ngay bây giờ đi, tôi tuyệt đối không giữ anh! Quỳnh An, cô cũng vậy! Hai người tưởng tôi không biết hai người đang nghĩ gì sao? Hai người đang hối hận, hai người cảm thấy ngay từ đầu đã không nên đi theo tôi! Được, hai người đi đi! Tất cả đi đi! Đi hết đi!”

“Sâm tiểu thư!”

Quỳnh An chau mày, cố gắng giữ bình tĩnh. Cô đã là nhà thiết kế được mười mấy năm, biết Sâm Minh Mỹ từ những ngày đầu bước chân vào công ty. Tuy cha của Sâm Minh Mỹ là nhà thiết kế vô cùng nổi tiếng, bản thân Sâm Minh Mỹ lại nho nhã, khiêm tốn, rất có tài năng khiến cô rất thích, nhiều năm nay cô đều đã tận tâm hỗ trợ Sâm Minh Mỹ hoàn thành hàng loạt công việc. Nhưng khoảng thời gian gần đây, Sâm Minh Mỹ càng ngày càng trở nên

nóng nảy, bực bội, nhiều lần mất kiểm soát.

Dù sao Sâm Minh Mỹ cũng còn trẻ.

Vì lòng kiêu hãnh, cũng có lúc nhất thời không chịu được đả kích, trong lòng Quỳnh An muốn xoa dịu Sâm Minh Mỹ, bèn ôn tồn nói:

“Mỗi thương hiệu ra đời đều phải trải qua sóng gió, MK lần này nhờ vào danh tiếng của Phan Đình Đình mới nổi như thế, sau này Sâm cũng sẽ có cơ hội của chính mình. Hơn nữa, cùng thuộc tập đoàn Tạ thị, MK phát triển tốt, cũng có lợi cho Sâm. Hai thương hiệu có thể cùng tổ chức một số hoạt động...”

Lắc đầu, Sâm Minh Mỹ mệt mỏi chống tay lên trán, hít thở sâu.

Cô biết mình đã mất kiểm soát.

Những ngày gần đây, trong lòng cô dường như có ngọn lửa đang thiêu đốt, tất cả đều không như ý. Việt Xán càng ngày càng xa cách cô. Đêm đó Việt Xán và Diệp Anh kéo kín rèm ở riêng với nhau trong phòng rất lâu đã khiến cô nổi trận lôi đình, chiến tranh lạnh với anh. Anh cũng chẳng có ý cứu vãn, mặc kệ cô giận dữ.

Kết quả kinh doanh của Sâm không tốt, tuy Tạ lão thái gia có an ủi cô, nhưng áp lực từ Tạ Hoa Lăng càng ngày càng lớn. Khi cô còn ở bên Việt Tuyên, người đàn bà này hết mực chăm sóc cô, bây giờ thì vô cùng lạnh lùng với cô! Cô lại không thể liên lạc được với cha. Cô đã mất liên lạc với cha một khoảng thời gian rất dài rồi. Trước đây cha cô cũng có lúc du ngoạn không biết tung tích, nhưng chưa bao giờ bất vô âm tín như thế này. Cô ngày đêm lo lắng, không chỉ vì không được cha chỉ bảo và ủng hộ mà còn bởi trong lòng bất an, bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của cha.

Còn về Diệp Anh...

Giống như một cái tát giáng xuống mặt mình!

“Xin lỗi, vừa rồi tâm trạng tôi kích động.” Ngón tay bóp trán, Sâm Minh Mỹ nói, “Có thể trước đây chúng ta thuận lợi quá, bây giờ...”

“Không sao”, Liêu Tu thông cảm nói, Quỳnh An cũng yên lòng gật đầu.

“Diệp Anh quả thực có năng lực”, Sâm Minh Mỹ mím môi, nói, “Ban đầu nghĩ rằng MK một lúc nhận được nhiều đơn đặt hàng như vậy chắc chắn sẽ làm không xuể, chất lượng thiết kế cũng sẽ giảm xuống. Nhưng cô ta lại bắt đầu hạn chế số lượng, mỗi tháng chỉ nhận hai mươi đơn hàng, khiến khách hàng càng đổ xô đến với thương hiệu của cô ta, giá thành cũng có thể tăng lên một chút.”

Về mặt đây nghiêm túc, Sâm Minh Mỹ tiếp tục nói:

“Cô ta cũng sẵn sàng nhường lại, mỗi tháng hai mươi đơn hàng, cô ta cho George và Tracy nhận mười hai đơn. George và Tracy vẽ xong bản thiết kế rồi đưa cho cô ta sửa lại và hoàn thành, hiệu quả lại cũng rất xuất sắc. Không ngờ cô ta còn có khả năng làm giáo viên hướng dẫn, trước đây, khi George và Tracy còn ở bộ phận thiết kế, họ cũng không nổi trội lắm.

Sâm Minh Mỹ cười, nói với Liêu Tu và Quỳnh An: “Đương nhiên, cho dù là bây giờ, George và Tracy vẫn còn kém xa hai người”.

“Diệp tiểu thư rất có đầu óc.” Quỳnh An thật thà nói, “Nếu như toàn bộ thiết kế đều do cô ấy hoàn thành, ngoài lượng công việc lớn rất vất vả ra, còn dễ dẫn đến sự hạn chế trong phong cách thiết kế. Nhưng nếu kết hợp với phong cách thiết kế hoàn toàn khác biệt của George và Tracy, tác phẩm sẽ càng thêm phong phú đa dạng”.

“Đúng vậy, cô ta đúng là có đầu óc kinh doanh.” Hơi nhếch mày, Sâm Minh Mỹ nói một cách khâm phục: “Vì thế, thua cô ta, tôi cũng... tâm phục

khẩu phục.” Lặng thinh, móng tay màu hồng nhạt bị gãy trong lòng bàn tay, trên ngón giữa còn lưu lại vết gãy sâu màu trắng, Sâm Minh Mỹ lấy bấm móng tay ra, bình thản cắt bỏ phần móng tay bị gãy.

Trước cửa hiệu bánh ngọt kiểu Tây treo một lá cờ rất đẹp, nền là những ô vuông màu đỏ trắng, ở giữa thêu một bông tường vi màu hồng. Trong tủ kính sáng choang bày các loại bánh ngọt đầy hấp dẫn.

Chuông gió kêu leng keng. Tiểu Nguyên trong chiếc tạp dề, ngẩng đầu, thấy mỹ nam tuần tú đầy hoang dã bước vào, lập tức cười, hồ hởi: “Anh Tạ, anh đến rồi à. Hôm nay vẫn hai chiếc bánh mì đậu đỏ chứ?”

“Đúng thế.” Liếc nhìn đồng hồ treo tường, bốn giờ kém hai mươi lăm, Việt Xán mỉm cười gật đầu, nụ cười sáng bừng khiến Tiểu Nguyên tò mò hỏi: “Rất ít khi thấy anh vui như vậy, lát nữa anh có hẹn với bạn gái, đúng không?”

Nụ cười nơi khóe môi xán lạn, Việt Xán nói:

“Ừm, cô ấy hẹn gặp tôi.”

“Thật tốt quá!”

Tiểu Nguyên rất vui mừng. Ba năm trước, việc kinh doanh của cửa hàng có vấn đề, suýt nữa thì phá sản, chính anh Tạ đã hỗ trợ họ vượt qua cửa ải khó khăn đó, mẹ cô và cô luôn coi anh là ân nhân. Ba năm nay, anh Tạ lúc nào cũng ử dật, cô đơn, có thể thấy anh có rất nhiều tâm sự, chẳng hề vui vẻ gì.

Cô biết anh Tạ có một người bạn gái rất thích ăn bánh mì đậu đỏ, anh Tạ thường mua về cho cô ấy.

Một thời gian, cô đoán bạn gái anh có lẽ không yêu anh, hoặc đã chia tay rồi, thậm chí đã chết, nếu không làm sao có thể để anh Tạ buồn bã như vậy.

Bây giờ thì tốt rồi.

Không biết cô bạn gái thích ăn bánh đậu đỏ ấy đã làm gì, mà khiến anh Tạ dường như chỉ sau một đêm đã trở nên trẻ trung, hạnh phúc như vậy. Anh vốn anh tuấn, cuốn hút, nay lại sáng bừng như ánh mặt trời điểm lệ trên bầu trời mùa hạ, đôi khi còn mỉm cười, nụ cười quyến rũ hơn cả hương bánh trong tiệm.

Tình yêu đúng là khiến con người ta mong ngóng, không biết lúc nào mới gặp được bạch mã hoàng tử của mình đây, Tiểu Nguyên cười tủm tỉm nghĩ. Nhanh nhẹn lấy ra hai chiếc bánh dành riêng cho anh từ trong tủ, nói:

“Đây là bánh mẹ em làm bằng đậu đỏ mới nhập hôm qua, ngon lắm đó. Có phải gói vào không anh?”, Tiểu Nguyên nói rồi lấy ra một chiếc hộp giấy.

“Để tôi tự làm.”

Đón lấy chiếc hộp, Việt Xán tận tay cho hai cái bánh mì thơm ngon vào túi nilon, rồi đặt vào trong hộp giấy. Hộp giấy caro đỏ trắng, trên nắp là bông hoa tường vi màu hồng xinh đẹp. Anh vui vẻ cầm chiếc hộp lên, hơi ấm của bánh từ bên trong tỏa ra, ngất ngây, ấm áp, giống như trái tim anh trong thời khắc này đang nhảy nhót mong chờ trong lồng ngực.

Anh bật cười.

Sao vẫn ngượng ngùng, căng thẳng như những lần hẹn hò sáu năm về trước nhỉ? Thậm chí, trái tim còn đập nhanh hơn cả lúc đó.

“Tinh!” Chuông báo tin nhắn điện thoại vang lên, Việt Xán xách chiếc hộp giấy, vừa rảo bước về hướng cửa, vừa lấy điện thoại ra. Thấy nội dung

tin nhắn, anh dừng bước, nét mặt trở nên phức tạp.

Điện thoại rung một hồi. Có tin nhắn. Diệp Anh đang ngồi trong xe, bèn lấy điện thoại ra xem, đầu tiên là ngạc nhiên, rồi ngây người, nét mặt càng lúc càng khó coi, cơ thể dần trở nên cứng đờ. Người lái xe lo lắng nhìn cô qua gương chiếu hậu, hỏi: “Diệp tiểu thư, cô không khỏe sao? Có cần quay về không?”

“Không cần. Đi tiếp đi.”

Nắm chặt điện thoại trong tay, đầu óc Diệp Anh trống rỗng. Cảnh vật bên ngoài dần bị bỏ lại phía sau, trái tim cô như thể đột nhiên bị nhúng nước đá, kế hoạch đã chuẩn bị từ rất lâu trong chốc lát đã hoàn toàn sụp đổ.

“Anh nói gì?” Trong văn phòng luật sư, sắc mặt trắng bệch, Sâm Minh Mỹ kinh hãi trừng mắt nhìn người trước mặt. Cô không thể tin nổi những điều mình vừa nghe thấy! “Cha tôi...” Toàn thân run lẩy bẩy, giọng Sâm Minh Mỹ nức nở, vỡ vụn:

“...Khi du thuyền ra biển, rơi xuống nước chết ư?”

Không thể tin được!

Cha cô...

Nhà thiết kế thời trang kiệt xuất trong làng thời trang châu Á, được vô số người ca tụng, cha cô, bậc thầy Sâm Lạc Lăng.

“Ông nói dối!” Túm chặt lấy cổ áo luật sư, gương mặt Sâm Minh Mỹ trắng bệch đến mức có chút dữ tợn, cô gào lên:

“Cha tôi làm sao có thể chết được chứ?! Ông chỉ đang du ngoạn ở nước ngoài thôi! Ông chỉ đang chơi vui vẻ quá, nên quên không gọi điện về thôi! Tôi ra lệnh cho ông, đi Ý ngay bây giờ! Điều tra rõ cho tôi, xem kẻ nào to gan dám viết ra những điều vô trách nhiệm thế này! Tôi phải kiện hắn, truy cứu trách nhiệm pháp luật với hắn!”

Cô đang đợi cha về nước. Cô vẫn đang chờ đợi cha về nước trong đau khổ! Vì cha, cô đã nỗ lực chuẩn bị nhiều năm nay, tạo dựng nên thương hiệu thời trang nữ cao cấp Sâm! Vì cha, cô nỗ lực phấn đấu trở thành nhà thiết kế thế hệ mới ưu tú nhất! Vì cha, cô phải đánh bại Diệp Anh, quét sạch tất cả những trở ngại ngáng đường cô! Cha cô, bậc thầy Sâm Lạc Lãng, tuyệt đối không thể chết! Tuyệt đối không thể!

“Không thể thế được...”

Trên mấy tờ báo tiếng Ý, trang nhất mục Xã hội đều đăng bức ảnh một xác chết do ngư dân vớt được trên biển, Diệp Anh thần thờ nhìn những dòng chữ đó, tuy ban nãy đã biết tin Sâm Lạc Lãng chết nhưng cô vẫn luôn có chút ảo tưởng.

“...Thi thể bước đầu đã được xác nhận là bậc thầy thiết kế thời trang của châu Á – Sâm Lạc Lãng...”

Diệp Anh thờ đản đọc, không rõ trong lòng cảm thấy thế nào. Kẻ thù đã chết, đáng lẽ cô nên cảm thấy vui mừng mới phải. Nhưng cô đã chuẩn bị lâu như vậy, quyết tâm để Sâm Lạc Lãng từng bước, từng bước, dần mất đi tất cả, khiến hắn bước chân lên con đường bị hủy diệt. Cô phải khiến Sâm Lạc Lãng từ từ nếm mùi tuyệt vọng và đau khổ, trả lại cho hắn gấp ngàn vạn lần những điều cô đã từng trải qua!

Sao có thể...

Chết nhẹ nhàng, dễ dàng như thế ư?

Sức lực toàn thân như bị rút cạn.

Thất thần ngồi thụp xuống sô pha, Diệp Anh khép mắt lại, hai bên thái dương nhói lên từng hồi. Gian phòng sinh hoạt chung mang phong cách Địa Trung Hải, nho nhã, diễm lệ. Bên ngoài khung cửa sổ đầy hoa màu trắng, cây xanh tỏa bóng mát, hoa tươi nở rộ, đài phun nước bắn tung tóe, chú nai nhỏ thông thả. Nhưng tất cả những cảnh tượng này lại quá xa vời với cô. Tất cả những gì cô dày công sắp đặt bỗng chốc chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Thảo nào lâu như vậy không thấy bất cứ tin tức gì của Sâm Lạc Lãng.” Trên chiếc ghế sô pha xanh trắng phía đối diện, Việt Xán cầm tờ báo, cẩn thận đọc lại một lượt, nói, “Dựa vào mức độ phân hủy của thi thể, thì ông ta đã chết ít nhất hơn hai tháng rồi.”

Nhìn gương mặt mơ mơ màng màng, thất thần của Diệp Anh, Việt Xán hơi do dự một chút rồi nói:

“Em yên tâm, ông ta chết chẳng hề nhẹ nhàng đâu.”

Diệp Anh từ từ mở mắt: “...”

“Từ nguồn tin mà anh biết được, cảnh sát Ý đã tiến hành khám nghiệm tử thi rồi. Trước khi rơi xuống biển, Sâm Lạc Lãng đã bị giam cầm và ngược đãi tới hơn một tháng. Rơi xuống biển chết có thể không phải là một tai nạn, mà là do có người cố ý hãm hại.” Việt Xán nói cho cô biết cô biết tình hình, “Chỉ có điều để tiện cho việc điều tra vụ án, những tình tiết này đã bị giấu nhem đi.”

“Sao anh biết nhiều như vậy?”, Diệp Anh nghi ngờ.

“Anh từng sống ở Ý hai năm, có quen biết một số người bản địa”, Việt Xán bước đến ngồi xuống bên cạnh cô, “Có lẽ Sâm Lạc Lãng đã đả tội với vị đại ca xã hội đen người Ý nào đó, nên mới có kết cục như vậy.”

“Vì điều gì?”, Diệp Anh gặng hỏi.

“Cụ thể anh cũng không rõ”, Việt Xán mỉm cười, an ủi cô, “Dù sao đi nữa, Sâm Lạc Lãng đã chết rất đau đớn, đây là quả báo cho tội ác của hắn, ác giả ác báo. Tuy không phải em tự tay báo thù nhưng ông trời đã thay em trừng phạt hắn rồi.”

Diệp Anh ngẩn người nhìn ánh nắng óng ánh như dát vàng bên ngoài cửa sổ. Đài phun nước bắn ra những giọt nước trong suốt, lá cây xào xạc, từng khóm hoa tươi xinh đẹp ngát hương, vài chú nai nhỏ thông thả gặm cỏ. Cô im lặng hồi lâu. “Tôi về đây.” Cầm chiếc túi xách lên, Diệp Anh vô cảm nói. Vừa đứng dậy định đi, cánh tay cô liền bị Việt Xán nắm lấy, kéo ngồi lại xuống ghế sofa!

“Sao vội thế?” Liếc nhìn đồng hồ trên tường, Việt Xán như cười như không, nói: “Mới ở đây chưa được hai mươi phút, lẽ nào lát nữa em còn có hẹn với Việt Tuyên, nên mới vội vàng đi như vậy?” Ngoảnh mặt xa anh một chút, Diệp Anh lạnh lùng nói:

“Bỏ tôi ra! Tôi có hẹn với Việt Tuyên hay không, việc gì đến anh!”

“Ha!”

Nghe vậy, Việt Xán tức giận đến mức phá lên cười, nói:

“Một cuộc gọi của em đã khiến tôi phải vứt bỏ mọi việc để chạy đến. Kết quả là chỉ nói vài câu, em lại muốn bỏ lại tôi ở đây để về bên Việt Tuyên! Em rốt cuộc coi tôi là gì? Gọi thì đến ngay, hất tay thì cút sao?”

Quay đầu nhìn anh, đáy mắt Diệp Anh lạnh nhạt, nói: “Thế thì lần sau tôi gọi, anh không đến là được.”

“Em...”, nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa, ngồi sát vào cô, Việt Xán chạm trán vào trán cô, mắt hừng hực lửa giận, hơi thở nóng rát:

“Em cố tình giày vò tôi đúng không? Lúc thì chủ động hẹn tôi, làm tôi vui đến phát điên, nực cười như một chàng trai vừa biết yêu. Khi lại lạnh như băng, khiến tôi chẳng biết phải làm thế nào.”

Bị ép đến ngã người trên ghế sofa, bị trán anh chà xát, Diệp Anh có chút sợ hãi nhìn gương mặt đang kề bên hàng mi cô, mạnh mẽ mà ngang ngược, tỏa ra hơi thở hoang dã, nguy hiểm, điên cuồng đầy nam tính. Tuy lúc này anh đang dùng những lời lẽ dịu dàng, mềm mỏng, nhưng cô biết rõ, nếu cô chọc giận anh, anh có thể sẽ làm ra những việc cô khó có thể chịu đựng được!

“Tôi chỉ cảm thấy cảm giác này rất không ổn.” Tránh ánh mắt rực lửa của anh, Diệp Anh miễn cưỡng nghiêng đầu, hàng mi dài đổ bóng lên gương mặt trắng trẻo, nói: “Giống như đang vụng trộm, giống như...” Chăm chú nhìn cô, Việt Xán chau mày.

Diệp Anh cười đau khổ, tiếp tục nói: “...Tôi và anh lén lén lút lút...giống một cặp gian...”

“Đủ rồi!” Không thể nghe cô nói tiếp được nữa, Việt Xán lớn tiếng cắt ngang, anh buông cô ra, chau mày nghiêng cứu từng biểu cảm nhỏ nhất trên gương mặt cô, nói: “Chỉ vì điều này thôi sao?”

“Ừm.” Những đầu ngón tay vuốt ve hoa văn trắng xanh trên ghế sofa, cô mặc nhiên đáp.

“Nếu thế thì anh sẽ đi nói với Việt Tuyên”, Việt Xán vẫn nhìn cô chăm

chăm, “Người em yêu là anh, không phải cậu ấy, em muốn rời xa cậu ấy, hai chúng ta muốn ở bên nhau.”

Lông mi khẽ động, đôi mắt đen láy của Diệp Anh nhìn anh: “Không.”

“Em...” Việt Xán bức bối trong lòng, Diệp Anh chặn anh lại, lạnh nhạt nói: “Việt Tuyên vẫn còn giá trị lợi dụng. Tuy Sâm Lạc Lăng đã chết, nhưng vẫn phải lấy lại JUNGLE đã bị hăn ăn cắp. Còn cả Sâm Minh Mỹ...” Ánh mắt trở nên lạnh lùng, u tối, Diệp Anh nhếch môi, mỉa mai Việt Xán: “Ít ra hiện giờ, Việt Tuyên đáng tin hơn anh, anh ấy chưa từng phản bội tôi. Tôi thà từ bỏ anh chứ không thể từ bỏ Việt Tuyên.”

Những lời nói tàn nhẫn này như một cây kim!

Việt Xán đau đớn đến mức lồng ngực quặn thắt, mùi tanh dâng trào nơi lồng ngực. Trong đôi mắt đen láy lạnh lùng của cô, anh hiểu cô cố ý nói thế, cô chưa bao giờ tha thứ cho anh, cái gọi là hợp tác cũng chỉ là cô ác ý lấy cớ lợi dụng anh, giày vò anh mà thôi. Nhưng, dù là như thế, anh có thể làm được gì cơ chứ.

Ánh mắt tối sầm, hồi lâu, Việt Xán đưa tay vuốt vết sẹo nhỏ dài trên trán cô, che giấu vết thương đang rỉ máu trong lòng, nói với cô: “Không sai, trước đây tại anh đã không tốt.”

Diệp Anh càng trở nên cảnh giác, dò xét anh: “Anh muốn làm gì?”

“Nói cho anh biết kế hoạch của em...”, không trả lời câu hỏi của cô, ánh mắt anh từ từ rời khỏi trán cô, dừng lại trên chiếc nhẫn kim cương lấp lánh như ánh sao trên tay cô, nói: “...Anh sẽ giúp em”.

Trên chiếc bàn tròn nhỏ dài bên cạnh, chiếc hộp caro đỏ trắng với đóa hoa tường vi màu hồng xinh đẹp bên trên dường như đã bị người ta lãng quên trong vòng xoáy của những hạt bụi dưới ánh mặt trời.

Vì cái chết bất ngờ của Sâm Lạc Lãng, con gái duy nhất của ông ta là Sâm Minh Mỹ, sẽ thừa kế tất cả tài sản của cha, bao gồm thương hiệu thời trang nổi tiếng quốc tế đồng sở hữu với tập đoàn Tạ thị - JUNGLE.

Làng thời trang lập tức dấy lên những bàn luận xôn xao.

Đối với việc thừa kế các thương hiệu thời trang, việc thay đổi người cầm cân nảy mực hoặc nhà thiết kế chính sẽ ảnh hưởng sâu sắc đến sự tồn vong của thương hiệu. Có được người sáng lập hoặc nhà thiết kế chính xuất sắc, thương hiệu mới có thể đứng vững trong làng thời trang. Còn nhà thiết kế chính kế nhiệm sau này lại quyết định thương hiệu đó tiếp tục tỏa sáng hay dần dần bị người ta quên lãng.

JUNGLE là thương hiệu do nhà thiết kế thiên tài gốc Á, người được mệnh danh là nhà thiết kế kì tài – Mạc Côn, một tay gây dựng nên. Mạc Côn yêu nồng nhiệt núi rừng và thám hiểm, nhiều năm sinh sống trong những khu rừng nhiệt đới châu Phi, tác phẩm thiết kế của ông mang đậm hơi thở điên cuồng và nhiệt huyết, phong cách táo bạo, có sức tưởng tượng phi thường.

Sau khi Mạc Côn tạ thế, Sâm Lạc Lãng đã kế thừa JUNGLE.

Sâm Lạc Lãng là nhà thiết kế trợ lý và là đệ tử chân truyền đã theo Mạc Côn nhiều năm. Tuy không có quá nhiều phong cách cá nhân độc đáo, nhưng Sâm Lạc Lãng đã lĩnh hội được những tinh hoa của Mạc Côn trong phong cách thiết kế, ý niệm thiết kế cũng có liên quan đến nhau, rất nhiều tác phẩm thiết kế của Sâm Lạc Lãng như thể là Mạc Côn tái thế, đích thân hoàn thành vậy.

“Có điều những năm gần đây, hàng loạt thiết kế của JUNGLE tại những tuần lễ thời trang lớn đều có vẻ lỗi thời, không có gì mới mẻ.” George vừa vẽ

bản thiết kế vừa nhai kẹo cao su, nói với Tracy đang vùi đầu vẽ, “Tôi còn nghe nói, thực ra bậc thầy Sâm Lạc Lãng chẳng tài hoa cho lắm, chỉ vì trong tay có rất nhiều bản thiết kế cũ bỏ đi của bậc thầy Mạc Côn nên mới chèo chống được.”

“Sao có thể...”

Tracy ngớ nguôi, lắc đầu không tin.

“Hừ, tôi lại nghĩ là thật.”

George soạt soạt vẽ các đường nét bản thiết kế, “Không tin cô đi xem xem. Sau khi Sâm Lạc Lãng đại sư kế nhiệm, thiết kế những năm đầu hoàn toàn giống với hàng loạt các tác phẩm và Mạc Côn đại sư từng công bố, những thiết kế sau này chẳng qua chỉ là chỉnh sửa lại thôi.”

“Có lẽ là...” Tracy cố gắng suy nghĩ, nói, “Sâm Lạc Lãng đại sư là đệ tử của Mạc Côn đại sư, vì tôn trọng ý niệm thiết kế của Mạc Côn đại sư nên mới cố ý làm như vậy.”

“Cũng có thể”, George nhún vai.

“Bây giờ JUNGLE do Sâm tiểu thư kế thừa rồi”, thất vọng dừng ngòi bút trong tay, Tracy thở dài, “Phong cách thiết kế của Sâm tiểu thư còn kém xa phong cách của JUNGLE”

Không biết đây là họa hay là phúc đối với JUNGLE. Sâm tiểu thư chắc sẽ do dự lắm. Buồn bực nghĩ ngợi một hồi, Tracy lắc đầu, tiếp tục hoàn thành công việc mà Diệp Anh giao cho. Về điểm này, cô và George đều rất cảm kích Diệp Anh, Diệp Anh không chỉ cho họ cơ hội thiết kế, còn đích thân chỉnh sửa bản vẽ thiết kế mà họ hoàn thành, thường chỉ là chỉnh sửa qua một vài chỗ, giống như vẽ rồng điểm mắt, khiến cả bản thiết kế bừng sáng.

Từ khi theo Diệp Anh, trình độ thiết kế của George và cô tiến bộ nhanh chóng.

Nhà họ Tạ.

Bầu trời đêm thăm thẳm, chỉ chút những vì sao. Trước tấm rèm cửa chầm đất, Diệp Anh lặng lẽ lật giở xấp bản vẽ thiết kế mà George và Tracy gửi đến. Đây đều là những bản vẽ thiết kế hàng may sẵn của tập đoàn Tạ thị. Ngón tay lật giở từng trang, thiết kế của George mang đậm hơi thở của Metal Rock, thiết kế của Tracy lại nho nhã, tinh tế.

“Mỗi nhà thiết kế đều mang hơi hướng và phong cách độc đáo của bản thân, nếu chỉ bó hẹp trong phong cách thiết kế của chính mình sẽ bị hạn chế, đơn điệu quá mức.” Khi còn nhỏ, trong khu rừng nhiệt đới, cha cô mặt mày đầy râu ria, vừa cùng cô phác họa một loại thực vật lá răng cưa chưa nhìn thấy bao giờ, vừa nói với cô, “Đặc biệt là thiết kế quần áo may sẵn, kiểu sản xuất hàng loạt đó có thể tiếp thu rất nhiều ưu điểm của những nhà thiết kế khác trong đội, nắm bắt những tinh túy sáng giá, mới mẻ nhất thuộc về mình, tạo thành một thể thống nhất, nhưng lại có thể thiên biến vạn hóa.”

“Thế nên cha cũng làm như vậy?”

Cô gái bé nhỏ nghi hoặc ngẩng đầu, nhưng chưa bao giờ thấy cha xem thiết kế của người khác, ngoài chú Sâm Lạc Lãng ra, công ty của cha cũng chẳng có đội thiết kế nào cả.

“Ha, ha, ha, ha!”

Tiếng cười của cha vang vọng trong khu rừng nhiệt đới rậm rạp.

“Chính vì cha không làm được, nên mới hi vọng Tường Vi bé nhỏ của cha

có thể làm được! Mỗi thương hiệu hàng đầu muốn thật sự trụ vững trong làng thời trang quốc tế đều có đội ngũ nhà thiết kế dày dặn kinh nghiệm. Cha cô độc quá, lại thích cuộc sống trong rừng, nên tất cả thiết kế đều do cha một mình hoàn thành. Nữ hoàng Veka từng phê bình cha, nói phong cách thiết kế của cha quá kén người, tuy được giới thời trang tôn sùng, nhưng lượng tiêu thụ trang phục may sẵn thực sự lại không bằng nhiều thương hiệu không mấy tiếng tăm khác.”

“Cha hi vọng lượng tiêu thụ quần áo may sẵn tốt hơn, đúng không ạ?”

Ngày đó, tuy còn nhỏ, nhưng cô cũng hiểu rằng, chỉ có lượng tiêu thụ tốt mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn, mua nhiều đồ trang sức đẹp, đắt tiền cho mẹ, mua cho mẹ một chiếc du thuyền xa hoa như chiếc du thuyền của nhà họ Tạ mà mẹ vẫn hằng ngưỡng mộ.

“Đúng thế”, cha lấy bút chì chỉnh sửa lại những chi tiết phác thảo của cô, cười nói, “Đợi đến khi còn lớn, đi giúp chú Sâm của con, làm tốt thương hiệu thời trang nữ cao cấp và serie quần áo may sẵn của JUNGLE, sau này tiếp tục kế thừa, phát huy, đưa JUNGLE trở thành một đế quốc thời trang, được không?”

“Được ạ.” Cô bé ngày đó ra sức gật đầu, nói: “Đến lúc đó, cha muốn đi đâu chơi thì đi, JUNGLE giao cho con và chú Sâm lo liệu là được rồi!”

“Ngoan, đúng là Tường Vi bé nhỏ mà cha thương yêu nhất.” Vui vẻ cười lớn trong khu rừng nhiệt đới dây leo chằng chịt, cha bế cô lên, hôn cô!

Bên ngoài cửa sổ, sao trời chi chít, từng phiến là tường vi nhỏ bé xanh lục khê xào xạc, Diệp Anh lặng lẽ nhìn bản thiết kế trong tay.

“Nổi gió rồi.” Không biết từ khi nào, Việt Tuyên đã đến bên cạnh cô, dịu

dàng khoác lên vai cô chiếc áo choàng, rồi khép cửa sổ vào cho cô.

“Anh xong việc rồi à?” Đặt bản thiết kế lên chiếc bàn bên cạnh, Diệp Anh rót cho anh ly nước. Đêm nay Tạ Phổ đến, báo cáo tình hình công ty với Việt Tuyên ở phòng bên cạnh, cô tưởng rằng Việt Tuyên sẽ bận đến khuya như mấy ngày trước, không ngờ mới hơn một tiếng đã xong rồi.

“Ừm.” Việt Tuyên lặng lẽ uống hết nửa ly nước, nói: “Ngủ sớm đi”.

Nhìn xấp bản vẽ, Diệp Anh hơi do dự, gật đầu nói: “Vâng”.

Đánh răng rửa mặt cùng Việt Tuyên xong xuôi, tắt đèn, chui vào tấm chăn mỏng mềm mại, rộng rãi, bên ngoài cửa sổ mưa phùn lất phất, Diệp Anh như cô gái bé nhỏ, ôm lấy cánh tay Việt Tuyên, nhắm mắt lại, để mình chìm dần vào giấc ngủ.

“Diệp Anh, em có muốn đi đâu chơi không?” Trong bóng đêm, Việt Tuyên bỗng cất tiếng, “Hay là mấy hôm nữa anh đưa em đi xem phim?”

Má cọ cọ vào cánh tay anh, Diệp Anh ngáp một cái, cười nói: “Anh đang muốn hẹn hò với em sao?”

“...Gần đây anh bận quá, không có thời gian bên em.” Ngập ngừng một chút, Việt Tuyên nói tiếp, “Chuyện của Sâm Lạc Lăng...”

“Được, em muốn đi xem phim!” Anh nhắc làm cô cũng cảm thấy hứng thú. Cô nhảy xuống khỏi giường, đi lấy ipad, tìm xem gần đây chiếu những bộ phim gì. Ngồi khoanh chân trên giường, cô nghiên cứu trailer các bộ phim, sau đó quyết định, vui vẻ nói với anh: “Chúng mình đi xem The Avengers được không?”. Trong đó có Iron Man, Hulk, Captain America, tuy Iron Man rất thú vị, nhưng em thích Hulk nhất! Hulk mà phần nộ thì sẽ biến thành một con quái vật khổng lồ màu xanh, mạnh mẽ vô cùng...

Nghe giọng nói đầy thích thú của cô, Việt Tuyên mỉm cười, nói:

“Tối mai chúng mình đi nhé?”

“Vâng ạ!”

Diệp Anh gật đầu thật mạnh, nằm xuống gối, cười tít mắt, rồi lại ôm chặt lấy cánh tay anh:

“Còn phải mua hai túi bỏng ngô nữa!”

“Ừm.”

Trong lòng Việt Tuyên cũng bắt đầu háo hức.

Thật ra anh chưa bao giờ xem phim ở rạp, cũng không biết Iron Man, Hulk, Captain America là ai. Nghĩ đến những điều này, khóe môi nở nụ cười khiến gương mặt lạnh lùng của anh trở nên dịu dàng ấm áp. Đợi xem xong bộ phim, anh và cô càng có nhiều đề tài để nói chuyện.

“Tạ Phổ hình như biết em và anh đã... rồi.”

Diệp Anh mỉm cười, liếc nhìn Việt Tuyên, nói:

“Ánh mắt anh ấy nhìn em không giống trước đây, tối qua anh ấy còn nói với em mấy câu, vừa ẩn ý vừa kỳ cục, bảo em phải đối xử tốt với anh. Là anh nói cho anh ấy biết ư?”

“Không.”

Việt Tuyên hơi sững lại, chậm rãi lắc đầu:

“Hình như cậu ấy tự nhận ra. Cậu ấy còn hỏi anh...”

“Hỏi anh điều gì?”

“...”

Biết mình lỡ lời, Việt Tuyên bần khoản ngậm chặt miệng.

“Lẽ nào...” Nghĩ một lúc, Diệp Anh bỗng nhiên cười khúc khích, ghé vào tai anh thì thầm, “Anh ấy nhìn ra anh đã...” Trong bóng đêm, Việt Tuyên ngượng ngùng quay lưng lại với cô. “Đến chuyện này anh ấy cũng nhìn ra.” Diệp Anh ngạc nhiên cười, dựa vào anh. Cánh tay đặt trên eo anh, má kề vào làn da sau lưng, cô có thể nghe thấy nhịp đập trái tim anh. “Anh có thích không?”, thì thầm hỏi, đôi môi cô cọ sát lên làn da trên lưng anh.

“Gì cơ?”

“Cái đó...”

“Cái gì?”

“Cái mà Tạ Phổ hỏi ấy...” Cô cười rúc rích, ngón tay đặt trên thắt lưng anh từ từ đi xuống, đi xuống nữa. Người anh run bắn lên như bị điện giật, chưa kịp ngăn cô lại, miệng anh đã phát ra tiếng kêu khẽ.

Mưa lất phất bên ngoài cửa sổ. Không biết sau bao lâu, mưa tạnh dần, mây tan đi, ánh sao vẫn sáng lấp lánh, chỉ là phiến lá tường vi bên cửa sổ vẫn còn ướt đẫm những giọt mưa long lanh.

Trên chiếc gối trắng tinh, gương mặt Việt Tuyên đỏ bừng, hơi thở chưa bình thường trở lại, mồ hôi lấm tấm. Diệp Anh lấy khăn sạch cẩn thận lau người cho anh, anh cố gắng lấy lại sức, vội vàng ngăn cô, nói: “Để anh tự làm.”

Diệp Anh không nài ép, đưa khăn cho anh, lười biếng nằm xuống bên

cạnh, nghĩ lại khoảnh khắc hưng phấn như thiên đường ban nãy. “Tuyên, em thích.” Như thế nũng nịu, cô cười khúc khích nói. Cô thích nhìn gương mặt thanh cao, lạnh nhạt như thể không chút bụi trần của anh trở nên sa đọa như cô. Chỉ có điều, anh sa đọa chốn hồng trần, còn cô chìm ngập trong tăm tối khôn cùng.

Khẽ thở dài, Việt Tuyên hôn lên đôi môi đang mỉm cười của cô: “...Anh cũng thích.”

“Ừm.” Đôi môi anh như dòng suối ngọt ngào, mát rượi, Diệp Anh không kìm được bèn đáp lại nụ hôn của anh, hôn anh thật sâu, cô thì thào, “Anh thế này...em sẽ muốn...thích anh thêm lần nữa...”

“Thế thì...” Hơi thở gấp gáp, anh lại hôn cô sâu hơn.

“Nhưng mà sức khỏe của anh...”, Diệp Anh cũng hỗn hển, trong lòng bối rối, nhưng lại không nỡ rời xa cơ thể đẹp đẽ vô cùng ấy.

“Anh có thể.” Ánh mắt nhuốm đầy nỗi buồn, Việt Tuyên hôn tới tận gương mặt đỏ ửng của cô, cơ thể thon thả, yếu ớt phủ lên người cô...

Bên ngoài cửa sổ, những giọt sương trên phiến lá tường vi tí ta tí tách rơi.

Việt Tuyên ngủ thiếp đi.

Cơ thể mệt mỏi cùng cực, xương cốt rệu rã, nhưng Diệp Anh lại chẳng buồn ngủ chút nào. Vô cùng rức rở, vô cùng mãn nguyện, cô như thể đang bội thu những điều tốt đẹp nhất trong cuộc đời. Cô dịu dàng nhìn khuôn mặt lạnh lùng êm đềm của Việt Tuyên khi anh ngủ, trong lòng bỗng nhiên thoáng hiện ra khuôn mặt mạnh mẽ, cuồng dại khác.

Hít một hơi thật sâu rồi ngồi dậy. Là cảm giác tội lỗi ư? Cô thần thờ mở to mắt. Đúng vậy, sự mãnh liệt đó khiến cô muốn ngạt thở, có lẽ chính là cảm

giác tội lỗi. Có điều, cô nhìn bóng đen thuộc về đêm tối trong căn phòng, có sao đâu chứ? Dù sao tất cả sớm muộn gì rồi cũng mất đi, tất cả đều không thuộc về cô, cô đều không xứng đáng có được. Việt Tuyên giống như thuốc phiện. Lúc mới đầu thì không thấy gì. Nhưng lại càng ngày càng mạnh, trực tiếp ăn mòn đến tận xương tủy cô. Đến khi mất đi, liệu cô có đau đớn như bị rút xương, moi tim không?

Song, dù có mất đi cũng phải do chính tay cô hủy hoại. Cho dù là chủ động hủy hoại, cũng không thể bị phản bội một lần nữa, cô lạnh lùng nghĩ. Mẹ quả nhiên đã đúng, cô là Dạ Anh – đứa trẻ của đêm, được sinh ra vào đúng thời khắc tà ác, đầy rẫy tội ác nhất. Cô độc ác và là khởi nguồn của mọi tai họa.

Diệp Anh bước xuống giường, chăm chú nhìn Việt Tuyên đang say giấc. Giấc ngủ của anh thật êm đềm, đôi mắt khép hờ, khóe môi thả lỏng, cánh tay vẫn ở tư thế sẵn sàng cho cô gối lên. Đặt cánh tay anh vào tấm chăn mỏng, đắp chăn cho anh, cô lại lặng lẽ nhìn anh một hồi. Đến bên cửa sổ, cầm xấp bản vẽ lên rồi xem rất lâu, cô chau mày, lấy một tờ giấy trắng, cầm bút lên và bắt đầu phác thảo.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Cô gái đó đẹp u uất, đẹp tựa một luồng sáng sắc lạnh hắt ra từ địa ngục.

Dường như chỉ sau một đêm!

Bộ sưu tập mới nhất “Ôm” do thương hiệu thời trang may sẵn dưới trướng tập đoàn Tạ thị liên kết với thương hiệu thời trang nữ cao cấp MK được tung ra thị trường, đã bán rất chạy tại các cửa hàng đại lý độc quyền, các quầy hàng tại những khu trung tâm mua sắm lớn! Chị em lũ lượt kéo vào, tranh nhau mua sản phẩm của bộ sưu tập này, đơn đặt hàng được đưa đến xưởng may không ngớt, tất cả các cửa hiệu đều cháy hàng, các xưởng may làm việc liên tục không quản ngày đêm vừa cho ra lò một lô hàng mới, chưa kịp treo lên giá đã lại một lần nữa thông báo cháy hàng!

Trong tủ đồ của mỗi một phụ nữ đều phải có một bộ “Ôm”!

Điều này đã trở thành tiếng nói chung của tất cả phụ nữ đương đại!

Bộ sưu tập “Ôm” thân thiện, đã lựa chọn phong cách váy quần vô cùng sáng tạo. Kiểu váy này không có phần thắt lưng cố định, mà dùng thân váy quần qua eo, để lộ những đường cong duyên dáng và thỏa đáng nhất.

Vô cùng thướt tha.

Vô cùng phong tình.

Khiến gần như tất cả những cô gái mặc thử đều trầm trồ, xuýt xoa, rồi không cưỡng lại được, mua hết bộ này đến bộ khác. Kiểu dáng chiếc váy này được lấy cảm hứng từ Wrap dress của DVF. Cùng là một kiểu dáng nhưng lại khác nhau về màu sắc, hoa văn và chi tiết. Có kiểu quý phái tiểu thư, có kiểu theo phong cách nhạc Rock đang thịnh hành, cũng có kiểu công sở vô cùng đơn giản, thanh lịch. Nhưng kiểu nào cũng rất đẹp và khiến người khác say mê không rời.

Vì bộ sưu tập “Ôm” quá thịnh hành nên thị trường cũng xuất hiện rất nhiều hàng nhái, đều là những kiểu váy giống như váy quần, đầy rẫy trong các cửa hiệu thời trang hàng hiệu. Tuy cùng một kiểu dáng, nhưng chỉ có của MK đưa ra mới đẹp và thịnh hành nhất, tuy nhìn thì có vẻ giống nhau nhưng khi mặc lên người có thể thấy rõ sự khác biệt một trời một vực.

Nghe nói đó là do nhà thiết kế cao cấp nhất của MK.

Nhà thiết kế thiên tài xinh đẹp, bí ẩn.

Diệp Anh.

Tự tay thiết kế!

Tự tay chế tác.

Đương nhiên là độc nhất vô nhị, không thể mô phỏng và sao chép!

Bật ti vi, lật giở những cuốn tạp chí thời trang lớn, nhà thiết kế cao cấp nhất của MK – Diệp Anh, sớm đã trở thành nhân vật mới được yêu quý, nổi nhất làng thời trang hiện nay. Thiết kế của cô được nhà thiết kế thời trang quốc tế Veka hết mực lăng xê. Lễ phục của cô giúp Phan Đình Đình trở thành mỹ nhân mặc đẹp nhất trong lễ trao giải Quả cầu vàng. Thương hiệu thời trang nữ đặt may cao cấp MK của cô được giới thượng lưu đổ xô đến đặt hàng! Bộ sưu tập “Ôm” là tác phẩm thiết kế dành cho đại chúng, tạo nên một

trào lưu siêu nổi!

Thân thể, lai lịch của cô còn là một ẩn số. Gương mặt lạnh như băng tuyết lại quyến rũ, bí ẩn. Đôi mắt u sầu như nước hồ sâu thăm, như sương mờ mịt mùng trong cơn mưa, lạnh đến thấu xương, sâu không thấy đáy, nhưng lại đẹp đến nao lòng. Nhà thiết kế thiên tài Diệp Anh.

Từ những minh tinh, tiểu thư đài các, phu nhân danh giá đến người dân bình thường, đều bị cô mê hoặc. Các triển lãm thời trang lớn cũng tới tập mời cô. Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, mọi người dường như đã lãng quên có một nhà thiết kế mang tên Sâm Minh Mỹ, còn danh tiếng của nhà thiết kế thiên tài – Diệp Anh lại nổi như cồn!

“Bộp!”

Trong cửa hiệu độc quyền JUNGLE, nhìn bộ sưu tập đồ nữ trang “Ôm” vừa mới được treo lên đầy một dãy, nhìn gương mặt phấn khích của nhân viên trong cửa hiệu, Sâm Minh Mỹ tức giận đến mức lôi hết tất cả những bộ trang phục đó xuống, vứt mạnh xuống nền nhà, phẫn nộ:

“Ai cho phép các cô treo những thứ rác rưởi này trong cửa hiệu của tôi?!”

Nhân viên cửa hàng đang vui vẻ bỗng như bị giội một gáo nước lạnh, sợ hãi đến mức không dám cất lời. Người phụ trách cửa hiệu bước lên, bất an, bối rối nói:

“Sâm tiểu thư, bộ sưu tập ‘Ôm’ thuộc tập đoàn Tạ thị của chúng ta, tất cả những cửa hiệu dưới trướng Tạ thị đều có thể bày bán. Sau khi bán hết lô hàng ‘Ôm’ lần trước, khó khăn lắm chúng tôi mới đặt được lô hàng lần này...”

“Đây là JUNGLE!”

Sâm Minh Mỹ phần nộ muốn nổ tung lồng ngực, tức đến độ run rẩy:

“Chứ không phải là những nhãn hiệu hỗn tạp, không thời thượng của tập đoàn Tạ thị! Các cô bày những thứ rác rưởi này ở đây khiến khách hàng của chúng ta sẽ coi JUNGLE như thứ hàng hạ cấp, ai còn mua đồ của JUNGLE nữa chứ!”

Các nhân viên bối rối nhìn nhau.

Nhưng nhìn Sâm Minh Mỹ phần nộ như vậy, không ai dám giải thích, lần trước chính vì nhờ có bộ sưu tập ‘Ôm’, khách hàng mới ùn ùn kéo đến, khiến doanh thu bán hàng của JUNGLE cũng cao hơn thường ngày rất nhiều.

“Ném hết những thứ này vào thùng rác cho tôi!”

Giật phắt tờ áp phích “Hàng mới về” của bộ sưu tập ‘Ôm’ khỏi tủ trưng bày, Sâm Minh Mỹ quay người liền nhìn thấy trên màn hình tinh thể lỏng lớn trong cửa hiệu đang phát những hình ảnh buổi trình diễn catwalk của bộ sưu tập ‘Ôm’! Những cô người mẫu cao gầy, tiết tấu âm nhạc uyển chuyển, ánh đèn chuyển động mờ ảo, giới phóng viên truyền thông điên cuồng chụp ảnh, người cuối cùng bước lên sàn catwalk chính là Diệp Anh!

Một chiếc váy ‘Ôm’ dáng dài may riêng.

Hoa tiết hoa đen trắng, rõ ràng là gam màu trầm, nhưng lại bừng sáng vô cùng, gần như rực rỡ đến độ thách thức, làm nổi bật gương mặt băng giá, lạnh nhạt của Diệp Anh, vừa lạnh lại vừa nóng, như băng với lửa.

Trong chiếc váy dài nổi bật đó.

Vóc dáng Diệp Anh yếu điệu, thướt tha như ma quỷ.

Máy quay lướt một vòng.

Sâm Minh Mỹ đau đớn vỡ vụn phát hiện cả Việt Xán và Việt Tuyên đều ngồi phía dưới, hai người đều đang nhìn Diệp Anh trên sàn diễn.

“Tắt ngay đi!”

Ném mạnh tấm áp phích trong tay trúng vào gương mặt Diệp Anh trên màn hình, Sâm Minh Mỹ nắm chặt hai tay, không kiềm chế được cảm xúc, giận dữ hét lên với các nhân viên trong cửa hiệu.

“Sau này ai còn dám treo đồ do người đàn bà kia thiết kế trong cửa hiệu này thì cắt ngay cho tôi.”

Bờ biển đêm.

Không trăng không sao, từng ngọn sóng nhô lên rồi hạ xuống, như hàng ngàn chú ngựa phi kiêu hùng. Trên bãi cát bên bờ biển phủ đầy vỏ ốc bị sóng biển cuốn dạt vào, vỡ tan sắc nhọn, Sâm Minh Mỹ thẫn thờ ngồi trên một mỏm đá, bàn chân trần bị vỏ sò cứa vào rỉ máu.

Nhấc chai rượu lên.

Cô ngẩng đầu uống một ngụm lớn.

Nồng độ rượu mạnh tới mức khiến cô sặc sụa, cô lấy mu bàn tay quệt nước mắt.

Một tiếng sau.

Trên mỏm đá tối đen, Sâm Minh Mỹ bật khóc nức nở.

Hai tiếng sau, đã khóc cạn nước mắt, Sâm Minh Mỹ ngồi thất thần, mở một chai rượu khác, tiếp tục uống.

Bãi cát tắm tối, một bóng đen chầm chậm tiến đến sau lưng Sâm Minh Mỹ. “Cô quả thật khó tìm đấy.” Nghe giọng nói trầm khàn, Sâm Minh Mỹ sững người, đôi mắt ánh lên ngọn lửa vui mừng, nhưng khi quay đầu nhìn, ngọn lửa trong mắt lập tức tắt ngóm. “...Là cô.” Đầu óc mơ mơ màng màng, Sâm Minh Mỹ buồn bã tiếp tục nhìn ra biển.

“Ngoài tôi ra còn có người khác nhớ tới cô sao?” Toàn thân mặc đồ đen, mái tóc ngắn, Thái Na mĩa mai nhìn năm chai rượu đã uống cạn bên cạnh Sâm Minh Mỹ, nói: “Tửu lượng không tồi.”

“Ha ha!” Sâm Minh Mỹ cười điên loạn, lại ngửa cổ tu một ngụm lớn, “... Chút rượu này có là gì, thêm năm chai nữa tôi cũng không sợ”.

“Gọi tôi ra đây làm gì?” Thái Na mất kiên nhẫn: “Nếu như gọi tôi đến để xem cô uống rượu thì không được đâu, còn mấy em vẫn đang đợi tôi ở quán bar”.

“Ha, ha!”

Sâm Minh Mỹ liêu xiêu đứng lên, nhào vào người Thái Na, lả lơi cười nói: “Tôi...tôi gọi cô ra đây... cô đáng lẽ nên vui mừng mới đúng... không phải cô luôn...ha ha”.

Thái Na đẩy cô ra, dò xét cô một cách đầy hồ nghi:

“Cô bị cái gì kích động sao?”

“Ha, ha, ha, ha!” Sâm Minh Mỹ cười rất vui vẻ, áp sát vào người Thái Na, “Thái Na, cô chỉ cần nói một câu thôi...Cô có muốn tôi không...Tôi... không còn... không còn gì nữa... không còn ai yêu tôi... Không có ai cần tôi... Thái Na, ha, ha, ha, ha... Cô cũng không muốn tôi nữa rồi, đúng không ... con người thật là đê tiện... dù là một miếng xương chó, chỉ cần có người tranh giành... thì cũng thành một viên ngọc... không có người tranh...thì...”.

“Tôi đương nhiên muốn cô.”

Trên bãi cát u tối, Thái Na nương mảy, ôm lấy vai Sâm Minh Mỹ, ngón tay ấm áp vuốt ve gương mặt cô đầy mờ ám: “Yên tâm, cho dù cô là một miếng xương chó, thì tôi cũng thích ăn thịt cô. Nói đi, cô muốn tôi làm gì?”

Liêu Tu và Quỳnh An phát hiện tâm trạng Sâm Minh Mỹ vốn không ổn định đến mức có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, nhưng đột nhiên lại bình tĩnh trở lại. Cô lại đến công ty làm việc như bình thường, tham gia các cuộc họp hội đồng quản trị như bình thường, vẫn đến kiểm tra cửa hiệu Sâm vắng tanh vắng ngắt như bình thường, thậm chí trong cuộc họp hội đồng quản trị lần trước, khi Tạ Hoa Lăng đề nghị thu hồi Sâm do kết quả kinh doanh quá kém, phản ứng của Sâm Minh Mỹ cũng rất bình thản.

“Cuộc thi lớn này...”

Trong phòng làm việc, nhìn tờ fax về điều lệ cuộc thi thời trang cao cấp châu Á, Quỳnh An do dự hỏi ý kiến Liêu Tu:

“...Có nên nói cho Sâm tiểu thư biết không? E rằng lần này Diệp tiểu thư chắc chắn sẽ tham gia, lỡ như...”

Liêu Tu hiểu tại sao Quỳnh An do dự.

Anh nghĩ ngợi một lát rồi nói:

“Dù chúng ta không nói cho Sâm tiểu thư thì cô ấy chắc chắn vẫn sẽ biết thôi. Để Sâm tiểu thư tự quyết định vậy.”

Trong văn phòng làm việc của Sâm Minh Mỹ.

Trên chiếc bàn làm việc bằng gỗ hoa đào xinh đẹp.

Một bản điều lệ cuộc thi nằm lặng lẽ ở đó, Sâm Minh Mỹ mặt không cảm xúc, nhìn nó hồi lâu.

Cuộc thi thời trang cao cấp châu Á.

Nhằm tìm kiếm nhà thiết kế mới tài năng châu Á, nâng cao vị thế của thời trang châu Á trong làng thời trang quốc tế, ba nước Trung, Nhật, Hàn đã phối hợp tổ chức cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này. Cuộc thi sẽ thông qua hai vòng lựa chọn và bình bầu, cuối cùng chọn ra nhà thiết kế mới tài năng nhất. Trong tuần lễ thời trang xuân hè của Pháp, nhà thiết kế mới tài năng này sẽ có một show thời trang mang thương hiệu cá nhân được tổ chức tại cung điện hoàng gia Pháp.

Đây là điều mà tất cả các nhà thiết kế đều mơ tưởng ngày đêm.

Với danh nghĩa là nhà thiết kế mới tài năng nhất châu Á, tham dự tuần lễ thời trang Pháp được tất cả giới thời trang thế giới quan tâm, và tổ chức một show thời trang mang thương hiệu cá nhân tại cung điện hoàng gia Pháp xa hoa lộng lẫy nhất.

Sâm Minh Mỹ cười nhạt.

Vò nát bản thảo điều lệ cuộc thi trong tay, hận một nỗi không thể bóp vụn ra, Sâm Minh Mỹ vô cùng căm phẫn, nếu cha còn sống, bất luận thế nào cô cũng sẽ tham gia cuộc thi này!

Nhưng bây giờ...

Con bé Diệp Anh đó...

Cô nắm chặt tay đầy căm hận!

“Cộc! Cộc!”

Có tiếng gõ cửa phòng làm việc.

“Đi ra!”

Sâm Minh Mỹ lạnh lùng hét lên.

Người bên ngoài cửa hình như không nghe thấy tiếng hét của Sâm Minh Mỹ, cứ vịn nắm cửa, ánh sáng chói lòa như vầng mặt trời diễm lệ giữa hạ khiến Sâm Minh Mỹ vô thức nhắm mắt lại. Khi mở mắt ra, người đàn ông đẹp đẽ hoang dại, khóe môi cười mà như không xuất hiện trước mắt cô.

Việt Xán.

Không ngờ lại là Việt Xán.

Trong lòng Sâm Minh Mỹ phút chốc vừa giận vừa chua chát, cảm xúc hỗn độn. Đã hơn một tháng kể từ cái đêm ở Hollywood, đêm mà cô mượn rượu đập cửa phòng nơi anh và Diệp Anh ở riêng với nhau, xông vào khóc lóc, mắng chửi anh.

Ban đầu là cô cố tình chiến tranh lạnh với anh.

Chờ anh đến nhận lỗi, xin lỗi cô, bảo đảm với cô, thề với cô rằng giữa anh và Diệp Anh không có bất cứ quan hệ gì. Tuy nhiên cô lạnh lùng với anh, anh không những không đến dỗ dành, mà ngược lại đến một câu xuống nước với cô cũng không có. Anh như thể đã lãng quên cô khiến cô khắc khoải. Cuối cùng, cô không chịu được cố ý tạo cho anh cơ hội, chỉ cần anh cúi đầu trước, cô sẽ tha thứ cho anh. Nhưng anh cũng không làm thế. Dường như anh đang cố tình lạnh lùng với cô. Dù là trong cuộc họp hội đồng quản trị, ánh mắt anh cũng chưa từng dừng lại ở cô một giây một phút nào.

“Xán...”

Vô thức đứng lên khỏi bàn làm việc, lồng ngực Sâm Minh Mỹ thắt lại, chua xót. Cô đã chẳng còn gì nữa rồi, cha qua đời, Việt Tuyên và Diệp Anh đính hôn, giờ chỉ còn lại Việt Xán, nếu anh cũng không còn để ý đến cô nữa, không còn bận tâm đến cô nữa...

“Xán...” Sâm Minh Mỹ nước mắt vòng quanh, gương mặt nhợt nhạt, toàn thân run rẩy.

“Minh Mỹ.” Không còn ý cười trên khóe môi, Việt Xán dang hai tay về phía cô. Sâm Minh Mỹ không kìm nổi òa khóc, chạy lại, bổ nhào vào lòng anh, sụt sịt: “Xán! Cha em... Cha em, ông đã...”

“Anh biết hết rồi.” Vỗ về cô đang nấc lên vì khóc, giọng Việt Xán trầm ấm: “Đừng quá đau lòng”.

Nghe được những lời an ủi của anh, Sâm Minh Mỹ nhẹ lòng, nhưng rồi lại tủi thân, ôm chặt lấy anh, òa khóc nức nở!

Đỡ cô ngồi xuống ghế sofa màu cam, Việt Xán đặt vào tay cô hộp khăn giấy. Khóc một hồi lâu, Sâm Minh Mỹ mới dần bình tĩnh lại, mắt mũi đều sưng đỏ lên. Cô dùng khăn giấy lau những giọt nước còn đọng lại trên khóe mắt, giọng nghẹn ngào, dò xét:

“Anh đến tìm em có việc gì vậy?”

Việt Xán thở dài:

“Chỉ là đến thăm em thôi.”

Nước mắt lại tuôn dài, Sâm Minh Mỹ tủi thân:

“Nói dối! Hơn một tháng nay, anh không hề đã động gì đến em, không phải anh đã bị con bé Diệp Anh đố dụ dỗ rồi sao?”

Việt Xán nhếch môi cười mà như không: “Em nghĩ vậy sao?”

“Lẽ nào không phải thế?”, Sâm Minh Mỹ cắn môi, trong lòng run rẩy.

“Tốt lắm”, Việt Xán lười biếng dang hai cánh tay trên thành ghế sofa, “Nếu em đã nghĩ như vậy, chắc hẳn Diệp Anh cũng sẽ nghĩ vậy.”

“Ý anh là...”, Sâm Minh Mỹ nín thở.

“Minh Mỹ, nếu không vì em, anh sao có thể hi sinh như vậy chứ?”

Nụ cười sáng ngời mà ngang tàng, Việt Xán nhướn mày nói, “Bây giờ, cô ta nghĩ rằng anh đã là người bên phe cô ta, không đề phòng anh như trước kia nữa”.

“Xán!” Không dám tin những điều mình vừa nghe thấy, Sâm Minh Mỹ mở to mắt: “Là để lừa gạt cô ta, khiến cô ta lơ là cảnh giác, anh mới cố ý tránh mặt em, cố tình tiếp cận cô ta sao?”

“Chứ sao!” Việt Xán cười nhạt: “Chẳng lẽ tất cả đàn ông trên đời này đều giống như Việt Tuyên, yêu cô ta, si mê cô ta, phục tùng cô ta sao?”

“Xán!”, mất đi rồi nay lại có lại được, Sâm Minh Mỹ vô cùng vui sướng, trái tim tuyệt vọng đã lại lóe lên niềm hi vọng vô hạn, cô run rẩy ôm chặt Việt Xán: “Em xin lỗi, em đã hiểu lầm anh, anh đừng giận em nhé...”.

Việt Xán vỗ về cô.

Phòng làm việc ấm áp, chứa chan tình cảm.

“Thế...”, hồi lâu sau, trong vòng tay Việt Xán, Sâm Minh Mỹ ngẩng đầu hỏi, “bây giờ cô ta đang nghĩ gì? Có kế hoạch gì?”

Việt Xán châm điếu thuốc, nói: “Cô ta chuẩn bị tham dự cuộc thi thời

trang cao cấp châu Á”

Sâm Minh Mỹ cắn chặt môi, nắm chặt bàn tay: “Thật không?”

“Ừm.” nhả một vòng khói thuốc, Việt Xán cười, “Hình như cô ta cho rằng, cô ta chắc chắn sẽ đoạt giải quán quân trong cuộc thi lần này, sẽ được tổ chức show diễn thời trang cá nhân tại tuần lễ thời trang xuân hè tại Pháp”

“...” Sâm Minh Mỹ cảm hận đến độ đau buốt chân răng. “Em sẽ không để cô ta toại nguyện đâu!” Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, Sâm Minh Mỹ cảm hận nói: “Cô ta chắc chắn sẽ không giành được giải quán quân! Cô ta cho rằng mình đang ở trên mây thì em lại phải kéo cô ta xuống, khiến cô ta phải lặn lội trong bùn lầy!”

“Hử”, Việt Xán nhướn mày, hỏi: “Em định làm như thế nào?”

Sâm Minh Mỹ chau mày nghĩ ngợi. Do dự tranh đấu giây lát, cô nghiêng rằng, hạ quyết tâm: “Em cũng tham gia cuộc thi này!”

Mẫu thuốc lập lòe trên tay Việt Xán, ánh mắt phức tạp: “Minh Mỹ, nếu như lần này em lại thua cô ta thì sao?”

Sắc mặt Sâm Minh Mỹ bỗng nhợt đi rồi lập tức hồng hào trở lại, nói: “Vậy nên, ngay cả tư cách tham gia cuộc thi, em cũng không để cô ta có được!”

Tại cuộc họp hội đồng quản trị ngày hôm sau, Sâm Minh Mỹ trong bộ váy ren mỏng, dáng dài, màu trắng sữa nho nhã, tuyên bố sẽ tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á tranh giải quán quân. Các cổ đông quay ra bàn tán, sau đó, không hẹn mà gặp, ánh mắt họ đều hướng về phía Diệp Anh đang ngồi cạnh Việt Tuyên.

“Thật trùng hợp.” Ngón tay lật giở bản điều lệ cuộc thi thời trang cao cấp châu Á, ánh mắt Diệp Anh sâu thẳm, cười nói: “Sâm tiểu thư, tôi cũng như cô, cũng định tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này”.

Quả nhiên là vậy. Câu nói này không hẹn mà gặp, đồng loạt hiện lên trong đầu các cổ đông. Còn về tư cách tham gia, cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này có quy định cụ thể. Nhằm hạn chế số lượng nhà thiết kế của các tập đoàn lớn, tạo cơ hội cho các nhà thiết kế mới tài năng của các doanh nghiệp nhỏ và các thương hiệu độc lập, mỗi một tập đoàn chỉ có thể đề cử một nhà thiết kế tham dự cuộc thi. Với tư cách là chủ tịch tập đoàn quản trị, nét mặt Việt Tuyên điềm đạm. Còn Việt Xán đang dựa lưng vào ghế da, dường như rất hứng thú chứng kiến cuộc cạnh tranh giữa hai người.

“Diệp tiểu thư”, Sâm Minh Mỹ mỉm cười nói, “Cho phép tôi được nhắc nhở cô rằng, tôi là giám đốc điều hành bộ phận thiết kế, là cấp trên của cô. Tập đoàn Tạ thị sẽ lựa chọn ai tham gia cuộc thi lần này là do tôi quyết định chứ không phải cô”.

Diệp Anh mỉm cười nói:

“Nhà thiết kế tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á đại diện cho tập đoàn Tạ thị chứ không chỉ đại diện cho một bộ phận thiết kế. Sâm tiểu thư, thương hiệu Sâm của cô hình như không có sức ảnh hưởng lớn, tình hình kinh doanh cũng không tốt, so với MK, thì MK thích hợp đại diện cho tập đoàn Tạ thị tham gia cuộc thi lần này hơn.”

Tức giận tới mức âm thầm nắm chặt các ngón tay, nhưng nụ cười trên môi Sâm Minh Mỹ vẫn nho nhá:

“Diệp tiểu thư nói không sai. Tạm thời trước mắt, tầm ảnh hưởng của Sâm có kém hơn MK một chút nhưng tôi không định tham gia cuộc thi bằng thương hiệu Sâm.”

Diệp Anh không hiểu.

Việt Tuyên cũng ngược mắt nhìn về phía Sâm Minh Mỹ.

“Tôi sẽ đại diện thương hiệu JUNGLE tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này!”

Đưa mắt nhìn khắp lượt tất cả các cổ đông có mặt trong cuộc họp, Sâm Minh Mỹ cao ngạo, trình trọng tuyên bố:

“JUNGLE là thương hiệu thời trang đỉnh cao, rực rỡ nhất toàn châu Á, do nhà thiết kế kì tài – Mạc Côn sáng lập nên, được cha tôi – Sâm Lạc Lăng kế thừa, cũng có chỗ đứng nhất định trong số những thương hiệu thời thượng đỉnh cao toàn cầu!”

“So với một MK nhỏ bé”, vẫn giữ dáng vẻ nho nhã, Sâm Minh Mỹ nhìn Diệp Anh đang chau mày một cách thách thức, “JUNGLE có tư cách đại diện cho tập đoàn Tạ thị không, Diệp tiểu thư?”

Diệp Anh lặng lẽ mỉm cười, đáp:

“JUNGLE đương nhiên là thương hiệu đình đám, nhưng đã có lịch sử hơn hai mươi năm rồi, mà cuộc thi lần này lại mời những nhà thiết kế mới tài năng.”

“JUNGLE là thương hiệu có nền tảng, còn tôi vừa đúng là nhà thiết kế mới tài năng”, Sâm Minh Mỹ mỉm cười, “Không biết các vị còn có ý kiến gì không?”

“Ha, ha!”

Trong nhà hàng Quảng Đông trên đỉnh núi, ngoài cửa sổ, sao trời chi chít,

nhà nhà đã lên đèn, Sâm Minh Mỹ nâng ly rượu vang, những bức bối tích tụ trong lòng bao lâu nay cuối cùng cũng vơi đi hơn nửa, đặc ý nói:

“Cô ta tưởng rằng một MK nhỏ nhoi thì cao siêu lắm sao? Ếch ngồi đáy giếng! So với JUNGLE, cô ta chả là gì cả! Bây giờ, đến tư cách tham gia cuộc thi cô ta cũng không có, để xem cô ta lấy gì ra mà tranh với em!”

Chậm rãi lắc lắc ly rượu trong tay, Việt Xán đắm chiêu:

“Không đơn giản vậy đâu.”

Sâm Minh Mỹ cắn môi:

“Nếu không cô ta còn có thể làm gì được nữa chứ?”

Đôi mắt ánh lên tia phức tạp, Việt Xán cười, nói:

“Chúc mừng em.”

Bên ngoài cửa sổ.

Những phiến lá tường vi nhuộm mình trong ánh sáng bàng bạc của hàng ngàn vì sao trong màn đêm.

Đọc xong bức email trong điện thoại, màn hình trở nên tối om, quay về với trạng thái khóa bằng mật mã, Diệp Anh khẽ cười nhạt.

Cuộc thi thời trang cao cấp châu Á.

Khi tin tức tập đoàn Tạ thị quyết định cử người thừa kế mới nhất của JUNGLE – Sâm Minh Mỹ tham gia cuộc thi được truyền đi, khi các nhân vật trong làng thời trang đều thờ dài tiệc nuối cho Diệp Anh vì cô mất đi tư cách

tham dự cuộc thi, thì lại có một thông tin khác càng làm cho người ta kinh ngạc hơn cũng được truyền đến...

Diệp Anh sẽ đại diện cho tập đoàn Khổng thị tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này!

“Chuyện này là sao?”

Sau khi biết tin, Tạ Hoa Lăng nổi giận đùng đùng, cho gọi Diệp Anh vào văn phòng phó chủ tịch chất vấn:

“Đại diện cho tập đoàn Khổng thị tham gia cuộc thi? Cô có quan hệ gì với nhà họ Khổng? Cô là vợ chưa cưới của Việt Tuyên, là nhà thiết kế thời của tập đoàn Tạ thị chúng ta, MK cũng thuộc về tập đoàn Tạ thị, vậy mà cô lại đại diện cho Khổng thị tham gia cuộc thi? Đầu óc cô có vấn đề không đấy!”

“...”

Diệp Anh im lặng không nói.

“Lập tức đi làm rõ chuyện này cho tôi! Nói với mọi người thông tin đó là giả! Ngay bây giờ!” Tạ Hoa Lăng đập bàn bôm bốp, hét lên đầy tức tối. Bà càng ngày càng phát hiện ra Diệp Anh đứng trước mặt bà bây giờ hoàn toàn không giống với những tưởng tượng ban đầu của bà. Trước kia Diệp Anh kính cẩn, nhu mì, giống như một chú mèo nhỏ ngoan ngoãn, song Diệp Anh bây giờ cho dù chẳng nói chẳng rằng, chẳng làm gì, cũng có một khí thế khiến bà sợ hãi.

Tạ Hoa Lăng rất ghét cảm giác này!

“Mẹ.”

Ngồi trên xe lăn trong phòng của Tạ Hoa Lăng, Việt Tuyên giải thích:

“Là con đã đồng ý cho Diệp Anh đại diện Khổng thị tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này. Dự án thời trang cao cấp của Khổng thị vẫn chưa được triển khai. Mọi người cũng đều biết MK là thương hiệu dưới trướng của Tạ thị, như vậy có thể khiến JUNGLE và MK cùng lúc tham gia cuộc thi này, cơ hội đoạt giải quán quân càng lớn.”

Tạ Hoa Lăng lắng nghe một cách đầy ngờ vực.

Dự án thời trang nữ cao cấp của nhà họ Khổng do Khổng Diễn Đình phụ trách. Thăng nhóc này với mấy anh em trong nhà bất chấp thủ đoạn đấu đá lẫn nhau, cậu ta là một nhân vật không bao giờ chịu thua thiệt, sao lại dễ dàng giúp Tạ thị như vậy?

“Con à, con đừng để người đàn bà này lừa gạt!”

Tạ Hoa Lăng trừng mắt nhìn Diệp Anh, lại nhẹ nhàng nói với Việt Tuyên: “Khổng Diễn Đình đâu phải là loại người dễ nói chuyện như vậy? Không chừng Diệp Anh với cậu ta có gì đó... không rõ ràng.”

“Mẹ!” Giọng Việt Tuyên lạnh lùng.

Nhìn con trai ngồi trên xe lăn, nhớ đến chuyện con mình năm lần bảy lượt bênh vực Diệp Anh, Tạ Hoa Lăng vô cùng bức bối trong lòng, lại nghĩ đến con từng bị Sâm Minh Mỹ phản bội, sức khỏe vốn không tốt nên bà đã nhịn hết lần này đến lần khác, cố nuốt cục tức vào trong. “Diệp Anh, cô tự biết phải làm gì rồi đấy!” Vứt lại câu này, Tạ Hoa Lăng tức tối đuổi cô ra khỏi văn phòng.

“Tuyên, cảm ơn anh.” Đẩy xe lăn đưa Việt Tuyên về văn phòng anh, ánh mắt có chút phức tạp, Diệp Anh nắm nhẹ tay anh, nói:

“Em nhất định phải tham gia cuộc thi lớn lần này. Về phần Khổng Diễn Đình...”, cô do dự một lát, “...Em và anh ta có một vài thỏa thuận, chỉ là hợp

tác về vấn đề công việc thôi. Em xin lỗi, đáng lẽ em nên nói với anh sớm hơn.”

“Thông qua Khổng thị tham gia cuộc thi, điều này rất quan trọng với em, đúng không?”, Việt Tuyên nhìn cô chăm chú.

“Vâng”, cô gật đầu.

“Em quyết định rồi chứ?”

“Vâng.”

“Nếu như em chỉ muốn đoạt giải quán quân, tổ chức show thời trang trong hoàng cung nước Pháp”, việc hợp tác với Khổng Diễn Đình cô giấu anh từ đầu tới cuối nhưng Việt Tuyên vẫn nhẹ nhàng nói, “có lẽ anh có thể giúp em, để em đại diện cho Tạ thị tham gia cuộc thi chứ không phải JUNGLE”.

“Không!”

Diệp Anh vội vàng nói:

“Như thế này là tốt lắm rồi!”

Có lẽ ý thức được giọng nói của mình có chút vội vã, Diệp Anh cười trừ, nụ cười ấm áp tỏa sáng:

“JUNGLE là thương hiệu có tầm ảnh hưởng, được cạnh tranh với nó là điều rất vinh hạnh. Hơn nữa, em luôn mong so tài một cách công bằng với Sâm Minh Mỹ, ai bảo cô ta đã từng suýt nữa có được anh cơ chứ?”

Cô ngẩng đầu cười như một cô gái nhỏ đang nũng nịu, Việt Tuyên đưa tay vuốt nhẹ lên gương mặt trắng ngần của cô, ánh mắt dần trở nên dịu dàng, nói:

“Chỉ cần em vui là được.”

Giai đoạn đăng kí tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á đã kết thúc.

Danh sách tham dự cuộc thi được công bố hết sức bắt mắt. Danh sách bao gồm hầu hết những nhà thiết kế mới ưu tú đến từ các quốc gia châu Á. Toàn bộ những nhà thiết kế tài năng mà vài năm gần đây tương đối có vị thế trong làng thời trang thế giới của Nhật Bản và Hàn Quốc cũng đăng kí tham gia. Khả năng họ đoạt giải quán quân được đánh giá là cao nhất.

Có điều vòng một của cuộc thi được tổ chức riêng tại từng quốc gia, sau khi chọn ra nhà thiết kế mới ưu tú nhất của mỗi nước, mới tiến hành cuộc cạnh tranh giữa các nước ở vòng hai.

“Đây, tất cả đều ở đây.”

Tại quán bar, mơ màng như người say rượu, ánh sáng mờ ảo, Thái Na vút một túi hồ sơ lên mặt bàn, tiền tay mò một chai bia, uống ừng ực. Ánh mắt Sâm Minh Mỹ bừng sáng, lập tức cầm túi hồ sơ lên, mở ra. Nội dung trong đó không nhiều, chỉ có vài trang giấy mỏng manh, cô căng thẳng nhìn từng dòng chữ.

“Thế nào?Đủ không?”

Những ngón tay lằng lơ đặt lên vai Sâm Minh Mỹ, Thái Na mơn trớn làn da cô, thì thầm bên tai cô, phả ra đầy hơi rượu: “Nếu không đủ, tôi có thể...”. Thái Na hiếm độc nói thầm vài câu, Sâm Minh Mỹ ngớ người, sau đó ánh mắt sáng lên, cố chịu đựng sự thân mật của Thái Na, rồi để tập tài liệu vào túi xách, cầm ly cocktail trên bàn lên, cùng với chai bia trong tay Thái Na, khẽ cười nói:

“Cái này cũng đủ để làm cô ta chết rồi.” Nếu như, con Diệp Anh đó chết không đủ thì điều mà Thái Na vừa nói cũng có thể khiến cô ta chết thêm lần

nữa!

“Cô định lúc nào dùng đến nó?”

Trong tiếng nhạc inh ỏi, một mỹ nữ yếu điệu sấn vào lòng Thái Na, hứng thú của Thái Na với Sâm Minh Mỹ lập tức giảm dần, Sâm Minh Mỹ khẽ thở phào, cố gắng kín đáo nhích xa Thái Na một chút, đáp:

“Cô ta cũng tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á, cái này tôi cứ giữ lại đã, đợi lúc nào cần thiết nhất...” Sâm Minh Mỹ nheo mắt.

“Ha”, ôm mỹ nữ trong lòng, Thái Na cất tiếng cười lớn, “Minh Mỹ, tôi quả thật là không nhìn nhầm cô! Bề ngoài, cô là một tiểu thư chuẩn mực, đài các, phong thái hào phóng, nhưng trong lòng vừa độc ác, vừa tàn nhẫn. Được lắm! Rất thú vị!”

Nghe thế, trong lòng Sâm Minh Mỹ không vui, nhưng bây giờ là lúc cần dùng đến Thái Na, nên vẫn chưa đến lúc lật mặt.

“Chậc! Chậc!” Thái Na sát lại gần, đỡ cằm Sâm Minh Mỹ, nâng mặt cô lên, “Nói cô tàn nhẫn, độc ác, cô không vui đúng không? Đang nghĩ sau này xử lý tôi thế nào đúng không? Cũng không nghĩ lại xem, dựa vào cô có đủ sức xử lý tôi không? Sớm từ bỏ suy nghĩ này đi, tôi có thể bóp chết cô dễ như bóp chết một con kiến!” Nói rồi, Thái Na hất mạnh tay, Sâm Minh Mỹ đau đốn hét lên một tiếng.

Cô gái xinh đẹp trong vòng tay Thái Na cười ngô nghê.

“Tâm cao hơn trời, mệnh mỏng hơn tờ giấy, câu nói này dành cho cô đấy!” Sâm Minh Mỹ sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, Thái Na mỉa mai: “Tôi khuyên cô, sau này phải ngoan ngoãn, những toan tính hẹp hòi của cô nên cất đi đừng dùng nữa! Cô chính là một miếng xương của tôi thôi, tôi thích ăn thì ăn, thích ném thì ném! Cô tưởng rằng tôi thích cô sao? Thích cái bộ dạng

kệch cớm, lúc nào cũng ra vẻ của cô sao?”

Cô gái xinh đẹp trong vòng tay Thái Na lại tiếp tục cười ngô nghê.

“Cô...”

Sâm Minh Mỹ vừa sợ vừa giận, trong mắt cô, Thái Na chính là một con chó, chỉ cần dễ ngon dễ ngọt...

“Hừ”, Thái Na lạnh lùng cười, nói, “Hứng thú của tôi đối với cô còn kém xa hứng thú của tôi dành cho Diệp Anh.”

“...”

Sâm Minh Mỹ sửng sốt.

“Diệp Anh...”

Nói ra cái tên này, Thái Na liếm môi, trong ánh sáng mờ mờ tại quán bar, ngón tay cô nắm chặt, kêu răng rắc, cô gái xinh đẹp trong vòng tay cô đau nhưng không dám kêu, “Tôi chưa bao giờ gặp người đàn bà nào như cô ấy, lạnh lùng đến vậy, tàn nhẫn đến vậy, nhưng cũng lại xinh đẹp đến vậy”, như thể chìm vào hồi ức, gương mặt Thái Na có chút cuồng nhiệt hung ác, “Lần đầu nhìn thấy cô ấy, tôi đã muốn cắn nát cô ấy, nuốt từng miếng từng miếng vào bụng...”

Trong trại cải tạo tăm tối.

Mái tóc đen nhánh, đôi mắt đen láy, gương mặt trắng nhợt vì mất máu, vết thương trên trán đỏ tươi, người thiếu nữ đẹp u uất, tựa một luồng sáng sắc lạnh hắt lên từ địa ngục, đẹp đến nỗi khiến trái tim Thái Na run lên từng hồi.

Trước đây cô không thích đàn bà.

Nhưng khi cô dúm đầu cô gái đó, đập mạnh vào tường, máu chảy ra ròng ròng từ mái tóc, đôi mắt sâu như hố băng, ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt đó... Cô điên cuồng vì người con gái đó mất rồi. Cô tự tay đánh đập, ép người con gái đó quỳ xuống trước mình. Cô phải rút từng chiếc xương ngạo mạn trên người cô ấy, cô muốn cô ấy chỉ có thể dựa dẫm vào mình mà sống... Buổi tối đen tối nhất đó, cô cho người buộc chặt chân tay cô gái, khi cô ấy run rẩy, liều mình vùng vẫy, cô chích lên vùng eo trắng muốt của cô ấy một hình xăm ma mị.

Tuy ánh sáng trong bar mờ mờ ảo ảo, nhưng nét mặt đầy yêu hận đan xen, thay đổi phức tạp vẫn rõ mồn một. Sâm Minh Mỹ nhìn mà kinh hãi: “Cô muốn có được cô ta?”

Uống cạn lon bia, Thái Na đẩy cô gái xinh đẹp trong lòng ra, ánh mắt độc địa, nói:

“Tôi không thể đoạt được cô ta. Tôi chỉ muốn hủy hoại cô ta.” Trong lòng Sâm Minh Mỹ bình tĩnh lại, cô mỉm cười, nhìn những thanh niên nam nữ đang mặc sức nhảy nhót, trút hết sự nồng nhiệt trong người trên sàn nhảy, nói: “Đợi sau khi tất cả kết thúc, tôi sẽ giao cô ta cho cô.”

“Cô đừng có khinh địch nữa.”

Thái Na lạnh lùng cười, nói:

“Trước đây cô đã thua cô ta mấy lần rồi, cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này, cô giành được tư cách đại diện cho tập đoàn Tạ thị tham gia, thì cô ta cũng giành được xuất tham dự từ tập đoàn Khổng thị trong nháy mắt. Về trình độ thiết kế thời trang, tuy tôi không hiểu nhưng tôi cũng biết, cô căn bản không phải là đối thủ của cô ta! Cô định thắng cô ta như thế nào?”

Sâm Minh Mỹ phẫn nộ trong lòng, nhưng vẫn cố kìm nén, mỉm cười nói:

“Mấy lần trước chẳng qua là cô ta gặp may thôi, cuộc thi lần này, tôi sẽ dốc hết thực lực của mình.”

Cô hi vọng mình có thể đường đường chính chính đánh bại Diệp Anh! Cha cô là Sâm Lạc Lăng đại sư, nhà thiết kế lẫy lừng trong làng thời trang quốc tế, Diệp Anh chẳng qua chỉ tốt nghiệp một trường đại học hạng xoàng ở nước ngoài, không thể nào bì được với tài năng và kinh nghiệm của cô! Hơn nữa, nếu...Cô cũng không ngại dùng một số thủ đoạn khác. Từ cổ chí kim, vị anh hùng nào cũng thế cả. Thắng làm vua, thua làm giặc, muốn tỏa sáng trên sàn đấu, được muôn người chú ý, nhiều khi, thủ đoạn là điều cần thiết.

Ngày bé, “công chúa nhỏ” từng làm cô ganh ghét đố kỵ vô cùng đó, “công chúa nhỏ” như được sống trong tòa lâu đài mộng mơ, được cha mẹ yêu chiều, bạn bè vây quanh đó, “công chúa nhỏ” được cho là xinh đẹp và tài năng không ai sánh bằng đó, cũng bị cô giẫm đạp đầy thôi. Khi tòa lâu đài bị cướp sạch, tất cả những thứ “công chúa nhỏ” yêu quý đều biến mất, mất mát của “công chúa nhỏ” khiến cô vô cùng thích thú.

“Công chúa nhỏ” chán nản, chuyển từ “lâu đài” về sống ở nhà cô. Cô chỉ cần đến hiệu thuốc mua một ít thuốc ngủ, cho vào cơm là có thể triệt để giẫm đạp “công chúa nhỏ” xuống tận địa ngục! Tất cả thực ra đều rất dễ dàng. 99% thời gian, cô đều lương thiện, hòa nhã, chỉ cần 1% thời gian còn lại, dùng một chút thủ đoạn đặc biệt là được.

Sâm Minh Mỹ mỉm cười. Trước đây cô quả thực quá lương thiện, chỉ có điều bây giờ Diệp Anh dồn ép đến mức không thể không phản kích.

Giao những việc khác của mình cho cấp dưới làm, nghiệp vụ thường ngày của JUNGLE cũng nhờ Việt Xán thay mặt giải quyết, Sâm Minh Mỹ dồn toàn tâm toàn lực và thời gian cho cuộc thi thời trang cao cấp châu Á. Cô

quên ăn quên ngủ tìm ý tưởng cho bản thiết kế, nghe ý kiến đóng góp của Liêu Tu và Quỳnh An, lấy những bản thiết kế cũ của cha ra xem lại, thậm chí cũng không để ý đến việc hẹn hò với Việt Xán. Mấy tuần trở lại đây, mỗi ngày cô chỉ nghỉ ngơi vài tiếng, dốc hết tâm can hy vọng sẽ tìm ra phương án thiết kế khiến người xem phải có cảm giác mới mẻ, một phương án thiết kế giúp cô đứng đầu cuộc thi.

Trái ngược với Sâm Minh Mỹ.

Diệp Anh lại tỏ ra thoải mái hơn cả ngày thường.

Mỗi ngày, cô đều về nhà sớm, cùng Việt Tuyên ăn tối. Tà lão thái gia đã quay về Thụy Sĩ. Tuy tâm trạng Tạ Hoa Lăng khi ăn cơm lúc mưa lúc nắng, Việt Xán thỉnh thoảng về nhà ăn cơm cũng thường im lặng một cách kì quái, nhưng tâm trạng Diệp Anh lại luôn thoải mái, vui vẻ, khiến Việt Tuyên cũng vui theo, ăn được nhiều hơn.

Những buổi hẹn hò giữa cô và Việt Tuyên ngày càng nhiều.

Bầu trời đêm ngoại ô.

Triển lãm tranh mới nhất của nhân vật nổi tiếng.

Khu nghỉ dưỡng với suối nước nóng, phong cảnh hữu tình.

Rạp chiếu phim với những bộ phim điện ảnh mới nhất.

Buổi tối, sau khi xem xong Đặc vụ áo đen 3. Một chiếc Bentley đen, to rộng, chậm chậm đi theo bóng hai người trên đường.

“Hiệu ứng 3D tốt quá”, dưới một dãy đèn đường, Diệp Anh đang đẩy xe lăn cho Việt Tuyên, gió đêm mát lạnh, hai người vừa tản bộ vừa nói chuyện vui vẻ, “Trước đây em cứ nghĩ hiệu ứng 3D làm hoa mắt, không dễ chịu chút

nào, nhưng hôm nay thấy rất tốt!”

“Ừm, rất rõ nét.”

Ngồi trên xe lăn, Việt Tuyên vẫn ôm nửa hộp bỏng ngô cô ăn còn thừa.

“Nhưng em vẫn thích The Avengers hơn, cảnh giao đấu rất hấp dẫn”, Diệp Anh hào hứng, “Nếu có thời gian, chúng mình xem hết mấy bộ Hulk, Iron Man được không?”

“Được.”

Việt Tuyên cười đáp.

“Anh có mệt không? Có cần lên xe không?”

Diệp Anh dừng lại, kéo tấm chăn mỏng đang đắp trên đầu gối anh lên một chút. Cô hơi lo lắng, không biết bộ phim kéo dài gần hai tiếng đồng hồ có khiến anh mệt không. “Anh không mệt, chúng mình đi thêm một lúc nữa đi.” Ánh sao lấp lánh, ánh đèn dịu nhẹ, đây là con phố nhộn nhịp, hai bên đường có rất nhiều cửa hàng nhỏ, người đi đường tấp nập, Việt Tuyên thấy rất nhiều người đang vây quanh một gian hàng ký họa. Họa sĩ là một người đàn ông trung niên tóc dài đến vai, đội mũ lưỡi trai, dáng vẻ khá phóng khoáng, cây bút trong tay đang ‘soạt, soạt’ vẽ đôi tình nhân trước mặt.

Trên gương mặt đôi tình nhân hiện nét cười ngọt ngào.

Những người đứng xem tò mò nhìn bức ký họa dần dần hiện lên hoàn chỉnh trên trang giấy.

Diệp Anh đẩy xe lăn của Việt Tuyên lại gần, hứng thú đứng xem.

“Vẽ giỏi quá!”

“Giống quá!”

Đám đông đứng xem trầm trồ khen ngợi, họa sĩ đưa cho đôi tình nhân xem bức ký họa, đôi tình nhân vui vẻ ngắm nhìn một hồi, trả tiền rồi đi. Một đôi tình nhân khác cũng hào hứng ngồi xuống trước mặt họa sĩ. Diệp Anh cười, đẩy xe lăn của Việt Tuyên đi.

“Ông ấy vẽ không đẹp bằng em.” Trong gió đêm, Việt Tuyên nói, ánh mắt xa xăm, nghĩ lại cảnh tượng cô chặn anh lại trên đường phố Paris. “Đương nhiên rồi, còn kém xa em ấy chứ, ông ấy vẽ khuôn mặt đầu bị méo.” Giúp tài xế đẩy xe lăn của Việt Tuyên vào trong xe Bentley, Diệp Anh liếc Việt Tuyên một cái, biết anh đang nghĩ gì, bèn nũng nịu nói: “Nhưng mà lúc đó anh lại nói những lời trái với lương tâm mình rằng em vẽ không đẹp.”

Việt Tuyên cười, nhớ lại: “Lúc đó, em đột nhiên xuất hiện, chặn trước mặt anh. Dáng vẻ em như thể một nữ hoàng, vừa mạnh mẽ, vừa tự tin, dường như trên thế giới này em là người ưu tú nhất, như thể em sẽ ăn thịt anh vậy. Anh đương nhiên phải làm cho em bớt khí thế đi một chút!”

“Hóa ra là vậy!” Diệp Anh chợt hiểu ra, thảo nào bức tranh cô rất tự tin là mình vẽ đẹp đó lại không được anh tán thưởng. Ánh mắt long lanh, ươn ướt, cô cười, nói: “Bây giờ xem ra anh nói chẳng sai chút nào đúng không? Em đã ăn thịt anh rồi!”

Chiếc xe Bentley đen êm ả chạy trên đường về nhà họ Tạ. Việt Tuyên cười đến mức ho sặc sụa. Diệp Anh vỗ nhẹ lưng anh, rồi rót cho anh ly nước. Anh từ từ uống hết, kiềm chế cơn ho trong lồng ngực, nói: “Em không cần chuẩn bị tác phẩm tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á sao?”

“Cần chứ”, đón lấy ly nước từ tay anh, Diệp Anh đáp: “Vậy nên mấy ngày gần đây em mới dính lấy anh để lấy cảm hứng từ anh đó!”

Việt Tuyên cười.

“Cảm hứng không phải cứ đóng cửa ngồi trong phòng là có được”, Diệp Anh ngả vào vai anh, “Chỉ cần tâm trạng tốt, một nhánh cây ngọn cỏ, một bộ phim, một bữa ăn tối đều có thể mang lại cảm hứng kì diệu”.

“Bây giờ em đã có cảm hứng rồi đúng không?”

“Đúng vậy” Bên ngoài xe, sắc đêm vắng vặc, Diệp Anh cười nói với Việt Tuyên: “Hơn nữa, cảm hứng này lại do chính anh mang đến cho em”.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

Có lẽ anh không hiểu. Nhưng tôi hận anh.

Mới chỉ mười mấy ngày ngắn ngủi, Sâm Minh Mỹ đã gây đi trông thấy, làn da cũng sạm đi vài phần, nhưng khi mang bản thiết kế ra với vẻ ung dung tự đắc, thấy nét mặt tán thưởng của Liêu Tu và Quỳnh An, cô mới cảm thấy tất cả khổ cực đều đã được đền đáp.

“Hai người thấy thế nào?”

Dù trong lòng rất tự tin nhưng Sâm Minh Mỹ vẫn kiềm chế, hi vọng nhận được những đánh giá khách quan từ hai người đó. Cuộc thi lần này, cô phải hết sức cẩn thận, phải chuẩn bị tinh thần chu toàn để nắm chắc phần thắng trong tay mới được.

“Thiết kế ren không phải là mới, nhưng vận dụng ren trên diện tích rộng như thế này lại rất hiếm thấy”, ánh mắt lướt trên bản thiết kế, Quỳnh An đầy tán thưởng, “Hàng loạt thiết kế này chủ yếu của cô là ren trắng, hiệu quả tổng thể rất lộng lẫy, lại thanh tao, thoát tục, tôi tin là có thể thúc đẩy trào lưu Retro mới về ren.”

Trong tất cả các thiết kế, Quỳnh An thích nhất thiết kế quần ren ống loe màu trắng, hoa văn tinh tế, thuần khiết không tỳ vết, chỉ cần một thiết kế này thôi, đã đủ khiến sự phối hợp trang phục bình thường trở nên uyển chuyển, quý phái.

Thấy trong mắt Quỳnh An không giấu nổi sự tán thưởng dành cho thiết kế quần ren ống loe màu trắng, Sâm Minh Mỹ cup mắt, nhấp một ngụm cà phê.

Hồi nhỏ, lần đầu tiên cô nhìn thấy chiếc quần ống dài màu trắng với hoa văn phức tạp, lộng lẫy chính là do “công chúa nhỏ” mặc. Trông cô nàng như một tiên nữ thuần khiết đến từ vương quốc băng tuyết, cao quý thoát tục khiến người khác không dám nhìn trực diện. Tất cả những bé gái có mặt lúc đó đều sững sờ, quả thật không thể tưởng tượng rằng có thể đẹp đến mức đó.

Nắm chặt tách cà phê trong tay, Sâm Minh Mỹ lặng lẽ mỉm cười. Tất cả những thứ ngáng đường cô, khiến cô ganh ghét bất an, cuối cùng cũng sẽ bị cô đạp dưới chân mình. Ren trắng thuần khiết đẹp dễ đó, coi như món quà mà “công chúa nhỏ” bù đắp cho cô.

Diệp Anh cũng đã vẽ xong nét cuối cùng trên bản thiết kế.

Nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, lòng cũng thư thái như ánh nắng dát vàng kia, cô mỉm cười nhìn lại bản vẽ. Hồi lâu sau, cô đặt nó vào cùng những bản vẽ đã hoàn thành khác trong ngăn kéo rồi khóa lại. Đúng lúc đó Tracy gõ cửa đi vào, vui mừng hỏi: “Diệp tiểu thư, đó là bản thiết kế tham dự cuộc thi mà cô chuẩn bị đúng không?”

“Ừm, đúng rồi.” Để chìa khóa vào trong túi xách, Diệp Anh tiện tay lấy điện thoại di động ra, thấy có vài tin nhắn.

“Tôi, tôi có thể ngắm một chút không?”, Tracy kích động, “Nghe nói bên Sâm tiểu thư cũng cho ra bản thiết kế rồi”. Diệp Anh cười, nét mặt đang tập trung vào một tin nhắn, bỗng nhiên ngăn người, đồng tử đột nhiên co lại, sắc mặt tối sầm. Nhìn bộ dạng của cô, Tracy sợ hãi, lùi về sau một bước theo bản năng, với lấy áo khoác và túi xách, Diệp Anh bước vội về phía cửa, vừa đi

vừa gọi điện thoại, cố kìm nén cơn giận, nói: “Trong vòng hai mươi phút, tôi phải gặp được anh.”

Vẫn là phòng trà tư nhân mang phong cách Địa Trung Hải.

Trước khung cửa sắt với họa tiết hình hoa màu trắng xinh đẹp, ngọn lửa giận trong ngực càng lúc càng bốc cháy hừng hực, Diệp Anh nắm chặt hai tay, nghe thấy tiếng bước chân đàn ông bên ngoài cửa. Cánh cửa vừa mở, bóng dáng người đàn ông mạnh mẽ ngang tàng vừa xuất hiện, cô liền với lấy chiếc gạt tàn bằng pha lê, ném mạnh về phía đầu anh!

“Rầm!”

Cho dù đã nhanh chóng né người, chiếc gạt tàn vẫn sượt qua trán Việt Xán, đập mạnh vào bức tường sau lưng anh, những mảnh pha lê vỡ vụn, bắn tung tóe!

“Tường Vi!”

Việt Xán ngẩn người, trán rất đau, đưa ngón tay chạm vào vết thương đang rỉ máu. Đang họp với khách hàng quan trọng, nhưng nhận được điện thoại của cô, anh lập tức cho trợ lý đặc biệt thay mình chủ trì cuộc họp, còn anh vội vã đến đây, không ngờ chờ đợi anh là gương mặt đầy phần nộ của cô.

“Anh đến muộn sao?”

Theo phản xạ, Việt Xán nhìn đồng hồ đeo tay, nhưng anh đã lái xe nhanh như bay, chỉ mất mười lăm phút đã đến đây. Những ngày gần đây, nhằm phối hợp với kế hoạch của cô, anh buộc phải ở bên Sâm Minh Mỹ, còn phải chịu đựng cảnh cô và Việt Tuyên có đôi có cặp, thậm chí đến một ánh mắt của cô, anh cũng không có được. Cuối cùng, hôm nay, cô cũng nghĩ đến muốn gặp

anh, trong lòng anh vui mừng khôn xiết.

“Việt Xán!”

Cầm phẫn nheo mắt lại, Diệp Anh lạnh lùng cười:

“Anh được lắm! Thực sự anh được lắm! Anh cho rằng anh có thể giấu tôi bao lâu? Anh đúng là đáng nể! Có phải anh cho rằng tôi sẽ cảm ơn anh, tôi sẽ cảm động đến mức độ nước mắt sụt sùi đúng không?”

Việt Xán mang máng hiểu, bất an khẽ ho một tiếng: “Ý em là...”

“Tôi đang nói về chuyện của Sâm Lạc Lãng! Tôi đang nói về những việc anh đã làm ở Ý!” Cầm phẫn nhìn Việt Xán, Diệp Anh tiến gần anh, “Thảo nào hết lần này đến lần khác, anh bắt tôi dừng tay, nói rằng anh sẽ thay tôi báo thù! Đây chính là cách báo thù của anh sao? Đây chính là thủ đoạn của anh sao?! Tìm người bắt cóc Sâm Lạc Lãng, ngược đãi hắn, giết chết hắn!”

“Em làm sao...” Việt Xán có chút bất ngờ.

Toàn bộ sự việc về Sâm Lạc Lãng, anh làm rất kín đáo. Từ việc tiếp xúc với băng đảng xã hội đen ở Ý đến việc sắp xếp cho Sâm Lạc Lãng có quan hệ bất chính với tình nhân của đại ca xã hội đen, rồi đến việc băng đảng xã hội đen truy sát, giam giữ, hành hạ, cuối cùng là xử tử Sâm Lạc Lãng, rất ít người biết nội tình sự việc.

Anh có thể khẳng định, Sâm Minh Mỹ không hề hay biết.

Việt Tuyên cũng không hề biết.

Diệp Anh càng không thể biết.

“Tôi làm sao mà biết được?”, Diệp Anh cười khẩy, “Việt Xán, từ đầu đến cuối anh luôn coi tôi là một con ngốc, coi tôi là kẻ đần độn! Anh tưởng rằng

anh giết Sâm Lạc Lãng giúp tôi là tôi phải cảm động đến rơi nước mắt, cảm ơn đại ân đại đức của anh hay sao?! Cho dù tôi đã nói với anh, tôi phải đích thân trả thù, tôi phải tận mắt chứng kiến Sâm Lạc Lãng từng bước từng bước hết đời, tôi phải tận tay lấy dao đâm thẳng vào ngực Sâm Lạc Lãng, anh vẫn coi tôi là đứa trẻ không có đầu óc! Anh tự ý quá đấy! Tự cho mình là đúng quá mức rồi đấy.”

“Diệp Anh!”

Nắm chặt đôi vai cô, Việt Xán nói khẽ:

“Dù nói thế nào đi chăng nữa, Sâm Lạc Lãng cũng đã chết rồi, mối thù của em đã được báo rồi! Em phải hiểu rằng, anh biết hắc đã từng làm gì em, anh cũng cảm hận hắc không kém gì em! Ngay từ trước khi em ra khỏi trại cải tạo, toàn bộ kế hoạch báo thù của anh đã tiến hành rồi! Anh không biết rằng em sẽ quay về trước mặt anh, anh không biết em cũng có kế hoạch của mình!”

Ngừng một chút, Việt Xán lắc đầu: “Không, dù có biết sớm đi chăng nữa, anh cũng không muốn em nhúng tay vào! Em đã phải trải qua quá nhiều bất hạnh, anh chỉ hi vọng, con đường tương lai của em sẽ không còn tăm tối, nhuộm máu triền miên nữa.”

“Không muốn tôi nhúng tay vào? Anh thay tôi báo thù? Thế nên, mối thù của tôi đã được báo rồi sao? Đơn giản thế ư?” Diệp Anh lạnh lùng nói, mỉm cười một cách kì quái, “Đơn giản thế thôi sao? Sáu năm nay, tôi đêm đêm trần trọc, giấc ngủ chẳng lành, chỉ đơn giản như vậy là tôi có thể hoàn toàn hài lòng, tất cả có thể kết thúc rồi sao?”.

Giọng cô càng lúc càng lạnh băng: “Anh có biết Sâm Lạc Lãng đã từng làm những gì không? Hắc đã ăn cắp bản thiết kế của cha tôi, cướp mất công ty của cha tôi, dụ dỗ mẹ tôi phản bội cha tôi, khiến cha tôi phải tự sát!”. Việt

Xán nín thở. “Cha tôi, người cha yêu thương tôi nhất”, đáy mắt lạnh băng không một vệt nước mắt, gương mặt Diệp Anh vô cảm, nói: “Mang nỗi đau khổ tốt cùng, từ bỏ cuộc sống, rời xa thế gian này”.

“Trường Vi...”, giọng Việt Xán nghẹn ngào.

“Sau đó”, cô tiếp tục nói, gương mặt vẫn vô cảm,”hắn bắt đầu sàm sỡ tôi, hời đó, đêm đến, hắn thường xuyên mò vào phòng tôi, lột bỏ quần áo tôi, làm phiền tôi...”.

“Đừng nói nữa!”, Việt Xán đau đớn rít lên. “Có lần, Sâm Minh Mỹ cho thuốc ngủ vào cơm của tôi, vứt tôi lên giường của Sâm Lạc Lãng”, ngược mắt lên, Diệp Anh cười mỉa mai, “chính là Sâm Minh Mỹ mà anh cứ luôn miệng nói là không liên quan gì đến mối thù của tôi đó, chính cô ta đã giúp Sâm Lạc Lãng chính thức chiếm đoạt tôi!”.

“Đủ rồi!” Việt Xán không thể nghe tiếp được nữa, đau đớn đến mức toàn thân như bị xé nát!

“Không, Sâm Lạc Lãng chưa bao giờ cảm thấy đủ!” Nhìn anh đau đớn, nỗi căm hận của Diệp Anh như tìm được chỗ trú ẩn, “Hắn làm nhục tôi không chỉ một lần, cũng không phải hai, ba lần, chỉ cần hắn muốn là hắn sẽ phá cửa phòng tôi, trói tay tôi lên đầu giường...”

“Đừng, đừng nói nữa!”

Nắm chặt đôi vai cô, Việt Xán van nài!

“Anh còn nhớ những vết bầm tím trên người tôi năm đó không? Chỗ này, chỗ này, chỗ này”, ngón tay Diệp Anh lạnh giá lướt qua cổ, xương quai xanh, ngực, bụng, và cả những chỗ phía dưới nữa, nụ cười cô kì quái như hút phải thuốc phiện, u uất, ma mị, “còn chỗ này nữa, chỗ này nữa, tất cả đều bị Sâm Lạc Lãng dùng...”.

“Um.”

Đau khổ tột cùng, Việt Xán dùng đôi môi mình mạnh mẽ khóa chặt khuôn miệng còn đang muốn nói tiếp của cô. Cô liếc mình giãy giụa, tránh bên phải né bên trái. Anh ghì chặt, dùng đôi môi run rẩy của mình bịt chặt bất cứ khe hở nào có thể phát ra âm thanh trên miệng cô.

Anh không muốn nghĩ, không dám nghĩ, tuy đã sớm biết chân tướng sự việc có thể sẽ thế này, nhưng sự việc lại được nói ra một cách trần trụi từ miệng cô như thế lại là điều vô cùng tàn nhẫn! Nhưng, nếu chỉ mới nghe đã khiến anh đau đớn đến mức khó lòng chịu đựng được thì những năm tháng đó, những ngày tháng như thế, cô đã vượt qua bằng cách nào cơ chứ?!

Chất lỏng lạnh giá lăn dài trên mặt Diệp Anh

Nhưng cô biết mình không hề khóc.

Cô sớm đã không còn khóc lóc vì những điều này từ lâu.

Cuối cùng, dường như cũng bình tĩnh lại một chút, Việt Xán lúng túng quay đầu đi, không cho Diệp Anh nhìn thấy khuôn mặt mình. Trong đáy lòng Diệp Anh dường như cũng lộ ra một hố sâu, từ từ cuốn trôi những căm hận và hừng hực như lửa đốt đó.

“Trước khi gặp anh, tuy trong lòng tôi luôn giấu kín những căm hận đối với Sâm Lạc Lăng, nhưng vẫn có thể sống và học tập một cách bình thường”, Diệp Anh ngậy ra tượng gỗ, khép mắt lại, nhớ về lần đầu tiên gặp anh trong cơn mưa, dưới rặng tường vi đỏ tươi đó, “Nhưng tôi đã gặp anh. Anh giống như ngọn lửa, bùng cháy mạnh mẽ, kiêu ngạo, nhất quyết bước vào thế giới của tôi. Anh đã khiến những điều mà tôi vốn dĩ có thể chịu đựng được trở thành không thể.”

Việt Xán ôm chặt lấy cô.

“Khi đó, tôi đã lắp thêm vài ổ khóa cửa phòng, mấy lần nhảy cửa sổ trốn thoát, tôi không thể chịu đựng được nữa, cho dù có bị ông ta đánh chết...”. Hàng mi run rẩy mở ra, cô thất thần nhìn anh, “Vì vậy, khi anh nói đưa tôi chạy trốn khỏi nơi đó, đến một đất nước khác, cùng chung sống với nhau, tôi đã đồng ý. Tôi muốn sống với anh, cho dù phải tạm gác lại việc báo thù cho cha, tôi cho rằng cha tôi sẽ tha thứ cho tôi, cha tôi sẽ không muốn nhìn thấy con gái ông mãi chìm đắm trong nỗi ám ảnh về Sâm Lạc Lăng.”

“Anh xin lỗi.”

Anh run rẩy nói, hai cánh tay siết chặt lấy cô như muốn ôm cô vào tận xương tủy.

“Chắc em không biết đêm đó xảy ra chuyện gì đúng không? Để anh nói cho em biết, được không?”

Cô thất thần nở nụ cười, ánh mắt u tối khác thường, “Đêm đó, vừa hay hoa tường vi ngoài cửa sổ đã nở...”

Đêm đó, cô mở cửa sổ, mưa nhỏ hắt vào. Những nụ hoa tường vi trắng tinh khiết lặng lẽ nở rộ vào mùa hè năm ấy, những giọt mưa long lanh lăn tròn trên cánh hoa trắng, tĩnh mịch đến mức bầu không khí có chút bất an. Trong đêm mưa gió, nhiệt độ bất ngờ xuống thấp, mẹ đã ngủ rồi, cô đã kéo chiếc va ly đồ đạc chuẩn bị sẵn từ trước ra khỏi chỗ kín đáo trong tủ quần áo, kiểm tra một lượt thuốc của mẹ, trong lòng hồi hộp đến mức có thể nghe thấy tiếng mạch đập thành thịch bên tai, cô nhìn chăm chăm vào đồng hồ.

Tích tắc.

Kim đồng hồ đã chỉ tám giờ.

Ngoài cửa sổ mưa rơi lất phất, ánh đèn đường vàng mờ càng trở nên mờ hồ tỏng màn mưa, cô nhón chân nhìn ra ngoài cửa sổ hết lần này đến lần

khác, lòng như lửa đốt. Cô không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao Xán lại không đến đúng như đã hẹn!

Trong lòng ngày càng nặng trĩu.

Xán và cô đã chuẩn bị lâu như thế, tất cả chỉ đợi giờ phút này thôi. Cô đã bắt đầu sợ hãi, sợ rằng chỉ cần một sơ suất nhỏ, tương lai trong tầm tay kia sẽ... Trong màn đêm, mưa càng lúc càng nặng hạt, giờ chỉ còn nhìn thấy tia sáng mờ hồ của ngọn đèn đường, kim đồng hồ trên tường vẫn không ngừng kêu tích tắc, tích tắc, những ngón tay cô nắm chặt vào bậu cửa sổ, hi vọng chỉ một giây sau là có thể nhìn thấy bóng dáng người thanh niên quen thuộc xuất hiện nơi đầu ngõ!

“Rầm!”

Cánh cửa phòng bị đập ra một cách thô lỗ!

Cô hoảng hốt, run sợ ngoái đầu, trước mặt là Sâm Lạc Lãng say bí tỉ đập cửa đi vào. Hơi thở nồng nặc mùi rượu khiến người khác buồn nôn, nhìn thấy hành lý của cô để trên sàn nhà, hân hoan xiêu, nhả mặt cười rồi tiến đến gần cô:

“Công chúa nhỏ của ta, cô muốn bỏ trốn sao?”

Nỗi sợ hãi lâu ngày khiến cô co rúm người lùi lại về phía sau, cả người tựa sát vào cửa sổ.

“Ha, ha, ha, ha, ha, ha! Cô suy nghĩ quá viễn vông rồi đó!” Mùi rượu khiến cô buồn nôn, mặt Sâm Lạc Lãng gần như gí sát vào mặt cô, cười một cách thô tục, “Công chúa Tường Vi bé nhỏ xinh đẹp, xin cô nhớ kỹ cho, từ trong ra ngoài, mỗi sợi tóc của cô, mỗi tấc da thịt của cô, mỗi mảnh linh hồn cô đều thuộc về ta! Đừng tưởng ta mới nói lỏng cho cô một chút, là cô đã cho rằng có thể mọc cánh bay đi!”

Hắn lè lưỡi, vô cùng chậm rãi liếm lên gò má cô một cách sỉ nhục.

“Cút ra!”

Cô không chịu đựng được hét lên, sụp đổ, liều mạng đẩy hắn ra!

“Rầm!”

Hắn ra sức đập đầu cô vào cửa sổ, “rầm” một tiếng, bóng tối và mùi tanh nồng bao trùm lấy cô, trời đất quay cuồng. Cô không thể mở mắt, đau đớn tột cùng khiến cơ thể trở nên tê liệt!

“Nói! Thăng nhóc khốn khiếp đó là đứa nào?”

Hắn hung hãn ra sức đập đầu cô vào cửa sổ một lần nữa, những giọt đỏ tươi chảy ra, vương trên đóa hoa tường vi mới nở trên cửa sổ. Những đóa hoa trắng tinh khiết phút chốt nhuộm màu đỏ, tiếng gào của Sâm Lạc Lãng vang dội bên tai cô:

“Mày lại dám bỏ trốn với nó à! Con tiện nhân!” Hơi thở phả ra mùi rượt khiến người khác buồn nôn, hắn nói rồi xé rách quần áo của cô và chiếm đoạt cô như một con thú hoang!

“Cút ra!”

Nỗi sợ hãi như bóng tối đổ ập xuống, cô sụp đổ hét lên, dốc hết sức lực, móng tay cào mạnh lên mặt hắn! Đến mức cô thậm chí có thể cảm nhận được hơi nóng của da thịt!

Sâm Lạc Lãng đau đớn hét lên một tiếng!

“Con tiện nhân!”

Hắn phần nộ đá cô từ cửa sổ đến bên bàn, khiến cả người cô văng ra, trán

đập vào góc bàn nhọn hoắt. “Rầm”, như thế va vào một lưỡi dao găm, thứ chất lỏng màu đỏ vương khắp nơi! Cô co quắp nằm trên mặt đất, đau đớn đến mức không còn đủ sức phát ra một tiếng rên rĩ!

Sau cơn hôn mê, cô mơ màng tỉnh lại, chưa kịp lấy tay quệt vết máu dính trên mí mắt, đã cảm thấy mình không một mảnh vải che thân, hơi lạnh khắp người, còn gã đàn ông toàn thân nồng nặc mùi rượu kia đang định giở trò.

“Xán...”

Giống như một con cá giãy chết, cô liều mạng vùng vẫy, giãy giụa, nhưng gã đàn ông lại như ngọn núi ngàn cân, chân tay cô bị ghì chặt trên đất, máu chảy trên mặt!

“Xán...”

Ánh đèn đường mờ ảo, mưa nhỏ lất phất, tường vi nhuộm máu, chàng thanh niên đó sẽ đến cứu cô, một lúc nữa, chàng thanh niên sẽ chạy như bay đến đầu ngõ, sẽ xông lên, sẽ cứu cô, sẽ nắm lấy tay cô, sẽ đưa cô đến vương quốc xinh đẹp trồng đầy hoa tường vi!

Nền đất lạnh ngắt.

Cô tuyệt vọng kêu gào.

“Xán...”

Trước mắt mơ hồ, thấp thoáng xuất hiện một bóng người, máu trên người đã đông lại, mở to mắt, trong giây lát, cô vui mừng khôn xiết:

“Xán”

Sâm Lạc Lãng toàn thân nồng nặc mùi rượu, ngẩng đầu lên khỏi ngực cô, bỗng nhiên cười như điên dại, đẩy mạnh đầu cô: “Công chúa nhỏ của ta, nhìn

rõ xem đó là ai đi!”. Bóng người mơ hồ dần rõ, trái tim cô ngay lập tức trĩu nặng! “Mẹ..” Cô dường như không dám tin vào mắt mình. Mẹ cô không muốn bỏ trốn cùng cô, nên cô đã cho thuốc ngủ vào nước uống của mẹ, đợi Xán đến sẽ đẩy mẹ cùng trốn đi. Mẹ đáng lẽ đang ngủ say, sao có thể đi ra khỏi phòng vào lúc này?

Đôi mắt thần thờ như hang sâu tắm tối, cơn gió chiều mát rượi thổi qua cửa sổ phòng, bên ngoài đài phun nước bắn tung tóe, hoa cỏ xanh tươi, còn Diệp Anh sắc mặt trắng bệch, đờ đẫn hồi tưởng lại những kí ức đáng sợ như cơn ác mộng. Cô như thể không còn nghe tiếng gọi lo lắng, đau đớn của Việt Xán. Từng cảnh tượng đêm đó hiện về như những mảnh gương vỡ nhuốm đầy máu, vạch những đường sắc nhọn qua đầu cô!

“...Hắn với lấy chiếc roi da treo trên tường”, cô đờ đẫn nói, toàn thân lạnh toát, dần trở nên run rẩy, ánh mắt vẫn vô hồn, “bắt đầu quất lên người mẹ tôi...”

Đó là hồi ức đau đớn nhất trong cái đêm ấy.

Khi Sâm Lạc Lãng vung roi, quất lên người mẹ cô, khi quần áo mẹ rách toạc, khắp người hằn vết roi, khi mẹ kêu gào, đau đớn, ôm đầu trốn tránh khắp nơi...

Cô xông lên, điên dại cào cấu Sâm Lạc Lãng! Cô biết rõ bị chiếc roi da đó quất lên người sẽ đau đớn thế nào!

Khoảnh khắc đó!

Cô thà để Sâm Lạc Lãng giết chết!

Cho dù Sâm Lạc Lãng có làm chuyện đó với cô thêm hàng trăm, hàng ngàn lần, chỉ cần hằn tha cho mẹ cô, cho dù có phải quỳ xuống dập đầu cầu xin, cô cũng cam lòng!

Điệu cười dữ tợn của Sâm Lạc Lãng cũng càng ngày càng điên cuồng. Hẳn dường như biết rõ, cách làm này càng khiến cô lòng tan dạ nát hơn bất kì hình phạt nào hết. Hẳn hết lần này đến lần khác đá cô ra khi cô cố bổ nhào lên che chở cho mẹ, mặc cho mẹ cô gào khóc, van xin, từng làn roi vắn tới tấp quất xuống cơ thể bà, và làn roi cuối cùng mạnh nhất ấy đã quất lên mặt mẹ cô!

Nhát roi đó đã khiến mẹ cô ngã ngửa về sau, ngã về đúng cạnh bàn sắc nhọn nơi thấm đẫm máu cô ban nãy! “Rầm!” Cơ thể mẹ co giật dữ dội một hồi, sau đó bất động. khi cô lấy bầy bò đến bên, màu đỏ đã thấm đẫm nền nhà. Thế giới quay cuồng điên đảo như thể bị hủy diệt, cô run rẩy sờ vào miệng và mũi mẹ. Mẹ trợn trừng mắt, nằm ở đó. Cô điên cuồng, tuyệt vọng gục lên ngực mẹ, áp tai nghe nhịp tim của mẹ...

Im ắng...

...đến vậy.

Im ắng đến nhường nào.

Im ắng như những cánh hoa tường vi trắng nhuộm đầy máu bên ngoài cửa sổ, im ắng như thể bóng dáng vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện dưới ánh đèn đường vàng mờ trong mưa mù, im ắng như đôi mắt trợn trừng của mẹ và màu đỏ trên sàn. Ánh mắt cô chầm chậm rời khỏi mẹ, nhìn thấy con dao gọt hoa quả rơi từ trên bàn xuống nền nhà. Tất cả đều giống như những động tác quay chậm, khi cô với lấy con dao, Sâm Lạc Lãng tay nắm roi da không kịp phản ứng.

Giết chết hẳn!

Giết chết hẳn!

Cô phải giết chết hẳn!

Chỉ phút chốc, máu tanh nhuộm đỏ cả thế giới!

“Khục! Khục!”

Cười như kẻ tâm thần, đôi đồng tử của Diệp Anh chậm chậm chuyển động, nói một cách kì quái: “Anh có biết cảm giác giết người như thế nào không? Giống như là, tất cả có thể kết thúc được rồi, tất cả cuối cùng cũng có thể kết thúc được rồi.”

“Diệp Anh!” Đau đớn ôm chặt cô vào lòng, tay phải Việt Xán run rẩy vuốt mái tóc đen dài của cô: “Anh xin lỗi, nếu như anh ở đó, nếu như lúc đó anh ở đó...”

“Tiếc rằng, đó chỉ là một con dao gọt hoa quả”, giọng cô u uất vang vọng bên lồng ngực Việt Xán, “Khi tôi nghe nói hãn chỉ phải nằm viện nửa tháng là có thể nguyên lành không sút mẻ ra viện, anh có biết tâm trạng tôi như thế nào không? Tôi hận, vì sao tôi chỉ đâm có như vậy, tại sao tôi không tiếp tục đâm cho hãn chết!”.

“Anh xin lỗi!” Điều mà Việt Xán có thể nói dường như chỉ còn lại câu này.

“Cha tôi chết rồi, mẹ tôi cũng chết rồi”, cô yếu ớt đẩy anh ra, “Vết thương khiến hãn phải nằm viện một tháng đó, tôi đã phải vào trại cải tạo sáu năm. Không, Việt Xán, không đủ. Giết chết hãn là không đủ. Tôi muốn hủy hoại hãn từng chút, từng chút một. Tôi muốn giày vò hãn từng chút, từng chút một. Tôi muốn nợ máu phải trả bằng máu. Tôi muốn làm cho hãn sống không bằng chết!” “Có thể anh không hiểu, nhưng tôi hận anh.”

Đôi mắt đen u uất, lạnh lùng, cô nói với anh:

“Việt Xán, tôi hận anh!”

Cõi mộng hỗn độn, Việt Xán chạy như điên trên con đường trong màn mưa mịt mù. Con đường nhỏ dưới cơn mưa phùn trong đêm sâu vừa tối vừa dài, không biết sẽ xảy ra điều gì đáng sợ gì. Cơn mưa trắng trời, mịt mù tối tăm, trái tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực, sự hoang mang đó, nỗi sợ hãi đó...

Nỗi sợ hãi không thể gọi thành tên nhưng lại chân thực vô cùng. Mẹ... mẹ... Những bóng người hỗn loạn, những tiếng la mắng chồng chéo, những cái đẩy đi đẩy lại, anh phần nộ chạy ngược chạy xuôi, anh có thể nhìn thấy nơi cao cao trên cầu thang... Mẹ anh như chú chim nhạn đang rơi xuống.

Mồ hôi lạnh đầm đìa, Việt Xán rên rỉ, hơi thở gấp gáp, trái tim quặn thắt từng hồi, anh đang chìm trong cơn ác mộng. Trong cơn mê, màn mưa bụi mịt mù dày đặc, âm thanh cơ thể ngã xuống nền đất vang dội, máu đỏ bị nước mưa cuốn trôi đi khắp tứ phương...

“A!”

Ú ớ một tiếng, Việt Xán kinh hãi ngồi bật dậy trên giường, mồ hôi lạnh nhễ nhại, cơ thể run rẩy. Hồi lâu sau, anh khép mắt lại, trong lòng biết rõ do câu chuyện của Diệp Anh ban ngày đã khiến anh lại mơ thấy ác mộng này...

Bước đến bên cửa sổ, kéo tấm rèm dày kín ra, Việt Xán trầm lặng, tựa đầu vào khung cửa sổ, bên ngoài là màn đêm tăm tối. Cô sai rồi, anh hiểu. Đêm đó, mẹ anh cũng qua đời. Đêm đó, anh đã đứng đợi ở ngã rẽ nơi con ngõ phía dưới cửa sổ của cô, rồi bỗng nhiên nhận được cuộc điện thoại, anh chạy điên cuồng, anh muốn về nhà ngay lập tức!

Có lẽ chỉ cần anh về sớm hơn năm phút, hay cho dù chỉ là hai phút!

Mẹ anh có lẽ đã không chết...

Buổi tối hôm đó có lẽ đã bị nguyên rủa. Tuy anh chưa có bao giờ tin vào những điều này. Hút một điếu thuốc, khói vẫn vút, cuộn bay không tan trong màn đêm, Việt Xán mím môi, đầy chua chát.

Trong màn đêm tối mò, cánh cửa phòng thiết kế của Diệp Anh khép hờ, ngăn kéo bàn mở ra hết sức cẩn thận, bên trong ngăn kéo là xấp bản thiết kế mà cô vừa hoàn thành!

Xấp bản vẽ bị lấy ra lật giở.

Người đó như thể rất kinh ngạc.

Sau đó, người đó đặt bản thiết kế vào máy phô tô, ánh sáng trong máy phô tô hắt ra.

Sáng hôm sau,

Sâm Minh Mỹ nhìn chăm chăm xấp bản vẽ trước mặt, những ngón tay hơi run, rồi một lần nữa xem từng trang, từng trang một cách khó khăn. Nét mặt cô vô cùng khó coi, cơ thể cũng bất giác run rẩy, cho dù có đánh giá khắt khe đến đâu, bản thiết kế này của Diệp Anh vẫn xuất sắc hơn tác phẩm của cô mấy bậc!

Cảm hứng về ren trắng của cô giống như món đồ chơi trẻ con trước mặt Diệp Anh. Tiu nguỉu ném bỏ bản thiết kế trong tây, Sâm Minh Mỹ tự cười nhạo. Đó không phải đồ chơi trẻ con, mà là thứ “công chúa nhỏ” mặc chơi khi chưa tròn mười tuổi.

Sự căm hận dần dần xâm chiếm cơ thể cô.

Luôn có kẻ như thế.

Luôn có những kẻ dường như được trời phú, dường như vừa mới sinh ra đã ở trên cao vời vợi, thành công và thắng lợi đến với họ quá dễ dàng, trước mặt những kẻ như thế, cho dù có cần cù, nỗ lực bao nhiêu cũng chỉ là trò cười.

Trước kia là “công chúa nhỏ”.

Bây giờ là Diệp Anh.

Cô lặn lội bao nhiêu năm nay, khó khăn lắm mới có chỗ đứng trong làng thời trang, còn Diệp Anh chỉ tốt nghiệp một trường đại học hạng xoàng ở nước ngoài lại có thể kèn cựa cô dễ dàng đến thế. Vì cuộc thi này, cô dốc hết tâm huyết, lao tâm khổ tứ nghĩ ra bản thiết kế, Diệp Anh chỉ cần nhắc bút vẽ vài đường là đã cho ra một bản thiết kế mà so với bản thiết kế của cô, đúng là một trời một vực.

Nắm chặt bàn tay.

Móng tay cô cắm vào lòng bàn tay. Đau đớn từng hồi.

Sâm Minh Mỹ hít một hơi thật sâu, không, không ai được phép xem thường cô, những kẻ mắt mọc trên trán kia cuối cùng cũng có ngày phải nằm bò dưới chân cô.

Đêm mùa thu, tại nhà họ Tạ, trước cửa sau nhà, hoa tường vi không còn nở rộ như những ngày hè, chỉ còn trong nhà kính, các loại hoa tường vi vẫn đang đua nhau nở, như thể đã quên đi mùa vụ, như một biển hoa kiên trì nở bung hằng ngày hằng đêm, hằng tháng hằng năm.

Nhưng Diệp Anh đã không đến căn nhà kính đó nữa.

Mấy lần Việt Xán định chặn cô lại, nhưng cô đã nhìn thấy anh từ xa nên tránh đi, nếu như không tránh được, cô liền tỏ ra lạnh nhạt và không muốn nghe anh giải thích gì thêm. Ngược lại, cô ngày càng dịu dàng với Việt Tuyên, đi làm hay tan ca đều đi cùng Việt Tuyên. Mỗi lần đẩy xe lăn cùng Việt Tuyên đi dạo trong vườn, hay hẹn hò bên ngoài, hoặc ăn tối ở nhà, trong mắt cô chỉ có mình Việt Tuyên.

Những ngày gần đây, Sâm Minh Mỹ cũng rất tiêu tụy như thế ngày nào cũng thức đêm, người tiếp tục gầy đi, quần thâm quanh mắt xuất hiện. Bữa tối hôm nay, ánh mắt Tạ Hoa Lăng quét một lượt qua Sâm Minh Mỹ, chau mày nói:

“Tuy còn trẻ nhưng cũng phải chú ý chăm sóc sức khỏe chứ.”

Sâm Minh Mỹ ngỡ người rồi lập tức khéo léo trả lời: “Vâng ạ, cháu sẽ chú ý, cảm ơn bác gái”, ngừng một lát, nói tiếp: “Bác gái, hình như tinh thần bác cũng không được tốt lắm, gần đây cháu mới nhờ người mang ít tổ yến từ nước ngoài về, muốn biếu bác bồi bổ ạ!”. Tạ Hoa Lăng từ tốn ăn hết miếng bít tết: “Ừm”. trên mặt Sâm Minh Mỹ lóe lên sự vui mừng, khéo môi cong lên, đầu tiên quay sang cười với Việt Xán đang ngồi bên cạnh rồi đặc ý liếc mắt sang Diệp Anh đang ngồi đối diện. Diệp Anh gỡ xương cá, rồi gắp phần cá đã được gỡ vào bát Việt Tuyên. Gần đây sức khỏe Việt Tuyên ngày càng tốt hơn, có thể ăn được một chút hải sản. Cảm thấy ánh mắt Sâm Minh Mỹ đang nhìn mình, cô ngước mắt, cười nhạt. Từ khi tin Sâm Lạc Lăng chết được truyền đi, thái độ của Tạ Lăng Hoa với Sâm Minh Mỹ trở nên ôn hòa hơn một chút, không còn lạnh lùng như trước kia nữa.

“Con có một chuyện muốn tuyên bố”, sau khi ăn hết miếng cá Diệp Anh gắp vào bát mình, Việt Tuyên lấy khăn ăn chấm chấm khéo môi, dịu dàng nhìn Diệp Anh, nắm lấy tay cô, rồi nói với mọi người có mặt trong bữa ăn:

“Diệp Anh và con đã đính hôn được một thời gian, chúng con chuẩn bị...”.

Sống lưng cứng đờ, Sâm Minh Mỹ cắn chặt môi, dự cảm mình sẽ nghe thấy điều gì, nhưng cô không muốn nghe một chút nào! Không khí xung quanh chốc lát dường như đóng băng, lạnh đến mức buốt sống lưng.

“... Tháng sau tổ chức lễ cưới, tiện đây mời mọi người đến tham dự.”
Việt Tuyên mỉm cười ôn hòa, tay vẫn nắm bàn tay ấm nóng của Diệp Anh bỗng chặt hơn một chút, đáy mắt bừng lên khác ngày thường, tựa như hương hoa dành dành thanh dịu trong ánh mặt trời điểm lệ giữa hạ khiến người ta phải xiêu lòng.

“Không được!”

Tạ Hoa Lăng lập tức phản đối theo bản năng.

“Mẹ.”

Giọng Việt Tuyên trầm xuống, ánh mắt dừng lại trên gương mặt Tạ Hoa Lăng thay đổi mấy lần, đấu tranh tư tưởng vài giây, sau đó chán nản, nói:
“Dù sao thì con lớn rồi, cũng không cần nghe lời mẹ nữa! Nhưng đừng quên những điều mà con hứa với mẹ!”

“Con sẽ ghi nhớ.”

Việt Tuyên đáp lại rồi quay sang nhìn Diệp Anh, tình ý trong mắt dịu dàng tựa như nước biển sâu thẳm khiến Sâm Minh Mỹ uất ức. Cô không ngờ Tạ Lăng Hoa lại dễ dàng thỏa hiệp như thế, nhưng giờ phút này, cô cũng chẳng có tư cách gì để phản đối.

“Không thể được.”

Tiếng nói lạnh lùng bên cạnh vang lên, Sâm Minh Mỹ ngạc nhiên quay đầu

sang, thấy Việt Xán đang chăm chăm nhìn Việt Tuyên, sắc mặt tái xám, ánh mắt không chút che đậy, lạnh đến thấu xương. Lúc này, cô mới ý thức được rằng, luồng lạnh khiến không khí đóng băng ban nãy chính là từ Việt Xán tỏa ra.

“Hai người”, ánh mắt lạnh lùng chậm rãi nhìn Việt Tuyên và Diệp Anh, Việt Xán gằn giọng nói từng từ, “tuyệt-đối-không-thể-kết-hôn”.

Diệp Anh nhướn mày, Việt Tuyên im lặng nhìn Việt Xán. Hai người đều không nói một lời nào, dường như phản ứng của Việt Xán đã nằm trong dự tính từ lâu, chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Tạ Lăng Hoa tuy bất ngờ, nhưng vì trước nay ghét bỏ Việt Xán nên cũng không nói gì.

“Tại sao?”

Ngược lại Sâm Minh Mỹ không nhịn được, mở miệng hỏi. Tại sao người phản đối lại là Việt Xán? Tạ Lăng Hoa là mẹ của Việt Tuyên, cô là vị hôn thê cũ của Việt Tuyên, vậy thì tại sao người lên tiếng phản đối lại là Việt Xán – người anh trai cùng cha khác mẹ, tình cảm anh em cũng không sâu sắc cho lắm của Việt Tuyên?!

“Vì anh không đồng ý!”

Việt Xán bạnh cằm, lạnh lùng nhìn Việt Tuyên rồi đứng dậy, vứt mạnh khăn ăn xuống bàn khiến dao đĩa kêu lách cách! Việt Xán phẫn nộ bước nhanh ra khỏi phòng trước vẻ ngẩn ngơ của Sâm Minh Mỹ và tiếng chửi rủa “đứa con hoang”, “vô giáo dục” của Tạ Hoa Lăng.

Những cánh cửa sổ dọc hành lang mở rộng, gió đêm se lạnh.

Việt Xán càng đi càng nhanh!

Huyệt thái dương giật liên hồi.

Gương mặt anh tái xám đến mức gần như hung ác!

Nét mặt anh khiến Tạ Phong đang đứng đợi ở cuối hành lang sợ hãi, cho đến khi ánh mắt Việt Xán lạnh lùng, tàn nhẫn lướt qua, Tạ Phong mới lấy lại tinh thần, đến trước mặt anh, cẩn thận nói: “Bên Ý có tin tức đến.”

Gương mặt Việt Xán vô cảm, nghe Tạ Phóng báo cáo xong, hừ một tiếng, cười nhạt: “Tiếp tục điều tra!”

“Nếu như nguồn tin chính xác”, gương mặt trẻ trung của Tạ Phóng hiện lên chút hận thù, “Chúng ta có cần...”.

Việt Xán dừng bước, khép mắt lại, nói: “Không. Đến lúc đó, cậu đợi lệnh của tôi.”

Tạ Phóng có chút khó hiểu, nhưng nhìn sắc mặt Việt Xán liền vội vàng đáp: “Vâng, tôi hiểu!”

Bước vào phòng, gương mặt tối sầm, Việt Xán ngồi bên bàn đọc sách, lấy ra một bao thuốc rồi hút hết điều này đến điều khác, mùi thuốc lá nồng nặc lan tỏa khắp phòng.

Sâm Minh Mỹ cũng có một đêm không ngủ.

Gương mặt tiều tụy.

Ánh mắt u ám.

Trên bàn, rượu vang trong chai đã gần đến đáy, ánh mắt lơ đãng, lắc lắc ly rượu trên tay, trước mặt cô vẫn là xấp bản thiết kế chuẩn bị tham gia cuộc thi của Diệp Anh, trong đầu lặp đi lặp lại cảnh tượng Việt Tuyên tuyên bố sắp kết hôn với Diệp Anh và phản ứng dữ dội, bất ngờ của Việt Xán.

“... Cô thật lợi hại.”

Say gục lên cánh tay mình, Sâm Minh Mỹ cười ngây ngô, ly rượu trong tay nghiêng sang một bên, rượu vang đỏ tươi, trong veo uốn lượn trên mặt bàn. Cô lấy ngón tay chấm vào rượu vang đỏ như máu, không biết viết lên bàn những gì, từng nét, từng nét, rồi lẩm bẩm như người bị tâm thần:

“Cô thật là mạnh... Diệp Anh... Ha, ha... Tôi đúng là không bằng cô...”

Việt Tuyên và Diệp Anh lại có một đêm ngon giấc.

Trong tấm chăn mỏng màu trắng, hai người tay nắm tay, đầu chạm đầu, má kề má.

Hàng mi cong dài, đen nháy đẹp đẽ, đôi má ửng hồng như uống say, bờ vai trần lộ ra bên ngoài chăn của hai người đều giống nhau, trong giấc ngủ say tựa hồ ngọt ngào giống nhau, nụ cười hạnh phúc giống nhau, nụ cười hạnh phúc trên khóe môi hai người dường như cũng giống hệt nhau.

Ngày hôm sau.

Diệp Anh khoan khoái tỉnh giấc, thay quần áo rồi chậm rãi chạy vài vòng trong vườn hoa. Cô bắt gặp Việt Xán vừa từ nhà kính bước ra, dường như anh đã cả đêm không ngủ. cô chạy chậm lại, chào hỏi anh như thể tâm trạng rất tốt, còn Việt Xán chỉ thờ ơ nhìn cô một cái rồi đi qua trước mặt cô.

Điều này khác với tưởng tượng của cô.

Diệp Anh nhướn mày, ì ạch chạy tiếp. nhưng có điều gì hoàn toàn khác

với tưởng tượng của cô cơ chứ? Cô cười nhạt, rồi nở nụ cười sáng bừng chạy về hướng Việt Tuyên phía trước.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8

Cậu bé đang say giấc, co ro, lạnh lẽo, lập cập, cơ thể ngấm mưa, dần trở nên trắng bệch.

Cuộc thi thời trang cao cấp châu Á ngày một đến gần.

Y phục từ bản vẽ đã trở thành thành phẩm thực sự, Diệp Anh dẫn theo George và Tracy, đích thân lựa chọn vải, các loại phụ kiện, sau đó cùng thợ chế bản nghiên cứu làm thế nào để chế bản và cắt may được tinh tế, chính xác nhất. Trong cuộc thi lần này, mỗi nhà thiết kế tham gia cuộc thi sẽ được trình diễn hàng loạt thiết kế trên sàn catwalk, mỗi người mười bộ y phục, nếu chỉ dựa vào một mình Diệp Anh thì khó có thể hoàn thành được.

Thời điểm này, George và Tracy vốn đã sùng bái sâu sắc tài năng thiết kế của Diệp Anh từ lâu, mỗi bộ y phục tham gia cuộc thi được hoàn thành là mỗi lần George kinh ngạc tán thưởng, còn Tracy thì lần nào cũng ngấm nhìn đến ngẩn ngơ.

“Đây mới chính là thiết kế mang tính cách mạng thực sự!”

Tán thưởng đi tán thưởng lại, George thích thú ngắm nghía một tác phẩm dự thi vừa mới hoàn thành đang được mặc trên người ma nơ canh. Ánh mắt nhìn mãi không muốn rời, anh ta nhẹ nhàng chạm khẽ, vuốt ve bộ y phục như chạm vào người tình mà mình yêu sâu đậm, rồi lại một lần nữa tán thưởng, nói với Tracy:

“Diệp tiểu thư đúng là tuyệt đỉnh thiên tài! Bộ sưu tập “Ôm” vốn đã kinh thiên động địa, đủ để có một vị trí vững vàng trong làng thời trang rồi, tôi cứ tưởng Diệp tiểu thư sẽ dùng bộ sưu tập này tham gia cuộc thi. Không ngờ, cô ấy lại có thể có được những cảm hứng hoàn toàn mới cho cuộc thi lần này.”

Tracy cũng nhìn tác phẩm mới ra đời, lẩm bẩm phụ họa:

“Đúng đấy.”

“Bộ thiết kế này không chỉ khơi dậy trào lưu mới, mà có thể nói là sáng lập ra một thời đại mới, cho ra đời một thể loại thời trang hoàn toàn mới!” George kích động, “Chỉ có những bậc thầy thực thụ mới có thể nghĩ ra thiết kế mang tính cách mạng như thế này! Tôi thật sự muốn biết đại nã của Diệp tiểu thư có kết cấu như thế nào, lẽ nào cô ấy là người ngoài hành tinh? Hoặc là người đến từ một thế giới khác...”

“Đúng đấy.”

Tracy lẩm bẩm.

Cuộc thi ngày càng đến gần, cuộc thi thời trang cao cấp châu Á trở thành một sự kiện trọng đại được cả làng thời trang chú ý. Đứng trước các phóng viên phỏng vấn, thái độ Diệp Anh đầy tự tin, lạnh lùng và kiêu ngạo như một nhà thiết kế có thực lực.

Nữ hoàng mới tài năng của làng thời trang.

Không biết bắt đầu từ hãng thông tấn nào, danh hiệu này đã được dùng này đã được dùng mỗi lần nhắc đến Diệp Anh. Do thành công vang dội của bộ sưu tập “Ôm”, giới truyền thông liên tục dự đoán, người dành được chức quán quân khu vực Trung Quốc sẽ là Diệp Anh và Sâm Minh Mỹ, trong đó xác suất Diệp Anh dành chiến thắng cao hơn. Tuy nhiên, cũng có một số hãng truyền thông cho rằng, Sâm Minh Mỹ là con nhà nòi, từ nhỏ đã được

nhà thiết kế thuộc đẳng cấp quốc tế, bậc thầy Sâm Lạc Lăng bồi dưỡng, hun đúc đức tài, nên có nền tảng vững chắc, một nhà thiết kế đột nhiên xuất hiện như Diệp Anh chưa chắc đã đánh bại được cô.

Về phần Diệp Anh, sau khi hoàn thành các tác phẩm tham dự cuộc thi một cách thuận lợi, cô không còn quá chú ý đến cuộc thi đang đến gần, cũng chẳng hề quan tâm đến tình hình tiến triển bên phía Sâm Minh Mỹ. Khoảng thời gian này, cô cảm giác dường như có điều gì đó đang âm thầm diễn ra mà cô không hay biết.

Cô rất ít khi nhìn thấy Việt Xán.

Từ sau khi tuyên bố việc kết hôn trong bữa tối tại nhà họ Tạ, Việt Xán gần như không xuất hiện nữa. Trái lại, Sâm Minh Mỹ có vài lần đến một mình, trong bữa ăn, cô ta và Tạ Hoa Lăng càng ngày càng trở nên hòa hợp.

Việt Tuyên ngày nào cũng đến công ty.

Hằng ngày, anh đều về nhà rất muộn. Cô lo lắng cho sức khỏe của Việt Tuyên, khuyên anh đừng nên vất vả như thế hoặc về nhà làm việc cũng được. Mỗi lần như thế, Việt Tuyên đều nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, ôm rất lâu. Nhiều lần khi cô gặng hỏi, anh thậm chí còn hôn nhẹ lên môi cô.

Việt Tuyên như thế khiến cô xót xa không biết phải làm gì.

Ban đêm, Việt Tuyên bắt đầu gặp những cơn ác mộng. Từng đêm, anh nghiêng bên này, lật bên kia, run rẩy, lệ rơi nơi khóe mắt, cơ thể cũng vì đau khổ mà co giật. Sau đó, đêm này qua đêm khác, Việt Tuyên đều ôm chặt lấy cô chìm vào giấc ngủ. Bất kể tính dậy lúc nào, cô cũng đều thấy mình đang được nằm gọn trong vòng tay anh, được ôm chặt đến mức khiến hơi thở của cô cũng có chút khó khăn.

“Anh đã làm gì Việt Tuyên?”

Cuối cùng giữa đêm, Diệp Anh đã tìm thấy Việt Xán trong căn nhà kính, liền chất vấn anh. Việt Xán đang xới đất cho khi vườn trồng hoa, không khí ẩm ướt trộn lẫn hương hoa. Anh lấy khăn lau bùn đất dính trên ngón tay, cười nhạt nói:

“Thế cô đã làm gì tôi?”

Diệp Anh nín nhịn, hít một hơi, nói:

“Tôi và Việt Tuyên thật sự có dự định kết hôn. Không phải vì việc của Sâm Lạc Lăng mà tôi báo thù anh. Tôi... Tôi thích Việt Tuyên, anh ấy không liên quan gì đến tất cả mọi việc, sức khỏe anh ấy không tốt, anh ấy cũng làm em trai anh, anh đừng làm khó anh ấy.”

“Ha, ha!”

Ánh mắt Việt Xán lạnh lùng, u tối đến đáng sợ, nụ cười lạnh nhạt dường như đông lại trên gương mặt:

“Quả nhiên, những lời cô đã từng nói, rằng nếu tôi đồng ý giúp đỡ cô, cô sẽ quay về bên tôi, tất cả chỉ là những lời nói dối trá. Đối với Việt Tuyên, xem như không xảy ra sự việc Sâm Lạc Lăng, cô vẫn bằng lòng kết hôn với cậu ta, điều này thật sự khiến tim tôi tan nát. Tiếc là, cô hiểu Việt Tuyên được bao nhiêu? Đúng thế, cậu ta là em trai tôi, nên tôi hiểu cậu ta, hiểu cậu ta hơn cô hàng ngàn, hàng vạn lần!”

“Cô cho rằng tôi đang làm khó cậu ta?” Nụ cười lạnh nhạt của Việt Xán ảm như thể màn đêm đặc quánh bên ngoài nhà kính: “Có lẽ chẳng phải tôi đang làm khó cậu ta, mà là cậu ta đang làm khó tôi. Là cậu ta luôn bức bách tôi, làm khó tôi. Chỉ có điều đôi mắt cô đã bị bịt chặt, chẳng còn nhìn thấy điều gì nữa!”

Diệp Anh chau mày, nói: “Anh không cần nói những điều này. Tôi chỉ

đang cầu xin anh, đừng làm khó Việt Tuyên nữa”, sức khoẻ Việt Tuyên mới có chuyển biến tốt, cô hi vọng sức khoẻ anh có thể được duy trì như vậy và không có bất cứ điều gì phá hoại.

Việt Xán trừng mắt nhìn cô, rất lâu, đột nhiên nở nụ cười mỉa mai, như thể nản lòng khoái chí: “Yên tâm, Việt Tuyên của cô là người sắt, chẳng có gì hủy hoại được cậu ta, chẳng ai có thể làm khó cậu ta. Chỉ có tôi mới là kẻ ngốc”.

Sau đó vài ngày.

Trong nhà kính không còn thấy bóng dáng ai đó nữa, Việt Xán hình như cũng không quay về nhà họ Tạ. Sâm Minh Mỹ cũng không đến nữa. Tất cả dường như đều yên ả một cách bất thường, yên ả đến độ gần như kì quái. Mưa rả rích liên tiếp mấy ngày liền, bầu trời lúc nào cũng u ám, nặng trĩu, lòng Diệp Anh cũng nặng nề như thế bị cái gì đó đè nén, bức bối đến ngột ngạt.

Đêm tối, Diệp Anh đã say giấc.

Tiếng mưa bên ngoài vẫn rả rích, cô ngủ mơ màng, tiếng mưa phảng phất đưa cô quay về vườn hoa trung tâm rất nhiều năm trước. Những bông tường vi đỏ tươi, nở rộ trong màn mưa, những hạt mưa lăn tròn trên chiếc ô màu đen, trong khóm tường vi đỏ tươi như máu có một cậu bé đang say giấc. Cách một màn mưa mù như sương khói, cô hoảng hốt đứng nhìn cậu bé, không tiến lên trước, để mặc cơ thể cậu bé bị từng lớp, từng tầng mưa thấm dẫm. Càng lúc càng ướt sũng, cậu bé đang say giấc, co ro, lạnh lẽo, lập cập, cơ thể ngấm mưa, dần trở nên trắng bệch, từng tắc từng tắc một, trong suốt đến mức như đang dần tan biến...

Đôi mắt đột nhiên mở to.

Diệp Anh thở gấp gấp.

“Em gặp ác mộng sao?”

Vỗ nhẹ lưng cô, giọng Việt Tuyên dịu dàng, êm đềm. Những giọt mưa rá rích ướt đầm khung cửa sổ, từng vệt mưa dày đặc đan xen như tơ nhện, bên ngoài cửa sổ, con đường nhỏ trong vườn hoa được chiếu sáng bởi ánh đèn đường mờ ảo. Dưới cơn mưa mật mù trong đêm, ánh đèn vàng mờ chỉ còn sót lại từng tia ánh sáng hắt hiu.

“Uống chút nước đi.”

Việt Tuyên rót một ly nước ấm bên đầu giường, đặt vào tay cô. Hơi ấm của ly nước lan tỏa trong lòng bàn tay, cô từ từ uống vài ngụm, hơi ấm từ cổ họng xuống dạ dày, ngay lập tức khiến toàn thân dễ chịu hơn rất nhiều. Việt Tuyên nhẹ nhàng, chậm rãi vỗ nhẹ lưng cô.

“Em làm anh tỉnh giấc rồi.”

Những hình ảnh trong giấc mộng dần biến mất, Diệp Anh dựa vào vai anh, má dụi vào anh, cảm nhận hơi ấm dễ chịu từ người anh. Việt Tuyên đón lấy ly nước trong tay cô, đặt về phía đầu giường, rồi tiếp tục ôm chặt lấy vai cô.

Ánh sáng ấm áp của ngọn đèn bàn.

Sự ấm áp ấy khiến Diệp Anh đột nhiên có chút kích động, bất giác ôm chặt lấy Việt Tuyên, gương mặt áp sát vào lồng ngực anh, khẽ khàng nói:

“Cứ như là nằm mơ vậy...”

“Ừm?”, giọng anh ấm áp, dịu dàng.

“...Có thể gặp được anh”, không biết tại sao khi nói đến đây, trái tim cô loạn nhịp khác thường, gương mặt cũng nóng bừng lên, “Việt Tuyên, có lúc em nghĩ, có lẽ ông trời nhất định bắt người ta phải trải qua rất nhiều đau khổ, rồi mới thưởng cho người ta một món quà. Nếu như có thể lựa chọn, em không muốn trải qua những điều đau khổ đó. Nhưng gặp được anh, em rất vui”.

“...”

Bàn tay trên vai cô ngưng lại, hơi thở của Việt Tuyên dường như cũng ngưng lại, lúc lâu sau, anh đặt lên đầu cô một nụ hôn.

Nhưng cô lại không hài lòng.

Vào một đêm mưa thế này, trong lòng cô dường như có thứ tình cảm viên mãn đang sôi sục. Cô với tay kéo anh nằm xuống trên chiếc gối trắng tinh, nhẹ nhàng hôn anh, càng hôn càng nồng nàn, càng mãnh liệt. Hơi thở hai người trở nên gấp gáp, mưa bên ngoài cũng càng lúc càng dày. Việt Tuyên xoay người đè lên cô, cơ thể hơi nhột nhột nhưng dong dỏng, đẹp đẽ. Trong một đêm như thế này, cơ thể ấy gợi cảm khó cưỡng như thể đang tỏa hương, khiến cô càng lúc càng kích động.

“Để anh.”

Anh nhìn cô âu yếm rồi hôn lên đôi môi cô.

“Tuyên!”

Toàn thân cô run lên, ôm anh thật chặt. Cô giao trọn mình cho anh. Cơ thể anh hơi lạnh, như cánh hoa dành dành trắng muốt, mát lạnh ngày hè. Cô phải ôm lấy anh, quấn lấy anh thật chặt, thật chặt, hơi nóng mãnh liệt mới khiến anh không thể tan biến. Cô yêu người đàn ông này, đúng vậy, giây phút này,

cô bằng lòng thừa nhận, cô yêu người đàn ông này, cô bằng lòng lấy anh, cô hi vọng có thể thể hiện khía cạnh tốt đẹp nhất của bản thân trước mặt anh, cô bằng lòng chung sống với anh, cô yêu sự ấm áp, hạnh phúc mà anh mang đến cho cô, cô cũng hi vọng mình có thể đem lại hạnh phúc và ấm áp cho anh.

“Diệp Anh...”

Việt Tuyên cũng run rẩy hồn cô. Trong mắt anh, hiện rõ tình cảm nồng nàn, mãnh liệt vô cùng, nụ hôn của anh càng lúc càng trở nên cuồng nhiệt, càng lúc càng mất kiểm soát. Như thể bị ngọn lửa rừng rực đốt cháy, động tác của anh mạnh mẽ hơn tất cả những lần trước, say mê, cuồng nhiệt như thể muốn vắt kiệt linh hồn cô, muốn chiếm trọn mỗi tế bào trên người cô.

“Việt Tuyên! Việt Tuyên!”

Cơ thể cô bị niềm hoan lạc đầy đọa, lý trí khiến cô muốn Việt Tuyên chậm lại một chút, nhẹ nhàng một chút. Cô lo lắng sức khỏe của anh không thể chịu được cường độ mạnh như thế. Có điều anh càng lúc càng mạnh, càng lúc càng dữ dội khiến cô cuối cùng chẳng thể suy nghĩ được gì. Anh như cơn cuồng phong bão vũ bất ngờ trút xuống, dâng trào đến độ bất chấp tất cả, bung ra giữa bầu trời đêm. Cô bằng lòng hứng chịu tất cả những gì mà anh mang đến cho cô.

Cuối cùng.

Như hương hoa dành dành nồng nàn dưới ánh mặt trời diễm lệ, ngợp trời rợp đất, cuồn cuộn khắp nơi!

Bên ngoài cửa sổ, cơn mưa mát mẻ, hương thơm trong phòng dần dần lan tỏa và êm dịu. Rất lâu sau, Diệp Anh mới khẽ động, thấy Việt Tuyên đang dùng khăn ẩm lau mồ hôi ban nãy cho cô. Động tác của anh cẩn thận, nâng niu, như thể đó là điều quan trọng nhất lúc này khiến đáy lòng cô lại

như một dòng suối nước nóng, sùng sục, sùng sục, từng đợt, từng đợt đập dềnh trào ra.

“Ôm em.”

Cô bất giác nũng nịu, kéo lấy tay anh. Anh hơi bất ngờ rồi vỗ về cô, ánh mắt ấm áp, nói:

“Để anh lau cho em đã, như thế em ngủ sẽ dễ chịu hơn.”

“Không cần”, cô cuộn tròn trong lòng anh lấm bầm, “Em thích trên người em có hương vị của anh”. Đôi chân trần gác lên chân anh, cô nhắm nghiền mắt, ngáp dài một cái, lại nũng nịu như một đứa trẻ, “Anh cũng không được lau, trên người anh cũng phải có hương vị của em.”

“...” Việt Tuyên thở dài, có vẻ bất lực với tay tắt đèn trên đầu giường, cùng cô nằm trong tấm chăn mỏng. Rèm cửa vẫn không kéo xuống, màn đêm tràn vào phòng. Bên ngoài cửa sổ, tiếng mưa triền miên không ngớt, Diệp Anh dần chìm vào giấc ngủ, trong cơn mơ màng, cô lơ mơ cảm thấy Việt Tuyên muốn nói gì đó với cô.

“Diệp Anh...” Trong giọng nói có điều gì đó khác thường. Cô ngái ngủ, muốn tỉnh dậy trả lời anh nhưng cơ thể mệt mỏi đến mức ngón chân cũng không nhúc nhích nổi. Hình như anh ôm chặt lấy cô như mấy đêm trước, thậm chí còn chặt hơn một chút, chặt đến mức khiến cô khó chịu. Cô vừa ngủ vừa khê kêu vài tiếng, lúc đó anh mới dần nói lỏng vòng tay.

Khi tỉnh dậy...

Phải hỏi anh xem vừa nãy muốn nói gì...

Đây là suy nghĩ cuối cùng của cô trước khi mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Mưa rơi tí tách.

Tí tách.

Tí tách.

Lúc nhanh lúc chậm, triền miên, triền miên, mưa rơi cả vào trong giấc mộng của cô. Những giọt mưa cuộn tròn rơi xuống từ chiếc ô màu đen của cô, từng giọt từng giọt, mát lạnh, trong veo. Đường phố Paris, lần đầu tiên cô gặp anh, bóng dáng anh trong màn mưa mịt mù như bức tranh thủy mặc đen trắng. Từng nét, từng nét một, cô phác họa chân dung anh, rồi chặn trước xe lăn của anh. Trong màn mưa dày đặc, cô gắng sức đập đập cửa xe của anh, sự lạnh lùng của anh, sự lạnh nhạt của anh, sự xa cách của anh, dần trở nên ôn hòa, giống như giọt mực dần tan trong nước, thành từng lớp, từng lớp mềm mại...

Mưa càng lúc càng dữ dội.

Mưa rơi xối xả.

“Rầm!”, một tiếng lớn tựa cánh cửa sổ nào đó bị mưa gió thổi bật ra!

Cô tỉnh dậy.

Cả gian phòng tối đen, bên ngoài cửa sổ, cành cây, lá cây bị gió thổi lay động, lộn xộn. Mưa nhỏ đã chuyển thành cơn mưa như trút nước, nước mưa trắng xóa “ào ào” gột rửa tấm kính khung cửa sổ, như thẻ vô số dòng chảy uốn khúc tuôn trào. Nhìn làn mưa lớn bên ngoài, cô ôm chần ngấn ngơ vào giây rồi mới phát hiện trong phòng vô cùng vắng vẻ, bên cạnh cô không một bóng người.

Việt Tuyên đi đâu rồi?

Cô vội vàng quờ sang vị trí cạnh Việt Tuyên nằm ban nãy, dưới tấm chăn mỏng vẫn còn chút hơi ấm của anh, có lẽ anh mới rời đi chưa lâu. Nhưng trời mưa to thế này, anh đi đâu được cơ chứ? Lật chăn, xuống khỏi giường, cô xỏ dép lê, mở cửa đi tìm. Trước đây cũng có một hai lần, nửa đêm anh không được khỏe, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô nên lánh sang phòng bên cạnh.

“Diệp tiêu thư.”

Y tá đặc biệt trực đêm ngoài hành lang thấy cô đi ra liền đứng dậy. Y tá đặc biệt nói với cô, Nhị thiếu gia đã ra ngoài cách đây mười mấy phút, nhưng không đến phòng khác mà đi về hướng vườn hoa.

“Vườn hoa?”

Diệp Anh nhìn màn mưa lớn trắng trời bên ngoài.

“Vâng, thưa cô”, y tá đặc biệt đáp lời.

Mưa gió bên ngoài khiến những cánh cửa dọc hành lang đập rầm rầm, nước mưa hắt vào, ứ đọng thành một khoảng xám màu ướt át. Diệp Anh chau mày, quay lại phòng, khoác thêm chiếc áo len, rồi lấy luôn cả áo khoác dày cho Việt Tuyên, cầm ô lớn đội mưa đi về hướng vườn hoa bất chấp sự ngăn cản của y tá đặc biệt.

Vừa ra khỏi hành lang.

Cơn cuồng phong cuốn nước mưa hắt lên tới tận tóc! Tuy có mở ô nhưng nước mưa như thể đến từ bốn phương tám hướng, Diệp Anh phút chốc bị hắt ướt mềm! Cơn gió dữ dội như muốn cuốn xé toạc chiếc ô trong tay, cô dùng hết sức giữ chặt không để ô bị dgió cuốn đi hay lật lên. Con đường nhỏ trong vườn hoa bị nước mưa phủ trắng xóa, cô bước đi khó khăn, nước mưa lạnh buốt, trộn lẫn với màu vàng đen của đất, vừa ướt, vừa trơn, vừa bẩn.

Phóng tầm mắt về phía trước.

Mưa mịt mù, trắng trời.

Ngoài nước mưa trắng xóa ra chỉ còn lại màn đêm đen, những ngọn đèn sân vườn hai bên đường vàng nhạt nhợt, ẩm đảm. Cô cầm ô, đứng trong cơn mưa lớn, xa xa, chỉ có ngọn đèn trong nhà kính vẫn còn sáng, như thể tòa lâu đài pha lê lấp lánh, trong suốt trong những câu chuyện cổ tích.

Trong cơn mưa đêm xối cả.

Cô từng bước, từng bước tiến lại gần căn nhà kính trong suốt. Cơ thể đã thấm ướt nước mưa từ lâu, không khí lạnh lẽo, ẩm ướt, bàn chân trơn trượt khác thường, mấy lần loạng choạng, cô phải đi rất cẩn thận. Nhìn căn nhà kính gần ngay trước mắt, cô đột nhiên có cảm giác hoảng hốt kì quái, như thể đang nằm mơ.

Mưa rơi rào rào.

Từng tia nước mưa trong suốt nhỏ vun bắn tung tóe bên chân cô.

Khi cô mở cửa căn nhà kính, tiếng mưa gió ào ào lẫn át tất cả mọi âm thanh. Trong đêm sâu lạnh lẽo như thế này, không khí trong nhà kính càng trở nên ẩm ướt vô cùng, lại nồng nồng mùi bùn đất và thực vật, vừa oi vừa nóng, khiến lồng ngực cô cảm thấy ngột ngạt.

“... Đây chính là điều kiện của cậu?”

Giọng nói đầy mạnh mẽ, mĩa mai vọng ra từ phía trong căn nhà kính ẩm ướt.

Ánh mắt xuyên qua khóm tường vi đỏ tươi nở rộ đó, cô thấy gương mặt nghiêng nghiêng mạnh mẽ, hoang dại của Việt Xán. Đáy mắt đầy mĩa mai

không hề che giấu, Việt Xán nhường mày, lạnh lùng, giễu cợt nói với ai đó phía đối diện:

“Chắc hẳn cậu cũng biết, để có được những cổ phần này, tôi đã hao tốn biết bao nhiêu thời gian và sức lực, nguyên số tiền mà tôi phải trả cũng đã gấp hai, ba lần số tiền mà cậu vừa đưa ra!”

Người đối diện hình như đáp lại vài câu, giọng rất khề. Vì đứng xa nên Diệp Anh không nghe rõ. “Hừm”, sau khi nghe xong, Việt Xán cười nhạt, “Cậu đang uy hiếp tôi đấy à? Báo giá thấp như vậy, cậu tưởng tôi sẽ đưa cho cậu toàn bộ tâm huyết bao năm nay của mình hay sao? Không sai, tôi rất thành tâm thỏa thuận với cậu vụ làm ăn này, cũng hi vọng có thể vui vẻ giải quyết vấn đề này, nhưng cậu cũng có phần tham lam quá đấy, em trai thân mến của tôi ạ!”

Một tia chớp xé ngang làn mưa đêm. Đột nhiên, ánh sáng chói lòa khiến cả căn nhà kính sáng trưng như ban ngày. Đối diện với Việt Xán, bóng dáng mỏng manh ngồi trên xe lăn, dáng vẻ thanh khiết, nhợt nhạt như đoá hoa dành dành, nhưng gương mặt lại bình thản như thể tất cả đều nằm trong tầm tay, người đó chính là Việt Tuyên. Tiếng sấm nổi lên. Bên tai cô là tiếng sấm ầm ầm, còn cách xa vài mét nhưng không ngờ vẫn nghe rõ mồn một giọng nói thản nhiên, lạnh nhạt của Việt Tuyên.

“Nếu như anh đã muốn thỏa thuận thì đó là điều kiện của tôi”, Việt Tuyên bình thản nhìn Việt Xán, nét mặt phẳng lặng, “Anh có thể lựa chọn chấp nhận, tôi sẽ không miễn cưỡng anh.”

“Hừm”, Việt Xán lại cười nhạt một tiếng.

Cơn cuồng phong lại cuốn từng làn mưa dội lên căn nhà kính, trên xe lăn, Việt Tuyên mệt mỏi bóp trán, điều khiển xe lăn, từ từ quay người lại, nói: “Vậy thì tôi về đây, tôi không muốn cô ấy tỉnh dậy mà không thấy tôi.”

“Câm miệng!” Việt Xán đột nhiên phần nộ, gân xanh hai bên thái dương nổi lên gân gật: “Cậu cho rằng mình có tư cách gì?! Nếu như cô ấy biết cậu tính toán, âm mưu lâu như vậy chỉ vì muốn lợi dụng cô ấy để uy hiếp tôi, chỉ để lợi dụng cô ấy đổi lấy cổ phần của tập đoàn Tạ thì trong tay tôi, cậu tưởng rằng cô ấy sẽ tiếp tục ở bên cậu cho dù chỉ một giây hay sao?!”

Bàn tay trắng bệch nắm lấy tay vịn xe lăn.

Việt Tuyên cười lạnh nhạt:

“Cô ấy chỉ là một kẻ ngốc.”

Câu nói nhạt như vệt mưa rơi trên nhà kính, gương mặt anh thậm chí còn có chút thương hại hờ hững, không biết là đang thương hại Việt Xán hay thương hại cô.

Từng tia chớp vẫn lóe sáng bên ngoài nhà kính. Sáng chói như ban ngày. Đứng sau rừng hoa lá um tùm, tất cả hoang đường như một giấc mộng, nhưng tiếng sấm chớp rầm rầm bên tai lại khiến cô sợ đến độ tỉnh táo hơn bao giờ hết!

“Nếu như tôi đồng ý giao cho cậu toàn bộ cổ phần của tập đoàn Tạ thì trong tay tôi”, gương mặt Việt Xán ánh lên nét tàn nhẫn, “Cậu sẽ rời xa cô ấy, khiến cô ấy từ bỏ, để cô ấy quay về bên tôi chứ?”

“Được”, Việt Tuyên gật đầu.

“Cậu có đáng tin không? Tôi làm sao biết được cậu có dùng lời ngon tiếng ngọt để dụ dỗ cô ấy quay lại hay không? Việt Tuyên, cậu không hề có uy tín!”, Việt Xán nắm chặt bàn tay, ánh mắt hừng hực lửa giận.

“Anh cũng chẳng còn lựa chọn nào khác, không phải sao?”, Việt Tuyên bình thản nói.

Kiểm chế cơn giận dữ, lúc lâu sau, Việt Xán mới rít lên qua kẽ răng một cách chịu đựng: “Cút đi! Ngày mai tôi sẽ cho cậu biết câu trả lời”.

Trong ánh sáng chói lòa và âm thanh chói tai của sấm chớp, xe lăn của Việt Tuyên từ từ chạy qua rặng hoa lá um tùm bên cạnh Diệp Anh. Dù biết rõ anh không nhìn thấy mình, nhưng cô vẫn run rẩy lùi vào sâu hơn. Bên ngoài nhà kính, mưa vẫn to như trút nước, nắm chặt áo khoác và chiếc ô mà cô vốn định đưa cho anh, cô thần thờ nhìn bóng Việt Tuyên phút chốc khuất dần trong màn mưa lạnh giá.

“Nghe thấy rồi sao?”, gạt từng cánh hoa tường vi trắng đang nở rộ, một bàn tay đàn ông màu nâu kéo cô ra khỏi khóm lá. “Hiểu chưa?” Dò xét gương mặt thần thờ, trắng bệch của cô, Việt Xán gần như nhếch mép nở nụ cười tàn nhẫn, ngón tay chậm rãi xoa nhẹ lên gò má cô, nói: “Đây mới là Việt Tuyên. Đây mới thực sự là Việt Tuyên.”

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

Dường như anh đang tận hưởng giây phút này, giây phút mà cô sụp đổ, tận hưởng việc cuối cùng thì cô cũng chịu đối diện với hiện thực tàn khốc.

Từng tia chớp hình răng cưa.

Ánh sáng ảm đạm.

Sáng đến dữ tợn, khiến người ta vô cùng choáng váng, như thể đang gào thét dữ dội, muốn xé nát màn đêm thành từng mảnh! Tiếng sấm vang dội kèm theo trạng thái điên cuồng! Còn ánh chớp tuyệt vọng khiến người ta choáng váng chỉ có thể kéo dài trong giây lát rồi tắt ngấm, nhường chỗ cho màn đêm u tối, sự ngọt ngào lại tiếp tục bao trùm lên thế giới.

Trong bồn tắm màu trắng.

Nước róc rách tràn ra ngoài, phòng tắm mờ mịt hơi nước ấm màu trắng. Mái tóc dài đen nhánh như rong rêu bập bềnh trên mặt nước, hàng mi đen láy chỉ cách mặt nước một chút đang run rẩy dữ dội, cô nhắm chặt hai mắt, gương mặt dưới nước có chút điên loạn gần như là sụp đổ!

Việt Xán ngồi cạnh bồn tắm nghi ngút hơi nước.

Ánh mắt anh u tối.

Nhìn cô trong bồn tắm.

Dường như anh đang tận hưởng giây phút này, giây phút mà cô sụp đổ, tận hưởng việc cuối cùng cô cũng chịu đối diện với hiện thực tàn khốc, tận hưởng nỗi đau đớn tan nát cõi lòng cô!

“Soạt.”

Hai tay nắm chặt thành bồn tắm, cô ngồi bật dậy khiến nước trong bồn trào ra tung tóe! Lồng ngực ướt đầm phập phồng gấp gáp, cô nhìn anh chăm chăm, ánh mắt sáng ngời như ma trời, lạnh lùng nói:

“Là do anh sắp đặt đúng không?” Nếu không sao lại có thể trùng hợp như vậy: Có tiếng động làm cô tỉnh giấc, dẫn lối đưa đường cho cô đến căn nhà kính, rồi để cô tình cờ nghe được cuộc đối thoại giữa hai người.

Việt Xán nhướn mày cười, đưa tay lau giọt nước còn đọng lại trên hàng mi cô, “Trường Vi bé nhỏ thật thông minh”.

Gạt mạnh tay anh ra, Diệp Anh nhếch môi, lạnh lùng cười: “Vất vả cho anh quá, lao tâm khổ tứ đến như vậy”.

“Nếu không, em làm sao tin anh chứ? Đôi mắt em, đôi tai em đều đã bị bịt kín mất rồi”, Việt Xán, không phật lòng mà kéo chiếc khăn tắm, quấn lên mái tóc dài ẩm của cô, rồi cẩn thận lau tóc cho cô như lau cho một đứa trẻ, “Trong lòng em, Việt Tuyên là một thiên thần trong trắng, muốn cho em hiểu rõ cậu ta rốt cuộc là người như thế nào, chỉ có cách để em mắt thấy tai nghe thôi”.

Sóng nước ấm áp, hơi nước nghi ngút. Sự mỉa mai nơi khóe môi dường như ngưng đọng, cô cảm thấy luồng hơi lạnh từ trong xương tủy toát ra ngoài. Hồi lâu sau, cô thần thờ nói: “Nói như vậy, tôi quả nhiên chỉ là một con bài”.

“Việt Tuyên biết em là ai!”

Đáy mắt Việt Xán ánh lên cái nhìn âm u:

“Năm đó, anh từng chỉ em cho cậu ta, thế nên ngay từ đầu, cậu ta đã biết em là ai! Cậu ta là người lạnh lùng, đầu óc tỉnh táo như một ngọn núi băng. Em tưởng rằng chỉ dựa vào những chiêu trò mà em cố ý dùng để tiếp cận cậu ta là có thể thu hút được cậu ta sao? Vì cậu ta đã biết mối quan hệ giữa anh và em từ lâu nên mới tương kế tựu kế, đưa em vào nhà họ Tạ! Ngày mà em bị tai nạn xe hơi, nằm trong bệnh viện, chính miệng cậu ta đã thừa nhận với anh rằng cậu ta đã biết em là ai từ lâu!”

... “Em đúng là đồ ngốc!”, Việt Xán thét lên đau đớn, “Em chỉ là thủ đoạn mà cậu ta dùng để uy hiếp anh thôi!”,

Ngay từ đầu, Việt Tuyên đã biết cô là ai.

Cô tưởng rằng vì đóa tường vi màu bạc trên giá vẽ, hoặc sớm hơn nữa, vì biển hoa mà cô đã dùng cành cây vẽ nên bên cạnh khóm hoa khi còn là một cô bé, vì những đoạn hồi ức trong sáng tươi đẹp như ánh trăng khiến cô đã tô vẽ anh thành một chàng trai đẹp đẽ, thuần khiết.

Bị gai nhọn trên những cành hoa đâm nát, trái tim cô rỉ máu. Không. Cô không thể tin được. Cô không thể tin rằng mình chỉ là thủ đoạn mà anh dùng để trao đổi! Sự thuần khiết như đóa hoa dành dành đó, ánh mắt và nụ cười ấm áp đó, những nụ hôn nhẹ nhàng mà ngọt ngào thấu xương đó...

Nhìn đôi má ửng đỏ kì quái trên gương mặt trắng bệch của người con gái, Việt Xán dùng khăn tắm liên tục thấm nước trên mái tóc ướt đầm của cô, chậm rãi nói: “Em vẫn không tin, đúng không?”

“Những năm gần đây, anh âm thầm mua cổ phần của tập đoàn Tạ thị. Số cổ phần đó đủ để ảnh hưởng đến vị trí của Việt Tuyên trong tập đoàn. Sau khi phát giác, Việt Tuyên liền tỏ ra yếu thế trước mặt anh, ngay cả việc anh đã

cướp mất Sâm Sinh Mỹ từ tay cậu ta, cậu ta cũng không nói một lời. Cậu ta bên ngoài thì bày tỏ thiện ý với anh, nhưng lại bất chấp thủ đoạn, ngấm ngấm thu mua lại cổ phiếu từ trong tay anh.”

“Vụ tai nạn xe cộ ở Pháp, tất cả mọi người đều tưởng rằng do anh làm.” Việt Xán cười khẩy, “Thật ra, đó chẳng qua chỉ là trò khố nhục kế mà Việt Tuyên tự biên tự diễn thôi. Cậu ta muốn dùng vụ tai nạn xe hơi đó để khiến các cổ đông nghĩ rằng anh tâm địa độc ác, không thích hợp làm lãnh đạo Tập đoàn Tạ thị, thừa cơ mua lại cổ phần khác. Tiếc là, vụ tai nạn xe hơi làm quá đà, cậu ta bị thương nặng, suýt chút nữa bị liệt, các cổ đông sợ rằng tình trạng sức khỏe của cậu ta chuyển biến xấu, nên cổ phần lại càng tập trung trong tay anh.”

Trong bồn tắm.

Cô lặng thinh không cất lời.

“Anh vốn định trong cuộc họp cổ đông tháng sau sẽ tuyên bố sự thay đổi về tỷ lệ cổ phần, anh sẽ thay thế Việt Tuyên đảm nhận chức Chủ tịch tập đoàn. Thế là, Việt Tuyên tuyên bố tháng sau sẽ kết hôn với em.” Đáy mắt Việt Xán ánh lên nỗi đau và sự mỉa mai, giọng nói khàn khàn, “Cậu ta bắt anh lựa chọn, hoặc là Tạ thị, hoặc là em. Điều kiện cậu ta đưa ra, em cũng vừa nghe thấy rồi đó”.

Đầu óc tê liệt.

Cô hồ đồ.

Không thể suy nghĩ được gì.

“Anh hiểu”, Việt Xán cười mỉa mai, “Anh cũng từng như em, thích Việt Tuyên, tin tưởng Việt Tuyên, cảm thấy cho dù cả thế giới có trở nên tăm tối, Việt Tuyên vẫn là một luồng ánh sáng trắng rạng ngời và lương thiện”.

“Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ta, cậu ta ngồi trên xe lăn.”

Việt Xán như chìm vào kí ức, giọng khàn khàn:

“Một cậu bé mới thanh tú làm sao, học giỏi, lễ phép, nhưng vì sinh non nên cơ thể yếu ớt từ nhỏ, không thể tham gia các hoạt động ngoài trời như những cậu bé bình thường khác, thậm chí giờ thể dục cũng không thể tham gia. Huyết thống là một điều kì diệu. Trong khoảnh khắc biết được cậu ta là em trai anh, anh liền nảy sinh sự đồng cảm và thương xót mãnh liệt dành cho cậu ta.”

“Anh nghĩ mình có lỗi với cậu ta. Do sức khỏe không tốt, từ nhỏ đến lớn, cậu ta bị rất nhiều đứa trẻ khác chế giễu, anh là anh trai, đáng lẽ nên tấn cho tất cả những đứa trẻ ăn hiếp cậu ta một trận! Nhưng anh... anh hoàn toàn không biết mình còn có một đứa em trai, anh chưa bao giờ chăm sóc cậu ta cũng chưa từng bảo vệ cậu ta.”

Hàng mi cô khẽ rung lên.

Đúng vậy, cô vẫn còn nhớ.

Khoảng thời gian đó, ngoài những lúc ở bên cô ra, thời gian còn lại anh đều cố gắng dành để chơi với em trai anh. Một lần khác anh đặc biệt muốn giới thiệu em trai anh với cô, nói rằng cô nhất định sẽ thích cậu ấy, đó là một cậu bé rất hiền lành, rất biết điều, rất đáng yêu.

Cô lúc đó vẫn còn là một thiếu nữ u ám, ngỗ ngược.

Thế giới của cô rất bé, cô không muốn dung nạp thêm nhiều người khác nữa. Khi cô từ chối làm quen với em trai anh, sự thất vọng trên gương mặt anh, cô vẫn nhớ rõ như mới hôm qua.

Anh đưa cậu ta trốn học chơi game, đi hát karaoke, đi công viên trò chơi,

đi ăn đồ ăn vỉa hè, chơi bóng rổ, đi câu cá, đi uống rượu”, Việt Xán cười nói, “Có lần, anh lén đưa cậu ta đi bar, dạy cậu ta cách theo đuổi con gái ra sao. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ Việt Tuyên chẳng hề thích thú gì với việc anh đưa cậu ta đi làm những điều này. Nhưng cậu ta chẳng bao giờ từ chối anh. Lần đi bar đó, cậu ta rất ngượng ngùng, lúng túng bỏ chạy. Ăn gà rán vỉa hè, lại có gió lạnh, cậu ta bệnh hơn một tháng. Nhưng chỉ cần một cuộc gọi của anh, cậu ta sẽ đến giống như...”

Ánh mắt Việt Xán dần trở nên trống rỗng.

“... Giống như cậu ta là đứa em trai ngoan ngoãn, nghe lời nhất trên thế gian này, còn anh, đứa con hoang không rõ gốc gác, lại là người anh trai mà cậu ta sùng bái, kính trọng tận trong tim. Cậu ta nhìn có vẻ đơn thuần, lương thiện... hiền lành như vậy...”

Nước trong bồn lạnh dần.

Cầm chiếc khăn tắm trong tay, Việt Xán tiếp tục lau tóc cho cô một cách máy móc, ánh mắt càng lúc càng trống rỗng, như thể nhìn xuyên qua cô, xa xăm hướng về quãng thời gian rất lâu, rất lâu trước đây. Quãng thời gian đó dường như đã từng là quãng thời gian rực rỡ, đẹp đẽ, hạnh phúc khiến người ta chỉ thở khe khẽ. “... Cho nên, khi chúng ta quyết định bỏ trốn, khi anh định đưa em, cha anh, mẹ anh cùng rời khỏi nơi này, anh cảm thấy vô cùng có lỗi với cậu ta.”

Hồi ức dừng lại ở đây.

Sau đó.

Sáng sớm ngày hôm ấy, trước khi rời đi.

Hẹn nhau trên con dốc trong rừng cây, nơi anh thường đợi cô tan học mỗi tối, không khí mờ mịt hơi nước trắng, cuối cùng anh cũng nói với đứa em trai

đang ngồi xe lăn, anh không muốn ra đi mà không nói lời từ biệt.

Trên xe lăn, em trai anh sững sờ ngẩng đầu nhìn anh. Anh ngồi xuống trước xe lăn của em trai, giơ tay thề! Vài năm sau anh nhất định sẽ quay về! Anh nhất định sẽ đến tìm cậu ta! Sẽ thường xuyên chơi với cậu ta như bây giờ! “...” Nắm chặt tay vịn xe lăn, gương mặt em trai anh trắng bệch, giống như làn sương trắng lan tỏa trong rừng cây, cơ thể run rẩy như thể đang bị xé nát từng tắc một. Bất luận anh có cam đoan ra sao, ánh mắt đau khổ, tuyệt vọng của em trai anh giống như một chiếc kim đâm sâu vào cõi lòng day dứt của anh lúc đó.

“Đừng nói với bất cứ ai nhé!” Cuối cùng, anh dặn đi dặn lại cậu ấy. Em trai anh thất thần nhìn anh. Giống như mỗi lần trốn học trước đây, em trai anh hứa sẽ giữ bí mật cho anh.

Anh cũng tin cho dù có đau khổ đến mấy em trai anh cũng sẽ không phản bội anh. Đó là đứa trẻ trong sáng, hiền lành như thiên thần.

“Sau đó, đến cái đêm hôm ấy...”

Đêm đầu hạ, con ngõ dài và dốc phía dưới cửa sổ nhà cô giống như một giấc mộng êm đềm, ngọt ngào trong ráng chiều. Khi đó, thiếu niên là anh đã đến ngã rẽ nơi con ngõ nhỏ từ lâu, đứng nấp ở một khung cửa hẹp bỏ hoang, hồi hộp ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ phòng cô.

Đó là một cánh cửa gỗ cũ kĩ.

Trên ban công cửa đỏ loang lổ màu nâu là những đốm tường vi trắng um tùm do cô trồng. Sắc trời tối dần, mưa bụi lất phất trong ráng chiều, cảnh tường vi xanh biếc khoan khoái vươn mình trong làn mưa nho nhỏ, giữa những cành lá chỉ chít những nụ hoa tường vi trắng, từng lớp nụ trong là mưa bụi lóng lánh như thể sẽ nở rộ trong khoảng khắc.

Trong cơn mưa bụi.

Anh nhìn về phía bệ cửa sổ phòng cô, tim đập thành thịch, toàn thân máu nóng rục, sôi sục!

Hơn một tiếng nữa, cô sẽ đem theo hành lý, mẹ cô, cùng với anh, với gia đình anh, rời khỏi đây! Ở một đất nước xa xôi, anh đã chuẩn bị cho cô một vườn hoa tường vi, trong nhà kính cũng ngập tràn hoa tường vi các loại, một năm bốn mùa đều nở ra biển hoa xinh tươi, rực rỡ. Anh và cô sẽ sống hạnh phúc bên nhau mãi mãi!

Từng ngọn đèn đường sáng lên.

Khung cửa sổ trồng cây tường vi đã mở, ánh sáng vàng ấm từ trong hắt ra. Trong làn mưa lấm tấm, trong suốt, anh càng lúc càng căng thẳng, ngẩng đầu nhìn, tưởng tượng xem cô đang làm gì trong phòng.

Cô đã ăn cơm xong chưa?

Có phải cô đang thu dọn hành lý không? Hộ chiếu của cô và mẹ, đều ở chỗ anh, cô chỉ cần mang theo chút quần áo là được. Không, quần áo của cô anh cũng đã giúp cô chuẩn bị một ít rồi, cô chỉ cần mang theo thuốc uống hằng ngày của mẹ là được!

Tiếng trống ngực thành thịch!

Cô có biết...

Bây giờ anh đang đứng dưới cửa sổ phòng cô?

Nếu cô ngó ra nhìn một chút, anh có thể giơ tay lên vẫy cô trong ngã rẽ nơi con ngõ nhỏ! Hoặc có thể xuất phát sớm một chút, dù sao thì tất cả đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi! Tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực,

anh căng thẳng đứng dưới cửa sổ phòng cô ngẩng đầu nhìn lên. Chưa bao giờ anh cảm thấy thời gian trôi chậm như vậy, như thế mỗi giây đều dài tựa một pha quay chậm. Trong cơn mưa bụi mờ mịt, chàng thiếu niên có thể nhìn thấy tầng tầng lớp lớp những nụ hoa trên ban đầu chận rãi vờn mình, còn những nụ hoa trắng tinh xinh đẹp, từng li, từng tí một, từng cánh, từng nhụy phấn quần quýt lấy nhau, run rẩy, khép nép từ từ nở rộ trong làn mưa trong suốt, long lanh...

Vì vậy, khi tiếng nhạc lên, lúc đầu anh tưởng đó là tiếng hát phát ra từ tận đáy lòng anh. Nhưng tiếng nhạc càng lúc càng nhanh, càng lúc càng lớn dần! Càng lúc càng gấp gáp! Anh đành cuối đầu, móc di động trong túi quần ra. Trong bóng tối lờ mờ, màn hình điện thoại mới tinh hiện lên số điện thoại gọi đến. Chiếc điện thoại mà em trai anh mới tặng, trong đó cũng mới chỉ có một số điện thoại duy nhất. “Việt Tuyên?” Vừa nghe máy, anh bỗng nhiên hoan hỉ khi thấy bóng dáng cô thấp thoáng bên khung cửa sổ đầy tường vi trắng trong mưa, cô đang đi về hướng cửa sổ...

Bên ngoài, mưa gió, sấm chớp đan xen.

Từng tia chớp trắng toát lên như muốn xé tan vạn vật!

Giọng ghen ngào, câu chuyện đột nhiên đứt đoạn tại đây, đêm sâu u tối và tia chớp trắng bạc phéch như hiệu ứng slide đan xen phản chiếu trên gương mặt Việt Xán, cả người anh đã bị kéo vào hang sâu ký ức tăm tối mất rồi. “Đêm đó...”, hờ hững ngắm nhìn mưa gió, sấm chớp giữa đêm khuya bên ngoài, không biết bao lâu sau, cô mới nghe thấy giọng nói ghen ngào, khô khốc của anh: “...Mẹ anh cũng qua đời.”

Cô sững sờ ngẩng đầu.

Trong lòng cô kinh hãi tột độ.

Việt Xán vẫn ngồi trên thành bồn tắm, bóng đen tối tăm như nín thở bao trùm toàn thân. “Mẹ anh... trong cái đêm đó... cũng qua đời.” Anh nhắc lại một lần nữa, giọng nghẹn lại như thể vết thương đã khô miệng lâu ngày nay rách toạc ra. Rất lâu trước đây, máu còn chưa kịp chảy ra, vết thương đã bị niêm phong. Chúng đóng lại nơi vết thương, trắng bệch. Thế là, sự méo mó, lòng thù hận khiến bông hoa tội ác mọc ra từ máu tanh.

Khoảnh khắc đó, vết thương thối rữa, bốc mùi. Máu đã biến thành màu thâm đen từ lâu. Tuy không thể nào có được sự tha thứ của cô, nhưng cuối cùng anh cũng đã có thể thở phào một hơi từ trong hố sâu kín bưng, ngọt ngạt! Là anh, anh đã phá hỏng tất cả. Là anh năm đó nhẹ dạ cả tin, đã nói cho Việt Tuyên biết tin sẽ ra đi, và Việt Tuyên đã nói cho Tạ Hoa Lăng biết những điều đó.

“Đêm đó, biết được cha anh sẽ đưa mẹ anh và anh rời đi, Tạ Hoa Lăng đã nổi cơn thịnh nộ. Việt Tuyên cũng đã nói cho Tạ Hoa Lăng biết địa chỉ nhà anh, thế là bà ta kéo người xông vào nhà anh.” Có lẽ do lần ăn đồ vỉa hè đó, Việt Tuyên bị đau bụng nên anh đã đưa cậu ta về nhà mình, vì vậy, Việt Tuyên biết địa chỉ nhà anh.

Anh nắm chặt những ngón tay.

“Lúc đó, chỉ có mình mẹ anh ở nhà...”

Mưa rơi nặng hạt.

Nơi ngã rẽ con ngõ nhỏ, anh khó lòng tin được điều mà Việt Tuyên vừa nói qua điện thoại, tiếng nói lúc được lúc mất, anh không thể hiểu được mình vừa nghe thấy những gì!

Thần thờ. Ban công cửa sổ không xa, hoa tường vi xinh đẹp đang nở rộ. Ánh đèn ấm áp hắt ra. Chỉ một cái ngẩng đầu, là anh có thể thấy được hạnh

phúc của mình.

Trong làn mưa, sương mù giăng mắc khắp con ngõ nhỏ, mặt đường ngập nước, anh điên cuồng chạy về nhà. Từng ngọn đèn đường tù mù, sắc đem như bóng dáng thiếu nữ yếu kiều, trên đường không có xe cộ, cũng không có người qua lại, đôi chân anh không ngừng trơn trượt, liều mình chạy như bay trong bóng đêm, một dự cảm không lành bóp nghẹt trái tim anh.

Mẹ mềm yếu, hiền lành.

Năm đó, dù rằng Tạ lão thái đã ép buộc khiến mẹ và cha anh phải chia lìa, mẹ đau khổ, không nơi nương tựa, một mình sinh ra anh, một mình nuôi anh khôn lớn, nhưng mẹ cũng không hề oán trách cha anh lấy một câu. Sau khi trùng phùng với cha, mẹ chìm đắm trong hạnh phúc, song cũng bắt đầu cảm thấy bất an, cảm thấy có lỗi với Tạ Hoa Lăng và một đứa trẻ khác.

Có vài lần, mẹ hỏi anh, mẹ theo cha thế này, khiến cha rời bỏ ngôi nhà kia, có phải là thất đức không. Anh đã trả lời mẹ, rằng đó là quyết định của cha anh, nếu như cha anh sống ở ngôi nhà đó không hạnh phúc, đương nhiên cha có quyền lựa lại.

Từ lâu, anh đã nghe danh Tạ Hoa Lăng buông thả và chuyên quyền. Ít nhất, việc Việt Tuyên yếu ớt bệnh tật từ nhỏ có liên quan rất lớn đến sự chăm sóc lơ là của Tạ Hoa Lăng. Người đàn bà mà đến con mình cũng lơ là thì làm sao có thể níu giữ được trái tim chồng?

Đêm ấy, anh lao điên cuồng trong màn mưa mù trên phố.

Tại sao.

Vốn dĩ đã chuẩn bị xong từ lâu, đột nhiên tất cả lại trở nên hỗn loạn Tạ Hoa Lăng biết chuyện thì cha anh còn có thể đi được không? Tường Vi vẫn còn đợi anh... Mẹ anh, người phụ nữ yếu đuối của anh, giờ phút này liệu mẹ

có đang phải đối diện với cơn cuồng nộ của Tạ Hoa Lăng hay không? Mẹ có chịu đựng được không?

Tại sao? Tại sao Việt Tuyên lại tiết lộ bí mật!

Tại sao?!

Không biết sẽ xảy ra điều gì đáng sợ nữa, màn mưa trắng xóa, mịt mù, giờ tay không thấy được năm đầu ngón tay, anh chạy ngược chạy xuôi như thể trái tim bị xé nát, sự hoảng hốt đó, nỗi sợ hãi đó...

“Khi anh chạy về đến nhà”, Việt Xán nhắm nghiền mắt, “mẹ đã bị người ta đẩy từ những bậc cầu thang trên cao xuống, trên nền đất là một vùng máu lớn. Cuối cùng, lúc xe cấp cứu đến nơi, mẹ đã không trụ nổi nữa rồi. Mặt mẹ sưng vù, toàn những vết bầm tím do bị tát, máu từ khóe miệng trào ra. Mẹ thậm chí còn không thể nói với anh một câu cuối cùng đã ra đi”.

Nhìn gương mặt tê dại của anh bên bồn tắm.

Trái tim Diệp Anh thắt lại!

Bên ngoài cửa sổ mưa lạnh giá, chớp giật lúc sáng lúc tối, giọng đều đều, thần thờ:

“Cảnh sát nói mẹ anh trượt chân ngã và thả Tạ Hoa Lăng ra. Anh xông vào nhà họ Tạ bắt bà ta đền mạng cho mẹ thì bị đưa đến đồn cảnh sát nhốt mười lăm ngày. Sau đó, anh bị bảo kê đến nhà họ áp giải đến một trường học tư quản lí nghiêm ngặt ở Ý, hộ chiếu bị tước mất, tất cả giấy tờ tùy thân đều không có. Anh bị cô lập với thế giới bên ngoài giống như ngồi tù. Sau một năm ở đó, anh mới biết, mẹ anh mất được sáu tháng thì cha cũng qua đời. Còn tin tức của em, muộn hơn nữa anh mới biết.”

Tiếng sấm rền xa dần. Trong phòng một màu u tối. Diệp Anh kéo chiếc

khăn tẩm màu trắng đang quấn quanh người, âm thầm nhìn Việt Xán đang ngồi trong bóng tối, rất lâu sau, mới cứng nhắc nói: “Anh nên nói cho em biết những điều này sớm hơn”.

Việt Xán dường như hơi nhếch mép: “Nói cho em để em thương hại anh sao? Hoặc là để cầu xin em tha thứ cho anh? Hừ, anh nói cho em biết chẳng qua để em hiểu Việt Tuyên là người ‘thông minh’ như thế nào thôi. Cậu ta có thể nguy trang một thời gian dài, thành một người hiền lành vô hại, nguy trang đến mức khiến em không còn đề phòng, và đến khi em bắt đầu tín nhiệm mình, cậu ta có thể âm thầm bán đứng em, hủy diệt em.”

Người nổi gai ốc.

Đôi môi cô dần trắng nhợt.

Cửa sổ phòng đang mở. Cơn mưa lớn điên cuồng bị gió thổi hắt vào phòng, lạnh đến thấu xương, cành lá tường vi bên ngoài cửa sổ quay cuồng trong mưa, tấm chăn trên đầu gối đã bị hắt ướt sũng. Chiếc giường đôi rộng rãi trống trải.

Việt Tuyên ngồi một mình bên xe lăn.

Không còn sấm chớp, đêm sâu chỉ còn sót lại cơn mưa xối xả. Toàn thân ướt đầm, lưng ngồi thẳng đứng, Việt Tuyên ngẩng nhìn rặng tường vi xao xạc trong cơn mưa. Không có tiếng bước chân, cô không đến, anh đợi rất lâu, rất lâu, nét mặt dần dần xuất hiện nụ cười trắng bệch.

Đêm nay, Diệp Anh không quay về.

Cô đã ở lại trong phòng ngủ của Việt Xán.

Một chiếc giường lớn, trong tấm chăn mỏng bằng lụa màu đen, Việt Xán nằm bên trái, cô nằm bên phải. Màn đêm tăm tối, bên ngoài cửa sổ, cơn mưa

như không muốn dứt, cô mở to mắt nhìn trần nhà, gương mặt không chút biểu cảm. Cô không ngủ, Việt Xán cũng không ngủ.

Khoảng hai giờ đêm.

Hành lang bên ngoài đột nhiên náo loạn, rất nhiều tiếng bước chân vội vã chạy về hướng phòng Việt Tuyên. Trong màn đêm, Việt Xán nghiêng đầu trên gối nhìn sang cô. Cô làm như không nghe thấy bất cứ điều gì, rời ánh mắt khỏi trần nhà, nhắm mắt lại.

Không lâu sau.

Tiếng còi xe cấp cứu réo rắt tiến vào nhà họ Tạ.

“Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia!”

“Nhanh!”

“Cẩn thận!”

m thanh nơi hành lang rồi rít, hoảng loạn, trong phòng, cô nằm trong tấm chăn mỏng bằng lụa màu đen, nhắm mắt, đôi môi mím chặt như thể đã ngủ say. Nhìn cô hồi lâu, tâm trạng trong lòng Việt Xán không thể diễn đạt bằng lời, giống như bị một lưỡi dao găm lạnh buốt từ từ rạch qua.

Thật là một người đàn bà tàn nhẫn.

Tàn nhẫn với anh.

Tàn nhẫn cả với Việt Tuyên.

Khuôn mặt cô khi ngủ thật bình yên, hơi thở rất khẽ, hàng mi đen che lấp đôi mắt xinh đẹp, vô cùng tĩnh mịch. Việt Xán nhồm người dậy, thần thờ nhìn cô. Trong đêm tối, anh giơ ngón tay, nhẹ nhàng chạm vào vết sẹo nhỏ

dài trắng nhạt bên trán cô.

Cô trở người.

Ngón tay anh chơi vơi trong không trung.

Cô quay lưng lại với anh, co người ngủ tiếp.

Ngày hôm sau.

Diệp Anh bước vào phòng thiết kế như thường lệ.

Nhìn thấy cô, Tracy ngạc nhiên mãi không thôi, rụt rè thận trọng, lúng ta lúng túng chạy lại. “Diệp tiểu thư, cô, sao cô lại đến đây? Đêm qua, Nhị thiếu gia không phải là... không phải là...” Nửa đêm hôm qua, Nhị thiếu gia được xe cấp cứu đưa vào bệnh viện, nghe nói là bệnh tình rất nghiêm trọng, thậm chí là nguy kịch. Vì Nhị thiếu gia là người thừa kế theo pháp luật của tập đoàn Tạ thị nên các lãnh đạo cấp cao của tập đoàn đã họp suốt đêm, cấp bách bàn bạc phương án ứng biến nếu như xảy ra tình trạng ngoài ý muốn. Vì vậy, giờ này lẽ ra Diệp Anh nên nghiêm túc ở trong bệnh viện, không rời nửa bước mới phải chứ? Tại sao lại xuất hiện ở đây?! Theo cô được biết, hầu như tất cả lãnh đạo cấp cao của tập đoàn hiện giờ đều đã tạm thời dừng hết mọi việc, luôn theo dõi sát sao bệnh tình của Nhị thiếu gia, phó tổng giám đốc Tạ và Sâm Minh Mỹ cũng ở bệnh viện chữa về.

“Hàng vải thô của Đức đã về chưa?” Lạnh lùng cắt ngang lời Tracy, Diệp Anh ngồi xuống bàn thiết kế, mở ngăn kéo, lấy ra bản thiết kế.

“...Vẫn, vẫn chưa.”

“Cho người đi hối thúc đi, muộn nhất là ngày kia nhất định phải đến.”

Cuộc thi thời trang cao cấp châu Á chỉ còn một tuần nữa là mở màn. Tuy toàn bộ các tác phẩm tham gia cuộc thi đều đã chế tác xong, nhưng vài ngày trước cô thấy chất liệu vải thô của Đức có phần cứng cáp hơn, có lẽ khi chế tác, hiệu quả sẽ xuất sắc hơn, cô định thử xem sao. Tracy đã rời khỏi phòng. Ngồi trên chiếc ghế quay, Diệp Anh lật giở các bản thiết kế trong tay xem kỹ từng trang một. Đây đều là tâm huyết trong khoảng thời gian này của cô. Cô sẽ dùng chúng để đánh bại Sâm Minh Mỹ, cô lạnh lùng nhếch khóe môi, Sâm Minh Mỹ chưa bao giờ là vấn đề đối với cô. Mỗi lần cô ta hăm hại cô đều do cô nhẹ dạ cả tin. Sáu năm trước, Việt Xán thất hẹn đã khiến cô mất mẹ, bước vào con đường tù tội, còn bây giờ, sau sáu năm...

Cô lặng lẽ khép mắt.

Thật ra, những điều này chẳng đáng là gì, không phải sao? Cô thật ra chẳng thiệt hại gì. Cô vốn dĩ cũng định lợi dụng Việt Tuyên để bước vào nhà họ Tạ. Cô đã làm được rồi. Cô có ý đồ lợi dụng người khác, ngược lại cũng bị người khác lợi dụng, điều này rất công bằng.

Hàng mi khẽ động, cô khép mắt, hít một hơi thật sâu. Đáy lòng cô dấy lên một nỗi đau đón buốt lạnh. Căn nguyên của nỗi đau ấy đến từ việc cô hối hận sâu sắc vì mình đã quá bất cẩn, sơ suất. Từ sáu năm trước, trái tim cô đã đóng băng, khô thành đá mất rồi.

Bệnh viện.

Phòng bệnh đặc biệt.

Trải qua một đêm hỗn loạn, Việt Tuyên đau đớn mấy lần bất tỉnh, sau khi được bác sĩ tiêm thuốc giảm đau và thuốc ngủ liều cao cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Tuy vậy, sắc mặt anh vẫn trắng bệch, mồ hôi lấm tấm trên trán.

Trong cơn mê man, hơi thở anh lúc nhanh lúc chậm, rõ ràng Việt Tuyên vẫn rất đau đớn dù là khi mộng mị.

Tạ Hoa Lăng nắm chặt tay con trai.

Mới một đêm không ngủ, gương mặt bà đã già thêm vài nếp nhăn, Tạ Hoa Lăng dường như phút chốc đã già đi vài tuổi. Nhìn Việt Tuyên nằm trên giường bệnh, Tạ Hoa Lăng kinh hãi phát giác thời gian sao lại trôi nhanh đến vậy.

Khi đưa con trai chào đời, cuộc hôn nhân giữa bà và Việt Triệu Huy đã không thể cứu vãn. Công ty của cha càng ngày càng cần Việt Triệu Huy, ông ta nếu không ở công ty thì cũng tiếp khách bên ngoài, thời gian ở nhà rất ít. Việt Triệu Huy không yêu bà, lúc đầu bà cũng vì thế mà khóc lóc, tranh cãi, nhưng sau này cũng đã chai sạn. Việt Triệu Huy chẳng hề bận tâm bà ăn chơi bên ngoài, bà cũng dần coi Việt Triệu Huy là người chồng cho có lệ. Chỉ cần Việt Triệu Huy kiếm được tiền cho công ty, khiến bà nở mày nở mặt với đám bạn là được.

Khi Việt Tuyên ra đời, bà ở cữ một tháng, sau đó hằng ngày lại ra ngoài vui vẻ. Bà thích cậu con trai này, nó xinh đẹp, thông minh, nghe lời, học giỏi, đưa nó đi theo bà thấy rất hãnh diện. Bà cũng cảm thấy mình là một người mẹ không tồi, sức khỏe của con trai không tốt, bà mời bác sĩ và chuyên gia dinh dưỡng đến chăm sóc riêng cho con. Thỉnh thoảng khi có thời gian, bà cũng sẽ đến phòng chơi với con, ôm hôn nó, vì vậy bà cảm thấy tình cảm mẹ con vẫn rất tốt.

Cho đến một ngày, bà phát hiện con trai bà đã lớn. Con trai bà không thích nói chuyện, hướng nội, tuy rất biết điều, nhưng bà hoàn toàn không hiểu con trai mình đang nghĩ gì.

“Tít! Tít!”

Máy đo điện tim phát ra âm thanh đều đều. Nhìn gương mặt trắng bệch, yếu ớt của con trai đang ngủ mê man, Tạ Hoa Lăng vô cùng đau đớn. Đàn bà, mãi đến lúc già rồi mới hiểu trên đời này tất cả mọi thứ đều là bèo dạt mây trôi, chỉ có con trai mới đáng để dựa dẫm, để trân trọng.

“Tuyên Tuyên...”

Gọi tên ở nhà mà sau khi con trai sáu tuổi bà đã không còn gọi nữa, khoe mắt ươn ướt, Tạ Hoa Lăng đưa tay vuốt vuốt mái tóc đen ướt đầm mồ hôi lạnh của con. Một lúc sau, Tạ Hoa Lăng đứng dậy, sửa sang lại quần áo, ra hiệu cho y tá đặc biệt trong phòng bệnh cẩn thận chăm sóc, rồi mở cửa đi ra khỏi phòng.

“Bà chủ!”

“Phu nhân!”

Cánh cửa vừa mở ra, Tạ Bình và Tạ Phổ chờ bên ngoài phòng bệnh liền lập tức bước đến. Gương mặt nghiêm nghị, Tạ Hoa Lăng “ừm” một tiếng. Hai người này từ nhỏ đã theo Việt Tuyên, rất mực trung thành, đêm qua Tạ Bình là người đầu tiên phát hiện ra tình trạng của Việt Tuyên không ổn, và gọi xe cấp cứu.

“Phó tổng, tình hình vẫn ổn chứ?”, mấy vị lãnh đạo cấp cao của tập đoàn Tạ thị đứng đợi ở hành lang cũng vội vã bước đến hỏi han.

“Vẫn ổn”, Tạ Hoa Lăng trả lời. Thấy Sâm Minh Mỹ đang căng thẳng đứng lên, sau một đêm vật vờ ngoài hành lang, gương mặt cô tiêu tụy, ánh mắt chan chứa sự quan tâm, sắc mặt liên tối sầm, Tạ Hoa Lăng đưa mắt nhìn một lượt cả hành lang bệnh viện. Ngoài những người đứng trước mặt bà và những bảo vệ phụ trách giới nghiêm của cả tầng nhà thì không còn bóng dáng ai khác.

“Diệp Anh đâu?”

Nét mặt Tạ Hoa Lăng rất khó coi, hỏi Tạ Bình:

“Sao cô ta vẫn không đến?”

Tay Tạ Bình hơi thông xuống, màn hình điện thoại vẫn sáng, thấp thoáng thấy trên màn hình hàng loạt cuộc gọi cho cùng một người nhưng không được bắt máy, gương mặt không chút biểu cảm, nói: “Điện thoại Diệp tiểu thư tắt máy, không liên lạc được”.

Từ khi Nhị thiếu gia phát bệnh đêm hôm qua, anh ta không còn nhìn thấy Diệp Anh đâu nữa. Ban đầu, điện thoại của Diệp Anh vẫn liên lạc được, anh ta nói cho biết bệnh viện và phòng bệnh của Nhị thiếu gia đang nằm, tưởng rằng cô sẽ lập tức chạy đến. Song, đợi mãi không thấy cô đến, anh ta gọi lại lần nữa thì điện thoại đã tắt máy! Anh ta cũng nghĩ đến trường hợp có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Nhưng cấp dưới của anh ta lại bảo rằng, đêm qua cô đã qua đêm trong phòng Đại thiếu gia, ăn sáng xong, cô đến công ty, đến phòng thiết kế, rồi đến nhà kho...

“Cậu đã cho người đi tìm chưa? Xảy ra việc lớn như thế, cô ta lại không đến với Việt Tuyên? Hơn nữa đêm hôm qua cô ta chăm sóc Việt Tuyên kiểu gì mà để cửa sổ mở lớn như vậy, cả người Việt Tuyên ướt đầm hết cả! Lần này Việt Tuyên phát bệnh đều do cô ta!”

Tạ Hoa Lăng nổi cơn thịnh nộ!

“Cả ngày quẩn lấy Việt Tuyên như con hồ ly tinh, bây giờ Việt Tuyên bị bệnh, cô ta lại như không có chuyện gì xảy ra, tiện nhân!”

Những ngày sau đó, trong khoảng thời gian Việt Tuyên nằm viện, Diệp

Anh vẫn đến công ty, vẫn đi thị sát các cửa hàng MK như thường lệ, vẫn bận rộn chuẩn bị cho cuộc thi thời trang cao cấp châu Á sẽ diễn ra trong vài ngày tới.

Cô không một lần đến bệnh viện thăm Việt Tuyên.

Ngược lại, Sâm Minh Mỹ hầu như ngày nào cũng túc trực ở bệnh viện, cùng Tạ Hoa Lăng và bác sĩ bàn bạc phương án điều trị cho Việt Tuyên, tiếp đón bạn bè, người thân đến hỏi anh. Thế là, tin đồn Việt Tuyên và cựu hôn thê tái hợp, địa vị của vị hôn thê hiện tại Diệp Anh bị lung lay bắt đầu lan đi rất nhanh.

Tiết tấu âm nhạc mạnh mẽ.

Ánh đèn sân khấu mờ ảo.

Sàn catwalk dài.

Những người mẫu xinh đẹp lần lượt bước ra theo tiếng nhạc.

Tay cầm tờ lịch trình, Diệp Anh đứng bên cạnh sân khấu, cùng thảo luận, điều chỉnh thứ tự xuất hiện và tiết tấu xuất hiện của người mẫu với đạo diễn. Người phụ trách ánh sáng điều chỉnh theo yêu cầu của Diệp Anh, bối cảnh sân khấu cũng được điều chỉnh lại. Diệp Anh sửa lại từng từ trong bản thảo của người dẫn chương trình.

Sau khi bận đến toát mồ hôi, cuối cùng George cũng có thể dành chút thời gian ngồi nghỉ ở ghế khán giả bên cạnh. Trong ánh sáng cầu vồng thay đổi liên tục, anh ta với tay lấy chai nước khoáng rồi ngửa cổ lên uống. Nhìn Diệp Anh đang tất bật, chăm chỉ giữa một đám người bên cạnh sân khấu, anh ta cười, nói với Tracy:

“Diệp tiểu thư quả nhiên giỏi chịu đựng! Cứ tưởng kiểu gì cô ấy cũng đến

bệnh viện xem tình hình ra sao, kết quả cô ấy quả thực đã không đi!”

Tracy ngậy người: “Có phải Diệp tiểu thư quá nhẫn tâm không...”

“Nhẫn tâm?”

“Nhị thiếu gia lần này bệnh tình nghiêm trọng thế... Diệp tiểu thư vì cuộc thi mà không đi Nhị thiếu gia đến một lần”, ánh mắt Tracy có chút thắc mắc, “... cho dù có thắng trong cuộc thi này, nhưng mất đi trái tim người yêu, thì có ý nghĩa gì chứ? Hơn nữa, nghe nói gần đây Diệp tiểu thư và Đại thiếu gia rất thân thiết, không lẽ nào... không lẽ nào lại giống như Sâm tiểu thư khi đó...”

George cười nhạo một tiếng:

“Tracy thân mến, không lẽ cô đang yêu thầm Nhị thiếu gia?”

“Hả?”

Tracy lúng túng, không hiểu.

“Tôi và cô, chúng ta đều là trợ lý thiết kế của Diệp tiểu thư. Công việc của chúng ta là giúp đỡ Diệp tiểu thư hoàn thành tác phẩm thiết kế của cô ấy”, George liếc nhìn Tracy, “Diệp tiểu thư dốc toàn tâm toàn ý vào cuộc thi thời trang, không bị phân tâm bởi những việc chẳng đâu vào đâu, đây mới là hành động đúng đắn! Chỉ có chứng minh thực lực của mình mới có thể khiến cho những kẻ nói sau lưng rằng Diệp tiểu thư dựa vào Nhị thiếu gia mà leo cao phải câm miệng!”.

“Nhưng mà...”, Tracy ngớ người, “... hai việc này cũng đâu có mâu thuẫn. Cho dù Diệp tiểu thư có đi thăm Nhị thiếu gia thì cũng chẳng tốn bao nhiêu thời gian...”

“Cô thì biết gì, Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia, Sâm Minh Mỹ, một đồng chuyện vớ vẩn!” George cười nhạt khinh bỉ, “Diệp tiểu thư thông minh hơn cô nhiều, chắc chắn trong lòng cô ấy sớm có tính toán cả rồi. Bây giờ, đối với Diệp tiểu thư mà nói, điều quan trọng nhất chính là đạt giải quán quân, vang danh thiên hạ trong cuộc thi lần này!”

“...Nếu như Diệp tiểu thư thua thì sao?”, Tracy lí nhí, “Nếu như thua Sâm tiểu thư...”

“Làm gì có chuyện!”, George rất có tự tin, “Hàng loạt thiết kế Diệp tiểu thư tham gia cuộc thi lần này, tuyệt đối vô tiền khoáng hậu! Cuộc thi lần này, loạt thiết kế chỉ cần ra mắt, là tuyệt đối sẽ làm chấn động làng thời trang, không thể không đạt giải quán quân”.

Trong hàng ghế khán giả trống trải, tầm tối. Tracy ngây người, chán nản nhìn lên sàn catwalk mờ ảo, lộng lẫy. Cho dù những người mẫu đều kiêu diễm, thướt tha trong ánh sáng chói mắt, nhưng Diệp Anh đứng bên cạnh sân khấu vẫn là điểm thu hút ánh nhìn nhất. Đạo diễn show, chuyên gia ánh sáng, âm thanh, nhà thiết kế đồ họa đều đang quay quanh cô, cẩn thận lắng nghe từng câu của cô. Ánh mắt cô điềm tĩnh, gương mặt chăm chú như thể một nữ thần, không có gì trên thế gian này có thể quật ngã cô.

Cùng lúc đó, tại một nhà kho tạm hẻo lánh.

Tuy nhìn bên ngoài, nhà kho này có vẻ xấu xí nhưng bên trong thiết bị rất đầy đủ, vô cùng rộng rãi, có thể chứa hàng trăm người cùng một lúc, thậm chí còn có cả một khu vực tổng duyệt không kém gì một sàn catwalk thực sự. Mỗi ngày có mười mấy người bảo vệ canh gác nghiêm ngặt hai tư trên hai tư tại nhà kho này. Hôm nay là ngày náo nhiệt nhất kể từ khi nhà kho đi vào hoạt động, mười mấy người mẫu xinh đẹp, cao ráo bước xuống khỏi chiếc xe khách lớn.

“Trời ơi!” Sau khi nhìn thấy những người mẫu khoác lên người trang phục do Sâm Minh Mỹ chế tác cuộc thi, vốn là người điềm đạm nhưng hôm nay Quỳnh An kích động đến mức không kiềm chế được, thì thào: “Đây thật sự là kiệt tác không gì sánh được!”.

Liêu Tu nhìn những bộ trang phục lộng lẫy trên người người mẫu một cách khó tin, bất giác bắt đầu nghi ngờ phán đoán trước đó của bản thân. Theo anh, Sâm Minh Mỹ tuy có thể được gọi là ưu tú trong số các thiết kế trẻ, nhưng không phải là vô cùng xuất chúng. Về một mặt nào đó, anh ta cho rằng cô thiếu khí chất để trở thành một nhà thiết kế hàng đầu. Tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á lần này, loạt thiết kế ren trắng mà Sâm Minh Mỹ đưa ra ban đầu tuy đẹp, nhưng muốn giành được chức vô địch, anh ta cảm thấy vẫn còn thiếu tay nghề.

Còn loạt thiết kế trước mặt. Đúng là kiệt tác tuyệt thế

Đây đúng là tác phẩm thiết mang tính bước ngoặt.

“Đây...”

Liêu Ty kích động đưa tay sờ vào trang phục trên người người mẫu. Thiết kế này chỉ có thể thuộc về những bậc thầy hàng đầu trên thế giới, cho dù đây không phải là tác phẩm do anh ta thiết kế nhưng cũng có thể được chiêm ngưỡng những tác phẩm như thế cũng là điều vô cùng vinh dự!

So với sự kích động của Quỳnh An và Liêu Tu, Sâm Minh Mỹ lại tỏ ra điềm đạm hơn rất nhiều. Cô đang chỉnh sửa lại lần cuối kích thước trang phục trên người người mẫu. Sâm Minh Mỹ ngồi xổm xuống, lấy ghim băng đính lại cho trang phục khít với vòng eo hơn nữa, mím môi cười, nói:

“Cũng khá thôi, chỉ có điều là kiểu thiết kế này khá hiếm gặp mà thôi.”

“Không!”

Liêu Tu lập tức nói:

“Giống như Chanel đưa thiết kế quần liệt vào phạm trù thời trang nữ mang đầy tính cách mạng. Thiết kế này của cô cũng sẽ có hiệu quả gây chấn động như vậy!”

Thảo nào khoảng thời gian trước Sâm Minh Mỹ giữ bí mật nghiêm ngặt về tác phẩm tham dự cuộc thi của mình như vậy. Quỳnh An và Liêu Tu đều chưa từng nhìn thấy bản vẽ, sau đó bước vào giai đoạn chế tác, Sâm Minh Mỹ đã mời riêng đội ngũ cắt may từ Đức sang, tất cả đều hết sức bí mật. Cảm thấy không được tin tưởng, trong lòng anh ta có chút không vui nhưng giờ phút này anh ta thấy điều đó hoàn toàn có thể hiểu được, bản thiết kế xuất sắc như thế này một khi bị tiết lộ bị ăn cắp sẽ gây tổn thất rất lớn cho Sâm Minh Mỹ.

“Vậy sao?” Sâm Minh Mỹ dường như đang cười ra hiệu cho người mẫu quay người, rồi dùng ghim băng định lại đường chiết eo phía sau, nói với Liêu Tu và Quỳnh An.

“Hôm nay mời hai người đến đây là muốn nhờ hai người giúp tôi chỉnh sửa lại chi tiết lần cuối. Cuộc thi sắp bắt đầu rồi, mỗi một chi tiết nhỏ đều không được bỏ sót. À, còn nữa, những điều mà hai người nhìn thấy hôm nay xin giữ bí mật cho.”

“Được, đương nhiên là thế.”

Liêu Tu gật đầu, rồi xoắn tay áo, bắt đầu chỉnh sửa trang phục trên người một người mẫu khác. Quỳnh An cũng lập tức bắt tay vào làm việc. Cô ta biết mấy ngày gần đây Sâm Minh Mỹ đều ở bệnh viện chăm sóc Việt Tuyên nên tiến độ chuẩn bị cho cuộc thi thời trang bị chậm một chút. Tuy bận rộn, nhưng Quỳnh An cảm thấy rất vui, có lẽ cạnh tranh thật sự là một việc tốt, chính vì sự tiến công ồ ạt của Diệp Anh, Sâm Minh Mỹ mới có thể đột phá,

vượt qua chính bản thân mình, cho ra đời tác phẩm thiết kế đặc sắc như vậy!

Cuộc thi thời trang cao cấp châu Á.

Ánh mặt trời rọi vào qua khung cửa sổ nhà kho, Quỳnh An đang căng thẳng bận rộn làm việc cùng mọi người. Cô ta cho rằng, chức vô địch chắc chắn thuộc về Sâm Minh Mỹ!

Đến tận đêm khuya. Bên ngoài nhà kho, sao trời lấp lánh. Những người mẫu đã ra về, Sâm Minh Mỹ, Quỳnh An và Liêu Tu cẩn thận sắp xếp lại từng bộ trang phục đã được chỉnh sửa xong xuôi, rồi đóng cửa nhà kho, khoá lại. Trong màn đêm, mười mấy bảo vệ tiếp tục trực ban canh phòng cẩn mật nhà kho không quân ngày đêm. Xe của ba người đỗ tại cửa nhà kho, Quỳnh An và Liêu Tu nhìn thấy ở đó có thêm một chiếc ô tô.

Trong ánh trăng dịu nhẹ, Việt Xán cao lớn đứng trước chiếc Lamborghini giờ tay vẫy Sâm Minh Mỹ: “Hi!”

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

Cô không muốn trở thành con bài trong tay bất kì ai, cũng không muốn phán đoán rốt cuộc thế nào là tình giả, thế nào là đạo đức giả.

Trên đường quốc lộ đêm khuya.

Cửa ô tô hé mở, gió đêm hun hút ùa vào, mái tóc dài của Sâm Minh Mỹ bị gió thổi rối tung. Cô lập tức đóng cửa xe lại, dùng ngón tay vuốt từng lọn tóc xoắn. Trong xe, mùi thuốc lá nồng nặc khiến người ta sặc sụa, cô giận dữ nói với Việt Xán:

“Sao anh hút nhiều thuốc thế?”

“Ừm.”

Một tay giữ bánh lái, Việt Xán nhìn ánh đèn chiếu hậu màu đỏ thừa thốt phía trước, nhếch mép cười qua loa.

“Anh đợi em rất lâu rồi?” Vì hành động ân cần của anh, trong lòng Sâm Minh Mỹ rất vui mừng, hoàn toàn không bận tâm đến sự lạnh nhạt của anh.

“Ừm.” Việt Xán đánh mạnh tay lái sang hướng đường về trung tâm thành phố, hững hờ đáp.

“Đồ đều!” Sâm Minh Mỹ giơ tay véo cánh tay anh, giận dữ: “Có lòng đến đón em mà chỉ nói được câu đực câu cái như vậy sao! À, hừm, nói đến mới

nhớ, lâu lắm không gặp anh rồi! Nghe nói, đêm Việt Tuyên nằm viện, Diệp Anh đã qua đêm ở phòng anh...”

“Nghe ai nói?”, Việt Xán lườm cô một cái.

“Ai nói không qua trọng”, Sâm Minh Mỹ chu miệng, “Em chỉ cần nghe anh nói thôi! Diệp Anh hiện giờ rất cuộc đang có quan hệ gì với anh, tại sao cô ta lại qua đêm ở phòng anh? Tại sao Việt Tuyên bệnh nằm viện mà cô ta không thềm đến thăm?”.

Đạp mạnh ga, chiếc xe lộp tộp lao như gió trên đường. Nét mặt Việt Xán hăm hăm. Chiếc xe đột ngột tăng tốc khiến Sâm Minh Mỹ sợ đến mức mặt mũi tái mét, tay nắm chặt tay vịn phía trên, sợ run bần bật, lúc lâu sau mới hoàn hồn, quàng mắt đỏ lên, ầm ứ:

“Xán, em không có ý đó... Không phải em không tin anh, chỉ là... chỉ là em quá sợ... Diệp Anh như thể con quái vật bất ngờ chui ra từ bóng đêm tăm tối, phút chốc khiến Việt Tuyên si mê đến độ đầu óc u mê. Em sợ cô ta lại dùng thủ đoạn dụ dỗ anh...”

“Thế mà em còn để anh tiếp cận cô ta”, ánh sáng bên ngoài cửa xe lướt qua loang loáng, Việt Xán cười khẩy.

“...” Sâm Minh Mỹ nhất thờ không biết trả lời ra sao bèn cười trừ, nũng nịu: “Được rồi, em biết anh chịu ầm ứ. Đều là em không tốt, anh đến đón em, em lại gây sự với anh. Đều là em sai, anh tha thứ cho em nhé, tha thứ cho em được không?” Nói rồi, Sâm Minh Mỹ lấy tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay Việt Xán. Việt Xán lạnh lùng nhích ra. Trong lòng Sâm Minh Mỹ hơi khựng lại, gương mặt bắt đầu bối rối, cho đến tận bây giờ, Việt Xán vẫn không thích có bất cứ cử chỉ nào thân mật với cô.

“Anh đang lái xe, chú ý an toàn.” Việt Xán chau mày, lạnh nhạt nói.

Sâm Minh Mỹ thở phào, tiếp tục nũng nịu cười nói: “Ngày kia là cuộc thi thời trang châu Á sẽ diễn ra, tác phẩm tham dự cuộc thi của em đã hoàn thành hết rồi, Quỳnh An và Liêu Tu đều cho rằng em chắc chắn sẽ giành giải quán quân!”.

“Thế sao?” Lại một ngã rề, Việt Xán hững hờ hỏi, “Sẽ xuất sắc hơn tác phẩm của Diệp Anh chứ?”.

“Đừng đánh đồng em với cô ta”, trong giọng nói có sự ngập ngừng, Sâm Minh Mỹ bực bội, “Cô ta chẳng qua chỉ tốt nghiệp từ một trường đại học hạng xoàng. Hai lần trước chỉ là do cô ta may mắn. Cuộc thi lần này cần thực lực, đợi tác phẩm của em và cô ta ra mắt, mọi người sẽ biết thế nào mới là phượng hoàng thật sự, thế nào là chim sẻ học đòi không phải lỗi”.

“Thế nào là chim sẻ học đòi không phải lỗi...”, Việt Xán chậm rãi nhắc lại mấy từ này.

“Toàn bộ tác phẩm tham dự cuộc thi của Diệp Anh cũng đã hoàn thành rồi sao?”, Sâm Minh Mỹ làm ra vẻ tiện mồm hỏi, “Cô ta dùng những người mẫu nào vậy?”

Nhìn Sâm Minh Mỹ qua gương, Việt Xán nói: “Hôm nay cô ta đã tiến hành tổng duyệt rồi”.

“Ồ, ở đâu thế? Đạo diễn show là ai? Ai là người điều chỉnh ánh sáng? Công ty người mẫu...” Giọng Sâm Minh Mỹ khó che giấu được sự nôn nóng.

Lấy ra một tập giấy tờ, “Đều ở trong này”, Việt Xán vút tập giấy tờ vào lòng Sâm Minh Mỹ, như cười như không, nói: “Biết là em sẽ rất muốn biết, nên anh liền mang đến ngay cho em, kết quả bị em kêu ca cho một trận”.

“A!” Nắm chặt tập giấy tờ, Sâm Minh Mỹ không dừng được, mở ra xem. Quả nhiên, bên trong có tất cả các nội dung mà cô muốn biết. Tròng lòng vui

mừng khôn xiết, cô hận không thể ôm chặt lấy Việt Xán và hôn anh một cái thật mạnh! Nhưng chỉ sợ lại bị anh né tránh, cô đành kiềm chế niềm vui, nũng nịu: “Xán, yêu anh quá! Em phải làm gì để cảm ơn anh đây!”.

Con đường quốc lộ trong màn đêm, chiếc Lamborghini giống như một tia chớp chói lòa. Trong xe, Việt Xán nhếch miệng, lạnh nhạt nói:

“Thế thì lần này giành chức quán quân cho anh.”

Buổi tổng duyệt kết thúc.

Từng dãy đèn sân khấu rực rỡ lần lượt tắt đi, tiếng loa đài im bật, người mẫu và tất cả các nhân viên đều đã ra về, George và Tracy cũng mang trang phục tham gia cuộc thi ra về, hội trường vắng vẻ, chỉ còn lại một mình Diệp Anh.

Cô thu dọn đồ đạc.

Trên hàng ghế khán giả tối tăm, cô dường như đang đợi ai đó, nhưng lại chỉ muốn ở một mình giây lát. Bóng dáng lẻ loi, nho nhỏ, nghiêng nghiêng đổ dài trên từng bậc thang trên khán đài, cô bỗng nhiên hoảng hốt nhớ lại, rất lâu, rất lâu trước đây, khi cô còn là một đứa trẻ, mỗi lần trước show diễn thời trang, cha cô đều có buổi tổng duyệt như thế này.

Thời trang không phải chỉ để mặc trên người người mẫu.

Nó còn là một cảnh sắc.

Kết hợp với ánh đèn, âm nhạc, biên đạo sẽ khiến một show trình diễn thời trang trở nên hoành tráng, diễm lệ, mờ ảo, khiến người ta xem ngất ngây, rung động. Mỗi lần tổng duyệt, cha đều đứng dưới sàn catwalk chỉ huy toàn bộ, cô bé con là cô ngày đó ngồi một mình trên hàng ghế khán giả, lặng lẽ xem từng lượt tổng duyệt, như thể đang được ngắm nhìn hoa tường vi nở rộ

từng chút một, cuối cùng nở bung thành biển hoa rộng lớn, lộng lẫy.

Cô thích ánh sáng rực rỡ đó.

Thích âm nhạc điệu kì đó.

Thích những người mẫu xinh đẹp, yêu kiều điệu đà bước ra.

Thích sự tập trung chăm chú trên gương mặt cha.

Thích mỗi lần dù cha bận tối mắt tối mũi vẫn thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn cô, thấy cô ngoan ngoãn ngồi trên khán đài, đáy mắt lại ánh lên nụ cười yêu thương.

Bước đến bên tường.

Cô bật công tắc đèn.

Từng dãy đèn lần lượt sáng lên, từng chùm ánh sáng rực rỡ, diễm lệ khiến sàn catwalk sáng bừng lên trong phút chốc. Cô bước lên sàn diễn, chậm rãi tiến về phía trước, hai bên là hàng ghế khán giả đang chìm trong bóng tối, không một bóng người. Cô dường như nhìn thấy cha đang dang hai tay, có hàng ngàn, hàng vạn tiếng vỗ tay hoan hô, cha cười tươi, tiến về phía trước, trước mắt là ánh sáng lấp lánh như biển sao, cha cúi rạp người trước hàng ghế khán giả đang vỗ tay nhiệt liệt.

Đây là thời khắc vinh quang nhất của nhà thiết kế.

Cha từng nói với cô, khi một show diễn thời trang kết thúc, khi nhà thiết kế bước lên sàn diễn trong vòng vây của các người mẫu, dang hai cánh tay, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, rồi cúi rạp người trước các khán giả đang kích động, phấn khích, đây chính là thời khắc vinh quang nhất của nhà thiết kế.

Cánh cửa hội trường được kéo ra.

Trên sàn diễn lộng lẫy, dưới ánh sáng chói lòa, Diệp Anh thần thờ đứng thẳng, nhìn về bóng người không rõ mặt phía cửa. Rất lâu, rất lâu trước đây, sau mỗi show diễn thời trang của cha kết thúc, cô thường lén chạy lên sàn diễn, bắt chước điệu bộ của cha, cúi rạp người cảm ơn hàng ghế khán giả trống không. Đến khi cha hớt hơ hớt hải tìm cô, ông lại chỉ cười rồi xoa đầu con gái, dắt tay cô đi tham dự tiệc mừng hoành tráng.

Bóng người càng lúc càng gần.

Trên sàn diễn, cô thấy nụ cười tao nhã của người đó, đôi mắt đào hoa lại bừng sáng như mặt nước mùa xuân và ánh trăng mùa thu.

Trên con đường quốc lộ vắng lặng.

Đèn đường sáng tỏ.

Chiếc xe đua Maybach hai chỗ gào rú lao nhanh như chớp, thân xe màu hồng đào vô cùng kiêu diễm, tốc độ nhanh như gió. Tay lái bọc da thật cũng màu hồng đào, giống như một mỹ nhân thướt tha được điều khiển dưới đôi tay một người đàn ông.

“Thế nào, nữ thần? Xe mới của tôi có đẹp không?”, Khổng Diễn Đình hát cảm, nở nụ cười ngạo mạn, đắc ý.

“Ừm”, Diệp Anh khẽ gật đầu, “May mà dây an toàn vẫn là màu đen”. Chỉ có dây an toàn màu đen trong cả biển màu hồng đào, đến hộp khăn giấy cũng màu hồng đào.

Khổng Diễn Đình cười lớn, nói: “Nữ thần, cô thật là tẻ nhạt”.

Diệp Anh nhếch mép, nhìn ra bên ngoài cửa xe. Đêm đã về khuya, trên con đường quốc lộ rộng thênh thang lác đác xe cộ, tốc độ nhanh khiến cô hơi

khó chịu.

“Vừa lấy được xe sao?”

“Đúng thế! Chiều nay mới lấy được! Chiếc xe này quả nhiên không tồi, lên ba trăm tám mươi dặm một cách rất nhẹ nhàng! Màu hồng đào là do tôi đặt riêng đó! Rất tuyệt phải không!”, Khổng Diễn Đình thích thú nói, “Sao, có người nói với cô?”.

“Tôi đoán.”

Anh ta giống như một đứa trẻ có được món đồ chơi mới, hoàn toàn không cần đoán cũng biết. Cho dù khá nổi trội trong cuộc đấu tranh tàn khốc của gia tộc nhà họ Khổng, nhưng Khổng Diễn Đình thỉnh thoảng vẫn toát ra nét gì đó rất trẻ thơ, khiến cô ngưỡng mộ. Chỉ có người được yêu thương hết mực mới có dáng vẻ trẻ thơ như thế.

“Ha, ha.”

Khổng Diễn Đình hình như nhìn cô rất thâm tình, rồi cười nói:

“Nữ thần, buổi tổng duyệt thế nào rồi?”

“Cũng được.”

“Có thắng được không?”

“Có lẽ.”

“Chí ít cũng có thể đánh bại Sâm Minh Mỹ chứ?”

“... Cũng có lẽ.” Tốc độ xe nhanh như tên bay và nghiêng ngả khiến cô mơ màng buồn ngủ.

“Nữ thần, xin cô tập trung một chút được không? Lần này cô đại diện cho cả thương hiệu Globe của chúng tôi tham gia cuộc thi đấy”, Khổng Diễn Đình đánh tay lái, ai oán nói, “Có trời biết, vì cô mà tôi đã phải gánh không biết bao nhiêu áp lực khi không để đội thiết kế thời trang nữ cao cấp của chúng tôi tham gia cuộc thi. Nếu cô không thể giành giải quán quân, một đám người của Khổng thị sẽ vô đến, ăn tươi nuốt sống tôi. Vì vậy, nữ thần, coi như vì tôi, xin cô nhất định phải cố gắng, cố gắng hơn nữa được không?”.

“Khổng thiếu gia,” Diệp Anh mỉm cười, “Khổng thị vốn dĩ vút cho anh một bãi chiến trường, đội ngũ thiết kế thời trang cao cấp của các anh ngoài việc là chỗ để nhét con ông cháu cha thì chả có chút tác dụng gì. Tham gia cuộc thi mới là trò cười thật sự, còn anh thì phải chịu oan uổng. Nếu anh đã tin tưởng tôi, để tôi đại diện bên anh tham dự cuộc thi thì xin anh phải luôn tin tưởng tôi đến cùng”.

“Ồ?” Khổng Diễn Đình liếc cô, cười, “Sao tôi lại nghĩ thấy mùi âm mưu ở đây nhỉ?”

“Làm gì có âm mưu gì”, Diệp Anh lười biếng nhìn ra ngoài cửa xe, “Đường đường chính chính thi đấu thì thắng cũng phải đường đường chính chính chứ, như thế mới khiến tất cả mọi người tâm phục khẩu phục”.

Trên con đường quốc lộ thênh thang trong màn đêm, chiếc Lamborghini từ phía sau gầm rú đuổi theo, “vút” một tiếng, trong nháy mắt đã vượt qua chiếc Maybach màu hồng đào, hai bóng người trong xe Lamborghini lướt qua như một tia sáng, rồi xa dần đến khi thành một chấm đen ở đoạn đường phía trước.

“Mẹ kiếp!”

Khổng Diễn Đình chửi thề một câu, nhấn mạnh ga nhưng đã không còn kịp nữa, liền tức tối xả ra một loạt câu nói thô lỗ. Diệp Anh tựa đầu về phía

sau, khép mắt lại. Bên ngoài, hàng cây bên đường như những bóng đen mệt mỏi lao lên trong bóng đêm. Bất giác, hơi thở Diệp Anh sâu dần.

Tòa cao ốc tập đoàn Tạ thị trong đêm sâu.

Trong văn phòng trên tầng hai mươi sáu. Đồng tài liệu chất cao như núi cơ bản đã giải quyết xong, ly cà phê đã lạnh ngắt, Việt Tuyên ngồi trên xe lăn lật xem tờ văn bản mà Tạ Phổ vừa đưa đến, mấy con số trong văn bản khiến anh chau mày, hỏi nhỏ: “41%?”.

“Đúng thế”, Tạ Phổ đáp, “Hơn nữa, Đại thiếu gia vẫn đang tiếp tục tiếp xúc với các cổ đông khác, trưa nay Đại thiếu gia vừa hẹn ăn cơm với chủ tịch Chu của Hoa Thịnh”.

“...Tôi biết rồi.” Bóp bóp trán, sắc mặt Việt Tuyên trắng bệch. Hôm nay là ngày đầu tiên anh xuất viện. Tuy bác sĩ đã ra sức khuyên can, Tạ Hoa Lăng cũng kiên quyết không đồng ý những gần đây tình hình tập đoàn căng thẳng khiến anh buộc phải xuất viện để điều hành. Từ khi Việt Triệu Huy qua đời, Tạ lão thái gia vì già cả nên từ bỏ quyền điều hành công ty, Việt Xán chưa từng từ bỏ ý định, đã ngấm ngấm tiến hành tranh đoạt quyền khống chế tập đoàn. Anh biết rất rõ kết cục đang chờ đợi mẹ anh và anh một khi Việt Xán nắm được hội đồng quản trị là gì.

Vì vậy, khi Việt Xán đưa ra thỏa thuận đó.

Anh đã đồng ý.

Trong căn nhà kính vào đêm giông tố vùn vù, ánh chớp chói lòa, tiếng sấm rền vang, sau khóm tường vi đỏ tươi yêu kiều, hoang dại, dù cách một khoảng xa, nhưng anh vẫn cảm thấy sau lưng mình là sự kinh hãi và nỗi thất vọng trong ánh mắt cô. Còn buốt lạnh hơn cơn mưa điên cuồng trong đêm

sâu. Cô đã nghe được bao nhiêu. Phải chăng cô đã biết rõ những điều anh từng làm. Khi anh máy móc điều khiển xe lăn qua khóm tường vi đỏ tươi, trong sự hợp âm của tiếng mưa và tiếng sấm, cô đã run rẩy lùi về sau một bước như thể phát hiện trên người anh có độc, cho dù trong tay cô đang cầm ô và áo khoác cho anh tránh mưa tránh rét.

“Khụ khụ!” Lồng ngực như thể bị nhét đầy khí lạnh, Việt Tuyên bịt miệng, cổ kìm cơn ho dữ dội, sắc mặt trắng bệch chẳng khác gì cánh hoa dành dành ướt đẫm. Bên ngoài cửa sổ văn phòng, đêm đã về khuya, ánh trăng sáng tỏ treo lơ lửng trên bầu trời, anh im lặng hồi lâu, cho đến khi Tạ Phổ nghe xong cuộc điện thoại, khẽ khàng thông báo với anh.

Diệp Anh tỉnh dậy, phát hiện mình vẫn đang trong chiếc Mayback. Màu hồng đào ngập tràn trước mắt khiến cô hơi hoảng hốt, rất lâu, rất lâu trước đây, cha cô cũng thích trang trí phòng cô bằng màu hồng giống như thế giới thần tiên của cô công chúa nhỏ. Thực ra, cô chẳng thích màu hồng đến vậy, nhưng lại chưa từng nói cho cha biết.

Bên ngoài, trăng sáng vằng vặc. Cô tưởng mình đã ngủ rất lâu nhưng chiếc đồng hồ đo giờ trên xe cho biết cô mới ngủ được khoảng hai mươi phút.

“Tỉnh rồi à?” Cánh cửa xe bên cạnh mở ra, Khổng Diễn Đình thò người vào, thấy cô đã tỉnh dậy, có chút tiếc nuối: “Cứ tưởng ông trời cuối cùng cũng thương tình mà cho tôi cơ hội được bế nữ thần cơ đấy”.

“Cảm ơn”, Diệp Anh cười, đôi chân dài bước ra khỏi xe.

Đêm khuya, không khí mát lạnh, trong lành.

Phía trước là khu căn hộ đèn đuốc rực rỡ, cô cùng Khổng Diễn Đình cùng

tiến vào. Thang máy dừng ở tầng mười tám, “Tinh” một tiếng, cửa thang máy mở ra, đại sảnh rộng rãi, trên sàn đặt một bình lớn, đủ các loại hoa màu trắng và tím, trên cánh hoa vẫn còn đọng những giọt sương trong veo, xinh đẹp ngát hương.

Bên ngoài cửa sổ là dòng xe tráng lệ. Từng đốm sao sáng lấp lánh, điểm tuyết ánh đèn. Bên kia sông là khu nhà cao tầng khác, cô đã từng cùng một chàng trai có vẻ ngoài thanh khiết như hoa dành dành trải qua một quãng thời gian đẹp đẽ, ngăn ngui ở đó. Xa hơn một chút nữa, thấp thoáng tòa nhà tập đoàn Tạ thị, một số văn phòng vẫn hắt ra ánh đèn lấp lánh như sao.

“Roạt!”

Khổng Diễn Đình lấy điều khiển, rèm cửa tự động dần dần được kéo xuống.

“Nữ thần, hoan nghênh cô!” Khổng Diễn Đình đã để hành lý của cô vào phòng ngủ từ trước, bây giờ ra dáng chủ nhà hiếu khách, đưa cô đi tham quan khắp các phòng. “Đây là bếp.” Thời thượng, cao cấp, sạch sẽ, sáng bóng, cần gì có nấy. “Đây là phòng đọc sách của cô.” Chiếc bàn viết rộng rãi, ghế xoay bọc da thật, máy tính mới tinh, thậm chí, trên giá sách còn có mấy quyển tạp chí, sách báo về thiết kế thời trang, nhìn rất ra dáng. “Đây là phòng thiết kế của cô.” Chiếc bàn làm việc lớn, các loại công cụ chuyên dụng, một chiếc tủ đang mở, bên trên đặt hàng loạt các loại vải và phụ kiện đã được phân loại cẩn thận. “Đây là phòng ngủ của cô.” Chiếc giường lớn, êm ái, chăn ga gối đệm mới tinh, trên kệ tủ đầu giường đặt lọ hoa bằng pha lê cắm đầy hoa hồng xinh đẹp. “Đây là nhà vệ sinh của cô.” Chính giữa là bồn tắm màu trắng lãng mạn, rèm trắng phất phơ như mộng ảo.

“Có hài lòng không?” Đôi mắt đào hoa nhìn cô trêu mếu, Khổng Diễn Đình nói: “Rèm trắng này là do tôi tự tay treo lên cho cô đấy”.

“Ừm.” Diệp Anh hờ hững gật đầu, “Chỉ cần anh tháo cái rèm trắng này ra, tôi sẽ rất hài lòng”. Cả căn hộ là hai màu xanh trắng, phong cách Địa Trung Hải, đơn giản, thoải mái, cô khá là thích.

“OK! Chỉ cần nữ thần hài lòng, bắt tôi làm gì cũng không vấn đề!” Khổng Diễn Đình đầy vẻ chân thành, “Hi vọng nữ thần không chê nơi này sơ sài, và có thể tiếp tục ở lại đây”, nói rồi, anh ta lại mở một cánh cửa phòng khác, “Nữ thần, đây là phòng của tôi”.

Đây là một phòng ngủ phụ.

Đồ đạc bên trong có chút bừa bộn, chật chội, hình như vừa được chuyển từ phòng khác sang, chưa kịp thu dọn xong, một số khung ảnh nằm trên đất.

“...”

Diệp Anh nhướng mày nhìn anh ta.

“Nữ thần, tôi đã dâng tặng cho cô tất cả những gì tôi có, chỉ xin nữ thần bố thí cho tôi một phòng nhỏ để tôi dung thân.” Đặt một tay lên ngực như kỵ sĩ trung thành, Khổng Diễn Đình tỏ vẻ chân thành, “Tôi xin thề, đợi đến khi chúng ta thành công, tôi nhất định sẽ mua một khu trang viên xa hoa tặng cô, tuyệt đối không để cô chịu ấm ức, phải ở cùng một căn hộ với tôi như hôm nay”.

Đóng cửa phòng ngủ.

Thấp thoáng nghe thấy tiếng bước chân Khổng Diễn Đình trong phòng khách, Diệp Anh tựa người vào cửa, hít một hơi thật sâu, rồi chậm chậm thở ra. Tất cả đồ đạc của cô được đặt trên tấm thảm cuối giường, hành lý, ba lô, còn cả chiếc giá vẽ màu xanh đen, trên giá in hình bông hoa trường vi màu bạc, lấp lánh dưới ánh đèn.

Cô úp ngược giá về lại.

Lấy chân đá nó vào gầm giường.

Lạnh lùng nhìn vầng trăng sáng bên ngoài cửa sổ, đáy lòng cô dường như tràn ngập ánh trăng lạnh buốt. Ánh mắt lạnh nhạt, cô bất động hồi lâu.

Việt Tuyên.

Việt Xán.

Thế gian này rộng lớn vô cùng. Cô lại phải đưa ra lựa chọn giữa hai người họ. Cô không muốn trở thành con bài trong tay bất kỳ ai, cũng không muốn phán đoán thế nào là tình thật, thế nào là đạo đức giả.

Trong nháy mắt, cuộc thi thời trang cao cấp châu Á đã đến.

Vòng sơ tuyển của Hàn Quốc, Singapore, Malaysia đang diễn ra sôi nổi, báo chí, tạp chí, ti vi, mạng Internet tràn ngập tin tức và thông tin liên quan đến cuộc thi. Các ứng viên Malaysia có vẻ bình bình. Một nhà thiết kế mới tài năng khu vực Hàn Quốc lại gây được sự chú ý cao. Các tác phẩm thiết kế mang phong cách Punk của nhà thiết kế này đã làm nên làn sóng tranh luận sôi nổi, đồng thời cũng nhận được sự tán thưởng của ông Brown, nhà thiết kế bậc thầy nổi tiếng đến từ Milan.

Cuộc thi Nhật Bản sẽ diễn ra vào ngày cuối cùng.

Còn cuộc cạnh tranh khu vực Trung Quốc sẽ chính thức mở màn vào tối nay!

Hai nhà thiết kế thời trang vô cùng nổi tiếng, Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh, đều là những nhà thiết kế nữ xinh đẹp, lại có mối quan hệ tình cảm phức tạp,

rồi như mớ bong bong với hai vị thiếu gia tập đoàn Tạ thị, lần này lại đại diện cho hai công ty khác nhau tham gia cuộc thi, làm đầy lên bầu không khí chết chóc. Cuộc cạnh tranh giữa hai người sớm đã được báo mạng và phương tiện truyền thông thổi phồng khiến người người đều biết và trở thành chủ đề nóng hổi rất được quan tâm.

Do vậy, cuộc thi bắt đầu lúc tám giờ đêm nay, không chỉ khiến làng thời trang hết sức chú ý, mà giới showbiz cũng vô cùng kích động. Các phóng viên đã túc trực bên ngoài nơi ở của Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh từ sớm, liên tục cập nhật diễn biến mới nhất hai tư trên hai tư. Các diễn đàn Internet cũng thảo luận và bình luận sôi nổi!

Sáu giờ tối.

Trong vòng vây của phóng viên, Sâm Minh Mỹ ra khỏi căn hộ. Các phóng viên lập tức lao đến, hàng loạt micro với logo đài báo hướng về phía cô. Trông ống kính nổi bật hình ảnh Sâm Minh Mỹ đang khoác trên mình chiếc váy màu vàng chanh, nổi bật lên gương mặt xinh đẹp, yêu kiều. Các phóng viên chen nhau đặt câu hỏi: “Sâm tiểu thư, cô có tự tin mình sẽ giành chức vô địch khu vực Trung Quốc đêm nay không?”, “Sâm tiểu thư, đêm nay cô sẽ bước ra sàn diễn với ai? Là Đại thiếu gia hay Nhị thiếu gia Việt Tuyên?”, “Nghe nói cô và Nhị thiếu gia tập đoàn Tạ thị nổi lại tình cũ, có đúng thế không?”, “Xin hỏi cô đánh giá thế nào về Diệp tiểu thư, nhà thiết kế cũng thuộc tập đoàn Tạ thị?”, “Diệp tiểu thư, cha cô...”.

Sâm Minh Mỹ mở cánh cửa chiếc xe Ferrari, nho nhã ngồi vào ghế lái, kéo cửa kính xuống một nửa, trước ống kính máy quay, mỉm cười đáp lời các phóng viên: “Chức vô địch đêm nay, tôi rất tự tin!”. Nói rồi, chiếc Ferrari hiên ngang phóng vút đi, các phóng viên điều kính ngạc cảm thán. Lúc lâu sau, đột nhiên có phóng viên như thể bừng tỉnh nhìn theo bóng chiếc xe vừa phóng đi, hét lên: “A, chiếc xe này hình như đã từng là xe yêu thích của Đại thiếu gia nhà họ Tạ!”.

Còn các phóng viên túc trực tại cửa nhà họ Tạ, thấy Tạ Hoa Lăng đi ra, rồi Đại thiếu gia đi ra, thậm chí đến Nhị thiếu gia ít khi xuất hiện cũng đi ra nhưng đợi mãi cũng không thấy một ứng viên nặng kí khác của vòng sơ tuyển khu vực Trung Quốc – Diệp Anh, xuất hiện.

Dưới sảnh khu căn hộ ven sông. Trong chiếc xe Mayback màu hồng đào bắt mắt, tinh tế, kính xe chậm chậm hạ xuống, Khổng Diễn Đình cười tươi như hoa đào mùa xuân, huýt sáo với Diệp Anh vừa bước ra: “Hi! Nữ thần, đợi cô lâu lắm rồi đấy nhé”.

Trong tay xách chiếc ba lô lớn, Diệp Anh hờ hững cười, cả ngày nay không thấy bóng dáng Khổng Diễn Đình đâu, cô còn tưởng mình phải gọi taxi đi. Đến bên cạnh chiếc Mayback màu hồng đào, cô đang định đưa tay mở cửa...

“Tít!” Cùng với tiếng còi xe là một chiếc Bentley màu đen chậm rãi tiến đến, vượt lên chiếc Mayback màu hồng đào, vừa vịn đỡ ngay trước mũi xe Mayback.

“Khốn kiếp!” Khổng Diễn Đình bực tức chửi thề một tiếng. Đêm trước bị chiếc Lamborghini vượt lên đã điên tiết lắm rồi, bây giờ đến một chiếc Bentley cũng tới ức hiếp anh ta. Khổng Diễn Đình mở cửa xe, xông ra, tức tối gõ mạnh vào cửa kính chiếc xe Bentley màu đen! Thờ ơ nhìn chiếc Bentley màu đen quen thuộc, ngoài việc những ngón tay nắm chặt ba lô ra, mặt Diệp Anh không lộ chút biểu cảm nào.

Trong bóng chiều, cánh cửa chiếc Bentley màu đen mở ra. Đôi chân dài của đàn ông gọn gàng trong chiếc quần u bước ra. Ánh chiều tà như máu. Người đàn ông cao to, anh tuấn, ngũ quan sắc nét như tô như vẽ, đẹp đến mức ngang tàng. Ánh mắt anh u tối, mạnh mẽ nhìn chăm chăm về phía Diệp Anh đang đứng bên đường. Diệp Anh vẫn thờ ơ, quay người, đưa tay mở cửa

rồi ngồi vào trong chiếc Mayback màu hồng đào.

Trong xe, cô bỗng nhiên khép chặt mắt, ngón tay xoắn chặt quai ba lô.

“Tạ đại thiếu gia...”

Loáng thoáng giọng giễu cợt của Khổng Diễn Đình vọng đến, cô không nghe, cũng chẳng buồn nghe. Đợi tâm trạng bình thường trở lại, cô phát hiện Khổng Diễn Đình hình như đạt được thoả thuận gì đó với Việt Xán, lái chiếc Bentley màu đen rời đi trước.

Dưới ánh chiều tà màu máu. Cánh cửa chiếc Mayback màu hồng đào được mở ra, ghé lại bên cạnh lún xuống, mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người đàn ông xông vào mũi Diệp Anh.

“Thất vọng không? Khi thấy anh chứ không phải Việt Tuyên bước ra từ chiếc Bentley màu đen đó.” Việt Xán giễu cợt nói, rồi khởi động chiếc xe Mayback, chiếc xe lao đi như một mũi tên!

Diệp Anh lặng thinh.

Lâu sau, cô mỉm cười.

“Đúng là hơi thất vọng.”

Sau đêm mưa gió ở căn nhà kính, cô tưởng rằng mình sẽ không còn xuất hiện trước mặt Việt Tuyên nữa, Việt Tuyên chí ít cũng sẽ đến hỏi cô xem đã xảy ra chuyện gì. Nhưng không. Ngoài hai ngày đầu tiên, Tạ Bình gọi điện bảo cô đến bệnh viện chăm sóc Việt Tuyên, phản ứng của Việt Tuyên như thể mình chưa từng tồn tại trong thế giới của anh vậy.

Quả nhiên là người đàn ông có trí tuệ. Đã bị vạch trần thì thôi luôn, không cần giải thích và cứu vãn một cách vô nghĩa. Trong lòng cô lẽ ra phải cảm

thấy nhẹ nhõm, thoải mái, không nên bận tâm mới phải, nhưng cô không thể không thừa nhận, vẫn có chút gì đó chua chát không thể xoá nhoà, không thể nuốt trôi, trống rỗng vô cùng.

Nhìn biểu cảm trên gương mặt cô, đáy mắt Việt Xán tối sầm lại. Anh hít thật sâu. Dưới sự điều khiển của anh, chiếc Mayback màu hồng đào chạy chậm lại, êm ru dễ chịu. Một lát sau, trong xe cất lên giọng trầm thấp của anh: “Anh tưởng sau khi biết tất cả, em sẽ rời xa cậu ấy, sẽ tha thứ cho anh”.

Diệp Anh mỉm cười: “Đúng thế, tôi sẽ rời xa anh ấy, sẽ tha thứ cho anh”.

Hai tay nắm chặt, Việt Xán sững sờ quay đầu nhìn cô, chiếc Mayback đột ngột xoay ngang trên đường. “Tít!”, những chiếc xe phía trước đang chạy đến hò hét tránh né! Việt Xán chưa xót nhìn tình hình bên dưới, nói:

“Em lừa anh.”

“Thế nên, có nghĩa lý gì chứ?” Diệp Anh vẫn cười, “Những lời tôi nói, anh không tin. Những lời anh nói, tôi cũng không tin. Diễn xuất của Việt Tuyên cao siêu, trình độ diễn xuất của anh cũng chẳng thua kém gì!”.

“...Anh chưa từng lừa dối em.”

“Thế sao”, Diệp Anh cười nói, “Thế đêm hôm trước đi đón Sâm Minh Mỹ về nhà, anh đã nói những gì với cô ta? Còn đưa cho cô ta cái gì?”.

Việt Xán ngó người.

“Em...”

Cô cười nhạt:

“Đại thiếu gia, tôi sẽ không thể làm kẻ ngốc mãi. Anh đứng về phía tôi hay Sâm Minh Mỹ, đó là quyền tự do của anh. Việc của tôi, anh muốn nhúng

tay vào hay không, cho dù anh làm cho tất cả tâm huyết của tôi đổ sông đổ bể thì đó cũng là quyền tự do của anh, là bản thân tôi không đủ thực lực.”

Trái tim như đóng băng.

Băng giá dần chiếm ngự từng tắc, từng tắc da thịt!

Nhìn nụ cười hờ hững bất cần của cô, Việt Xán đau đớn đến mức không nói nên lời. Anh hoảng hốt lái xe. Không biết sau bao lâu, chỉ biết đến khi cô hét lên mấy tiếng, anh mới dần phát hiện cách trung tâm triển lãm quốc gia, nơi tổ chức cuộc thi không xa. Chiếc Bentley màu đen đã đỗ bên đường phía trước mấy mét, Khổng Diễn Đình tựa người vào xe, vẫy tay.

“Để tôi xuống xe.”

Tháo dây an toàn, nụ cười Diệp Anh có chút giễu cợt:

“Nếu không phóng viên lại chú ý đến ân ái tình thù của bốn chúng ta mà không có thời gian quan tâm đến cuộc thi đêm nay mất.”

Im lặng đỗ chiếc Mayback màu hồng đào bên đường, Việt Xán vươn tay mở cửa xe cho cô. Diệp Anh nhấc ba lô, nửa người đã ra khỏi xe, không biết đang nghĩ gì, lại ngồi xuống, nhìn anh, nói:

“Tôi đã từng nói cho anh nên làm thế nào rồi đấy.” Cô cười xinh tươi, ghé sát vào anh, khẽ hôn lướt qua má anh như chuồn chuồn chạm nước, rồi bước xuống xe, đóng cửa lại, đi về hướng Khổng Diễn Đình mà không buồn ngoái lại nhìn.

Là nơi diễn ra cuộc thi thời trang cao cấp châu Á khu vực Trung Quốc, trung tâm triển lãm quốc gia đêm nay lộng lẫy, diễm lệ vô cùng. Rất nhiều

phóng viên đứng chen chúc ở cửa ra vào. Một biển máy qua, máy ảnh, micro, xe truyền hình lưu động của các hãng truyền thông tấn và vô số ô tô hàng hiệu của quan khách đỗ chật bên đỗ xe.

Đêm nay, tất cả mười nhà thiết kế mới tài năng tham dự cuộc thi.

Khác với những buổi ra mắt thời trang trước đây, thông thường trong các tuần lễ thời trang, các nhà thiết kế sẽ tự quyết định thời gian, trong vòng một tuần chọn ra địa điểm mình yêu thích để tổ chức. Còn đêm nay, vì có tính chất thi đấu, do vậy tất cả sẽ tập trung lại với nhau cùng cho ra mắt sản phẩm thiết kế thời trang, hơn nữa mỗi nhà thiết kế sẽ chỉ công bố mười bộ thời trang cao cấp.

Sau khi trình diễn tác phẩm của mười nhà thiết kế mới tài năng, mười nhà thiết kế nổi tiếng quốc tế do Ban tổ chức mời sẽ đến đánh giá, chọn ra nhà thiết kế có tư cách đại diện cho khu vực Trung Quốc tham dự vòng thi toàn châu Á tiếp theo.

Vì vậy, buổi trình diễn thời trang đêm nay vẫn chưa được bắt đầu nhưng đã dấy lên mùi thuốc súng nồng nặc.

Khoảng sáu giờ tối, các nhà thiết kế mới tài năng lần lượt xuất hiện. Có nhà thiết kế vận trang phục trang trọng, nổi trội trong hội trường, có nhà thiết kế lại mặc áo phong quần bò thoải mái, có người rất khiêm tốn nói mình chỉ đến để học hỏi, người tự tin sẽ đánh bại cả hai nhà thiết kế vô cùng ăn khách là Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh và giành thắng lợi. Gần bảy giờ tối, Diệp Anh xuất hiện. Trong ánh đèn flash triền miên như biển sáng, Diệp Anh xách chiếc ba lô lớn, mặc chiếc áo lụa màu trắng và quần dài màu đen, mái tóc đen dài được buộc kiểu đuôi ngựa mềm mượt như tơ sau đầu. Dáng vẻ của cô ung dung, trang điểm cũng rất nhạt, đôi mắt đen u tối như đêm sâu, lại thêm đôi môi màu nhạt, cả người toát lên sự nho nhã, lạnh lùng, tạo cảm giác chuyên nghiệp song lại mang chút gì đó xa cách.

Sánh vai với cô là thiếu gia út của tập đoàn Khổng thị - Khổng Diễn Đình. Khổng Diễn Đình mặc bộ vest in hoa văn đẹp đẽ, vừa đi vừa vẫy tay với các ký giả đang vây quanh, đôi mắt đào hoa cười như gió xuân. Các phóng viên kích động, hỏi tới tấp: “Diệp tiểu thư, chủ đề thiết kế của tác phẩm cô ra mắt đêm nay là gì?”, “Diệp tiểu thư, tại sao người xuất hiện cùng cô lại là Khổng Diễn Đình mà không phải là vị hôn phu Việt Tuyên??”, “Diệp tiểu thư, giữa cô và Sâm Minh Mỹ, ai là người có xác suất giành chiến thắng lớn hơn?”, “Diệp tiểu thư...”

Trước mặt là vô số micro, mỗi chiếc đều gắn logo màu sắc của các hãng truyền thông, dưới ánh đèn flash sáng như ban ngày, Diệp Anh lạnh nhạt cười, vừa đi vừa trả lời phóng viên: “Đêm nay, chủ đề thiết kế của tác phẩm mà tôi cho ra mắt là...”

“Soạt!”

Đột nhiên, có phóng viên quay đầu, kêu lên một tiếng đầy kinh ngạc. Các phóng viên quay ra càng nhiều hơn, sự sững sờ, kinh ngạc không thể diễn đạt bằng lời! Đường như không còn phóng viên nào để ý tới Diệp Anh đang nói gì nữa, hầu hết đều xông về phía đó, chỉ còn vài phóng viên vẫn đứng quanh Diệp Anh, sắc mặt cổ quái nhìn về Diệp Anh bằng ánh mắt thông cảm.

Diệp Anh nhướn mày, chậm rãi quay người, nhìn về phía đám đông như vừa xuất hiện minh tinh.

Quả nhiên.

Đường như đã được bấm giờ sẵn, chỉ vào muện Diệp Anh có mấy bước, Sâm Minh Mỹ khoác trên người chiếc váy dài quét đất màu đỏ tươi! Trong ánh đèn flash sáng chói, Sâm Minh Mỹ lộng lẫy, làn da mịn màng, trắng ngần, đẹp đến mức kiêu diễm, nụ cười sáng bừng rạng rỡ như thể một cô gái đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt.

Nhưng phóng viên chen chúc chạy đến không chỉ vì một Sâm Minh Mỹ, mà hơn thế là vì hai người đàn ông đi cùng Sâm Minh Mỹ! Bên trái Sâm Minh Mỹ là một người đàn ông cao lớn, vững chãi, ngũ quan sắc nét, khí chất hoang dại bất kham, chính là người hiện tại thực chất đang chèo lái tập tập đoàn Tạ Thị, là người thường xuyên xuất hiện trên các tin tức kinh tế, tài chính – Đại thiếu gia tập đoàn Tạ Thị - Việt Xán. Bên phải Sâm Minh Mỹ là chiếc xe lăn điện, trên xe lăn là người đàn ông lịch lãm, tẩm chăn ca rô phủ lên chân anh. Gương mặt anh có chút xanh xao nhưng đẹp lạ thường, như thể một chàng quý tộc sống trong toà lâu đài cổ kính trong đầy tường vi trắng dưới ánh sao, cách biệt với thế giới bên ngoài. Thấy người bên cạnh không nhận ra anh là ai, một phóng viên bèn khẽ nói với người đó, không khí phút chốc rộn ràng hẳn lên

Nhị thiếu gia tập đoàn Tạ Thị!

Việt Tuyên.

Tạ nhị thiếu gia bí hiểm, kín tiếng, trước đây không bao giờ xuất hiện trước giới truyền thông, nay lại vì Sâm Minh Mỹ mà chủ động xuất đầu lộ diện cổ vũ cho cô!

“Sâm tiểu thư, đêm nay có hai vị thiếu gia tập đoàn Tạ Thị xuất hiện cùng cô, đúng là việc trước đây chưa từng có, xin hỏi ai mới là chân mệnh thiên tử của cô?”

“Sâm tiểu thư, cô có điều gì muốn nói với Diệp tiểu thư không?” “Sâm tiểu thư...”

“Sâm tiểu thư...”

“Sâm tiểu thư...”

Đúng là cảnh tượng khoa trương hơn bao giờ hết.

Các phóng viên có mặt ở đó đều vô cùng kích động!

Sâm Minh Mỹ từng đính hôn với đứa con chính thức của Tạ thị - Tạ nhị thiếu gia trọng thương và bị liệt trong vụ tai nạn ô tô, cô đã phá bỏ hôn ước, yêu Tạ đại thiếu gia, đây là việc mà mọi người đều biết. Và khi Nhị thiếu gia chán nản, thất vọng nhất, đột ngột xuất hiện một Diệp Anh không biết từ đâu đến trở thành vị hôn thê mới Nhị thiếu gia, đồng thời trở thành cái tên nổi trội hơn cả Sâm Minh Mỹ.

Nhưng bây giờ.

Trong đêm nay, khi cựu hôn thê và hôn thê hiện tại cạnh tranh kịch liệt, Tạ nhị thiếu gia lại chọn ở bên cựu hôn thê Sâm Minh Mỹ! Lẽ nào thực sự nối lại tình xưa? Hay là, Diệp Anh chẳng qua chỉ là hàng dự phòng của Nhị thiếu gia, tình yêu đích thực của Nhị thiếu gia từ đầu đến cuối vẫn là Sâm Minh Mỹ.

Còn bạn trai hiện tại của Sâm Minh Mỹ, Tạ đại thiếu gia – Việt Xán, cũng xuất hiện. Lẽ nào là do ghen tuông, lẽ nào sắp diễn ra cảnh hai người đàn ông cùng tranh giành một mỹ nữ?!

Một bên là Sâm Minh Mỹ, nụ cười rạng rỡ, bên trái khoác tay Tạ đại thiếu đẹp trai, bên phải có Tạ nhị thiếu gia lịch lãm. Cô như thể nàng công chúa kiêu sa, kiêu diễm được đàn ông yêu thương, ngọt ngào, ngưỡng mộ, bị các phóng viên nhiệt tình vây quanh.

Một bên là Diệp Anh bị phóng viên lãng quên.

Thành viên Ban tổ chức tại hội trường có chút thông cảm với Diệp Anh, bèn bước đến, nói khẽ: “Diệp tiểu thư, mời cô đi theo tôi”.

Cho dù ánh mắt cô có nhìn anh, Việt Tuyên trên xe lăn từ đầu đến cuối cũng không nhìn cô lấy một lần. Diệp Anh tự cười nhạo mình, xoay ngược

viên kim cương màu đen trên ngón tay, lòng bàn tay đau đớn!

“Diệp tiểu thư, vị hôn phu của cô, Tạ nhị thiếu gia, lựa chọn xuất hiện cùng Sâm Minh Mỹ, cổ vũ cho cô ấy, cô có suy nghĩ gì? Có ảnh hưởng đến cuộc thi đêm nay không?”, một phóng viên vội chạy đến, micro chìa thẳng vào Diệp Anh.

Khổng Diễn Đình cười ha ha.

Vươn tay ôm lấy bả vai Diệp Anh, anh ta cười tí mắt nói với phóng viên: “Suy nghĩ của tôi là, cảm ơn trời đất! Cuối cùng tôi cũng có thể theo đuổi Diệp Anh, vị nữ thần mà tôi yêu chân thành bấy lâu nay!”.

Trong vòng vây cuồng nhiệt của các phóng viên truyền thông, khoé mắt Sâm Minh Mỹ nhìn lướt qua Khổng Diễn Đình, phong lưu, hào phóng đang ôm vai Diệp Anh cùng thành viên ban tổ chức rời đi, trong lòng “hừm” một tiếng. Nhưng so với Việt Xán và Việt Tuyên bên cạnh cô, Khổng Diễn Đình hoàn toàn chẳng là gì cả.

Chim sẻ vẫn mãi là chim sẻ.

Không tự lượng sức.

Tự chuốc hoạ diệt vong.

Đêm nay, cô sẽ khiến cho Diệp Anh hoàn toàn không thể vùng lên.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11

Những thiết kế dự thi gần như là hoàn toàn giống nhau, sao chép một cách trắng trợn!

Sao chép không chút che đậy!

Hậu trường cuộc thi náo nhiệt, tất bật.

Thứ tự trình diễn đã được rút thăm quyết định từ trước. Không biết có phải do sắp đặt đặc biệt không mà thứ tự trình diễn của hai nhà thiết kế vô cùng ấn khách là Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh vừa đứng ở vị trí thứ chín và thứ mười. Hiện giờ là bảy giờ tối, còn một tiếng nữa cuộc thi sẽ bắt đầu. Diệp Anh bước vào hậu trường, thấy trang phục treo kín trên các thanh treo quần áo di động, người mẫu của những nhà thiết kế trình diễn trước đã trang điểm xong xuôi, ai cũng xinh đẹp duyên dáng, đang tụ tập cùng nhau thử trang phục, âm ỉ huyên náo.

“Cẩn thận!”

Có người vội vội vàng vàng đẩy thanh treo quần áo di động!

“Xin tránh đường cho!”

Có người ôm đông mũ hét lên!

Khắp nơi đều là người.

Diệp Anh lách qua đám người hỗn loạn.

Trên đất xếp mấy thùng carton lớn, George đã lấy từng bộ trang phục trong thùng ra, treo lên và đang là. Anh ta ngoái đầu thấy cô đến liền giơ tay huyết sáo chào hỏi. Chiếc bàn là hơi nước trong tay vẫn tiếp tục là phẳng đường viền của một bộ trang phục diêm lệ, đầy màu sắc.

“Diệp tiểu thư! Diệp tiểu thư!” Tracy tay cầm điện thoại, mặt lấm tấm mồ hôi, vừa nhìn thấy cô đã lao đến: ”Tài xế nói xe đột nhiên bị hỏng giữa đường! Người mẫu đến bây giờ vẫn chưa đến! Làm sao đây?!”

“Hỏng xe sao?” Khổng Diễn Đình không thể tin nổi. Cuộc thi sắp bắt đầu, người mẫu lại không thể đến kịp, không phải là đang đùa đấy chứ?

“Không phải đã yêu cầu họ đến trước hai tiếng ư? Sao bây giờ mới xuất phát?”, Diệp Anh nhướn mày hỏi Tracy. Lần trước khi tổng duyệt, phương án trang điểm đã đặt rồi, nhà tạo mẫu tóc và chuyên gia trang điểm cũng đã đến hết rồi, họ đang hết sức chán ngán ngồi nghịch điện thoại.

“Đúng thế!” Tracy lo lắng đến phát khóc, “Đều đã hẹn thời gian rồi, công ty người mẫu chiều na“Đúng thế!” Tracy lo lắng đến phát khóc, “Đều đã hẹn thời gian rồi, công ty người mẫu chiều nay đột nhiên nói họ phải đưa người mẫu đi chụp ảnh bìa, tôi nói thế nào cũng không được! Công ty người mẫu nói chắc chắn sẽ không làm lỡ cuộc thi đêm nay, ai mà biết được lại như thế này!”.

“Tại sao không thông báo cho tôi?”, Diệp Anh nhướn mày hỏi.

“...Tôi”, Tracy khóc lóc, “...Tôi tưởng không thể bị nhỡ nhàng được, giám đốc công ty người mẫu năn nỉ tôi mãi, quả quyết thề thốt rằng tuyệt đối không làm lỡ cuộc thi... Họ sợ cô biết sẽ không vui nên nhờ tôi đừng nói cho cô biết..., Diệp tiểu thư, là lỗi của tôi! Tôi xin lỗi... Tôi xin lỗi...”.

“Xe bây giờ đang ở đâu? Cô đã cho xe đi đón chưa?”

“...Tôi vừa biết xong”, Tracy khóc lóc đến độ cơ thể bắt đầu run rẩy, “...Xe bị hỏng ở ngoại thành, họ không gọi được taxi, cho dù chúng ta lập tức cho xe đi đón bây giờ cũng không kịp nữa! Làm thế nào bây giờ, Diệp tiểu thư...”.

Diệp Anh lạnh lùng nhìn Tracy, nói:

“Đúng thế, cô nói xem phải làm thế nào bây giờ.”

“Diệp tiểu thư!”

Tracy khóc đến nỗi mặt mũi tèm lem, cả người liêu xiêu, gương mặt trắng bệch. Cô ta biết mỗi bộ trang phục đều đã tiến hành chỉnh sửa lần cuối căn cứ theo dáng vóc của mỗi người mẫu. Nếu người mẫu không đến kịp, cho dù có tạm thời thay thế một nhóm người mẫu khác cũng không kịp chỉnh sửa, sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả tổng thể. Còn chưa nói đến việc tạm thời tìm nhóm người mẫu khác, họ cũng chưa được tiến hành tổng duyệt, sẽ vô cùng lạ lẫm với trình tự tổng thể của âm nhạc, tiết tấu, ánh sáng sân khấu.

Cô ta là kẻ tội đồ!

Cô ta đã phá hỏng cuộc thi đêm nay của Diệp tiểu thư!

Tập đoàn Tà thị là một trong những nhà tài trợ chính cho cuộc thi thời trang cao cấp Châu Á lần này, nên Ban tổ chức đã dành riêng cho họ một phòng nghỉ VIP. Khi Việt Xán đẩy xe lăn đưa Việt Tuyên vào phòng nghỉ, hai trợ lý riêng của họ là Tà Phong và Tà Phố đều đã đợi sẵn trong phòng. Một người đứng ở trong góc, một người đứng bên cửa sổ, bầu không khí trong phòng ngưng trệ và cổ quái.

Di động của Sâm Minh Mỹ khẽ rung.

Là một tin nhắn. Xem xong, mặt Sâm Minh Mỹ lộ ra nụ cười ngọt ngào, thân mật nói với Việt Xán: “Xán, em phải đi chuẩn bị rồi”, sau đó ngồi xuống, tỏ vẻ lo lắng nói với Việt Tuyên, “Tuyên, sức khỏe anh vẫn chưa hồi phục, đêm nay anh đừng gắng sức quá nhé, nếu không em sẽ... Nếu không em sẽ không biết phải ăn nói thế nào với bác gái”.

Sâm Minh Mỹ lưu luyến đi về phía cửa.

Cho đến khi Việt Xán như cười mà như không đảm bảo với cô rằng, anh sẽ chăm sóc tốt cho Việt Tuyên, cô mới nũng nịu với anh, đóng cửa rời đi. Nụ cười tắt dần, Sâm Minh Mỹ rút di động ra, đọc tin nhắn mà Thái Na vừa gửi đến, “ Baby, ổn thỏa cả rồi!”.

Tin nhắn kèm theo một bức ảnh.

Trong màn đêm, chiếc xe bus du lịch lớn đỗ ở vùng ngoại thành hẻo lánh, các người mẫu mặt đầy lo lắng, người vội vàng gọi điện, người lại đứng bên đường cố gắng giơ tay vẫy xe; lớp trang điểm trên mặt người mẫu đã phai đi rất nhiều, nhưng đó không phải là kiểu trang điểm mà Diệp Anh duyệt cho họ khi tổng duyệt.

Khu vực chuẩn bị trong hậu trường.

Ánh đèn sáng trưng, huyên náo, chật chội, người ra người vào, các âm thanh hỗn tạp, mỗi người đều bận rộn với việc của mình. Hai nhà thiết kế trình diễn đầu tiên cơ bản đã chuẩn bị xong, họ rất kinh ngạc khi phát hiện ra khu vực của nhà thiết kế ăn khách Diệp Anh đến giờ vẫn chưa có bóng dáng một người mẫu nào!

“Diệp, người mẫu của cô đâu?”

Tranh thủ thời gian rảnh, Reck – nhà thiết kế trình diễn thứ hai bước đến, quan tâm hỏi han Diệp Anh đang nghiêm mặt. Trong thâm tâm, anh ta rất thích Diệp Anh, đặc biệt cảm thấy bộ sưu tập “Ôm” của cô quả thực là thiết kế thiên tài.

“...” Bất an nhìn Reck, gương mặt Tracy đầy vệt nước mắt, đôi môi run rẩy. Khổng Diễm Đình nhún vai, ái ngại nói: “Người mẫu chưa đến.”

Reck vô cùng kinh ngạc: “Người mẫu chưa đến?!”

Giọng nói của anh ta gây sự chú ý khiến mấy nhà thiết kế quanh đó cũng bước đến, kinh ngạc hỏi han tình hình khó lòng tưởng tượng nổi này. Sắp trình diễn mà không có người mẫu, đối với một show diễn thời trang, điều này có nghĩa gì mọi người đều đã rõ mòn một, chứ đừng nói đêm nay lại là một cuộc thi. Mỗi nhà thiết kế đều cảm thấy vô cùng sửng sờ.

“Sao? Sao lại có thể xảy ra chuyện như thế này chứ!”

Một giọng phụ nữ dịu dàng, ngọt ngào cất lên, mang theo chút kinh ngạc và nghi hoặc. Các nhà thiết kế rất quen với giọng ấy, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là Sâm Minh Mỹ. Dường như vừa nghe thấy chỗ Diệp Anh xảy ra chuyện, Sâm Minh Mỹ nhìn Diệp Anh, nét mặt kinh ngạc:

“Không có người mẫu thì cô định tham gia cuộc thi như thế nào đây?” Đúng thế, cuộc thi đêm nay của Diệp Anh sẽ thế nào đây? Các nhà thiết kế mỗi người một tâm trạng, có người thì thầm bình luận, có người an ủi Diệp Anh.

“Đợi người mẫu của tôi trình diễn xong sẽ để họ đến giúp cô”, nghĩ một chút, Reck nhiệt tình nói với Diệp Anh, “Tranh thủ thời gian, có lẽ vẫn kịp!”

Sâm Minh Mỹ liếc nhìn Reck: “Reck, anh thật là tốt bụng, nhưng người mẫu của anh chưa chắc mặc được trang phục cô ấy thiết kế”, nói rồi cô lại tỏ

ra tiếc nuối nói với Diệp Anh: “Sao cô lại có thể phạm sai lầm cơ bản như vậy chứ? Nếu không muốn tham gia cuộc thi, cô có thể nói thẳng ra, có biết bao nhiêu nhà thiết kế muốn có có hội này. Cuộc thi đêm nay tôi trông mong đã lâu, tôi thật không hi vọng chỉ vì cô tạm thời gặp sự cố mà ảnh hưởng đến danh dự của người giành chiến thắng.”

“Reck, cảm ơn anh.” Không bận tâm đến Sâm Minh Mỹ, Diệp Anh nói với Reck, rồi nhìn về phía cửa ra vào hậu trường, nơi đột nhiên phát ra âm thanh náo nhiệt, lạnh nhạt nói: “Nhưng không sao, nhóm người mẫu khác của tôi đã đến rồi”.

Một nhóm người mẫu tíu tít, náo nhiệt bước vào khu hậu trường, ai cũng cao ráo, thon thả, kiểu tóc và trang điểm đều đã hoàn thành. Ánh mắt họ lướt qua một lượt, thấy George đang cầm chiếc bàn là trong tay, lập tức giơ tay vẫy, vui mừng bước đến.

Tracy ngây người. Ấp a ập ứng, cô ta nhìn những người mẫu như vừa từ trên trời rơi xuống rồi lại nhìn Diệp Anh một cách khó hiểu: “Họ... Họ là...”.

“Diệp tiểu thư đã chuẩn bị hai nhóm người mẫu”, quay người trên chiếc ghế xoay, George cười tíu mắt, nói: “Tổng duyệt cũng tiến hành hai lần. Diệp tiểu thư nói, xem nhóm nào tốt hơn thì chọn nhóm đó trình diễn trong cuộc thi đêm nay. Hai nhóm này có vóc dáng cơ bản giống nhau, nên ai mặc trang phục cũng được”.

Sâm Minh Mỹ dờ người, cắn chặt môi!

“...Tôi không biết...”

Tracy ngây người.

“Đúng là cô không biết”, cho đám người mẫu đang ríu ra ríu rít lập tức thay trang phục, George nói, “Có hôm cô xin nghỉ không đến, Diệp tiểu thư

đã bảo tôi phụ trách họ, buổi tông duyệt cũng là một mình tôi đi”.

“... Anh không nói với tôi một tiếng”, Tracy ngượng ngùng, nhìn theo bóng dáng lạnh lẽo bước đi của Sâm Minh Mỹ, lại nhìn Diệp Anh đang bắt đầu trao đổi với các stylist, “... thì lúc này tôi đã nói không cần phải lo lắng như vậy”.

“Ha, ha”, George liếc cô ta, nói: “Dọa cô một chút, lần sau cô mới không dám sơ suất trong những giờ phút quan trọng như thế này nữa”.

Thấy việc người mẫu đã được giải quyết, Khổng Diễn Đình nói thâm vào tai Diệp Anh vài câu rồi rời đi trước. Còn sự chú ý của Reck và mấy nhà thiết kế khác lại hướng về trang phục được mặc trên người nhóm người mẫu vừa đến của Diệp Anh!

“Đây là...”

Thấy những bộ trang phục mà người mẫu đang mặc lên người, Reck có chút không tin vào mắt mình. Anh ta nhìn mãi, không dừng được liền đến gần hơn để nhìn, rồi lấy một bộ trang phục trên thanh treo di động xuống.

Đó là trang phục dạng quần.

Không.

Đó không chỉ là trang phục dạng quần. Trang phục dạng quần tuy hiếm gặp trong làng thời trang cao cấp nhưng cũng không đến nỗi khiến người khác kinh ngạc đến mức này.

Đây là trang phục kiểu Jumpsuit.

Không, toàn bộ những thiết kế này đều là Jumpsuit.

Reck và mấy nhà thiết kế khác vừa kinh ngạc vừa khó hiểu. Jumpsuit vốn

là kiểu trang phục ra đời từ lâu, thường dùng để may quần áo cho trẻ em, hoặc quần áo bảo hộ lao động. Diệp Anh lại dùng làm hàng loạt thiết kế tham dự cuộc thi thời trang nữ cao cấp châu Á lần này sao? Nhưng khiến họ kinh ngạc, khó hiểu hơn cả là – tuy người mẫu vẫn chưa mặc xong chúng...

“Trời ơi... Diệp tiểu thư...” Reck và mấy nhà thiết kế khác đều sững sờ đến mức không thốt nên lời.

Hậu trường tất bật, huyên náo. Những người mẫu vừa đến lần lượt mặc xong trang phục dự thi của Diệp Anh. Cảm thấy bầu không khí khác lạ ở đây, những người xung quanh cũng lần lượt đưa mắt nhìn sang... Cũng giống như những nhà thiết kế đã sững sờ đến hóa đá, hầu như tất cả mọi người ở khu vực chuẩn bị hậu trường, bất kể là nhà tạo mẫu tóc, chuyên gia trang điểm, nhân viên Ban tổ chức, hay những người mẫu khác, tất cả đều ngây người.

Vui vẻ kéo nhẹ khóa áo sau lưng người mẫu lên, George đặc ý, ánh mắt quét qua một lượt những người đang sững sờ. Anh ta luôn cho rằng biểu cảm giương mắt ếch của anh khi lần đầu tiên nhìn thấy bản thiết kế của Diệp Anh thật quá ngu ngốc, bây giờ thấy nét mặt họ, anh ta ngay lập tức tìm được sự cân bằng tâm lý. Không phải họ ngốc mà tại Diệp Anh quả thực đúng là người đến từ ngoài hành tinh!

Không khí đột ngột yên tĩnh một cách kì quái.

Cũng đang chuẩn bị hậu trường, Sâm Minh Mỹ ngẩng đầu lên, cách khoảng năm, sáu mét, dưới ánh đèn sáng trưng trong bầu không khí đột ngột yên lặng, qua đám người hỗn loạn, chen chúc, cô nhìn thấy Diệp Anh. Từ một chiếc ba lô cực lớn, Diệp Anh lấy ra sợi dây chuyền lấp lánh, đeo lên cổ một người mẫu tóc ngắn. Diệp Anh dường như không hề nhận ra phản ứng xung quanh, hoặc có lẽ là không bận tâm đến họ.

Sâm Minh Mỹ khẽ “hừ” một tiếng bên trong lòng. Cô không tin Diệp Anh

thật sự không buồn bận tâm đến sự sững sờ và sùng bái trong ánh mắt những nhà thiết kế khác. Chỉ có điều Diệp Anh giỏi giả vờ mà thôi. Cô ta tưởng rằng cổ tỏ ra lạnh lùng, kiêu ngạo, bí hiểm, điềm tĩnh là có thể giành được nhiều sự săn đón sao? Yên tâm, Diệp Anh, tôi sẽ khiến cô không thể giả bộ được nữa. Sâm Minh Mỹ mím chặt môi, ánh mắt thâm hiểm. Không biết có phải là thần giao cách cảm không, Diệp Anh chỉnh lại sợi dây chuyền trên cổ người mẫu xong cũng quay đầu nhìn bóng dáng Sâm Minh Mỹ đang cách mình một khoảng, phía sau đám đông hỗn loạn. Đôi mắt xinh đẹp, sâu thẳm, tĩnh mịch như hố đen, cô nhìn Sâm Minh Mỹ với ánh mắt lạnh lẽo, giễu cợt và khinh miệt. Đột nhiên, Sâm Minh Mỹ cảm thấy dựng tóc gáy!

“Diệp tiểu thư!”

Reck hoàn hồn, kích động nói với Diệp Anh.

“Đây là tác phẩm dự thi của cô đêm nay sao? Thật không thể tin được! Cô lại có thể cải tạo thiết kế áo liền quần được đến như vậy! Đây sẽ là màn trình diễn chấn động lòng người nhất đêm nay.”

“Ừm, đúng là ý tưởng hết sức táo bạo, một cuộc cách tân dũng cảm!”

“Cô lấy nguồn cảm hứng từ đâu thế?”

“Thiết kế đầy sáng tạo, Diệp tiểu thư, tôi thật lòng khâm phục cô!”

Tuy trong lòng có chút phức tạp nhưng thấy thiết kế đặc sắc như vậy, những nhà thiết kế khác đều kích động ca ngợi!

Bên kia, thấy Diệp Anh được các nhà thiết kế tham dự cuộc thi vây quanh, tán phục, Sâm Minh Mỹ nghiêng rằng, rồi nhìn đồng hồ đeo tay. Bảy giờ ba mươi lăm phút tối. Liêu Tu và Quỳnh An đáng lẽ phải đến rồi chứ. Sâm Minh Mỹ có chút đứng ngồi không yên, ánh mắt hướng về phía cửa ra vào hậu trường. Lúc sau, dường như nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó, là tiếng bánh xe

của từng thanh treo trang phục di động. Tiếng bánh xe ban đầu gần như chìm trong những âm thanh ồn ào và hỗn độn của hậu trường, dần dần, phát ra vài tiếng bần tán xôn xao, từng thanh treo trang phục di động xuyên qua giữa đám đông, Liêu Tu và Quỳnh An, người trước kẻ sau, bảo vệ những bộ trang phục đã được là ủi thẳng tắp, vô cùng bắt mắt, tiếng bần tán xôn xao xung quanh cũng càng lúc càng lớn dần!

“Oh! My God!”

Các người mẩu tròn mắt!

“Không thể nào!”

Các nhà thiết kế kinh ngạc, tay đặt lên lồng ngực!

Trong hậu trường chen chúc, đầy thanh treo trang phục di động, mỗi người chứng kiến sự việc đang diễn ra đều sửng sốt không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Liêu Tu và Quỳnh An nhìn nhau, vô cùng ngỡ ngàng. Hai người đều biết tác phẩm dự thi đêm nay của Sâm Minh Mỹ vô cùng đặc sắc, khi xuất hiện nhất định sẽ khiến mọi người kinh ngạc, cảm thán. Nhưng bây giờ, biểu cảm trên mặt mọi người lại không phải kinh ngạc, cảm thán.

Mà giống như gặp ma vậy!

“Shit!”

Tròn mắt nhìn từng thanh treo quần áo đang được đẩy vào, tròn mắt George sắp rơi ra ngoài đến nơi! Hồi thượng đế, có phải điên rồi không?! Sao anh ta lại thấy, những bộ trang phục trên thanh treo di động mà Liêu Tu và Quỳnh An đang đẩy vào với những bộ trang phục bên cạnh mình...

Gần như...

Hoàn toàn...

Hoàn toàn giống nhau!

Đều là Jumpsuit!

Từng bộ đều được cắt may hoàn toàn giống nhau!

Thậm chí đến màu sắc cũng y hệt!

Nguyên rửa một tiếng, George xông đến, lật xem từng bộ trang phục mà Sâm Minh Mỹ mang đến dự thi một cách khó tin, càng xem nét mặt anh ta càng khó nhìn, không chịu được nữa, chửi rửa tùm lum:

“Shit! Đúng là sao chép!”

Lúc này Liêu Tu và Quỳnh An cũng nhìn thất tác phẩm dự thi của Diệp Anh trên người những người mẫu, nét mặt lập tức biến sắc!

Không!

Tuyệt đối không thể!

Hai nhà thiết kế tuyệt đối không thể cùng lúc đưa ra thiết kế gần như là giống nhau hoàn toàn, giống đến hơn 90%, không thể dùng “ý tưởng trùng hợp” để giải thích cho điều này được!

Sao chép. Hai chữ này như thể đang được treo lơ lửng, sáng loáng trong hậu trường sáng trưng như ban ngày!

Không khí như ngưng đọng trong phút chốc.

Sau sự kinh ngạc và khó hiểu ban đầu, hậu trường đột nhiên im phăng phắc. Tất cả các nhà thiết kế, trợ lý, người mẫu, thậm chí chuyên gia trang

điểm, stylist, nhân viên có mặt tại đây và cả những người phụ việc đi ngang qua đều đã nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Sao chép!

Cuộc thi thời trang cao cấp châu Á, giữa hai nhà thiết kế mới, tài năng và ăn khách nhất Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh lại xuất hiện hành vi sao chép trắng trợn, không hề nể nang, không hề che đậy! Hậu trường rộng lớn bỗng yên lặng đến mức kì quái, ngọt ngào, dường như chỉ cần một sợi tơ rơi xuống cũng sẽ bùng lên một cuộc đại chiến! Mỗi người đều kinh ngạc, hoài nghi đưa ánh mắt hướng về phía Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh lúc này cũng đang ngờ ngàng như nhau.

Trên sàn catwalk dài. Ánh đèn sân khấu rực rỡ, lấp lánh. Các khách mời ăn mặc sang trọng đã lần lượt ổn định chỗ ngồi. Cuộc thi thời trang cao cấp châu Á khu vực Trung Quốc đêm nay có khoảng mười mấy nữ minh tinh đang nổi có mặt cổ vũ. Mỗi nữ minh tinh đều vắt óc suy nghĩ, cố gắng thể hiện gu thời trang sành điệu, tiên phong của mình. Trong đó trang phục của Phan Đình Đình gây được sự chú ý nhiều nhất. Cô ta mặc chiếc váy ngắn với họa tiết sóng đen trắng, kết hợp với áo khoác dáng dài và mái tóc xù, đội chiếc mũ màu xanh lam thời thượng, cả người toát lên vẻ xinh đẹp, sành điệu. Cô ta ngồi ở hàng ghế đầu tiên, làm lu mờ tất cả các nữ minh tinh khác.

“Đình Đình, cô hôm nay thật nổi bật.” Một nữ minh tinh ngồi bên cạnh khen ngợi, Phan Đình Đình cũng cười ngọt ngào tán dương lại. Từ sau lễ trao giải Quả cầu vàng lần trước, cô ta gần như giao hết cho phòng thiết kế của Diệp Anh tạo hình thời trang cho mình khi tham gia các hoạt động quan trọng. Cô ta hoàn toàn thay đổi diện mạo, một bước trở thành một trong những nữ minh tinh có gu ăn mặc tinh tế nhất, hợp đồng quảng cáo và làm gương mặt đại diện cũng ồ ạt được gửi đến.

“Ồ!”

Ánh mắt sắc bén đột nhiên nhìn thấy bóng dáng cao lớn quen thuộc, Phan Đình Đình khẽ gọi, không để ý đến cuộc trò chuyện với nữ minh tinh bên cạnh, đứng dậy chạy đến trên đôi giày cao gót. Trong đám người qua lại nhộn nhịp đông vui, Việt Xán mặc bộ vest nhung màu mực, thân hình cao lớn, vững chãi. Anh đang nhìn di động, nét mặt có chút lạnh lùng gần như tàn nhẫn.

“Đại thiếu gia!”

Níu lấy cánh tay Việt Xán, thấy các phóng viên truyền thông vội vàng chĩa hàng loạt máy ảnh về phía mình, Phan Đình Đình vừa mỉm cười yêu kiều tạo dáng, vừa thân mật nói với Việt Xán đang cất điện thoại đi:

“Lâu lắm không gặp anh rồi! Tạ thị là nhà tài trợ lớn nhất cho cuộc thi đêm nay nên em đoán anh sẽ có mặt, quả nhiên không sai! Nếu không phải vì anh, em sẽ không đến đâu! Anh ngồi chỗ nào? Em ngồi cùng anh được không?”

Nói rồi, Phan Đình Đình kéo tay anh, đường hoàng ngồi xuống chỗ bên cạnh của anh ở chính giữa hàng ghế đầu, hoàn toàn không bận tâm đến bảng tên “Tạ Việt Tuyên” phía trên. Trong ánh đèn flash tới tấp của các phóng viên truyền thông, Việt Xán đối đáp qua quýt với Phan Đình Đình đang nói liến thoắng, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt nham hiểm từ phía hàng ghế ngồi đối diện.

Hàng ghế thứ ba phía đối diện.

Một vị trí kín đáo.

Nét mặt tàn ác nham hiểm, Thái Na toàn thân vận bộ đồ da màu đen đang chăm chăm nhìn anh, ánh mắt hiểm độc không thể nói hết. Nhưng khi Việt

Xán vừa nhìn qua, Thái Na đã biến mất tăm vào góc tối như một cái bóng.

Ánh đèn khắp hội trường tắt lịm.

Chỉ còn các luồng sáng hướng lên sàn catwalk dài.

“Ban giám khảo đến rồi!”

Phan Đình Đình kéo chặt Việt Xán thì thầm.

Cùng với sự giới thiệu long trọng của người dẫn chương trình, mười vị giám khảo cuộc thi đêm nay bước lên sân khấu, đón nhận tiếng vỗ tay của khán giả khắp hội trường. Vừa kết thúc công việc giám khảo tại cuộc thi Malaysia, mười vị giám khảo nét mặt rạng rỡ, sau khi kết thúc bài phát biểu ngắn gọn, liền nối đuôi nhau tiến về chỗ ngồi bên cạnh Phan Đình Đình. Phan Đình Đình lập tức cảm thấy vinh dự gấp bội, dáng ngồi yêu kiều, ánh mắt quyến rũ nhìn Việt Xán, vị trí ghế ngồi của anh quả nhiên là tốt nhất!

Làn sóng âm thanh phía trước dội về hậu trường.

“Nhà thiết kế đầu tiên chuẩn bị mười phút nữa trình diễn!”

Nhân viên ban tổ chức cầm tờ lịch trình trong tay, vội vùn chạy vào hậu trường thông báo. Vừa ngẩng đầu thấy cảnh tượng trong hậu trường, anh ta hết sức kinh ngạc! Hậu trường vốn dĩ ồn ào náo nhiệt, tất bật, chập chội bây giờ lại như thể bị đóng băng, gương mặt tất cả mọi người đều kì quặc nhìn về cùng một hướng, bất động. Đôi mắt thăm thẳm như hồ sâu của Diệp Anh lạnh nhạt lướt qua thanh treo trang phục di động phía trước Liêu Tu, lướt qua từng bộ trang phục nữ cao cấp giống y hệt thiết kế của cô được treo trên đó. Sau đó, cô nhướng mày nhìn về phía Sâm Minh Mỹ cách một đám đông khoảng vài mét.

Gương mặt Sâm Minh Mỹ biến sắc hoàn toàn.

Cơ thể mong manh của Sâm Minh Mỹ run rẩy, đứng lên khó mà tin nổi, nhìn chăm chăm vào những người mẫu đã thay xong trang phục dự thi của Diệp Anh. Sâm Minh Mỹ lão đảo bước đến, lồng ngực phập phồng dữ dội!

Đám đông dạt sang hai bên nhường đường cho cô tiến thẳng về phía Diệp Anh. “Cô...” Sâm Minh Mỹ gương mặt trắng bệch, run rẩy chỉ vào mặt Diệp Anh, ánh mắt tràn đầy kinh hãi và phẫn nộ: “... Cô đã ăn cắp bản thiết kế của tôi, đúng không?!”

Đám đông xung quanh ồ lên một tiếng, rì rầm bàn tán.

“Hóa ra là thế.”

Dưới ánh mắt nghi ngờ của đám đông, Diệp Anh cười như hiểu ra điều gì:

“Thảo nào, đáng lẽ phần dự thi của của cô được dành đến cuối cùng, sau đó cô lại muốn đổi với tôi, nhất định phải trình diễn trước tôi. Sâm Minh Mỹ, cô mới là người sao chép bản thiết kế của tôi. Cô đừng tưởng rằng vừa ăn cắp vừa la làng, lại được trình diễn trước tôi là có thể đổi trắng thay đen, khiến người khác lẫn lộn thật giả.”

“Cô...”

Sâm Minh Mỹ tức đến hai mắt ngấn lệ, cơ thể run rẩy:

“Diệp Anh, cô đừng có ức hiếp người quá đáng! Cô đã ăn cắp bản thiết kế của tôi, sao chép bản thiết kế của tôi, bây giờ lại vu oan giá họa cho tôi! Cô đã làm biết bao chuyện hèn hạ, vô liêm sỉ nhưng vì nhà họ Tạ, vì Việt Tuyên, tôi luôn phải giấu kín trong lòng! Song cô càng ngày càng ghê gớm, càng ngày càng không kiêng nể ai! Cuộc thi quan trọng như đêm nay mà cô lại dám ngang nhiên ăn cắp, sao chép tôi! Cô thật sự tưởng rằng tôi yếu đuối đến

mức có thể để cô tùy tiện ước hiếp sao?”

Những lời nói hàm ý sâu xa. Đám đông lại xôn xao bàn tán, ánh mắt nhìn Diệp Anh thêm vài phần phán xét.

“Sâm tiểu thư, đây, đây có lẽ là hiểu lầm...” Mặt mũi tái nhợt, Tracy hoang mang, bối rối đứng chần trước mặt Diệp Anh: “Tôi tin Diệp tiểu thư không thể làm cái chuyện sao chép này được, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi...”.

Liêu Tu lắc đầu, thâm trầm nói: “Không, đây không thể nào là trùng hợp được”. Những thiết kế dự thi gần như giống là hoàn toàn giống nhau, sao chép một cách trắng trợn! Sao chéo không chút che đậy! Là hành vi sao chép vô cùng nghiêm trọng!

“Còn chưa biết ai sao chép của ai đâu.” George đã bình tĩnh sau cơn phản nộ ban nãy, đứng khoanh tay, vừa nhai kẹo cao su vừa lạnh nhạt nói, “Thiết kế của Diệp tiểu thư lúc nào cũng đầy tài hoa, còn những thiết kế của Sâm tiểu thư lại...”.

“George!”, Quỳnh An không vui, “Xin anh ăn nói cẩn thận!”

“George...”

Tracy hoảng hốt kéo George đang định tiếp tục đôi co, lo lắng đến mức sắp khóc, rồi lại hoang mang nhìn Diệp Anh, phát hiện khóe môi Diệp Anh vẫn hiện lên nụ cười nhạt.

“Sâm Minh Mỹ.”

Dưới ánh đèn hậu trường sáng như ban ngày và ánh mắt chăm chú của đám đông xung quanh, Diệp Anh cười nhạt, chẳng thêm bận tâm đến bất cứ biểu cảm nào trên khuôn mặt Sâm Minh Mỹ lúc này. Đáy mắt sâu thẳm ánh lên chút thương hại, Diệp Anh nghiêng đầu lại gần, nói thầm bên tai Sâm

Minh Mỹ: “Bây giờ cô hồi hận vẫn còn kịp”.

m nhạc nhẹ nhàng.

Ánh sáng biến đổi đầy mờ ảo.

Trên sàn catwalk, từng người mẫu lần lượt bước ra, trên người họ mặc những trang phục đẹp đẽ, dáng đi uyển chuyển, trên những chiếc váy xinh đẹp hoặc là đính đầy kim cương, hoặc chỉ đính nhấn nhá đá quý, dưới ánh đèn sân khấu rực rỡ đầy màu sắc, lại càng trở nên đẹp như mộng.

Từng tràng vỗ tay nhiệt liệt vang lên từ hàng ghế khán giả hai bên!

Chính giữa hàng ghế đầu tiên, các vị giám khảo đang chăm chú theo dõi, có lúc ghi chép, có lúc trao đổi với nhau. Mười vị giám khảo đến từ các nơi khác nhau như Hàn Quốc, Nhật Bản, Singapore, Hong Kong, Đài Loan. Ngoài ra, ban tổ chức còn mời riêng các nhà đánh giá thời trang từ Pháp, Ý. Sau khi kết thúc cuộc tuyển chọn khu vực Hàn Quốc, Singapore, Malaysia, họ đều rất trông đợi vào cuộc thi khu vực Trung Quốc đêm nay. Vài năm trước, cùng với sự tăng mạnh về thực lực kinh tế và khả năng tiêu thụ, thiết kế thời trang của Trung Quốc đã có những bước đột phá gây được sự chú ý trên phạm vi toàn thế giới. Đặc biệt là sự xuất hiện lập dị của nhà thiết kế kì tài – Mạc Côn. Ông đã sáng lập nên thương hiệu cá nhân JUNGLE, phong cách thiết kế điên cuồng táo bạo, được làng thời trang quốc tế nhiệt liệt hưởng ứng. Sau khi Mạc Côn đột ngột tự sát, nhà thiết kế trợ lý Sâm Lạc Lãng tiếp tục kế thừa thương hiệu JUNGLE, tiếp tục giữ được chỗ đứng trong làng thời trang quốc tế.

Nhưng hai năm trở lại đây, làng thời trang Trung Quốc lại tương đối trầm lặng, hiếm có nhà thiết kế nào đưa ra được các tác phẩm gây sự chú ý. Thời

gian trước, tin Sâm Lạc Lãng qua đời được truyền đi, làng thời trang Trung Quốc đã mất đi một nhân vật quan trọng.

Vì vậy, cuộc thi đêm nay, liệu có nhà thiết kế mới tài năng nào sẽ bứt phá bộc lộ hết tài năng của mình không?

Cùng với tiếng nhạc và tiếng vỗ tay, phần trình diễn tá phấm của ba nhà thiết kế đầu tiên đã kết thúc. Mỗi một bộ sưu tập đều đẹp đẽ, lộng lẫy như mộng, các loại kim cương, lông vũ, ngọc trai, đá quý, ren đều được sử dụng một cách hào phóng trên phạm vi lớn, dưới ánh sáng hoa lệ của sàn catwalk, càng trở nên rực rỡ, lấp lánh!

“Bộp! Bộp!”

Giống như tất cả các khách mời trên hàng ghế khán giả, Phan Đình Đình thích thú vỗ tay. Mấy năm gần đây, trình độ thiết kế của làng thời trang trong nước càng ngày càng rút ngắn khoảng cách với thiết kế của Pháp, Ý. Tác phẩm của các nhà thiết kế trong nước thậm chí còn bị hiểu nhầm là thiết kế của nhà thiết kế quốc tế nào đó.

Chỉ có điều.

Phan Đình Đình hi vọng có thể tốt hơn nữa!

Không chỉ đi theo thời trang quốc tế mà là có thể vượt lên được thời trang, sáng tạo thời trang, khiến cô ta và những nữ minh tinh khác có thể ung dung, tự tin lựa chọn tác phẩm của các nhà thiết kế trong nước, có thể kiêu ngạo, tự tin tỏa sáng hơn nữa trên vũ đài quốc tế!

Tác phẩm của ba nhà thiết kế đầu tiên tuy đẹp nhưng lại không đạt được hiệu quả như thế. Nhưng đêm nay, Phan Đình Đình rất trông đợi, hai nhà thiết kế Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh trình diễn ở vị trí thứ chín và mười sẽ là những nhà thiết kế được mọi người gửi gắm niềm hi vọng nhiều nhất. Đặc

biệt là Phan Đình Đình hiện giờ rất khâm phục Diệp Anh, sùng bái cô, hi vọng cô giành được thắng lợi trong cuộc thi đêm nay.

Nghĩ đến việc tác phẩm của Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh sắp trình diễn, Phan Đình Đình bất giác nghĩ cuộc cạnh tranh tại lễ trao giải Quả cầu vàng lần trước.

“Đại thiếu gia, anh hi vọng lần này Sâm tiểu thư thắng hay Diệp tiểu thư thắng?”

Ánh mắt sáng bừng liếc sang, Phan Đình Đình phát hiện bên cạnh mình, Việt Xán chẳng hề theo dõi phần trình diễn của người mẫu trên sàn catwalk, cũng chẳng hề lắng nghe những lời mình nói. Chính giữa hàng ghế khán giả đầu tiên, trong ánh đèn sân khấu biến đổi đầy mờ ảo, gương mặt Việt Xán nghiêm nghị, đôi mắt sâu thẳm dưới hàng lông mày rậm rạp đang chăm chăm nhìn về khu vực phóng viên.

Ở đó hình như có gì đó hỗn loạn, thậm chí rất nhiều phóng viên ngừng chụp ảnh, rồi chụm đầu, thì thầm truyền tai nhau tin tức gì đó, gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc. “Hình như có tin giật gân gì đó.” Mùi thuốc lá lẫn mùi đàn ông thấm vào gan ruột, khiến Phan Đình Đình lay động, quên mất một điều cấm kỵ là Đại thiếu gia không thích người khác gần gũi, bên ghé sát vào má anh, trêu chọc. Việt Xán không bận tâm đến cô ta, chau mày né tránh. Lại nhìn về khu vực phóng viên, nét mặt họ kì quặc và thích thú, mấy người đã vác máy quay lên, cầm micro vội vàng chạy về khu vực hậu trường! Việt Xán nắm chặt tay trên đầu gối, quai hàm bạnh ra như thể đang cố kìm nén cảm xúc.

Hậu trường lại tiếp tục sáng bừng và bận rộn.

“Làm thế nào bây giờ?” Gương mặt trắng bệch, Tracy hoang mang, không biết phải làm thế nào, hai mắt ngẩn lệ. Cuộc thi đã chính thức bắt đầu, vốn dĩ

tưởng rằng bộ sưu tập dự thi này chắc chắn sẽ giành thắng lợi, không ngờ lại đụng hàng với thiết kế của Sâm Minh Mỹ. À không, không phải là đụng hàng, mà là bị cho là “sao chép”! “Á, phóng viên đến rồi...” Giọng Tracy càng trở nên run rẩy, các phóng viên đó chắc nghe phong thanh được tin gì nên đã đổ xô vào khu vực chuẩn bị ở hậu trường, rồi vây quanh Sâm Minh Mỹ. Trong vòng vây của các phóng viên, Sâm Minh Mỹ nghiêm nghị, đứng thẳng người, ngôn từ có vẻ kịch liệt, có lúc nhìn sang phía này bằng ánh mắt miệt thị và trách móc. Các phóng viên khó che giấu được sự sững sờ và kích động trong nét mặt, vài ống kính máy quay đã bắt đầu chĩa về phía Diệp Anh. Tracy sợ hãi, kéo tay Diệp Anh đang đeo các phụ kiện cho người mẫu, đôi mắt ngấn lệ, hét lên: “Diệp tiểu thư, Diệp tiểu thư...”.

Khuỷu tay bị Tracy kéo, Diệp Anh cau mày, ra hiệu cho người mẫu thay một đôi giày khác, sau đó nhần nại hỏi Tracy: “Việc gì?”

“...” Tracy ngây người, thấy Diệp Anh sắp không còn kiên nhẫn nữa mới hít một hơi thật mạnh, run rẩy nói: “Sâm tiểu thư nói chúng ta sao chép, làm, làm thế nào bây giờ? Cô xem, phóng viên cũng đến rồi! Cuộc thi đêm nay...”.

Diệp Anh nhướn mày, hỏi: “Cuộc thi đêm nay làm sao?”

“... Cuộc thi đêm nay, chúng ta vẫn tiếp tục tham gia sao?” Thấy mấy phóng viên đã phỏng vấn xong Sâm Minh Mỹ, đang tiến đến hướng này, Tracy níu chặt cánh tay Diệp Anh, sắc mặt tái mét, ánh mắt kinh hoàng.

“Cô bị sốt sao? Sốt đến mức đầu óc có vấn đề rồi sao?”

George cũng đã nghe thấy, không thể chịu được nữa, hét vào mặt Tracy: “Tại sao lại không tiếp tục tham gia cuộc thi? Hơn nữa đâu phải chúng ta sao chép của Sâm Minh Mỹ! Rõ ràng là Sâm Minh Mỹ sao chép thiết kế của chúng ta! Nếu như có người phải bỏ cuộc thi thì người đó cũng phải là Sâm

Minh Mỹ chứ không phải chúng ta!”.

“Nhưng... Nhưng mà...”, Tracy tuyệt vọng, “... sẽ không có ai tin chúng ta...”. Toàn thân cô ta run rẩy, nước mắt lãnh, “... Diệp tiểu thư không có căn bản, mọi người đều sẽ cho rằng Diệp tiểu thư sao chép... Nếu bây giờ chúng ta rút khỏi cuộc thi, rồi thương lượng với Sâm Minh Mỹ có lẽ sẽ không sao... Nếu không... Nếu không...”.

“Cô đúng là điên thật rồi!”

George tức giận đến mức xõ ra một tràng những lời nói thô lỗ.

“Tracy”, gạt những ngón tay Tracy đang run rẩy, co giật khỏi cánh tay mình, Diệp Anh lạnh nhạt, “Cô cho rằng tôi sao chép đúng không?”

“...” Tracy sợ hãi khóc lóc, lúc lâu sau mới hoảng hốt lắc đầu: “Không... Nhưng... Chỉ là...”.

“Rất tốt”, Diệp Anh nghiêm mặt, “Tracy, nếu như cô thật sự cho rằng tôi sao chép Sâm Minh Mỹ, ngay bây giờ cô có thể đi nói với những phóng viên đó. Còn nếu cô không nghĩ như vậy, thì hoặc là mời cô đến giúp một tay, hoặc là mời cô đứng sang bên kia sợ hãi, hoang mang, chỉ có điều...”

Ánh mắt Diệp Anh trở nên lạnh băng:

“... Xin cô đừng cản trở cuộc thi của tôi.”

Người qua người lại, bận rộn, ồn ào, Tracy ngây người, sợ hãi ngồi vào một góc, trước mặt từng người vẫn đi qua đi lại. Từng đoạn nhạc, từng tràng pháo tay từ phía hội trường dội lại. Dần dần, các nhà thiết kế ở hậu trường càng lúc càng ít, người mẫu cũng càng lúc càng thưa dần.

Ánh đèn sáng đến chói mắt.

Tracy thần thờ nhìn Diệp Anh và George đang bận rộn, Diệp Anh đang dẫn dò gì đó với những người mẫu sắp trình diễn, cô vẫn bình tĩnh, như thể cho dù có xảy ra chuyện gì, cho dù trời có sập xuống, cô cũng đều có thể điềm nhiên đối diện. Ban nãy, khi các phóng viên phóng vấn xung quanh Sâm Minh Mỹ, người được cho là bị sao chéo, sau đó đến hỏi Diệp Anh, Diệp Anh cũng bình tĩnh mỉm cười, nói, để cô chuyên tâm chuẩn bị cho cuộc thi trước, sau đó sẽ trả lời những câu hỏi này.

Diệp tiểu thư...

Nhưng, Diệp tiểu thư không hiểu điều đó rốt cuộc đáng sợ thế nào. Đôi tay lạnh ngắt, gương mặt tái nhợt, Tracy run rẩy từng hồi. Cô ta thích Diệp Anh, sùng bái Diệp Anh, cũng biết rõ tài năng của Diệp Anh, biết rõ Diệp Anh kiêu ngạo khôn cùng. Nhưng rất nhiều lúc, chân tướng chẳng hề quan trọng.

Hậu trường dần trở nên trống trải.

Tracy ngẩn ngơ nhìn, thấy Sâm Minh Mỹ đã thay một chiếc váy đuôi cá lệch vai màu cam, dáng váy bó sát, lộ nửa ngực, toát lên đường cong mềm mại của cơ thể, phần đuôi cá dài, kéo lê trên sàn nhà, trên cổ là sợi dây chuyền kim cương lấp lánh, sáng bừng, đẹp đến hớp hồn, toàn thân toát lên vẻ cao quý. Những người mẫu của Sâm Minh Mỹ lần lượt đi qua trước mặt Tracy. Trên người họ mặc những bộ jumpsuit gần như giống hoàn toàn tác phẩm dự thi của Diệp Anh. Từ kiểu dáng, màu sắc đến thứ tự trình diễn. Gần như là hoàn toàn giống nhau. Gương mặt Tracy trắng bệch, đến sức lực để thở cũng không có. Cô ta chờ người ngồi đó, trân trân nhìn Sâm Minh Mỹ ngẩng cao đầu, đưa người mẫu của mình rời khỏi hậu trường, tiến về sàn catwalk ở hội trường cuộc thi. Đến tận khi bóng dáng Sâm Minh Mỹ và những người mẫu đó biến mất, Tracy tuyệt vọng, chầm chậm đưa mắt nhìn sang Diệp Anh.

Nếu như Diệp Anh không thay đổi quyết định.

Cuộc thi đêm nay sẽ trở thành một tai họa.

Sau phần trình diễn tác phẩm của nhà thiết kế thứ tám, ánh đèn sân khấu trên sàn catwalk bỗng tối lại, âm nhạc trở nên êm dịu. Lúc đó, khán giả hai bên trở nên háo hức vô cùng, mọi người đều nhìn về phía cuối sàn catwalk, ánh mắt thiết tha, rồi thầm thì với nhau.

Cao trào của cuộc thi đêm nay sắp diễn ra.

Hai nhà thiết kế cuối cùng sẽ trình diễn là Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh!

“Ồ, đến lượt Minh Mỹ rồi!” Chính giữa hàng ghế đầu tiên, Phan Đình Đình cũng ngẩn cổ, ngữ điệu nhẹ nhàng, nhưng chẳng ai đáp lời. Quay lại nhìn Việt Xán, Phan Đình Đình phát hiện anh đang bạnh quai hàm, nét mặt còn u tối hơn ban nãy, hoàn toàn chẳng có cảm giác trông đợi vị hôn thê sắp xuất hiện.

Trên sàn catwalk.

Phát ra tia sáng trắng mạnh, người dẫn chương trình tay cầm micro bước lên, giới thiệu nhà thiết kế mới tài năng trình diễn ở vị trí thứ chín, Sâm Minh Mỹ, bằng giọng nói trầm ấm, trịnh trọng. Thương hiệu JUNGLE của bậc thầy Mạc Côn được cha Sâm Minh Mỹ - bậc thầy Sâm Lạc Lãng kế thừa, rồi đến cô kế thừa, từ việc cô theo học một trường đại học có danh tiếng ở nước ngoài đến việc những tác phẩm cô thiết kế nhận được sự hoan nghênh nồng nhiệt, lời giới thiệu của người dẫn chương trình ngắn gọn súc tích, cùng tiếng nhạc và tiếng trống mạnh mẽ đưa không khí cuộc thi lên đến cao trào!

“Bây giờ...”

“...Xin chào mừng...”

Dưới ánh đèn sân khấu, người dẫn chương trình xoay nghiêng người đưa tay hướng về phía cuối đường catwalk, giọng kéo dài, ngữ điệu hoa lệ, chấn động toàn hội trường!

“Cô - Sâm – Minh – Mỹ!”

Nơi của ra vào tối tăm nhất dẫn đến hàng ghế khán giả.

Mặc chiếc áo da màu đen, tóc ngắn như đàn ông, Thái Na không nhìn về phía sàn catwalk mà đứng khuất trong bóng tối, ánh mắt nham hiểm nhìn lướt khắp hội trường. Dãy ghế khán giả đầu tiên là Đại thiếu gia Việt Xán, nét mặt không chút cảm xúc, bên cạnh là Phan Đình Đình trang điểm sành điệu, thời thượng đang tựa cả người vào vai anh, giống như một cặp tình nhân.

Thái Na lạnh lùng “hừ” một tiếng.

Ánh mắt nham hiểm lướt qua từng chỗ ngồi trên hàng ghế khán giả, nhưng cũng không nhìn thấy vị hôn phu trên danh nghĩa của Diệp Anh, người đàn ông tàn tật ngồi trên xe lăn.

m nhạc nổi lên!

Sân khấu sáng bừng trong nháy mắt bởi trăm ngàn luồng ánh sáng!

Trước vô số ống kính máy quay, trong sự hào hứng kì quặc của các phóng viên, cùng với biển sáng đèn flash của máy ảnh nháy liên tục, trên sàn catwalk, đầu tiên là bóng của các người mẫu xinh đẹp uyển chuyển hiện ra, sau đó, cùng với tiết tấu hoa lệ của âm nhạc và ánh sáng, người mẫu đầu tiên bước ra...

“Rào...!”

Tiếng vỗ tay nhiệt liệt như sóng biển, dù là âm thanh đó dội lại từ phía trước hội trường, nhưng vẫn đủ kinh thiên động địa để nhấn chìm hậu trường yên tĩnh! Cho dù là người có sức tưởng tượng đơn giản nhất cũng có thể nghe thấy hội trường cuộc thi lúc đó chấn động như thế nào!

Hậu trường rộng lớn chỉ còn lại một đội cuối cùng tham gia cuộc thi.

Ánh sáng trắng bệch.

Nghe thấy những tiếng vỗ tay rợp trời đó, George nổi giận dùng dùi nhai kẹo cao su, rồi “toẹt” một tiếng, nhổ vào thùng rác! Các người mẫu bất an nhìn nhau, họ đương nhiên biết rõ đang xảy ra chuyện gì, đây là trường hợp kì quặc mà học chưa gặp phải bao giờ. Đưa mắt nhìn nhau, một người mẫu do dự đứng lên nói với Diệp Anh:

“Diệp tiểu thư, chúng tôi có cần phải trình diễn nữa không?”

“Đương nhiên.”

Diệp Anh vừa thay một đôi giày cao gót vừa nói với họ: “Các cô là những người mẫu do tôi chọn lọc cẩn thận. Có biết tại sao lại chọn các cô không?”.

Các người mẫu không hiểu.

Đúng thế, họ không phải những người mẫu hot và ăn khách nhất hiện nay. Có thể trình diễn cho nhà thiết kế Diệp Anh đầy quyền lực hiện nay, họ vui mừng rất lâu.

“Vì các cô không phải là những người mẫu trẻ. Các cô đều là những người mẫu kì cựu, chinh chiến bao năm. Tôi tin các cô có thể làm chủ sân khấu, cho dù trước đó vừa có người đã tiến hành một cuộc trình diễn giống y

đúc, với kinh nghiệm và sự chín chắn của các cô, các cô cũng có thể trình diễn tốt hơn họ!", Diệp Anh cười nhạt, "Tôi cũng tin rằng các biết rất rõ, cuộc trình diễn này sẽ bị giới truyền thông đem ra so sánh nhiều lần với màn trình diễn vừa rồi của Sâm Minh Mỹ. Muốn vang danh thiên hạ hay thấp kém hơn người, các cô thông minh như vậy chắc không cần tôi phải nói thêm nữa".

"Vâng, Diệp tiểu thư!"

Tư thế đứng của các người mẫu lập tức trở nên mạnh mẽ và duyên dáng!

"Được rồi, đến lượt chúng ta rồi."

Đứng phía trước đội hình người mẫu, Diệp Anh hít nhẹ một hơi, dẫn đầu đội hình tiến về con đường nối giữa hậu trường và sân khấu. Đi ngang qua Tracy, Tracy ngậy người nhìn họ, cho đến khi George kéo cô đứng vào phía sau cùng của đội.

TƯỜNG VI ĐÊM ĐẦU TIÊN

Minh Hiếu Khê
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12

Trong rừng sáng chói lòa, người mẫu cuối cùng đã bước lên sàn diễn như một nữ hoàng.

Sàn catwalk lấp lánh.

Từng luồng sáng quy tụ trên những người mẫu đang bước đi uyển chuyển, ánh sáng rực rỡ khiến họ trở thành tiêu điểm trong mắt tất cả khán giả. Tiếng vỗ tay nhiệt liệt bùng nổ liên hồi trên hàng ghế khán giả hai bên! Đây là bộ sưu tập dự thi của Sâm Minh Mỹ, bộ sưu tập có sức tưởng tượng táo bạo, khiến người khác khó lòng tin nổi! Cho dù ánh đèn hai bên tối om nhưng vẫn có thể thấy được sự hứng khởi khó có thể che giấu được trên nét mặt của các vị giám khảo! Còn khán giả thì càng ngày càng hào phóng hơn, họ vỗ tay nhiệt liệt!

Tiếng vỗ tay ào ào như dời non lấp biển! Tiếng vỗ tay và hò reo như thể hải triều cuộn cuộn, gào thét, có sức mạnh cuốn trôi và nuốt chửng tất cả mọi thứ!

Ánh sáng trên sàn catwalk. Sự sôi nổi của toàn hội trường. Tất cả càng làm nổi bật sự yên lặng và u tối tột cùng của con đường dẫn đến sân khấu. Nhóm người mẫu và Diệp Anh đang chờ phần trình diễn của Sâm Minh Mỹ kết thúc. Thành viên Ban tổ chức cuộc thi, bất kể là ai, đi ngang qua họ, cũng đều ngoái đầu lại nhìn như thể gặp ma, mở to mắt, nét mặt kinh ngạc và sửng sờ. Trong bóng tối, một bóng người ép sát vào Diệp Anh, hơi thở nham hiểm,

lạnh lùng nói:

“Cục cưng, tâm trạng bây giờ ra sao?”

Tránh ra nửa bước như thể bị một loài rắn nào đó liếm một miếng, Diệp Anh nhìn người đó một cách lạnh lùng, ghê tởm. Trong bóng đêm, ánh mắt Thái Na thâm hiểm, chứa đầy ác ý, dò xét từng li từng tí như thể đang thông thả, chậm rãi liếm láp trên người Diệp Anh.

“Cút ra!” Diệp Anh lạnh lùng gằn giọng.

Thái Na cười toét miệng, giơ tay đầu hàng, từ từ lùi sâu vào chỗ tối tăm hơn, giọng nham hiểm: “OK, cục cưng, cô bảo tôi cút thì tôi cút, chỉ có điều cô nhất định, nhất định đừng hối hận đấy”.

Tạ Phổ đẩy xe lăn của Việt Tuyên đi ra từ phòng nghỉ VIP. Việt Tuyên đã nhìn thấy cảnh tượng đó. Anh thấy Thái Na biến mất trong bóng tối như thể ma quỷ, thấy ánh mắt Diệp Anh hướng về phía mình. Việt Tuyên mặc cho Tạ Phổ đẩy xe lăn chậm rãi đi qua con đường dẫn lên sân khấu, qua các người mẫu, qua Diệp Anh. Khi đi qua cô, Việt Tuyên ngồi trên xe lăn thậm chí còn rất khách sáo gật đầu chào.

Sau đó.

Tạ Phổ lại tiếp tục đẩy xe lăn cho Việt Tuyên, đưa anh về phía khu vực phía sau sàn catwalk.

Cả hội trường, tiếng vỗ tay vang dội như sấm!

Không khí cuộc thi được đẩy lên cao trào!

Khán giả kích động đứng hết lên, tiếng vỗ tay và tiếng hò reo vang dội như muốn lật tung trần nhà!

“Đặc sắc quá! Đặc sắc quá!”, cũng phấn khích đứng dậy vỗ tay như mọi người, trong làn sóng âm thanh ầm ĩ, Phan Đình Đình hét lớn với Việt Xán bên cạnh. Khoảnh khắc này, Phan Đình Đình cảm thấy xấu hổ vì nghi ngờ khả năng của Sâm Minh Mỹ. Bất luận Sâm Minh Mỹ có thể vượt qua Diệp Anh hay không, thì ít nhất bộ sưu tập không gì sánh được này đã chứng minh thực lực của Sâm Minh Mỹ!

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt nhất!

Trên sàn catwalk lộng lẫy, Sâm Minh Mỹ trong chiếc váy đuôi cá lệch vai màu cam, đứng giữa vòng vây của các người mẫu, lộng lẫy, yêu kiều bước lên! Trong nháy mắt, tiếng vỗ tay vang lên như sấm! Đón nhận từng bó hoa tươi từ khán giả phía dưới, Sâm Minh Mỹ cười tươi rói, gương mặt sáng bừng, ôm hoa, tay đặt lên ngực, liên tiếp khom lưng cảm ơn các vị giám khảo và quan khách tại hội trường trong tiếng vỗ tay reo hò!

“Cảm ơn! Cảm ơn mọi người!”

Đón lấy chiếc micro từ tay người dẫn chương trình, Sâm Minh Mỹ không giấu nổi sự kích động trên nét mặt, hai mắt rơm rớm, xúc động nói với quan khách khắp hội trường:

“Xin cho phép tôi được mời ra hai người bạn luôn giúp đỡ, động viên, khiến tôi có thể kiên trì đi tiếp trên con đường thiết kế thời trang, mời họ cùng tôi chia sẻ những tiếng vỗ tay của mọi người!”

Tiếng vỗ tay trở nên nhiệt liệt hơn.

Sâm Minh Mỹ bước về phía sau sàn catwalk, rồi đẩy ra một chiếc xe lăn. Trong chùm ánh sáng rực rỡ, người đàn ông trẻ trung trên xe lăn thanh lịch, cao quý, ánh mắt bình thản như thể biển hoa tường vi nở rộ từng khóm, từng khóm lớn giữa bầu trời đầy sao, ánh sao nhật nhòa trôi dạt giữa hương hoa

dịu nhẹ mà thanh khiết.

Giây phút này.

Toàn hội trường nín thở vì anh!

Việt Tuyên.

Trên con đường dẫn đến sân khấu tám tối.

Nhìn Việt Tuyên và Sâm Minh Mỹ như đôi tiên đồng ngọc nữ trên sân khấu huy hoàng, rực rỡ, gương mặt Diệp Anh không hề có bất cứ biểu cảm nào. Bên tai lại một lần nữa nghe thấy tiếng vỗ tay rào rào, ánh đèn quá rực rỡ, thậm chí có chút chói mắt, cô khép hờ mắt, trong đầu hiện lên từng cảnh tượng, chòi nghỉ chân trong khu vườn xinh đẹp nở đầy tường vi trắng, những khóm tường vi lớn bên ngoài cửa sổ.

Cô gái bé nhỏ năm nào dùng cành cây vẽ nên từng bông tường vi trên nền đất dưới ánh trăng. Hừ. Cô lặng lẽ nhếch môi. Trong chùm sáng rực rỡ trên sân khấu, cô nhìn thấy Sâm Minh Mỹ yêu kiều ngồi xuống trước xe lăn của Việt Tuyên, chiếc váy đuôi cá dài màu cam thướt tha phía sau. Cô tặng Việt Tuyên một bó hoa hồng trắng lớn, đôi mắt ngấn lệ, tiếng nói phát ra từ micro run rẩy vì hạnh phúc:

“Tuyên, xin anh đón nhận sự cảm kích của em đối với anh.”

“Shit!”

Bên dưới khán đài, George cười mỉa mai:

“Cảm ơn mà tặng hoa hồng trắng sao? Chọn sai hoa rồi!”

Trong chùm sáng trên sàn catwalk, Việt Tuyên đón lấy bó hoa hồng trắng. Tiếng reo hò vang khắp hội trường, Sâm Minh Mỹ hạnh phúc đến mức gần

như khóc nức lên. Sau đó lấy khăn giấy lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, Sâm Minh Mỹ đứng dậy, cầm micro, thâm tình nhìn xuống phía dưới khán đài, nói:

“Vẫn còn một người bạn, cũng là người mà tôi vô cùng cảm kích.” Một chùm sáng khác! Vị trí chính giữa hàng ghế đầu tiên dưới khán đài, vốn ngồi trong bóng tối bên cạnh Sâm Minh Mỹ, Việt Xán trong nháy mắt bị luồng ánh sáng trắng lóa tỏa chiếu! Tư thế mạnh mẽ, hoang dã, ngũ quan sắc nét đến mức gần như rực rỡ, dưới luồng sáng đó, toàn thân Việt Xán toát lên nét nam tính mạnh mẽ, khiến trái tim của rất nhiều quan khách nữa đột nhiên lồi nhịp.

“Xán!” Trên sân khấu, phía bên trái là Việt Tuyên ngồi trên xe lăn, ánh mắt Sâm Minh Mỹ chan chứa tình cảm sâu sắc, mỉm cười nhìn về phía Việt Xán, giơ cánh tay phải ra, đợi anh bước lên, nắm lấy tay cô!

Trong bóng tối trên con đường dẫn đến sân khấu.

Diệp Anh chứng kiến cảnh tượng lãng mạn ấy, gương mặt không chút biểu cảm.

Trong chùm sáng chói mắt.

Phát hiện mình đã trở thành tiêu điểm của toàn hội trường, Việt Xán nhướn mày, như cười mà như không, nhìn lên Sâm Minh Mỹ trên sân khấu. Sâm Minh Mỹ lại đưa tay hướng về phía anh. Anh vẫn không cử động.

“Hừ.” Phan Đình Đình đồng đánh “hừ” một tiếng, đặc ý ngồi càng sát vào Việt Xán hơn, gương mặt xinh tươi, tựa đầu vào vai anh đầy mập mờ.

Các phóng viên truyền thông lập tức ra sức chụp ảnh “Tách! Tách! Tách!”. Thấy Việt Xán vẫn ngồi ung dung, dường như không định lên sân khấu tung hứng với mình, Sâm Minh Mỹ có chút ngượng ngùng, cười gượng, lùi vài bước về phía Việt Tuyên đang ngồi trên xe lăn bên cạnh, cầm micro,

thiết tha nói với Việt Xán trên hàng ghế khán giả:

“Xán, cảm ơn anh, trong cuộc sống của em...”

Đằng đằng chờ đợi...

Ánh sáng lộng lẫy trên sân khấu khiến khu vực chờ trình diễn càng trở nên tối tăm vô cùng. Các người mẫu chờ đợi lâu đều đã có chút mất kiên nhẫn, Diệp Anh lặng lẽ nhìn Việt Tuyên trong chùm sáng sàn catwalk không xa. Anh ngồi trên xe lăn, tao nhã, nhợt nhạt, lịch lãm đến mức gần như không vướng bụi trần. Cho dù giờ phút này, bên tai là tiếng cựa vị hôn thê Sâm Minh Mỹ đang bày tỏ tình cảm với người đàn ông khác, dưới sân khấu là vị hôn phu hiện tại sắp bước lên, ánh mắt cũng như nét mặt bình thản như thể mặt hồ trong veo nơi rừng sâu.

Muốn cười mĩa mai. Cô hít một hơi thật sâu, viên kim cương đen cắm chặt vào lòng bàn tay đau đớn, tỏa ra mùi tanh. Đêm nay là sân khấu của cô, cũng là chiến trường của cô.

Từ khoảnh khắc quyết định tham gia cuộc thi thời trang cao cấp châu Á, từ khoảnh khắc ra khỏi cửa lớn nhà tù, từ trước đó nữa.

Đây là chiến trường mà cô đã chờ đợi bao lâu nay.

Bộ sưu tập dự thi này.

Là của cô!

Bộ sưu tập bị Sâm Minh Mỹ ăn cắp này.

Là của cô!

Lòng bàn tay cô có vết máu. Cạnh sắc nhọn của viên kim cương đen phát sáng, như ánh sao trên bầu trời đêm. Nỗi đau cào xé, Diệp Anh nhếch méo tự

mĩa mai mình, trong giờ phút thế này mà cô vẫn có thể phân tâm vì một người đàn ông.

Tiếng vỗ tay lại vang lên!

Sâm Minh Mỹ đẩy xe lăn cho Việt Tuyên. Phần trình diễn trang trọng như thể một show thời trang lớn của cô cuối cùng cũng kết thúc trong ánh đèn tụ quang hoa lệ của sân khấu. Trên sàn catwalk, sau một phút im lặng, người dẫn chương trình một lần nữa bước lên.

“Đến Diệp Anh rồi!”

Chính giữa hàng ghế đầu tiên trên khán đài, Phan Đình Đình kích động ngồi thẳng người. Tuy tác phẩm thiết kế tham gia cuộc thi của Sâm Minh Mỹ đầy tài hoa, đặc sắc, nhưng Diệp Anh, người trình diễn cuối cùng trong đêm nay, mới thực sự khiến mọi người mong đợi nhất! Trong thời gian nửa năm gần gũi, Diệp Anh xuất hiện một cách khá lập dị trong làng thời trang nội địa, lại trở nên nổi tiếng sau lễ trao giải Quả cầu vàng của Hollywood, tiếp sau đó bộ sưu tập mang tên “Ôm” mà cô cho ra mắt đã trở thành trào lưu thời thượng, phổ biến nhất, thịnh hành nhất trong năm.

“Bộ sưu tập ban nãy của Sâm Minh Mỹ xuất sắc quá, không biết Diệp Anh...”

Phan Đình Đình nói với Việt Xán bên cạnh, trong lòng có chút lo lắng. Bây giờ cô ta đã trở thành fan trung thành của Diệp Anh, là Diệp Anh đưa cô ta lên hàng ngũ nữ minh tinh có gu thời trang sành điệu bậc nhất, những lời mời làm đại diện, quảng cáo, đóng phim ùn ùn được gửi đến như nước thủy triều. Cô ta đương nhiên hi vọng Diệp Anh có thể giành chiến thắng trong buổi tối ngày hôm nay, nhưng bộ sưu tập dự thi của Sâm Minh Mỹ ban nãy thật sự vượt ngoài sức tưởng tượng, khó có thể chiến thắng được nó.

Tất cả mọi người đều đưa mắt nhìn về phía cuối con đường catwalk! Các vị giám khảo đương nhiên cũng nghe nói về Diệp Anh, nhà thiết kế đang nổi gần đây tại khu vực Trung Quốc. Họ thì thầm trao đổi với nhau vài câu, ánh mắt cũng hướng về phía cuối đường catwalk!

“... Bây giờ, xin được chào đón tác phẩm thiết kế của cô Diệp Anh!”
Cùng với âm điều kéo dài đầy hoa lệ của người dẫn chương trình, ánh đèn đột ngột tắt lịm, sau đó một giây, hai giây, ba giây...

“Tách”, một chùm sáng chiếu tỏa về phía cuối con đường catwalk như thể sương khói mộng ảo. Làn khói trắng mờ tan dần. Sân khấu im ắng không một bóng người, âm nhạc nổi lên, tiết tấu du dương như trong giấc mộng của một người thiếu nữ vừa lãng mạn, vừa hân hoan. Người mẫu đầu tiên bước ra từ phía cuối sàn catwalk, mái tóc dài thả ngang eo, trang điểm màu trắng, bộ trang phục liền thân bằng lụa màu trắng, cổ áo Peter Pan màu trắng, thắt lưng trên eo nổi liền với ống quần trên rộng và dưới thu hẹp dần.

Tiếng nhạc như biển hoa tường vi màu trắng dưới ánh trăng. Những viên ngọc trai sáng bóng. Người mẫu mạnh mẽ, uyển chuyển bước đi. Trong tiếng nhạc du dương, mơ màng, dưới ánh sáng trắng ngà như tuyết, người mẫu như thể cô gái Alice lạc vào xứ sở thần tiên, thuần khiết, rạng rỡ, đẹp đến mức khiến trái tim người ta vỡ vụn.

Hàng ghế khán giả trong bóng tối, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ dõi theo.

Khi người mẫu đầu tiên đi được nửa sân khấu, phong cách âm nhạc đột ngột trở nên thô lương!

Ánh đèn chiếu sáng lần lượt rọi lên!

Chùm sáng màu đỏ phản chiếu vào làn khói mờ ảo như thể khói máu lan

tỏa khắp nơi! Sự lãng mạn nhường chỗ cho sự kinh hoàng tuyệt vọng, tiết tấu âm nhạc gấp gáp và sắc nét, người mẫu thứ hai bước ra sân khấu, trên người mặc bộ áo liền quần màu đỏ thẫm, chất liệu bằng vải dày, phẳng phiu, dần trở nên băng giá.

Như thể nhuộm màu máu.

Màu đỏ thẫm lạnh lẽo, diễm lệ, sâu thẳm, như thể một đóa tường vi đỏ đang giã giụa, vùng vẫy trong cơn ác mộng, đẹp đến nỗi khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Áng sáng màu máu lan tỏa xuống phía dưới sân khấu.

Việt Xán ngồi chính giữa hàng ghế đầu trên khán đài, đáy mắt tối sầm. Rất nhiều năm trước, bàn tay trắng bệch gần như thê lương của người thiếu niên đi dưới chiếc ô màu đen, trong con ngõ nhỏ dưới đêm đen, người thiếu nữ lạnh lùng bị anh dồn sát vào bức tường ướt lạnh, cô giữu cột vạch cổ áo ra, cho anh xem những vết hôn bẩn thỉu khắp trên người. Tiếng nhạc nhốn nháo khiến trái tim người ta khó chịu lắng dần, ánh đèn đỏ càng lúc càng tối, cả hội trường gần như chìm trong bóng tối, cho đến khi đôi mắt khán giả sắp không chịu đựng được nữa, ánh sáng bùng lên!

Từng dây đèn rơi xuống sàn catwalk màu trắng, rục rở, lộng lẫy!

Bước theo tiết tấu nhạc dữ dội.

Lại một người mẫu khác bước ra, vẫn hóa trang màu trắng lạnh lùng, kiêu sa, trên người mặc bộ đồ áo liền quần bằng chất liệu may áo vest màu đen. Lạnh lùng, kiêu diễm, mạnh mẽ, xinh đẹp, sắc sảo. Ánh sáng xinh đẹp, lấp lánh, tiết tấu nhanh mạnh, dữ dội, cô gái đẹp đến mức khiến người khác hồn siêu phách lạc, nhưng lại lạnh lùng xa cách như thể tuyệt đối không thể gần.

Dưới sân khấu, George không tìm được, quay sang nhìn Diệp Anh đang

ngồi cạnh. Cô cũng lạnh lùng như thế.

Tiếp theo.

Người mẫu thứ tư, thứ năm, thứ sáu cũng lần lượt bước lên sân khấu. Họ đều mặc áo liền quần màu đen, càng trở nên lộng lẫy, những viên ngọc trai đầy màu sắc xa hoa, ngạo mạn, trang sức viền vàng lấp lánh, chất liệu vải lạnh bóng loáng, mỗi chiếc được cắt may khác nhau, phong cách cũng khác nhau. Dưới ánh đèn sân khấu lộng lẫy, chúng đẹp đến lả lơi, khoa trương, đẹp đến không chút kiêng nể, như thể chúng đã quên đi rất nhiều, đã có thể vui vẻ.

Phan Đình Đình ngồi dưới, trái tim bỗng thắt lại. Có chút gì đó chua xót không nói thành lời tràn lên khóe mắt. Trong bầu không khí mà màu đen là màu sắc chủ đạo, bỗng cất lên giai điệu khiến trái tim xao xuyến. Như thể một nét bút bỗng vẽ nên cả sắc xuân. Người mẫu thứ bảy bước lên sàn catwalk, trên người mặc bộ áo liền quần bằng voan mềm mại, thướt tha. Trên nền vải màu xanh lá cây là những trái chanh màu vàng như được vẽ bằng tay, thanh mát, tươi sáng. Khi người mẫu uyển chuyển bước đến, trong không khí dường như lơ lửng những bong bóng hơi chua, lại hơi ngọt tựa như mùi vị của tình yêu. Sau đó, là màu đỏ hồng. Trên bộ áo liền quần màu hồng bằng vải voan mỏng mà người mẫu thứ tám khoác lên mình, là từng đóa hoa lớn nở bung, những đóa hoa tươi đẹp khôn cùng, những nét vẽ bằng bột màu, những cánh hoa đang ôm lấy nhau, vươn mình nở bung rực rỡ, màu hồng xanh, màu hồng vàng, màu hồng tím, màu hồng cam tựa như trăm ngàn đóa hoa phút chốc nở rộ trong thời khắc của tình yêu.

Nắm chặt lòng bàn tay, Diệp Anh khép mắt lại, sân khấu càng sáng tỏ, phía dưới càng tối tăm. Trong đêm sâu tràn đầy hương hoa đó, cô mở toang cửa sổ, phía sau là Việt Tuyên đã lặng lẽ chìm vào giấc ngủ. Trong giấc ngủ, gương mặt anh êm đềm, xa cách. Đêm đó, cô cầm bút phác lên giấy vẽ, trong lòng muốn vẽ nên một bộ áo liền quần màu đen như một chiếc áo giáp.

Nhưng khi đặt bút lại là voan nhẹ mềm mại.

Vẽ nên từng trái chanh màu vàng chua ngọt, thanh mát.

Vẽ nên từng đóa hoa lớn nở rộ xinh đẹp, tươi tắn, rực rỡ.

Đêm đó, gương mặt anh êm đềm trong giấc ngủ. Bên ngoài là màn đêm u tối, nhưng trong lòng cô lại là một biển hoa mùa xuân tươi đẹp đang từng bừng nở rộ.

Như thể một đĩa nhạc cổ điển bị lạc kim, rồi nhanh chóng trở về đường đi ban đầu, Phan Đình Đình chưa kịp hồi lại thì tiếng nhạc từ xa xuyên đã quay trở về giai điệu lộng lẫy mà trầm lắng. Người mẫu thứ chín bước ra sân khấu, trên người mặc bộ áo liền quần bằng voan mỏng màu đen, làn da dưới lớp vải mỏng thoát ẩn thoát hiện, cuốn hút gợi cảm. Hơi thở rung động, yêu đương hoàn toàn tan biến, tựa hồ sắc đẹp và sự quyến rũ chỉ là vũ khí của cô, còn cô chẳng hề bận tâm.

Tiếng nhạc được đẩy lên cao trào! Trong rừng sáng chói lòa, người mẫu cuối cùng đã bước lên sàn diễn như một nữ hoàng! Bóng loáng như tơ lụa, lại cứng cáp như vải thô, màu đen tựa như màn đêm u tối, người mẫu khoác trên mình chiếc áo choàng đen, đuôi áo choàng kéo dài trên sàn hai mét, kim cương đính đầy trên áo như vô số vì sao trên nền trời đêm, nhấp nháy, sáng bừng, lấp lánh, mờ ảo. Cô cầm thanh quyền trượng, đầu đội vương miện hình ngôi sao, nhưng trên mặt lại mang một mặt nạ màu đen, chỉ để lộ đôi môi tươi đẹp!

Trong ánh sáng huy hoàng.

Nét đẹp đó.

Thật sự khiến người ta run rẩy!

Toàn hội trường gần như nín thở theo dõi.

Chính giữa hàng ghế đầu tiên, Việt Xán bạnh quai hàm, ánh mắt dán chặt lên sân khấu. Trong bóng tối phía xa, Sâm Minh Mỹ đẩy xe lăn cho Việt Tuyên, xem màn trình diễn tác phẩm dự thi của Diệp Anh dường như rất ngắn nhưng lại dài đằng đẵng, nét mặt biến sắc mấy lần.

Những người mẫu rút khỏi sân khấu, sau đó, trong ánh đèn sân khấu một lần nữa bùng sáng, trong vòng vây của các người mẫu, Diệp Anh bước lên. Cô mặc chiếc áo liền quần màu đen cùng nằm trong bộ sưu tập, mái tóc đen nháy rẽ ngôi giữa, nét mặt thanh tú, lạnh lùng, ánh mắt như hồ sâu, đôi môi hồng nhạt. Cô như thể hiện ra giữa sương khói trong màn đêm, kiêu kỳ, ngạo mạn, khinh thường thế gian. Sự tồn tại tựa như nữ hoàng của cô không có gì có thể lật đổ. Trên sàn catwalk chói lòa, giữa vòng vây của những người mẫu, cô hơi mỉm cười, tiến về phía khán giả và giám khảo.

Nhưng...

Đón tiếp cô lại là sự im lặng.

Im lặng đến chết chóc.

Trong hội trường, mỗi khán giả đều không thể tin vào mắt mình! Họ đã nhìn thấy gì? Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh, bộ sưu tập dự thi của hai nhà thiết kế này lại gần như hoàn toàn giống nhau?! Một bộ trắng, ba bộ màu, sáu bộ đen, tất cả đều là kiểu áo liền quần! Những thiết kế đầy tài hoa của Sâm Minh Mỹ được trình diễn, người khác không khỏi nghiêng mình. Nhưng Diệp Anh trình diễn bộ sưu tập hoàn toàn giống như vậy, điều đó chỉ có thể là sao chép. Giữa hai nhà thiết kế, chắc chắn có một người sao chép tác phẩm của người kia!

Sau sự im lặng chết chóc vì kinh ngạc của toàn hội trường, trong bóng tối,

khán giả không thể ngồi yên, bắt đầu thì thầm bàn tán, tiếng bàn tán càng lúc càng lớn! Ban giám khảo cũng kinh ngạc đến ngẩn người, gương mặt thần thờ. Sự tương đồng hay học hỏi trong làng thời trang cũng không phải hiếm gặp, nhưng như thế này, trong một cuộc thi, sự sạp chép trắng trợn, không chút che đậy lại chưa từng xảy ra bao giờ!

“Hừ”, trong góc tối, nhìn Diệp Anh không được một tràng vỗ tay nào, Sâm Minh Mỹ cười nhạt. Cô đã nhân từ, cho Diệp Anh cơ hội, nêu như người mẫu không đến kịp, nếu như Diệp Anh từ bỏ cuộc thi đêm nay, thì cái mà cô ta mất chẳng qua chỉ là chiến thắng trong cuộc thi thời trang cao cấp châu Á mà thôi. Tiếc là, Diệp Anh đã quá tham lam, tự hủy diệt mình. Cô đã sớm sắp đặt tất cả. Rơi vào scandal sao chép, cô sẽ khiến Diệp Anh không thể lật ngược tình thế.

“Bộp!”

“Bộp!”

Trong tiếng bàn tán sôi nổi tại hội trường, hàng ghế khán đầu tiên, nhìn Diệp Anh trên sân khấu, Việt Xán giơ hai tay lên vỗ. Phan Đình Đình nhìn anh, cười điệu đà, rồi cũng bắt đầu vỗ tay!

Thế là, dưới khán đài, tiếng vỗ tay lẻ tẻ của khán giả nổi lên. So với tiếng vỗ tay như nước thủy triều dâng trào mà Sâm Minh Mỹ nhận được ban nãy, tiếng vỗ tay dành cho Diệp Anh ít ỏi đến tội nghiệp. Sau hậu trường, Tracy sắc mặt trắng bệch, George tức tối nguyên rủa.

Trong bóng tối, Việt Tuyên ngồi trên xe lăn nhìn Diệp Anh nơi ánh đèn sân khấu.

Phóng viên truyền thông tất bật. Họ vừa truyền đi tin tức nóng hổi về scandal tai tiếng trong cuộc thi thời trang cao cấp châu Á. Giây phút này,

màn trình diễn tác phẩm dự thi của Diệp Anh vừa kết thúc, họ đã tranh thủ từng giây từng phút đăng tải ảnh và bài viết về sự kiện này qua mạng Internet.

Scandal kinh thiên động địa về hai nhà thiết kế nữ xinh đẹp tài năng!

“Tít! Tít! Tít!”

“Tít! Tít! Tít!”

“Tít! Tít! Tít!”

“Tít! Tít! Tít!”

Di động của tất cả mọi người trong hội trường gần như đều réo lên tiếng chuông báo tin nhắn cùng một lúc. Các khách mời cúi đầu đọc, những bài viết về vụ việc sao chép của Sâm Minh Mỹ và Diệp Anh tràn ngập trên trang web chính thức của các hãng truyền thông.

“Tôi tuyên bố...”

Trên sàn catwalk rực rỡ.

Đứng giữa vòng vây của những người mẫu xinh đẹp, Diệp Anh tay cầm micro, ánh mắt lạnh lùng nhìn khắp lượt hội trường, các khán giả đang cúi đầu đọc tin tức trên di động đều bất giác ngẩng đầu lên. Ánh mắt lạnh lùng dừng trên bóng dáng nào đó nơi góc tối hội trường, khóe môi hơi nhếch lên, Diệp Anh điềm đạm nói:

“... Tôi xin tuyên bố, về hành động xâm phạm bản quyền, sao chép của cô Sâm Minh Mỹ đối với các tác phẩm thiết kế của tôi lần này, tôi đã thông báo cho luật sư của mình giải quyết, tiếp sau đây, luật sư của tôi sẽ làm việc với cô Sâm Minh Mỹ.”

Sâm Minh Mỹ trợn tròn mắt trong bóng tối dưới sân khấu!

Trên sân khấu, Diệp Anh cười nhạt.

Được lắm, Sâm Minh Mỹ, lần này hãy triệt để phân thắng bại thôi.